

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

100176 7855

OLGA,
DEN
VACKRA
FABRIKSFlickAN

Allmänna Sektionen

Litt.

Sv.

[A. G. Hässler]

OLGA

DEN VACKRA FABRIKSFlickAN

ELLER

STOCKHOLMS SKUGGSIDOR

ORIGINALROMAN

AF

GRIMNER *[Signature]*

Författare till "Spökslottets Fånge", "Hilma, Vindö Ros".

"Lilly eller Gäckade Lyckodrommar" m. fl.

SENARE DELEN.

STOCKHOLMS NYA BOKFÖRLAG.
STOCKHOLM 1904.

STOCKHOLM
SEGERSVENS BOKTRYCKERI
1904.

FYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

Öppen strid.

Med den största otålighet väntade Evald på lösningen af den gåta, som han såg i Ekströms och Hummels uteblifvande hela långa natten.

Redan greps han af verklig ångest, och det var efter hans förra erfarenheter i stadens omgifning ej att undra på, att han blef allvarsamt bekymrad för vännerna.

Visserligen visste Evald mycket väl, att en fara icke så lätt växte en sådan man som Ekström öfver hufvudet; men det var ju ändå alltid möjligt, att ett olyckligt öde upphunnit honom, och därför ville Evald framför allt annat åtminstone ha visshet, innan han lämnade sin bostad.

Åter igen såg han sig genom en egendomlig skickelse försatt i nödvändigheten att komma för sent till sin plats, och det var för honom så mycket pinsammare i dag, som han ej nämnt ett ord därom till sin principal.

Det var redan öfver den tid, då han skulle börja sitt arbete, men ännu stod han där hemma kvar vid fönstret, blickade oafväänd ned på gatan och väntade med otålighet på sina vänners återkomst.

Evald skulle nog ha lagt band på sin otålighet att få veta, hvad som händt, om han icke befarat, att han i händelse af en

olycka skulle komma för sent med sin anmälan därom, eller att han på något annat sätt kunde skada Ekström genom sin frånvaro.

Det var detta, som kvarhöll Evald, icke nyfikenhet utan hänsyn till vännens väl.

När klockan slog half nio, fick han äntligen syn på sina redan på långt håll igenkänliga vänner.

Ekström gick med raska steg, skrifvaren följde honom med skenbar möda. Så uppnådde de det hus, hvarest de bodde, och stego in.

Evald skyndade ned emot dem. Han andades nu strax lättare, eftersom han visste, att ingen direkt olycka händt, att båda åtminstone voro oskadda.

Hastigt räckte han Ekström handen. Denne fattade, tryckte den och sade:

— Jag tänkte just det, att ni, fastän ni håller så mycket på punktlighet, ändå skulle vänta på oss.

— Men hvar ha ni varit? frågade Evald. Jag antog redan nästan med visshet, att någon olycka händt er, och därför vågade jag inte gå till affären.

— Nå ja, det gör väl inte så mycket för denna enda gång, svarade Ekström. Följ med upp! Hvad jag upplefvat, det kan ej berättas med fem eller sex ord. Jag måste tala en längre stund med er.

— Jag har intet ögonblick öfrigt, invände Evald. Ni vet ju, att plikten binder mig.

— Det är en fatal sak, menade Ekström. Jag har verkligen lust att skicka vår gode Hummel till fru Boman och låta säga henne, att ni är opasslig, så att ni ej kan komma.

— Det vore egentligen ingenting annat än rena sanningen, sade Evald. Jag har varit så förskräckligt orolig hela natten, och det så mycket mer, som jag kom upprörd hem. Jag har i följd häraf ej fått en blund i mina ögon.

— Vi göra alltså, som jag föreslagit, sade Ekström. Ni, Hummel, går till fru Ada Boman och säger henne, att herr Zetterling icke nu är i tillfälle att komma; men på eftermiddagen skall han alldeles säkert infinna sig. Ni kan sanningsenligt säga henne, att han är opasslig.

Hummel bara nickade till de ord, som Ekström yttrade. Och

när den senare upplyste honom om, hvilken väg han hade att gå, och Evald sade honom tydliga adressen, nickade han flera gånger, men sade inte heller nu något, utan såg bara på Evald, lyfte på hatten och smög sig hastigt bort.

Evald hade väntat sig, att Hummel skulle förebära en hel massa skäl, hvarför han icke nu kunde gå till fru Boman. Märkvärdigt nog påpekade icke skrifvaren, som nog ej fått någon hvila på hela natten, sin trötthet, och kom inte heller med någon annan undanflykt.

Mest af allt måste emellertid hos en sådan person som Hummel hans tystnad öfverraska.

— Hvad är det med honom? frågade därför Evald, när skrifvaren tämligen fort, men tyst aflägsnat sig.

Ekström smålog.

— Vår gode Hummel har fått en ordentlig kalldusch, svarade han, han har, för att öfverflytta det från det figurliga till praktiken, blifvit till den grad besviken, att han formligen nyktrat till.

— Hur så? frågade Evald. Det är väl här fråga om grefvinnan Laura Schönthal, icke sannt?

— Så är det, svarade Ekström. I går hade vi en ganska egendomlig sammankomst med denna unga, vackra dam. Har möjligen ätven ni såsom jag rädde er i den kvarlämnade biljetten, kommit i beröring med henne?

— Jag var hos henne, ljöd svaret.

— Och ni träffade henne?

— Hon var inte hemma, när jag kom; men hennes kammarjungfru bad mig vänta, och det gjorde jag.

— Och ni behöfde inte vänta förgäfvets?

— Nej.

— Och hvad tilldrog sig mellan er?

— Grefvinnan beklagade sig.

— Öfver oss?

— Ja visst.

— Då lär ni nog ha fått till lifs en ordentlig portion lögn, min käre Evald. Men jag vill berätta allt, och ni skall sedan medgifva, att jag hade rätt, när jag påstod, att ätven grefvinnan Schönthal, som säkerligen heter någonting helt annat och svärligen är någon adelsdam, tillhör det pack, som stämplar mot oss, emedan

vi genom vår ursprungliga misstanke mot Ida Walter råkade upptäcka hela följtet och få det inspärradt. Detta är enda skälet till fiendskapen mot oss och Olga.

Evald teg några ögonblick, sedan sade han:

— Berätta allt för mig! Ännu vet jag icke orsaken, hvarför jag hela natten måst vänta förgäfvets på er. Jag var i en sådan förfärlig oro, ty jag kunde icke på annat sätt förklara ert långa uteblifvande, än att någon olycka händt er.

— Ännu har ingen sådan inträffat, svarade Ekström, men nog måste jag vara noga på min vakt alltid. Jag tror visst, att jag åter igen skaffat mig en hel mängd fiender på halsen.

— Evald och Ekström hade gått in i sin bostad, och här började de förklaringar, som spreda ljus öfver sistlidna natts händelser.

Ekström tog först till orda:

— Kanske har ni redan fått veta åtskilligt, eftersom ni redan talat med grefvinnan. Jag vill nu framför allt förklara, det jag gick till väga precis som i föregående fall och först helt och hållet lämnade min egen person å sido. Jag skickade Hummel till gamla Marie. Han dröjde kvar där mycket länge, och jag bråkade förgäfvets min hjärna med att utfundera, hur det kunde komma sig. Ni vet mycket väl, att jag eljes ej är någon fantast, men i går kväll intogs jag af högst underliga tankar. Jag trodde redan, att Hummel gjort någon epokgörande upptäckt, att han möjligen träffat på hemliga papper, eller att han på annat sätt fått någon finger-visning, som skingrat det mörker, hvilket vi så mycket bemöda oss att genomtränga. Men Hummel fick ingen finger-visning och skingrade intet mörker. Däremot dröjde han förskräckligt länge. Hvad kunde jag väl då annat göra, i all synnerhet som det var fördömdt kallt ute i det fria, än gå upp och se etter, om han ännu lefde? Han lefde verkligen fortfarande, ty redan utanför dörren hörde jag honom skrika och deklamera, så att jag greps af verklig fasa. Mitt inträde hindrades ej af något, ty dörren var inte reglad. Jag gick genom en liten tambur och kom in i gamla Maries rum; men for i det samma — det tror ni väl inte — baklänges åter ut i tamburen. Någoting dyligt har, såsom ni nog lätteligen kan tänka er, sällan eller aldrig i mitt lif händt mig, ty jag har ett tämligen starkt nervsystem och blir inte så lätt rädd för något, Denna gång blet

jag så öfverraskad, emedan jag fann Laura Schönthal hos gumman. Ni gissar väl, eller damen i fråga har fastmer för er berättat, hvad hon fick höra af mig. Hon anklagade mig naturligtvis som sin fiende, som sin ovän, som den mest skamlösa människa på jorden, och hon lär nog ha utslungat äfven diverse andra beskyllningar. Kallade hon mig inte sin själs mördare eller någonting i den stilen?

— Hon beklagade sig bittert öfver hela ert uppträdande, det kan jag ej dölja. Men jag kunde inte bli klok på, hvad hon egentligen ville, och jag vet bara, att hon uppmanade mig att skydda henne.

— Att skydda henne? Mot hvem? fortfor Ekström. Mot polisen? I det afseendet kunde hon verkligen behöfva skydd, och fem eller sex beskyddare vore då inte för mycket. Nu ha vi förskaffat oss några upplysningar om denna personlighet. Det kom för grefvinnan mycket olägligt, att ni träffade henne hos gamla Marie. Hon blef så upprörd, att hon icke längre visste hvad hon sade, och när hon slutat med sina beskyllningar och hvarken jag eller Hummel, som hon ville ha i väg, rörde oss ur fläcken, så vände hon sig mot gamla Marie, rusade som en tiger på henne, och hade inte jag trätt emellan, så hade hon nog slitit af henne hvar endå hårstrå, kanske också kratsat ut ögonen på henne. Nu rör det mig visserligen så rasande lite, om gamla Marie har hår och ögon eller inte, men jag tänkte som så, att om det packet rifver ihjäl hvarandra, så få vi ingenting veta. Därför ansåg jag det rådligast att gå emellan, att ta skön Laura i vingbenet och placera henne på vederbörligt afstånd från gamla Marie. Härför fick jag ett slag mitt i ansiktet, ty den så kallade grefvinnan visste inte alls vidare, hvad hon gjorde. Ja, det gick riktigt hett till, min kära Evald. Men därom har hon ej berättat någonting för er, det är jag öfvertygad om.

— Det har hon verkligen inte gjort, svarade Evald.

— Kunde just tänka mig det, svarade Ekström. Jag känner nu redan denna Laura så väl, som om hon vore min egen dotter. Hon spelade naturligtvis den kränkta, den grymt förfördelade och gjorde därmed djupt intryck på ert ädla hjärta, säkerligen bedyrade hon, att henne vederfarits stor orätt, och därigenom tog för sig i anspråk ert medlidande.

— Jag förbehöll mig mitt omdöme, svarade Evald. Men berättta nu vidare, hvad som sedan hände!

— När grefvinnan såg, att hon hvarken kunde klösa sönder gamla Marie eller få i väg mig och Hummel, gjorde hon det förnuftigaste som hon kunde göra, hon gick nämligen, i det hon kastade en rent af fruktansvärd blick på Hummel och bestod mig med en liten nått förbannelse. Hummel var till den grad uppskakad och tillika så djupt sårad af sin så kallade fästmö's beteende, att han i början icke ens var i stånd att tala, ännu mindre att utträta något. Han ställde sig i en vrå, slog händerna för ansiktet, och jag tror, att han verkligen grinade. Jag var mindre rörd. Sedan grefvinnan gått, höll jag mig till gamla Marie och klargjorde på det vänligaste för henne, hvilken lögnaktig varelse hon är. Hon höll till godo med det utan protest, ty jag hade ju några minuter förut räddat hennes lif. Att Laura, om hon fått hållas, ofelbart bitit och slitit ihjäl henne, därpå tviflar jag intet ögonblick. Men nu kommer hufvudsaken, Marie bestred fortfarande, att hon förde något i skölden mot oss; men jag tänkte som så, att eftersom jag nu en gång kommit dit, så måste jag väl också företaga någonting ordentligt, och jag frågade henne, om hon händelsevis hade någonting emot att låta undersöka sin bostad litet närmare. Men då höjde hon protester och påstod, att det vore en kränkning af husfriden, det finge jag inte, någonting sådant ägde endast myndigheterna rättighet till. Det sätt, hvarpå Marie sade mig detta, förvånade mig så till vida, som den människan alltid gått och gällt för tämligen inskränkt. Jag ställde henne visserligen aldrig så högt, men trodde heller inte, att hon ägde så mycket förstånd. Men sedan hon blitvit riktigt ifrig, emedan hon till hvarje pris ville hindra mig i mitt förehafvande, insåg jag tydligt nog, att den människan inte alls är dum, hon känner lagen och förstår förträfiligt att använda den till sin fördel. Det återstod mig slutligen ingenting annat än att säga henne, det hon hade rätt i allt, men att jag likväl ej afstode från mitt förehafvande. Om hon verkligen stödde sig på lagen, så finge hon tillkalla en polisman och låta tillrättavisa mig. Jag kunde godt tala i den tonen, ty jag visste mycket väl, att Marie ej skulle tillgripa den utvägen. Mina ord förbluffade henne i hög grad, men hon förblef i alla fall lugnare än Hummel. Denne hade hämtat sig en smula och brast ut i högljud klagan, när han hörde talas om polisen. Jag försäkrade, att det inte alls gällde honom, men han besvor mig i alla fall att afstå från min föresats; det vore ju inte rätt, att vi upphöjde oss till husets

herrar, och han pratade ytterligare en hel hop, som nu fallit mig ur minnet. Men jag lät inte det inverka på mitt beslut. Ni vet ju själf, att det nu endast finnes tvänne riktningar, i hvilka vi kunna uträtta något: den ena visar på gamla Marie, den andra på grefvinnan Schönthal. Därför stod jag fast vid min föresats, jag genomletade verkligen hvarje vinkel och vrå, jag gräfde om i alla skåp och lådor, korteligen, jag gjorde allt, hvad i min förmåga stod, för att få reda på, hvem mera som egentligen umgås med karingen.

Evald hade med spänd uppmärksamhet lyssnat, och han uppmanade nu Ekström, som gjorde en paus i sin berättelse, att fortsätta, och han gjorde det genom att fråga, om vännen hos gamla Marie funnit något skriftligt rörande Olga.

Ekström fortfor i sin berättelse:

— Jag hade redan vändt upp och ned på så godt som alltsammans i gummans bostad; det var ingen lätt sak, ty jag fann bredvid rummet en liten mörk kammare, i hvilken en mångfald af föremål låg huller om buller. Att finna sig till rätta där, det var hvarken något lätt eller på något vis angenämt arbete, ty luften i kammaren var helt enkelt afskyvärd. Allt, hvad man tog i, var kallt och fuktigt. Man kunde tro, att den gamla där systematiskt hopade allt möjligt för att däråf bilda ett slags raritetsmuseum. Men det dröjde ej länge, innan jag fick mera klart för mig ändamålet med dessa saker. När Hummel äntligen kunde förmås att bistå mig, funno vi allehanda dräkter, masker, lösskägg, peruker och andra grejor till maskering, som sagdt, där fanns ett helt lager af dylika saker. Då jag ju redan förut i gamla Marie såg en rackarkäring, förvånade upptäckten mig inte alls, och sedan vi plöckat alla möjliga saker åt sidan, funno vi slutligen en aflång kista, som jag strax fick lust att öppna. Men gamla Marie hade under vårt itriga arbete passat på att försvinna. Mig var det tämligen likgiltigt, men Hummel blef fruktansvärdt ängslig, han anropade Gud om hjälp och påstod, att gumman snart skulle komma igen med minst två poliskonstaplar, kanske också med en kommissarie. Jag sade honom, att vi ej hade någonting sådant att frukta, eftersom gamla Marie måste vara glad, om inte vi toge polisens hjälp i anspråk. Men Hummel ville ej tro det. Från den stunden var han fullkomligt otillräknelig. Hade redan uppträdet med grefvinnan kommit honom att grina, så kunde man nu icke mera räkna honom

som människa. Han slog sig ned på golivet, och steg inte vidare upp.

— Nå, öppnade ni kistan? frågade Evald hastigt.

— Ja viss, svarade Ekström.

— Nå-å?

— Jo, jag fann en gammal handyxa och bröt med den upp locket, obekymrad om, att jag ej hade laglig rätt därtill. Kistans inre var på längden deladt i tvänne rum. I det ena funnos vapen, men ingalunda gamla och förrostade utan splitter nya, revolverar, dolkar och hvad man eljes af dylika saker behöfver för att befordra en medmänniska till en bättre värld. Men det andra facket i kistan intresserade mig ännu mera. Där fann jag en massa papper. Tyvärr kunde jag dock ej tyda den skrift, som man där använt. Men jag fann ytterligare något, som af en ren händelse tycktes ha blifvit liggande där. Jag antar, att gamlar Marie någon gång på ett ovälkommet sätt blifvitt störd, och att hon då hastigt sökt gömma biljetten eller brevet, hur man nu vill kalla det.

— Hvilket bref?

— Jo, det är ett påbörjadt bref, som jag stoppade på mig, och dess innehåll torde äntligen kunna öfvertyga er om, att grefvinnan Laura icke endast spelar under täcket med gamla Marie utan med en hel liga, af hvilken vi redan lärt känna en del. Se här!

Ekström drog ur rockfickan upp ett bref.

— Det var emellertid icke så lätt att läsa, hvad här står skrifvet, sade han. Denna gång har jag emellertid ansträngt mig för att få min nyfikenhet tillfredsställd, hvilket eljes aldrig brukar hända mig. Jag satt på en källare till långt efter midnatt och försökte tyda det här. Jag skulle nog ha kommit tillbaka förr, men Hummel hade fallit i vanmakt, och därför kunde jag ej lämna källaren före dagens inbrott.

Evald mottog brevet.

Detta var skrifvet af en darrande och mycket ovan hand. Bokstäfverna voro underligt formade och stafningen var rent af sorglustig.

Brevet var ställdt till den unga dam, som nu kallade sig grefvinnan Laura Schönthal, ty titeln grefvinna och namnet Laura förekommo däri.

Men brefvets öfverskrift lydde:

“Kära medsyster!”

Af innehållet framgick otvetydigt, att det var fråga om en brottslig plan, ty det hette på ett ställe, såvidt Evald i första ögonblicket och i sitt nuvarande upprörda tillstånd kunde tyda dessa kråkfötter, att Laura borde göra sitt inflytande hos fängelsepersonalen gällande för att befria Sörensen ur häktet, och det hette vidare, att det nog ganska lätt skulle lyckas henne; hon hade ju i det afseendet redan visat så mångt lysande prof på sin skicklighet.

Vidare sade brefskrifverskan, att Sörensen enligt allt att döma blifvit vacklande, hvarför man kunde befara, att han komme att ändra de uppgifter, som han först lämnat, hvarför det vore så mycket nödvändigare att befria honom ur rättvisans våld. Laura borde alltså genast ta itu med att lösa denna uppgift, och man gäfvé henne därtill från ledningens sida en frist af...

Längre hade brefskrifverskan icke hunnit, när hon blifvit störd.

Evald sade, hvad han stafvat sig till, och Ekström förklarade, det han tydt dessa kråkfötter precis på samma sätt.

— Evig skada bara, att inte detta dråpliga opus blifvit fullbordadt! tillade han. Antagligen har ännu ingenting blifvit gjordt af det, som Laura skulle utföra, fastän det å andra sidan förvånar mig, alldenstund det vid Lauras upprepade beröring med Marie ju äfven måste ha blifvit tal om denna sak. Hvad det skriftliga uppdraget skulle tjäna till, det kan jag inte riktigt förstå. Förbrytarligans säkerhet borde ju ha fordrat, att man gjort så få skriftliga anteckningar som möjligt och hellre meddelat sig muntligen med hvarandra.

De båda männen voro ense därom, att grefvinnan var en af förbrytarbandet besoldad kvinna, som i dess intresse gjorde bruk af sin skönhet, äfvensom af den bildning och det fina umgängessätt, som hon tillägnat sig.

Sedan fortfor Ekström:

— Ni ser alltså, att jag ej gjorde den människan orätt; alla mina förmodanden ha ju visat sig vara riktiga.

Evald gick tankfullt fram och tillbaka i rummet.

Denna smutsiga biljett i hans hand var ett resultat, som måste tilläggas stor betydelse.

Men han frågade sig, hur man skulle dra nytta af skrifvelsen? Hvilken var här den rätta vägen?

— Har ni redan öfvertänkt, hvad som vidare är att göra? frågade Evald om en stund vännen.

— Det är svårt att afgöra, ljöd svaret. Man skulle ju kunna tycka, att rätta vägen här vore att gå till polisen med det påbörjade brevet. Det vore åtminstone genaste vägen. Men kunna vi välja den? Skall man tillmäta det, som vi funnit, så stor betydelse, som vi själfva göra? Det är nog fråga om det, eftersom man hyser en förutfattad mening om Olga. Därför anser jag, att vi ensamma böra sköta denna sak, och häfstången vid vår sträfvan ha vi hädanefter att söka i Laura.

Evald var en smula förvånad, men efter kort öfverläggning sade han:

— Jag vet, hvad ni menar: ni tänker sätta grefvinnan på det hala. Jag är af samma åsikt, fastän det är oerhördt pinsamt för mig att spela denna rol.

— Ni måste likväl göra det, ty jag har ingenting bättre att föreslå, svarade Ekström. Hvad man hos henne kan förutsätta, det är, att hon ännu är för ung för att ha hunnit bli helt och hållet genomfördärfvad. Om man förhåller henne det, så skall hon aflägga en bekännelse. Det är mycket möjligt, att hon vet, hvar Olga hålles gömd. Det måste vi ta reda på, resten blir sedan myndigheternas sak. Det måste spridas ljus öfver alltsammans, isynnerhet om Sörensen skulle ångra sina uppgifter rörande Olgas delaktighet i hans förbrytelse. Det står ju tydligt i brevet, att man befarar det, att han skall tala annorlunda än hittills. Däraf framgår, att den karlen hittills bedragit vederbörande med en väfnad af lögn, hvilket ju vi båda redan länge trott, fastän vi tyvärr ej varit i stånd att bevisa det.

Fort voro de båda vännerna ense.

Hade det rörande Olga endast varit fråga om den saken, så skulle man säkerligen kunnat framkalla ett fullständigt omslag i ransakningen genom att bara framvisa den oansenliga papperslappen.

Men Olga var ju dessutom äfven anklagad för rån-mord, och

ännu kunde de båda vännerna ej förete något bevis för hennes oskuld i det fallet.

Ekström ville, att man skulle handla raskt, och inte heller Evald hade någonsin varit en vän af tvekan och dröjsmål.

Den förre yttrade:

— Ni har förmiddagen på er. Ni kan alltså nu med det samma åter gå till grefvinnan och med nödig försiktighet hålla detta papper under näsan på henne. Ni får då se, hur hon betar sig. Helt säkert blir hon mycket öfverraskad, och det är en fördel för er. Gå alltså och försök att helt hastigt göra ett afgörande slag i saken! Den möjligheten är ju inte utesluten, att vi här med ens kunna komma ett godt stycke framåt.

Evald gick alltså ännu en gång till hotellet, medförande det ödesdigra papperet.

Men i dag hade han ej samma tur som i går. Han träffade icke grefvinnan.

När han beträdde hennes våning, fick han först syn på en af de båda betjänarna.

Men denne försvann fort åter och skickade den gamla amman att ta emot den besökande.

Den kvinnan hade Evald förut ej sett.

Hon tog på sig en så vänligt smilande min och bedyrade, att grefvinnan skulle bli mycket bedröfvad, när hon finge höra, att herr Zetterling sökt henne förgäfv.

Men tyvärr hade det varit henne omöjligt att stanna hemma, ett telegram från Berlin hade tvingat henne att resa ut.

Evald stod där helt förbluffad.

Han frågade, om grefvinnan rent af lämnat staden.

Men då försäkrade amman att det ej komme att ske så värst snart.

Grevinnan Laura komme att stanna kvar minst fjorton dagar till.

Evald trodde häraf ingenting, liksom han öfver hufvud mottog hvarje upplysning af gumman med mycken reservation.

Hade han hittills dragit sig för att bedöma Laura på samma sätt som gamla Marie, så måste han dock nu göra det; ty den brottsliga gemenskapen kunde icke längre betviflas.

Han lät dock ingenting märka utan svarade bara, att han läte bedja grefvinnan ta emot honom på kvällen i stället.

Han ville då lämna henne närmare förklaring på gårdagens händelse.

Vi talade inte mycket därom, tillade han, men jag vet, att grefvinnan önskar det lika gärna som jag.

Amman, som betraktade honom med misstrogen ängslighet, bara nickade till svar.

Hon tycktes ej känna lust att komma i långt samtal med Evald, ty hon inskränkte sig till det torra löftet, att framföra hans hälsning.

Därmed måste Evald nöja sig. Med oförrättadt ärende återvände han hem till Ekström.

Men hvad hade då Laura egentligen för sig.

Var det verkligen ett telegram från Tyskland, som föranledt henne att begifva sig ut?

Ingalunda.

Amman hade bara afspisat herr Zetterling med en lögnaktig undanflykt, ett mycket vanligt tillvägagångssätt bland den sortens människor.

Grefvinnan hade i stället begifvit sig ut i afsikt att mynta, dock icke direkt för egen räkning utan för att stärka förbrytarbandets kassa.

Äfven det hörde till hennes åligganden.

På sista tiden hade hon till sitt offer utkorat en gammal rik änkling.

För honom hade hon presenterat sig som välgörenhetsdam och under denna mask lyckades hon nu verkligen frånnarra honom en summa pengar.

Med dem återkom hon till hotellet.

FYRTIOANDRA KAEITLET.

Batalj.

På grefvinnan Lauras min kunde man icke precis se, att hon utfört en lyckad kupp.

Hon såg inte alls triumferande glad ut.

När hon steg in i sin våning, väntade henne kammarjungfrun där med otålighet.

— Nå-å? sporde den senare utan krus och komplimanger. Hur lyckades ni?

— Se här! svarade Laura och tog fram en sedelbundet. Det är fem tusen kronor.

— Nå, det var ju inte illa. Gubbstuten lät alltså lura sig?

— Som du ser, har jag uppfyllt alla önskningar; ombesörj nu resten!

— Ack, det ska' snart vara gjordt, svarade kammarjungfrun och lade beslag på pengarna.

Då inföll Laura:

— En del måste du låta mig behålla.

— Hvarför det? Jag antar, att man sörjer ordentligt för er, så att ingenting fattas er. Hvertill behöfver ni alltså pengar?

Grevinnan kastade hufvudet stolt tillbaka ock såg med af vrede lågande blick på kammarjungfrun. Därvid utbrast hon:

— Ännu anser jag mig inte behöfva tiggas er om hvert-
enda öre.

— Ni vet, svarade den tilltalade kallt, att jag ej gärna vill tvista med er. Därför ska' jag ge er några kronor, men ingalunda någon större summa. För det första behöfva vi pengarna till viktigare ändamål, och för det andra är ni en slöerska. Ni skänker ju merendels bort edra pengar till sådana personer, som ej äro värda dem.

— Jag är inte skyldig er någon räakenskap; jag fordrar en del af den summa, som jag i dag anskaffat.

— Bara inte i den tonen, min nådiga! Det skulle eljes kunna hända, att mitt tålmod tröte, så att jag uppträdde på helt annat sätt mot er. Hur ofta har jag inte varnat er! Men det är som att slå vatten på gåsen. Se, här har ni tjugu kronor, men var då också nöjd!

— Hva'? Af fem tusen vill du ge mig tjugu kronor? Det är oerhördt. Jag låter inte till den grad förolämpa mig af dig.

Kammarjungfrun lade två tiokronesedlar på bordet, resten behöll hon i sin hand.

Laura ryckte till sig de båda sedlarna och slet sönder dem i småbitar.

— En sådan almosa föraktar jag.

— Nå, då får ni ingenting alls, svarade kammarjungfrun helt lugnt. Hvad vill ni göra åt det? Ni har redan tagit så mycket af den gemensamma kassan och uträttat så litet, att ni står i skuld för fem à sex år, äfven om man mätte edra lefnadsomkostnader med grefflig måttstock. Det blir snart slut med denna härlighet, och om ni icke lyckas inom åtta dagar få unge herr Zetterling att ligga för edra fötter, så kommer man att betacka sig för edra dyrbara ansträngningar. Ni vet nu, hvad ni har att rätta er efter.

Hon ville aflägsna sig, men Laura blef alldeles utom sig af vrede.

Allt kunde hon tåla och foga sig i, bara inte det, hur hon borde använda sina penningar.

Hon glömde sig helt och hållet, rusade på kammarjungfrun, ryckte pengarna ur hennes hand, så att sedlarna flögo omkring på golfvet, och trampade dem under sina fötter.

Därvid skrek hon:

— Jag förstör dem allesamman. Ni ska' inte få någon nytta af pengarna, om ni behandlar mig på ett så skamlöst sätt. Jag begär inte mer än femtedelen af hela summan. Hur ska' jag väl kunna uppträda ståndsmässigt, om jag ska' nöja mig med dylika bagateller?

— Nu bryr jag mig inte alls vidare om den här saken, förklarade kammarjungfrun, som ej gjorde min af att hopsamla de kringströdda sedlarna. De må ligga, där de ligga, såvida ni inte själf föredrager att åter samla ihop dem.

Därmed gick hon.

Laura ringde.

Den inträdande betjänten befallde hon tillkalla den gamla amman.

När denna kom, skyndade Laura emot henne.

— Jag tål inte längre detta tvång, som I allesamman viljen pålägga mig, skrek hon. Denna människa måste bort härifrån, för jag behöfver ingen vakterska. Jag kommer aldrig att underordna mig henne. Fem tusen kronor har jag anskaffat, och då ska' jag inte ens få behålla ett tusen för egen del. Det är en fräckhet utan all gräns, och jag tänker inte foga mig däri.

— Men, mitt kära barn, sade amman, hvart skall denna uppstudsighet leda? Besinna, kära Laura, att du är fullkomligt beroende! Du skulle åter bli inburad, och vore inte det ändå synd på så vackra flickor? Gör för Guds skull, hvad hon fordrar! Du kan i alla fall ingenting uträtta mot henne.

— Jag lyder inte, jag kommer aldrig att lyda.

Laura knöt hårdt händerna och slog med dem i bordet.

— Jag lyder på inga villkor, jag gör det inte, och jag vill se, om ni kan göra med mig allt, hvad er behagar.

Den gamla amman sökte på allt sätt lugna henne, men förgäves.

Laura var alldeles utom sig och skrek:

— Du är också en sådan där falsk orm. Jag kommer att skilja mig från er, och om ni ta er det orådet före att uppträda mot mig, så förräder jag alltsammans. Herr Zetterling skall skydda och hjälpa mig. Men ni, som dragit mig in i er fördärfbringande krets

för att dra största möjliga vinst af mig, ni ska' inte undgå ert välförtjänta straff.

Den gamla amman förmanade henne ännu en gång att vara lugn.

— Du talar så högt, att man kan höra det ut i korridoren, sade hon. Ska' obehöriga få reda på, hvad det här är fråga om? Har du mist förståndet?

— Hvem kan bli annat än rasande? Att erbjuda mig tjugu kronor, att vilja ge mig en sådan almosa! Nej, aldrig i lifvet låter jag behandla mig på det viset.

Hon grep en del af sedlarna och ville rifva sönder äfven dem.

Då fick amman fatt i hennes arm.

— Laura, hvad gör du? Är du rakt besatt? Tänker du förstöra resultatet af dina egna ansträngningar?

— Därhän går det, om man drifver mig för långt. Jag går min väg; jag har inte vidare med er att skaffa. I stället vänder jag mig till Evald Zetterling. Han lofvade mig sitt skydd, och han är en ädel man, som kommer att hålla sitt ord. Jag bekänner för honom, hvad jag felat, och han skall helt säkert inte stöta mig ifrån sig.

Laura ämnade tydligen sätta detta sitt beslut i verkställighet. Hatten hade hon ej tagit af sig, och nu närmade hon sig med snabba steg dörren.

Det kostade den gamla amman möda att upphinna och hejda henne.

— Du rusar rakt i fördärfvet, sade hon. Flicka, har du då glömt, hvad allt du gjort? Vet du verkligen inte, hvad som förestår dig, ifall du skiljer dig från oss?

— Åh jo, det vet jag nog, svarade Laura, och hennes barn gick i höga vågor, det vet jag blott allt för väl. Ni ämna göra med mig precis som med alla andra; den, som inte vill vara slaf, hotas med hundrade dolkar. Jag är inte rädd för er, I lönmördare. Ni ska' få se, att det bland er ändå finns någon, som vågar sätta sig upp emot tvånget. Jag tänker göra det, ja, jag vågar härmed förklara, att jag ej lyder er längre. Ur vägen, käring, låt mig gå, annars . . .

— Annars? Hur går det annars?

Amman förvred vid denna fråga sitt ansikte till en högst veder-
värdig grimas.

— Jag rifver ut ögonen på dig, om du inte lämnar vägen fri.

Grefvinnan darrade i hela kroppen, hennes ögon rullade hemskt,
och ansiktet badade i svett.

— Jag står kvar här, sade gumman, jag tillåter dig inte gå.
Jag vill se, om du vågar förgripa dig på mig. Öka din snygga
meritlista med det, att du helt enkelt misshandlar din gamla upp-
fostrarinna!

Då utbrast Laura med bitande hån:

— Min uppfostrarinna? Hvad har du då lärt mig? Lögn och
bedrägeri, det är hvad jag har att tacka dig för. Först, ännu innan
jag trånpat ut barnskorna, uppfostrade du mig till tiggerska; man
missbrukade mitt vackra ansikte till att erhålla almosor. Sedan lärde
du mig stjäla, och slutligen utbildades jag till bedrägeri och gift-
mord. Allt det där har du lärt mig grundligt. Ja, du är min upp-
fostrarinna, och du har som sådan presterat någonting utomordent-
ligt. Du skall nog också få din lön därför. Men nu ber, nu be-
svär jag dig att gå ur vägen för mig.

Gumman rörde sig ej ur fläcken.

Laura kunde icke behärska sig längre.

Amman såg det mycket väl, men makade sig ändå inte undan.
Hon ville se, om Laura skulle bära hand på henne.

— Undan! skrek den senare med genomträngande röst.

Och då gumman det oaktadt ej rörde sig ur fläcken, rusade
den upprörda flickan på henne, ryckte omkull och trampade på
henne.

— Nu — nu har jag dig, skrek hon. Nu skulle jag vilja
skicka dig direkt till afgrunden, dit du hör.

Hon kastade sig öfver gumman, slet upp hennes gråa, i en
knut upplagda hår och snodde det kring halsen på henne.

Hennes mening var att strypa amman, och hade hennes kraf-
ter räckt till, så skulle hon ofelbart ha gjort det.

Men hon var utmattad och blef nu dessutom störd. Den ene
betjänten visade sig i dörröppningen.

Laura reste sig hastigt upp och gick emot den inträdande.

— Kom mig inte för nära! varnade hon.

Samtidigt drog hon ur barmen fram en skarpslipad dolk.

— Jag mördar dig, fortfor hon. Jag har ingenting vidare med er att skaffa, jag frisäger mig från er, som dragit ned mig i sådant elände. Jag tillhör inte längre er, I fördömda uslingar.

Hon slungade dolken emot betjänten och rusade ut ur rummet.

Mannen tog upp dolken, som knappast snuddat vid hans axel, stoppade den på sig, kastade en blick på amman och sade i tämligen likgiltig ton:

— Det är ju alldeles märkvärdigt.

Därpå gick han till kammarjungfrun, aflade en kort rapport och sade sedan:

— Orsaken till detta upprörda tillstånd måtte vara någon annan än den, att hon blef erbjuden en för liten summa.

Kammarjungfrun smålog så förnöjdt.

— Naturligtvis, sade hon, är det här inte fråga om dessa tjugu kronor. Här finnes en helt annan orsak, och jag vet den redan.

— Verkligen?

— Ja, vår älskvärda Laura vill bli oss kvitt. Det har ändtligen en gång hos henne vaknat något, som folk brukar kalla samvete. Och den, som väckte det, var ingen annan än Evald Zetterling. Hon har förälskat sig i honom, och samtidigt med denna böjelse har äfven samvetet vaknat.

Denna förklaring, hvilken kammarjungfrun afgaf mycket lugnt och betänksamt, var i själfva verket den riktiga.

Grefvinnan Laura hade för Evald fattat ett tycke, som hon ej förmådde bekämpa.

Hennes plan hade varit att fånga honom i sina nät; det hade hon fått i uppdrag af de hemlighetsfulla personer, som redan flercaldiga gånger blifvit betecknade som ligans ledare.

Laura själf hade trott, att hon genom ett litet skämt skulle kunna fördrifva tiden på ett angenämt sätt. Enligt hennes förmenande lät det behof af sällskap och förströelse, som hon kände, mycket väl förena sig med de uppdrag, som det hemliga förbundet lämnade henne.

Men det hade inte gått precis så, som hon räknat ut det. Hon förmådde icke frigöra sig från det intryck, som Evald gjort på henne.

När hon märkte det, då greps hon af törtviflan, ty hon kände, som sagdt, icke endast till Evalds förhållande till Olga, utan hon var äfven medveten om sin egen moraliska ovärdighet.

Så kom det sig, att hon ej förmådde behärska sig, och för att rentvå sig själf, sköt hon då skulden till sitt sedliga förfall på andra.

Om också Laura gifvetvis icke kunde fritagas från ansvaret, så hade hon likväl en viss rätt att vältra största delen af skulden på den gamla amman.

Denna hade i själfva verket varit hennes läromästarinna i laster och brott.

Intet under, att Laura glömde, hvilken dryg del hon själf måste anses ha i ansvaret för alla sina onda gärningar.

Hon hopade alla förebräelser på gumman och hade nu fått anledning att högt och tydligt sjunga ut sitt hjärtas mening.

Följden vardt en hastig och afgörande brytning mellan Laura och hennes medbrottslingar.

Grefvinnan tänkte icke alls på följderna.

Hon ville ju icke tillstå, att hon var en räddningslöst förbrad varelse, och hon sökte intala sig själf, att hon kunde begifva sig till sin beskyddare under förevändning, att hon ville blifva hans bundsförvandt och hjälpa honom att finna Olga.

På hotellet medförde Lauras beteende tills vidare ingen förändring.

Betjänterna och kammarjungfrun gingo in till den gamla amman, som fortfarande låg kvar på golfvet och jämrade sig, de buro in henne i ett annat rum och lagade, att en läkare kom dit.

För honom berättade de, att den gamla kvinnan sysslat med rullgardinen, hvarvid hon stigit upp på en stol, från hvilken hon ramlat ned.

I fråga om Laura låtsade man, som hade hon företagit en af sina vanliga promenader.

Kammarjungfrun och de båda betjänterna blefvo fort ense om, att man inte hade någonting alls att frukta af den föregifna grefvinnan Schönthal.

Naturligtvis hemlighöllo de scenen mellan Laura och den gamla amman.

Och fastän man på hotellet hört den så upprörda grefvinnans skrik, trodde man likväl, att det bara varit ett vanligt vredesutbrott af den excentriska tyskan.

Följaktligen tycktes händelsen icke vara af någon särskild betydelse för de förbundna.

Till sin egen nackdel misstogo de sig häri.

När Laura lämnat rummet, hade hon skyndat ned i vestibulen, hade som en flyende sprungit förbi portierns loge och rusat ut på gatan.

Först där besinnade hon sig.

Det var emellertid nog, att hon saktade farten, ty hon var fullt promenadklädd, och eftersom hon var beslöjad och man ej kunde se hennes anletsdrag, märkte man heller inte hos henne något ovanligt.

Om en stund började hon kunna samla och reda sina tankar, och hon gjorde sig då den frågan, hvad det egentligen nu skulle bli af af henne.

Att återvända till hotellet, därpå var nu ej att tänka; det skulle ha varit liktydigt med fullständig underkastelse under de personers vilja, som voro hennes vaktare och tyranner, fastän de inför hotellpersonalen gällde som hennes tjänare.

FYRTIOTREDJE KAPITLET.

En skickelsediger vändning,

Hvart skulle väl Laura vända sig, om icke till Evald? Hon hade ju i detta sitt rebelliska uppträdande utgått från det antagandet, att hon i honom hade en beskyddare.

För Evald ville hon yppa allt, för honom ville hon tala om, att hon stod ensam i världen, och att hon plötsligt genom en ryslig händelse beröfvats alla sina tillgångar.

Som ädel man måste han då söka hjälpa henne.

Men hur hon skulle för honom framställa den där rysliga händelsen, det var verkligen en annan fråga.

Emellertid var Laura en mästarinna i konsten att sammanblanda dikt och verklighet.

Hade Evald nu mött henne, så skulle hon säkerligen icke ha varit i förlägenhet om, hvad hon skulle ha berättat honom.

Men det var i alla fall ett visst något, som afhöll henne från att genast taga det steg, hvilket här syntes henne vara det närmast till hands liggande.

Hon var rädd för, att hon, ifall hon nu, utan att först göra sig närmare underrättad om förhållandena, ginge till honom, möjligen kunde falla i händerna på Ekström, och det ville hon för ingen del.

Därför måste hon först ta reda på, hvar unge herr Zetterling bodde, om han möjligen delade bostad med den af henne fruktade

Ekström, och göra sig underrättad om mycket i samband därmed stående.

För att få reda på bostaden behöfde hon ju bara vända sig till Hummel.

Det ämnade hon också göra.

Då kom hon att tänka på, att Hummel ju bodde hos Ekström, att hon därigenom just framkallade det hinder, som hon genom att fråga sin sekreterare ville undanrödja, helt och hållet fränsedt det, att förhållandet mellan henne och Hummel numera ej var det rosigaste.

Som rik grefvinna kunde hon hädanefter icke uppträda, och den länge skritvaren hade mist sin plats, utan att han ännu hade någon aning därom.

Laura ägde nämligen nu icke mera, än att hon redan nästa dag skulle vara i nöd, om ingen understödde henne.

Hvad skulle hon alltså ta sig till med den narraktige karlen, hvilken för öfrigt visade en aptit, som endast en Hummel kunde glädja sig åt?

Nej, med honom ville hon ej mera ha någonting att göra.

Men hur skulle hon nu bete sig?

Hon måste närma sig Evald.

Hvad hon utträttat i den där ligans tjänst, det ville hon nu dra nytta af för egen del.

Efter moget öfvervägande uppgjorde hon en plan.

Hon visste, att fru Zetterling vistades i Norrköping, och härpå byggde hon sin plan.

Hon ville närma sig henne och med henne sluta innerlig vänskap. På så sätt skulle hon kunna främja sina afsikter med Evald.

Att locka honom i sina nät, det hade hon, som vi veta, fått i uppdrag af den där förbrytarligan.

Men den gången hade ledarna missräknat sig.

Icke Evald utan Laura själf fångades, och föllden däraf var, att hon själf började inse, hur djupt sjunken hon verkligen var.

Hon hade nu helt och hållet skilt sig från ligan och ämnade nu för egen del fånga Evald.

Denna plan hoppades hon kunna utföra i förbund med hans mor.

Hon ville äfven söka åvägabringa en försoning mellan fabri-
kör Zetterling och hans son, och sedan, så trodde hon, stod
knappast längre någonting i vägen för hennes önskan att bli den
rike fabrikörens sonhustru.

En djärf plan i sanning.

Men icke desto mindre kunde man godt tro en Laura Schön-
thal om det, att hon skulle lyckas realisera den.

Hon hade ju redan förut i dylika ting opererat så skickligt,
och om hon såg tillbaka på de senaste åren — hon var ännu
knappast tjugu år — så visade det sig, att hon störtat tre familjer
i olycka, och att tyra unga män, som berättigat till de största
förhoppningar, för hennes skull blifvit själfspillingar: resultat, som
sade Laura, att hon var en utomordentlig personlighet.

Under det Laura uppgjorde sina djärfva framtidsplaner, hade
Evald redan uppsökt sin vän Ekström och för honom berättat, att
det varit honom omöjligt att få tala med grefvinnan.

Ekström svarade härpå:

— Då återstår er ingenting annat än att gå dit igen i kväll.
Någon gång måste hon väl träffas hemma, och eftersom hon vill
gälla för en bundsförvandt, är det ju inte alls ur vägen, att ni om
igen kommer något sent.

Evald gick snart åter ut för att begifva sig till affären. Det
var en tung gång.

Hans tankar dvaldes helt annorstädes, och det kostade honom
verkligen mycken möda att nu underkasta sig uppfyllandet af sina
själsmördande plikter.

Hummel hade på förmiddagen varit hos fru Boman och sjuk-
rapporterat Evald.

Men änkan hade inte alls varit vänlig vid det tillfället

Kanske hade Hummel ej slagit an rätta tonen, etersom änkan
ej fann något vidare behag i honom utan behandlade honom med
formlig ringaktning.

Han råkade titulera henne "expressfrun", och det är ju tyd-
ligt, att han inte därmed kunde vinna hennes bevägenhet.

Han blef alltså helt hastigt affärdad med det besked, att hon
nog själf skulle för sin bokhållare klargöra hans ståndpunkt.

Med den förklaringen, att det vore honom mycket kärt, om
han sluppe göra det, hade Hummel aflägsnat sig.

Eftersom skrifvaren kom tillbaka mycket senare, än Evald lämnade bostaden, kunde han endast för Ekström berätta, hvad som tilldragit sig mellan honom och "expressfrun".

Han slöt med orden:

— En högst otreflig människa. Man ser ändå med det samma, om man har att göra med ett verkligt fint fruntimmer eller med en obildad kvinna. När jag jämför henne med min grevinnan, min ljufva Lauras nobless och fina takt med denna simpla människas skandalösa sätt, så måste jag beklaga herr Zetterling. Aldrig i mitt lif går jag mera till den byrån. Då är gamla Marie bra mycket trefligare och älskvärdare än den expressfrun.

Ekström framkastade den formodan, att Hummel ej slagit an rätta tonen:

Men då utbrast skrifvaren förargad:

— Hva'? Ton? Jag slog inte an någonting alls, och i stället för att ta emot mig med skyldig aktning och respekt, började den rysliga människan genast gorma och väsnas som en retad månglerska. Det kan jag då sannerligen inte alls förtänka herr Zetterling, om han inte trifves där. Jag skulle inte stå ut en half dag med det kvinnfolket.

Hummel lade sig efter dessa ord på soffan och förklarade, det han vore aldeles utmattad.

Ekström lät honom hållas.

Han visste af erfarenhet, att det under sådana omständigheter ej var någonting att göra åt skrifvaren. —

Evald hade återkommit till expressbyrån.

Fru Boman mottog honom med en min, som tänkte hon genast äta upp honom.

På ett mycket otåligt sätt gjorde hon begrifligt för sin bokhållare, att han icke hade bort utebli. Ja, hon påstod, att det nog inte varit så farligt med hans opasslighet, och att plikten också kräfde sin rätt.

Hon tillade med ord, som icke kunde missförstås, att hon nog kunde tåla sådana oregelbundenheter af en make eller fästman, men inte af den, som bara vore bokhållare och inte heller ville bli någonting annat.

Evald var fåordig, och ettersom främmande människor kommo

in och togo hans tid i anspråk, såg sig fru Boman nödsakad att hålla inne med sina förebråelser.

Efter denna otrefliga eftermiddag kom äntligen kvällen, och Ewald begaf sig då direkt åter igen till det hotell, på hvilket grefvinnan bodde.

När han steg in i hennes våning, kom en betjänt emot honom och sade:

— Ni söker väl grefvinnan?

— Ja.

— Hon är inte mera här.

— Inte mera här? uppredade Ewald förvånad. Har hon då plötsligt rest bort?

— Ja, det veta vi inte ens själfva, ljöd svaret. Men här hos oss kommer hon väl näppeligen att mera visa sig. Och det kan för resten vara lika bra.

För Ewald voro dessa ord gifvetvis mycket dunkla.

— Förklara er tydligare! sade han. Hvad har händt? Hvar kan jag träffa grefvinnan? Var god upplys mig om det!

— Jag vet det inte, svarade betjänten föga vänligt. Vi ha ingenting att skaffa med henne vidare. Jag rekommenderar mig.

Han gick, och Ewald sökte nu erhålla närmare upplysningar af portiern.

Men denne fick, såsom man ju också kunnat vänta sig, på sig en mycket förvånad min.

Han svarade:

— Det är inte möjligt. Grevinnan har ej nämnt ett ord därom, att hon tänkte flytta. För resten har hon här ännu sin räkning ouppgjord.

Ewald fortfor:

— Jag kan endast upprepa, hvad jag nyss hörde af hennes tjänare. Det är för mig af stort intresse att få tala med grefvinnan, och därför skulle jag bra gärna vilja veta hennes nuvarande vistelseort. Men tjänarna påstå, att de ej kunna lämna någon upplysning i det afseendet.

— Då ska' nog jag göra det i stället, menade portiern, som endast med möda kunde dölja sin sinnesrörelse. Men inte i dag. Kom igen i morgon, så ska' ni få besked, jag går genast upp och tar reda på, hur det hänger ihop.

— Då skulle jag ju kunna få vänta här, tills herrn kommer igen, föreslog Evald.

Den andre tillät det.

Han gick, men var om några minuter tillbaka.

Han yttrade nu till Evald:

— Jag kunde inte bli klok på, hvad som där är å färde, och inte kunde jag vara nog närgången att fråga, ty räkningen är nu till fullo betalt. Tjänarna lämna i morgon hotellet, och därför är jag icke berättigad att vidare forska i saken. Vill herrn veta något, så blir det nog bäst att vända sig till polisen.

Nedstämd gick Evald hem till Ekström och berättade, hvad som händt.

Då utlät sig Ekström med allvarsam min:

— Det var då också märkvärdigt det här, saken blir ju allt mera invecklad.

— Det ser tyvärr så ut.

— Hvad är nu att göra? Att anlita polisen, det strider mot vår plan. Låtom oss alltså bida tiden, för det är nog det bästa.

Under tiden sof Hummel den rättfärdiges sömn. Då och då hördes han i drömmen uttala namnet:

— Laura!

Nu väckte honom Ekström.

Hummel for hastigt upp.

Ännu halfsofvande frågade han:

— Är det du?

— Stig upp! bealldes Ekström. Jag har någonting att berätta er. Det lär nog ha ett alldeles särskildt intresse för er, som är grefvinnsans sekreterare. Denna högvälborna dam har plötsligt försvunnit från hotellet, och ingen vet, hvar hon nu uppehåller sig.

Hummel såg undrande på Evald och Ekström och svarade blott det enda ordet:

— Löjligt!

Då fortfor Evald:

— Jag själf har konstaterat detta faktum, och jag tillstår, att jag blef högst obehagligt öfverraskad. Just nu vore ett samtal med grefvinnsan af allra största vikt, och då försvinner hon helt plötsligt från skådeplatsen.

Hummel blef nu ängslig.

Det hördes bland annat på tonen, då han nu yttrade:

— Men hur är väl det möjligt, Ekström? Hon har permitterat mig för tre dagar. Om vi antaga, att hon icke låter höra af sig i dag eller i morgon, så måste hon dock komma igen i öfvermorgon. Hvad skulle det eljes bli af mig? Jag har ju ännu inte tagit ut ett öre af min stora månadslön. Det kan naturligtvis icke vara mig likgiltigt, om jag får eller inte får den. Och sedan måste ni dessutom betänka, att min Laura öfver hufvud ej kan lefva utan mig, och af detta skäl skall hon nog åter visa sig. Nej, det kan ingen inbilla mig, att hon skulle kunna ha blifvit mig otrogen. Och om det också vore fallet, såsom ni, herr Zetterling, behagar antaga, så anser jag likväl med all skyldig respekt för min torne chefs son ert misstroende mot ifrågavarande dam oberättigadt.

Evald svarade:

— Det vore mig mycket kärt, om grefvinnan komme till rätta igen i morgon eller öfvermorgon. Men säg, Hummel, har ni inte hört henne tala om, att hon ämnade företaga en resa eller någon liten utflykt?

— Därom vet jag ingenting, försäkrade skrifvaren. Bara om en resa till Berlin var det tal, åtminstone frågade mig min Laura därom, och jag gaf mitt samtycke. Men inte har hon flugit sin kos utan att först underrätta mig, det kan jag ansvara för.

Då tog Ekström till orda:

— Hvad gagnar oss edra försäkringar? Hvad står hon väl nu att finna? Ni, som är sekreterare, borde väl veta det. Kanske känner ni också hennes vistelseort och vill bara inte förråda den för oss?

Hummel blef blossande röd.

Han förklarade med värdighet:

— Jag är er uppriktige vän, och om också grefvinnan är mig kärare än ni, är jag likväl icke falsk. För ögonblicket vet jag verkligen inte, hvar jag har att söka henne, kanske är hon åter igen hos gamla Marie.

— Ett oförmodadt besök skulle man ju kunna aflägga hos den rackarkaringen, sade Ekström, men jag ger inte mycket därför. Eftersom grefvinnan redan en gång blifvit ertappad där, aktar hon sig nog för att visa sig där en gång till. Men ett försök kan ju i alla fall aldrig skada.

Hummel ångrade sina antydningar. Att ännu en gång beträda Mariés bostad, det var ej i hans smak.

Han hade förliden kväll där sett en sådan förskräcklig massa vapen, att han ej kunde tänka därpå utan att darra och rysa.

— Ska' vi gå dit, sade han, så är det allt bäst, att vi ta med oss några handfasta polismän. Mariés bostad är tydligen ett tillhåll för förbrytare. Hederliga människor lägga sig inte till med så mycke' vapen; det ser jag ju med mig, aldrig går jag beväpnad med revolver eller dolk.

Ekström svarade till detta förslag:

— Vi gå dit precis som i går, och ni följer med. Ni gör nog också klokt i att åter vänja er vid våra blygsamma förhållanden; ty hvad er sekreterarsyssla beträffar, så ser det ju ut, som om den skulle alldeles torka in. Jag antar, att er grefvinna ej kommer att behöfva någon privatsekreterare vidare, utan att hon får vara glad, om hon ensam kan komma till Berlin. Frågan är emellertid, om hon inte helt oförmodadt blir hejdad i denna sin föresats. Tag er i akt och tala inte om för någon människa, att ni varit hennes sekreterare några timmar! Det kan endast lända till ert eget väl, om ni iakttager tystnad i det fallet.

Hummel var mycket förargad.

Han brummade:

— Ni vill obarmhärtigt rycka ned mig ur min himmel, ni är en känslolös människa, Ekström. För det att ni ännu ej lyckats i ert förehafvande, smädar ni det ljufvaste kvinnliga väsen, som finnes på hela Guds jord. Men det säger jag er, och ni kan tro mig: jag kommer i alla fall att bli mycket lycklig med min Laura.

— Alldeles som jag, svarade Ekström och vände honom ryggen i Hummel smög sig ut ur rummet och försvann.

När Evald och Ekström sedan ämnade gå ut, stod skrifvaren ingenstädes att finna.

Efter en kort rådplägning beslöto de sig för att gå utan honom.

Hummel hade alltså för tillfället undandragit sig Ekströms och dennes väns inflytande.

Så snart han kommit ut, mumlade han:

— Hvarför ska' jag slåss med gamla Marie? En hel karl styr utan vidare kurs rakt på målet, och det tänker jag göra. Jag

går till hotellet, och om jag där infinner mig personligen, så skall jag nog fort få allt i rätta spåret igen.

Han ägde en 25-öring, som han fått af Ekström, och därför bestod han sig med en flaska öl, innan han begaf sig till grefvinnans våning.

Han kom oantastad in i den.

När han gick genom det första rummet, lade han märke till, att där rådde stor oordning.

Nu började han känna sig underlig till mods.

Kanske var det ändå fallet, att grefvinnan Laura tänkte öfvergifva honom?

Men nej, det var ju inte antagligt.

Hummel sökte trösta sig själf.

Halfhögt yttrade han:

— Omöjligt! Så trolös är hon inte. Men det är nog i alla händelser bäst, att jag kvarlämnar några rader, på det att intet missförstånd må uppstå mellan oss. Med betjäntpacket befattar jag mig inte gärna.

Han gjorde en afvärijande gest och fortfor:

— Tills vidare väntar jag, men skulle grefvinnan icke komma, så måste jag nog besluta mig för att taga kvinnorna här i förhör. Det skall ske; men tills vidare sysselsätter jag mig endast med min Laura.

Han for med handen öfver pannan. Det såg ut, som hade ölet stigit honom åt hufvudet.

— Hvad var det för sort jag fick männe? Mätte väl inte ha varit något fanstyg i det? Människan, som serverade det, såg så konstig ut. Jag kommer att undersöka, huruvida inte äfven hon tillhör den där ligan.

Han fick fatt i skrifmaterialier, slog sig ned vid ett bord och fattade pennan.

— Hvad skall jag nu säga henne? — Jo, vänta, jag har det redan. Det har emellanåt förefallit mig, som ansåge hon mig för — jag vill inte säga: dum, men likväl för prosaiskt nykter. Det är jag emellertid inte alls. Hon skall få se, hur grundligt hon i det fallet misstagit sig. Jag vill öppna min poetiska åder och i bunden form säga henne, hvad jag vill ha sagt.

Han tog pennskafvet i munnen, stödde hufvudet i bägge händerna och mumlade:

— En äkta kärleksdikt måste naturligtvis börja med den älskades namn, följaktligen i detta speciella fall med Laura. Godt! Han började skriva:

“L-a-u-r-a! Laura!”

— Jag väljer väl det senaste skrifsättet, räsönerade han. Men att upprepa namnet, det var ingen dum idé. Just därigenom blir det sådan kraft och kläm i versen. Nå, då börja vi alltså på allvar.

Han tog sig en funderare och ett nytt pappersark samt skref:

“Laura! Laura! Skönsta kvinna,
Säg, hvar står du väl att finna?”

— Ganska bra! Låter höra sig. Men vidare!

“Laura, du . . .”

— Nu skulle jag vilja ha en motsats, det måste nu komma någonting högstämmt. Men hvad ska' jag få fatt i för ett lämpligt uttryck? — Hm! Jo, här har jag det redan:

“Laura, du min själs begär.”

— O, det är härligt, underbart.

“Kom till mig och blif mig när!”

— Makalöst! Lämna ingenting öfrigt att önska. Men nu måste också *mitt* namn in i detta kärlekskväde. Men det blir en kinkigare uppgift. Hvad finns det väl för ord, som rimma på det? — Kummel. Nej, det är ju liktydigt med graf, och ett sådant ord får naturligtvis inte förekomma i en sådan dikt. — Drummel. Ett ännu omöjligare ord. Hm! Det var benigt. — Tyst! Nu har jag det ändå i alla fall.

“Stanna hos din trogne Hummel,
Lyssna till hans kärleksmummel!”

— Se så. Nu ha vi kommit öfver det hindret. Men nu

måste det också komma en varning eller förmaning; det måste alltid så vara.

“Låt pyramiden . . .

— Hon måtte väl vetæ, hvem jag menar! — Alltså:

“Låt pyramiden dig ej öfverlista,

Undvik också Maries vapenkista!

Smyg dig till mitt bröst, min skatt . . .

— Ja, nu — nu står jag där igen. Det skulle nu passa bra i rim att säga: alldeles som mor mins katt. — Men det är inte poetiskt, åtminstone inte högpoetiskt. Vi måste hitta på någonting annat. Min skatt, min skatt! Hm! — Vänta! Så här ska' vi ta det:

“Smyg dig till mitt bröst, min skatt,

Hvila där båd' dag och natt!”

— Bravo! Det låter höra sig. Just så ska' det låta! — Stopp! Nu kommer det någon.

Dörren rycktes upp, och en man steg hastigt in. I handen höll han en lång, blank knif.

Hummel sprang upp med sin dikt i vänstra handen.

Af någon ännu icke fullt utredd orsak förlorade han midt i rummet balansen, tappade papperet, föll omkull och blef sittande på sin dikt.

Mannen, som kom med knif i handen, hade icke kommit för att begå en våldsbragd.

Han lade genast ifrån sig vapnet, korsade armarna öfver bröstet och såg förvånad på Hummel.

Denne tillhörde ju icke Lauras tjänare utan var en vildt främmande person.

— Hvem är ni, och hur har ni kommit hit? frågade den obekante efter en paus, som utfylldes med ömsesidigt betraktande, och hvarunder Hummel led afgrundskval.

Han trodde nämligen, att han stod, eller rättare satt, ty han hade ännu ej rest sig upp från golfvet, inför en rånmördare eller detektiv.

För andra gången sporde främlingen:

— Hvem är ni?

— Ursäkta, att jag är så fri . . . att jag tillåter mig . . . åtminstone för ögonblicket tillåter mig att vara skald! Jag sysslade alldeles nyss med poesi.

— Stig upp!

Hummel reste sig upp och såg förbluffad på sitt opus, till hvilket han använt ett så ovanligt läskapper.

Skriften var också nästan alldeles utplånad, men han tog i alla fall upp papperet och stoppade det i fickan.

— Stopp litet! Låt mig läsa det där! sade främlingen.

Hummel lade liksom till skydd handen på det ställe, där han gömt papperet.

— Det är min andliga egendom, förklarade han.

— Det kan ju hända, och jag bestrider det inte alls. Men låt mig i alla fall se härligheten! svarade den obekante.

Denne, en synnerligen kraftfullt byggd man, gick utan vidare fram till Hummel, stack handen i hans ficka och bemäktigade sig utan krus skrifvarens kärlekskväde.

Han genomögnade det, ruskade på hufvudet, såg åter igen på Hummel och lämnade tillbaka papperet.

Skrifvaren stoppade det åter i fickan.

Främlingen tog nu om igen till orda:

— Om ni vill lyssna till ett godt råd, så låter ni ingen läsa det där. Men förklara nu, hvad som fört er hit! Hvad har ni att söka i en främmande våning?

Hummel svarade:

— Min herre, om ni tror, att jag nu befinner mig i en främmande våning, så tar ni grundligt miste.

— Hur så?

— Var så allt för god och låt mig förklara saken! Jag är nämligen den greflige sekreteraren, jag är sekreterare hos grefvinnan Schönthal, hvilken, i förbigående sagdt, är min blifvande fru.

— Jaså, ja, jag vet, sade främlingen. Men jag ger er nu ytterligare ett godt råd, det nämligen, att ni lagar, att ni kommer härifrån så fort som möjligt.

Då invände Hummel:

— Herre, jag har kommit hit för att ta reda på, hur det egentligen förhåller sig med grefvinnans plötsliga resa eller oförmodade utflykt. Har hon rest bort? Har hon flugit sin kos? Kan herrn säga mig det? Jag skulle vara mycket tacksam för en upplysning, min högt värderade herre, och vore jag stadd vid kassa, så skulle jag också visa min erkänsla.

— Ni gör klokast i att fort försvinna härifrån. Och eftersom ni är så öppen hjärtig, vill jag äfven säga er det, att det är rådligast, om ni inställer alla vidare spaningar efter grefvinnan. Har ni förstätt mig?

— Herre, det kan jag inte, ty det strider mot mitt hjärtas röst. Det må kosta, hvad det vill! Jag skall uppsöka henne, om jag också måste göra en fotvandring genom världshafvet.

— Det behöfver ni inte vara bekymrad för. Afstår ni verkligen inte ifrån att spana efter grefvinnan, så skall ni ej behöfva resa långt; man skall nog dra försorg om, att ni får klart för er, hvart er käresta tagit vägen.

— Det är ju präktigt. Visste jag det, så skulle jag genast resa efter min Laura.

— Akta er, på det att mer än en utväg må stå er öppen!

— Hur ska' jag förstå det?

— Ni har kanske redan någon gång varit i den belägenheten, att ni varit förhindrad att fritt röra er?

— Jag förstår, svarade Hummel. Jag vet verkligen, hvad det vill säga. Men det var bara ett par dagar, som jag var beröfvad min frihet, och orättvist var det. Det var fråga om stöld och bedrägeri.

Främlingen betraktade nu Hummel ännu mera granskande än förut.

— Har ni dylikt på ert samvete? sporde han.

— På mitt samvete har jag ingenting, men inspärrad blef jag i alla fall. Men hur kan det intressera er? Det blef snart upptäckt, hvem som var tjufven, och då blef jag åter fri.

— Det där kunde ni gärna förklara litet närmare. Jag är inte alls någon polisman.

Hummel drog en suck af lättnad.

— Det var snällt af er att upplysa om det, svarade han. Då kan man ju tala helt öppet med er.

— Er tycker jag om, svarade nu främlingen. Jag skulle till och med vilja ta er i min tjänst.

— Men jag är grefvinnans sekreterare och kan ej antaga någon annan tjänst. Jag vet ju heller inte alls edra villkor.

— Ni skulle få det vida bättre än på något annat ställe.

— Det är mycket sagdt. Jag har ju nu tre hundra femtio kronors lön i månaden och allt fritt. En sådan plats finner man inte alla dagar. Om jag jämför mig med min förre så rike principals son, så kan jag icke annat än anse mig själf mycket rik, ty han har visst bara middag och en krona om dagen. Men så går det till här i världen. Den ene stiger, den andre faller. En så i allo utmärkt plats behåller jag naturligtvis.

Då inföll främlingen:

— Människa, förstår ni er, eller inbillar ni er verkligen, att ni kan göra räkning på fast anställning hos grefvinnan Schönthal?

— Inbillar jag mig? upprepade Hummel. Det är ingen inbillning, ska jag be att få upplysa om. Hvad min Laura sagt, det måste gå i uppfyllelse.

Den andre invändel:

— Men hon kan inte hålla sina löften. Jag säger er det, och jag känner mycket väl till ifrågavarande dams förhållanden. Jag kan försäkra, att ni här ej kan göra räkning på något. Mycket har förändrats mellan i går och i dag, och grefvinnan Schönthal, som uppträdde så lysande och gjorde åt ända till tusen kronor om dagen, är i dag ingenting annat än en...

Han hejdade sig.

Efter en kort paus tillade han:

— Hon är en tiggerska och en förföljd flyktig.

Hummel spärrade upp ögonen så vidt, som han väl aldrig förr i sitt lif gjort.

Främlingens ord hade träffat honom som ett åkslag, och han stammade:

— Hva'? Hva'?

Den andre fortfor:

— Ni kan lita på det, att jag säger er fulla sanningen. Ni kan också få höra detsamma af grefvinnans betjänter och kammarjungfru...

— Nej, tack! inföll Hummel med en afvärande gest. Ha

inte de något annat att säga mig, så betackar jag mig tör eit förnyande af den bekantskapen.

Främlingen upprepade:

— Ni kan tro mig. Det förhåller sig precis så, som jag säger. Men jag kommer tillbaka till mitt anbud. Jag förmodar, att ni antas det; jag skulle mycket väl kunna ha användning för er, och ni skulle också befinna er i en långt mindre farlig belägenhet än hos grefvinnan.

— Farlig? Hvad skulle väl ha varit farligt? Det! åter ju, som om min Laura . . .

— Er Laura är en person, som under fyra eller fem olika namn efterspanas af polisen. I dag heter hon så, i morgon så, för tillfället grefvinnan Schönthal, men inom kort någonting annat, så vida hon inte blir fast och inburad för några år.

Hummel ryste.

Han kunde ännu icke törmå sig att tro någonting så ofördelaktigt om Laura.

Därför utbrast han också:

— Det är inte sannt. Ni är tydligen en fiende till henne. Jag tror det inte, för det kan inte vara så, och fastän min vän Ekström, som förstår allt bättre än någon annan, ej haft någon god tanke om henne, så är det i alla fall inte sannt, att en sådan kvinna som Laura är en efterspanad förbryterska.

— Och hvad denne er vän, som ni nu nämnde, beträffar, råder jag er att så fort som möjligt skilja er från honom. Om ni fortfarande gör gemensam sak med honom, så sätter ni er egen säkerhet på spel. En hel liten här af beslutsamma personer står redo att upptaga striden med denne Ekström. Om ni står vid hans sida, så rusar ni i fördärfvet. Välj alltså! Tolf timmars betänketid ger jag er. Ni kan komma igen i morgon; senast klockan nio vill jag då veta ert beslut. Jag är endast för tillfället här i Norrköpiug, men jag har en mycket stor affär på annat håll. Gå nu! Akta er för att på något vis låta använda er af er vän! Företag er ingenting! Gynna inte på något sätt denne herre och försök heller inte att finna er Laura!

Hummel hade knappast hört främlingens varning

Alla hans tankar voro hos hans älskade Laura, och det föll honom inte alls in att tro, att denna, såsom främlingen försäkrade,

vore en person, som stode i ett mycket spändt förhållande till polismyndigheterna.

När främlingen slutat, sade skrifvaren:

— Hvad herrn nu säger om min Laura, det går långt utöfver en vanlig ärekränkning. Ni påstår ju, att hon efterspanas af polisen. Hade ni bara sagt det, så skulle jag inte ha opponerat mig, men ni sade ju samtidigt, att man söker henne under fem olika namn, och det är ju långt mera än en medelmåttig förolämpning. Jag måste på det allvarligaste fordra förklaring af er, ty man läser ju det i alla böcker, att mannen ej bör finna sig däri, att hans hjertas utkorade nedsättes.

Främlingen svarade:

— I morgon skall jag besvara edra frågor, i dag undviker jag det, emedan jag ännu ej vet, i hvilket förhållande vi stå till hvarandra. Ni har att välja: antingen för ni ett bekvämt, angenämt lif för högst obetydliga och ingalunda besvärliga tjänster, eller också bemödar ni er om att rädda den person, som nu kallar sig greffinnan Laura Schönthal, och att på samma gång hjälpa edra båda vänner Zetterling och Ekström. Skulle ni välja det senare, så kan jag redan på förhand försäkra er, att ni intet ögonblick är säker till lill lifvet, hvarken i staden eller ute på rama bondlandet, hvarken dag eller natt. Alltid och allestädes skall ångest och fruktan omgifva er. Men gå nu och kom igen i morgon! Men säg mig då, hvad ni beslutat! Ve er, om ni skulle understå er att på något sätt uppträda mot mig! I händelse ni bestämmer er tvärt emot mitt förslag, kan ni uteblifva, jag sluter då däraf till, att ni föredrager att stanna hos edra vänner. Men tag er för ingen del det orädet före att söka med ord eller handling skada mig! Och lämna nu fort denna våning, i hvilken ni åtminstone icke för närvarande har någon ting att beställa!

Främlingen pekade på dörren.

Hummel hade blifvit riktigt hemsk till mods, därför aflägsnade han sig skyndsamt.

Hans hufvud var så varmt.

Hvad han hört af den gåtfulle mannen, det lät ju så högst äfventyrligt.

Hans uppträdande hade varit så imponerande.

Han var en storväxt, kraftigt byggd man med regelbundna, i

ett svart helskäggs inramade drag. Han var iklädd oklanderlig sällskapsdräkt.

Det var den stora knifven, hvilken han sedan lagt ifrån sig, som Hummel omöjligen kunde låta bli att tänka på.

Mannens ord hade förbluffat skrifvaren.

Denne hade redan blifvit mycket bestört öfver Lauras plötsliga försvinnande, hvilket kommit som en blixt från klar himmel, men främlingens upplysning, att Laura vore en förbryterska, verkade rent af förkrossande.

Hummel hann heller inte längre än ut i trappan, innan han började tjuta.

På gatan sökte han efter en undagömd vrå, men då han icke strax fann någon sådan, gick han in i en halfmörk förstuga och grät där bittert.

Det dröjde tämligen länge, innan han i någon mån återvann sitt lugn.

Då kom han att tänka på, att det var hög tid att gå hem, ty tornuret i en närbelägen kyrka slog redan half elfva.

Hummel styrde alltså kosan till det värdshus, där han fortfarande hade sitt lilla rum bredvid Ekström.

Men under vägen tänkte han på främlingens varning att icke vidare göra gemensam sak med Evald och Ekström.

Tänk, om de båda nu väntade på honom för att dra honom med sig ut på ett nattligt ströftåg!

Det vore ju förskräckligt.

För Hummels ögon glindrade det.

Han tyckte sig se ett oräkneligt antal dolkar, hvilka alla voro riktade mot honom.

Främlingen kunde omöjligen vara något annat än en modern rövvarhöfding, som under en fin herres mask gick onikring i svart sällskapsdräkt och värfvade anhängare.

Han hade ju äfven gjort Hummel ett anbud i den stilen, och det hade därvid naturligtvis endast varit hans mening att fresta och föreda honom samt att draga nytta af hans utmärkande egenskaper.

Hummel lefde nämligen fortfarande i den tron, att han vore liksom enkom skapt till kunskapare och till att utforska förborgade ting.

Hao vågade alltså icke gå hem.

Skrifvaren var rädd för att träffa vännen Ekström, ty antagligen komme då denne att uppmana honom att deltaga i något äfventyr, hvarvid han, efter hvad trämlingen så tydligt låtit förstå, kunde bli nedstucken.

Halfhögt yttrade Hummel för sig själf:

— All aktning för Ekström och all respekt för Evald Zetterling såsom varande min forne chefs son! Men jag tror ändå inte, att mina förpliktelser gå så långt, att jag bör låta slå ihjäl mig för dem. Det är beklagligt, att man är en så stor personlighet, att man så fort ådragit sig banditernas uppmärksamhet. Men hur har väl det kommit sig? Männe icke denna uppskattning af min mångsidiga förmåga står i samband med Laura?

Efter en kort paus tillade han:

— Jag måste en gång direkt fråga henne, om hon är en förbryterska. Det bör ej råda någon oklarhet fästfolk emellan.

Hummel promenerade omkring en hel timmes tid, innan han närmade sig det hus, där han bott före sin utnämning till grefvinnan Schönthals privatsekreterare.

Han granskade nu först noga fönstren.

Det var mörkt en trappa upp.

Då mumlade han:

— De ä' bestämdt inte hemma. Då kan jag ju få lägga mig att sofva.

Han gick upp, närmade sig försiktigt dörren, och då han ej hörde något buller inifrån rummet, öppnade han.

Vännerna voro verkligen inte hemma.

Hummel tände på ljus.

Sedan drog han fram sin dikt för att läsa den. Men det var ej så lätt, ty papperet var så skrynkligt och skriten nästan alldeles utplånad.

Därför måste skrifvaren studera tämligen länge, innan han kunde dra sig till minnes, hvad han egentligen som skald presterat; han hade nämligen aldrig kunnat tro annat, än att han skulle få själf till grefvinnan öfverlämna detta sitt skaldeverk.

Han hade också tänkt kvarlämna det i hennes våning, men hade hindrats därifrån af den där främlingen, hvilken tydligen ej ägde något sinne för poesi.

Åter igen gaf han sina känslor luft i ord.

— Man vet aldrig sitt öde, inte ens för nästa timme, sade han. Jag var så fördjupad i tankar; skaldekonstens himmel öppnade sig för mig, och kärlekens gud omsväfvade mig. Men då kommer helt plötsligt denne svartskäggige karl med den skarpslipade knifven, och allt är förbi.

Hummel gjorde ett uppehåll, slog sig för pannan, men fortfor sedan:

— Han kunde gärna ha fått berätta hvad som helst, bara han tegat med allt, som rörde Laura. Om bara ändå Ekström vore här! Han är åtminstone inte rädlös, och säga ifrån kan han också. Vore han här, så skulle jag fråga, om äfven han tror, att min älskliga lilla Laura är en person, som sökes af polisen, och som uppträdt under fyra eller fem olika namn. Nej, det är inte möjligt. Karlen är en nedrig svindlare. Hur skulle det vara männe, om man gjorde polisen uppmärksam på honom? Kanske blefve då också de båda betjäntlymlarna och den sexkantiga pyramiden inspärrade. Jag vore då åtminstone hämnad. Ja, så sannerligen har jag inte god lust att för närmaste poliskonstapel berätta allt, som tilldragit sig på hotellet. Jag älskar, och kärleken förlänar mod och . . .

Det knackade på dörren.

Hummel hade reglat den, då han stigit in i rummet.

Nu mumlade han för sig själf:

— Det är kanske en spion, som den där svarte skickat hit. Börjas det redan?

Högt frågade han:

— Hvem där?

Han höll sig på behörigt afstånd från dörren.

Då hördes Ekströms basröst:

— Det är jag

— Så bra, att ni äntligen är här! utlät sig då Hummel. Ni måste genast ge mig ett godt råd. Kom in bara!

Hummel öppnade dörren, och Ekström steg in.

Den förre frågade:

— Hvar är herr Zetterling?

— Det angår er inte, ljöd svaret. Hvar har ni varit? Vi

behöfde er så nödvändigt; men då hade ni smugit er i väg och därigenom undandragit er all verksamhet.

Hummel svarade med viktig min:

— Ni ska' inte tro, att jag ingenting utträttat. Se här! För det första skref jag detta poem.

— Jo, det måtte vara ett härligt hopkok, menade Ekström. Men jag har nu inte tid att ta någon notis om dessa dumheter.

Hummel fortfor:

— För det andra var jag på hotellet för att göra mig under rättad om grefvinnan.

— Gick ni direkt dit? frågade Ekström.

— Ja, bara på en liten omväg. Jag fick redan under vägen en sådan härlig poetisk ingifvelse, som jag sedan på hotellet fäste på papperet.

— Har någon läst den härligheten?

— Ja, svarade Hummel, en mycket bildad man i svart sällskapsdräkt, imponerande och storväxt, ungefär så, som en konst-kännare ser ut.

— En sådan kan det väl ändå inte ha varit, menade Ekström, för då hade han naturligtvis genast ledt i väg med er till någon idiotanstalt.

— Men säg nu, hvad är det egentligen med grefvinnan? frågade Hummel.

— Det tänkte jag just fråga er, eftersom jag ej har någon tid att springa efter henne, svarade Ekström.

— Hör ni, sade Hummel. Konst-kännaren läste min dikt, sade mig några förbindliga ord, hvarpå jag tackade honom. "Denna Laura", sade jag, "om hvilken här är fråga, är ingen annan än den dam, hvars sekreterare jag är". Då menade han, att sekreterarsysslan stode i vida fältet, att grefvinnan ej kunde sysselsätta någon utan finge vara glad, om hon kunde klara sig ensam. Jag svarade, att det vore en förolämpning, och jag ville utmana honom på duell. Men han lugnade mig och lofvade bevisa sanningen af sitt påstående. Men han kunde inte förete något annat bevis, än att grefvinnan efterspanas af polisen.

— Där ha vi det, anmärkte Ekström. Hon är en storsvindlerska, som tagit sig ett adelsnamn, men som i verkligheten ej är annat än ett vanligt spinnhushjon.

Hummel teg ett par ögonblick.

Sedan sade han:

— Det är alldeles märkvärdigt, hvad edra ord stämma väl öfver ens med den där mannens.

Ekström sträckte ut sin hand, fick fatt i Hummels öra, ruskade honom ordentligt och sade:

— Ser ni nu, hvilken ni sprungit tokig efter? Skämmas borde ni, för det ni lämnat edra vänner i sticket och i stället avslutit er till en bedragerska.

Hummel utbrast:

— Men ännu är ju ingenting alls fastställt. Att främlingen, som jag icke ens vet, hvad han heter, kom med sådana påståenden, det bevisar ingenting. Jag kan och skall ej tro sådant; min Laura är ej i stånd till någonting dåligt. Tänk er bara, hon skall ha haft en mängd olika namn, vara efterspanad af polisen, och om den finner henne, skulle hon få flera års spinnhus. Nej, det är inte möjligt.

Hummels ögon stodo fulla af tårar.

Men Ekström förblef oberörd.

Han fortfor:

— Jo, min vän, det lär nog ändå förhålla sig så. Min blick bedrager mig inte. När jag första gången såg henne och måste medgifva, att hon var en vacker flicka, tänkte jag mig genast, att det mest praktiska vore att i all korthet underhandla med henne för att bli henne kvitt. Hade hon kommit och utnämnt mig till sekreterare, så skulle jag ha lagt upp henne på en bänk, gifvit henne fem och tjugu och sedan hastigt ställt ut henne på gatan. Men ni, ni förälskade er tvärt i henne och kysste hennes fingrar, fötter, kläder, och Gud vet hvad allt. Ni är just en sådan där människa, hvars hjärta löper i väg med förståndet, och som är oemottaglig för goda råd.

Hummel var ytterst förlägen.

Han sökte leda samtalet in på någonting annat och frågade ännu en gång efter Evald.

Då svarade Ekström:

— Om ni ändtligen vill veta det, så kan jag tala om för er, att vi åter igen varit hos gamla Marie, men att äfven den ufven nu är utflugnen. Jag har inte vidare lust att ständigt å nyo upp-

spåra henne och gaf därför utan många omständigheter Ewald i uppdrag att äntligen ange henne i polisen. Vi ha nu funnit tillräckligt mycket misstänkt, och det är inte af nöden att längre skona käringen. Besannas det verkligen, att äfven er Laura är en svindlerska, så torde vi kunna vara säkra på, att vi här åter igen ha att göra med ett par medlemmar af det där förbrytarbandet, som vi träffade på i det enstaka huset utanför staden. Nu vet ni det alltså, och tills vidare kan ni lägga er att sofva. Jag ser nog, att ni för närvarande är oduglig till allt annat.

Hummel följde dock icke detta råd.

Han hade nu råkat i en sinnesstämning, hvori han mindre än eljes kunde tåla.

För Ekström berättade han allt, hvad som tilldragit sig: främlingens anbud och hotelser.

Ekström hörde uppmärksamt på, och när skrifvaren slutat, sade han:

— Det ser ut, som hade vi denna gång att göra med en af ligans anförare. Det är verkligen skada, att ni lät skrämna er af den karlen. Men jag hoppas, att det ännu är tid att fasttaga honom. Jag vill genast ombestyras det. Den aning, som dref mig hem, som sade mig, att jag skulle försumma något viktigt, om jag inte skyndade hit, bedrog mig alltså inte. Framåt, Hummel! Kom med mig!

Skrifvaren blef helt förskräckt.

Men Ekström fortfor beslutsamt:

— Ni känner karlen; ni måste alltså vara med, när vi söka honom. Här måste handlas raskt, eljes undslipper oss äfven denne bof.

Ekström lämnade ofördröjligen åter sin bostad.

Hummel måste gå med.

Det bar i väg till närmaste polisvaktkontor.

Där måste skrifvaren berätta, hvad han upplefvat, och Ekström yrkade på, att vederbörande genast skulle sända någon representant till hotellet.

Men Hummel undvek så mycket som möjligt att för polisen tala om Laura.

Ekström sysselsatte sig långt mera med den där sällsamme mannen än med grefvinnan, och så kom det sig, att den senare ej trängdes i förgrunden.

Man begaf sig i sällskap med polisen till hotellet.

Här blef man mycket öfverraskad af besöket.

Men till något resultat ledde detta ej.

Man fann hvarken Lauras betjänter, kammarjungfru eller amma, och den man, som Hummel kunde beskrifva så noga, var för hotellpersonalen fullkomligt obekant.

Hummel spelade vid detta tillfälle en tämligen löjlig rol, och själfva Ekström, som icke så lätt lät sig förbluffa, började starkt tvifla på, att skrifvarens uppgifter voro med sanningen öfverensstämmande.

Ingen i hela huset, visste något om en storväxt man med vackert helskägg, blekt ansikte och oklanderlig sällsksapsdräkt, såsom Hummel skildrade honom.

Hotellägaren blef mycket förtretad och förklarade, det han ämnade anföra klagomål öfver detta tillvägagångssätt, ty dylika händelser vore blott allt för mycket ägnade att bringa ett hotell i vanrykte.

Han kallade Hummel den störste narr, som han någonsin sett, och uttalade sig inte heller alls fördelaktigt om Ekström.

Denna gång måste den senare aflägsna sig med oförrättadt ärende och var själf formligen uppbragt på Hummel, som med sin fantastiska berättelse föranledt denna misslyckade expedition.

Hummel hade blifvit så modstulen, han talade knappast ett ord under återvägen och var bara glad, för det icke konstaplarna genast toge honom med sig och spärrade in honom.

— En fördömd historia! brummade Ekström, när han åter beträdde sin bostad. Det är svårt att öfverlista dessa människor; de äro ena fullslipade skurkar, som äro beredda på alla eventualiteter.

Förgäfvets bedyrade Hummel, att han på morgonen vore kallad till den där mannen, och att denne väl ändå måste ha någon afsikt därmed.

Ekström svarade bara:

— Ni är en öfver öronen förälskad narr, och det vill hos er säga tämligen mycket.

Hummel höll tigande till godo med denna tvifvelaktiga komplimang.

Det smärtade honom, att Laura skulle vara en förbryterska, och detta undanträngde hos honom alla andra känslor.

Nu kom äfven Evald tillbaka.

Inte heller han hade att berätta om något lyckligt resultat.

Polisen, som begifvit sig till gamla Maries bostad, hade ej anträffat henne.

Det såg ut, som hade man på alla håll kommit öfver ens om att gripa till flykten.

FYRTIOFJÄRDE KAPITLET.

I svårt trångmål.

Lauras plan hade strandat.

Som vi ännu minnas, hade hon beslutat stifta närmare bekantskap med Evalds mor.

På så sätt trodde hon sig skola lättast och fortast uppnå det föresatta målet.

Men den gången gick det ej efter beräkning.

Laura hade otur.

Hon kunde ej träffa fru Zetterling.

Denna hade visst åter lämnat Norrköping.

Nu stod Laura där åter obeslutsam.

Hvad skulle hon väl ta sig till? Hennes belägenhet blef allt brydsammare.

Kvällen kom, och ännu hade hon ej kunnat fatta något definitivt beslut.

Hon beslöt nu att vänta till nästa dag för att då åter söka träffa fru Zetterling.

För natten hyrde hon sig ett rum på ett tredje klassens hotell. Så mycke' pängar hade hon nätt och jämnt.

Följande dag sökte hon åter Evalds mor, men med samma nedslående resultat.

Då dref henne formlig nöd att styra rakt på målet genom att direkt vända sig till Evald.

Den senare hade på sin middagsrast gått hem för att tala och rådgöra med vännen.

Då närmade sig med snabba steg en ung, svartklädd dam värdshuset.

Hon gick in och skyndade med sänkt hufvud och djupt beslöjad uppför trappan.

Där uppe stannade hon, knackade hastigt på en dörr, öppnade den och steg in.

Nu kastade hon tillbaka slöjan, och Evald och Ekström, som befunno sig i rummet, kände i henne genast igen — gretvinnan Schönthal.

Att de bägge två blefvo mycket öfverraskade, det är ju öfverflödigt att omnämna.

Laura tog ingen notis om Ekström utan steg hastigt fram till Evald.

Hon fattade dennes hand och sade:

— Det är jag, er bundsförvandt, herr Zetterling. Skydda mig!

Evald visste icke, hvad han skulle svara.

Ekström fick på sig en hånfull min, stoppade händerna i byxfickorna och betraktade forskande Laura från topp till tå.

Då märkte han, att hon häftigt darrade, och han intogs ögonblickligen af medlidande.

Han anade, att Laura råkat i oenighet med sin omgifning, och att hon i följd däraf nu befann sig i en högst kinkig belägenhet.

Evald flyttade fram en stol och bjöd henne sitta ned. Hon gjorde så och såg stirrande in i hans ansikte.

Nu tilltalade henne Evald med orden:

— Förklara, hur det kom sig, att ni ej mera träffades på ho-

tellet, när jag sökte er där! Hvad jag där hörde, det var långt ifrån ägnadt att på ett tillfredsställande sätt förklara er frånvaro och skället därtill.

— Jag medger det gärna, svarade Laura, hvilken trots den långt ifrån angenäma sinnesstämning, hvori hon nu befann sig, likväl hämtat sig så pass, att hon kunde ge svar på dylika frågor. Nu fortfor hon:

— Jag måste aflägga en öppen bekännelse. Jag hade där fallit i händerna på personer, som använde mig till verktyg för sina dunkla planer. Er gode Hummel hade blott allt för rätt, när han misstrodde denna min omgifning. Jag ville åter frisäga mig från dem, men det gick inte så lätt. Jag har begått mångt felsteg, och vetenskapen härom användes mot mig. Jag vände mig med bön om hjälp och skydd till en släkting, men han var nog obarmhärtig att afvisa mig. Nu är jag en fullkonligt hjälp- och värlös varelse. Men er kan jag ju göra goda tjänster, och därför kan jag utan att vara en tiggerska be er hjälpa och bistå mig.

Evald såg på Ekström.

Denne gjorde en grimas och sade:

— Min kära grefvinna, jag ser på min unge vän, att det skulle göra honom ondt, om jag gäfvade er ett afvisande svar. Men jag är äldre och tillyxad af hårdt trä. Tillåt mig tala med er och först af allt fråga, hvarför ni trots er önskan först nu kunnat frisäga er från er omgifning.

Han såg skarpt på henne.

Men Laura var honom vuxen.

— Min herre, svarade hon suckande och slog ned ögonen, det faller sig mycket svårt för mig att ge er svar; men det måste ske.

— Skönt! Låt höra!

— Jag har, såsom jag härmed för er oförbehållsamt erkänner, blifvit beroende af några personer.

— Sådant händer, anmärkte Ekström.

Laura fortfor:

— Sätt er in i min belägenhet! En ung dam af förnäm börd, som alltid varit van att lefva på stor fot, ser sig plötsligt beröfvad hela sin förmögenhet. Hur skulle jag väl kunnat bekänna det för alla människor? Det riktigaste hade det ju varit, men falsk blygsel

afhöll mig därifrån. Jag ville inte inskränka mig på något sätt, åtminstone inte så plötsligt. Därför tog jag min tillflykt till mina tjänares mig vänligt erbjudna besparingar.

Då inföll åter igen Ekström:

— Det var ju ingen oäfvnen idé. Det var ju ett bra sätt att reda sig ur knipan. Men hur kunde väl det förlika sig med er medfödda nobless?

Laura svarade mycket lågmält:

— Ni är grym. Jag gjorde det i största trångmål och kände mycket väl det förnedrande däri; men jag invigde hellre några få personer i min belägenhet, än jag blottställde mig för hela världen.

— Underliga åsikter, menade Ekström. Vi andra, de vanliga människorna, tänka i det afseendet annorlunda. Om vi ingenting ha, så säga vi helt enkelt, att vi ingenting ha; ni däremot ger er fortfarande sken af att vara den förnäma dam, som ni möjligen en gång varit, men som ni nu icke längre är och inte heller på sista tiden varit. Jag vet inte, hur sådant egentligen benämnes bland de förnäma; vi kalla det helt enkelt svindleri och skoj.

Laura fäste en bönfällande blick på Evald, och denne gjorde en åtbörd, hvarmed han afsåg att lugna och blidka Ekström.

Den senare tillade då kort:

— Tala vidare!

Laura fortfor:

— De små summor, som jag lånade, blefvo allt större, och när jag märkte, att dessa människor ville skinna mig och föra mig in på lastens väg, kunde jag icke mera göra mig fri. Jag kunde det icke, åtminstone icke på en väg, som skulle ha helt och hållet omgestaltat min belägenhet. När jag ändtligen fann kraft att det oaktadt göra det, gjorde jag mig till hjälplös tiggerska. Jag äger ingenting, ingenting alls. Det här lilla guldkorset, som jag bär, är min enda egendom: det är ett minne at min mor, och därför skulle jag aldrig vilja skiljas från det.

Hon tog korset och kysste det upprepade gånger så innerligt.

Då utlät sig Ekström:

— Jaså, det är från er fru mamma? Nå ja, hvad mig beträffar, så behöfver ni in'e för min skull afyttra det. Något så synnerligen stort värde tyckes det för öfrigt inte ha. Men säg mig nu, hur förhåller det sig egentligen med det bundsförvandtskap, som ni erbjudit

min vän? Hvad ha vi att vänta däraf? Om ni talar fullt öppet och ärligt i den saken, så skulle det kunna hända, att vi kunde antaga oss er. Men vi vilja veta sanningen, och det synes mig, som stode ni på tämligen spänd fot med den. Jag säger er det rent ut, att jag inte tror allt, hvad ni berättar oss. Redan det måste ju förefalla högst misstänkt, att ni helt nyligen tog en sekreterare i er tjänst, under det ni nu medger, att ni lefvat på det, som ni viggat af ert tjänstfolk. Tänkte ni kanske också låna till lönen åt herr Hummel? Och hvartill behöfde ni egentligen en sekreterare, då ni inte ens själf hade någonting att lefva af? Förklara denna motsägelse, på det att vi må kunna sätta tro till och lita på det, som ni såsom vår bundsförvandt tänker lofva oss?

Laura förbannade i tysthet Ekströms närvaro.

Med Evald ensam skulle hon ha kunnat underhandla mycket lättare.

Ekström däremot var hänsynslös och kände henne allt för noga på pulsen.

— Herre Gud, svarade hon efter ett par ögonblicks funderande, det var också en obetänksamhet. Hur kan ni gå så strängt till väga med en oerfaren ung flicka?

— Är ni inte änka?

— Visst inte.

— Men edra tjänare kallade er ju fru grefvinnan?

— Ja, de togo sig på sista tiden alla möjliga friheter gent emot mig. Nej, jag har ännu icke ens tänkt på att gifta mig.

— Nå ja, det spelar ju heller ingen rol, om ni är ungmö eller inte. Hvad ville ni alltså säga?

— Jo, min ungdom urskuldar helt visst mycket. Jag ber er, haf öfverseende med mig! Jag vill lägga bort alla mina fel och gagna er, så mycke' jag förmår.

— Vi ska' väl göra ett försök, sade Evald lugnande, när han såg, hur ängslig Laura blifvit, och hur tårarna från hennes ögon pärlade ned öfver hennes kinder.

— Ja, ni är med öfver allt, där det gäller att hjälpa, men ni frågar inte efter, om den, som skall hjälpas, också är värd det.

— O, hvilket hån! utbrast Laura.

Därmed brast hon i häftig gråt.

— Hos mig gagnar allt det där er till ingenting, för jag vill

se uppriktighet, sade Ekström. Hvarje människa har sina fel och jag själf säkerligen icke minst få; men man måste aflägga en öppen bekännelse, eljes vinner man intet förtroende. Jag känner till kvinnornas gråt, och jag har studerat den i alla tonarter, därför kan jag försäkra, att det inte är mycket där bakom. För den skull har jag också blifvit en kvinnofiende. Det är det hyckleri, som jag så ofta träffat hos det så kallade vackra och svaga könet, som på mig verkat så fränstötande. Det gifves tyvärr endast några få undantag. Huruvida ni tillhör dem eller ej, det vet jag ännu icke, och så länge jag har mina dubier, är jag också reserverad.

Laura torkade sina tårar.

Hon insåg, att Ekström ej kunde tas på det sättet, och därför steg hon nu beslutsamt upp.

Nu såg hon honom i ögonen och sade:

— Min herre! Underkasta mig den strängaste pröfning, och jag vill bestå den. Tro inte, att jag är en förtappad varelse! Jag medger ju, att jag mången gång felat; men jag skall hädanefter genom mitt uppförande bevisa, att jag är värd öfverseende och hjälp.

Då utlät sig Ekström:

— Åter igen ganska vackert. Det är bara förstås så, att vi först ska' hjälpa, och sedan kommer ni med bevisen. Men om nu dessa uteblefve? Men till saken! Svvara på min fråga: hur är ni i tillfälle att lämna oss bistånd? I hvilken bemärkelse kallade ni er nyss vår bundstörvandt?

Laura teg några ögonblick.

Sedan vände hon sig till Evald och räckte honom handen.

— Ni skall ej misskänna mig, sade hon i vek, inställsam ton. Hvad jag nu än må säga, skall ni dock ej tyda det illa.

— Inte jag heller, om jag ej har skäl därtill, försäkrade Ekström. Kläm alltså ändligen fram med det, som intresserar oss så mycket.

Laura satte sig åter.

Omedelbart därpå tog hon till orda:

— Jag måste framför alltt tillstå, att ett oblidt öde fört mig i förbindelse med de personer, som äro edra fiender. I deras händer befinner sig också Olga Willner.

— Och hvar är hon nu?

Så frågade Evald och Ekström samtidigt.

Laura svarade:

— Herrarna få inte begära, att jag ska' prisgifva denna hemlighet, innan jag vet, om ni ta mig till bundsförvandt eller ej. Jag skall för er afslöja alltsammans, jag skall visa er den saknades spår, men hjälp mig, skydda mig för deras förföljelser, hvilka nu likaväl äro mina bittra fiender som edra!

— Ändtligan får man då veta något, sade Ekström. Vi ha alltså gemensamma fiender. Och hvilka äro dessa? Tillhöra de icke ett förbund, som är olagligt?

Hans blick hvilade oafvändt och forskande på Lauras ansikte.

— Ni har rätt, svarade hon. Det är personer, som ej akta någon lag. De ha sina egna bestämmelser, efter hvilka de lefva.

Ekström frågade vidare:

— Hur kommer det sig, att dessa personer förfölja mig och min vän Zetterling och uppenbarligen äfven utsträcka denna sin förföljelse till Olga Willner? Kan ni förklara det?

— Ni har korsat deras väg och lämnat flere af deras kamrater i rättvisans händer. Därför vilja de nu hämnas; och man skall heller inte unna sig någon ro, innan antingen ledarna bli fast och förbundet i följd däraf upplöses, eller man lyckats utkräfva hämd.

— Det är ju rätt nätta upplysningar. Men svara mig vidare! Hur kommer det sig, att ni är så noga underrättad om dessa förhållanden? Att sluta af mina egna erfarenheter, måste jag instämma med er. Det förhåller sig faktiskt så. Det förvånar mig bara, hur ni kan ha så noggrann kännedom därom. Kan ni upplysa mig härom?

Laura tog på sig en så oskyldig min som möjligt och suckade ett par gånger.

Sedan såg hon på Evald och sade:

— Man har begagnat min ungdom och oerfarenhet för att snärja mig i nät, som jag endast med möda kunde slita sönder. Som ni här se mig, är jag intet ögonblick säker. Man kommer att offlåtligt förfölja mig, både här och där, både dag och natt. Jag vet icke, hvart jag skulle kunna fly, där man icke skulle nå mig. Jag är gränslöst olycklig.

— Det vill jag inte betvifla, sade Ekstöm. Men nu hålla vi oss kvar vid hufvudsaken. Hur det ska' bli med er, det få vi ju alltid tid att tala utförligt om. Nu vill jag veta, hvar Olga Willner finnes, det är för oss det viktigaste. Visa oss vägen till henne, och ni finner i Evald och mig för alltid sanna, uppriktiga vänner.

Härpå svarade Laura:

— Jag vill visa er vägen, men jag kan inte lofva, att ni verkligen också komma till målet.

— Tala! inföll Evald. Hvar finna vi Olga? Är hon i dessa afskyvärda människors händer? Försmäktar hon kanske i en fängelsehåla, dit de skurkarna kastat henne? Ty aldrig kan jag tro, att man med hennes vilja undandrog rättvisan henne.

— Inte heller jag tror det, svarade Laura. Men jag kan ge er en fingervisning, hvarigenom ni kanske kan få veta allt, kanske också bara en del af det, som synes er vara af intresse att veta. En af ligans ledare är fången; han är visserligen inte öfverhufvudet, men likväl en af dem, som ha ett betydande inflytande, som äro än här, än där och alltid göra sig gällande.

— Och hvem skulle det vara? Är det möjligen von Weidling? frågade Evald.

— Nej, visst inte.

— Inte kan det heller gärna vara Paul Lindgren, han är nog för grön, anmärkte Ekström. Men skulle det möjligen kunna vara vår värderade vän Lennmark? Honom tilltror jag snarare någonting dylikt.

— Det är ingen af dem, svarade Laura. Det är i stället den bland fångarna, om hvilken man vet minst, och hvars namn man icke ens fullständigt känner, men som i härvarande häkte är bekant under namnet Keller.

— Skulle ni inte då vilja för vederbörande berätta, hvad ni har er bekant om ifrågavarande älskvärde herre? frågade Ekström.

Då utbrast Laura förskräckt:

— O min Gud, det vore ju mitt eget fördärf. Besinna det, att äfven jag då bedömes ofördelaktigt! Det kommer att heta, att äfven jag tillhört den där föreningen, och att jag är lika brottslig som de andra. Ooh likväl vore det ett grymt misstag. Jag är en beklagansvärd flicka, som fördragit allt, bara för att icke själf nödgas

göra något ondt. Jag har lidit mycket, men jag har icke befläckt mig med någon svår synd.

Hon lade vid dessa ord händerna på bröstet.

Evald såg först på henne, sedan på Ekström. Denne ruskade långsamt på lufvudet.

Det märktes mycket väl, att han icke i Laura kunde se den oskuldsfulla varelse, som hon själf gaf sig ut för att vara.

— Alltså med Keller skola vi sysselsätta oss, yttrade han sedan. Det vore nu ganska lätt, om ni kunde bli vårt vittne. Men det har ni inte mod till, märker jag. Ni är nog inte angelägen om att få er syndabörda lättad inför domstol, eller hur?

— Jag har begått fel, stora fel, men någon förbryterska är jag inte, svarade Laura.

— Verkligen inte? frågade Ekström. Men se på mig, se mig rakt i ögonen! Ni kan det inte. Ni har inte något godt samvete. Jag tror inte ens, att det är något bevändt med er ånger; den är nog ingenting annat än följen af er nuvarande nöd. Ja, min kära grevinnan, ni behöfver en täckmantel och skulle därför vilja gömma er bakom oförvitliga personer. Det är alltsammans.

— Men fingervisningen kan ju i alla händelser vara värdefull, menade Evald.

Ekström inföll med eftertryck:

— Såvida den är fullkomligt sann, ja, men därom är jag tyvärr ännu icke fullt öfvertygad, käre vän. Här kan man berätta mycket för oss; men om man ej har mod att upprepa detsamma inför domstol, så är saken tydligen sjuk.

— Herr Zetterling, antag er mig! bönföll Laura. Jag blir så hårdt behandlad och äfven förödmjukad i min stora nöd.

Den tilltalade svarade:

— Min vän menar inte så illa därmed, han är helt visst icke den, som vill skada er. Och hvad skulle vi för resten ha för nytta af det? Om vi se, att ni är uppriktig, skola vi icke allt för mycket bekymra oss om ert föregående och göra, hvad vi kunna, för att hjälpa er för framtiden.

— Det är på tiden, att ni ger er i väg, sade Ekström. Er änka kryper väl eljes ur skinnet.

Evald svarade suckande:

— Ack ja! Detta ok blir med hvarje dag en allt odrägligare börda. Om jag ändå kunde få sluta där!

— Stanna ni kvar, käre Evald! rådde Ekström. Det är alldeles nödvändigt, att ni nu står på egna fötter. Man kan icke så noga veta, hvilka fordringar, som komma att ställas på oss.

— Hvar är Hummel? frågade Evald.

— Han hämtar frisk luft, ljöd svaret. Det har på sista tiden blifvit hans viktigaste sysselsättning. Men passa nu på, så att ni inte kommer för sent!

Evald räckte vännen handen och ville sedan äfven ta afsked af Laura.

Denna steg då upp, gick emot honom, fattade hans hand och tryckte den hårdt.

Därvid sade hon bönfallande:

— Jag ber er, vänd er icke bort från mig! Ni lofvar mig ju det, icke sannt?

Den tilltalade svarade:

— Jag kan ej binda mig, men jag tillförsäkrar er all möjlig skonsamhet. Min vän är nog en smula kärf i sitt sätt, men han är uppriktig och har ett hjärta af guld: han skall säkerligen ej tillfoga er något ondt.

Laura suckade:

— Ack, ska' jag nu stanna kvar här? Hur gärna skulle jag inte i stället vilja följa med och för alltid vara hos er! Jag vore då mycket lugnare.

— Stanna ni lugnt kvar här! svarade Evald. Herr Ekström har antagligen ännu mycket att tala med er om.

Det var nu hög tid, att Evald aflägsnade sig och återvände till sin enformiga sysselsättning.

Han fruktade nämligen redan nu, att fru Boman en vacker dag kunde förklara, det hon vore missnöjd med honom, så att hon måste afskeda honom.

Evald hade ju gång efter annan kommit för sent, och han fann med sina ursäkter icke längre riktig nåd för hennes ögon; han kunde ju nämligen icke upplysa sin principal om, hvilka angelägenheter som togo honom i anspråk utom affären.

För Laura kom nu en svår stund.

Hon blef ensam med Ekström.

Då greps hon åter igen af stor ångest.

Hvad skulle hon ta sig till, om denne ovänlige man helt enkelt uppmanade henne att gå sin väg och komma igen senare för att tala och rådgöra om resten?

Ute på gatan vågade hon ju inte visa sig, och det var för henne en trängande nödvändighet att fortast möjligt försvinna från Norrköping; och hur nödvändigt det var, det fick hon först nu riktigt klart öf sig.

Att Ewald ej var i tillfälle att hjälpa henne på det sätt, som hon tänkt sig, det hade hon förstått af de båda vännernas samtal, särskildt af Ekströms anmärkning, att det för Ewald vore en trängande nödvändighet att icke genom försumlighet riskera sin plats.

Det behöfdes inte alls mera, för att Laura skulle förstå, att den unge mannen led brist på mynt.

Följaktligen kunde det inte alls bli tal om att af honom få en summa, som förslog något.

Men Ekström hade kanske mera godt om kontanter.

Laura beslöt sig fört för att åtminstone försöka locka ifrån honom något.

Hon dolde dock ingalunda för sig svårigheterna i ett sådant företag, ty Ekström såg inte alls så ut, som om han tvärt skulle öppna sin portmonnä, om hon också ännu en gång med värtaliga ord för honom skildrade sin nödställda belägenhet.

Något lämpligt tillfälle att komma fram med ett sådan ärende tycktes heller inte vilja erbjuda sig.

Laura hade satt sig och höll blicken så sedesamt sänkt mot golvet.

Ekström ställde sig i ett hörn, tog fram sin pipa, stoppade den och började röka.

Sedan lutade han sig mot väggen och öfverlämnade sig åt sina tankar utan att ytra ett endaste ord till grefvinnan.

Denna visste icke, hur hon åter skulle kunna ådraga sig hans uppmärksamhet.

Hon tycktes ju inte alls finnas till för honom. Men tilltala honom, det ville hon icke, ja, hon var formligen rädd för honom. Så förflöt en liten stund.

Sedan steg Laura upp och började syssla med litet af hvarje i rummet.

Ekström var ju ungtkarl, och i följd däraf rådde i rummet icke precis den allra bästa ordning.

Nu bodde han visserligen på hotell, där en städerska dagligen gjorde i ordning, men redan nästa timme rådde åter igen den gamla behagliga oordningen.

Laura började nu ordna ett och annat, hon flyttade undan stolar, makade bordet till rätta med mera dylikt.

Slutligen närmade hon sig, som det tycktes med verklig bäfvan, Ekström och bad honom om något, som hon kunde damma af möblerna med.

Då brummade Ekström:

— Hm! Nej, någonting sådant har jag verkligen inte. För resten är det ju städerskans sak. Hvad skulle den sortens kvinnfolk eljes vara till?

— Men här ser ju inte inbjudande ut, svarade Laura. Jag har ingenting att göra och skulle så gärna vilja vara till någon nytta.

— Hm! Nå ja, inte mig emot. Här har ni min hlårutiga näsduk, om ni kan använda den.

Laura tog näsduken, dammade bord, stolar och byrå samt frågade sedan:

— Är det ingenting annat jag skulle kunna göra? Har ni ingenting, som behöfver repareras? Låt mig se igenom er garderob!

Då invände Ekström:

— Åh nej, någonting sådant begär jag inte.

— Men jag ber er därom, sade Laura och knäppte ihop händerna.

Ekström tummade sina mustascher.

— Nå ja, menade han, om ni ovillkorligen vill uträtta något, så hvarför inte? Där har ni min öfverrock, som är utan hängare nu igen, kanske ni kan afhjälpa den olägenheten.

— Har ni då nödiga sybehör? trågade Laura.

— Dem får ni leta reda på. Nå! och tråd har jag, men hvar de finnas, det vet jag inte.

Laura gick till byrån och frågade, om hon finge öppna lådorna.

— Ja, gör det! svarade Ekström. Vi ha inga hemligheter! Vi ä' inte med i någon förbrytarliga och ha ingenting att dölja. Pengar hittar ni inte där, och något annat stoppar ni förmodligen inte på er.

Laura svarade ingenting på dessa ogrannlaga ord utan letade reda på synål och tråd.

Det var inte så lätt att finna dessa föremål, ty de nödvändighetsartiklar, som Ekström tagit med sig på resan, lågo här kastade huller om buller.

När Laura bringat en smula ordning i oredan och funnit, hvad hon letat efter, behagade det Ekström, och han blef så småningom mildare stämd.

Han tänkte för sig själf:

— Det är ju en riktigt huslig flicka. För att vara en grefvinna all heder värd.

Men eftersom han fortfarande tviflade på hennes uppgift om sin börd, frågade han helt plötsligt:

— Hör ni, är ni verkligen född grefvinna? Eller är det liksom så mycket annat hos er också bara bedrägeri?

— Jag är af gammaladlig släkt, svarade Laura. Och hvarför tror ni inte det? Kanske emedan jag är fattig?

— Ack nej, sade Ekström och gaf henne ett lätt slag på axeln. Nog vet jag det, att det finns godt om utsvultna grefvinnor i världen. För den sakens skull bestrider jag inte alls er börd.

Laura tålde äfven allt detta utan att fatta humör. Hon satte sig och började sy.

Häri visade hon stor färdighet, hvarför också den lilla reparationen fort var gjord. Men med vant öga upptäckte hon ytterligare mången brist på den gode Ekströms öfverrock.

Å nyo började hon flitigt handtera nålen och athjälpte så många små bristfälligheter.

Det började redan skymma.

Då steg hon upp och sade:

— Jag behöfver nu litet tyg att reparera rockfickan med, det går jag ned och köper nu med det samma.

— Hur mycke' kan det kosta?

— Högst tjugufem öre.

— Skönt! Här ä' femtio öre. Köp er någonting för resten! Säkerligen är ni hungrig.

— Tack, jag behöfver ingenting.

— Tänker ni då lefva af bara luft? Det tillåter jag inte. Arbetsbetar ni åt mig, så ska' ni också ha betalt därför, och jag skall

gifva er ännu mera. Ni skall inte göra mig tjänster för ingenting.

Laura tog emot pengarna och gick. I skymningen vågade hon visa sig ute på gatan.

Ekström brummade för sig själf:

— Det kan inte tusan bli klok på det fruntimret. Det är hos henne så mycket, som förefaller mig obegripligt. När man ser på henne, skulle man rent af inte kunna anse det för möjligt, att hon är en dålig människa. Men jag vill vara på min vakt. Kvinnorna kunna ta på sig miner, så att man blir totalt vilseledd. Jag måste ta mig noga i akt. Vete tusan, hvad det är med denna Laura. Nu kan jag verkligen inte mera förtänka Hummel, att han blifvit kollrig.

Under lifliga gester gick han fram och åter i rummet, lade ifrån sig pipan och for med handen öfver pannan.

Om en liten stund fortfor han:

— Gamle Ekström! Hvad får du för tankar? Och likväl, man kan ju inte så noga veta. Kanske blir det just den flickan, som hjälper oss att finna Olga och att inför domstol rättfärdiga henne. Om det ginge så, då . . . Men nu börjar jag fantisera, och det måste jag ta mig i akt för; ty eljes har jag inte längre rättighet att oupphörligt för Evald predika om kallt förnuft och betänksamhet. Fem och fyrtio år och ännu så dum! Gamle Ekström! Nej, hör du, blygs nu för dig själf!

Laura kom igen.

Hon yttrade ej ett ord, lade bara öfverskottet af pengarna på bordet, tände ljus och arbetade vidare.

Ekström stod med korslagda armar vid kakelugnen och betraktade henne oafvändt.

Flera gånger strök han tillbaka mustascherna, och det var ett tecken till, att han var missnöjd med sig själf.

Laura såg ingen enda gång upp, och Ekström kunde knappast se hennes ansikte, så djupt böjde hon sig ned öfver arbetet; men hennes fina hand formligen flög upp och ned, och det var verkligen en glädje att betrakta henne.

Med en viss själföfvervinnelse vände sig Ekström bort och såg icke vidare dit.

Och han mumlade nu för sig själf:

— Nej, det blir verkligen allt för galet. Flickan måste bort

häriifrån. På det här viset går det inte. Må Evald ta sig till med henne, hvad han vill!

Han hostade flera gånger.

Han ville inte tilltala Laura, men skulle inte haft någonting emot, om hon talat.

Men Laura tänkte ungefär på samma sätt och förblef stum.

Hon fortfor att syssla med rocken, på hvilken det ännu fanns brister att athjälpa.

Ändtligen var den färdig.

Laura steg upp.

Men i stället för att, såsom Ekström väntat, visa honom den reparerade rocken, hängde hon den på dess plats, tog ur klädkåpet fram en väst, som var illa medfaren, och började å nyo arbeta.

Det gjorde nu Ekström ondt om den stackars flickan. Han gick fram till henne och sade:

— Se så, sluta nu ändtligen! Ni har redan gjort mer än nog. Ni har ju arbetat som en symamsell, och då är ni i stället greffinna. Låt det vara nog nu! Vi måste i stället tala om, hvar ni ska' tillbringa natten.

Laura fortfor att arbeta.

— Ni kan ju tala med mig, sade hon. Det hindrar inte alls arbetet.

— Hur ska' vi alltså göra? Ni måste väl söka er natthärberge någonstans. Pengar till det ska' ni få af mig.

— Jag är nog så tacksam. Men att ta in på hotell här i Norrköping, i mina fienders närhet och utan särskildt skydd, det . . . det . . .

— Det drar ni er för. Hur ska' vi alltså göra? Vi kunna ju inte behålla er här.

Laura såg upp.

— Hvarför inte? frågade hon.

— Jo, emedan vi inte ha någon plats. Hvar ska' vi här göra af er? Det finns ju ingen bädd . . .

— Jag kan ligga på golfvet.

— Det går inte.

— Men har ni inte ett rum till?

— Det tillhör er — sekreterare, svarade Ekström. Då måste ni be honom om tillåtelse.

— Är han här?

— Inte ännu. Han är ute och promenerar. Jag har inte sett till honom se'n i dag morse. Huru och hvar han skaffat sig mat, det vet jag heller inte. Kanske han också tillhör något förbrytarband, som ger honom pengar. Af mig har han ej fått några, och sex öre utgjorde hela hans kassa. För den summan har han antagligen inte dinerat på någon första klassens restaurant.

Laura svarade ingenting härfpå utan fortfor tigande att arbeta.

— Se så, sluta nu äntligen! sade då Ekström och tog tag i västen, som hon höll på att reparera.

Men Laura ville icke släppa den, och Ekström såg sig nödsakad att med mildt våld ta den ifrån henne, hvarvid bägges händer kommo i beröring med hvarandra.

— Ni måste lyda, om ni vill vara vår bundsförvandt.

— Ja, jag vill det, svarade nu Laura och såg på mannen. Ni är väl inte ond på mig?

Ekström strök åter igen sina mustascher.

— Nej, det är jag inte, sade han; men nog kunde jag ha orsak att vara det alltid. När jag ser er arbeta så, då synes det mig dubbelt skamligt, att ni nedlät er till att bli beroende af dessa betjäntsjälar. Det är ju en skam . . .

— Som jag vill lida tör och söka utplåna, ifyllde Laura. Men befall öfver mig! Hvad ska' jag göra mera? Hvertill använder ni spritköket? Lagar ni någon mat själf?

— Ja visst, svarade Ekström. Jag brukar koka té om kvällarna, åtminstone så ofta jag stannar hemma, och det blir i kväll fallet. Min kära väninna, gamla Marie, har tagit till schappen och ger mig icke vidare någon sysselsättning.

— Hvad kokar ni då té i?

— I bleckkastrullen. Ni ska' få se, hur fint det går.

— Jag vill försöka.

— Ni? Tänker ni koka té?

— Ja, om ni tillåter.

— Men ni har ju arbetat så flitigt, att ni kan behöfva hvila er en smula.

— Men det passar väl bättre, att jag lagar maten, än att ni själf gör det.

— Nå ja, det har jag ingenting emot. Ni har där allt, som behöfves.

Laura grep genast verket an. Snart hade hon också drycken färdig.

— Det är alldeles för tidigt, menade Ekström. Ewald är inte hemma ännu, och han brukar alltid dricka té tillsammans med mig.

— Då kan jag ju sedan koka åt honom särskildt. Det är inte något besvär, svarade Laura.

— Nå ja, gärna för mig. Vi dricka väl då.

Han satte sig vid bordet.

Laura hade redan fått korn på, hvar de båda kopparna stodo, och hon tog nu fram en af dem.

— Tag fram en kopp åt er själf också! sade då Ekström. Har ni lagat maten, så är det väl inte mer än rätt och billigt, att ni äfven deltar i måltiden. Lite smör och hvetebröd ha vi också hemma. Jag är en omtänksam man.

Han tog ur nedersta byrålådan fram smör och bröd.

— Hvar ha vi alltså den andra koppen?

Laura ställde fram den, hällde först té i Ekströms kopp, skar sedan af en bröds kifva, bredde smör på den, ställde den bredvid koppen och frågade:

— Är det bra så?

— Ja, visst är det bra, svarade Ekström och strök tillbaka mustascherna.

Han var märkvärdigt nog förargad öfver, att Laura så fort gissade hans önsknings.

Båda drucko té.

Därunder talades ingenting alls.

Sedan tog Laura pipan, stoppade den och räckte den så åt Ekström. Denne tycktes vilja tala, men hejdade sig.

På så sätt förflöt en kvart, och Laura bemödade sig om att uppfylla Ekströms alla önsknings. Hon lyckades stämma honom mildare, om hon också icke kunde fullständigt skingra hans misstroende.

FYRTIOFEMTE KAPITLET.

Bundsförvandterna.

Klockan var ungefär åtta, då dörren plötsligt gick upp och Hummel steg in.

Han stannade vid dörren och spärrade upp både mun och ögon.

— La . . . La . . . La-u . . . Lau . . . Laura!

Mer kunde han ej få fram, så öfverraskad var han af att finna grefvinnan här.

— Kom närmare! sade Ekström. Ni behöfver inte vara rädd. Ni är ju sekreteraren och hade naturligtvis fritt tillträde, äfven om vi ej vore goda vänner.

Hummel steg fram i rummet.

— Är det väl möjligt? frågade han. Är det sannt? Är det verkligen ni?

— Ja, det är jag, svarade Laura lugnt.

— Men hvad i Guds namn vill då nådig grefvinnan här? Hvar har ni hållit hus hela denna långa tid? På hotellet kunde jag ju inte träffa er. Eljes hade jag skrivit en så vacker dikt, som jag tillegnat er, men jag kom tyvärr icke i tillfälle att till er öfverlämna den.

— Kalla mig inte mera grefvinna! sade flickan. Fastän jag ju är berättigad till den titeln, vill jag dock nu endast heta rätt och slätt Laura Schönthal.

— Men då kan ju jag inte vidare kalla mig greflig sekreterare, sade Hummel misslynt. Och hur blir det för framtiden? Ni tyckes ju ha gjort er riktigt hemmastadd här, eftersom ni sitter och dricker té tillsammans med vännen Ekström. Är ni då nu försonad med honom?

Laura såg på den senare och sade:

— Jag hoppas det.

Ekström strök för tredje gången tillbaka sina mustascher.

— Fullt ense med hvarandra ä' vi ännu icke på länge; men fröken har bedt oss om skydd och understöd och äfven gjort några antydningar om, hvar vi ha att söka Olga, hvarför vi icke ansågo oss böra afvisa henne.

— Ah, utlät sig Hummel, det låter höra sig, min nådiga. Ni är alltså verkligen vår bundsförvandt? Jag hoppas, att ni icke medfört hit någon af tjänarna?

Han närmade sig sitt lilla rum, öppnade dörren och tittade in.

— Finns det möjligen någon karl där inne, eller kanske ni rent af dragit hit den sexkantiga?

— Jag har kommit ensam, svarade Laura.

— Det är en verklig lycka, för det packet kunde jag inte alls med; bara då jag första gången kom till hotellet, såg jag där ett par riktigt näpna flickor, som jag ej hade någonting emot. Men den spetskotiga och den tandlösa, hins flamma och hans farmor! Nej, fy för den lede!

Då inföll Laura:

— Påminn mig inte mera om dessa människor, herr Hummel! Jag tackar Gud, för det jag ändtligen undsluppit dem. Här känner jag mig trygg, och här skulle jag vilja stanna kvar; men jag kan det ju inte.

— Tänker ni redan resa igen? frågade Hummel.

— Ja.

— Men det tillåter inte jag, fortfor då skrivaren ifrigt. Ni måste stanna kvar hos mig. Är jag inte er sekreterare, anställd hos er för en månadslön af tre hundra femtio kronor? Skulle mitt minne svika mig så totalt?

Här inföll Ekström:

— Ni är åter, hvad ni förut var: f. d. skrivaren Lukas Hummel, för tillfället utan anställning. Men det skadar inte. Jag skall

På sina knän bad Laura Ekström icke Vingre vägra att hjälpa henne öfver till utlandet.

Olga II.

nog kunna använda er; och så mycket tror jag mig kunna anskaffa, så att ni kan lefva.

Hummel invände:

— Jag vill inte falla er till last, och eftersom det nu heller icke mera finnes någon gammal Marie att med all ifver förfölja — den människan har ju tagit till schappen — så vet jag verkligen inte alls, på hvad sätt jag skulle kunna tjäna er.

— Äh, det blir nog sysselsättning igen, det behöfver ni inte vara ängslig för, menade Ekström. Men tills vidare kan ni ju sätta er här hos oss; ni har vår tillåtelse därtill.

Hummel tog en stol, ställde den helt nära Laura och satte sig.

— Se så, sköna grefvinna!

Hå suckade han och tryckte hennes hand.

Laura drog ifrån honom den.

Hummel såg förbluffad ut.

— Det ser ju rakt ut, som . . . det synes mig, som om . . . stammade han och visade på Ekström.

— Prata inga dumheter! sade denne. Vi ha allvarligare saker att rådgöra om. Först måste jag ha klart för mig, hvad grefvinnan ämnar företaga sig.

Laura svarade:

— Om ni vill veta, hvad jag har i sinnet, så vill jag uppriktigt säga er, att jag ej kan stanna kvar i Norrköping. Här skulle jag bli för mycket eftersatt; ty om mina fiender få veta, att jag är här, så skola de icke dra i betänkande att utsprida rykten om mig och att stämpla mig som förbrytare. Och eftersom jag tyvärr stått i samband med dem, skall en sådan angivelse vinna gehör och jag bli högst olycklig. Jag ber er, hjälp mig, gif mig medel i hand, så att jag kan lämna Sverige!

Ekström såg storögd på henne.

— Det vill säga, ni ämnar formligen gripa till flykten, sade han.

— Endast för mina fiender.

— Då följer jag med, förklarade Hummel.

— Men säg mig då bara först, hvarifrån ska' vi ta pengar till det? Det behöfves ju inte så värst stor summa för att komma öfver till närmaste utrikes ort; men jag är i alla fall inte i dag i tillfälle

att alvara den summan. Min kassa är skral, och det vore ju bra lättsinnigt af mig, om jag gäfvé bort det sista.

Laura sänkte hufvudet mot barmen.

Tårar pärlade utför hennes kinder.

— Ni öfverlämnar mig då åt min olycka?

— Ja, det gör jag.

Här inföll Hummel:

— Ekström, det får inte ske; hellre bär jag mig då själf till pantbanken, så att grefvinnan får nödig reskassa. Visserligen kan jag sedan inte följa med på resan, ty pantsatta föremål måste nog stanna hemma . . .

— Min gode Hummel, afbröt Ekström, gör mig den enda stora tjänsten och håll munnen; ty något förnuftigt ord får man ju inte höra af er. — Säg, fröken Laura, hvarför vill ni i en hast bort härifrån? Har ni någonting så svårt på ert samvete?

— Det är inte möjligt, förklarade Hummel, redan grefvinnans oskyldiga utseende talar ju så tydligt däremot. Om ni är människokännare, herr Ekström, och det anser jag er vara, så måste ni medgifva . . .

— Håll munnen, har jag sagt er! föll honom Ekström i talet. Och vänd till Laura fortfor han:

— Men er ber jag tala, ty jag måste veta, med hvem jag har att göra. Hur kunna vi väl skydda er, om vi icke ha klart för oss, hur ni tänker begagna er af detta skydd?

— Herre Gud, jag kan inte säga annat, än att mina fiender skola förtala mig; jag skulle heller inte ha att frukta en laglig ransakning, om inte tio onda tungor och hundra legda vittnen uppträdde emot mig; för att störta mig i fördärfvet äro mina fiender icke i förlägenhet om medel.

— En hård nöt, anmärkte Ekström. Jag måste för er tillstå, att jag icke på länge varit i en så otreflig belägenhet, som nu med er. Vi ska' invänta Evalds återkomst, så få vi höra, hvad han säger om saken. Jag är visserligen öfvertygad om, att ni har mycket att frukta af de där människorna, men så värst farligt är det väl ändå inte. Om ni inte har dåligt samvete . . . Men jag ser ju så väl, att det är fallet, och därför är det så oändligt svårt att hjälpa.

Laura lyfte sina händer och bad:

— Förskjut mig inte!

Hon gick närmare och ville falla på knä för Ekström.

— Hvad är det för infall? utbrast Ekström och sprang upp samt fattade henne i armen. Hvertill tjänar allt sådant? Jag är nog förnuftig att göra allt, hvad jag kan, om mitt samvete tillåter det, men är det emot min öfvnrtygelse, så gagnar dylik komedi er till intet.

Laura hade sjunkit ned i ett soffhörn och grät åter.

Ekström gick där at och an.

En liten stund rådde djup tystnad.

Det var Hummel, som först bröt den.

I bedjande ton utlät han sig:

— Herr Ekström, jag afstår från att resa med; jag stannar kvar här eller följer grefvinnan till fots.

— Till utlandet? Hvilken väg tänker ni då ta?

— Det gör ingenting, om jag blir tvungen att ta en liten omväg. Lämna nu bara pengar, så att grefvinnan kan resa!

— Ja, det är ju klart, att ni tvärt är med om det; men jag får inte handla öfveriladt. Jag skulle nog vilja hjälpa, ty jag beklagar den stackars fröken. Herre Gud, i ungdomen råkar man så lätt på afvägar, och om någon uppriktigt ångrar sig, så är han ännu icke förlorad. Jag är heller inte hennes domare; jag vill ej undersöka, hvad som händt, men jag kan heller inte handla obetänksamt. Hittills ha vi af grefvinnan hört bra litet, som kan gagna oss; det är bara en enda fingervisning, som vi erhållit, och med den förhärdnelse, som visat sig hos nästan alla de fångna medlemmarna af bandet, få vi knappast räkna på mera tillmötesgående från den där Keliars sida. Men hur ska' vi då göra?

— Då, svarade Laura, kan ni försöka något annat.

— Och hvad skulle det vara?

— Då ger jag er det rådet att vända er till en person, som ej häktad, men som är invigd i så mycket.

— Och hvem är det?

— Har ni inte i er hamort hört namnet fru Adolfsson?

— Jo, visst har jag det. Den människan är verkligen också misstänkt. Jag har hört, att hazardspelare brukade hålla till hos henne. Detekiiven Spets hade fått nys därom, men han dog helt

hastigt, innan han hunnit utreda saken. Kan just undra, hyem som bragte honom om lifvet?

— Ingen annan än Weidling.

Ekström ruskade på hufvudet.

— Jaså, ni vet det också? sade han. Ni känner ju riktigt noga till det där förbundets hemligheter. Då kanske ni också kan mig, hvem som skar halsen af den stackars blinda Sara? Det är för oss det viktigaste; ty, som ni ju vet, är vår kära Olga misstänkt för det dådet.

Laura svarade:

— Sara Berger, såsom hon ju kallade sig, föll också offer för ligan. Hon var von Weidlings laggifta maka och blef mördad af — Marie.

— Verkligen alltså? utbrast Ekström. Död och afgrund! Hade vi vetat det förut, så skulle inte den gamla hexan ha glidit mig ur händerna.

Inte på länge hade Ekström fått veta så många skickensedigra nyheter som just i dag.

Han litade nämligen på, att Laura i dessa stycken verkligen talade sanning.

Men fastän han sålunda fått en vida bättre tanke om denna flicka, än han dittills haft, var han likväl icke på långt när så blind som Hummel.

Han sade sig om och om igen, att man ej finge sätta ocingadt förtroende till en så tvifvelaktig person, som grntvinnan Laura var, och att allt, hvad hon berättat, måste mottagas med den största försiktighet.

Efter en kort paus yttrade han;

— Jag har redan själf tänkt mig det, men jag var ingalunda säker därpå. Åtminstone hade jag knappast hoppats att någonsin kunna bevisa det. Men det är just hufvudsaken. Säg mig nu, hur ska' det tillgå? Hur vet ni, att fru Berger blifvit mördad af gamla Marie och detektiven Spets af tysken Weidling? Hur kan ni säga oss det så bestämdt?

Laura svarade med osäker röst:

— Till för kort tid sedan stod jag på mycket vänskaplig fot med det hemliga förbundets ledare. Från det hållet gjordes mig allehanda anbud, gent emot hvilka jag icke vågade förhålla mig

fullständigt afböjande. Därför skänkte man mig snart allt större förtroende, och jag kom i tillfälle att närvara vid deras rådplägingar, och vid ett sådant tillfälle ingingo bland annat underrättelserna om mordet på Sara Berger och detektiven Anders Spets.

— Förskräckligt! Förskräckligt! utbrast Ekström och såg med häpen blick på flickan. Men hur kunde väl ni, en grefvinna, umgås med sådana människor?

Hummel ville tala

Men Ekström hejdade honom med orden:

— Jag råd råder nu för tredje gången att vara tyst. Ni pratar idel smörja, och vi ä' verkligen inte upplagda för att ännu längre tåla edra galenskaper, Det är här fråga om högst allvarsamma saker.

Längre kunde inte Hummel tala.

Han hof nu åter upp sin röst och sade:

— Äfven jag har träffats af ett hardt när förkrossande slag, grefvinna. Ni engagerade mig som sekreterare emot en månadslön af tre hundra femtio kronor. Hvar är nu den summan?

— I er fantasi, liksom så mycket annat, svarade Ekström. Är det er inte nog att veta det, min käre Hummel? Men stör mig nu inte vidare.

Med dessa ord gaf Ekström skrifvaren ett slag på axeln, tryckte med järnhård hand ned honom på en stol, lyfte upp denne och bar den tillika med Hummel in i det angränsande rummet.

Där satte han ned den förbluffade, skyndade ut ur rummet och reglade dörren.

Hummel var inspärrad.

— Vi måste vara snsamma, för det är nu ingen tid till skämt, sade Ekström, då han kom igen.

Laura hade dragit sig tillbaka från bordet, stod i en vrå och blickade dystert framför sig.

Ekström närmade sig henne och fortfor:

— Det vure bäst, om ni föresatte er att ej ha någon hemlighet for oss. Säg oss allt; hvad än må ha händt! Evald och jag skola nog dra försorg om, att ni icke ömkligen omkommer.

Laura svarade klagande:

— O min Gud, det finnes ju blott en utväg för mig. Och den har jag redan sagt er, herr Ekström. Jag måste bort härifrån,

måste bort från Sverige. Utrikes kan jag känna mig tryggare. Jag skulle vilja medfölja nattsnälltåget till Malmö.

Ekström kunde icke värja sig för det intrycket, att Laura var mycket räddare för myndigheterna än för de förbrytare, hvilka hon betecknade som sina fiender och förföljare.

Nu äntligen kom äfven Evald hem.

Sedan han hälsat på Laura, vände han sig till Ekström med frågan:

— Hvad nytt?

Han tog nämligen för gifvet, att vännen under hans frånvaro forskat vidare.

Ekström svarade:

— Vi veta nu åtskitligt. Fröken här, som bedt oss icke vidare kalla henne grefvinna, fastän hon påstår sig ha full rätt till den titeln, har upplyst mig om, att jag ej sväfvar i villfarelse angående det, som redan så ofta varit på tal oss emellan. Det var ändå Weidling, som mördade detektiven Spets, och gamla Marie har bragt Sara Berger om lifvet, rånat henne och sedan vältrat skulden på Olga.

Evalds uppsyn klarnade.

— Men hur ska' vi kunn bevisa, att den beklagansvärda är oskyldig: Säg oss det, fröken Laura!

Denna svarade:

— Jag kan omöjligen själf inför domstol bekräfta denna min uppgift. Men ni kan afleda misstanken från Olga Willner och ange Marie som mörderska. Man skall då forska vidare och snart komma till den öfvertygelsen, att ingen annan än Marie, som redan begått så många mord, har detta senaste dåd på sitt samvete.

Häremot invände Ekström:

— Man kan ej döma efter förmodanden. Det är fastmer nödvändigt, att någon uppträder, som med bestämdhet påstår, att Marie dödat den blinda, och naturligtvis måste det också sägas henne midt i ansiktet. Det är nödvändigt, eljes kunna vi icke bevisa Olgas oskuld, äfven om ni här svär på, att Marie är den skyldiga.

Åter igen svarade Laura.

— Jag kan inte gå till polisen, nej, jag kan det inte. Jag

har inte för ro skull bädt er hjälpa mig, så att jag kan resa öfver till Tyskland.

Ekström tog honom i armen och förde honom tigande in i det andra rummet, hvari Hummel befann sig.

Den senare gick där fram och åter och morrade gång på gång som en arg hund.

Han var mycket förargad öfver, att Ekström uteslöt honom från förhandlingarna, som fördes mellan honom, Ewald och Laura.

Nu beslöt han säga Ekström sin mening om saken.

Han tog till orda:

— Med all skyldig respekt för er, herr Zetterling, såsom varande min forne chefs son . . .

— Håll munnen! afbröt Ekström. Hur ofta ska' jag behöfva säga er det. Vi ha nu inte tid att åhöra ert prat. För öfrigt har ni förklarar, att ni ej yrkar på att få resa tillsammans med grefvinnan, uten att ni ämnar traska efter till fots, och därtill är det ju god tid.

Ekström vändé sig åter bort från honom.

Han tilltalade i stället Ewald. För honom redogjorde han för sitt samtal med Laura.

Och han slöt mee orden:

— Jag har ej kunnat få något annat intröck, an att flickan, som jag hjärtligt beklagar, varit hårdt snärjd i den där ligans nät, att hon varit delaktig i mången förbrytelse, och att hon följaktligen inför domstol måste bli ansedd som de där spetsbofvarnas medbrottsling. Just därför anser jag det rent af farligt att låta henne resa. Man kan väl med tämlig visshet antaga, att hon, så snart hon anser sig vara i säkerhet, ingenting mera skall göra, ja för att undvika alla obehag, torde hon komma att tör oss hemlighålla sin nya vistelseort. Af dessa skäl har jag beslutat att ej försträcka henne respengar, om jag också, fastän naturligtvis med knapp nöd, skulle kunna få ihop den summan. Enligt min åsikt traktar hon bara efter att fort komma härifrån, och se'n ger hon nog tusan i alltsammans.

— Ja så, vill hon prompt i väg till utlandet?

— Ja visst.

— Det ser verkligen misstänkt ut, med gaf Evald.

Då tog Ekström åter till orda:

— Det är här alltså fråga om en formlig flykt, därpå kan man ej tvifla. Man måste vara mer än lofligt kortsynt, för att inte inse det. Det är nu bara fråga om, huruvida man är berättigad att sätta så stort värde på denna flickas medverkan, att man måste hjälpa henne i väg. Blir hon nämligen häktad, så kommer hon ej att inför domstol säga något, som kan fria Olga, utan kanske att hämnas genom envis tystnad. Det bästa vore kanske, att vi helt och hållet afstode från hennes hjälp och öfverlämnade henne åt hennes öde.

Evald svarade icke strax.

Det var i själfva verket svårt nog att utan vidare här fatta ett beslut.

Redan af det skäl, att det ju var olagligt att lämna en förbryterska skydd, var det ej lätt att finna någon utväg för Laura.

Evald fann det motbudande att undandraga rättvisan en straffvärd person.

Men å andra sidan var Laura — åtminstone såg det så ut — ett mycket användbart verktyg för att onigestalta Olgas öde till något bättre.

I följd häraf var den belägenhet, hvori de båda vännerna befunno sig, nu mycket kinkig.

De rådgjorde också i öfver en halftimmes tid i Hummels rum.

Till sist blef Laura så ängslig, att hon gick till dörren och knackade på.

Tvårt stack Hummel ut hufvudet.

Då yttrade Laura med alla tecken till stor ångest.

— Det blir för sent. Om jag inte fort skyndar till stationen, så förmår jag icke längre skydda mig för mina fiender. Jag vet, att dessa mycket snart skola företaga något mot mig, och det dröjer säkerligen inte längre än till i morgon.

Då lät Hummel trots så många förbud åter igen sin visdom flöda.

— Är det på det viset, så vet jag äfven råd för det, sade han. Ni visar er inte ute på gatan annat än arm i arm med mig, och då, därom kan ni vara förvissad, kära Laura, vågar sig ingen af skurkarna fram, och ni kan lefva lugn och nöjd här. Glöm inte

det, att kärleken gör stark, och att mitt tycke för er ännu är oförsvagadt. Ni vet ju, att min kärlek ej är beroende af anställning eller lön, nej, därtill är jag allt för nobel i mitt tänkesätt. I det afseendet måste ni först lära känna mig. Och icke sannt, jag hade ju rätt, när jag påstod att hela er omgifning var ett ärans pack? Ni blef då ond på mig och ville inte erkänna det, men rätt hade jag i alla fall. Ni borde bara tvärt ha kastat ut hela det rackarbyket, det hade varit det bästa, då hade det redan inte gått, som det gick. Nu står ni här och bäfvar och darrar i afgrundsångest, ty oss emellan sagdt.

Hummel dämpade sin röst, steg öfver tröskeln, fattade Lauras hand och hviskade:

— Oss emellan sagdt, utan att Ekström kan höra det, ni är mycket räddare för lagens väktare än för den där ligan. Ni har väl många gång i distraktion tagit med er sådant, som inte precis tillhörde er, icke sannt? Lägg inte det så mycket vid er, ty sådant händer ju ofta här i lifvet, och om en flicka talar om det för sitt hjärtas utkorade, så förblir det ju i alla fall en hemlighet, ty jag är en fördragsam man, som har öfverseende med mycket. Jag vill väl hoppas, att ni icke gjordt er skyldig till något rånmord eller dylikt. Skulle af obetänksamhet några småsaker ha följt med vid ett eller annat tillfälle, så kan ju det inte släcka kärlekens klart flammande låga, icke sannt?

Hummel spetsade läpparna.

Men Laura vände sig bort från honom, sjönk ned på en stol och grät.

— Vi måste nu bestämma oss. Antingen — eller! sade Ekström.

Evald svarade:

— Hvad jag, såsom varande yngre och mindre erfaren anser, det vill jag icke dölja för er. Det är nog svårt att här fatta rätta aeslutet. Min känsla uppreser sig mot att störta den unga flickan i fördärfvet, mitt förstånd däremot fordrar rättvisa utan anseende till person. Att hjälpa Laura att fly, det vore att förgå sig mot lagen.

Ekström återtog:

— Jag står på samma ståndpunkt som ni, min unge vän. Jag är af den åsikten, att vi böra låta henne stanna kvar. Vi skola skaffa henne husrum och mat, och det torde inte bli så svårt, ty

flickan är, såsom jag märkt, skicklig i handarbeten. Hon har reparerat min öfverrock och väst, och det med en fart, så att det var mig ett sannt nöje. Jag trodde mig ha att göra med en symamsell och inte med en grefvinna. Det var verkligen en glädje att se på, och jag antar, att hon skall kunna få användning för denna sin färdighet. Tills vidare vilja vi alltså hjälpa henne. För respengarna till utlandet hyra vi i stället ett rum åt henne.

Mot det förslag invände unge Zetterling:

— Jag tror bara inte, att hon det oaktadt kan förmås att stanna kvar i Norrköping. Jag tror mig i stället kunna med visshet antaga, att hon tio minuter efter, sedan vi släppt henne ur sikte, skall vara för alltid försvunnen.

— Visst inte, svarade Ekström. Om jag kunde handla oberoende af allt annat, så skulle jag genast ge henne en beskyddare för lifstiden. Hummel skulle då fort få gifta sig med henne, så att hon stannade kvar hos oss.

— I förening med honom skulle hon nog inte känna sig så värst lycklig, anmärkte Evald. Hummel är ju en rätt god och beskedlig karl, men om han anser sig särskildt lämplig till att leda en kvinna genom lifvet, så torde väl det ändå vara ett litet misstag.

Hummel hörde ingenting af allt detta. Han stod bredvid Laura och höll ett litet tröstetal till henne.

Laura grät oupphörligt och hörde ej ett ord af det, som han sade.

Hummel sökte trösta henne genom att försäkra, att det redan gifvits otaliga människor som begått svåra synder, men sedan ångrat, omvänt och bättrat sig.

Han började med den bibliska Magdalena, och när han talat om henne en liten stund berättade han en historia om sin egen mormor, hvilken en gång skulle ha råkat i en synnerligen svår belägenhet och då dukat under för en liten förvexling mellan mitt och ditt.

Sedan öfvergick han till, att nöden vore den tvingande orsaken för sådana, som tillägnade sig andras egendom, och han menade, att Laura nog också mången gång varit i sådan nöd.

Därpå talade han en liten stund om förhårdade och ångerfulla syndare, som det finnes i alla samhällsklasser, och slutligen drog

han fram exempel på, att både grefvar och baroner blifvit hängda för sina brott.

Nu kommo Evald och Ekström tillbaka från Hummels rum.
Den förre gick fram till Laura.

Han tilltalade henne med orden :

— Min fröken, yi ha nu fattat vora beslut. Vi anse det inte lämpligt att låta er resa, men vi skola här göra allt för att beskydda er. Är det verkligen bara fråga om att bevara er från de fiender, som äfven stämpla mot oss, så hoppas vi kunna lösa vår uppgift. Men utsträcker sig lagens arm efter er, då är det värre, och det vore bättre, om ni för oss förtroendefullt biktade edra förseelser.

Laura lät sina händer sjunka ned, såg på Evald och fäste glöddande blickar på Ekström.

Hon skar tänderna och utbrast :

— Han vill mitt fördärf.

— Hvem menar ni? frågade Evald.

Åter igen flammade det till i Lauras ögon, och de visade alldeles tydligt på Ekström.

Denne teg märkvärdigt nog.

Evald hade säkerligen väntat sig, att Laura skulle få sig en tillrättavisning.

Men hans vän förblef tyst.

Ja, när Evald vände sig till honom och Lauras ögon fästes på Evald, då vände Ekström dem bägge två ryggen och gick ut ur rummet.

Evald fann detta hans beteende icke litet besynnerligt.

Först ville han skynda efter Ekström, men han såg sig nödsakad att trösta den högt snyftande Laura, och han gjorde allt för att uppnå detta resultat.

Men Laura var otröstlig.

Hon påstod, att man satte hennes lif på spel, och att Ekström trots hennes bevekande böner icke ville gifva henne den ringa summa som hon behöfde för att sätta sig i säkerhet, utan att han hellre såge, att hon hellre blefve genomborrad af en mördares dolk eller af sina fiender begrafven i evig fängelsenatt.

Det kom till en häftig scen.

Laura kastade sig för Evalds fötter och besvor honom att hjälpa henne.

Förgäfves sade han, att det icke vore förenligt med hans åsikter att gynna en flykt, men att han och hans män skulle anstränga sig för att gestalta hennes öde gynsamare.

Ingeating hjälpte.

Med ett vildt skri rusade Laura upp, störtade in i Hummels rum och började där med Ekström tala på samma upprörda sätt och knäböjande besvärja honom att icke längre vägra att hjälpa henne öfver till utlandet.

Evald var af den åsikten, att Ekström på intet sätt skulle ge efter.

Men den gången miåstog han sig.

Vännens uppträdande visade, att Laura på honom gjort ett icke ogynsamt intryck.

Ekström svarade ingenting alls utan gick ut ur rummet och sade till Evald!

— Vi måste göra ett slut på det här. Om jag bara visste, hur jag sknlle kunna tillförsäkra mig tortsatt förbindelse med henne, så skulle jag verkligen ge henne respengar till utlandet.

Laura hade knappast hört det, innan hon åter störtade in i det andra rummet.

I förebrående ton utropade hon:

— Jag svär vid min heder och lycka, vid Gud och min salighet, att jag ej tänker gömma mig för er och er vän, herr Zetterling. Sätt förtroende till mig, och jag skall ej med otack löna er godhet.

Ekström såg henne skarpt i ögonen, under det Laura ömsom såg på honom, ömsom på Evald.

Åter igen höjde hon sina sammanknäppta händer, och nu yttrade Evald:

— Jag tror vi göra så, som fröken ber oss. Allt det öfriga är inte vår sak. Skulle vi bli tillfrågade, så måste vi ju inför myndigheterna säga sanningen. Men tills vidare ha vi ju intet bevis på, att fröken Laura Schönthal gjort sig skyldig till någon allvarsammare förseelse. På så sätt rättfärdiga vi, hvarför vi hjälpt henne.

— Men hur blir det, om vi ej få veta någonting närmare om Olga? invände Ekström.

— Därpå tror jag inte, svarade Evald. En så svart otack-

samhet kan ej få rum i ett så ungt hjärta. Vi ska väl inte tänka allt för dåligt om henne heller. Hjälp henne; jag ber nu själf därom.

Ekström betänkte sig ännu ett par ögonblick.

Sedan svarade han:

— Nå, må ske då! Om med rätt eller orätt, de må bero på er själf! Här ä' pengar. Laga, att ni kommer i väg, och så snart ni lämnat Sverige, skrifver ni till oss. Ni vet ju mycket väl vår adress. Vi vänta med det allra snaraste underrättelse från er. Men skulle ni, fröken Laura, ej lämna oss någon sådan, så måste vi däri se ett bevis för, att ni ändå narrats för oss, att ni verkligen med hull och hår forskrifvit er åt det där mördarföljet.

Laura bedyrade om igen, att hon ej skulle missbruka de båda vännernas godhet.

Hon lofvade hvar och en af dem högtidligt med handslag, att genast skrifva, kallade Evald och Ekström sitt lifs räddare och sin frihets beskyddare, och det fattades icke mycket i, att hon fallit dem bägge två om halsen.

Hummel var naturligtvis också vittne till detta samtal.

Han betraktade både Evald och Ekström med misstroagna blickar, ty det föreföll honom, som hade en af dem eller rent af bägge två vunnit Lauras kärlek.

Han blef alltså svartsjuk, och den önskan uppstod hos honom att åtminstone förskaffa sig full visshet, innan Laura lämnade Norrköping.

Men nu skulle ju det strax ske, Laura skulle föras till stationen, ty det afgick så sent ett tåg med Malmö till slutmål.

Därför erbjöd sig nu Hummel att följa Laura till järnvägsstationen.

Men Ekström menade, att Evald borde göra det.

Härfver blef Hummel icke litet förargad.

Han förklarade, det han icke alls vore tvungen att foga sig Ekströms godtyckliga anordningar, och att Laura själf ägde rätt att välja följeslagare.

Men Lara invände:

— Det har jag inte. Jag kommer att lydigt foga mig i allt, hvad herrarna befalla. Men står valet mig fritt, så väljer jag herr Zetterling.

Hummel utstötte ett skri.

Därmed väckte han ur sömnen ett par bredvidboende personer, hvilka började bulta i väggen, ett tecken till, att de ej ville bli störda i sin nattro.

På så sätt hade Hummel åter igen uppträdt störande, och nu menade Ekström, att han till straff härför måste stanna hemma.

Skrifvaren ville inte foga sig.

För att göra ett slut på striden både Laura och Evald, att Ekström äfven skulle låta Hummel gå med.

Det blef härvid.

Laura, som under tiden tagit på sig ytterkläderna, gick fram till Ekström, tackade honom gråtande, i det hon framstammade några ord, och åhörde hans förmaningar att icke svika Evalds och hans förtroende till henne.

— Jag skall inte göra dei, nej, aldrig skall jag göra det, försäkrade hon upprepade gånger och vacklade sedan ut ur rummet.

Evald och Hummel följde henne.

Det bar i väg till järnvägsstationen.

När man kom dit var det hög tid att föra Laura in i en kupé.

Hon var nu åter igen djupt beslöjad och såg sig mången gång så skyggt omkring.

Fort köpte Evald biljett och lämnade henne den. Han och Hummel följde henne ut på perrongen, och fem minuter senare var hon på väg till Malmö.

Evald och Hummel återvände hem, och den förre hade under vägen det något tvifvelaktiga nöjet att trösta den länge skrifvaren.

När tåget satt sig i gång, hade Hummel tagit fram två näsdukar och börjat gråta ohejdadt.

Han grät på stationen, under hemvägen, ja, till och med i värdshusets trappa, och när han steg in i den gemensamma bostaden, tillropade han i förebrående ton Ekström orden:

— Ni är roten och upphofvet till min clycka. Ni har skickat i väg min grefvinna, och därför kunna vi icke längre vara vänner.

Sedan störtade han in i sitt rum, slog igen dörren, så att det dånade i hela huset, och reglade den.

Därmed gaf han på det otvetydigaste tillkänna, att han inte ens ville höra talas om Ekström vidare.

Den senare gjorde endast en rörelse med handen och sade sedan till Evald:

— Ni är säkerligen trött, så det är nog bäst, att ni nu går till hvila. Det tänker jag också göra.

Evald invändo:

— Det kan jag inte. Därtill har allt det, som jag nu hört, för mycket upprört mig. Jag talade under vägen med Laura, och hon nämnde då åter den person, om hvilken hon påstod sig redan ha talat med er.

— Fru Adolfsson?

— Ja, men egentligen inte henne själf utan hennes son.

— Hennes son? Skulle Adolfssonskan ha en son? Det är mer, än jag vet. Jag har ju bott länge i hennes närhet, men jag kan inte erinra mig, att jag någonsin hört talas om en son till henne. Hon har allmänt gällt för att vara barnlös.

— Laura påstår emellertid att fru Adolfsson har en son, svarade Evald. Hans namn är Leopold och han lär vara medlem af den hemliga liga, som von Weidling och de andra häktade tillhöra. Laura tillmöter det stor vikt och betydelse, att denna Leopold Adolfsson uppsökes, och hon påstår, att han senast om åtta dagar skulle kunna träffas hos sin mor. Det skulle vara af stor vikt att få tala med denne man, ty genom honom skulle ni fortare kunna återflnna min älskade Olga.

Då utlät sig Ekström:

— Det är ett mycket djärft påstående, och om det är dågot sannt däri, då kunna vi ju gratulera oss, för det vi blefvo bekanta med Laura. Emellertid måste allt, hvad hon säger, upptagas med stor försiktighet, men jag vill därför icke antaga, att hon ljuger allt, hvad hon säger. Mycket, som hon framställde såsom ett faktum, har jag själf redan förut antagit såsom visst, och mången fråga, som jag framställt till henne, har öfvertygat mig om, att det äfven fanns mycket godt hos den flickan. Laura tycktes emellertid ha blifvit fördärfvad ända från barndomen, och att åter föra henne in på rätta vägen, det är helt visst ingen lätt uppgift.

Samtalet mellan de båda vännerna fortfor ännu en lång stund.

Man tänkte inte alls på sömnen, och man rådgjorde hufvudsakligast om, hur man skulle kunna få fatt i den där Leopold Adolfsson.

Man var nödsakad att beakta Lauras samtliga uppgifter och att följa den af henne utpekade vägen, oaktadt man icke kunde vara fullt förvissad om, att den var den rätta.

Det var icke lätt att följa äfventyrerskans anvisningar.

När Ekström gifvit Laura medel att fly, hade han tagit sig själf alldeles för när.

Han var nämligen långt ifrån någon kapitalist.

Hvad Evald beträffade, så var det ännu sämre ställt med hans börs, och Hummel kunde inte ens komma i betraktande.

Denne erhöll af Ekström ett slags fickpenning, som aldrig öfversteg tjugufem öre.

Visserligen hade skrifvaren mat och husrum på vännans bekostnad, men fickpenningen var ju i alla fall bra liten.

Vanligtvis ansåg sig Hummel på morgonen för en ganska välbergad man.

Först af allt köpte han sig då en 8-öres cigarr, hvilken han lät sig väl smaka.

Nu återstodo alltså sjutton öre, och de fördelades på följande sätt:

För en 10-öring skaffade sig Hummel en andra frukost, bestående af smör och bröd eller för omväxlings skull af bröd och en korfstump, som blifvit öfver, och som man icke gärna kunde afyttra till någon annan kund.

De återstående nio örena skulle nu räcka ända till kvällen, men hade vanligen satts i omlopp omedelbart efter middagen.

Merendels drack Hummel för dem en kopp jämmerligt uselt kaffe.

Han ansåg det nu en gång för alla vara absolut nödvändigt att dricka något, som befordrade matsmältningen, fastän de mål, som Ekström bjöd på, ingalunda voro rikligare tilltagna, än att Hummel godt skulle kunna ha smält den maten utan tillhjälp af konstlade medel.

I penningfrågor kunde alltså Hummel inte alls tas med i räkningen, ty om han också under de första dagarna af sin vistelse i Norrköping talat så hemlighetsfullt om åtskilliga besparingar, så belöpte sig dessa i själfva verket dock endast till en 2-krona, hvilken han till sin egen stora förbluffelse hittat i sin trasiga västficka.

Under så fatala omständigheter kunde Ekström svårligen tänka på att företaga den så viktiga resan till sitt hem.

Visserligen skulle han kunnat skaffa sig medel, eftersom en hardt när obegränsad kredit stod honom till buds, detta i motsats till hans båda vänner.

Men hur skulle det lånade sedan betalas igen?

Evald skulle gärna ha rest dit, där fru Adolfsson bodde; men Ekström ansåg det inte rådligt, att hans unge vän under för handen varande omständigheter slutade sin plats eller ens anhöll om permission hos fru Boman.

På tal härom sade Evald:

— Jag är öfvertygad om, att hon ej lämnar mig några dagars ledighet. Reser ja, så måste jag säga upp mig. Det kan hon ju inte hindra.

Ekström svarade:

— Stanna ni vackert kvar på er plats och förargå inte er principal, för då kunde hon själf säga upp er. Hvad resan beträffar, så måste jag väl själf företaga den; men först måste vi reda ut penningfrågan.

— Jag kan tyvärr ingenting göra, medgaf Evald. Jag tror heller inte, att min principal skulle lämna mig något förskott, om jag anhölle därom.

— Näppeligen, menade Ekström. Därpå skola vi heller inte alls vidare tänka.

— Men Hummel kan ju ännu mindre anskaffa något, anmärkte Evald.

— Det är ju själfskrifvet, svarade Ekström. Hvad Hummel beträffar, så skulle han väl inte kunna skaffa sig ett enda öres kredit. Nej, vi måste söka hjälpa oss på annat sätt. På hvilket, det är mig emellertid för ögonblicket tämligen oklart. Men om alla strängar brista, så följer jag väl ert exempel och bär mitt fickur till juden. Så mycket som respengar hem ska' jag väl få för min tidmätare; och är jag bara väl där hemma, så behöfver jag inga konstanter, ty då har jag i alla fall mat och husrum. För återresan är sörjdt, ty min lilla ränta inlöper om några dagar.

Det stannade vid detta beslut.

Och eftersom Laura sagt, att Leopold Adolfsson måste uppsökas,

inom loppet af de närmaste åtta dagarna, så var här ingen tid att förlora.

Ekström bestämde därför redan nästa dag till sin afresa.

Evald skulle alltså stanna ensam här med Hummel. Unge Zetterling anmärkte under samtalets gång:

— Det vore väl ändå bättre, om jag skilde mig från honom. Jag kan ju inte dra försorg om honom, och inte heller vet jag, hur han skulle på något sätt kunna gagna mig.

Häremot invände Ekström:

— Jag kan ej häri instämna med er. Hummel måste vara till hands. Minns ni inte, hvad jag sade, när jag drog den personen till mig? Jag påstod, att jag af erfarenhet funnit det synnerligen lämpligt att som kunskapare använda sådana individer, som för sin enfalds skull ingenstädes synas farliga. Hummel är, jag upprepar det, den murbräcka, som vi göra klokt i att öfver allt skicka före, och som ni ser, har han redan förhjulpt oss till en närmare bekantskap med Laura, hvaraf jag hoppas mycket för vår gemensamma sak.

Evald motsatte sig icke vidare, oaktadt han ej kunde tänka sig, att Hummel skulle bli honom till någon nytta.

Nästa dag blef för Evald ganska enformig.

Han inställde sig punktligt på sin plats och var nästan hela dagen där sysselsatt.

Under den lilla fristund, som han var hemma, såg han ej skymten af skrivaren.

Hummel hade åter igen gått ut för att hämta frisk luft. Han påstod, att klimatet här nere bekom honom synnerligen väl, och promenerade därför mycket flitigt.

Evald tyckte inte precis om det, men Ekström lugnade honom med orden:

— Han har frivilligt gått ut för att undvika att till äfventyrs bli utkörd. Låt honom alltså löpa omkring, så mycket han vill. Så länge vi inte behöfva honom, är han trefligare utom hus och på afstånd. Så länge han är hemma, bara han äter, och det gör vår redan förut magra kassa ännu magrare.

Under eftermiddagens lopp, sedan Evald åter begifvit sig till affären, kom Hummel hem och var då enligt allt att döma vid synnerligen dåligt lynne.

Med Ekström hade han ej växlat ett enda ord, sedan Laura rest; han hade bara efter hemkomsten från järnvägsstationen förklarat, det han ej längre kunde vara Ekströms vän.

Därmed hade han rusat in i sitt rum.

Nu började han åter bryta sin tystnad.

Han kom förgrymmad emot Ekström och röt:

— Herre! Aflägg räkenskap!

— Hvad kommer det åt er? frågade Ekström, som höll på att packa ned till afresa.

— Hvad det kommer åt mig? Och det frågar ni? Vet ni då inte, att vi från och med nu äro afsvarna fiender?

Ekström svarade med sitt vanliga jämnmod:

— Nej, därom vet jag verkligen ännu ingenting, därom har jag ingenting hört.

— Ha, ha, och ännu en gång ha! utlät sig Hummel. Ni spelar den oskyldige. Vet ni, hvad ni gjort, eller vet ni det händelsevis inte?

— Jag har nog gjort ganska mycket i mina da'r, svarade Ekström, men jag kan inte erinra mig något orätt. För öfrigt tyckes ni ha blifvit bragt en smula ur jämvikten, så att ni råkat i olag. Kanske ni händelsevis träffat någon gammal bekant, som bjudit in er på någon biersylta?

— Ah! utbrast Hummel ännu en gång och slog knytnäfven i bordet. Aflägg räkenskap! Ni har grusat min lycka. Ni har röfvat min lefnadslycka. Min trid har ni förstört. Ni tog ifrån mig mitt allt, mitt dyraste, mitt skönaste, min Laura. Men darra för min hämd!

Ekström gick tätt intill honom, lade armen kring hans lif, drog honom intill sig och kände på hans panna.

— Står det rätt till med er, eller har ni varit ute och fått er en florshufva?

Hummel slet sig lös.

Han var ordentligt arg och skrek:

— Förräderi, skamlig bakslughet, vänskapsbrott kräfva blod, mycke' blod, en väldig massa blod.

Sedan stormade han in i det mindre rummet och dängde ilsket igen dörren efter sig.

Utan att vidare bekymra sig om Hummel, fortsatte Ekström sitt arbete.

Snart var allt packadt.

Vännen Ekström var nämligen inte så pedantisk noga utan tog allt, som han fick fatt i det, och kastade ned det i kofferten.

Den vackra ordning, som Laura i går öfver allt åstadkommit, var i dag åter förstörd.

Ändtligen var Ekström redo. Nu lagade han sitt té, som han hvarje kväll brukade dricka.

Därvid blickade han in i den blåa lågan, strök tillbaka sina mustascher och mumlade:

— Vet inte, hvad det kan bero på, men i går vid den här tiden var jag gladare stämd än i dag. Det är inte längre så värst trefligt att själf laga mat.

Tankfull stod han där, och snart var drycken färdig. I tankarna ställde han fram två koppar.

— Nej, hvad tusan nu då? Hvad ska' jag med två koppar till? Hummel skulle jag inte nu vilja bjuda, och vännen Evald kommer ju först senare.

Han slängde vårdslöst undan den ene koppen, så att den så när gått sönder.

Sedan intog Ekström åter sin plats i soffan och började dricka sitt té.

Kan inte förstå, hur det kommer sig, men i dag smakar det mig inte. Hur är det fatt?

Åter igen strök han tillbaka sina mustascher.

— Hva'? Kan jag då inte mera koka té? Eller fattas det mig sällskap? — Nej, skäms nu, gamle Ekström!

Han tog koppen och stjalpte i sig innehållet.

— Se så, nu måste man upp igen för att själf stoppa pipan. Det var i alla fall bättre i går. Vete tusan, hur det är, men blir man störd i den gamla trallen, så ser man både det ena och det andra, som kunde ha varit trefligare under andra förhållanden? Det var en olycka, att vår Herre skickat hit den flickan.

Därmed slog han handen i bordet.

Då hördes Hummel i andra rummet brumma:

— Ja, rasa bara! Rasa bara! Men jag är inte rädd för dig, du grymme fiende. Slut är det med vänskapen, och jag kommer

aldrig i lifvet att mera försona mig med dig. Kom bara! Jag darrar inte. Bäst i alla fall att se efter, om dörrarna äro reglade.

Hummel undersökte både dörren till korridoren och den till Ekströms rum, fann bägge två reglade och kände sig lugn.

Nu satte han sig i en vrå och grubblade.

— Min Laura, min ljufva, dyra Laura, mumlade han. Snårt skall jag följa dig. Hvad gör väl det, om jag måste vandra till fots ända till Tyskland. Ett par bastanta, så godt som alldelns nyhalfsulade skor har jag, så de stå nog bi, till jag hinner dit. Laura, jag måste återse dig, jag måste åter sluta dig i mina armar och varna dig för Ekström, så att du icke till äfventyrs offrar honom din dygd. — Åh, nu först har jag kommit under fund med, hvad du egentligen går för, du arglistige Ekström. Du spelar hedersman, men undantränger vännen och smyger dig långsamt och lömskt in bakvägen. Jag kommer äfven att varna Evald, och det skall jag göra i en sådan form, att jag ej åsidosätter den respekt, som jag är honom skyldig, eftersom han är min före detta principals son. Ja, jag gör det. Jag blir ju nu ensam, ty Ekström tänker ju resa bort för att upptäcka flere bofvar. Det må han göra, men af mig skall han inte vidare få veta något. Vi ha ingenting gemensamt längre. Jag går till Laura, och i en stilla, härlig dal under varmare luftstreck slå vi ned våra bopålar, och skulle han då komma och vilja ofreda oss, så säger jag helt enkelt till honom: ut med dig; vi ä' redan gifta.

Äfven Ekström hade underliga tankar, hvilka likaledes kretsade kring Laura, och hvilka gång efter annan gáfvo sig luft i ord.

— Högst besynnerligt! sade han bland annat till sig själf. Hvad människan ändå är svag! Men hvad har då förefallit? Bara småsaker! Att hon gjorde i ordning en smula . . . nå ja, det skulle nog en annan också ha gjort; att hon lagade min öfverrock, själfmant drog fram min gamla väst och var nog vänlig att underkasta den en välbehöflig reparation, det var ju snällt och vackert, mycket vackert, men ingenting så utomordentligt och att koka té, nå ja, det är heller ingen vidare konst, det kan jag ju själf. Sedan stoppade hon pipan och räckte mig den, men det skulle städerskan också ha gjort, om jag bedt henne därom, Hvad har alltså egentligen händt? Ingenting, ingenting alls. Och ändå vete tusan, hur det är fatt. Men vore hon här och kokade mitt té och stoppade

pipan, så vore téet godare, och tobaken smakade bättre, man behöfde mindre socker, och allt syntes trefligare — och hvarför? — Ekström! Med dina fem och fyrtio år är du ännu en riktig åsna.

Hummel hade likaledes fortsatt sina betraktelser. Han talade om framtiden.

— O, så skönt det ändå vore, om jag finge sitta i eget hem vid hennes sida, tätt intill henne, såsom jag nyligen gjorde, men naturligtvis ännu intimare, förtroligare och ömmare än då. Ack, hur skönt vore det inte sedan, om vi blefve ett par, som lefde i frid och endräkt och bara kysstes och smektes! Jag skulle göra allt, hvad jag kunde läsa i hennes ögon, och hon skulle tillmötesgå mig i allt, som hon kunde gissa sig till af min min, och sedan, ja, sedan, om vi finge en liten Lukas och en liten Laura! — Ack, min Gud, hvad det ändå behöfs lite' för att bli lycklig! Men för närvarande är jag i klämman, för det jag inte har några pengar. Om jag ändå bara ägde några få lumpna kronor, så att jag kunde fara till henne! Men jag reser till fots, om jag ej finner någon annan u.väg, och länge skall det ej dröja, innan hop åter får skåda min högresta gestalt. Hvilken glädje!

Inte heller Ekström hade ännu upphört att fantisera.

Efter en längre paus fortfor han halfhögt:

— Det vat aldrig värdt att komma och tala om förstånd och visdom hos de dödlige. Människan är och förblir en narr. Såsom jag så ofta sade om Hummel, när han lärde känna grefvinnan, så går det mig nu själf. Skrifvaren har, sade jag, liksom så mången annan, blifvit tokig af . . . ja, af kärlek. Men för tusan, gamle Ekström. Är du då rent af förälskad? Det är väl ändå omöjligt. Och till på köpet i hvem? Världen skulle säga: Herre Gud, den gamle dummerjösen! Är det inte för galet? Han har också tycke. Hvad sägs om'et? Men, Ekström, så du förändrat dig! Har du fattat tycke för ett så förtjusande fruntimmer? Och när jag såg, hur hon skötte nålen, hvad hennes små fingrar voro flinka, och hvad det såg näpet och behagligt ut! Det gick ailsammans så . . .

Han kastade ifrån sig pipan.

Omedelbart därpå fortfor han:

— Nej, dra' nu åt skogarna, Ekström! Hvad pratar du med dig själf? Har du blifvit en andra Hummel? Fördömdt? Hur kan man bara så glömma, hvad man föresatt sig? Om bara ändå

inte hin spelat mig detta fördömda spratt? Men just emedan det är allmänt bekant, att jag är kvinnohatare, som inte alls vill veta af fruntimmer, skickade han denna flicka i min väg. — Ja, det är ju sannt. Något godt samvete har hon inte, hon är en fördärfvad, en arglistig varelse, hon — hon är djupt sjunken i alla laster, hon är allt möjligt, bara inte god. Men jag tror, att om det hette: Ekström, den djäkla jäntan ska' nu hängas, så du måste slå henne ur hågen, du får ej mera tänka på henne, så kunde jag det bestämdt inte, om jag också själf blefve hängd.

Nu kom Evald hem.

Ekström blef formligen förskräckt. Sådan hade hans unge vän aldrig förr sett honom.

Han stirrade på Evald och tycktes för ögonblicket icke veta, hvarför han egentligen kom hit, och att det redan var hög tid att tänka på afresan.

Evald anmärkte:

— Nå-å, käre vän, ni tyckes ju vara riktigt fördjupad i tankar. Hvar dväljes ni egentligen med dem?

— Ack, käre vän, svarade Ekström och tryckte Evalds hand, jag anställer själfbetraktelser, och jag har blifvit riktigt ond på mig själf. I förtroende kan jag tala om, att jag sedan någon tid tillbaka fått en helt annan tanke lom mig, och att jag törlorat all respekt för mig själf.

Då frågade Evald förvånad:

— Hur kommer det sig, att ni faller sådana yttranden? Har ni då underkastat er en så sträng själfpröfning?

— Det faller sig rätt svårt för mig att bikta, hvarför jag är så missnöjd med mig själf, men jag blyges för mig själf. Med ens vill ingenting längre vara mig till lags, såsom jag nu har det. Téet smakade mig inte alls, pipan kastade jag undan, och se'n har jag suttit här och pratat med mig själf, som om jag vore en andra Hummel; jag begriper mig inte mera på mig själf.

— Men hur kommer då det sig? undrade Evald. Ni tyckes ju minst af allt ha tänkt på er förestående resa. Det är nu hög tid att begifva sig till stationen.

— Ack ja! Jag har ju redan packat, men det var min själf ingen lätt sak. När jag såg allt så vackert ordnad i byrålädorna, gjorde det mig riktigt ondt att röra om i dem och återinföra den

gamla slentrianen i stället för denna mönstergilla ordning. Och sedan — sedan föreföll det mig alltjämt så, som borde någon annan i mitt ställe packa kofferten och lägga ned allt så snyggt och ordentligt, inte såsom jag, som svepte in bläckflaskan och en tesked i ett par gamla kalsonger.

— Det fattas er alltså en ordnande hand, sade Evald. Ja, ser ni, den är nu inte precis så lätt funnen. Men ni måste se er om, och jag tror nog, att det finnes sådana händer, som gärna skulle ställa sig till ert förfogande!

Ekström svarade:

— Käre Evald, ni tyckes ju vilja drifva med mig, men det är ju inte snällt af er. Nu tala vi emellertid inte vidare därom. Jag beger mig i väg till stationen, ty jag måste ju hem för att uppsöka Adolfssonskans föregifne son. Sannerligen dansar inte jag, den gamla ungkarlen, efter denna flickas pipa. Skulle man väl kunna tro någonting dylikt. Jag längtar verkligen inte tillbaka till enformigheten i mitt eget lilla näste.

— Men där har ni ju er hushållerska, och det är där för allt sörjdt mycket bättre än här på vårdshuset, menade Evald. Jag fruktar emellertid, att ni nu åter låter mig sttta här ensam en längre tid, såvida ni någonsin mera kommer hit. Hvem vet, ni kanske får det infallet att resa utrikes.

Ekström vände sig bort.

Han tog ytterligare några föremål, en väst, ett par skor och en gammal hatt, dängde vårdslöst ned dem i kofferten, slog igen locket, vred om nyckeln och stoppade den sedan på sig.

Utan vidare tillkallade han sedan en tjänsteande, som skulle ta hand om kofferten.

— Jag följer med till stationen; vi hafva ännu så mycket att talas vid om, sade Evald. Men hvar ha vi vännen Hummel så här dags?

— Han sitter där inne i andra rummet, han har förklarar, att jag nu är hans störste fiende, emedan jag tagit ifrån honom hans dyraste, hans allt. Hvad han menar med det, det vet ni ju. Han är en narr, och Gud vet, hvad allt han inte ser i det där fruntimret. Jag förstår mig inte på honom.

— Jag säger det samma om er, käre Ekström, ni förefaller mig så förändrad. Men jag märker nog, hvaraf det kommer sig.

— För tusan! Ska' nu äfven *ni* förarga mig? I går kväll utstod jag så mycket med den jädrans jäntan, och nu kommer ni och vill förvärra mitt redan förut långt ifrån rosiga lynne. Är det inte nog med, att Hummel blifvit min dödsfiende; ska' nu till råga på allt, äfven vi båda råka i delo med hvarandra?

— Åh nej, därhän skall det väl ändå inte gå, menade Evald. Och låt oss nu äfven ta dödsfienden med oss till stationen! föreslog han sedan.

Men då invände Ekström:

— Jag vill inte veta af honom vidare. Må han ända till fullt vansinne förälska sig i Laura, må han i henne se ett dygdemönster; hon är i alla fall en dålig människa.

— Men ni är väl ändå alldeles för sträng, menade Evald. Jag är långt ifrån att svärma för Laura, men en sympatisk personlighet är hon i alla fall, och det kan ej bestridas. Inte för det, att jag hoppas så synnerligen mycket af henne för Olgas räkning, nej, ingalunda. Jag dömer fullt opartiskt. Laura skulle man mycke' väl kunna ha, om man bara bortser från hennes föregående; ty såsom hon visar sig, är hon ett synnerligen älskvärdt väsen. Erkänner inte äfven ni det?

— Jag erkänner ingenting alls. Jag vet bara, att det fruntimret kommer att äfven hädanefter bereda mig mycken förtret. Men nu kommer drängen, och det är hög tid att ge sig i väg. Jag är glad, att jag kommer härifrån, för jag tycker inte mera om mig här.

Hotelldrängen bar ned kofferten och ställde den på en kärra för att skjuta den till stationen.

Evald och Ekström följde efter.

Hummel var nu ensam hemma.

Visserligen hade hans vråde lagt sig något, men han stod fast vid sin föresats att ej mera visa sig för Ekström och att inte ens ta afsked af honom.

Han såg ju i honom en rival.

Ej att undra på alltså, att han ej längre var vänligt stämd mot honom.

Han hörde de båda andra aflägsna sig och visste, att han nu var ensam.

Då yttrade han tämligen högt för sig själf:

— Ja, ja, det är så, han vill undantränga mig hos Laura. Jag

hörde ju något om en resa utrikes. Men ve honom, om jag träffar honom i hennes närhet!

Och med en stor gest tillade han:

— Det blir hans olycka, ty i min rättmätiga vrede tar jag honom då och kastar honom handlöst öfver det högsta berg, som finns i närheten. Han har att skylla sig själf för det, om han därvid bryter både armar, ben och nacke af sig.

FYRTIOSJETTE KAPITLET.

En ny fångst.

En mulen morgon återkom Ekström till sitt hem och fann där allt i samma skick, som han lämnat det.

Länge stannade han ej hemma.

Han tänkte på det uppdrag, som han åtagit sig att uträtta, och därför begaf han sig snart åter ut.

Hans mål var nu det cirka en halfmilles väg från hans hem belägna hus, som ägdes och beboddes af fru Adolfsson.

Han gjorde sig ärende till henne och träffade där verkligen en person, som han på goda skäl antog vara hennes son.

Med honom bekantade han sig och bjöd honom med sig hem samt tog honom där i förhör.

Den unge mannen hade här gått i en fälla; ty Ekström tvingade honom helt enkelt att erkänna, att han verkligen var den af honom sökte Leopold Adolfsson.

Och eftersom grefvinnan Laura sagt, att denne man visste mycket om Olga Willner, tog Ekström honom också i förhör angående den saken.

Men Leopold, hvilken ej var jollik en vanlig landsvägsstrykare, sade sig ej veta någonting om ifrågavarande flicka.

Med den förklaringen nöjde sig dock icke Ekström. Han öfvergick tvärt till handgripligheter, och satte därmed sådan skräck i den andre, att denne genast skrek:

— Jag skall berätta allt, hvad jag vet, om ni bara släpper mig.

— Nåväl, så säg mig då: hur kom det sig, att Olga Willner försvann ur häktet? Hvart förde man henne? Hvem utförde den manövern? Hvar står hon nu att finna? Allt detta vill jag veta. Men tala nu äntligen, för annars mister jag tålmodet, och se'n ansvarar jag ej för något.

Därtill nödd och tvungen, tog nu Leopold Adolfsson äntligen till orda:

— Denna Olga Willner, som satt häktad i Norrköping, bortfördes af en af våra kamrater, hvilken en lång tid där varit anställd som fångvaktare och åtnjöt sina förmäns fulla förtroende.

Det är här att märka, att Leopold redan äfven erkänt det, att han tillhörde ett vidt utgrenadt, hemligt förbund, som hade medlemmar i många länder.

Han fortfor nu:

— Vi ha sådana personer i många fångelser, och de vänta där ofta länge och sköta under tiden plikttroget sin syssla, tills de komma i tillfälle att tjäna oss på nämnda sätt. Vår kamrat nere i Norrköping gällde för en af de plikttrognaste i sin ställning. På så sätt blef det för honom en lätt sak att dra sina förmän vid näsan och föra bort fången. Enskildheterna vid enleveringen känner jag icke så noga till, för jag var ej närvarande; men säkert är, att han förde henne utomlands

— Verkligen? Tar ni inte miste nu?

— Nej, det är, som jag säger.

— Och hvart förde han henne?

— Jag har hört sägas, att det bar i väg ända ned till det berguppfyllda Schweiz.

— Hvad säger ni?

— Rena sanningen.

— Nå, var Olga Willner med om det?

— Det tror jag inte; åtminstone gjorde hon ingenting för att möjliggöra flykten. Hur det sedan gick henne, det kan jag verkligen inte säga. Men det tror jag mig kunna med bestämdhet försäkra, att hon nu befinner sig i Schweiz.

— Har den där ligan medlemmar äfven där?

— Hufvudkvarteret är förlagdt dit.

— I hvilken trakt?

— Bland bergen, ljöd svaret, långt från hvarje större samhälle, där man är mera ogenerad. Någonting närmare vet jag dock ej därom, och det skulle för resten icke gagna er mycket, om jag kunde säga er stället, dit hon fördes.

— Och hvarför inte?

— Emedan personer, som vi undandraga myndigheterna, icke länge stanna kvar på ett och samma ställe. Vi äro aldrig säkra och därför tvungna att låta sådana personer undan för undan byta om vistelseort.

— Då kanske fickan i fråga redan åter lämnat Schweiz?

— Omöjligt är det visserligen inte, svarade Leopold, men jag tror det knappast. Det finnes där bland bergen de allra präktigaste gömställen, och i de glesare befolkade trakterna af Schweiz lär man heller inte ännu blifvit uppmärksam på oss. Vi bruka aldrig låta någonting komma oss till last på sådana orter, där vi ha dylika gömställen. På så sätt afleda vi myndigheternas ögon från oss och ge inte heller landtbefolkningen någon anledning till klagomål.

— Ni ä' ju vådligt kloka och omtänksamma människor, anmärkte Ekström. Men af hvad orsak ha ni då egentligen bortfört Olga Willner?

Leopold svarade helt öppet:

— Af hämd, för det hennes vänner störtade några af våra kamrater i olycka.

— Jag vet, hvilka dessa vänner äro, och hvilka du menar, svarade Ekström. Jag själf hör dit, och det är sannt, att jag händelsevis kom i tillfälle att lämna några af förbrytarligan i rättvisans händer. Men säg mig nu, på hvad sätt vi skola kunna befria Olga Willner! Jag vill veta precis, hvar vi ha att söka henne. Du slipper inte härifrån, innan du sagt det.

Leopold såg nu på Ekström och blef åter igen något modigare.

— Hvad gagnar det er, om jag lämnar aldrig så noggranna upplysningar? utlät han sig. Jag kan ju smälla i er hvad som helst, ni är i alla fall inte i stånd att kontrollera, om det är sannt eller ej. Hvad jag hittills sagt, det finner ni kanske trovärdigt, men hvad jag vidare kommer att berätta, det kan ju likaväl synas uppdiktadt som öfverensstämmande med verkliga förhållandet. Jag kan ju mycket väl namngifva en ort och säga, att flickan finnes där, men innan ni hinner dit, kan ju jag ha ombestyrt, att hon blifvit förd till någon annan trakt.

Ekström teg några ögonblick, men sade sedan:

— Ja, du säger någonting. Men vill du nu upplysa mig om, hvar flickan finnes?

— Sanningen att säga, så vet jag det inte själf närmare, än jag redan bestämt.

— Och det vill du, att jag ska' tro?

— Jag kan inte hjälpa det, hvilket ni gör. Tvingar ni mig att närmare bestämma platsen, där flickan nu finnes, så aftvingar ni mig därmed en osanning, ty jag vet det inte.

Ekström funderade en stund på saken.

Därpå svarade han:

— Nåväl, tills vidare nöjer jag mig väl då med det, som jag redan fått veta. Jag skall emellertid ha min uppmärksamhet riktad åt det håll, som ni antydt.

— Får jag gå nu då? frågade vagabonden.

— Ja. Vill jag er något, så finner jag er alltid.

Leopold rusade på dörren för att fort komma ur den för honom så farlige mannens närhet.

Utkommen i det fria knöt han hårdt händerna och svor att hämnas den våldsbragd, som Ekström här gjort sig skyldig till.

Den senare begaf sig redan samma dag in till staden och gjorde polisen uppmärksam på fru Adolfsson och hennes Leopold.

Sedan väntade han med otålighet på underrättelse från Evald.

Och redan nästa dags eftermiddag erhöll han från denne ett bref.

Han slet hastigt upp det.

Han var emellertid mindre nyfiken på Evalds underrättelse än att få se, om brefvet skulle innehålla någonting om eller från Laura.

Han var dock icke alls medveten om, i hvilken hög grad denna känsla behärskade honom.

Ekström genomögnade i största hast brevet och sökte efter namnet Laura.

Han fann också verkligen, hvad han sökte.

Evald skref, att han fått brev från Laura, som afsändt det från Luzern, där hon befunnit sig på genomresa, såsom Evald uttryckligen anmärkte.

Af det, som hon skrivit, lämnade han endast en kort resumé.

Hon klagade öfver ensamhet och kroppslig opasslighet, men upplyste icke ens om, hvart hon vidare ämnade sig, utan hänvisade till ett andra brev.

Det frapperade Ekström, att Laura rest ända till Schweiz.

Därom hade hon före afresan ingenting nämnt.

Emellertid såg han här en bekräftelse på, att Leopold talat sanning.

Det var nog så, att Olga blifvit bortförd så långt.

Om nu också Ekström var i någon mån lugnad, för det Laura verkligen låtit höra af sig, så var han dock ingalunda fullt nöjd med sin vän.

Han sade till sig själf:

— Jag skulle bara vilja veta, hvarför Evald inte skickat med hennes brev. Hvarför ska' jag inte få veta ordalydelsen i det? Hvarför afspisar han mig med ett par ord om innehållet i hennes skrivelse? Det är inte snällt af honom. Jag måste genast svara honom och då ålägga honom att med det snaraste sända mig hennes brev.

Och härmed hade den gode Ekström sådan brådska, att han genast satte sig ned och fattade pennan för att börja skriva.

Han hejdade sig emellertid och mumlade:

— Men hvad ska' det egentligen tjäna till? Hvad har jag för nytta af det? Jag vet ju nu, att hon svarat, och att hon inte är så stor bedragerska, som jag fruktade. Om bokstäfverna se ut så eller så, om där står ett par ord mer eller mindre, det spelar ju ingen som helst rol. Det är verkligen inte alls nödvändigt, att jag får se hennes brev, och jag är heller inte ett dugg angelägen därom.

Efter en liten paus satte han det oaktadt pennan i rörelse och skref tämligen fort.

Evald kunde ju i alla fall göra honom den tjänsten och skicka till honom Lauras bref; han hade intresse af att få se hennes stil och att lära känna hennes uttryckssätt.

Han tillade i sitt bref:

— Hon kan ju ändå inte vara en så dålig flicka. Hon har ju hållit ord och skrivit. Äfven hennes uppgifter om Leopold Adolfsson har jag funnit bekräftade. Han kunde verkligen ge mig några vinkar rörande Olgas försvinnande ur ransakningshäktet och hennes nuvarande uppehållsort.“

Härtill slöt sig nu det, som Ekström med lock och pock pressat ur den där Leopold Adolfsson, och när han redogjort för det, återkom Ekström till det förra temat och skref ännu en gång, och det med stora bokstäfver, i slutet af sitt bref:

“Glöm inte att skicka mig Lauras bref! Ni har väl inte händelsevis bränt upp eller rifvit sönder det?”

Nu avslutade Ekström brefvet, klädde på sig och gick själf in till staden med det.

Hans gamla hushållerska hade visst aldrig sett honom skriva så ifrigt, och när han nu gick för att själf bära sitt opus till posten, gaf det henne mycket att tänka på, och hon väntade med otålighet på hans återkomst.

Hon mumlade för sig själf:

— Nu är jag verkligen frestad att tro, att han gjort någon bekantskap i Norrköping; han är ju så hemlighetsfull och skriver så mycket och så fort. Det är, såsom min gamla farmor alltid brukade säga, ett tecken till, att personen i fråga gått och förälskat sig. Men det vore då också en skam, om en så förståndig karl som Ekström, som dessutom redan är fem och fyrtio år, skulle ha blifvit kär. När han kommer igen, ska' jag nog betrakta honom närmare; det syns nog i hans ansikte, bara man ser efter riktigt noga.

Det skulle emellertid icke lyckas henne.

Ekström hade begifvit sig in till staden för att aflämna sitt bref, men äfven för att höra, hvad polisen hade att förtälja.

Leopold Adolfsson och hans mor hade nämligen under dagens lopp blifvit häktade och införda till Stockholm.

Den förre förnekade nu envist, att han hette Adolfsson. För resten bestred han nu allt, som han förut erkänt för Ekström.

Det fanns icke mycket hopp om, att man skulle lyckas pressa ur honom någon bekännelse.

FYRTIOSJUNDE KAPITLET.

En väninna.

Efter hvad det framgick af det bref, som Laura skrivit till Evald, hade hon lyckligen anländt till Schweiz.

Hon hade utlofvat en andra skrifvelse, och eftersom hon ej nämnt någonting om, hvart hon ämnade resa vidare, var det för Evald tills vidare omöjligt att besvara hennes bref.

Detta hade på honom gjort ett egendomligt intryck

Laura skref i en tämligen förtrolig, ja, på sina ställen nästan hjärtlig ton, som förvånade Evald.

Underligt föreföll det honom också, att Laura upprepade gånger tackade honom, för det han hjälpt henne, utan att med ett ord omnämna Ekströms förtjänst i det fallet.

Det var ju han, som försträckt henne respengar, hvarför tacken i första rummet tillhörde honom.

Men Laura nämnde, som sagdt, inte alls honom.

Detta måste förvåna så mycket mer, som Laura i sitt bref yttrade några ord om Hummel; visserligen kallade hon honom en beklagansvärdt enfaldig person, men hon kom i alla fall ihåg honom.

Ekström däremot tycktes för henne icke alls existera.

Evald drog därför i betänkande att uppfylla vännens på ett enträget sätt framställda och af dolda förebråelser beledsagade anhållan att få Lauras bref sig tillsändt.

Unge Zetterling hade inte alls tänkt, att det kunde vara nödvändigt eller synas Ekström önskvärdt; ty i brevet stod ingenting af betydelse, ingenting, som han icke redan relaterat för vännen; Evald hade bara gjort det på ett enkelt och okonstladt sätt, under det Laura i sitt opus användt idel högtrafvande fraser och poetiska vändningar.

Hela brevet var för öfrigt riktigt fantastiskt och tillika ganska otydligt. Evald gaf icke mycket för den vackra tyskans betydanden, att hon med all ifver skulle sträfva att återfinna Olga och föra henne tillbaka i hennes kärastes armar.

Den unge mannen var af naturen icke lättrogen, alldenstund hans bittra öde blott allt för ofta beredt honom sådana missräkningar.

Följaktligen lade Evald ingen synnerlig vikt vid innehållet i detta bref, men han var i alla fall glad, för det Laura öfver hufvud skrifvit, och ansåg sig åtminstone kunna hoppas, att hennes antydningar om Leopold Adolfsson icke helt och hållet gripits ur luften.

Det bekräftade också Ekströms bref.

Evald ansåg nu tiden vara inne, då han borde framträda och taga verksam del i det, som inför domstolen i någon mån rörde Olga.

Men han hade därvid att kämpa med stora hinder.

Det var i synnerhet fru Ada Bomans pedanteri och egensinne, som hämmade hvarje hans steg.

Denna änka ville på inga villkor inse, att en ung man kunde ha någonting annat att göra, än att sköta sin plats och hålla henne sällskap.

Hon uppmanade både på middagen och kvällen Evald att stanna kvar hos henne; hon ville aldrig förr släppa honom ifrån sig, än det blifvit så sent, att hon nödtvunget måste bekväma sig därtill.

Då hon dessutom med det största egensinne höll på, att han skulle passa på tiden i affären, så återstod honom egentligen

knappast tid till att äta frukost och kvällsmat, ännu mindre till att företaga sig någonting annat.

Änkan yrkade med allt större bestämdhet på, att Evald skulle ta sin bostad hos henne, och eftersom han kände sig så mycket mindre hågad därför, ju enträgnare hon blef i sin anhållan, kom det till rent af stormiga uppräden, vid hvilka fru Ada var mycket häftig, så att Evald ofta kände sig frestad att helt enkelt gå sin väg och aldrig mera komma igen.

Och hade han icke genom att sluta sin plats bringat sig själf i en rent af tröstlös belägenhet, så skulle han tvärt ha uppsagt all bekantskap och förbindelse med änkan.

Men han var mera beroende än någonsin, och han fördrog allt detta tryck och tvång, bara för att icke brödbekymren skulle taga alla hans tankar i anspråk.

Från dessa bekymmer var han befriad hos fru Boman, ty i penningfrågan var hon ej svår mot honom, hon hade till och med redan själfmant ökat hans lön för att därigenom hos honom framtvunga tacksamhetens känsla och fångsla honom ännu säkrare vid sig.

Med det mest spända intresse följde Evald rättegångsförhandlingarna, såsom de refererades i tidningarna.

Han såg, att den senast häktade Leopold Adolfsson envis nekade till allt, som han förut erkänt för Ekström, och för att hämnas på denne påstod han nu, att Olga varit med om att rymma.

Detta påstående vann tilltro hos myndigheterna, och Leopolds och hans mors fasttagande bidrog följaktligen ej till Olgas friande, hur mycket än både Evald och Ekström hoppats det.

Ännu visste man alltså icke, hvar Olga Willner egentligen befann sig.

Inte ens Leopold eller någon af de andra häktade, ja, icke ens Laura hade fullt klart för sig, hvart Olga blifvit förd.

Laura hade emellertid föresatt sig att uppspåra den försvunna, och hon hade ovillkorligen större utsikt än någon annan att lyckas i detta sitt förehafvande.

Hon hade ju stått i personlig förbindelse med den där hemliga ligans ledare, hon hade personligen umgåtts med dem, och hon

hade dessutom för uppnåendet af sitt mål ett kraftigt medel i sin skönhet, sin älskvärdhet, ja, i hela sitt uppträdande.

Bland alla de kvinnor, som tillhörde ligan, var hon utan gensägelse den vackraste och helt visst den, som visat sig mest förtjänstfull, eftersom hon gång efter annan utmärkt sig genom att utföra en kupp, hvar till fordrats lika mycken förslagenhet som förväget uppträdande.

Och om också gamla Marie sagt, att Laura vore en af dem, som tjänade förbundet utan ifver och talang och endast ville ha riklig lön för att kunna slösa, så berodde detta dels på afund, dels på den omständligheten, att hon själf kände för litet till förbundets angelägenheter för att kunna till fullo uppskatta Lauras förtjänster.

Marie hade visserligen så till vida rätt, som att allt, hvad den vackra tyskan hittills uträttat, hufvudsakligen kommit henne själf till godo; men hon hade aftvingat de öfriga medlemmarna af den internationella ligan en viss beundran, och i betraktande af hennes ungdom ansåg man sig berättigad att af henne vänta utomordentliga prestationer.

Dessa stora förväntningar, som man antog, att hon med tiden skulle på ett lysande sätt rättfärdiga, bidrogo i icke ringa grad till att inom föreningen förskaffa hennes vilja ett betydande spelrum.

Laura var alltså i tillfälle att mycket lättare än de andra medlemmarna förskaffa sig de upplysningar, som hon önskade erhålla.

Hon hade föresatt sig att nu göra bruk af denna sin öfverlägsenhet, och därför var det nu hennes sträfvan att först af allt träffa någon af ledarna.

Hon visste, att en sådan uppehöll sig i närheten af Genève-sjön; men någonting närmare hade hon sig icke för ögonblicket bekant.

Men hon befann sig ännu i norra Schweiz och hade inga pengar för att resa till den trakt, som hon ämnade uppsöka.

Följaktligen måste hon förskaffa sig respengar, och naturligtvis drog Laura icke länge i betänkande att göra det på ett sätt, som hon var van vid.

Hon hade för öfrigt utvägar att välja på, ty hennes färdighet kunde med skäl kallas mångsidig, hvarför också ett tillfälle att visa den snart nog erbjöd sig.

Fastän hon i det fria Schweiz kände sig jämförelsevis säker, vågade dock Laura icke förskaffa sig pengar i en stor stad; ty hon ämnade naturligtvis förskaffa sig dem på ohederligt sätt.

Hon begaf sig i stället till en liten by och tog dess invånare i betraktande.

Hon kunde tryggt våga ganska mycket, ty hon var förtrogen med allt möjligt, hon kunde många konststycken och taskspelar-knep och understöddes i allt af sin skönhet och älskvärdhet.

Visserligen skulle det i ett mindre upplyst land ha lyckats henne lättare att förskaffa sig pengar på detta sätt.

Men hon var nu en gång här och måste söka hjälpa sig; ty i hennes börs hade nu åter igen inträdt den djupaste ebb.

Laura hade rent af råkat en smula på dekis, och den mörka klädning, som hon bar, hade blifvit åtskilligt skadad under den långa resan.

Eftersom hon till fots tillryggalagt ett stycke väg, var den dammig och ätven bristfällig.

Inte heller skodonen voro i bästa skick.

Det oakadt erbjöd hon en behaglig anblick. Hennes vackra, fina ansikte gjorde på alla människor det allra bästa intryck.

Hon kom in i den lilla byn, som hon utsett till sitt verksamhetsfält, och uppsökte här en af de större bondgårdarna, där hon förmodade, att det fanns pengar.

Käck steg hon in, och en gammal bonde var den förste, med hvilken hon här sammanträffade.

Leende betraktade mannen den vackra flickan. Denna hälsade niggande och tilltalade honom på tyska språket.

Hon sade med den öppenhjärtigaste min, att hon vore mycket trött, samt bad om tillåtelse att sätta sig en liten stund, och om hon kunde få ett glas vatten, så vore hon mycket tacksam.

Bonden, som genast tyckte mycket om henne, närmade sig henne förtroligt.

Han var visserligen redan till ålder kommen, men tycktes ännu äga ett ungdomligt hjärta. Han tog sig friheten att lägga armen kring den unga flickans lif.

Laura låtsade, som ville hon undandraga sig denna förtrolighet, men, som sagdt, det låtsade hon bara.

Men bonden blef som ung på nytt och mycket nyter. Han

uppmånade den vackra flickan att följa med in i hans rum och där prata en smula med honom.

Laura spelade mäterligt den barnsligt oskyldiga. Hon tyckte knappast ha mod att se upp, men smickrade alldeles ofantligt gubben genom att kyssa honom på handen och tacka honom för hans vänlighet, fastän han egentligen ännu ej gjort någonting alls för henne, hvaraf hon kunde ha någon som helst förjel.

När hon steg in i det andra rummet, uppläckte hennes vana öga strax den möbel, som enligt all sannolikhet utgjorde förvaringsstället för pengar och värdesaker.

Hon låtsade emellertid, som om hon inte alls bekymrade sig om den saken, och satte sig, under det bonden flyttade fram en stol och tog plats bredvid henne.

Han frågade henne nu, hvarifrån hon kom, och hon berättade en lögnhistoria.

— Jag är fransyska, sade hon, och har kommit hit öfver från min hembygd. Jag råkade där ut för en förskräcklig olycka; jag skulle snart gifta mig, och alla människor sågo i mig en lycklig fästmö, när plötsligt ett kommediantfölje kom till vår trakt. Min fästman förgapade sig i ett af de mest sedeslösa fruntimren och försvann med det stycket. Då kunde jag icke uthärda skammen utan flydde från hemmet och vill nu i främmande land förtjäna mitt uppehälle.

— Och hur tänker du gå i land med det, mitt barn? frågade bonden leende.

— Jag har redan försökt, och det med ganska godt resultat. Jag har arbetat här och där i byarna, och dessutom lärde jag af en mycket vis man en hel del nyttiga saker.

— Så-å. Hvad lärde då han dig, mitt barn?

— Jo, svarade Laura, jag kan till exempel göra förhäxade kor friska igen; jag känner också allehanda hemliga botemedel mot åtskilliga sjukdomar, som doktorerna inte kunna bota, och om det skulle behövas, vill jag äfven här på trakten visa det.

— Då invände bonden:

— Låt hellre bli det här! Vi ha dess bättre kommit så långt, att vi ej längre tro, att våra kor äro förhäxade. Jag vill inte råda dig, mitt barn, att här börja en sådan praktik, ty du

skulle då bara få med polisen att göra, och det vore dig säkerligen inte kärt.

— Herre Gud, jag tänker ju inte göra något, som jag icke kan stå till svars med, svarade Laura. Jag är en olycklig flicka, men från det rättas väg har jag ännu aldrig afvikit.

Trött lutade hon sig tillbaka och hviskade liksom för sig själf, men likväl nog tydligt, för att den andre skulle höra och förstå det:

— O, hvad det är skönt att få hvil! Om jag ändå kunde få stanna kvar här åtminstone till kvällen!

— Det kan ju gå för sig, mitt barn, svarade bonden, men jag måste då gömma dig.

— Hvarför det? frågade flickan förvånad. Är inte ni herre här i huset?

— Jo, det är jag visserligen, ljöd svaret, men jag har en förskräckligt svartsjuk hustru, och får hon se dig, så jagar hon tvärt bort dig, ty hon tror då genast, att jag tänker inleda en kärleksförbindelse med dig.

Då invände Laura med skenhelig min:

— Ack, hur skulle väl någon kunna tro det? Jag ser ju ingenting ut, så er hustru är säkerligen tio gånger vackrare.

— Hm! utlät sig bonden och förvred ansiktet till en grimas. Det vill jag inte precis påstå. Gumman min sköter hushållet på ett oklanderligt sätt, men vacker har hon aldrig i sitt lif varit.

Laura teg.

Hon suckade, höjde blicken mot taket och knäppte ihop händerna.

— Nå ja, fortfor bonden, du kan nog i allå fall stanna. Vi ska' väl försöka inrätta allt till din fördel. Men nu vill jag se till, att du får något att äta, för du är bestämdt mycket hungrig.

— Ja, det är jag, svarade Laura.

Och den gången ljög hon inte.

Hon hade nämligen redan föregående dag ätit högst obetydligt ty hennes pengar voro så godt som alldeles slut, och inte hade hon kommit i tillfälle att föröfva någon stöld.

Bonden steg nu upp, kastade ytterligare en öm blick på den unga fransyskan, gick sedan till dörren, ropade till sig en cirka

12-årig flicka, och befallde henne komma in med mjölk och bröd.

Sedan återvände han till Laura.

— Se så, min lilla flicka, nu ska' du strax få något att äta. Sedan går du med mig till en gammal god väninna, hos' hvilken du kan stanna tills vidare.

— Som ni bestämmer, svarade Laura lågmält och slog åter ned ögonen.

Bonden nöp henne i kinden och småskrattade för sig själf.

— Ha, ha! Tänk om min käring visste det! Hvilket helsikes hallo skulle hon inte då ställa till!

Laura tycktes icke lägga märke till mannens ord; hon tog genast itu med mjölken och det hårda brödet, och det smakade henne förträffligt, mycket bättre än de läckerbitar, som hon under sin vistelse i Norrköping haft på sitt bord.

— Nej, men du var ju halft ihjälsvulten, anmärkte bonden och slog henne tämligen hårdt på halsen. Det vore verkligen skada, om en så vacker flicka som du skulle magra af i brist på mat. Men kom nu, för vi måste i väg härifrån. Gumman min kommer snart hem från åkern, och får hon se dig här, så är hin strax lös.

Laura efterkom uppmaningen; fastän hon faktiskt var ganska trött.

Bonden undvek byvägen för att möta så få människor som möjligt.

Han förde Laura till en invid en hög klippvägg belägen stuga, i hvilken den ofvannämnda goda gamla väninnan bodde.

För henne presenterade han Laura.

— Här, sade han, kommer jag till dig med en stackars flicka. Jag öfverlämnar åt dig att tänka efter, om hon icke skulle kunna hjälpas.

— Hjälpas? upprepade den gamla kvinnan och betraktade Laura från topp till tå.

Flickan spelade åter igen den sedesamma och låtsade, som kunde hon inte alls höja sin blick.

Hennes barm gick i höga vågor, och hon tycktes vara för blyg för att kunna yttra ett enda ord.

— Nå ja, om du vill, tilltalade kvinnan bonden, så behåller

jag tills vidare flickan här; men inte länge, du får snart själf dra försorg om henne.

— Det ska' jag nog göra, svarade bonden, såg ännu en gång på Laura, från hvilken han hade svårt att skiljas, smekte ånyo hennes kind och gick ändtligen med tungt hjärta därifrån.

Laura var ensam med gumman, och denna ställde genast en mängd nyfikna frågor till henne.

Men Laura såg sig omkring i den lilla stugan; hon tänkte uteslutande på, hur hon skulle komma öfver något föremål, som ägde ett betydande penningvärde.

I ett hörn af rummet upptäckte hon en Kristus-bild, som tycktes vara af silfver.

Misstog hon sig inte häri, så hade hon här funnit ett föremål af icke obetydligt värde, ty den på ett svart träkors hängande bilden var ganska stor.

Hennes ögon fästes på detta föremål, och därvid fick hon på sig en så from min, att gumman smålog af välbehag och strax fick en mycket god tanke om den andäktiga, vackra flickan.

Hon yttrade gillande:

— Det gläder mig; sådant ser jag gärna. Men du kan ju gå närmare, kära barn. Vid den här tiden brukar jag för öfrigt förätta min lilla andakt, och om du vill deltaga i den, så skall det lända dig till stort gagn. Kom alltså!

Med dessa ord tog hon Laura vid handen och förde henne till det lilla bordet med Kristus-bilden.

Laura besinnade sig intet ögonblick. Hon sjönk genast ned på knä och började bedja.

Gumman hörde förvånad på.

Visserligen var den bön, som flickan högt bad, henne obekant, men den rörde henne i alla fall ända till tårar.

Bland de många gåfvor, med hvilka flickan af naturen blifvit utrustad, var äfven den, att hon på rak arm kunde dikta en historia, och nu satte hon utan ringaste svårighet ihop en bön både på vers och prosa, hvarigenom hon försatte gumman i stor förvåning.

— O, så vackert! utlät sig kvinnan. Den måste du också lära mig, och jag skall sedan bedja den hvarenda dag.

Det skulle ha blifvit mycket svårt för Laura att uppfylla denna begäran.

Hon hade ju endast följt ögonblickets ingifvelse, och när hon slutat, visste hon inte själf, hvad hon sagt.

Gumman hade likaledes fallit på knä, och bågge två tillbringade så en lång stund i fromma betraktelser.

Laura talade så vackert om Frälsarens gärningar, att gumman kände sig allt mera dragen till detta fromma väsen.

Slutligen tröttnade dock Laura på att längre ligga på knä.

Hon gjorde korstecknet, bugade sig djupt och steg sedan upp.

Gumman betraktade henne med rent af moderligt ömma blickar.

Hon yttrade deltagande:

— Stackars, stackars barn! Hur kommer det sig, att det går dig så illa? Herren vakar ju öfver de sina, och jag kan icke tänka mig, att han skulle kunna förgäta dig, som med ett så barnafromt sinne sätter all din lit till honom.

Laura svarade:

— Jag har blifvit hårdt pröfvad; men en sak har jag likväl bevarat, och därför tackar jag dagligen Gud; det är min dygd.

— Ja, utlät sig gumman, det är en flickas dyrbaraste egendom. Bevara den äfven hädanefter! Men just därför måste jag säga dig: tag dig väl i akt för den gamle bonden; han är trots sina år ännu en lättsinnig krabat.

— Jag är inte så svag, menade Laura. Jag är van att få kämpa och värna mig mot männens anfäktelser, och hittills har jag med Guds nådiga bistånd städse lyckats behålla segern. Och med hans hjälp skall det nog äfven hädanefter lyckas mig.

Därmed pressade hon handen mot hjärtat och såg mot höjden.

Gumman återtog:

— Mitt goda barn, nu vilja vi äfven tänka på kroppens vederkvickelse, på lekamlig spis. Du skall i dag få må godt hos mig. Kanske bli vi rent af ense om, att du stannar kvar hos mig för beständigt. Förstår du dig något på hushållet?

— Åh ja, ljöd svaret, jag har fått lära mig litet af hvarje. Visserligen är jag af mycket förnäm börd, men min goda moder försummade, Gud vare tack och lof därför, det oaktaöt icke att undervisa mig i alla husliga göromål. Därför kan jag mycket väl förestå ett litet hushåll.

— Så bra det var! Men kom nu! Vi sätta oss till bords, ty vi kunna ju prata, medan vi äta.

Gumman gick ut, och Laura närmade sig Kristus-bilden för att ta den i närmare skärskådande.

Korset med bilden stod på en sockel, och i den upptäckte Laura ett litet hål.

Det var ett nyckelhål, för Laura ett föremål af allra största intresse.

— Antagligen, så räsonerade hon, har gumman pengar gömda där, och hon antar naturligtvis, att ingen så lätt skall närma sig och förgripa sig på ett så heligt föremål. Det är en mycket god tanke, men mig skall den omständigheten icke afskräcka från att närmare undersöka saken. Jag har ju plockat bort diverse saker ur mer än en kyrka, och då ska' jag väl ätven här lyckas uppnå något resultat.

Hon såg sig omkring och fann i fönstret en liten krokig spik. Då hviskade hon:

— Den skall göra't. Jag måste bara vara säker på, att inte käringen kommer in och öfverraskar mig. Hvar håller hon hus manne? Först af allt måste jag uppsöka henne under förevändning, att jag vill hjälpa henne.

Med samma tjänstifriga min som förut hos Ekström gick Laura ut i köket.

Där fann hon bondkvinnan.

— Skulle jag kanske kunna hjälpa till med något? frågade hon.

Men kvinnan invände:

— Ack, kära barn, du är ju så trött. Gå du in och sätt dig i rummet; jag kommer snart.

— Men jag skulle så gärna vilja hjälpa till och göra någon nytta. Jag är bara lycklig då, när jag kan få bedja och arbeta. Det var min innerligaste önskan att få gå i kloster och helt och hållet ägna mig åt fromma gärningar. O, hur lyckliga äro inte ändå de, som äro helt och hållet afslilda från världen och ej ha något annat att trakta efter än efter sin själs eviga välfärd! Dessa lyckliga veta ju på förhand, att himmelens portar en gång måste öppna sig för dem. Men vi, som lefva ute i världen, ha att kämpa mot så många frestelser; och om också den goda, redliga viljan

finnes, så är dock tyvärr köttet alltid svagt, och blott allt för lätt dukar man under för anfäktelser och dåliga föredömen.

— Det är sannt, svarade gumman, som var sysselsatt med att tillaga äggröra. Du har fullkomligt rätt; men det förvånar mig att finna så mognade och praktiska åsikter hos en så ung flicka. Men var nu snäll och gå in igen; jag kommer strax.

Laura blygdes icke att kyssa gummans arm eller fastmer hennes smutsiga tröja, och hon gjorde det så vördnadsfullt.

Sedan gick hon in och började med den krokiga spiken, som hon stoppat på sig, bearbeta låset.

Äfven i det afseendet var Laura en öfvad konstnärinna, och låset höll ej stånd mot hennes skicklighet. Den lilla dörren i den ihåliga sockeln gick upp.

Laura såg en vacker samling guldmynt med både schweizisk och fransk prägel. Hon tog tio mynt, hvardera om tjugu francs, och stoppade dem i sin ficka.

Sedan stängde hon åter.

Därvid mumlade hon för sig själf:

— Vid ett annat tillfälle mer. För närvarande vill jag bara tillförsäkra mig det nödvändigaste

Sedan knäböjde hon åter, och när bondkvinnan kom in med sin äggröra, fann hon henne om igen försänkt i bön.

— Du är ett bra snällt och fromt barn, sade hon och ställde ifrån sig maten på bordet.

Sedan närmade hon sig Laura, hvilken låtsade vara så förördjupad i andakt, att hon hvarken hörde eller såg.

Gumman böjde sig ned öfver bedjerskan och tryckte en kyss på hennes panna.

Därpå sade hon:

— Se så, kom nu, så ska' vi laga, att vi få litet till lifs. Hvad heter du egentligen?

— Lilli heter jag.

— Och du är af fransysk familj?

— Ja, men minas anhörigas namn nämner jag inte gärna. Det är ju så skamligt att lefva i sådant armod, då man är af förnäm släkt. Visserligen har jag hos mig bortarbetat all fåfänga och falsk blygsel; men det smärtar mig i alla fall, när jag tänker

tillbaka på min soliga barndoms³ lyckliga dagar. Hvilken sorglig skilnad mellan nu och då!

Hon gömde sitt ansikte.

Då tilltalade henne gumman så mildt:

— Se så, trösta dig, barn! Äfven det är en Guds skickelse, och då har människan inte rätt att knota. Men kom nu, ät tillsammans med mig och stärk dig! Sedan kan du sofva en smula. Säkerligen var du uppe tidigt i dag morse.

Laura medgaf det.

— Ja visst, sade hon, redan klockan fyra i dag morse började jag min vandring. Men jag är i alla fall inte alls trött, ty jag styrkes undan för undan af bönen. Hvarje gång jag förrättar en sådan känner jag mig åter så stark och fullständigt vuxen alla strapazer.

Gumman blef allt mer förtjust i Laura och beslöt att kvarhålla henne hos sig.

Och med denna föresats sade hon:

— Du borde verkligen stanna hos mig; sysselsättning kan du ju alltid få här. Jag själf är gammal och skröplig och behöfver ett stöd. Föda dig kan jag, för så mycke' äger jag, Gud ske lof! Och jag tror, att det äfven skall bringa mig välsignelse, om jbg upptar en trom medmänniska.

Härtill svarade Laura:

— Det har jag också alltid trott; äfven jag har varit välgörande mot hvar och en, men jag har skördat mycken otack, och just de, hvilka jag ville gifva allt, ha bedragit mig.

— O, du stackars, stackars barn! Du tyckes ha blifvit utkorad till att genomgå aldeles särskilda pröfningar. Men du vet ju, att Herren ej pålägger någon märniska större börda, än hon förmår bära.

Samtalet afbröts här.

Någon knackade på,

Gumman gick brummande ut, och Laura hörde henne snäsa af någon med orden:

— Här gifves ingenting. Jag är själf fattig och har ingenting att skänka bort. Jag har ingenting. Gå då hellre till de rika!

Därmed slog hon igen dörren och kom strax därpå åter in i rummet.

Laura såg på henne med frågande blickar.

Gumman yttrade förklarande:

— Det är förskräckligt, hvad dessa tiggare ä' envisa. Man är alldeles öfverhopad af dem, bara för det de veta, att man är from och godhjärtad. Därför har jag sedan några månader tillbaka inte vidare gifvit någonting, och ändå upphör inte detta spring och tiggeri. Mina små besparingar behöfver jag själf. Man vet ju inte, hvad som kan hända. Mina tattiga styfrar skulle för resten inte kunna hjälpa en så'n massa tiggare. Må de i stället gå till dem, som kunna ge en hel franc!

Laura teg.

Hon såg på Kristus-bilden och funderade på, hur hon skulle kunna tillägna sig något mera af de där förvarade pengarna och sedan så fort som möjligt försvinna.

Den lilla måltiden var snart öfver, och nu låtsade Laura bli så rysligt sömning.

Gumman märkte det och hänvisade till, att hon redan förut föreslagit, att Laura skulle gå till sängs. Nu ville hon föra henne till en bädd inne i kammaren.

Men det passade inte till Lauras plan.

Hon låtsade, som kunde hon inte alls hålla sig på benen längre, och sjönk tillbaka i den gamla maskstungna soffan.

— Jag ber er låta mig sofva här, och Gud löne er för er människokärlek!

Med sludrande röst hade hon uttalat dessa ord. Nu slöt hon ögonen och härmade förträffligt sömnen.

Gumman stannade kvar en liten stund i rummet, bar sedan ut diskerna och började åter syssla i köket.

Tyst steg nu Laura upp, öppnade ännu en gång sparbössan i krucifixets sockel och anammade ytterligare några guldmynt.

— Om jag skulle ta och helt och hållet länsa det här rummet på den snöda mammon? tänkte hon. Det kan aldrig skada. Kärningen kommer visserligen helt säkert att bli en smula öfverraskad, när hon sedan öppnar och finner sparbössan tom, men det rör mig inte ett dugg. Själfvä bilden måste jag nog lämna i sticket, för den är svår att dra med sig, fastän silfvervärdet nog inte är så litet. Kontanta pengar äro emellertid i alla händelser bättre.

Hon stoppade fort hvartenda mynt, som fanns i tomrummet i sockeln, i sin ficka.

Sedan lade hon sig åter.

Naturligtvis hade hon icke underlåtit att åter bringa allt i sådan ordning, att gumman, äfven om hon noga betraktade korsets totställning, icke kunde märka, att hennes sparbössa blifvit öppnad.

I likhet med alla professionella skojare förstod Laura äfven det mäterligt.

Nu spelade hon åter igen den sofvande.

Gumman kom in och gick fram till Kristus-bilden.

Då blef Laura en smula ängslig.

Strax började hon sucka och stöna, som om hon haft en svår dröm.

Häri genom drog hon gumman bort från krucifixet. Med bekymrad min skyndade den gamla till henne.

— Hvad är det, snälla barn?

Laura slog upp ögonen.

— O min Gud, min Gud! stönade hon.

— Säg, hvad drömde du?

— Åh, herre Gud, det var för rysligt!

— Men så tala då!

Laura utbrast med förfärad uppsyn:

— Tänk er bara det, att jag brottades med Satan!

Den gamla bondkvinnan for förskräckt tillbaka och skrek:

— Gud i himmelen! Hur kunde du drömma någonting så förfärligt?

Laura svarade matt:

— Ja, jag vet inte, men det var så. Han stod i all sin afskräckande ryslighet framför mig, hade två hemska långa horn och en eldtunga, som han blixtnabbt stack ut och åter drog in.

— Förskräckligt! tog bondkvinnan vid sig.

Laura fortfor så trovärdigt:

— Jag var omgifven af svafvelrök och kunde knappast andas. Han ville slå sina afgrundsarmar omkring mig, och jag hörde honom säga: "Du är min." Då greps jag af förtviflan och stötte honom ifrån mig. Jag tyckte, att min hand brändes förskräckligt. En ryslig känsla af ångest intog mig. Jag försökte undgå honom men jag kunde icke, jag var som fastväxt vid det ställe, där jag fått syn på honom. Då väckte ni mig, och jag kan icke nog tacka er därför. O, min Gud hvilken fasansfull dröm!

— Se så, lugna dig nu, kära barn! bad bondkvinnan i mild, deltagande ton.

Men Laura stönade om igen.

Förskräckligt! Rysligt! Aldrig har jag förr plågats af en så hemsk dröm.

— Var nu lugn! sade gumman. Det var ju ändå bara en dröm. Du är ju en så snäll, så god och from flicka, att den lede fienden omöjligen kan tillfoga dig något ondt.

Laura suckade djupt:

— Ännu bränner det öfver allt, som om jag på alla sidor vore omgifven af helvetets eld. Var så snäll och öppna fönstret!

Kvinnan invände:

— Men det är så kallt ute.

— Ja, men öppna i alla fall! bad Laura. Det känns, som om jag rakt skulle brinna upp.

Nu gjorde bondkvinnan henne till viljes, hon gick fram till fönstret och öppnade det.

— Och så ett glas vatten, om jag törs be, fortfor Laura. Jag försmäktar af törst.

Gumman skyndade ut för att hämta det begärda.

Men då sprang Laura upp från soffan, svängade sig genom fönstret ut i det fria och gaf sig fort i väg.

Det dröjde icke länge, innan gumman åter kom in i rummet. Förvånad såg hon mot soffan.

Därvid mumlade hon:

— Hvart har hon tagit vägen i en hast?

Hon gick till fönstret, men såg ej till någon.

Laura hade redan hunnit vika om det klippitsprång, invid hvilket stugan låg, och gumman kunde alltså icke mera se henne.

Nu ropade hon högt:

— Lilli, hvar är du?

Ingen svarade.

Bondkvinnan gick in i det angränsande rummet och ropade äfven här:

— Lilli, hvar är du då?

Inte heller nu fick hon något svar.

Lilli stod ej att återfinna.

Gumman ruskade på hufvudet.

Sedan sade hon för sig själf:

— Är då flickan rakt förhäxad? Gud hjälpe mig! Kanske har den lede verkligen kommit in i huset? O, min Gud!

Med dessa ord gick hon till bordet, hvarpå krusifixet stod och blef stående där en lång stund.

Hon ropade ännu en gång på Lilli, men resultatet blef det samma som förut.

Lilli stod ingenstädes att finna och lät inte vidare höra af sig.

Slutligen kom bondkvinnan på den tanken, att flickan möjligen ändå inte varit så oskyldig, som hon låtsat, utan att hon rent af kunde ha haft dåliga afsikter.

Snålheten och girigheten, som i allmänhet behärskade gumman, gjorde sig nu åter gällande.

Gripen af ångest tog hon fram den lilla nyckeln, som hon alltid bar på sig och stack den i låset till sin sparbössa.

Hon var nätt och jämt i stånd att öppna.

En sorglig tomhet gapade emot henne. I hennes hemliga förvaringsrum i husets sockel fanns ej ett enda mynt kvar.

Med ett högt anskri störtade gumman afsvimrad till golvet. Denna hennes öfverväldigande bestörtning kom Laura väl till pass.

Gumman var så snål, att hon ej nämde ha någon hos sig, och eftersom hon inte heller stod på synnerligen god fot med grannarna, föll det ingen människa in att bekymra sig om henne.

Därför fick hon nu också ligga där, tills hon åter vaknade af sig själf och mödosamt reste sig upp.

Hon kastade nu åter en blick på sockeln och började upphäfvat verkliga jammerskrin; men därmed förlorade hon bara tid.

stället för att skynda ut och underrätta byinvånarna och öfverheten om, att hon blifvit bestulen på alla sina pengar, öfverlämnade hon sig åt hejdlös klagan och fällde tårar.

Den goda tanken kom tyvärr först senare, och då alldeles för sent, ty Laura hade då fått två timmars försprång.

Det var för henne nog för att uppnå närmaste järnvägsstation, hvarifrån hon medföljde första tåget söderut.

Emellertid spred sig ryktet om stölden i hela byn, och det kom till ett mycket allvarsamt uppträde mellan bonden och hans goda gamla väninna.

Denna gjorde honom den förebråelsen, att han i hennes hus

infört en tjuf, och att han gjort det, emedan främlingen varit en så ovanligt vacker flicka.

Nu erhöll äfven bondens hustru vetskap om det passerade.

Då blef hon alldeles desperat och öfverhopade sin herre och man med de allra värsta förebråelser.

Det hade inte på långliga tider händt någonting så uppseendeväckande i byn, och man mindes där ingen sådan upprorsdag som den, då Laura så svårt stört friden och grannsämjan.

Laura satt redan på tåget, men aktade sig visligen för att visa sina pengar.

På den bestulna tänkte hon knappast längre, ty hon var nu redan sysselsatt med andra ting.

Vid lägligt tillfälle räknade hon pengarna och fann, att totalsumman vari cirka tre tusen francs.

Ett hånleende lifvade hennes drag, när hon föreställde sig, hur gumman antagligen samlat pengarna, kanske under loppet af många år, och att de nu i Lauras händer snart skulle varda till intet.

På resan lefde grefvinnan i öfverenstämmelse med sitt stånd, stärkte sig och hämtade sig fort från de senaste dagarnas strapazer.

Målet för hennes resa var Genève.

När hon anlände dit, var hennes plan redan färdig.

Hon tänkte på allt, som kunde förestå henne, ty hon måste ju äfven ta det i öfvervägande, att hon i Sverige blifvit okontant med förbrytarbandet, och att ledarna säkerligen redan blifvit underrättade därom.

Det finns telegraf äfven för sådana människor.

Och Laura visste blott allt för väl, att man kunde telegraferade de likgiltigaste saker, under hvilka likväl mycket af vikt låg förborgadt.

Ofta nog hade hon själf betjänat sig af detta sätt att telegraferade.

Så ofta hon fångat någon rik man i sina nät, hade hon till ligans ledare telegraferat, att en karp blifvit fångad, och den rikedom, som hon konstaterat hos sin nye tillbedjare, uttrycktes enligt öfverenskommelse i skålpund, som karpen skulle väga.

På så sätt hade man flerfaldiga gånger lämnat hvarandra värdefulla upplysningar.

Laura kände alltså till äfven det konststycket och visste mycket väl, att den ledare af förbundet, med hvilken hon i Genève ämnade sammanträffa, helt säkert redan blifvit underrättad om, att hon i Sverige blifvit en affälling.

Det fordrades alltså en kolossal fräckhet för att kunna träda inför denne man och af honom begära en viktig upplysning.

Denna upplysning rörde Olga.

Laura ville veta, hvar hon fanns, ty hon var mycket angelägen om att komma i personlig beröring med Olga.

Hennes mening var att söka helt och hållet upphäfva all förbindelse mellan Evald Zetterling och hans käresta.

Men på hvad sätt hon skulle genomdrifva det, det visste Laura ännu icke ens själf; ty alltsammans var i väsentlig mån beroende af de förhållanden, under hvilka hon sammanträffade med Olga.

Men träffa henne måste hon, till hvarje pris ville hon göra hennes personliga bekantskap, därför måste hon under alla omständigheter taga reda på, hvar Olga fanns.

Och för att få veta det, ville hon nu tala med en af förbundets ledande män.

Att underrätta Ekström och unge herr Zetterling därom, det föll henne inte alls in.

Hon skref emellertid från Genève till Evald ett bref, hvori hon redan kallade honom "dyre vän".

I detta bref försäkrade hon, att hon med rastlös iiver spanade efter Olga Willner, och att hon förmodade, att denna nu befunno sig i Schweiz.

Brefvet måste nödvändigtvis göra ett godt intryck på Evald, ty den förmodan, som Laura däri uttalade, stämde öfver ens med det, som Leopold Adolfsson erkänt för Ekström.

Därigenom blef sannolikheten, att Laura sökte Olga, ännu större, och Evald skref till Ekström samt frågade honom, om man rent af borde lämna polisen Lauras bref.

Laura hade mycket väl insett faran för sig själf af att göra den unge mannen ett sådant meddelande.

Därför hade hon uttryckligen bedt honom att ej för polisen tala om henne och rådt honom att tills vidare vänta för att se, om icke Olga kunde återfinnas utan polisens åtgörande.

Laura betonade i brefvet uttryckligen, att hon i Schweiz ännu hade åtskilliga goda vänner, att hon ägde stort inflytande öfver dessa, och att hon därför snart skulle lyckas få veta, hvar Olga hölles fången.

Om man bara gäfv sig till tåls ytterligare åtta dagar, så skulle man säkerligen erhålla de noggrannaste upplysningar.

Det var kanske ett fel, som begicks, när Ekström skref till Evald och rådde honom att låta Laura få den frist, hvarom hon bedt.

Ekström bedömde Laura numera allt för fördelaktigt, och härtill bidrog säkerligen i hög grad hans personliga intresse för svindlerskan.

Eftersom Laura skref för andra gången och då lämnade uppgifter, hvilka öfverensstämde med det, som redan förut var bekant, lät sig äfven Ekström duperas och menade, att åtta dagar ej vore längre frist, än att man gärna kunde bevilja den.

Denna gång hade Evald skickat Lauras bref till Ekström, hvilket helt säkert inverkade bra mycket mera på denne, än om Evald bara för honom relaterat hufvudinnehållet af det samma.

Så gick i Norrköping tills vidare allt efter Lauras önskan, och det gjorde hon också räkning på, hvarför hon endast tänkte på, hur hon skulle kunna öfvervinna de svårigheter, som hon nu på ort och ställe väntade.

När hon anlände till Genève, tog hon in på ett andra klassens värdshus och såg där först af allt i en tidning igenom förteckningen på anlända resande.

Där fann hon namnet Konrad Helldorf, och hon visste strax, att hon här funnit en af ligans ledande män.

Hon jublade, för det hon så lätt lyckats finna den hon sökte, och hon såg häri ett godt förebud, ty Laura var icke så litet vidskeplig. Hon trodde nu fullt och fast, att allt skulle lyckas henne efter beräkning.

FYRTIOÅTTONDE KAPITLET.

Barmhärtighetssystemern.

Nästa morgon gick en ung barmhärtighetssystemer utmed Genève-sjöns härliga strand.

Hon uppsökte ett af de elegantaste hotellen och frågade där blygt portiern efter fru Martha Helldorf.

Hon visades upp i andra våningen, där Konrad Helldorf, rentier från Holstein, med fru bodde.

Barmhärtighetssystemern gick upp, ringde på och mottogs af en betjänt, hvilken också genast kände igen henne.

Han utbrast:

— Nej, men det skulle man väl ändå inte kunnat tänka sig.

— Intet onödigt prat! inföll den besökande och rätade upp sig. Jag vill tala med Martha.

Betjänten aflägsnade sig.

Barmhärtighetssystemern behöfde icke vänta länge. Martha Helldorf infann sig snart.

Hon var den mest afskräckande kvinna, som man gärna kan tänka sig.

Puckelryggig och låghalt, som hon var, såg hon högst be-
dröflig ut, där hon linkade fram.

Hennes hår var starkt gräsprängdt, de gräsgröna ögonen helt enkelt vedervärdiga och ansiktet skrynkligt och så brunt som en zigenerskas.

Man skulle säkerligen förgäfvos ha letat efter en mänsklig varelse, som i fulhet kunnat täfla med Martha Helldorf.

I detta afskräckande fula ansikte framträdde ett drag af öfverraskning, när hon nu fick syn på den besökande.

— Adrienne! utbrast hon förvånad.

— Ja, nu är jag här, svarade barmhärtighetssystemen. Jag vet mycket väl, att man redan hos er grundligt nedsvärtat grefvinnan Laura Schönthal; men jag drar mig det oaktadt icke tör att infinna mig här för att rättfärdiga mig.

Då svarade Martha i sträng ton:

— Det torde svårligen lyckas er. Du har gjort dig skyldig till den värsta förseelse, som kan begås mot förbundets lagar. Du satte dig upp mot öfverheten bara för att tillfredsställa din vinnings- och praktlystnad. Sådant får ej passera ostraffadt. För resten har du, sedan du antog namnet Laura Schönthal, för oss gjort högst obetydligt. Du lyckades ju inte ens fullkomligt bemästra den där karlen, hvilken väl med rätta kan kallas den dummaste i hela världen.

— Du menar Hummel, svarade Laura — ty det var hon — i en ton af sådan öfvertygelse, som kunde hon omöjligen ta miste i det, att det var den långe skrifvaren, hvilken man betecknat som den dummaste människan.

Martha bekräftade också det antagandet, sägande:

— Just den. Inte ens den kunde du fullständigt skilja från hans kamrater, och gent emot dessa båda tyckes du ju ej ha utrett någonting alls. Däremot har du understätt dig att visa dig uppstudsigt; ja, du har till och med formligen skilt dig från oss. Du vet följderna, och det är mer än fräckt, att du det oaktadt vågar visa dig här.

— Jag vill rättfärdiga mig. För det första är det inte sannt, att jag gent emot Evald Zetterling och hans vän ej uppnått något; framtiden skall visa er motsatsen. Men hvad nu först denne Ekström beträffar, så var det han, som hjälpte mig, så att jag kunde resa hit. Jag måste, antingen jag brutit med de i Sverige varande medlemmarna eller ej, gripa till flykten. Man spanar både där och annorstädes efter mig under alla namnen. Jag hade som vackra Lilli otur, men sådant kan hända hvem som helst, och det finns ingen bland oss, som icke någon gång helt oförmodadt måst rymma

fältet. Därför kan man alltså inte förebrå mig. Tänk bara på flydda tider! Du minnes nog ännu, kära Martha, att du måste fly från Polen, ty eljes hade du för länge sedan varit hängd.

Den tilltalade svarade:

— Hvarför upplifva sådana otrefliga minnen? Jag lefver ju ännu, och jag smickrar mig med, att jag gagnat vår sak ganska mycket, om jag också aldrig varit gynnad af naturen. Alla de medel, som stå dig till buds, fattas mig, och likväl har jag utträttat långt mera än du och alla dina jämnåriga tillsammans.

— Jag har inte tänkt nedsätta din förtjänst, men jag tål heller inte, att man förklarar mig för oduglig. Jag skall lämna er ytterligare månet bevis på motsatsen, och jag tror mig också redan nu ha utträttat åtskilligt. Att jag inte i Sverige lät tyrannisera mig, det kan ingen förtänka mig. Nu är jag här och försöker tjäna er. Jag vill nu tala med vårt öfverhufvud. Hvar är din man?

Martha svarade brummande;

— Att du talar med honom, det kan jag ju inte förhindra, men jag förbereder dig på ett mycket onådigt mottagande.

— Jag skall nog göra din man gynsamt stämd mot mig, menade Laura leende, och kastade nu at sig nunnedräkten, i hvilken hon uppträdt som barmhärtighetssystemer.

Under denna dräkt bar hon en enkel, ljus klädning, i hvilken hon såg lika bra, som anspråkslös ut.

Martha steg upp, närmade sig dörren och ropade på sin man. Men hon kallade honom inte Konrad utan Berger.

Detta var hans egentliga namn, under hvilket de under hans ledning stående förbrytarna kände honom. Eljes hade han redan sedan lång tid tillbaka kallat sig Konrad Helldorf.

Nu infann han sig.

Han var redan till åren kommen, åtminstone öfver sextio, men i alla fall en man af imponerande utseende.

Inte heller voro hans drag så stämplade af brott och last som hans gamla fula hustru.

Han liknade långt mera en man, som ett vidrigt öde gjort bitter och retat till kamp mot samhället, än en sådan, som beträdat lastens väg bara för att tillfredsställa låga lidelser.

Hans stora, mörka ögon hvilade nu på Laura, som ödmjukt bugade sig.

Han tilltalade henne med orden:

— Adrienne! Affälling! Hvad för dig till mig? Länge kommer det ej att dröja, innan din dom fälles i vår församling. Du kan ej mera använda den. Jag vill ej gå händelserna i förväg, men jag visar dig ifrån mig.

— Herre! svarade Laura mycket allvarsamt. Du gör mig orätt. Jag lät hänföra mig af ögonblickets uppbrusande vrede; men jag har ingen gång tänkt att bli förbundet och dess stränga plikter otrogen. Alla mina krafter stå fortfarande till din tjänst. Befall öfver mig, pröfva mig å nyo, och du skall få se, att jag är dig lydlig i alla stycken.

Mannen rynkade ögonbrynen och svarade:

— Visserligen skulle vi ju kunna anställa ett prof: men hur ska' jag kunna lita på dig? Tro mig, Adrienne, jag genomskådar dig, jag vet mycket väl, att du har dina särskilda syftemål. För mig är ingenting förborgadt; jag känner dig, och det skulle för mig vara en lätt sak att korsa dina hemliga planer.

— Hemliga planer? frågade Laura obesväradt.

— Just så.

— Men jag har ju inga sådana. Jag säger dig helt öppet, att jag åter igen förälskat mig, och det är ju hos mig själfskrifvet. Man söker naturligtvis någon förströelse i detta afskyvärda lif. Det är en svensk, en herr Zetterling, som jag skulle vilja vinna. Ha ni inte för resten gifvit mig det i uppdrag? Jo visst, och hvarför skulle jag inte gå ett litet steg längre, då det ju inte alls kan skada er? Adrienne Zetterling, det låter i mitt tycke bättre än Laura Schönthal. Jag skall gitta mig med denne unge man. Därvid står blott ett enda hinder i min väg. Om du hjälper mig att undanrödja det, så skall jag städse bli dig tacksam och tillgifven.

— Jag förstår dig, svarade Berger, men jag tillåter inte, att dina personliga intressen ställas framför förbundets. Men därhän skulle det gå, om jag handlade i enlighet med din vilja. Det gifves emellertid en väg, hvarpå du kan få din önskan uppfylld, den nämligen, att du gör förbundet en utomordentlig tjänst.

— Jag ser, att vi komma öfverens, sade Laura. Jag skall göra förbundet ifrågavarande tjänst, kosta hvad det vill. Men du

skall i stället lämna Olga Willner i mitt våld. Det är det fördrag, som jag vill avsluta med dig.

Hon räckte fram sin hand.

Förväntansfullt hvilade hennes blick på mannens allvarligt stränga ansikte

— Jag är ingen vän af många ord, fortfor Berger. Jag vill i korthet redogöra för, hvilken tjänst jag begär af dig. Här i Genève vistas sedan någon tid tillbaka en italiensk grefve vid namn Edvardo Lanza. Han är en bonvivant, och jag behöfver ju därför icke säga dig, att du ej skall presentera dig för honom som barmhärtighets-syster. Resten öfverlämnar jag åt dig själf. Den uppgift, som du har att lösa, är följande: Du måste bemäktiga dig ifrågavarande persons papper, och ju fullständigare det sker, desto bättre. Vissa ritningar och anteckningar äro af alldeles särskild vikt; men det står nog inte i din makt att skilja dem från de öfriga papperen, hvarför det är rådligast att ta ifrån honom allesamman. Men gå därvid för all del mycket försiktigt till väga!

— Jag förstår, svarade Laura, och hennes i början så allvar-samma drag lifvades.

Hon satte sig, gnuggade händerna och sade:]

— Ja, detta fördrag vilja vi avsluta med hvaranda. Jag tar dig på orden. Du säger mig, hvar Olga Willner finnes, och måste lämna mig fria händer, hvad henne beträffar; jag däremot skall göra, hvad du fordrat af mig. Jag hoppas, att det skall lyckas mig, och du skall sedan åter erkänna mig som en trogen medlem af förbundet.

— Akta dig bara för att falla i grefvens snaror!

— Hur så?

— Han är en vacker man, och jag vet icke, om din kärlek till den där svensken kan bevara dig för att skänka den italienske världsmannen allt för stora sympatier. Var alltså på din vakt! Jag känner ditt lifliga temperament och ditt stora hjärta.

Laura skrattade högt.

— Du misstar dig, jag förstår nog att skydda mig. Och så bereder mig min plan mycket nöje. Denna Olga, hvilken man berömmar såsom en stor skönhet, måste på ett eller annat sätt för-svinna, och jag skall blifva Evald Zetterling en deltagande väninna och tröstarinna. Ur en sådan vänskap har redan ofta utvecklats sig kärlek, i synnerhet om man har att göra med en ideelt anlagd man.

Och det är unge herr Zetterling. Sedermera, och det kanske mycket snart, kommer jag nog att finna denna idealism mycket långtrådig, men tills vidare bereder den mig nöje. Jag skall styra mot mitt mål. Hvad den där Simon Ekström beträffar, så är det min plan, att göra den mannen ursinnigt kär i mig, och när han tror sig ha vunnit mig, skall jag fly från honom och taga den andre. Det är min föresats, och jag hoppas, att ni icke hindra mig i dess utförande. Er sträfvan går ju endast ut på att hämnas på de båda männen, emedan de skadat förbundet. Nåväl, ni ha hämnats, emedan Olga blef skild från Zetterling, och att hon skall förblifva skild från honom, det vill jag dra försorg om.

Hon steg åter upp.

Nu räckte hon Berger handen och sade :

— Herr Helldorf, det var mig ett sannt nöje att åter träffa er.

Mannen svarade:

— Så gå då! Tills vidare skola vi ej låta förfölja dig. Jag ger befallning om, att man ej lägger något hinder i din väg, utan att man fortfarande anser dig som medlem af förbundet.

Nu vände sig Laura till den puckelryggiga, den föregifne rentierns maka, och räckte äfven henne handen.

Därvid yttrade hon :

— Var lycklig, Martha, och gläd dig åt det lugn, som du nu njuter! Det är ju också hög tid, att du unnar dig det. Numera kan du ju ändå inte uträtta mycket. Att göra någon man dig bevågen för att på så sätt gagna oss, det kan du väl näppeligen nu mera.

Den puckelryggiga tillkastade den uppslupna flickan en ilsken blick och sade:

— Var inte så öfvermodig! Du har ingen orsak därtill, ännu är ej vårt förtroende till dig återställt.

Laura svarade:

— Men sedan, när jag kommer med papperen.

Hon iklädde sig åter nunnedräkten och tog skrattande ännu en gång afsked af de båda makarna.

— Vi träffas åter, om inte i dag, så helt säkert i morgon. Så snart jag uträttat ert uppdrag, skrifer jag åter ett hjärtligt bref till Evald Zetterling.

Då utlät sig Berger förmanande:

— Var bara inte så segerviss! Kanske går det ändå därhän, att vi få läsa eller höra något om en fru Ekström, och att du måste vara glad att få Ekström i stället för den unge, vackre Zetterling.

— Därför bevara mig gudarna! Adrienne Ekström, så det låter! Helt enkelt rysligt. Däremot låter Adrienne Zetterling riktigt näpet, och jag skall uppnå det, ni kan ge er sjutton på det. Farväll!

Hon försvann ut genom dörren.

Strax förändrades hennes min.

Med nedslagna ögon, och i en värdig, men anspråkslös hållning lämnade barmhärtighetssystemen åter hotellet.

FYRTIONONDE KAPITLET.

Kvinnolist.

Redan samma eftermiddag gjorde Laura ytterst omsorgsfull toalett.

Hon hade redan gjort sig underrättad om, i hvilken villa nere vid sjöstranden grefve Lanza bodde.

Nu ansåg hon det vara bäst att uppträda som italienska, hvilken rol hon redan förut mer än en gång spelat.

Hon sade till sig själf:

— Visserligen är jag som Annunciata Lundi en på hela den italienska halfön bekant personlighet, men det skadar inte; jag tar ännu en gång det namnet, ty jag hoppas vara säker här. För resten kommer jag väl näppeligen i en sådan belägenhet, att jag måste säga mycket om min härkomst. Jag skall nog slå an rätta tonen för att afleda honom från sådana småsaker.

Hennes förberedelser till besöket togo ganska lång tid i anspråk.

Hon lade denna gång stor vikt vid toaletten.

En dyrbar klädning af högröd atlas omslöt hennes vackra former, och i öfverensstämmelse med nyaste modet var den mycket uringad.

Armarna voro dock icke bara ända upp till axeln.

Saken var nämligen den, att Laura längst upp på ena öfverarmen hade ett outplånligt märke, och det visste de efter henne spanande myndigheterna.

Därför bar hon nu på sin starkt uringade klädning korta, smakfulla ärmar.

Ändtligen var hon färdig.

Hon kastade då ytterligare en pröfvande blick i spegeln, och öfvertygade sig ännu en gång om, att åtminstone icke högra klädningens ärm kunde förskjuta sig.

Sedan lämnade hon sin tillfälliga bostad och steg fort in i en utanför redan väntande hyrvagn, sedan hon med få ord befallt kusken att så fort som möjligt skjutsa henne till grefve Lanzas villa.

Den italienske grefven låg på en soffa och fann tiden lång.

Med halfslutna ögon blickade han ut öfver sjöns blåa yta och hade redan sex eller sju gånger räknat de på den samma synliga seglen.

Han kunde för tillfället icke finna någon lättare sysselsättning.

Med likgiltig min stirrade han ut, och det såg ut, som hade han icke den ringaste glädje af sin lysande omgifning och sitt komfortabla hem.

Då kom hans gamla kammartjänare in och anmälde en ung dams besök.

Detta afbrott gjorde dock icke något särskildt intryck på grefven; han lyfte helt omärkligt på hufvudet och frågade, under det han fortfarande oavvänt blickade ut öfver den blåa vattenspegeln:

— Är hon vacker?

— Mycket vacker, svarade tjänaren, och dessutom en herr grefvens landsmaninna.

— Och hvad vill hon?

— Tala med herr grefven.

Då mumlade denne:

— Kanske är det meningen att nu åter igen hugna mig med

en böneskrift eller dylikt. Men om hon är vacker, så må hon i alla fall stiga in. Jag förlitar mig på din goda smak.

Den gamle kammartjänaren smålog förstående och sade:

— Herr grefven kommer att bli fullt nöjd med detta besök.

Han gick ut, och strax därpå sväfvade Laura med ett frasande ljud in i salongen.

Med en lätt, nästan nedlåtande böjning på hufvudet hälsade hon på grefven.

På denne imponerade hon ofantligt med sin praktfulla dräkt, men framför allt med sin skönhet, sin härliga figur, sina eldiga blickar och sitt verkligen förnämliga uppträdande, hvilket i allo vittnade om en dam af hög börd.

Men härmed förstod hon att förena ett fint koketteri, hvarmed hon i icke ringa grad uppmuntrade grefven, så att han steg upp, gick emot henne och fattade hennes med en viss förtrolighet framräckta hand.

Laura var djärf som vanligt.

Hon hade aldrig förr sett denne herre, kanske inte ens hört talas om honom förrän i dag, hon hade alltså intet annat stöd för sitt omdöme om honom än just detta första intryck.

Likväl låtsade hon, som vore hon ett föremål för hans odelade högaktning och vördnad.

Hon räckte honom sin hand att kyssa och bestod honom med en nådig nick, när han bringade henne denna hyllning.

Grefven frågade förbindligt, hvem som hedrade honom med sitt besök, men hon svarade käckt, att hon hade skäl att förtiga sitt släktnamn, men att hon tilläte honom kalla henne grefvinnan Annunciata.

Mannen tog henne för en ståndslike, men blef i alla fall något förvånad, när hon ej ville säga sitt släktnamn.

— Och hvilken orsak förskaffar mig nöjet af ert besök, min nådiga, frågade han vidare.

— Orsak? Hvilken orsak? upprepade Laura dröjande. Jo, jag . . .

Hon tystnade och låtsade stor förlägenhet.

Men sedan höjde hon plötsligt hufvudet, såg skarpt på mannen och fortfor hastigt:

— Låt mig slippa förklara det!

Grefven smålog och svarade:

— Men hur skall jag tyda äran af detta besök . . .

Kanske framgår tydningen af vårt samtal, menade Laura. Jag hoppas kunna göra mig förstådd af er. Jag tillstår också genast, att jag i främmande land gärna ansluter mig till landsmän. Jag är italienska och känner mig så öfvergifvet ensam här i Genève.

— Hur är det möjligt? undrade grefven. Här finnas ju många landsmän, och bland dem säkerligen äfven personer, med hvilka ni kan umgås.

— Men de äro inte i min smak. Jag är i det fallet mycket nogräknad. Men ni, herr grefve, har fängslat mig.

— Hvar har ni då sett mig?

— Jag såg er rida på Esplanaden, och genast fängslades min blick af den ridderliga hållningen. Jag gjorde förfrågningar, och man var nog tillmötesgående att lämna mig begärda upplysningar om er person, som så mycket tog mig i anspråk. Man brydde mig också åtskilligt, herr grefve, och det fanns elaka personer i min närhet, som menade, att jag bara för all del inte skulle lämna rum för den tanken, att jag möjligen kunde vinna en af Italiens vackraste män, hvilken tillika säkerligen vore en af dem, som vore svårast att eröfra. Jag blef blossande röd, fastän jag minst af allt hade det i sinnet att vilja göra en eröfring. Jag beundrade er, men mitt hjärta hade därmed ingenting att skaffa.

Grefven dukade under för samma öde,⁹ som nådde alla dem, på hvilka Laura lade an.⁴

Med hvarje minut blef han allt mera fjättrad af den retande grefvinnan Annunciata.

Han svarade i något missnöjd ton:

— Jag skulle önska det, grefvinna, att äfven ert hjärta därvid haft ett ord med.

— O min Gud, min Gud! utbrast Laura. Gå inte för långt, herr grefve!

Blygt såg Laura ned i sitt knä.

Sedan fortfor hon:

— Jag känner, att jag redan talat för mycket. Tyder ni möjligen mitt besök illa? Eller tror ni, att jag vill truga mig på er? Har möjligen mitt varma blod förledt mig till ett missgrepp?

— Nej, visst inte, försäkrade grefve Lanza. Det är ingalunda fallet. Jag gläder mig fastmer, för det jag funnit en så vacker landsmaninna. Jag har genomrest Italien i alla riktrningar, men aldrig lärt känna någon sådan, som grefvinnan är. Redan detta ovanliga förlånar er en betydande öfvervikt. Ni är blond, då italienskorina ju eljes äro brunetter. Redan det utmärker er framför alla andra. Jag erkänner gärna, att jag måste tillerkänna er skönhetspriset.

Grefvinnan Annunciata gjorde en afvärfande rörelse med handen och sade:

— Ni skulle kunna göra mig stolt, herr grefve, när ni talar så. Vi kvinnor äro så svaga och låta blott allt för lätt förleda oss till att tro det vara allvarligt menadt, som endast och allenast är galanteri.

Grefve Lanza svarade:

— Grefvinnan kan tro min försäkran, att jag ej är en af dem, som bara säga damerna idel meningslösa komplimanger. Hvad jag sagt er, det är min fulla öfvertygelse och rena sanningen. Men jag tror, att det, som ni hittills meddelat mig, icke är enda skälet, hvarför ni hedrar mig med ert besök. Jag skulle därför vilja be er om en fullständig och uppriktig förklaring.

Grefvinnan tog på sig en bedröfvad min.

Sedan yttrade hon:

— Vill ni verkligen veta allt?

— Naturligtvis, svarade grefven. Det är för mig af allra största intresse, vackra grefvinna.

Då tog Laura till orda:

— Jag ville utbedja mig råd af er, herr grefve. Jag står ensam i världen. Genom en olycksalig process har jag förlorat hela min förmögenhet. Nu är jag nödsakad — o, hvad det är smärtsamt att bara uttala det! — att förtjäna mitt uppehälle som guvernant eller sällskapsdam. Säkerligen har herr grefven sådant inflytande i sin vänkrets, att ni kan förhjälpa mig till en sådan plats.

Förvånad utbrast grefve Lanza:

— Vill ni bli sällskapsdam? Nej, grefvinna, det kan jag omöjligen gilla. Det vore ingen framtid.

— Och hvarför inte? Ni tviflar väl inte händelsevis på mina kunskaper?

— Ingalunda, ljöd svaret. Jag vill bara säga er det, att er skönhet är er till hinder. De fruar, som ville uppta er i sitt hus, skulle allesamman ta i öfvervägande, om icke er skönhet kunde bli till men för dem själfva. De bästa platserna skulle stängas för er, och för resten passar ni inte till tjänarinna.

— Och hvarför inte? frågade grefvinnan. Mitt öde har gestaltat sig så, att jag från barndomen är van att vara anspråkslös, lydig och foglig. Jag skulle nog kunna finna mig i hvarje ställning. Det är visserligen hårdt att nödgas tjäna, men jag måste ju; hvad skulle jag eljes ta mig till?

Hon såg forskande på mannen.

Denne visste ännu icke riktigt, hur han skulle bedöma henne. Efter något funderande svarade han:

— Jag måste törst lära känna er något närmare. Det är svårt att rätt uppskatta er. Hvar och en blir bländad af ert utseende och förlorar sin fördomsfria, opartiska omdömesförmåga. Först efter längre umgänge med er skall det bli mig möjligt att ge er ett rätt råd. Här måste man ju nämligen först vänja sig vid att se in i solen för att kunna uthärda dess glans.

Grefvinnan Annunciata bugade sig.

— Ni smickrar allt för mycket.

Och ännu en gång bugade hon sig för honom.

Grefven berörde hennes hand, men hon undandrog honom den hastigt, ty hon visste ju, att resultatet här var beroende af hennes förställningskonst.

Så fortsattes samtalet.

— Grefven märkte snart, att hans ståndslike icke endast utmärkte sig genom ädelt blod och stor skönhet utan äfven genom ett icke obetydligt vetande på skilda områden.

Nu lät han hämta in champagne.

Själff drack han flitigt, och Laura tycktes ej ge sin landsman efter.

Stämningen blef allt mer animerad.

Man skämtade och skrattade.

I denna uppslupna sinnesstämning bytte grefve Lanza om plats och satte sig bredvid grefvinnan.

Om en liten stund sökte den af vinet upplifvade grefven fatta hennes runda arm för att trycka en kyss på den.

Vid detta tillfälle råkade den korta klädningsärmen skjutas uppåt axeln.

Grefvinnan märkte det ej strax, när hon slet sig lös och flydde till en vrå af rummet.

Hon vågade omöjligen låta det gå därhän, att grefven fick se det märke, som myndigheterna uttryckligen omnämnt, när de efterlyst henne.

Grefven satte nu efter henne.

Hon flydde då vidare.

Plötsligt for en tanke som en blixst genom hennes hjärna.

— Nu är den behagliga tiden inne.

Så mumlade hon för sig själf och sökte ifrigt uppnå dörren till det angränsande rummet.

Det lyckades henne.

Hon smet in och reglade dörren efter sig.

I det rum, dit hon flytt, stod grefve Lanzas skrifbord.

Med det började Laura genast syssla och sökte medelst en dyrk öppna lådorna.

Den af vin upphettade italienaren knackade på dörren och ropade:

— Hvad gör ni? Hvarför drar ni er undan från mig?

— För att skydda mig från er rysliga närgångenhet, svarade den tilltalade.

Då fortfor grefven:

— Ack, se så, kom nu bara!

— Inte förr, än jag vet er i ett tillstånd, som ej kan synas sårande för ett ärbart fruntimmer

— Tillstånd? Jag struntar i ert tillstånd. Se så, öppna nu bara, säger jag er.

— Aldrig?

— Men hvarför inte? Hvad har ni då egentligen emot mig?

— Ni är drucken.

— Jag drucken? Misstag, min skatt.

— Aflägsna er, säger jag er.

— Har inte lust, ropade den faktiskt druckne grefven och bultade af alla krafter på dörren.

Men Laura lät ej det störa sig utan påskyndade bara sitt arbete.

— Men så öppna då! ropade efter en liten paus grefven i nedstämd, bedjande ton.

Laura var nästan färdig och sökte därför förmedla öfvergången till slutscenen.

— Om ni lofvar att lämna mig i fred och uppför er på ett en adelsman värdigt sätt.

— Allt lofvar jag dig, min dufva.

— Jag vill inte bli tilltalad som ett tveydigt fruntimmer, jag vill inte bli duad.

— Men . . .

— Inga men, min herre! Ja eller nej!

— Som ni önskar, parlamenterade italienaren. Kom bara ändtligen in, ni — halsstarriga!

Under tiden hade Laura lyckats att så godt som ljudlöst öppna alla lådor och att stoppa grefvens i dem förvarade papper i en stor på insidan af sin dräkt fastsydd ficka.

Lika ljudlöst och behändigt, som hon gjort det, stängde hon nu lådorna efter sig.

Fortfarande bultade grefven på dörren. Ändtligen bönhörde honom Laura.

Hon öppnade åter dörren.

Och för att icke väcka någon misstanke gaf hon vika för hans böner och satte sig bredvid honom.

Champagnen flöt å nyo i strömmar.

Men ju mer italienaren drack, desto måttligare blef Laura, och hon förstod äfven att afvärja den berusade mannens ömhetsbetygelser.

Det hade blifvit ganska sent.

Laura steg upp för att taga afsked.

Men det ville italienaren inte alls veta af.

Då blef grefvinnan plötsligt onådig.

Hon gjorde gretven förebråelser och betonade, det hon under inga förhållanden läte på ett dylikt sätt inkräkta på sin fria vilja. Hon vore ingen slafvinna, öfver hvilken han ägde att befalla.

Detta gjorde, att grefven i någon mån nyktrade till. Laura hade ju nämligen blifvit nästan förolämpande.

Grefven yttrade nu:

— Nåväl, jag ger vika. Jag beklagar bara det, att min hjärtlighet misstydes så.

Då svarade Laura mildt:

— Jag förlåter er allt. Endast det vill jag säga er, att äfven jag har att bestämma. Jag kan älska en man, men vill ej låta tyrannisera mig af honom, inte ens af den, hvilken min första, sanna bøjelse tillhör.

Grefven lät sig försonas, kysste vördnadsfullt hennes hand och ledsagade den vackra grefvinnan ned.

Laura steg upp i den i beredskap stående vagnen och for därifrån.

Hon återvände ej till det värdshus, där hon bodde, utan begaf sig till Berger och lade där triumferande sitt byte på bordet.

Mannen granskade i allsköns lugn och ro papperen.

Laura såg med spänd förväntan på honom. Snart nog kunde hon i hans ögon läsa, att han var nöjd med henne.

Nu kom äfven den puckelryggiga Martha in och kraxade några ord.

Hon ville icke medgifva, att Laura fullständigt löst sin uppgift.

Men hennes man sade:

— Det har kommit mera i mina händer, än jag väntade. Du har uträttat uppdraget till min fulla belåtenhet, Adrienne. Jag är nu villig att hålla mitt löfte till dig.

Laura triumferade, såg föraktfullt på den puckelryggiga Martha och sade:

— Det har alltså visat sig, att man inte behöfver bli sextio-åtta år för att kunna uträtta något. Men nu kan jag också fordra, att man tar hänsyn till mina önskningar.

Hon kastade sig ned i en stol, lutade sig öfvermodigt tillbaka och såg åter igen på Berger.

Denne yttrade:

— Så säg då, hvad du vill! Såvidt jag vet, är du angelägen om att få veta Olga Willners uppehållsort.

— Det är hufvudsaken, svarade Laura. Men jag behöfver äfven annat. Ni måste ge mig en större summa. Visserligen lycades jag komma i besittning af några tusen, som räckte en stund.

Men nu äro de slut. För att kunna lefva bekymmerfritt en liten tid behöfver jag fyrtio tusen kronor, och dem fordrar jag nu genast.

— Det är verkligen inte småsaker du begär, svarade Berger. Visserligen värderar jag den tjänst du i dag gjort oss mycket högt, men din fordran är i alla fall för obillig.

— Jag prutar inte ett öre, anmärkte Laura bestämdt. Jag behöfver till mitt uppträdande en stor summa. Erkänn, att jag gagnat er mest, när jag varit i tillfälle att uppträda praktfullt och lysande! Därför fordrar jag pengar, och jag gör det med all rätt. Ger ni mig dem inte, så kommer min ifver för er sak att svalna.

Berger betänkte sig icke länge.

Han beviljade den begärda summan.

Då fortfor Laura:

— Min andra fordran består däri, att jag vill ha tre månaders ledighet, att jag alltså icke under den tiden tages i anspråk för förbundets räkning.

Denna punkt beredde större svårigheter, men Laura höll fast äfven vid denna fordran, och hon genomdref den trots den pucker-ryggigas ifriga protester.

Nu äntligen kom den tredje, väsentliga punkten, och Berger villfor äfven häri Lauras begäran.

Han gaf henne först ett papper, på hvilket tanns en plan-ritning.

Därvid yttrade han:

— Du måste åter begifva dig åt väster, till den trakt, där det världsbekanta St Bernhards-passet finnes. Där, på en tämligen kal höjd, som du ser här på skizzen — han pekade vid dessa ord på ifrågavarande punkt — finner du en af våra kamrater. Jag skall skicka med dig ett rekommendationsbref. Det visar du honom, och han skall sedan uppfylla alla dina önskningsar i fråga om den där flickan. Därmed har jag uppfyllt din begäran, och du får nu gå. Naturligtvis lämnar du genast Genève, ty det vore rent af vågad af dig att stanna kvar till i morgon.

— Hvarför det?

— Grefve Lanza skall blott allt för snart upptäcka sin förlust, och han låter kanske redan nu söka dig i hela staden och dess omgifning.

Laura skrattade högt.

Hon var vid briljant lynne.

Öfvermodigt utbrast hon:

— Nu känner jag mig åter fri. Tre månader råder jag mig själf och behöfver ej bekymra mig om någonting annat än om mitt eget hjärtas önsknigar. Jag skall noga ta vara på tiden; det är bara synd, att den summa, som du ger mig, är allt för liten, för att jag skall kunna lefva efter min smak. Men jag skaffar mig väl biinkomster, det är jag inte rädd för utan finner det snarare skämtsamt. Jag reser alltså till S:t Bernhard och vill nu bara först skrifva ett afskedsbref till grefve Lanza.

Det var hennes fulla allvar, och hon skref verkligen.

Brefvet hölls i en vänskaplig ton.

Grefvinnan Annunciata beklagade, att hon ej mera kunde få träffa sin tillbedjare, trängande familjeangelägenheter hade plötsligt kallet henne bort från Genève.

Men om han längtade efter att åter få se henne, om hans kärlekslåga ännu ej slocknat, så borde han göra en liten afstickare till Ostindien, där hon komme att uppehålla sig under den närmaste framtiden.

Hon siöt med en hånfull försäkran om oföränderlig trohe och drog försorg om, att brefvet verkligen blef befordradt med posten.

Visserligen skref hon med förställd stil, men det var i alla fall en stor fräckhet, att hon verkligen skref.

Sedan författade hon ett andra bref, och det var ställdt till Evald Zetterling.

Hon underrättade honom om, att hon verkligen inom den allra närmaste framtiden skulle komma i tillfälle att lämna honom säkra upplysningar om Olga Willner, och att hon då också hoppades få återse honom, och det just i Schweiz.

I dag bad hon Evald hälsa "grofhuggaren", hvarmed hon menade Ekström; han skulle vara snäll och fråga, om téet någon gång smakat hans vän så bra som den där kvällen.

Om Ekström komme att följa med till Schweiz, så vore hon villig att åter koka té, och hon skulle dessutom muntra honom med dans och äfven på annat sätt söka hjälpa honom att fördrifva tiden.

Laura brådskad e inte alls med att komma bort från Berger.

Först efter midnatt tog hon afsked och begaf sig ned till sjöstranden, där det redan var sörjdt för, att hon i båt blef fördd till en aflägsen järnvägsstation.

Grefve Lanza hade efter Lauras försvinnande haft otrefliga stunder, det förargade honom, att den vackra kvinnan som en orm slingrat sig ur hans händer, och utan att ännu veta någonting om förlusten af papperen, befallde han sin kammartjänare att forska efter den vackra damen.

Det var emellertid ingen lätt sak, ty endast namnet Annunciata stod till buds, något mera visste man ej.

Men kammartjänaren satte en hel mängd personer i rörelse, hvilka måste gno genom hela staden och leta efter skönheten.

Alla kommo igen med oförrättadt ärende, hur noga Annunciata än blifvit beskrifven, och hur mycket än grefven betonade, att hon måste falla i ögonen för sin utomordentliga skönhets skull.

I förargelsen öfver att ej finna henne tänkte den italienske grefven ej på annat, än om hon skulle komma igen nästa dag eller helt och hållet utebli.

Det var redan midnatt, när han steg fram till sitt skrifbord och öppnade ett fack.

Trots dyclingarna efter champagneruset erinrade han sig nu att han där förvarat viktiga bref.

Om det också förvånade honom att ej finna dem där, så tänkte han dock för ögonblicket ej därpå, och när kammartjänaren kom för att upplysa om, att de sista buden återkommit med oförrättadt ärende, frågade han honom, om han inte händelsevis sett en bundt bref ligga någonstades.

Det hade inte kammartjänaren, men han bad att få veta, hvarför hans herre framställt den frågan.

Grefven svarade, att han saknade flera bref, som han ville minnas, att han lagt in i ett fack i sitt skrifbord.

Kammartjänaren bad honom äfven öppna de andra lådorna, och nu visade det sig, att alla i dem förvarade bref och dokument voro försvunna.

Grefven vardt bestört.

Kammartjänaren såg också mycket förbluffad ut, och först om

en liten stund kom det till meningsutbyte rörande den så ledsamma upptäckten.

Eftersom ingen under eftermiddagens lopp uppehållit sig i detta rum mer än den vackra grefvinnan Annunciata, så drog kammartjänaren ej i betänkande, att förklara henne för tjuf.

Men häröfver blef grefve Lanza upprörd.

Han påstod, att den vackra damen endast gått in i rummet bredvid för att se till sin toalett, och han skildrade, hur förtjusande hon sett ut.

Det hördes tydligt nog, att han fortfarande var betagen i henne.

Men kammartjänaren tänkte långt mera nyktert. Han höll fast vid, att brefven ej kunde ha sprungit sin väg själfva, utan att någon måste ha tagit dem, och det kunde ingen annan ha gjort än just den vackra främlingen.

Först så småningom lyckades han till sin åsikt omvända grefve Lanza.

Denne ville i det längsta ingenting medgifva, emedan han skämdes för att ha blifvit på sådant sätt öfverlistad af en kvinna.

Men slutligen nödvändiggjorde de förlorade föremålens vikt och värde en anmälan.

Det var emellertid nu tyvärr alldeles för sent.

Laura befann sig redan på resa till det stora S:t Bernhards-passet och kunde åtminstone tills vidare ostraffad glädja sig åt resultatet af sitt besök hos grefven.

Hon hade heller ingenting af de stulna föremålen på sig och reste nu åter som barmhärtighetssystemer.

Följaktligen kunde man så mycket mindre i henne förmoda den föregifna grefvinnan Annunciata.

Dokumentet voro och förblefvo borta, och grefve Lanza råkade härför i sådan förtviflan, att han gjorde ett själfmordsförsök.

Att detta icke fick den beräknade allvarsamma följd, det berodde uteslutande på den trogne och energiske kammartjänaren, hvilken öfverraskade grefven och hindrade honom från att sätta sitt hemska beslut i verkställighet.

Händelsen väckte ett ofantligt uppseende.

Men man hade förlorat hvarje spår af den vackra italienskan och först någon tid senare kom en polisman på den tanken, att man här hade att göra med den i flera länder efterspanade svindlerskan, som under flera olika namn föröfvat en massa brott.

Det antagandet var riktigt.

Men den vackra svindlerskan hade här åter igen glidit rättvisan ur händerna.

Laura reste utan uppehåll och utan missöde till bestämmelseorten.

Välbehållen och i gladaste sinnesstämning anlände hon till den järnvägsstation, där hon enligt Bergers råd borde stiga af tåget.

Hon följde hans anvisning för att komma till det slutliga målet.

Hennes diktan och traktan gick nu ut på att finna den bortförda Olga Willner.

Männe icke en ny fara här hotade den senare?

Stackars Olga! Det är ju att befara, att nya lidanden nu förestå henne.

FEMTIONDE KAPITLET.

Reseäfventyr.

Som vi redan nämnt, hade Laura af förbrytarligans öfver hufvud försetts med ett rekommendationsbref.

Denna skrifvelse var ställd till en medlem af bandet, hvilken förde en enslig tillvaro högt uppe i en aflägsen bergstrakt.

Det är allmänt bekant, att den plats, som Berger uppgifvit, nämligen S:t Bernhards-passet, bildar en öfvergång mellan Schweiz och Italien och är ett af de pass, som hufvudsakligen tjäna till att uppehålla förbindelsen mellan de båda länderna.

Detta pass är i många afseenden märkvärdigt. Det hör till de i Europa högst belägna öfvergångarna och är fruktadt för de med öfvergången förenade farorna.

Alla känna vi ju till berättelserna om munkarna, som bo där uppe i det högt belägna klostret, och som dresserat hundar af en särskild ras, de så kallade S:t Bernhards-hundarna, hvilka genomströfva passet och söka efter förolyckade.

Men S:t Bernhards-passet har också vunnit världshistorisk betydelse.

Under det krig, som Napoleon I förde, gick franska hären under denne store fältherres ledning öfver S:t Bernhard, och det betecknas i världshistorien som ett militäriskt stordåd.

Till detta ställe hade nu Laura blifvit visad.

Här skulle hon, enligt hvad ligans öfverhufvud försäkrat, finna den af henne sökta personen.

Och Laura tviflade heller inte alls på, att Berger talat sanning i det fallet.

Han hade ingen orsak att vilseleda henne; han kunde ju vägra att säga henne, hvar Olga Willner befann sig, och för resten kände Laura honom tillräckligt väl för att veta, att denne man antingen utan vidare vägrade något eller också höll, hvad han lofvat.

Hon hade nu tillräckligt med pengar; mer än fyrtio tusen kronor stodo till hennes disposition.

Laura kunde alltså åter igen röra sig fritt, det vill säga, hon behöfde icke mera räkna.

Det var henne kärt; hon kunde foga sig lättare i allt annat än i det att vara utan pengar.

Från järnågsstationen styrde hon kosan genom några byar, och i en af dessa, som genom sitt måleriska läge och husens snygga, propra utseende särskildt behagade henne, beslöt hon rasta.

Hon var trött och ville unna sig någon hvila; och hvarför skulle hon inte det göra?

Några faror trodde hon sig icke vidare vara utsatt för, åtminstone voro de icke öfverhängande, och hvad själfva den angelägenheten beträffade, för hvars skull hon kommit till denna trakt, så ansåg hon det inte alls lämpligt att brådska därmed.

Hon tviflade inte alls på Bergers ord utan var öfvertygad om, att Olga verkligen befann sig någonstädes här i närheten, och att hon omöjlig kunde rymma från den plats, dit man fört henne.

Följaktligen behöfde Laura inte alls fjäska.

Hon var fullkomligt säker på, att hon snart skulle få göra Olgas bekantskap.

I byn unnade hon sig alla de bekvämligheter, som där stodo till buds.

För pengar och goda ord får man som bekant allt, i all synnerhet om man i likhet med Laura förstår att umgås med folk och dessutom har lyckan att öfver allt träffa landsmän.

Hon stannade kvar i byn två dagar och öfvertänkte, på hvad sätt hon skulle göra den lilla bergsresan.

Det behagade henne inte att, såsom brukligt är, sätta sig upp

på en måsna, för att på detta sätt komma upp på de rent af lifsfarliga bergstigarna.

Så förvägen Laura var, när en djärf kupp fordrade det, så ringa lust hade hon att utsätta sig för en fara, då denna ej var förenad med åtkomsten af en större penningssumma.

Laura funderade hit och dit.

Hon skulle helst ha velat skicka rekommendationsbrevet med ett bud till mannen där uppe på berget; men det var allt för vågadt.

Om hon lämnade ifrån sig Bergers bref och det på ett eller annat sätt gick förloradt, så måste hon uppge sin plan på Olga, och i en sådan belägenhet ville hon för ingen del bringa sig själf.

Hon skref själf några rader och ville skicka upp dessa till mannen på berget med uppmaning att sätta henne i förbindelse med Olga.

Kanske visste han något medel, hvarigenom Laura kunde bespara sig mödan att tillryggalägga den beskrifna vägen.

Hon tog emellertid betydligt miste i sina förutsättningar. Det var inte så lätt att finna en person, som gjorde henne den tjänsten att uppsöka den där eremiten uppe på berget.

Ingen var lifvad för det, och med allt för många personer kunde Laura icke tala därom, emedan hon måste befara att bli det allmänna samtalsämnet i byn, och att man där kunde finna henne misstänkt.

Hon afstod alltså därifrån och gjorde sig alltmer förtrogen med den tanken att själf företaga den besvärliga resan upp till eremiten.

Det kunde hon emellertid ej göra på egen hand. En vägvisare måste hon under alla förhållanden ha.

Högst sällan händer det, att en resande ger sig i väg öfver ett sådant pass utan en väl lokaliserad vägvisare.

Laura såg sig nu om efter en sådan, och eftersom det i byarna i närheten af S:t Bernhard formligen är ett yrke att ledsaga resande, så kunde det ju icke vara svårt för Laura att finna, hvad hon sökte.

Hon valde en till mogen ålder kommen, kraftfullt byggd man till sin vägvisare, och för att i möjligaste måtto påskynda resan, betalade hon honom mer, än han begärde, och gaf honom i uppdrag att skyndsamt träffa förberedelser till afresan.

Det var fort gjordt, eftersom man där i trakten alltid är förberedd på en dylik begäran af främlingar.

Tre mulåsnor anskaffades.

Af dessa var en bestämd för Laura, en för vägvisaren och den tredje för den proviant, som man alltid måste medtaga i riklig mängd, alldenstund man ofta af nedstörtande snömassor, så kallade laviner, kan bli hejlad på halfva vägen och ofta ej har något annat val än att stanna kvar på den plats, där man befinner sig; men den kan understundom befinna sig miltals från människoboningar.

Följaktligen äro resande, som färdas öfver sådana pass, städs hänvisade till att sörja för {sina behof, alldenstund de eljes lätt kunna råka i den ödesdigra belägenheten att ömkligen omkomma mellan de skyhöga klipporna i ett trångt pass.

Liksom vid så många föregående tillfällen, så visade det sig äfven nu, att hos Laura tvänne vidt skilda element förenade sig.

Hon var inte den, som sölade, när det gällde att energiskt, snabbt och beslutsamt utföra något dåd och i sådana ting, som fordrade påpasslighet och tillvaratagande af tiden.

Men nu tycktes hon inte alls vilja ge sig i väg, åtminstone hade hon ingen lust att skynda sig.

Emellertid kom föraren och anmälde, att allt vore redo, och bad, naturligtvis för att ej i onödan förlora tid, att Laura genast med honom skulle anträda resan.

Men det var inte alls i hennes s.nak.

Eftersom hon på morgonen, då vägvisaren kom med sin rapport, redan druckit tämligen mycket, kände hon inte alls någon längtan efter att sätta sig upp på en mulåsna för att rida utmed afgrunder och förklarade därför, att hon i dag inte alls vore lifvad för att begilva sig upp i de högre regionerna. Vägvisaren finge alltså vänta.

Italienaren blef strax häftig och sade rent ut, att han ej hade råd att förlora en hel dag.

Laura genomdref emellertid sin vilja genom att frikostigt ersätta mannen för hans tidsförlust.

Det var emellertid inte precis så klokt handladt, emedan italienaren på så vis blef uppmärksamgjord på, att han här hade att göra med en person, som inte behöfde se på pengarna.

Laura skulle hellre velat ha en tysk vägvisare, ty hon var

öfvertygad om, att en sådan skulle ha varit ärligare och pålitligare än italienaren; men det stod ingen sådan till buds, och hon kunde ju inte vänta på obestämd tid.

Hela dagen gick, och Laura tillbringade den med att dricka, röka och ligga och dra sig på soffan.

Den lilla byn hade visserligen inga särskilda nöjen och njutningar att bjuda på, till och med vinet, som Laura rekvirerade, måste hämtas långväga ifrån och blef i följd däraf tämligen dyrt. Men med fyrtio tusen på fickan trodde hon sig icke behöfva spara.

Men desto lifligare tänkte hon på den man, som så mycket intresserade henne, på Ewald Zetterling.

För länge sedan hade hon blifvit ense med sig själf om, att all förbindelse mellan honom och Olga måste afskännas; men på hvad sätt det borde ske, det hade hon ännu icke alls klart för sig.

Om Olga försvann på ett hos förbrytare vanligt sätt, så var Laura icke säker på framgång hos Ewald; hon måste gifva honom ett bevis på, att hon funnit Olga, och det enklaste sättet att göra det var att förmå fången att skriva ett bref, i hvilket Laura framställdes som hennes bästa väninna och enda räddarinna.

Därtill kunde nog Olga lätt förmås, om friheten vinkade; det måste ju för hennes eget hjärta vara en stor lättnad att få sätta sig i förbindelse med den älskade mannen.

Olga gjorde alltså enligt all sannolikhet ingen svårighet, men stort längre kom ej Laura, hur mycket hon än funderade på saken.

Kanske var hennes hufvud för tillfället mindre redigt, ty redan vid middagstiden dukade hon under för vinets makt och somnade, och eftersom ingen störde henne, varade denna sömn ända till den tid, då nästa morgon grydde.

Nu var det slut med hvilan, ty snart kom föraren, trummade på dörren till den af henne bebodda lilla kammaren och förde ett förskräckligt väsen.

Laura vaknade och fann, att hon somnat halft påklädd. Och nu ansåg hon det vara på tiden att lämna byn och anträda den besvärliga resan.

Öfvergången mellan höst och vinter, vid hvilken årstid man nu befann sig, var en mycket betänkelig tid för en resa genom S:t Bernhards-passet.

Föraren betonade också, att man icke ens i lyckligaste fall

kunde fortsätta vägen längre än till strax på eftermiddagen, man måste då söka uppnå ett af de små härbergen, som finnas här och hvar i passet, eftersom man redan så tidigt omsveptes af den tätaste dimma och hvarje ögonblick kunde vänta ett snöfall, hvilket i den inträdande skymningen kunde bli ödesdigert.

Hur många äfventyr än Laura varit med om, hade hon dock ännu aldrig företagit en dylik resa, och hon tänkte sig saken bra mycket lättare, än den i verkligheten måste gestalta sig.

Så kom det sig, att Laura icke fäste sig så synnerligen mycket vid mannens ord.

Hon tog ett kort och gladt afsked af de personer, som härbergerat henne, satte sig upp på mulåsnan och trafvade så i väg därifrån.

Första delen af vägen var ej svår att tillryggalägga. Visserligen var marken ojämn, men stigningen var ej så värst stor, och det såg inte alls ut, som om det skulle bli farligt.

Laura talade med föraren och insåg snart nog, att hon i honom hade att göra med en spetsbof.

Hon träffade därför den anordningen, att han skulle hålla sig bredvid henne, dock så, att den mulåsna, som bar packningen gick emellan de båda andra.

I början var det också möjligt att bibehålla denna anordning, men framemot middagen blef vägen smalare, och Laura bestämde då, att vägvisaren skulle rida före, följd af lastdjuret, och hon själf sist.

På så sätt kunde hon alltjämt hålla ögonen på italienaren.

Dessutom var hon beväpnad.

Hon hade försett sig med både dolk och revolver, men aktade sig att visa föraren dessa vapen, fastän denne ju kunde förutsätta, att hon på nämnda sätt försett sig.

Det skulle ju ha varit ett allt för stort vågstycke att företaga en sådan färd obeväpnad.

På middagen kom man till en liten by och rastade där vid pass en timme.

Laura råkade i misshumör, emedan hon ej kunde få något vin. Föraren däremot manade henne oupphörligt att fortsätta, eljes återstode ingenting annat än att redan här afbryta resan och invänta nästa dag.

Detta var dock ej i Lauras smak.

Hon fogade sig alltså, och efter en timmes afbrott fortsattes resan.

Nu bar det i väg uppåt och genom en fullkomligt folktom trakt.

Laura började känna sig hemsk till mods, ty hon visste mycket väl, att äfven föraren var beväpnad.

Hon såg sig omkring åt alla håll i hopp om att få syn på främlingar, till hvilka hon kunde ansluta sig. Men hur mycket hon än ansträngde sin syn, förmådde hon dock ej upptäcka någon mänsklig varelse.

Nu tilltog hennes oro med hvarje minut.

Omkring klockan tre började redan dimman sänka sig ned och stänga utsikten.

Samtidigt började det äfven snöa, och Lauras vägvisare måste nu dritva på mulåsnorna för att fort uppnå en liten stuga, som de fromma klosterbröderna uppfört till station för resande.

Här måste nu Laura stanna kvar en half dag och en hel natt, och på sin fråga, hur långt det vore till klostret, erhöll hon det mindre glädjande svaret, att man icke denna morgon kunde hinna dit utan först nästa dag, och äfven det vore beroende af omständigheterna.

Nu började Laura finna resan besvärlig och olustig, men hon hade beslutat uppsöka Olga, och eftersom hon nu en gång var på väg till detta mål, så måste hon också fortsätta.

Den personliga bekantskapen med fången sammanhänge allt för nära med hennes planer, för att hon skulle kunna afstå från sin föresats eller ens uppskjuta utförandet af den samma.

Utmattad af den besvärliga ridten, som dessutom ägt rum under ogynsamma väderleksförhållanden, var Laura i stort behof af hvila.

Men denna gång hade hon det icke på långt när så bekvämt som i den lilla byn.

En egen kammare, som hon önskade sig, kunde det här ej bli tal om, ty hela stationen bestod af en enda liten stuga, innehållande två rum, af hvilka det första tjänade till främlingarnas härbergerande och det andra till förvaring af deras bagage.

I det senare tillagades också de enkla måltider, som man här kunde åstadkomma.

Dessutom fanns en tillbyggnad, hvilken slöt sig till ett öfverhängande klipputsprång och var afsedd till stall.

Laura måste alltså tillbringa natten i samma rum som vägisaren.

Det oroadde henne, ty hennes misstroende mot italienaren blef allt större.

Endast få personer funnos närvarande på stationen, inga resande alls utan bara en Bernardiner-munk och de tjänare, som under hans uppsikt utgjorde den betjäning, hvilken här stod de resande till buds.

Dessa personer tillagade också under munkens ledning maten och fordrade djuren, allt mot en ringa ersättning, ofta till och med alldeles gratis, då det gällde fattiga resande.

För Laura blef det en mycket orolig natt.

Hur trött hon än var, kunde hon likväl inte somna, ty hon misstänkte att föraren bara låtsades sofva, och så snart han gjorde den minsta rörelse, fruktade hon att bli öfverfallen och rånad af honom.

Emellertid förflöt äfven denna natt, hur orolig och lång den än var.

Laura och hennes förare fortsatte på morgonen resan, och det i ännu sämre väder än dagen förut. I följd häraf kommo de också nu mycket långsammare framåt.

Snömassorna hopade sig allt mera, hvarför djuren vid hvarje steg hade att öfvervinna stora hinder, och när klockan blef tolf, menade italienaren, att det vore omöjligt att i dag uppnå nästa station. Man måste försöka reda sig på något annat sätt.

Men då förlorade Laura tålamodet.

Hon började på ett mot hennes ungdom och utseende i strid stående sätt stimma och svära och skällde ordentligt ned föraren.

Det var oförsiktigt nog, ty nu började äfven den hetlefrade italienaren, retad af Lauras uppträdande, på sitt modersmål inlägga en skarp protest.

Han förklarade, det han aldrig förr hatt så mycket besvär med någon resande, att hon borde ha vetat, att en sådan resa ej vore någon leksak, och att han komme att vända om, ifall hon ej fogade sig i allt.

Laura blef ond, och i denna sinnestämning stack hon handen i fickan för att rycka fram den där förvarade revolvern; men i sista ögonblicket besinnade hon sig och atstod från sin föresats.

Men föraren, som genast genomskådadt afsikten, ville icke vänta på att nödgas försvara sitt lif.

Utan ett ögonblicks betänkande kastade han sig af sin mulåsna, kröp förbi den, som bar provianten, och högg den, på hvilken Laura satt, i tygeln.

— Hvad var det ni nyss tänkte ta fram? sporde han.

Laura teg och pekade på den mulåsna, som nu gick vidare utan ryttare.

Mannen fortfor:

— Jag måste veta det, ty jag har ej lust att störta mig i någon fara. Hvad var det alltså ni ämnade ta fram?

Inte heller nu fick han något svar.

Då beslöt mannen att själf söka det gömda föremålet.

Laura ville stöta honom ifrån sig.

Hade det lyckats henne, så skulle mannen tviifvelsutan ha förlorat jämvikten, och det hade varit hans död, ty på den sida om den smala stigen, där han stod, gapade en afgrund.

Han såg sig allvarsamt hotad, hvarför han greps af vrede och ville rycka ned Laura från mulåsnan.

Men innan det lyckades honom, ryckte Laura fram revolvern och ämnade trycka af.

Italienaren var emellertid snabb i vändningarna; han ryckte vapnet ur hennes hand och riktade det mot henne själf.

Laura ägde dock nog sinnesnärvaro att dra fram sin dolk och rikta en stöt mot mannen.

Denne raglade baklänges, aflossade i det samma ett skott, men sköt bom, och försvann strax därpå i det hemska djupet.

Mulåsnan hade blifvit mycket orolig, och hade inte Laura så fort dragit åt tyglarna, så hade hon antagligen fått dela sin vägvisares öde.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

I klostret.

Att Laura begått ett mord, det oroade henne icke så synnerligen mycket, men nu som först insåg hon det kinkiga i sin belägenhet.

Hon var alldeles ensam i en henne fullkomligt obekant trakt, i hvilken naturkrafterna tycktes ha råkat i uppror.

Då nådde ett buller liksom af en aflägsen åska hennes öra.

Laura var intet ögonblick i tvifvelsmål om, att det var ljudet från en nedstörtande lavin, som nådde hennes öra. Det var kanske på långt afstånd från henne, som det tilldrog sig, men hvilket ögonblick som helst kunde ju någonting liknande hända i hennes närhet, så att både hon och djuren blefvo lefvande begrafna.

En förfärlig ångest grep henne, förskräckt tillropade hon djuren att gå vidare, och de lydde verkligen. De kunde utan ledning fortsätta vägen.

De mulåsnor, som användas för dylika resor, äro särskildt för ändamålet dresserade, så att de hitta vägen äfven utan förarens ledning; ja, på särskildt farliga ställen, där afgrunder gapa till höger och vänster, är det till och med rådligast att öfverlämna mulåsnorna åt sig själfva och att ej på minsta sätt irritera dem genom att röra vid tygeln.

Laura hade hört sägas det och lät djuren gå steg om steg framåt utan att utöfva det ringaste inflytande på dem.

Men det mörknade allt mer och mer, och ännu såg hon ej till den efterlängttade stationen.

Föraren tycktes alltså ha haft rätt däri, att det i dag knapast vore möjligt att uppnå den orten.

Lauras belägenhet blef med hvarje kvart, som gick, allt farligare. Dimman sänkte sig allt tätare öfver jorden, och det såg ut, som befunno sig nu den ensamma resanden i ett tätt moln.

Det blef också så obehagligt kallt; Laura frös förskräckligt, och äfven djuren tycktes ha svår känning af den låga temperaturen.

Så fortsattes färden ytterligare en liten stund, men sedan stannade den muläsna, som gick först, och de båda andra följde naturligtvis genast exemplet.

Laura försökte att medelst tillrop få djuren i gång igen, men nu hade de blifvit tredska och ville på inga villkor fortsätta.

Det återstod Laura ingenting annat än att stiga af, med mycken möda på den ganska hala marken arbeta sig förbi de båda sista djuren och med piskrapp drifva på det, som stod i spetsen.

Men inte heller det hade åsyftad verkan, och Laura blef tvungen att gripa tag i tygeln och formligen draga djuret vidare.

Med någon möda lyckades det henne. De båda andra följde efter, och så gick det en half timme framåt.

Laura fick bittert ångra, att hon ej inväntat ett tillfälle att ansluta sig till ett större resällskap. Men å andra sidan skulle det också ha varit svårt att åter skilja sig från det samma utan att ådraga sig främlingarnas uppmärksamhet.

Enligt den planritning, som Berger lämnat henne, måste hon ett stycke från klostret vika af in på en genom en klyfta ledande stig för att komma dit, där den där medlemmen af förbrytarbandet befann sig.

Hade hon haft reskamrater, så hade det kunnat hända, att den ene eller andre af dem följt hennes spår, och det stred mot hennes afsikter.

Men i sin nuvarande förtviflade belägenhet ansåg hon det likväl för ett missgrepp, att hon ej sett sig om efter sällskap.

Hennes ångest stegrades alltjämt. Det såg ju inte alls ut, som om hon skulle kunna öfvervinna dessa rysliga svårigheter.

Det behöfdes verkligen en Lauras hela energi och mod för att icke helt och hållet misströsta och förtvifla.

Allt tätare lägrade sig dimman, allt mörkare blef det rundt omkring, och ännu visade sig ingen vidgning i passet, det eftersträfvade raststället syntes ej till.

Det var redan långt öfver den tiden, då färden kunde fortsättas utan den mest öfverhängande fara att störta ned i de på ömse sidor befintliga bråddjupen.

Åter igen stannade de båda efterföljande mulåsnorna, och Laura själf, som fortfarande gick bredvid den första, var så trött, att hon kände sig frestad att sätta sig midt på den smala, glatta vägen.

Men hon behärskade sig, ty hon visste, att, om hon somnade, döden genom förfrysning skulle bli den oundvikliga följden.

Af alla krafter drog hon i tygeln och fick så mulåsnan att gå vidare. Äfven de båda andra satte sig åter i gång.

Så fortsattes färden ytterligare en halftimme.

Då äntligen, när förtviflan hotade att ta öfverhanden hos Laura, såg hon ett ljus blänka fram genom dimman.

Laura utstötte ett glädjerop.

Ljuset var tvifvelsutän mycket nära, ty eljes skulle hon ju ej kunnat se det genom den täta dimman.

Ännu en gång skrek hon högt, och nu äntligen fick hon svar. Det var en mansröst, som frågade, om någon funnes här.

— Hjälp! ropade Laura så högt, som hon förmådde, och nu kom en andra man med en fackla.

Om en liten stund var Laura med mulåsnorna under tak. Hon hade uppnått stationen och var räddad.

Man unnade henne tid till hvila, serverade henne en varm dryck, och först sedan hon i någon mån hämtat sig och åter kände kroppsligt välbefinnande, frågade henne den munk, som hade uppsikten öfver den lilla stationen, efter orsaken, hvarför hon kommit ensam hit med tre mulåsnor.

Det kunde icke annat än förefalla högst besynnerligt, ty ingen resande, inte ens någon man, kom hit utan förare.

Men Laura var utan något som helst följ, hvarför det låg så nära till hands att antaga, att någon olycka händt hennes reskamrater, och att hon var den enda, som lyckats rädda sig.

Laura råkade i förlägenhet; hon kunde ju icke för munken berätta, hvad som händt.

Åter igen måste hon i största hast uttänka någon lögn, och därvid kom ett ungdomsrinne herne väl till pass. Hon hade nämligen en gång läst om dylika missöden i ett bergpass och betjänade sig nu af sitt goda minne till att för munken duka upp en från början till slut osann berättelse.

Hon påstod, att hon anträdt resan genom passet med en förare och tre reskamrater. Men under eftermiddagens lopp hade plötsligt en väldig lavin störtat ned och skilt henne från hennes följeslagare.

Hon skildrade, hurusom hon plötsligt, sedan ett åsklikt dån nästan bedöfvat henne, bakom sig sett en mur af snö och is, men intet spår af sina reskamrater. Hon ljög vidare, att mulåsnan, som gått i tēten, plötsligt förlorat sin ryttare; hur det gått med honom, det visste hon ej; hon hade ej vidare kunnat upptäcka honom; kanhända, menade hon, hade det förfärliga luftrycket slungat ned honom i en afgrund.

Munken fann det högst besynnerligt, att bara ryttaren och inte äfven mulåsnan på så sätt gått förlorad. Han teg emellertid, och Laura fortfor:

— Djuren måste naturligtvis gå i gåsmarsch. Det första, som jag också fört med mig hit, är det, hvars ryttare på ett så gåttullt sätt försvann; det andra är det, som bar provianten, och det tredje red jag själf. Hvad det blifvit af de andra djuren, och hur det gått mina olyckliga reskamrater, det vet jag inte; jag kunde endast vara betänkt på att bringa mig själf i säkerhet, ty det skulle naturligtvis ha varit alldeles gagnlöst att ens göra det ringaste försök att hjälpa de andra.

Häri instämde munken.

— Det skulle bara ha varit tidsförlust och ett onödigt uppoffrande af egen person, sade han, men vi vilja i alla fall göra något och på ort och ställe anställa efterspaningar; kanske lyckas vi med våra hundars tillhjälp rädda någon af de olyckliga.

Laura befarade, att någon af dessa kloka och på sitt vis utmärkta hundar, om hvilkas prestationer hon redan hört så mycket berättas, kunde finna den af henne med dolk sårade föraren.

Hon kunde ju inte så noga veta, om denne möjligen hamna på något klippusprång eller verkligen störtat ned i afgrundens djup.

I alla händelser var det för henne tryggast, om hon sökte öfvertala munken att afstå från sin föresats.

— Det skall ej tjäna någonting till, ej föra till något resultat, sade hon efter något funderande.

Munken såg på henne med allvarsam min.

Sedan sade han:

— Men det är ju vår skyldighet som människor att söka efter de förolyckade.

Laura invände:

— Ni skall ej kunna hjälpa. De ha allesamman blifvit begrafna under en förskräcklig lavin. Det finns ju ingen utsikt att kunna befria dem. Jag tror knappast, att någon enda af dem lefver.

Munken gjorde sig nu närmare underrättad om dem, som skulle ha förolyckats, frågade, hur många kvinnor det fanns bland dem, och Laura ljög på vinst och förlust vidare samt skildrade ännu en gång den rysliga katastrof, hvilken hon ensam liksom genom ett Guds under undgått.

Munken räsenerade sedan icke vidare med henne om saken utan gick ut och sände strax bud till klostret för att hämta hjälp därifrån.

Samtidigt skickades tvänne drängar med hvar sin Bernhardiner-hund i väg åt det håll, hvarifrån Laura kommit.

Hon hörde folk tala där ute och drog däraf den slutsatsen, att munken inte alls fäst sig vid hennes försäkran, att man omöjligt vidare kunde bringa de förolyckade någon hjälp.

Åter igen intogs hon af ängest.

Om nu hundarna snokade upp föraren och man fann liket med ett dolkstyng i bröstet, hur komme det då att gå?

Situationen blef ju allt betänkligare, och Lauras med förkärlek använda räddningsmedel att gripa till flykten var denna gång inte användbart. Det var ju en ren omöjlighet för henne att nu aflägsna sig.

För öfrigt sade hon sig, att man nog ej skulle låta henne ge sig i väg, äfven om hon skulle velat det, och därför var hon nu uteslutande hänvisad till slumpen och sin goda tur.

Munken kom tillbaka in i rummet, frågade Laura om ändamålet med hennes resa, och hon dukade upp nya lögner, i det hon

försäkrade, att hon lofvat vallfärda till klostret och kommit i tillfälle därtill genom att ansluta sig till det förut omnämnda resällskapet.

Hon slöt med orden:

— Herren har gifvit mig sin välsignelse. Jag gör synbarligen ett honom behagligt verk, eftersom han så ögonskenligen höll sin skyddande hand öfver mig, då den stora olyckan inträffade.

Laura bad nu i munkens närvaro och spelade i alla afseenden den fromma.

I öfrigt lät hon undfägna sig, så godt det sig här göra lät.

Munken berättade sedan för henne om sina upplevelser, om så många förolyckades räddning, och tiden flög hastigt hän.

Laura visade äfven i handling sin fromhet, i det hon för Bernhardiner-klostrets så berömvärda och ädla ändamål till munken lämnade en summa af cirka sjuttiofem kronor.

Sådan offervillighet glädde munken mycket, och han frågade henne, om hon icke genom en sådan gårva bringade sig själf i för-lägenhet.

Då svarade Laura:

— Pengar fattas mig inte. Jag är af god familj och har för icke så länge sedan ärft en stor förmögenhet, lider alltså inte brist på pengar, och det gläder mig till och med att kunna i någon ringa mån främja klostrets ädla syften.

Men med sitt påstående, att hon ämnade vallfärda till klostret, hade Laura vågat sig tör långt; ty det dröjde ej, innan munken erbjöd sig att själf nästa morgon föra henne till målet.

Men det ingick icke alls i Lauras plan att beträda det heliga stället.

Hvad skulle hon där att göra?

Det såg emellertid inte ut, som om hon skulle kunna undvika det, och så tröstade hon sig därmed, att det skulle aflöpa med en böns förrättande och ytterligare ett penningoffer.

Klockan var tio, då Laura gick till hvila.

Hon klädde inte af sig utan lade sig på en för de resande bestämd bädd.

Men hon kunde inte somna, ty drängarna med hundarna hade ännu icke kommit tillbaka, hvarför hon ännu ej visste, med hvilket resultat de skulle återvända.

Snart hörde hon steg och röster och slöt häraf, att den från klostret utbedda hjälpen anländt.

Fackelsken lyste in genom fönstret, där ute blef det lif, och flere munkar anträdde strax därpå med sina hundar likaledes vägen till det föregifna olycksstället.

Munken, som öfvervakade stationen, skildrade dessförinnan för dem i enlighet med Lauras berättelse den stora olyckan, och alla voro förvånade öfver, att de icke hört det förfärliga dånet af lavinen, alldenstund olycksstället icke var så synnerligen långt aflägsset från stationen och klostret.

Det yppade sig alltså redan nu åtskilliga tvifvel, men den munk, hvilken Laura först meddelat olyckan, menade, att man inte alls hade någon orsak att betvifla sanningen i hennes uppgifter.

De offervilliga männen anträdde alltså vägen.

På den mötte de de båda förutskickade drängarna, hvilka med sina hundar vände tillbaka och berättade, att de ej funnit passet spärradt af någon lavin.

Däremot hade hundarna vädrat upp en person, men denne måste ligga djupt nere i en afgrund, hvarför det varit dem omöjligt att hämta upp honom.

Men munkarna hade med sig en mulåsna, lastad med stänger och stegar, alltså med hela den attiralj, som behöfdes för att anställa ett räddningsförsök.

Drängarna uppmanades alltså att ännu en gång gå med tillbaka för att söka personen, som blifvit uppspårad.

Detta var en oerhördt svår uppgift, som dock lyckligt löstes af de förträffliga männen.

Italienaren låg icke så djupt, som Laura önskat, ty afgrunden, hvari han störtat ned, var för tillfället till större delen fylld med snö- och ismassor.

Man fann alltså på några famnars djup föraren, hvilken dock redan för länge sedan utandats sin sista suck.

Revolvern, som han ryckt ifrån Laura, höll han fortfarande i handen, och man upptäckte äfven snart det djupa sticksåret i hans bröst.

Här stod man alltså inför en gåta, men för ögonblicket hade man ej tid att närmare forska i saken.

Man förde liket fortast möjligt till stationen. Det dagades redan när munkarna återkommo dit.

Laura sof nu och hade mycket oroliga drömmar.

Hon såg än den mördade föraren, än den italienske grefven framför sig, hvilken på det förfärligaste sätt hotade henne.

Bägge två grepo henne nu.

En dolkstöt måttades mot hennes bröst, sedan föreföll det henne, som kastade man en snara om hennes hals; hon for högt stönande upp.

Då hörde hon lifligt samtal utanför huset. En af munkarna yttrade på italienska språket:

— Tydligen ett våldsdåd.

— Hur kan väl det ha tillgått? undrade en annan.

Man kunde inte förklara det. Kanske kunde den främmande flickan lämna närmare upplysningar därom.

Man såg på hvarandra, man var hänsynsfull nog att icke nu störa Laura.

Ett par timmar till fick hon sotva.

Sedan kom munken in till henne med frukost.

Laura hälsade mycket vänligt på honom, och trots sin stora ångest förstod hon likväl att visa sig obesvärad.

Hon gick till bordet, gjorde korstecknet, förrättade en kort bön och satte sig sedan för att intaga sin frukost.

Det konstlade lugn, som Laura visade, vilseledde munken ännu mera, fränsedt det, att han från början ej hyst något misstroende mot den fromma, anspråkslösa flickan.

Han satte sig nu midt emot henne och berättade, hvilket hemskt fynd man gjordt,

Och han slöt med orden:

— Men ej ett spår har man kunnat upptäcka af någon lavin, och naturligtvis har ni öfverdrifvit mycket i er skildring.

Laura förlorade intet ögonblick fattningen.

Lugnt svarade hon:

— Det berodde i så fall på den rysliga förskräckelsen. Jag tyckte, att hela afgrundens här sluppit lös; det är ju möjligt, att det inte var så förfärligt, som det syntes mig.

— Men inte heller edra reskamrater ha vi funnit, anmärkte mannen och såg undrande på henne.

— Det sade jag er ju på förhand. De ha störtat ned i en af de djupa, förfärliga afgrunderna, och hvarje försök att draga upp dem äfven som lik skulle vara fruktlöst.

— Men ett lik ha vi i alla fall funnit, och det af en oss bekant mansperson.

— Då ha ni bestämdt funnit vår — vår förare.

— Så är det, bekräftade munken. Men hvad som mest förvånat mig, det är det djupa sticksåret i hans bröst. Hur kan han väl ha rått det? Vet ni något därom?

— Det kan jag verkligen inte yttra mig om, svarade Laura. Det måtte inte vara vår förare.

— Var snäll och tag liket i betraktande! Det är af stor vikt för oss.

— Kan jag göra er en tjänst med det, så skall det ske, men jag har en egendomlig aversion för lik, och i all synnerhet för sådana af mördade personer. Om ni alltså kan bespara mig det, så ber jag er därom.

— Det låter sig inte gärna göra, svarade munken. Kom alltså med mig!

Laura steg tveksamt upp.

— Ni talar om ett lik, sade hon. Är då mannen i fråga verkligen död?

— Tvifvelsutän.

Nu gick Laura med.

Om föraren icke längre lefde, om han alltså icke kunde säga något, så gällde det ju bara att med den största bestämdhet förneka all vetskap om den händelse, för hvilken föraren fallit offer.

I hvad mån det kunde hjälpa, det var nu inte lätt att förutse, men Laura var i alla fall fast besluten att ej medge det allra minsta. Hon fördes till det rum, hvari mulåsnorna förut blifvit inställda. Här låg den döde på en bår.

Laura närmade sig långsamt.

Munken lyste liket i ansiktet.

— Var denne man er förare? frågade han.

— Nej, inte alls, svarade Laura och vände sig bort samt gick strax åter ut.

Munken följde henne.

— Ack, denne olycklige! utlät sig Laura. Vi vilja bedja en bön för hans arma själs välfärd.

Denna föresats utförde hon strax; hon knäböjde i ett hörn af rummet, där det stod en bild af den korsfäste, såsom fallet till och med är på värdshuset i katolska länder.

Laura diktade på rak arm en bön till den käre Guden, att han måtte nådigt upptaga den aflidnes själ och, om också icke helt och hållet befria den från, så likväl för den samma lindra och förkorta skärseldens kval.

Hennes vackra, klangfulla röst, hvilken hon genom en lätt darrning förstod att gifva ett uttryck af djup sinnesrörelse och innerligt deltagande, kom henne väl till pass.

Munken vardt röd och trodde inte alls, att ens det ringaste hyckleri här låg till grund.

När bönen var slut och Laura stigit upp, gick munken ut och talade åter med sina kamrater.

Han menade, att man ej kunde underlåta att vid första lägliga tillfälle underrätta vederbörande; men tills vidare kunde man ju låta liket ligga, hvilket ju mycket väl kunde gå för sig i den nu rådande kölden.

Nu skulle Laura helst genast velat afresa. Hon fann, att det blifvit lite osäkert, i all synnerhet i detta hus.

De andra munkarna och tjänarna kommo nu in för att äta och värma sig; de voro i stort behof af bådadera.

Före måltiden förrättades en bön. Äfven nu bad Laura med; hon intog öfver hufvud en andäktig hållning, och ingaf därigenom tills vidare allesamman en fördelaktig tanke om sig. Men att man under måltiden ej ordade om någonting annat än om likfyndet, det fann hon gifvetvis högst otrefligt.

Hon hörde, att ingen sedan cirka tio timmar tillbaka dragit genom passet, och att man också var af den åsikten, att ingen i det nuvarande vädret dragit den vägen fram omedelbart efter dem, som skulle ha förolyckats.

Det måste alltså vara liket af en person utaf Lauras resällskap, som man funnit; men personen i fråga var den alla välbekante föraren.

Af öfriga reskamrater eller deras mulåsnor hade man ej funnit något spår.

Och eftersom man inte heller kunnat upptäcka något af den väldiga lavinen, fick i denna krets så småningom den ene efter den andre på sig en betänkelig min.

Det var i synnerhet de mindre fromma tjänarna, hvilka icke i likhet med munkarna läto sig så mycket påverkas af Lauras andäktiga min, som med egendomliga blickar betraktade flickan.

Den senare vände sig nu till stationsföreståndaren och bad honom låta föra ut mulåsnorna.

Men då utlät sig munken i förvånad ton:

— Hva? Det blir med all sannolikhet ett omslag i väderleken, och därför är det inte alls rådligt att nu fortsätta resan. Det kan och vill ni för resten inte göra ensam; men af oss går ingen nu till klostret. Gif er alltså till tåls, tills middagen är öfver, ni skall då i alla fall nå målet till kvällen. Ni får då också större sällskap, och det är heller inte att befara något missöde, inte heller, att det blir för mörkt, innan ni anländer till klostret.

För Laura var detta ingalunda angenämt, men eftersom hon mycket väl kände, att man hyste misstroende mot henne, förklarade hon sig nöjd med stationsföreståndarens besked.

Man fortfor hela förmiddagen att orda om liket.

Laura blef allt ängsligare och ängsligare till mods, men hennes oro nådde sin höjdpunkt, när en af tjänarna, en schweizare af tysk härkomst, tog sig friheten att gå tätt intill henne och säga:

— Det är väl ändå knappast möjligt, att ni ej skulle veta någonting om hela historien. Visserligen veta inte heller vi någonting om resällskapet och om lavinen, men det är ju mycket förklarigare än er föregifna okunnighet om liket.

Laura stod dock fast vid alla sina påståenden.

— En person som ni, som känner trakten, måtte väl inse det, att jag i farans stund ej kunde tänka på någonting annat än på min egen säkerhet, min egen räddning. Och hur skulle jag väl kunna se något, då en så tät dimma låg lägrad omkring mig, att det föreföll mig, som hade jag stått midt i tjocka moln?

Tjänaren återvände till sina kamrater, hviskade med dem och såg bort mot Laura.

Sedan vände han sig till stationsföreståndaren och talade en lång stund med honom.

Det kom en andra och en tredje munk till, och en ifrig rådpägning uppstod.

Resultatet af den samma skulle Laura snart nog få erfaras.

Munken närmade sig henne åter och frågade henne, af hvilken beskaffenhet den proviant vore, som hon förde med sig, och om hon också, såsom man förutsatte, bure vapen på sig.

Laura vardt helt häpen; hon förstod genast, hvarpå den frågan syftade.

Nu befarade hon det värsta och måste vara så mycket försiktigare i sitt svar.

För att få tid till öfverläggning talade hon mycket långsamt och räknade för munken upp alla de förråd, som hon förde med sig.

Hon visste icke själf så noga, hvilken mängd kött, vin, bröd o. s. v. som lastats på mulåsnan; men hon ordade i alla fall mycket därom, och munken afbröt henne ej utan hörde tåligt på.

Slutligen hade hon ingenting mer att säga om provianten, och nu upprepade mannen sin fråga rörande beväpningen.

Då svarade Laura:

— Jag hade en revolver, men när lavinen med åsklikt dån närmade sig, tappade jag den i förskräckelsen och har inte sedan sett till den. Jag sökte heller inte efter den, utan jag bara traktade efter att fortast möjligt komma bort från det rysliga stället, där snömassorna hvarje ögonblick hotade att begrafva mig.

Munken ruskade på hufvudet och sade:

— Högst besynnerligt. Vi ha hvarken funnit något spår af en nedstörtad lavin eller härifrån hört dånnet från någon sådan. Det synes oss högst gåtfullt. Men säg, var revolvern ert enda vapen?

— Ja, svarade Laura, som hade den endast nödtorftigt från blod rengjorda dolken gömd hos sig.

Munken frågade ännu en gång:

— Alltså ingenting mer än detta skjutvapen?

— Nej, svarade Laura bestämdt.

Därmed slutade samtalet.

Munken vände tillbaka till sina ordensbröder, och man tände åter igen länge om Laura.

Slutligen enades man om att ledsaga henne till klostret,

hvilket ju i alla fall måste ske, att anmäla saken för priorn och öfverlämna åt honom att afgöra, huruvida man skulle antaga något sammanhang mellan den unga kvinnan och den mördade föraren eller ej.

Laura anade mycket väl, hvad som försiggick.

Hon funderade allvarsamt på att undvika ett större följte och att fortsätta vägen i en enda mans sällskap. Denne kunde hon ju sedan också undanröjja, om tillfälle därtill erbjöde sig.

Visserligen ryste hon vid den tanken, men hon fann snart en ursäkt därför.

Man hade ju fattat misstankar mot henne, och i följd häraf måste kon skydda sig.

Att hon mördat föraren, det ansåg hon inte vara något brott, ty den mannen hade antagit en fiendtlig hållning, och enligt Lauras åsikt var det alldeles tillräckligt skäl att antingen skjuta eller sticka ned honom, hvilket senare hon därför också gjort.

Så kom middagen, och alla församlade sig kring ett långt bord till gemensam måltid.

Äfven Laura fick sig en plats anvisad.

Hon låtsade stor blyghet och var mycket tystlåten. Efter måltiden steg hon genast upp för att undvika ett samtal, tackade Gud för maten och lämnade bordet.

En halftimme senare, då ingen fanns inne i rummet mer än hon och munken, bad hon denne styra så till, att hon nu ändtligen kunde fortsätta resan; hon fruktade att åter igen få göra liknande bittra erfarenheter som i går.

Mannen lugnade henne med den försäkran, att han genast skulle träffa alla nödiga förberedelser.

Laura invände:

— Det kommer väl att dröja ännu en god stund. Skulle jag inte kunna resa med en enda följeslagare? Jag längtar efter att ändtligen ha den svåra vägen bakom mig; min otålighet är alldeles obeskriflig.

Men munken ville ej gå in på hennes förslag; han menade, att det ej vore rådligt att i ett sådant oväder skicka i väg henne med en enda man.

Det var i själfva verket heller inte rådligt. Det stormade ju

mer än vanligt. Snön yrde ned, och nordanvinden piskade våldsam samt husets port och fönster.

Laura måste foga sig.

Hon smög sig till ett fönster och drog ur barmen fram den ritning, som Berger gifvit henne.

Af den samma framgick, att den sidoväg, på hvilken hon skulle vika in, befann sig ungefär midt emellan den station, där hon nu befann sig, och själfva klostret.

Hon måste se till, att hon ej förbisåg den; skizzen visade den till vänster, men den var äfven tillgänglig från hålvägen.

Kunde hon öfver hufvud uppnå den där ensamme bundsförvandtens boning?

Det var icke nu möjligt att besvara den frågan.

Men Laura var rädd för, att hon ej skulle kunna komma raka vägen till sin bundsförvandt, utan att hon först skulle nödgas följa med de andra till klostret.

Bernhardiner-klostret var långt ifrån rikt, men många ihågkommo det med gåfvor för det ädla måls skull, som munkarna hade för ögonen.

Det gällde nämligen icke endast att härbergera utan äfven att rädda resande, som städse äro i fara i detta trånga pass.

För att finna sådana olyckliga, som ligga begrafna i snö och is eller eljes ej varit vuxna resans besvärligheter och mödor, hållas de stora hundarna, hvilka göra utomordentliga tjänster.

Gåfvorna inflöto tämligen rikligt, och häraf slöt Laura, att det någonstädes i klostret måste finnas en försvarlig kassa.

Blef hon nu tvingad att taga in hos de fromma fäderna, så ville hon också söka efter ett tillfälle att sätta sig i besittning af en del af deras jordiska gåfvor.

Ingenting var henne heligt; redan som trettonårig flicka hade hon stulit kalken i en kyrka.

Trots sin nuvarande kinkiga belägenhet tänkte hon alltså redan åter på ett nytt, fult dåd.

Äntligen satte sig tåget i rörelse.

Laura besteg åter sin mulåsa, och för större säkerhets skull fick en tjänare leda den.

Vädret hade blifvit ännu afskyvärdare, och Laura svepte helt och hållet in sig i sin päls, så att hon knappast kunde se.

Trots det svåra vädret uppnådde alla ännu före nattens inbrott lyckligt klostret.

Fastän Laura tagit reda på, vid hvilken tid man tillryggalagt ungefär halfva vägen, och fastän hon därifrån gaf noga akt på omgifningen, lyckades hon dock ej upptäcka den stig, som utgjorde hennes egentliga mål.

Hon anlände till klostret, utan att i verkligheten ha funnit någon öfverensstämmelse med sin plan.

Det var för henne högst fatalt och gaf henne mycket mer att tänka på än den omständigheten, att man ville bringa henne i samband med liket.

Hon betraktade klostret med tämligen lugn min och sade genast, så snart portvakten öppnat, att hon ville tala med priorn och redan i dag förrätta sin andakt i klosterkapellet.

Mot denna hennes anhållan hade man ingenting att invända.

Priorn mottog henne, och Laura lade äfven i hans hand en penningsumma, denna gång tre hundra francs.

Hon berättade för klostrets föreståndare om sin ungdom, om sin föresats att blifva nunna och förstod åter igen att ingifva den bästa tanke om sig.

Äfven munkarna här voro icke likgiltiga för detta älskvärda och fromma väsen, och priorn själf förde henne till den lilla klosterkyrkans högaltare.

Där bad Laura, och under det hon skenbart gjorde det, undrade hon, hvar den ärevördige man, som nu knäböjde på ringa afstånd från henne, kunde ha kassan förvarad, på det att hon icke endast måtte kunna ta igen sina tre hundra francs utan äfven stoppa på sig ytterligare en anseelig summa.

Tills vidare yppade sig emellertid intet tillfälle; hon var intet ögonblick obevakad.

Ändtligen anvisade man henne ett rum,

Nu ändtligen var hon ensam.

Om liket hade hon icke vidare hört talas.

Först nästa dag kallades hon åter till priorn, som uppmanade henne att ännu en gång redogöra för olyckshändelsen och sina reskamraters försvinnande.

Laura efterkom uppmaningen och höll sig troget till de förut lämnade uppgifterna.

— *Var denne man er förare? frågade munken.*

— *Nej, inte alls, svarade Laura och vände sig bort.* (Se sid. 794)

Med många ord talade hon om det förfärliga dånet, om den kolossalt stora lavinen, som hon för öfrigt för dimmans skull icke så noga kunnat se, och tillade, att hon fallit till marken, och att det icke fattats mycket i, att en af mulåsnorna gått fram öfver henne.

Hon påstod sig nu också minnas, att hon hört ett skrik, och menade, att det kanske härrört från den man, som man hittat död.

Men den mannen måste ha befunnit sig på långt afstånd från henne, ty hon kände honom inte alls, och han hade ej tillhört hennes resällskap.

Sedan kom priorn att tala om såret och frågade Laurra, hur hon föreställde sig, att det kunde ha uppstått.

Den tilltalade svarade utan tvekan eller förlägenhet:

— Antagligen har han hållit en knif eller dolk i handem. Det är min åsikt, att han tagit lavinens då för ett vilddjurs ryttande, och att han velat försvara sig. När han sedan af en eller annan orsak, kanske till och med endast af idel förskräckelse, precis som det gick mig, föll omkull, sårade han sig själf. På annat sätt kan jag ej förklara saken.

Priorn invände:

— Det synes mig vara ett mycket konstladt antagande. Vore det en främling, som man funnit, så skulle jag möjligen kunna tro, att han var rädd för vilddjur, så att han gick eller red genom passet med dragen dolk. Men denne man, som var förare, och som vi allesamman känna mycket väl, har ju flerfaldiga gånger tillryggalagt samma väg, och visste därför naturligtvis, hur han skulle bete sig, hvad som var mest praktiskt i en sådan belägenhet. Er förklaring kan alltså omöjligen vara den rätta. Vi kunna emellertid ej få någon klarhet i saken, innan vi inhämtat upplysningar från hans hemort, hvarför han anträdtt färden genom passet. Säkerligen har han visat en eller flera resande vägen, och hvilka dessa varit, det ska' man helt säkert kunna få reda på.

Laurra var nära därnär att förlora fattningen.

Men strax tänkte hon åter, att priorn gärna kunde inhämta upplysningar, så mycke' han behagade. Det ginge inte så firt, och innan han finge veta något, vore hon för länge sedan långt sin kos.

Då fick saken visserligen ett helt annat utseende. Men det fick den mot all förmodan redan nu, då priorn tillade:

— Ni stannar naturligtvis kvar här flera dagar. Jag anser er icke vara stark nog för att i så särskildt ogynnsamt väder kunna fortsätta denna mödosamma resa.

— Nej, svarade Laura. Jag ville bara uppfylla ett heligt löfte och sedan strax åter bege mig i väg härifrån.

Priorn invände:

— Men så stanna då! Det är ju er egen fördel. Hvarje resande inhämtar vårt råd och ger sig icke i väg utan vårt samtycke. Alla hafva gjort det till eget gagn. Jag tror inte, att ni kan resa förrän om fem eller sex dagar.

Detta var för Laura en verklig jobspost.

Om fem eller sex dagar hade priorn säkerligen fått under rättelse från byn, att den där föraren brutit upp i sällskap med henne, och sedan förestod henne en laglig ransakning, som hon ej vågade invänta.

Hon måste alltså tänka på att komma undan, och hur svårt det än var, återstod henne likväl ingenting annat.

För att från sig afvända hvarje misstanke tackade hon med den största älskvärdhet munken för hans faderliga omtanke om henne och menade, att hon ej kunde begära så obetingad gästfrihet.

Om han det oaktadt stode fast vid sina förekommande omsorger, så ville hon endast komma i åtnjutande af dem på det villkoret, att hon finge betala kontant allt, hvad hon behöfde.

Priorn svarade:

— Godt, vi antaga det; vi ha här så många fattiga att förplåga och äro långt ifrån rika.

Därmed var en öfverenskommelse träffad mellan Laura och priorn.

Den förra fick fritt välja ett rum och göra bruk af klostrets medel, så långt dessa räckte.

Hon finge sysselsätta sig, hur hon behagade. Man ställde klostrets bibliotek till hennes förfogande, men det förmådde icke intressera Laura.

Man frågade, hvad hon önskade äta och dricka, och tillmötesgick henne i allt, hvad hon önskade.

Af särskild vikt för henne var valet af rum.

Därför synade hon också en hel rad af rum, som voro bestämde för resande.

Men intet enda tycktes passa henne.

Hon ville bebo ett rum på nedra botten, och hon genomdref också denna sin vilja, ty den betydande gåfva, som Laura skänkt klotsret, ålade munkarna att ta särskild hänsyn till hennes önskningsar.

Därför fann Laura gehör, när hon talade om, hur andfädd hon alltid blef af att gå i trappor.

Hon hade så rysligt klent bröst, påstod hon.

Man fann ett rum på nedra botten. Men tyvärr voro dess fönster försedda med galler.

Det fann Laura högst otrefligt.

När hon på ett något ovänligt sätt gaf uttryck åt denna tanke, sade man henne, att den anordningen blifvit träffad i alla rummen, och att det därför heller inte vore rådligt att här göra ett undantag.

Laura var betydligt missnöjd

Hon satt där utan något som helst sällskap i sitt rum, och ensamheten blef för henne så mycket mera tryckande, som hon oupphörligt pinades af den tanken, att någon kunde komma, som visste, att den mördade varit hennes förare, och att priorn på så vis kunde erhålla den önskade upplysningen, innan hon komme i tillfälle att verkställa sin flykt.

Många hinder ställde sig i vägen för utförandet af denna plan att fly.

Liksom i hvarje kloster, så var äfven här porten städse bevakad, och ingen fick utan särskild tillåtelse lämna gården och slippa ut i det fria.

Till olycka för Laura rådde fortfarande ett rent af afskyvärdt väder, hvarför hon ej heller kunde komma med den förevändningen, att hon ville företaga en promenad.

Det var verkligen en ganska svår uppgift, som hon här fått att lösa.

Det oaktadt förblef hon lugn, och hos munkarna försvann allt mera den misstanken, att Laura haft något att skaffa med föraens död.

Grefvinnan gick nu ofta till biblioteket och låtsade intresse för studier.

Men för det mesta sysselsatte hon sig där med att utarbeta sin plan

Tyvänn kunde hon icke sluta sig till mycket af den begränsade utsikt, som hon här hade.

Så förflöt andra, tredje, ja, till och med fjärde dagen, och ändå visste Laura icke, på hvad sätt hon skulle komma bort härifrån.

FEMTIOANDRA KAPITLET.

I frestelse.

Den enda möjligheten för Laura att komma bort från klostret var att söka sig en bundsförvandt.

Och eftersom hon med skäl betviflade, att munkarna skulle låta muta sig eller låta sig påverkas af hennes skönhet och behag, riktade Laura sitt ögonmärke på de tjänande bröderna, som uträtade sysslorna och ej voro bundna af de stränga ordensreglerna.

Bland dessa tjänande bröder funnos många yngre, och det var i synnerhet en fransysk broder med eldiga blickar och vinnande anletsdrag, som Laura började ha sina spekulationer på.

Med en erfaren bedragerskas öfvade blick insåg hon, att han kunde bli en god bundsförvandt och ett användbart verktyg.

Och hon hade åter igen tur.

På femte dagen af hennes vistelse i klostret blef det ifrågasvarande unge mans tur att tjänstgöra just i biblioteket.

Bredvid detta fanns ett litet läsrum för resande.

Det var i detta rum, som Laura nu i tre dagars tid förgäfves studerat sin planritning.

Här kunde hon stiga in när som helst, och nämnda dag haade hon att vända sig till den unge mannen för att erhålla de böcker, som hon önskade.

Följaktligen erbjöd sig tillfälle att inleda ett samtal med honom, och det var så mycket lättare, som det för tillfället ej fanns någon mer resande i klostret än hon, hvarför hon ostördt kunde tala med mannen i lärummet.

Hit kom nu Laura åter igen på eftermiddagen och tog plats i närheten af fönstret.

Den tjänande brodern steg genast fram till henne och frågade, hvad hon önskade läsa.

Laura svarade tvärt:

— En helgonens legend. Jag läser nästan aldrig någonting annat. Det är så uppbyggligt att läsa om de upphöjda exempel, som flydda tider gifvit den nuvarande syndiga världen.

Mannen hämtade den begärda boken, i hvilken åtskilliga helgons lefnadsöden voro upptecknade.

Laura slog upp boken. Det var henne alldeles likgiltigt, hvad hon läste, ty innehållet intresserade henne ej det ringaste. Några minuter bläddrade hon i boken, slog sedan åter ihop den och såg på den unge fransmannen.

Deras blickar möttes, och Laura steg nu plötsligt upp, samt ställde till honom den frågan:

— Ni har väl varit här länge?

— Nära nog ett helt år, ljöd svaret.

— Ett år? Men hur har ni stått ut med det i denna ensamhet.

— Jag måste. Hvad skall jag eljes ta mig till? Jag är nu en gång bestämd till att här som tjänande broder förrätta drängsysslor. Ingen människa undgår sitt öde.

— I all synnerhet inte då, när hon själf ej gör någonting därför, svarade Laura.

Hon yttrade dessa ord i förebrående ton.

— Ack, min fröken, sade den unge mannen suckande, ni känner ej mina förhållanden. Jag är ingalunda frivilligt här utan lyder tvånget.

— Vill ni inte för mig berätta, hvilket tvång, som trycker er?

frågade Laura, sedan hon halfhögt yttrat för sig själf: Så är äfven fallet med mig.

Och hon fortfor nu högre:

— Ni föreföll mig genast så sorgsen, och jag tänkte med det samma, att ni önskade er långt bort härifrån.

Åter igen suckade mannen.

— Det är nog också så. Men hvad båtar all min längtan? Den gör mig bara ännu olyckligare.

— Kan ni då verkligen inte komma härifrån?

— Nej.

— Men hvarför inte?

— Jag är en fattig man, som är helt och hållet beroende af en gammal morfar. Men denne vill ovillkorligen göra en munk af mig, och därför menade han, att jag borde begifva mig hit upp, där jag komme i tillfälle att på nära håll bevittna en så ädel verksamhet; då skulle nog lusten att ansluta mig till de ärevördiga fäderna och bröderna inställa sig, antog han.

— Nå-å, hur är det då nu med den lusten?

* — Tyvärr har jag ännu ej försport något af den. Alla människor äro inte skapade till att lefva klosterlif. Men just det vill inte gubben inse. Jag måste det oaktadt bli munk.

— Då går det ju er ungefär på samma sätt som mig. Äfven mig ville min förmyndare bura in i kloster, men det lyckades honom inte. Jag tycker inte om ensamheten. Det är bra mycket trefligare, när man är två.

Hon satte sig, lutade sig tillbaka och såg utmanande på honom.

— Ja, den som ändå kunde komma bort härifrån! suckade om igen den unge mannen.

— Ni tyckes ännu ej ha gjort någonting därtör. Försök en gång!

— Hvad hade jag också för vinst däraf? Ska' jag gå och tigga? Här har jag, hvad jag behöfver, men där ute i världen . . .

Här föll Laura honom i talet:

— Ni måste bara vara klok. En ung, vacker man ska' väl alltid kunna reda sig. Men låt oss med ord ge saken en bestämmande form! Jag behöfver en följeslagare. Myndig är jag och en förmögenhet har jag, så att jag kan slå mig ned hvar som helst,

hvar jag behagar. Mitt heliga löfte har jag uppfyllt; jag harr bedt här, och i morgon skall jag mottagga sakramentet, sedan geer jag mig åter i väg. Om ni skulle bli min följeslagare?

— Det tillåter inte herr priorn; den ärevördige herrn skall afgjort vara däremot, menade den unge mannen trohjärtadt.

— Ja, men måste ni då fråga honom?

— Naturligtvis. Jag står ju i hans tjänst.

— Men inte frivilligt

— Det ändrar väl knappast saken.

— Jo, det ändrar den i väsentlig mån. Ni behöfver intte alls göra er några samvetsförebåelser, om ni nattetid ger er i väg:

— Helige Gud!

Laura intöll skrattande:

— Nu tror ni väl, att själfva den lede frestar er? Men det är inte fallet. Jag skall hjälpa er, jag skall dra försorg om, att ni skall få föra det angenämaste lif i världen. Följ med mig! Hvarför ska' vi sitta här och vänta, tills det behagar de ärevördige männen att låta oss draga våra färde?

Den unge mannen ruskade på hufvudet; han trodde inre rikigtigt den unga flickan.

— Jag vill säga er allt, fortfar Laura. Hvarför ska' jag för er göra en hemlighet däraf, då det inte alls behöfs? Se här!

Hon tog fram sina pengar.

Så mycke' pengar i sedlar, guld och silfver hade nog mannen aldrig förr i sitt lif sett.

— Det är bara en ringa bråkdelen af det, som jag äger. Naturligtvis för man inte på en sådan resa med sig hela sin förmögenhet. Jag äger öfver två millioner francs, hvarför jag nog kan göra något för den, som jag tycker om.

— Ja visst, ja visst, medgaf den tjänande brodern, som kände sig helt underlig till mods.

Laura fortför:

— Nu känner ni mig, och jag gör er kort och rättframt ett förslag. För er skull vill jag i hemlighet lämna klostret, fastän jag ju inte alls behöfver det. Ni måste förskaffa mig nyckeln. Allt det öfriga blir min sak.

Den unge fransmannen blef allt mer förvirrad.

Han svarade:

— Nej, nej, ni inleder mig i frestelse. Kanske är det meningen att störta mig i olycka.

Laura steg upp och såg på honom med stolta blickar.

— Anser ni mig vara en förräderska, en angifverska? Aldrig i mitt lif har jag brutit mitt löfte, och om ni vill, så svär jag vid Gud och alla de helgon, som omgifva hans lysande tron, att jag menar ärligt och uppriktigt med er och aldrig skall bryta denna ed. Eljes straffe mig Gud därför, han fråntage mig allt, hvad jag äger, och jag vill stå vid skampålen inför hela världen, om jag nu ljuger.

Hon höjde handen till ed, och den unge mannen, som ännu ej tycktes ha gjort många erfarenheter i lifvet, lät hänföra sig af denna högtidliga ed.

— Kanske, menade han, dock fortfarande tveksamt, skulle högvördige priorn ändå kunna förmås att låta mig draga mina färde.

Laura inföll:

— Misstag! Aldrig i lifvet gör han det. Så vidt jag vet, är man i sådana ordnar, äfven om man ännu ej tillhör samfundet, likväl bunden för en viss tid. Säkerligen har äfven ni förbundit er att stanna här en längre tid?

— Tyvärr är det så, ljöd svaret. Men det beror ju ändå alltid på den högvördige herrn, om han vill befria mig därifrån eller ej.

— Men han gör det inte. Jag har ju redan haft tillfälle att tala med den mannen, och jag insåg med det samma, att han visserligen är en mycket from, men också en högeligen pedantisk herre, och man kan ej antaga, att en sådan skall i någon mån afvika från det rättas stränga bokstaf. Jag har noga öfvervägt allt och funnit, att det ej återstår oss någonting annat än att i hemlighet begifva oss härifrån. Välj nu mellan det glädjetomma, farliga lifvet här och den glans och prakt, som möter er vid min sidal! Lifvets alla fröjder vinka er, och det är jag, som bjuder er dem.

Hon gick närmare honom och tryckte hans hand.

En egendomlig känsla genomlopp ynglingen, och hans blod råkade i svallning.

Men han var på samma gång rädd för Laura, ty han tyckte sig höra frestarens röst, då hon talade.

— O, hur gärna skulle jag inte vilja komma bort härifrån! sade han. Men jag har ej mod därtill.

— Är ni så feg? Hur kan bara en människa yttra någonting sådant? Skäms ni inte?

— Jag skulle ej darra, om det icke vore fråga om en sak, som är en orätt. Men orätt vore det, ty jag bröte ju det löfte, som jag gifvit högvördig herr priorn.

— Då tar ni åter igen miste, om ni ser något orätt däri. Har då verkligen ni gifvit det löftet? Nej! Er morfar har gjort det. Denne gamle eländige tyrann, som gjort det, må han själf i stället för er hålla ord! Må han liksom ni tillbringa ett helt år med att fordra mulåsnor och umgås endast med den stora hunden! Må han göra det, ni är ej förpliktad därtill. Afpressade löften äro icke bindande, och det strider mot religionens alla grundsatser, att man skulle vara tvungen att hålla ett löfte, som blifvit en aftvingadt. Jag vill bara inte höra edra barnsliga undanflykter, som inte alls anstå en man.

Laura lyckades äfven leda denne hitills hederlige och rättänkande man bort från rätta vägen.

Redan efter en kvarts timmes förlopp hade de kommit så långt, att de sutto förtroligt tillsammans och rådgjorde, på hvad sätt de lämpligast skulle kunna verkställa flykten.

Härunder yttrade Laura:

— Enligt min åsikt är det endast och allenast fråga om att komma i besittning af nyckeln till hufvudporten. Man måste söka att på skickligt vis bemäktiga sig den, och det måtte väl inte vara någon omöjlighet.

— Det är ingen lätt sak, menade den unge mannen, ty hos oss går någon hela natten på vakt för att släppa in de efter förolyckade kringströfvande hundarna. Om nämligen hundarna vädra döda eller förolyckade, så springa de genast tillbaka till klostret och ge skall. Då bryta munkarna och de tjänande bröderna strax upp för att fortast möjligt begynna räddningsverket. Af detta skäl är det svårt att obemärkt komma bort härifrån, äfven om man är i besittning af nyckeln.

— Det måste väl finnas någon mer port än denna hufvudport, invände Laura.

— Åh ja, flera till och med; men de leda till gårdar, som äro omgifna af så höga murar, att man ej kan komma öfver dem.

Laura tog sig en funderare.

Sedan frågade hon:

— Det är väl inte alltid samma person, som sköter portvaktarsysslan?

— Nej, det tura vi om med. Den egentlige nyckelförvararen är en munk, som vakar hela natten igenom. Tidt och ofta öfvertygar han sig om, att allt är i ordning, mottar af den tjänande broder, som aflöses af en annan, nyckeln och lämnar den till näste man.

— Är ifrågavarande munk en gammal man?

— Ja.

Laura funderade åter.

Sedan frågade hon vidare.

— Nå, hur är det då med de tjänande bröderna, äro de allesamma unga personer?

— Inte alla.

— Finns det kanske någon mycket bräcklig bland dem?

— Ja, en.

— När har då han vakten?

— Det vet jag inte.

— Det måste ni söka ta reda på, det är alldeles nödvändigt, ty jag föreslår, att vi helst välja den tid, då ifrågavarande man har nyckeln om hand.

Den unge mannen darrade.

Med osäker röst frågade han:

— Hvad tänker ni göra?

Laura svarade:

— Förskaffa oss nyckeln. Jag ser nog, att ni ej är i stånd därtill, och därför måste ju jag göra det, fastän ju jag såsom kvinna kunde ha rätt att fordra mera af en man än af mig själf.

Mannen invände:

— Låt oss för Guds skull afstå därifrån! Hur lätt kunde det inte misslyckas! Nej, på det sättet går det inte. Jag vill i Guds namn fortfarande stanna kvar här.

— Mes! utbrast Laura. Hur kan ni bara tala så? Jag bjuder er ett härligt, sorgfritt lif, och ni vill begrafva er själf inom fängelsemurar. Skam öfver er, om ni inte nu tar mod till er och i gemenskap med mig betriar er!

Med. darrande röst invände mannen.

— Men besinna det, att denna befrielse gagnar till intet! An-
tag, att vi stode utanför klostret — hvart skulle vi väl ta vägen?

Då svarade Laura i tvärsäker ton:

— Det vet jag.

— Verkligen?

— Ja.

— Men vi ha ju ingen mulásna, ty någon sådan kunna vi
ju ej ta med oss häritrån.

— Så ge vi oss väl i väg till fots då, för den dyrbara frihe-
tens skull. Skall ni fortfarande vägra att för någonting så härligt
som friheten kämpa en liten tid mot elementen? Är det inte vida
ärofullare att upptaga en sådan strid än att stanna kvar här och
förrätta slafsysslor? Ännu en gång säger jag er det, att ni måste
skämmas, om ni bara gör den allra minsta invändning.

Den unge mannen var ännu ej ense med sig själf.

Men Laura förstod att äfven personligen intaga honom, och
på så sätt kom han allt mera under hennes inflytande.

Man hade ännu mycket att tala om flykten. Men då sprang
mannen plötsligt upp och förklarade:

— Nej, aldrig beslutar jag mig därför.

Laura steg likaledes åter upp och svarade:

— Om ni inte gör det, så skall jag styra om, att ni blir
straffad. Jag skall säga priorn, att ni förgått er mot mig. Ni har
redan varit hos mig mer än tillräckligt länge, för att man skall tro
mina ord. Jag skall nog finna medel att för de fromma fäderna
göra det trovärdigt, som jag påstår om er. Ni har nu intet val.
Antingen följer ni med mig, eller jag anklagar er för närgångenhet,
och ni blir ådömd en kännbar botgörörelse.

— Hur skulle ni kunna göra det?

— Det ska' ni nog få se, svarade Laura mycket onådigt.
Bestäm er alltså! Ni har med mig uppgjort planen och måste nu
också med mig utföra den. I annat fall prisger jag er, och ve er då!

Mannen svarade ingenting.

Laura slog fort an en annan ton.

Hon tilltalade honom smekande, och det lyckades henne å
nyo att med sina förförelsekonster fullständigt underkufva honom
under sin vilja.

Det dröjde nu bara en liten stund till, sedan slöt han henne i sina armar och lofvade att följa med, hvart hon förde honom, hur stora än de faror voro, som väntade honom.

Nu gällde det alltså att sätta den uppgjorda planen i verkställighet.

Den unge fransmannen och Laura skildes.

Den senare gick in i det henne anvisade, på nedra bottnen belägna rummet, och den unge mannen sökte få veta, när den där bräcklige mannen skulle få hand om portnyckeln.

Skenbart likgiltigt frågade hon en af munkarna, och denne gjorde sig det besväret att se efter, i hvilken tur de tjänande bröderna nästa natt skulle hålla vakt.

Den unge fransmannen var icke själf med bland dem, som hade denna vakt.

Hufvudnyckeln anförtrodde man aldrig annat än åt sådana, som redan varit minst tre år i klostret.

Nu var förbindelsen mellan grefvinnan och den unge fransmannen redan något försvårad.

Han kunde omöjligen beträda Lauras rum, och hon fick ej mycket visa sig utom det samma, om hon ej ville göra sig misstänkt.

Men hon hittade i alla fall på råd.

Klockan var vid pass nio på kvällen, då det som vanligt ringde till bön.

Den unge fransmannen såsom varande en af dem, hvilka senast ägnat sig åt klosterlifvet, måste gifva tecknet därtill.

Laura gick nu, hvilket ju icke kunde förvägras henne, till kyrkan.

Munkarna församlade sig allesamman i koret för att där sjunga aftonhymnen, under det Laura försvann i det angränsande lilla tornet, i hvilket den unge tjänande brodern stod och ringde.

På så sätt kunde hon åter få tala med honom, och han meddelade henne nu, att han redan visste, hvem som började med nattvakten, hvilken munk som komme att ta emot och öfverlämna nyckeln, och vid hvilken tid den där bräcklige mannen skötte portvaktssysslan.

Det gjorde han mellan klockan ett och tu, alltså på en mycket lämplig tid.

Laura var mycket glad öfver dessa upplvsningar, som hon

erhållit af sin bundsförvandt, och hon tillhviskade honom, att han senast klockan tolf borde infinna sig hos henne.

Mannen förklarade sig villig att vid midnattstid uppsöka grefvinnan i hennes rum.

Sedan gömde hon sig i en vrå af tornet, där hon med den unge mannen stannade kvar, tills munkarna åter aflägsnat sig.

Sedan vände hon tillbaka till sin kammare, och den tjänande brodern begaf sig i våldsamt sinnesrörelse till sofsalen.

Här kom han tillsammans med de öfriga kamraterna, och snart rådde här den största stillhet.

Under tiden tog Laura ännu en gång fram den af Bergter erhållna ritningen.

Trots denna hade hon ännu ej lyckats upptäcka den sidloväg, som ledde till den där medlemmens af förbrytarligan bostad, hur mycket hon än under vägen från stationen till klostret spejate omkring sig.

Hon fruktade, att den vägen blifvit igensopad af snö, och då kunde hon nog inte heller på återfärden finna den.

Men hon hade här intet val, utan bort från klostret måste hon.

Så kom midnatten

Den unge mannen infann sig punktligt i Lauras rum, sedan han smugit sig ut ur den gemensamma sofsalen och därifrån utför trappor och genom korridorer.

Det kom bägge två väl till pass, att Lauras rum låg på nedra bottnen.

Grefvinnans nye bundsförvandt var mycket upprörd, när han steg in.

Orsaken till denna sinnesstämning såg Laura i eftermiddagens händelser och i den förestående nattliga flykten.

Men däri hade hon misstagit sig.

Mannen medförde nämligen den underrättelsen, att det bud, som priorn skickat ut, återkommit med det besked, att föraren, som man sedan funnit mördad, ledsagat en ung, ovanligt vacker flicka, som sagt sig ämna resa genom passet till Italien.

Laura låtsade stor förvåning.

— Ah! utlät hon sig. Högst märkvärdigt! Och reste den flickan alldeles ensam?

Fransmannen svarade:

— Man påstår det.

Därvid såg han misstroget på Laura.

Denna fortfor:

— Det måtte allt ha varit en mer än lofligt enfaldig gås eller också en öfverspänd, våghalsig människa, ty ett förståndigt fruntimmer reser inte vid den här årstiden genom passet, åtminstone beger hon sig inte i väg ensam med föraren. Har jag inte rätt?

Den unge mannen råkade i tydlig förvirring, men sade ingenting.

Då lade Laura armen kring hans hals och frågade:

— Hvarför så tystlåten, min käre vän?

Den tilltalade teg fortfarande.

— Inte ska' man väl vara så ängsligt rädd. Jag är ingen förbryterska, jag gör ingenting orätt, försäkrade Laura.

Förskräckt drog sig den tjänande brodern tillbaka. Sedan sade han:

— Jag måste öppet säga er, att man misstänker er för att ha mördat den italienske vägvisaren. Redan ha några af de ärevärdige männen talat därom, och de ämna i morgon bittida föredraga saken för priorn, och eftersom det, efter hvad man försäkrade oss, ej kan konstateras, att den där föraren dessa dagar ledsagat någon annan ung dam, så kommer man att hindra er att lämna klostret.

Laura hycklade stor förvåning och sade:

— Hva'? Skulle de ärevärdige fäderna ha en sådan tanke om mig? Skulle de verkligen kunna tro, att jag är en förbryterska? Ända från barndomen har jag varit from och gudfruktig och har aldrig förgätit, att där uppe i höjden bor en allsmäktig Gud, som ser allt, äfven där människoögat ej förmår skönja något. Och nu skulle jag ha begått ett så fasaväckande dåd? O Gud, min Gud, hur kan man bara antaga någonting dylikt!

Laura slog händerna för ansiktet och låtsade stor bedröfvelse, för det man så misskánt henne.

Då sade der unge mannen liksom öfverskylande:

— Jag tror det ju heller inte, snälla ni. Jag talar ju bara om faran.

— Jag kommer ej att utsätta mig för den skammen, sade nu Laura bestämdt. Jag är fast besluten att gå. Jag har ingenting

alls att frukta. Mitt samvete är rent, och jag skall ärorikt framgå ur hvarje ransakning. Men jag anser det under min värdighet att försvara mig mot en dylik anklagelse. Därför står jag fast vid mitt beslut att lämna detta hus. Aldrig hade jag trott, att jag i denna den kristliga kärlekens hemort skulle få se en så ful misstanke mot en oskyldig. Gud, min Gud, hvarför tillåter du det?

Hon föll på knä och bad.

Den unge mannen var djupt rörd. Han fattade hennes hand och förde den till sina läppar.

— Nej, sade han, jag skall aldrig kunna tro det om er. Ni är ren och god som en ängel.

Laura reste sig hastigt upp, gaf mannen en kyss och omfamnade honom.

— Du stannar hos mig, jag vet det, sade hon. Du skall för mig öppna porten och ej tåla en så skamlig beskyllning mot mig.

Laura hade honom nu fullständigt i sitt våld.

Mannen samtyckte nu ändtligen till att med henne i hemlighet lämna klostret.

Han föreställde henne emellertid de svårigheter, som ställde sig i vägen för ett sådant företag.

Han menade, att mulåsnorna^o voro oumbärliga, och om man också vore aldrig så bekant i trakten, kunde man dock ej finna rätta vägen i mörkret och i så fult väder.

Men Laura afstod ej från sin föresats.

Fort flög tiden hän, under det de båda talade med hvarandra.

Klockan hade blifvit ett, och nästa timme måste afgöra allt.

Budets återkomst hade i klostret framkallat stor oro.

De medförda underrättelserna voro ju ägnade att på Laura kasta den misstanken, att hon vore mörderskan.

Man var emellertid nog hänsynsfull att icke nu störa henne, ty man misstänkte icke, att hon egenmäktigt kunde lämna klostret.

Ingen hade någon aning om, på hvilket listigt sätt Laura vunnit den unge mannen, och många voro till och med af den åsikten, att ett missförstånd föreläge; man borde icke kärlekslöst döma främlingen.

Det vore ju knappast möjligt, att den späda, fromma och älskvärda flickan, som var så blyg och tillbakadragen, kunde ha begått en dylik missgärning.

Budets sena ankomst hade till följd, att priorn redan sof och man ej ville väcka honom, hvarför man inte heller strax kunde inhämta förhållningsorder.

Man vidtog tills vidare inga åtgärder utan gjorde allt beroende af den högvördige herrns utlåtande. Det var ju också han, som här hade att bestämma.

FEMTIOTREDJE KAPITLET.

På flykt.

Med jättesteg skred tiden framåt. Laura manade sin bundsförvandt att ej tveka längre.

— Det måste nu ske, sade hon. Vi bemäktiga oss nyckeln, eller allt är förloradt.

Mannen invände i bedjande ton:

— Ack, om ni ändå ville afstå därifrån! Det kan ju i alla fall inte lyckas.

— Kalla mig du! uppmanade honom Laura, för att ge honom ytterligare ett bevis på sin gunst. Det måste lyckas. Gå nu bara och se, hur det är med nyckelbevararen! Skulle han vara allt för mycket på sin vakt, så måste du söka att med våld komma i besittning af nyckeln.

— Det kan jag inte, vid Gud, jag kan det inte. Skall jag rycka ifrån honom den? Skall jag brottas med honom? Sätter jag mig upp mot ordningen här i huset, så är jag törlorad och du, min dyra flicka, med mig.

Laura invände:

— Bort med alla betänkligheter, ty det måste ske. Vet du då ingen förevändning, under hvilken du skulle kunna bemäktiga dig nyckeln?

— Nej, det finns intet skäl därför, och om jag också hittade på aldrig det, skulle min begäran likväl bli afslagen.

Laura funderade en kort stund och sade sedan:

— Jag går med dig och är dig behjälplig. Skulle du inte kunna få i mannen något, så att han blefve sömnig?

— Sådana medel stå mig ej till buds, ljöd svaret. De finnas endast i apoteket och äro för mig absolut oåtkomliga.

— Jag kan ge dig ett mycket verksamt medel, af hvilket du bara behöfver ge honom in några få droppar.

— Det kan jag inte, förklarade den unge mannen. Allt, hvad du fordrar, är mig omöjligt. Afstå från din föresats; ty vi komma i alla fall ej till målet.

Laura blef förargad.

Hon kunde ju inte ge efter, på inga villkor kunde hon det, fastän hon mycket väl insåg den fara, hvori hon störtade sig.

Men det var en omöjlighet för henne att ännu längre tveka. Hon lämnade alltså rummet, och den unge mannen följde henne.

— Min Gud, min Gud! mumlade han därvid förtviflad för sig själf. Hur skall detta aflöpa?

Laura, som fort lokaliserat sig i klostret, styrde kosan till hufvudgången, där portvaksrummet var beläget.

Hon såg sig om efter sin följeslagare, hvilken mycket långsamt och dröjande kom smygande efter henne.

— Gå in! hviskade nu Laura. Det finns väl ett glas vatten till hands, eller dricker han möjligen sprithaltiga drycker för att värma sig.

— Spritvaror begagnas inte hos oss; vi äro vana vid den allra strängaste tukt.

Laura såg nu själf, hur svårt det var att här finna någon utväg.

Efter några ögonblicks funderande frågade hon:

— Är han ensam?

— Helt säkert.

Då fattade Laura ett raskt beslut.

Hon gick uppför de få trappstegen till portvaktsrummet och öppnade dörren.

Den gamle mannen satt i en länstol och for nu upp.

— Hvad ä' det? sporde han vresigt.

Laura gick närmare.

Mannen ville resa sig upp, men med en snabb och beslutsam rörelse grep honom Laura i strupen och hällde i hans halföppna mun innehållet i en liten flaska, som hon hållit i beredskap i handen.

Med ett skickligt och energiskt grepp hade hon utfört detta dåd.

Den gamle, svaga mannen ustötte ett svagt rop; sedan sjönk hans hufvud tillbaka.

Laura väntade intet ögonblick; hon kallade till sig sin bundsförvandt, men denne stod där dödsblek och darrande, och Laura måste själf dra in honom i rummet.

Därvid hviskade hon hastigt:

— Hvar är nyckeln? Här är intet ögonblick att förlora. Kom, och sedan bort härifrån! Hvad jag ville uträtta, det är nu gjordt.

— Förskräckligt!

— Söla inte, människa, för då störtar du oss bägge i fördärfvet. Hvar är nyckeln?

Mannen kunde ej svara.

Laura gick till en vägg, där det hängde en nyckelknippa. Den tog hon och skyndade ut i korridoren, dragande med sig mannen till porten.

När de kommo dit, lade hon nyckelknippan i hans hand.

— Se så, gör nu, hvad som måste göras! Du finner nog snart den rätta nyckeln. Tveka inte; vi äro förlorade, om du ej handlar raskt.

Laura drog honom närmare.

— Se här, fort, jag besvär dig.

Nu ändtligen ryckte mannen upp sig till handling. Men en förfärlig ångest grep honom, ty han fann ju ej den rätta nyckeln.

Då ryckte Laura ifrån honom nyckelknippan och gjorde själf ett försök.

Den tredje eller fjärde nyckeln, som hon provade, passade i låset, men den gick så trögt, att hon ej kunde vrida om den.

— Hjälp mig! Var man och gör, hvad vi nu icke kunna underlåta.

Mannen fattade nu tag i nyckeln och tryckte samtidigt med andra handen på sidan af låset.

Nyckeln vred sig. Laura fattade med bägge händerna den stora tunga klinkan och tryckte ned den.

Porten gick upp.

Laura ryckte mannen med sig ut och skyndade bort mot passet. Vägen var slipprig, och det kostade henne mycken möda att komma framåt.

Den unge mannen tycktes inte alls följa henne. Kanske hade han vänt om.

Laura skulle nu icke ha brydt sig så mycket därom. Men mannen hade fort blifvit fullt medveten om sin belägenhet; han insåg nu, att det ej mera fanns någon återgång för honom, ty han var öfvertygad om, att han skulle bli ansedd som rymmerskans medhjälpare, om han stannade kvar.

Därför skyndade nu äfven han bort i mörkret, och snart hade han upphunnit Laura.

— Åt vänster, sade hon, samma väg, som jag kommit!

Och så fortsatte båda vandringen i dimman. Under de närmast följande minuterna yttrades ej ett ord.

Endast långsamt kommo de framåt, nästan vid hvarje steg halkade de. Det var blott allt för sannt, att man här stod sig slätt utan mulåsnor.

Men det var ångesten, som dref de båda flyende vidare.

Luras allt för mycket anlitade krafter öfvergäfvos henne dock nu, och hon signade till marken. Förtviflad böjde sig den unge mannen ned öfver henne.

— Låt oss vända tillbaka! Ännu kan kanske allt godtgöras. Det är bättre, att vi återvända till klostret, än att vi här omkomma.

— Aldrig, aldrig i lifvet! invände Laura. Bort härifrån!

Understödd af sin följeslagare reste hon sig hastigt åter upp, och så bar det i väg genom mörker och dimma.

Det var förfärliga timmar, som nu följde. Årstiden var, som vi redan nämnt, den, då hösten öfvergår till vinter.

På bergen, tusentals fot öfver hafvet, hade vintern redan inträdt, och ännu klockan sju på morgonen rådde rundt omkring fullkomligt mörker.

Dimman ville icke vika. Ingen stråle af dagsljus föll på den farliga vägen.

Mellan skyhöga klippor och outgrundliga bråddjup och klyftor kunde man endast komma steg för steg framåt.

Det var rysliga timmar, hvilka för de flyende kröpo fram i snäckgång.

Det var verkligen hög tid, att det äntligen dagades.

Förtviflan hade nu bemäktigat sig icke endast den unge fransmannen utan äfven den så uthålliga Laura.

Med hennes krafter var det nu totalt slut, och de båda flyktin-garna satte sig ned på en plats, som syntes dem mest passande.

Dimman lättade så småningom, men det blef inte ljusare för det.

Dödstrött vände sig Laura till sin följeslagare med orden:

— Det lär finnas en sidoväg, som grenar ut från passet. Om man går från sista stationen till klostret, har man den på vänster sida, alltså ha vi den nu, eftersom vi komma från klostret, på höger hand. Vet du någonting därom?

— Det finns en sådan väg, ljöd svaret.

— Den vägen måste vi beträda, förklarade Laura.

Högeligen förvånad såg den unge mannen på henne och sade:

— Den vägen? Det är knappast möjligt nu på vintern.

— Det måste vara möjligt, svarade Laura. Du trodde heller inte, att vi kunde bemäktiga oss nyckeln, och ändå gick det så behändigt. Därför ska' vi äfven nu lyckas, om vi bara äro ihärdiga, samla alla våra krafter och energiskt sträfva framåt.

Det var emellertid lättare sagdt än gjordt.

Den unge fransmannen, i hvars öde plötsligt inträdt en så betydelsefull växling, ägde knappast kraft att resa sig upp, och med Laura var det lika illa ställt.

Men det var en bjudande nödvändighet att lämna platsen.

Man började alltså söka efter den sidoväg, hvarom Laura talat.

Det var en benig uppgift, ifrågavarande väg syntes ingenstädes till.

Äntligen sade mannen och pekade åt höger:

— Här måste det vara. Men hur ska vi komma öfver de massor af snö och is, som här hopat sig?

— Äfven det måste ske, förklarade Laura med stor bestämdhet och började genast klättra uppför den första snödrifvan.

Men den var hård och frusen och Lauras försök misslyckades.

Hon upprepade försöket, men denna gång från sidan, och nu lyckades hon verkligen komma upp på den höga drifvan.

Nu skändes hennes följeslagare, hvarför äfven han ansträngde sig för att komma uppför den branta snöväggen.

Äfven honom lyckades det.

Men han hade knappast kommit upp, innan bjällerklang hördes på något afstånd.

Antagligen kommo resande, som tidigt på morgonen brutit upp från stationen eller varit nog olyckliga att nödgas tillbringa natten ute i det fria.

Laura och hennes följeslagare måste försöka gömma sig.

Ångesten förlänade dem vingar, och de ilade nu, så godt sig göra lät, bort öfver snöfältet.

Men af en väg stod intet spår att upptäcka, och om någon här förmodade en sidoväg, så måste han ha sett den förut och känna mycket noga till trakten eller också äga en mindre vanlig inbillningskraft.

Tio minuter fortsattes så flykten utan missöde. Men då sjönk plötsligt Lauras följeslagare ned i snön ända till bröstet.

— Hjälp! ropade han.

— Jag kan inte hjälpa, svarade Laura, som skattade sig lycklig, för det hon icke råkat i samma fördömelse.

Hon fortsatte vandringen, men med mycken försiktighet, varnad af sin följeslagares öde.

— Hjälp! skrek den senare om igen.

Men Laura svarade:

— Det är alldeles omöjligt för mig att hjälpa. Farväl! Jag kan ej göra mer än beklaga din olycka.

— Fördömdt! Lämna mig inte ensam här! ropade mannen i förtviflad ton.

Han fick ej mera något svar.

Laura sträfvade med outtröttlig energi vidare.

Nu brast den unge mannen ut i högljudd jämmer och klagan. Men han befann sig på allt för stort afstånd från passet, för att man därifrån skulle kunna ha hört honom.

Hans förtviflan stegrades till sin höjdpunkt. Emellertid skulle

ingen kunnat påstå, att Laura verkligen här skulle ha varit i stånd att hjälpa honom.

Hon var själf till ytterlighet utmattad, och det var endast med den största ansträngning, som hon förmådde släpa sig vidare.

Men den förtviflade mannen såg nu ingenting annat än hennes hjärtlöshet.

Hon hade lockat honom med sig, hade förledt honom att glömma sin plikt, och nu lämnade hon honom skamligt i sticket och var endast betänkt på att rädda sig själf.

Och det lyckades henne verkligen.

Obekymrad om sin följeslagares öde, hvilken hon numera för öfrigt betraktade som ett obrukbart verktyg, sträfvade hon framåt, och snart märkte hon en gynsam förändring.

Hon upptäckte spår af en väg, som blef allt tydligare och på sina ställen till och med var alldeles fri från snö.

Man kunde här af sluta till, att människohänder här varit i verksamhet, och Laura kände sig betydligt upplifvad, när ett noggrannt aktgifvande på omgifningen allt mer stärkte henne i denna hennes förmodan.

Hon gick nu något fortare framåt, men ännu såg hon intet spår af någon människoboning.

Till sist orkade hon dock ej gå längre; hon måste hvila sig.

Kölden var, om också icke så skarp som under natten, så likaväl fortfarande ganska kännbar, hvarför man ej kunde hvila länge utan att löpa fara att stelna.

Åter igen samlade Laura alla sina krafter och vacklade vidare.

Hon kom till en skarp krök af vägen, som nu åter blef mycket smal och gick fram mellan höga klippväggar.

Då varseblef hon plötsligt framför sig en ännu i dimma in-
höljd massa, som hon tog för en människoboning.

Denna syn, så obestämd den än var, stålsatte å nyo hennes krafter.

Alltså hade hon ändå inte tagit miste om rätta vägen.

FEMTIOFJÄRDE KAPITLET.

Fängelset på bergshöjden.

Snart kunde den trötta vandrerskan urskilja konturerna af en sällsam byggnad. Det var en af oskrädda stockar hopfogad koja, oregelbunden, men stark, ändamålsenlig för sitt läge på den kala, ogästvänliga bergshöjden.

Laura erinrade sig, att Berger med några ord för henne beskrifvit denna byggnad, och hon tviflade icke mera på, att hon här skulle träffa den medlem af förbrytarbandet, som fått på sin lott att vara fångvaktare i det här uppförda fängelset.

Nu steg hon fram till huset och bultade häftigt på dörren.

En liten stund förblet allt tyst. Men sedan hörde Laura en mansröst fråga:

— Hvem där?

— En kamrat, Ralf, svarade hon. Öppna!

Denna begäran uppfylldes dock icke genast.

Mannen där inne tycktes vara mycket misstrogen, ty han förelade henne nu ytterligare flera frågor. Det var vissa bestämda ting, som han gjorde sig underrättad om, och Laura måste också lämna fullt klara och i en oföränderlig form föreskrifna svar.

Det var ett slags lösen, så att mannen af Lauras svar kunde förvissa sig om, huruvida hon verkligen vore en medlem af det hemliga förbundet eller ej.

Laura bestod proftet, och sedan hon besvarat fem eller sex frågor, ropade hon åter:

— Men så öppna då och släpp in mig! Jag fryser ju ihjäl. Ralf tvekade fortfarande.

Han såg först ut genom fönstret och öfvertygade sig om, att det verkligen bara var en person, som ville slippa in.

Det oaktadt försåg han sig med en revolver, och nu först gick han till dörren och öppnade den.

I händelse där hade funnits flera personer, som hållit sig gömda och nu först plötsligt visat sig, skulle han utan betänkande ha gjort bruk af sitt skjutvapen.

Laura kom emellertid ensam.

— Du har besinnat dig länge, sade hon till Ralf, som lät henne stiga in. Gif mig någonting varmt att dricka. Jag måste ha något att stärka mig med, ty den gångna natten har varit ryslig.

— Det vill jag tro, sade Ralf och betraktade henne uppmärksamt och med ett visst deltagande. Men säg nu först af allt, hvad som drifvit dig hit, hur det kommer sig, att du vid den här årstiden uppsöker detta ensliga ställe, där jag är tvungen att lefva?

— Det ska' du strax få veta, svarade Laura och drog fram Bergers rekommendationsskrivelse. Läs!

Hon kastade sig ned på en tarflig bädd på golvet. Hon var så trött, att hon knappast kunde tala, och hon tillslöt ögonen och somnade, under det den man, som hon kallat Ralf, började läsa skrivelser.

Laura bekymrade sig inte alls om sin omgivning.

Hon såg icke de kala väggarna, icke det högst tarfliga möblemanget, hon märkte heller knappast, att belysningen i Ralfs boningsrum var ytterst otillfredsställande, och att alla fönsterluckor voro stängda.

Laura var nu icke alls mottaglig för några som helst intryck.

Dödstrött somnade hon ögonblickligen, så snart hon visste sig i säkerhet.

Ralf såg på henne och hviskade:

— Stackars flicka! Säkerligen har du lidit mycket, men egentligen var det bara egensinne, som dref dig därtill. Säkerligen vill du hämnas på Olga för något, ty på annat sätt kan jag omöjligen förklara din åstundan att uppsöka oss här.

Han satte sig på golfvet i en vrå af rummet, lade armarna i kors öfver bröstet och försjönk i tankar.

Laura hade inte ens väntat, tills hon fått den af henne begärda drycken.

Hon hade tvärt somnat ifrån alltsammans.

Mannen väntade, tills hon åter vaknade. Men det inträffade ej så snart.

Under de senaste tolf timmarna hade Laura ansträngt sig så, att hennes krafter voro totalt uttömda.

Efter cirka tre timmars förlopp steg mannen upp, kastade ytterligare en blick på den sofvande och gick sedan in i ett angränsande rum eller rättare kammare, hvilken egentligen ej var annat än en till en mera regelbunden form utvidgad grotta.

Det hus, i hvilket den ensamme förbrytaren bodde, var till skydd mot väder och vind byggdt invid en klippa, som nästan helt och hållet öfverskyggade det, och den kammare, hvori Ralf nu befann sig, sträckte sig långt in i berget, var af medelstorlek och lika svagt upplyst som det yttre rummet, från hvilket en liten dörr, som i skumrasket knappast var synlig, förde in till den angränsande kammaren.

Genom denna dörr hade Ralf stigit in.

Han tog några steg framåt och stannade sedan vid ett bord.

Vid detta satt en blek, underskön flicka.

Hennes drag talade om stilla undergifvenhet.

Man kunde i dem läsa, att detta unga, olyckliga väsen redan uppgjort räkningen med lifvet.

Mannen steg fram till henne.

— Olga, sade han, det kommer att försiggå en förändring med er. Jag underrättar er redan nu därom. Man kommer att hämta er hëriifrån, jag kan åtminstone inte tänka mig, hvarför den person, som är där ute, eljes kommit hit.

Olga, ty det var verkligen hon, höjde sitt vackra hufvud och såg på mannen.

— En förändring? hviskade hon. Hvad än må hända, så är jag beredd därpå.

Mannen svarade:

— Kanske vänder sig för er allt till godo. Man kan inte veta

det. I alla händelser har ni liksom hvarje annan rätt att af framtiden hoppas en förbättring i ert öde.

Olga invände mildt:

— Jag hoppas ingenting. Mitt lif står i Guds hand, och hvad än må komma, tar jag det som hans skickelse. Det är mig icke förunnadt att göra något för att ändra mitt öde. Det återstår mig ingenting annat än att undergifvet foga mig i den högstes vilja.

— Lycklig den, som kan tala så! Men kom nu med ut och betrakta den, som för er skull företagit den besvärliga resan hit! Kom!

Han fattade hennes hand och förde henne ut i det yttre rummet.

Tveksamt följde hon honom, och när de kommo ut, visade mannen på den sofvande.

— O, min Gud! hviskade Olga vid åsynen af Lauras vackra ansikte, och hon lifvades åter af hoppet, att i hennes sorgliga tillvaro ändå skulle inträda en vändning till det bättre.

Så betydande var hennes intresse för Laura, att hon genast frågade, hvem denna flicka vore, och i hvad ärende hon kommit hit.

— Det vet jag egentligen inte själf, svarade Ralf, som städse bemötte Olga höfligt, om han också merendels var ganska fåordig. Men vi ska' nog snart få förklaringen på allt. Hon var vid sin ankomst hit så utmattad, att jag ej strax kunde fråga henne.

— Hvilket stånd tillhör hon manne? frågade Olga.

— Det anser jag vara en bisak. Hon är vår kamrat, förklarade mannen. Hvilken ställning hon eljes intar i världen, det vet jag ej, och det är mig också alldeles likgiltigt. Man ser emellertid på henne, att hon måste vara af fin familj. Hon är en underskön flicka, ja, hon är nog den vackraste jag sett med undantag af er.

Mannen såg än på Olga, än på den sofvande Laura; han tycktes vilja jämföra de båda.

Inför en opartisk prisdömare måste Laura stå tillbaka för Olgas skönhet.

De stora karaktärslyten, som den förra var behäftad med, hade ändå på hennes ansikte tryckt en viss stämpel, som man visserligen icke lade märke till, när denna förtjusande flickas lifliga minspel var i verksamhet, men som var så mycket mer i ögonen fallande, när hon var lugn eller sof.

Olgas anlete däremot återspeglade en ren själ, fri från alla förebråelser, aldrig hade den grumlats af låga tankar eller syndiga föreställningar.

Äfven hos Ralf utföll jämförelsen till Olgas fördel.

— En präktig flicka, sade han och visade på Laura. Men med er kan hon i alla fall inte mäta sig; ni har af naturen fått företrädet.

Olga teg.

Hennes ögon hvilade oafvändt på den sofvande, ty hon försökte att i dennas drag läsa, hvad som nu förestode henne.

Men ännu hade Olga aldrig sett Lauras ögon.

Hon fruktade uppvåkandets ögonblick, ty hon trodde, att det möjligen kunde bringa henne en förfärlig missräkning. Kanske skulle redan Lauras första blickar och ord båda ofärd.

Olga hade emellertid mycket svårt för att tro, att Laura var förbrytarnas bundsförvandt.

Men Ralfs så bestämda försäkran och den omständigheten, att Olga visste, det ingen här hade tillträde, som icke tillhörde den vidt utgrenade förbrytarligan, påtvingade henne ett motsatt omdöme om den till utseendet så sympatiska flickans karaktär.

Olga skulle icke så snart få veta, hvad som egentligen förestod henne, ty Ralf upplyste henne ej därom, och han var för resten ej i tillfälle att säga henne något bestämdt.

Det bref, som Laura medfört, innehöll ingenting därom, hur det skulle bli med Olga. Det var bara helt enkelt en fullmakt för Laura att handla, precis som hon behagade.

Följaktligen var hon nu i ordets egentliga bemärkelse den, af hvilken Olgas vidare öde var beroende.

Visserligen var Laura fortfarande bunden af vissa hänsyn till sina meningsfränder; men därom var nu inte alls fråga, och tills vidare begärde inte heller Olga någon vidare upplysning.

Men när timme efter timme förflöt och Laura fortfarande sof, då bad hon sin vaktare upplysa henne om, hvad hon hade att vänta sig.

— Det kan jag inte, eftersom jag själf ej vet det, svarade mannen. Ni måste vänta, tills hon kryat till sig, och det kan naturligtvis nu inte dröja länge till. Om jag också icke vet, hvad

som händt henne, innan hon kom hit, så framgår det likväl af allt, att hon måste ha varit mycket illa därän.

Olga var alltså hänvisad till att vänta. En förfärlig oro hade intagit henne.

Förut hade hon undergifvet fogat sig i sitt oerhördt sorgliga öde, men nu, då hon fått underrättelse om, att en förändring skulle inträda, råkade hennes inre åter i uppror.

Hvad skulle man väl nu ta sig till med henne, sedan man ryckt henne ur ett fängelse för att spärra in henne i ett ännu värre.

Nu hade hon redan vistats här en tid, och efter allt att döma kunde hon ej hoppas att så snart slippa bort från detta bedröfvelsesens hemvist.

Men nu tycktes det i alla fall skola gå därefter; ty hvari borde väl den tillkännagifna förändringen bestå, om icke däri, att hon skulle komma bort från detta ställe? Det var helt naturligt, att Olga nu sväfvade mellan fruktan och hopp, eftersom hon icke visste, om hennes öde skulle komma att förbättras eller försämrats.

Allt berodde uteslutande på den unga flicka, som hon här såg inför sig; men denna sof, och hela dagen gick, utan att man ens vidare gjorde någon antydning om den bebådade förändringen.

Olga drog sig tillbaka till den kammare, som utgjorde hennes fängelse.

Där satt hon åter fördjupad i tankar, hvilka nu voro synnerligen pinsamma. Bristen på sysselsättning och förströelse hade hon aldrig förr känt så svår som i dag.

Hon sökte sin tillflykt i bön till Gud. Hennes hopp lifvades mer och mer, ty hon trodde, att försynen nu sände henne räddning. Men sedan ruskade hon med sorgsen min på hufvudet och sade sig, att det nog ändå vore en förmäten förväntan, som hon hyste.

Det var sent på kvällen.

Lampan, som nödtorftigt upplyste det dystra rummet, hotade att slockna, och Ralf tänkte redan på att likaledes sträcka ut sig på golvet för att sova, när Laura äntligen åter rörde på sig.

Hon slog upp ögonen, lyfte på hufvudet och såg sig omkring.

— Hvar är jag egentligen? mumlade hon. Jo, mycke' riktigt, nu vet jag det ju.

Hon reste sig upp, men kände sig fortfarande utomordentligt matt.

Ralf närmade sig henne, och hon lade då handen på hans axel samt stödde sig på honom.

Och hon tilltalade honom med orden:

— Min vän, gif mig nu mat och dryck! Jag måste stärka mig. Sömnen har gjort mig godt, men jag känner mig fortfarande så förskräckligt matt.

— Jag ser det, svarade Ralf leende, men det ger sig nog. Mitt skafferi är inte dåligt försedt. Delikatesser har jag visserligen inte; men det är sörjdt för, att vi kunna laga i ordning en ordentlig grogg åt oss och äfven få något reelt att äta. Vildt fattas mig inte, och jag har äfven annat kött, som håller sig ganska länge här i kölden.

— Så duka då tram! sade Laura och sjönk utmattad ned på en af de groft tillyxade stolarna, af hvilka det inalles endast tanns tre i hela huset.

Hon stödde hufvudet i handen och stirrade ned på bordskifvan.

Nu tänkte hon knappast därpå, att Olga, som ju för henne var ett föremål af så stort intresse, vistades i hennes närhet. Ännu var den kroppsliga svagheten allt för mycket förhärskande, och det fattades icke mycket i, att Laura å nyo somnat.

Hufvudet blef så tungt, under det hon satt där ensam vid bordet. Ralf kom just i behaglig tid fram ur en grottlig fördjupning, som utgjorde hans förrådkammare.

— Se så, sade han, bekämpa nu en liten stund sömnen, så att du hinner äta och dricka! Sedan kan du ju strax åter lägga dig och gärna för mig sofva i tre dygn, om du så vill.

Olga, som befann sig i sin kammare, hörde Ralf tala. Hon for upp ur sina tankar. Intet ögonblick tviflade hon på, att den vackra flickan där ute nu vaknat.

Olgas hjärta klappade så våldsamt, ty allt berodde ju nu på, hvilket intryck hon gjorde på den främmande unga flickan, och hur hon kunde komma öfver ens med henne. Men det var ju en förbryterska, med hvilken hon här hade att göra. Men nej, hon ville ej tro därpå, hon tyckte sig icke i Lauras drag ha läst någonting sådant, och dessutom var det ju en ung flicka, med hvilken hon nu

vilde tala, för hvilken hon tänkte skildra sitt sorgliga öde och anropa om räddning.

Med darrande hand öppnade hon den lilla dörren och tittade ut i det större rummet.

Hon såg Laura sitta vid bordet och äta med halfslutna ögon och sömniga rörelser.

Och nu hörde hon henne yttra:

— Jag kan knappast röra mig.

Den angenämt klingande rösten gjorde på Olga ett synnerligen godt intryck, så att hon kände sig frestad att genast gå ut och hälsa främlingen som sin räddarinna.

Men det var i alla fall något, som ännu athöll henne därifrån, kanske var detta ändå inte rätta vägen till den så behagliga flickans hjärta.

Olga tvekade ännu, och Laura å sin sida tycktes endast tänka på det närmast liggande och inte alls vara i stånd att nu sysselsätta sig med den, för hvars skull hon egentligen kommit hit, för hvars skull hon underkastat sig den så besvärliga resans mödor och faror.

Olgas tortyrkval tycktes aldrig vilja taga något slut. Laura somnade nämligen strax åter, och det kostade Ralf möda att föra henne från bordet tillbaka till den bädd, som hon för en liten stund sedan lämnat.

Hon sof alltså åter och det, som det tycktes, mycket tungt.

— Hon måste ha utstått mycket, den stackars människan, menade Ralf, och såg mot dörren till kammaren, där han nu fick syn på Olga.

Han gick då till henne och yttrade halfhögt:

— I dag blir det nog inga vidare upplysningar af. Det tjänar ingenting till, att ni försöker. Min väninna är allt för uttröttad; hon kunde knappast äta, så medtagen är hon. Och det är heller inte så mycket att undra på. Att vid den här årstiden tillryggelägga vägen hit, det är minsann ingen småsak, och det måste ha varit trängande skäl, som förmått henne därtill.

Sedan mannen yttrat dessa ord, gick äfven han till hvila, och Olga måste afstå från försöket att i dag få veta något om sitt blifvande öde.

Det var en ryslig natt, som hon nu, marterad af allehanda tvifvel, tillbragte. Först nästa morgon hade hon utsikt att få presentera sig för främlingen och tala med henne.

Nästa morgon kom, och äfven i dag förblefvo såsom alltid fönsterluckorna slutna. Ralf tycktes med rent af ängsligt egen-sinne vilja hålla hvarje stråle af dagsljuset fjärran från sin bostad.

Laura vaknade nu.

Hon kände sig åter styrkt och steg hastigt upp samt bad om frukost.

Beredvilligt serverade mannen henne den, och hon frågade honom sedan, hvar han hade brevet, som Berger skickat med henne.

— Det finnes ännu, fastän du icke vidare behöfver det. Jag har flera gånger uppmärksamt läst igenom det och är öfvertygad om, att du på rättmätigt sätt kommit i besittning däraf. Hvad han lofvar dig, det kan du fordra af mig. Säg mig nu, hvad du tänker ta dig för med flickan, som för närvarande är fången här hos mig!

I stället för svar framkastade Laura genfrågan:

— Hvar är hon då egentligen? Ännu har jag ju inte alls sett till henne.

— Jo, hon har redan längtat mycket efter att få lära känna dig, men vi ville inte störa din hvila. Du måste ha lidit förfärligt mycket, ty i går var du så matt, att jag fruktade, det du skulle somna och aldrig mera vakna.

— Äh, så farligt var det väl ändå inte, om också en sådan resa inte precis kan kallas en lusttur.

— Berätta, hur det gick dig på färden! Jag beundrar dig. Det har aldrig förr händt, att en kvinna framträngt så långt som hit, och jag har varit högelingen förvånad öfver, att någonting sådant verkligen kunde inträffa.

Laura smålog och yttrade:

— Visserligen var det ett äfventyrligt företag; men det är nu öfver, och det till och med gläder mig, att jag utfört det konststycket. Jag befann mig i en ganska brydsam belägenhet. I klostret blef jag kvarhållen så godt som en fånge, och därför måste jag först skaffa mig en bundsförvandt, med hvars hjälp jag kunde lämna den heliga orten. Men den stackars saten gick sedan förlorad under

vägen; han blef sittande i en snödrifva, och där sitter han antagligen ännu. Nå ja, Gud vare hans arma själ nådig!

Ralf skrattade.

— En klosterbroder förälskade sig alltså i dig. Det var väl på det viset?

— Det var en helt ung man, en högst obetydlig personlighet. Han hade blifvit tvingad att slafva i klostret som tjänande broder. Det betyder ingenting alls, att han frös ihjäl. Han skulle hvarken kunna ha gagnat världen eller klostret något, för han var en beklagligt feg och tafatt stackare.

— Sådana finns det mer än många, svarade Ralf. Därför skadar det aldrig, om ett sådant exemplar försvinner.

Laura såg sig omkring och sade:

— Men nu skulle jag ändtligen vilja träffa denna Olga. Hon prisas ju öfver allt och af alla som en utomordentlig skönhet, och hennes ädla egenskaper har man för mig berömt på ett sätt, som hos mig väckt det allra lifligaste intresse för flickan i fråga. För mig alltså till henne; jag vill göra hennes bekantskap.

Mannen tvekade intet ögonblick. Han öppnade kammardörren och gaf Olga en vink att komma ut.

Hon visade sig nu. Hon var icke litet försagd, ty medvetandet om att vara helt och hållet beroende af den flicka, som hon nu närmade sig, verkade så nedtryckande på henne.

Hon hälsade på Laura med en lätt bugning.

Laura gick emot henne, stannade tätt framför henne och såg henne skarpt i ansiktet.

Sedan vände hon sig till Ralf och yttrade:

— Underbart! Hon är verkligen den vackraste flicka, jag någonsin sett. Jag stryker inte lätt segel, men jag måste medgifva, att hon är vackrare än jag.

Olga hade önskat sig ett annat mottagande än detta. Hon hade icke väntat sig att få höra denna kritik af Lauras mun. Nu krympte hennes hjärta samman, och hon kunde ej längre känna någon sympati för den flicka, till hvilken hon känt sig så mycket dragen, då hon sett henne sofvande.

Därför teg hon nu och stod där med sänkt blick. En inre röst sade henne:

— Af henne har du ej att vänta dig något godt.

Laura vände sig åter till henne och räckte henne handen.

I vänlig ton tilltalade hon henne med orden:

— Sätt er hos mig! Jag har mycket att berätta er. Ni skall bli mycket förvånad däröfver, men jag kan bevisa allt, hur otroligt det än i början må synas er.

Hon gaf Ralf en vink.

Mannen måste ställa två af de klumpiga stolarna bredvid hvarandra, och Laura drog på den ene af dem ned Olga samt tog själf plats på den andre. Sedan lade hon armen kring Olgas hals och började tala:

— Ni måste först af allt veta, att ni har en väninna till edra vänner inför er. Jag är nära bekant med herr Evald Zetterling och likaså med den gode herr Simon Ekström. Den senare, denne förträfflige man, har till och med blifvit mig utomordentligt kär.

Olga blef icke litet förvånad, när hon hörde Laura uttala dessa båda namn.

Nu flög åter igen en klar glädjestråle öfver hennes aftärda ansikte, och hennes hittills sänkta blick fästes med e't uttryck af spänd förväntan på Laura.

Denna lät den olyckliga flicka, som hon utan vidare omständigheter kallade sin väninna, icke länge vara i tvifvel.

I värtaliga ordalag skildrade hon, på hvad sätt hon blifvit bekant med herrar Zetterling och Ekström, och därvid ansåg hon det lämpligt att äfven tala om Hummel.

Denne var för Olga en okänd storhet.

Laura skildrade honom i mycket glada färger, berättade om en tillfällighet, hvarigenom hon blifvit bekant med den stollige karlen, och gjorde sig ett nöje af den elakheten att säga, att Evald genast fattat intresse för henne.

Men Olga lät ej däraf vilseleda sig.

Sedan föll talet på Ekström, hvilken af Laura bedömdes mycket gynsamt, om hon också i sitt tal tillstod, att hon endast nådigast tillåtit honom att stanna i hennes närhet.

Lauras berättelse vimlade af osanningar, ty hon hade endast det målet för ögonen att bevisa, det hon faktiskt trädt i personlig bekantskap med Olgas vänner hemma i Sverige. Hon bekräftade detta ytterligare genom att tillägga:

— Jag föreslår nu, att ni snarast möjligt skriftligen vänder er

till de båda herrarna. Ni kan göra det utan att utsätta er för någon som helst fara.

— Härifrån? frågade Olga med skäl förvånad.

— Nej, visst inte, invände Laura. Här ska' vi väl inte begrafva oss heller. Vi äro bägge två unga flickor, som tillhöra världen, men på denna kala klipphöjd ha vi ingenting att söka. Jag har kommit för att befria er, och jag har de ledande mennens tillåtelse därtill.

Eftersom Laura talade mycket högt och Ralf, Olgas fångvaktare, hörde hennes ord, såg det i själfva verket ut, som vore hon berättigad härtill.

Olga såg frågande på mannen.

Denne nickade instämmande och sade:

— Om fröken här vill taga er härifrån, så kan och får jag ej ha någonting däremot. Det gläder mig fastmer, att ni snart skall bli betriad ur denna ensamhet, men hur det kan komma sig, därmed bråkar jag ej min hjärna.

— Hur det kommer sig, det är mycket enkelt, förklarade Laura. Den man, som gaf mig rekommendationsbrevet, har jag genom en stor tjänst gjort mig förbunden, så att jag kunde be-tinga mig det att få ta med mig Olga Willner.

Olga blef ingalunda glad häröfver, ty hon visste ju, att, om hon åter visade sig ute i världen, myndigheterna skulle fordra tillbaka henne, eftersom en så svår misstanke fortfarande hvilade på henne.

Laura gissade hennes tankar.

Olga tänkte, att hon bara skulle få utbyta ett fängelse mot ett annat. Ty fastän det måste vara henne synnerligen välkommet att få lämna denna plats, vid hvilken hon nu var bunden, och som, trots den goda behandlingen af den gamle vaktaren, hörde till de tråkigaste, som man gärna kunde tänka sig, så såg likväl den skarp-synta Laura på den tysta och slutna Olga, att denna uppgifvit allt hopp om en förbättring i sitt öde.

I början af sin fångenskap på detta ödsliga ställe hade Olga ofta nog frågat, hur länge hon skulle förblifva det där hemliga förbundets fånge, och hvad man tänkte ta sig till med henne i framtiden.

Och hvarje gång hade hon af sin fångvaktare erhållit detta besked:

— Jag vet det inte. Ni gör bäst i att foga er i det oundvikliga och att ej grubbla öfver framtiden.

Med detta intetsägande svar måste Olga nöja sig.

Nu först skulle det bli annorlunda.

— O min Gud! utbräst hon. Om jag ändå bara ginge emot den verkliga friheten! Hur tacksam skulle jag icke vara mot er, och hur mycket skulle jag icke söka bevisa det! Men så snart jag åter visar mig offentligt, blir jag fasttagen. Det hvilar ju en förfärlig misstanke på mig, och man tror nog dessutom, att jag varit med om att rymma ur häktet.

Laura sökte lugna med orden:

— Vi skola ej visa oss på sådana ställen, där ni kunde löpa någon fara. Först måste allt bli klart inför domstolen, och därtill har jag gifvit edra vänner i Sverige medel i hand; ty jag vet mycket väl, hvem som dödade blinda Sara.

— Vet ni det? frågade Olga förvånad och hastigt. Hvarför anmälde ni då inte det med det samma?

— Det kunde jag inte, svarade Laura. Ni skall sedermera få klart för er, hvarför jag icke kunde uppträda offentligt. Men genom edra vänner har nu misstanken blifvit riktad just på den person, som begick brottet.

— Och hvem var det?

— Jo, ingen annan än gamla Marie, den person, som ni säkerligen icke ansåg vara i stånd till ett sådant brott. Hon kunde förstå sig mästerligt.

Olgas förvåning stegrades.

Minst af allt hade hon trott, att gamla Marie kunde ha föröfvat det hemska dådet.

Men Laura fortfor nu:

— Det är så, och jag skall bevisa det. Äfven skall och måste det visa sig, att ni ej stått i förbindelse med den man, hvilken utpekad er som delaktig i bedrägeriet. Ni skall stå där fullständigt rentvagen från hvarje misstanke, innan ni åter träder ut i världen. Anförtro er alltså åt min ledning! Jag skall nog förstå att skydda er för alla trakasserier.

Hvad var väl i Olgas navarande sorgliga belägenhet naturligare, än att hon ej afböjde ett sådant anbud?

Ingen skall tänka lågt om Olgas själsförmögenheter, emedan

hon ej förutsatte någon arglistig tanke hos den flicka, som ville befria henne.

Visserligen låg det nära till hands att i henne se en förbrytarnas bundsförvandt. Hur skulle hon väl eljes ha kunnat uppträda på detta sätt?

Men därpå tänkte ej Olga i sin nuvarande sinnesstämning.

— Och när skola vi lämna detta ställe? frågade hon efter en liten paus.

— Det kan jag icke ensam afgöra, fastän något väsentligt hinder ej står i vägen, svarade Laura. Jag har på vägen hit gjort de rysligaste erfarenheter, och om vi icke för resan äro försedda med allt, hvad vi behöfva, och ej få bättre väder, så är det knappast rådligt, att vi redan nu bryta upp. Ni måste alltså ge er till tåls, kära väninna. Kanske sysselsätter ni er under tiden med att skriva till de båda män, som äro er så hängifna, och ni kan ej bereda dem någon större glädje, än om ni ger dem något lifstecken från er. Det vore bra, om det brefvet vore färdigt, så att vi kunde afsända det, så snart vi komma till en poststation.

Naturligtvis kunde ingenting vara mer välkommet för Olga än att få sysselsätta sig med sin kära väninna på det af denna föreslagna sättet.

— Jag vill göra det, sade hon.

Därmed fattade hon Lauras hand och stammade med af tårar halfkväfd röst några ord till tack.

Laura spelade åter igen den rörda och menade, att hon icke alls förtjänade någon tack, det vore fastmer slumpen, som satte henne i tillfälle att hjälpa Olga.

Men denna omfamnade sin nya väninna och skänkte henne sitt fullaste förtroende.

Åter igen hade Laura vunnit en seger.

Hon kunde göra räkning på, att Olga skulle foga sig och icke så lätt lämna rum för någon misstanke mot hennes person.

Det var just, hvad hon önskade.

Hon såg på Ralf. Denne småog så slugt, ty han hade redan gissat, att det hos Laura ej fanns någon uppriktighet mot den olyckliga, att hon fastmer fullföljde något alldeles särskildt syftsmål, hvartill det var nödvändigt, att Olga visade henne förtroende och tillgifvenhet.

Laura skildrade nu det lif, som Evald och Ekström fört i Norrköping, visade sig vara noga underrättad om allt och visste till och med att berätta om förloppet af brytningen mellan Evald och hans föräldrar.

Genom denna sin noggranna kännedom om de förhållanden, som rörde Ekström och Evald Zetterling, befästes Olga allt mer i den tron, att hon faktiskt hade att göra med en uppriktig bundsförvandt till nämnda båda herrar, hvarför hon också med rätt och fog kunde kalla henne sin egen väninna.

Det var ju blott helt naturligt, att Olga nu såg allt i ett helt annat ljus.

Hon intogs af en formligt feberaktig otålighet att rätt snart få lämna detta sorgliga ställe.

Laura sökte trösta och lugna henne. Hon påpekade de ogynsamma väderleksförhållandena och öfriga svårigheter, som voro törknippade med en resa vid denna årstid.

— Fördrif tiden med att föreställa er en ljus och glad framtid! Blotta hoppet om någonting godt är ju redan något godt. Betänk också det, snälla ni, i hvilket fall som helst måste ni ännu någon tid finna er i denna tillbakadragenhet! Det är inte rådligt, att ni återvänder hem, så länge polisen anser sig ha skäl att spana efter er.

Olga sänkte sorgset hufvudet och svarade:

— Hvem kan veta, när den tidpunkten inträder? Det kan dröja länge ännu, innan man får fullt klart för sig, hvem som begått det brott, hvarför jag beskylls. Männe man ens häktat gamla Marie ännu?

— Det vet jag visserligen inte, men jag tvi-flar därpå, sade Laura. Jag vet bara, att gumman helt plötsligt försvann från sin bostad i Norrköping, och det är väl knappast troligt, att man ännu lyckats finna hennes spår.

— Och om man nu inte alls finner henne? frågade Olga. Då skall misstanken fortfarande hvila på mig, och jag törs inte visa mig, om jag ej vill komma i fängelse.

— Ni ser allt i för mörka färger, menade Laura. Säkerligen skall allt vända sig till det bästa och er önskan gå i uppfyllelse. Var inte så ledsen! Jag har också lidit mycket i min dag, trots

min ungdom har jag gjort många bittra erfarenheter; men det är och förblir sannt, att på regn följer solsken.

Olga kände sig angenämt berörd af att ha en tröstarinna vid sin sida. Laura var vänlig och kärleksfull och rent af outtröttlig i att intala henne mod.

Hon förstod att uppmuntra Olga, hvarför denna redan nu kände sin lott mindre smärtsam.

Under det Laura satt här i den enstaka belägna stugan och förberedde sina framtidsplaner, hade i Bernhardiner-klostret stor bestörtning gripit alla.

Man fann, då nattvakten byttes om, den stora porten öppen, och snart hade man äfven konstaterat, att grefvinnan och den unge man, som flytt tillsammans med henne, voro försvunna.

Man visste icke, hur man egentligen skulle tyda detta fall. Hade verkligen en gemensam flykt blifvit företagen, eller hade den unge mannen af en eller annan orsak ensam lämnat klostret?

Att han endast ogärna tjänade här, det var icke obekant för munkarna, och därför ställde man icke strax hans försvinnande i samband med Lauras flykt.

Den gamle man, som Laura med en vätska bedöfvat, repade sig åter först under loppet af nästa dag.

De upplysningar, som han då lämnade, rörde endast Lauras person, och han omnämnde icke alls den unge fransmannen, hvilken han ju ej sett vid det tillfället.

Hvarför Laura flytt, det blef man snart ense om.

Hon hade tydligen dåligt samvete i fråga om den mördade italienske vägvisaren.

Ville man icke antaga, att hon själf mördat honom, så var det dock tämligen säkert, att hon åtminstone varit vittne till det brottet, och att hon nu rymt från klostret för att slippa undan alla obehag.

Denna senare åsikt, som uttalats af några unga ordensbröder, var dock allt för konstlad, för att den icke snart måste förkastas.

För det antagandet, att Laura själf begått mordet, talade i all synnerhet den omständigheten, att ingen annan färdats genom passet kort före eller strax efter henne.

Men att hon ensam med föraren lämnat byn, det hade den af priorn utskickade budbäraren redan inrapporterat.

Man sökte efter den försvunne unge fransmannen, men man sökte förgäfvess.

På den där sidovägen, som nu var nästan fullständigt igenlagd af snö och is, tänkte ingen.

Naturligtvis skyndade man att för myndigheterna vid passets båda ändpunkter anmäla den vackra flickan, som enligt all sannolikhet mördad sin vägvisare; men hon var nu spårlöst försvunnen.

Ingen trodde, att hon ännu var kvar uppe på berget.

På så sätt var Laura tills vidare skyddad.

Men hon sade sig, att hon måste vara ytterst försiktig, då hon åter lämnade den ensliga boningen på bergshöjden.

Eftersom hon nu hela dagen i ända var tillsammans med Olga, kunde hon ej tala med Ralf om denna sak.

I Olgas ögon ville hon för ingen del synas som förbryterska, och denna borde ej få någon aning om, att Laura äfven under resan hit begått ett så afskyvärdt brott.

Det var sent på eftermiddagen.

Olga, som nu långt mera än förr hängaf sig åt hvilan, hade redan somnat och likaså Ralf. Då lämnade Laura sin bädd och väckte mannen.

Denne for upp ur sömnen och var icke litet förvånad öfver att ha blifvit väckt.

Men Laura förklarade, det hon nödvändigt måste tala med honom ensam, och nu först berättade hon för honom utförligt sina reseäventyr: mordet på italienaren och den unge fransmannens kvarlämnande i hans hjälplösa belägenhet.

Ralf beundrade och berömde henne samt menade, att hennes flykt från klostret och hennes uppträdande mot den italienske föra-ren voro bragder, värdiga en man.

Laura fäste sig ej vid detta beröm. Däremot uppmanade hon Ralf att säga henne sin tanke om, på hvilken väg hon säkrast skulle kunna lämna berget.

Ralf hade, såsom vi redan nämnt, vistats länge i denna ödemark. Innan han aflöst den kamrat, som varit här förut, hade han blifvit ålagd att göra sig noga underrättad om alla förhållanden i trakten, och han var därför mera kompetent än någon annan att lämna Laura det begärda rådet.

— Det är svårt att råda i ett sådant fall, sade han. Låt mig

först öfvertänka saken! Det är för det första klart, att ni ej kunna komma härifrån utan att ha mulåsnor. Nu har jag visserligen i en af dalarna på schweiziska sidan en bundsförvandt, som vid minsta vink ställer sådana till mitt förfogande; men å ena sidan är det oerhördt svårt att vid den här årstiden föra dem hit upp, och å andra sidan vet jag också, att alla vägar, som från berget leda ned i dalarna, på senare tiden bevakas mycket strängare än förr.

— Med det allra snaraste måste det möjliggöras, svarade Laura. Jag antar, att du vet, hvad allt här är att befara. Säkerligen har du mången gång varit tvungen att stiga ned i dalen och att därvid iakttaga sådana försiktighetsmått, som jag nu är hänvisad till. Följaktligen kan det här ej bli tal om oöfverstigliga hinder. Vistelsen här finner jag allt för trist. Hvarför skall jag tillbringa så många dagar af mitt unga lif i denna ödemark? Jo, om jag hade lämpligt sällskap, så skulle jag ju kunna finna mig. Men hur mycket jag än värderar dig som uppriktig, pålitlig kamrat, måste jag dock frånkänna dig alla sällskapstalanger, och tillsammans med sådana personer passar jag inte alls. Inte heller kunna vi låta Olga försmäkta här längre. Se alltså till, att du i morgon anskaffar de outhärliga mulåsnorna, gif oss nödiga förråd med på resan och låt oss draga **hädan!**

Mannen invände:

— Förberedelserna kräfva minst en hel dag, och jag tror inte ens, att jag, om jag också bryter upp aldrig så tidigt, kan hinna tillbaka till kvällen. Därför kan det inte alls bli tal om någon resa redan i öfvermorgon. Fort och väl låta inte förena sig, och glöm för öfrigt ej, att vägen härifrån icke är mindre besvärlig än vägen hit!

Laura förnyade trots denna föreställning sin enträgna begäran att så snart som möjligt låta henne draga bort och förklarade, det hon inte hade någonting alls att skaffa här, och att den jämmerliga förplägningen inte heller i längden behagade henne.

— Om Olga låtit sig nöja därmed, så gör i alla fall inte jag det, tillade hon. Jag fogar mig inte i ett sådant tvång liksom hon och leiver icke såsom idealisterna till större delen af en romantisk kärlek. Korteligen, jag vill bort härifrån, och jag ber dig icke bringa mig i misshumör med invändningar.

Mannen svarade jämkande:

— Nå ja, jag gör naturligtvis hvad jag kan, men så fort, som

du kanske tror, låter det sig inte på vilkor göra. Du måste väpna dig med tålmod och tills vidare unna mig ditt angenäma sällskap.

Laura vände honom ryggen, sägande:

— Lägg dig åter att sofva! I dag kan man inte komma till rätta med dig. Kanske får du till i morgon någon förnuftigare tanke.

Missmodig sträckte hon ut sig på den på golvet iordninggjorda bädden och muttrade:

— Därför är man alltså grefvinna och äger bortåt fyrtio tusen för att ha det på detta sätt. Ewald, Ewald! Du pålägger mig många offer. Men jag hoppas kunna grundligt ta igen skadan, så snart du får klart för dig, att det ej gifves något val mellan Olga och mig, och att jag ensam kan trösta dig öfver förlusten och försköna ditt lif. Och tänk se'n, hvad det skall komma att förarga och gräma den gamle opolerade flodhästen Ekström, när han ser, att han ej kan hejda händelsernas gång, att han ej förmår hindra det, att jag blir Ewalds brud! Och hvarför skulle det inte gå därhän? Jag är, det säga ju alla människor, en vacker flicka. Och om också ingen sade det, så visste jag det i alla fall själf. Mitt rykte är oklanderligt, och om jag också är en förbryterska, så håller folk mig i alla fall inte för det. Man förföljer en hel mängd kvinnor, som lära ha gjort sig skyldiga till gräsliga brott: Feodora Katkow, Lilli Hahn, och hvad de nu alla heta. Men under mitt verkliga namn förföljer mig ingen. Jag har visligen dolt det, och det kommer ej fram igen, innan jag är Ewalds brud. Ja, det måste ske. Stackars Olga, det gör mig ondt om dig. Du tror förstås, att du med friheten äfven skall återvinna fästmannen, men du misstar dig. Tills vidare stannar du kvar i Schweiz och sedan — sedan skall ingen Ewald söka dig. Aldrig skall du återse honom, hur mycket gamle Ekström än må forska efter dig.

Dessa tankar frammanade ett leende, och med detta leende på läpparna insomnade Laura.

FEMTIOFEMTE KAPITLET.

Ängslände ovisshet.

Nästa dag uppmanade Laura i brist på annan sysselsättning sin nya väninna att berätta, hur det tillgått vid hennes flykt från ransakningshäktet i Norrköping.

Olga vardt synbarligen allt annat än angenämt berörd, men hon hade ju ingen orsak att förtiga, hvad den andra ville veta.

Som vi redan förut nämnt, hade Olga trots all bevakning plötsligt försvunnit från Norrköpings ransakningshäkte.

Hon berättade nu för Laura, att en man sent på kvällen kommit in till henne och sagt, att hon härmed vore fri. Hon hade blifvit mycket förvånad och hade med största tvifvel mottagit den glada underrättelsen. Men mannen hade då genast gifvit henne en förklaring.

Han hade sagt, att man ej vidare ville sysselsätta sig med henne. Inflytelsrika gynnare hade lagt sig ut för henne, och de hade lyckats utverka, att processen mot henne nedlades.

Mannen hade också visat henne en skrifvelse, som hon dock icke kunnat läsa så noga; ty hon hade varit sjuk och svag, och och hennes sinnesrörelse hade dessutom varit så våldsam till följd af budskapet om frihet.

Under sådana förhållanden hade det alltså icke mött några särskildt stora svårigheter att få henne att tro, att det ändå var sannt.

Hon blef också uppmanad att genast lämna häktet, och trots sin svaghet hade hon naturligtvis beslutat sig därför.

De andra sjuka sofvo, och om också någon varit vaken, kunde dock ingen hysa misstroende mot den uniformklädde mannen.

Ingen brydde sig alltså därom, att Olga hämtades därifrån midt i natten.

Hon måste lämna rummet, fördes ut till porten och erhöll där den försäkran, att en vagn väntade henne där ute.

Hon steg upp i vagnen, som väntade henne där ute, tillsammans med den man, som hämtat henne från sjuksalen.

Nu erhöll hon strax vidare upplysningar.

Mannen sade henne, att hennes befrielse ägt rum på en alldeles utomordentlig väg, och att man från ett visst håll fruktade otrefliga och gagnlösa undersökningar.

Därför vore det önskvärdt, om hon för någon tid lämnade Sverige

Man kunde icke annat än på det enträgnaste råda henne därtill; ty gjorde hon ej det, så skulle följden för henne bli en massa obehag, och den sista villan kunde lätteligen bli värre än den första.

Det hade inte varit svårt att öfvertyga Olga.

Mannen hade fört henne till järnvägsstationen, hade där med henne tagit plats i en kupé, och ingen hade förhindrat deras afresa.

Så hade färden fortsatts ända ned till Schweiz.

När Olga kommit så långt, hade man icke längre aktat nödigt att dölja sanningen för henne.

Mannen hade då upplyst henne om, att man olagligen befriat henne ur häktet, men att hon nu åter vore en fånge.

Hvarför man gjort så, det hade hon ej fått veta.

Äfven Laura, som ju mycket väl skulle kunna ha upplyst henne därom, undvek att göra det.

Hon ville nämligen icke hos Laura väcka den misstanken, att hon vore förbrytarnas medbrottsling i egentlig mening.

Hon tänkte sig ungefär, att Olga antog henne vara älskarinna till en man, som i denna krets ägde ett betydande inflytande, och den tron ville Laura gärna låta henne behålla, ty hon ville för ingen del, att Olga skulle få en ännu sämre tanke om henne.

Därför låtsade hon nu, som kunde hon inte alls förklara, hvarför man förfarit på detta sätt mot Olga.

Den senare berättade vidare, att hon, sedan hon så plösligt fått sin verkliga belägenhet klar för sig, vägrat följa sin följeslagare längre.

Men då hade han hotat henne med våldshandlingar och på så sätt skrämt henne.

I längden hade han dock icke med hotelser förmått uträtta något.

Men då hade han i stället tillgripit bedöfningsmedel och så obemärkt som möjligt fört henne till en liten by i närheten af S:t Bernhards-passet.

Där hade Olga blifvit öfverlämnad till gamle Ralf, hvilken dock ännu ej sagt henne, hvar hon nu befunno sig.

Först af Luras mun hade hon fått veta det.

Olga hade verkligen väntat sig, att hon skulle erhålla närmare, upplysningar af sin nya väninna.

Men Laura spelade åter igen med mycken talang den oskyldiga och fann behandlingen af Olga upprörande.

Bedyrande utlät hon sig:

— Jag kan inte alls förstå, hvarför ni blifvit föremål för sådant hat. Ni har väl inte bekymrat er om personer, som vandra orätta vägar, och därför är det heller inte möjligt, att ni kunnat ge dem anledning att hämnas på er.

Olga smålog.

— Jag vet inte alls med mig någonting sådant, svarade hon. För mig är ännu allt så gåtfullt. men jag hoppas få förklaring af er.

— Af mig? frågade Laura. Jag står inte alls i någon nära förbindelse till dessa personer. Jag har sökt deras bekantskap bara för att kunna befria er, kära väninna. Som ni ser, har det nu lyckats mig. Det var förkärleken för de ädla och präktiga män, hvilka för mig berättade om er, som föranledde mig att förbinda mig med dem för att rädda er. Hvad som ej lyckades en mans handlingskraft, det har en kvinnas slughet bragt till stånd. Ni skall vända tillbaka till edra vänner, hos hvilka en lycklig framtid vinkar er.

Genom sådana försäkringar, åt hvilka Ralf, som åhört allt, bara småskrattade, hade Laura hindrat sin nya väninna från att fråga efter hennes föregående.

Men under samtalets gång erbjöd sig härtill nytt tillfälle.

Ralf var sysselsatt med att packa åt de båda flickorna, och därför kunde Olga till sin så oförmodadt funna ledsagarinna ställa en fråga om dennas föregående lif.

Laura besinnade sig icke länge.

Hon presenterade sig nu som grefvinna, som åtnjutit en vårdad uppfostran, men sedan sitt tolfte år varit föräldralös.

Då anmärkte Olga:

— Samma öde har drabbat äfven mig, om också mina föräldrar dogo först för kort tid sedan.

Laura svarade:

— Då förstår ni ju min olycka, dyra väninna. Ni hade bättre lycka, som fick behålla edra föräldrar så länge; jag däremot var för ung och kunde utan ledning lätt komma bort från sedlighetens och det rättas väg:

Detta gaf Olga anledning att tala om den sorgliga belägenhet, hvari hon efter föräldrarnas död råkat, hurusom hon vändt sig till Zetterlings fabrik och där visserligen fått arbeta, men också strax blifvit på alla vis förföljd.

Hon berättade öppen hjärtigt allt, äfven historien om fickstölden och allt, som stod i samband därmed.

Då utbrast Laura:

— O, hvad världen ändå är usel! Man skulle inte kunna tro, att det verkligen kan bo så mycken elakhet i ett människobröst. Man ryser, då man blickar ned i en sådan argrund, och det smärtsammaste därvid är, att äfven vårt kön, som under flydda tider representerat det goda, det ädla och sköna, nu lämnar rum för afund, elakhet och själfviskhet. Att äfven kvinnohjärtat blifvit så fördärfvad!

Laura berättade sedan, hur många frestelser hon varit utsatt för, hon skildrade, hur hon ståndaktigt kämpat mot männens list och lockelser, hurusom hon ändtligen uppriktigt älskat, men blifvit smärtsamt bedragen.

Häri låg verkligen en smula sanning, och Laura blef rörd, så att hennes ögon fylldes med tårar.

Hon fortfor med darrande röst:

— Från den stunden var jag icke längre den samma, som jag förut varit. Jag har begått många fel och måste också umgälla dem. Men tro icke, att jag med uppriktigt hjärta anslutit

mig till dessa afskyvärda människor! Jag fann deras spår, som ha den egentliga makten öfver er, älskade Olga. Jag måste förskaffa mig inflytande hos dem. Sedan min plan lyckats, afbryter jag åter denna förbindelse. Men ännu så länge måste jag hyckla vänskap till den person, som var er beskyddare och vaktare. Snart nog skola vi vara undanryckta hans makt; vi uppsöka i stället de där goda och ädla männen och skola i umgänget med dem finna tillfredsställelse och frid.

Lauras vackra ord förfelade icke sin verkan. Olga var långt ifrån att i sin räddarinna se en dålig varelse.

Sedan talade man om själfva resan, och Laura anförtrodde sin nya väninna, att hon var rikligen försedd med pengar, så att man ej behöfde frukta någon nöd.

Så snart allt där hemma blifvit uppdagadt, så att man ej längre sökte Olga, ville Laura på egen bekostnad skicka henne till hennes vänner, med hvilka hon stode i regelbunden brefväxling.

Ewald vore nu fullständigt skild från sina föräldrar och oberoende, så att deras hjärteönskan snart kunde gå i uppfyllelse.

Detta var ett löfte, som på Olga måste göra ett mäktigt intryck.

Olga föll väninnan om halsen och kysste henne.

Denna föreslog nu, att Olga skulle källa henne du och betrakta henne som sin syster.

Olga var den älskvärda unga flickan med all sympati tillgifven. I hennes hjärta fanns intet rum för falskhet, och det var henne rent af otänkbart, att Laura kunde hyckla allt, hvad hon sade och gjorde.

Det blef kväll.

De båda flickorna voro ensamma, ty Ralf, som gifvit sig i väg, hade, såsom han förutsagt, ännu ej kommit tillbaka.

Laura såg sig nu om i mannens skafferi, tog fram det bästa, som fanns där, och för första gången på lång tid hade Olga åter en dräglig afton.

Laura hade mycket att berätta, men aktade sig för att tala om smutsiga kärleksäfventyr, eftersom hon fort nog märkte, att sådant icke var i Olgas smak.

Hon talade om, att hon tänkte ägna sig åt klosterlivet, och

slutligen sade hon i öfvermodig ton, att hon hade en stor hemlighet, som hon nu ville yppa.

Olga var mycket gladare stämd än förut och intresserade sig följaktligen mycket för allt, hvad Laura berättade.

Nu bad Olga henne tala om sin hemlighet, och den andra började med högtidlig min:

— Jag har, såsom du nu tillräckligt vet, umgåtts mycket med herr Evald Zetterling och herr Ekström. Det är en sällsam ödets skickelse, att mitt hjärta upptändts af kärlek till en af dessa båda män.

Olga var mycket öfverraskad.

Hon trodde, att väninnan menade Evald, och sade:

— Min Gud! Det är ett öde.

— Inte alls, sade Laura och tog fram två flaskor vin, om hvilkas tillvaro Ralf ej nämnt ett ord.

Själff drack hon med begärlighet och konsumerade större delen af vinet; ty Olga var mycket måttlig.

— Intet öde, återtog Laura. Våra tycken stå ej i vägen för hvarandra. Ekström är det samma för mig, som Evald är för dig.

Nu blef Olga ännu mer förvånad.

Hon frågade:

— Älskar du Ekström?

Laura tryckte handen mot hjärtat och svarade:

— Så djupt, så sannt, så eldigt, som en flicka någonsin älskat. Men han är så likgiltig, han har ej besvarat min varma kärlek.

— Inte?

— Nej. Utan saknad såg han mig skiljas. Han förstod ej min sökande blick.

Olga svarade:

— Du bör därför icke misströsta. Ekström är en man med en något skroflig yta, i hvars hjärta man icke så lätt får en inblick; men jag är öfvertygad om, att han ej är otillgänglig för ömmare känslor.

Laura blickade dystert framför sig och anmärkte:

— Jag förmodar, att äfven han älskar dig. Vore det väl att undra på, om han blifvit betagen i en så vacker flicka? Det finns inte en till, som förmår fångsla så som du.

Då invände Olga:

— Du går för långt. Jag har umgåtts med Ekström. Han är min gode vän, men aldrig har jag hos honom lagt märke till några andra känslor.

— Om jag misstär mig däri, då älskar han ingen alls, förklarade Laura.

Sedan drack hon åter, men strax därpå sade hon, att Ekström behandlat henne illa och på det djupaste sårat henne.

Nu blef det Olgas tur att trösta Laura.

Denna hämtade sig också mycket fort och sade:

— Det tjänar ingenting till att hänge sig åt sorgen. Om han såge mig så här upplöst i tårar, ett rof för den bittraste smärta, skulle det likväl icke röra hans hjärta.

Olga tog Ekströms parti, betonade hans ädla egenskaper och menade, att man ej finge döma förhastadt.

— Ännu förefinnes en möjlighet, sade Laura högtidligt.

— Och det skulle vara?

— Jo, att han nu, sedan du blifvit befriad, fattar kärlek till mig. Det är visserligen förödmjukande, att jag måste tänka mig, att jag är tvungen att tillkämpa mig honom, i stället för att han friar till mig, men jag är i den olycksaliga belägenheten och måste foga mig. Gud har skickat mig äfven denna pröfning, och med hans hjälp skall jag tömma äfven den bittra kalken i bottnen, om det så är hans heliga vilja.

Hon drack åter, och för att få någon omväxling i sin sysselsättning tog hon fram ett par cigarrer och började röka.

Äfven Olga erbjöd hon en sådan med det påståendet, att det klarade tankarna.

Men Olga afböjde, och det var då väl, ty den andra bolmade ensam rummet så fullt med rök, att man knappast kunde se ljuset.

Olga skulle så gärna ha velat gå till hvila; men hennes snart åter mycket uppspelta väninna tillät det ej.

Men till Lauras stora ledsnad var nu vinet slut, och hon frågade sig, på hvad sätt bristen skulle kunna afhjälpas. Vatten var inte alls i hennes smak, och därför gick hon åter in i gamle

Ralfs förrådskammare och sökte där i alla vinklar och vrår efter något drickbart.

Det var ej lätt att finna något, ty Ralf hade omsorgsfullt gömt de få skatter, som han ägde. En svindlerska af Lauras skarpsinne var han dock ej vuxen.

Hon fann till slut en i en vrå nedgräfd stor flaska, hvars innehåll hon genast undersökte och fann vara äkta konjak.

Det var alltså ingen nöd längre.

Laura hällde konjak i vinglasen och började åter dricka tappert.

Olga afböjde äfven denna njutning. Men Laura menade, att flaskan måste tömmas; gamle Ralf skulle inte bli glad, om han såge den framför sig utan innehåll.

Laura hade snart nog burit flaskan tillbaka till den vrå, där hon funnit den, och åter omsorgsfullt täckt öfver den med sand och jord.

Och nu gladde hon sig mycket vid tanken på, att Ralf en vacker dag skulle ta fram flaskan för att festa och då finna den tom. Det skulle bli en liten nätt öfverraskning.

Hon gnuggade förtjust händerna och talade med Olga skratande om det lyckade skämtet.

Olga, som var mycket trött, gick, sedan hon tagit ett hjärtligt afsked af väninnan, in i sin kammare.

Äfven Lauras ögor föllo redan ihop; hon hade ju druckit så mycket.

Det var nätt och jämt, att hon hittade till bädden. När hon sträckte ut sig på den, föll hennes hufvud åt sidan, så att det vidrörde bara marken; men det tycktes hon icke märka.

Laura somnade och vaknade först nästa morgon.

Ralf hade ännu ej kommit tillbaka.

Olga satt i närheten af väninnans bädd, och när Laura äntligen reste sig upp med den anmärkningen, att hon sofvit bra länge, då yttrade Olga sina bekymmer öfver Ralfs långa uteblifvande.

— Det måtte väl bara inte ha hänt honom något! tillade hon. Hvad skulle det väl bli af oss, om han ej komme tillbaka?

— Därpå vilja vi inte alls tänka, svarade Laura. Han måste ju komma. Hvarför skulle han stanna nere i dalen? Visar han sig allt för mycket bland folk, så kan han bli fasttagen, och det skulle lätt kunna hända, att han blefve hängd på gränsen, med utsikt öfver Schweiz och Italien. Det aktar han sig nog för,

Olga hade hittills inte haft de allra sämsta tankar om Ralf.

Mot henne hade han varit så hygglig, som det under för handen varande omständigheter varit möjligt.

Han visste, att hon ej kunde rymma från honom, och därmed nöjde han sig. I öfrigt var han vänlig och mildrade efter bästa förmåga hennes hårda öde.

När det åter blef kväll, intogos de båda flickorna af otålighet och bäfvan.

Olga betonade, att man allvarligt måste tänka på den möjligheten, att Ralf för alltid försvunnit.

Men det ville Laura ännu inte alls veta af.

— Det är inte möjligt; han måste komma igen, sade hon upprepade gånger. Han vågar helt enkelt inte lämna oss i sticket; ty han skulle ådraga sig de ledande männens hämd, om han handlade tvärt emot deras befallningar. Men mina befallningar, det vet han mycket väl, ha för ögonblicket för honom samma bindande kraft, som utginge de direkt från förbundets ledare.

Olga lät ännu en stund trösta sig.

Men när mörka natten inbröt och en hvinande storm kom kuset att knaka i fogarna och Ralf ännu ej lät höra af sig, då tog hon sin tillflykt till bönen.

Denna gång bad icke Laura med. Först då väninnan uppmanade henne därtill, brummade hon för sig själf:

— Om det inte gagnar till något, så kan det väl heller inte skada.

Hon deltog alltså i andakten.

Men Olga märkte tort nog, att Lauras hjärta ej var mycket tillgängligt för fromma betraktelser.

Hon gjorde sig inte den mödan att söka dölja sin likgiltighet. Snart reste hon sig åter upp ur sin knäböjande ställning. Olga följde hennes exempel och sade:

— Vi måste nu fatta ett beslut. Måtte himlen skydda och beskärma oss! I öfrigt äro vi hänvisade till våra krafter, och det återstår oss ingenting annat än att så mycket som möjligt anstränga

dem. Jag föreslår, att vi vid dagens inbrott begifva oss i väg härifrån.

I stället för att samtycka till eller förkasta detta förslag gick Laura omkring i rummet och började i mindre väl valda ordalag ge luft åt sina känslor.

Hon kallade Ralf en ohängt skurk, en oförlåtligt dum plös, en andra Hummel med mera dylikt.

Olga sökte lugna henne.

Men eftersom det här i huset ej fanns någonting mer att dricka, råkade Laura i allt värre misshumör och förbannade slutligen hela världen och sig själf därtill.

Men därmed var ju ingenting uträttadt.

Olga bevarade ett sansadt lugn och påpekade å nyo, att man ovillkorligen måste bryta upp nästa morgon.

Visserligen var det i detta hus mycket väl sörjdt för lifsmedel; men hvad skulle det väl tjäna till att stanna kvar i denna ödemark?

Infann sig inte Ralf nästa morgon, så kunde man med tämlig visshet antaga, att en olycka händt honom, eller att han af illvilja lämnat de båda flickorna i sticket.

Laura skulle genast ha gillat Olgas förslag, om hon bara inte fruktat, att hon kunde möta munkarna.

Hon visste heller inte alls, hvilken väg man borde välja. Hon kunde ju icke vända tillbaka samma väg, som hon kommit, ty i så fall kom hon ju tillbaka till den närmast klostret belägna lilla stationen. Men där skulle man säkerligen känna igen henne och ej tveka att lämna henne i rättvisans händer.

Om allt detta hade Laura naturligtvis ej talat med Olga, och därför syntes hennes vägran den senare allt gåtfullare.

Laura hade ju redan en gång tillryggalagt den besvärliga vägen, och att döma af hennes berättelse ägde hon stort personligt mod.

Hur kom det sig alltså, att hon nu var så obeslutsam?

Hela natten förflöt under samtal. Ingen af de båda flickorna sof.

Men nästa morgon voro de lika litet ense med hvarandra som kvällen förut.

Men att ensam ge sig i väg, det vågade inte Olga, och hon

skulle inte heller för något pris velat lämna sin nya väninna i sticket.

Så gick den ena timmen efter den andra, utan att man kom till något resultat. Det blef middag, men ännu hade Ralf icke kommit tillbaka.

FEMTIOSJETTE KAPITLET.

Befrielsen.

Nöden framtvingade ett beslut.

Olga förnyade undan för undan sina föreställningar och lyckades slutligen bryta Lauras motstånd.

Den senare gillade nu ändtligen förslaget, att man ej skulle vänta längre utan ge sig i väg.

Härom enades man, medan det ännu var ljus dag, och på detta beslut följde en rådplägning om, hvilka mått och steg man först måste vidtaga.

Liksom alltid i praktiska ting, så visade Laura äfven nu, att hon förstod att anpassa sig efter förhållandena.

Hon var nu villig att göra det, som Olga för minst tolf timmar sedan börjat med, och lämnade stugan för att undersöka fortsättningen af den väg, på hvilken hon kommit hit.

Alldeles riktigt hade hon bedömt saken, då hon blifvit ense med sig själf om, att här ej fanns något val. Det var inte rådligt

att begifva sig åt det håll, hvarifrån hon kommit, och följlaktligen måst: man nu först af allt undersöka, om det öfver hufvud var möjligt att fortsätta åt andra hållet.

Det var ett högst betänkligt företag, att de båda flickorna nu ämnade utan vidare hjälpmedel bege sig i väg. De voro naturligtvis tvungna att på den säkerligen högst besvärliga vandringen äfven belasta sig^{er} med det, som de oundgängligen behöfde af lifsförnödenheter.

Olga kunde i detta afseende ej gifva något råd. Hon hade inte varit i tillfälle att under sin fångenskap här anställa några observationer.

Efter sin ankomst hit hade hon ingen enda gång lämnat huset, ja, man hade icke ens tillåtit henne att kasta en blick på den närmaste omgifningen.

Ralf höll, som vi redan nämnt, alltjämt fönsterluckorna stängda och tillåt ej Olga att ens för en minut släppa in dagsljuset i sin kammare.

Egentligen obehärad var hon nästan aldrig, och därför hade hon hittills icke ens vatat, att den kammare, hvari hon vistades, var inbyggd i klippan, och ännu mindre hade hon haft en aning om, att afståndet från Bernhardiner-klostret ej var så synnerligen stort, och att en väg gick tätt utmed hennes fängelse.

Laura, som rest genom passet, kunde mycket lättare öfverskåda de svårigheter, som skulle möta dem.

Hon rådde Olga att stanna kvar i stugan, medan hon själf undersökte i hvilket skick stigen befunne sig, om den kunde passeras, eller om den kanske helt och hållet upphörde i hvilket fall det ju ej återstode någonting annat, än att vända sig åt andra hållet.

Men det var hon mycket rädd för.

Hon hade heller inte alls ännu beslutat sig därför, och lyckligtvis råkade hon icke heller i den förlägenheten att nödgas bestämna sig i det afseendet.

I närheten af stugan var den smala klippstigen betydligt bättre åt det håll, hvaråt Ralf begifvit sig, än på den sidan, hvarifrån hon kommit.

Det såg alltså ut, som om man rent af varit betänkt på att hämma förbindelsen mellan det egentliga passet och den enstaka be-

lägna stugan, att åtminstone ingenting gjorts för att uppehålla den, det var alldeles tydligt.

I motsats härtill visade sig åt andra hållet spår, som tydde på, att någon här nedlagt arbete för att i möjligaste måtto hålla vägen i trafikabelt skick.

Alltnog, det var visserligen äfven här svårt att komma fram, men omöjligt var det inte.

Laura följde stigen tämligen långt, i cirka två timmars tid, och hon vände ej om, innan det inbrytande mörkret tvang henne därtill.

Hon kom tillbaka till Olga och rapporterade, att man nog kunde lämna stugan åt det antydda hållet.

Och ru träffade man också nödiga förberedelser.

I dag kunde man ej bryta upp. Att anträda en sådan väg i mörkret, det skulle ha varit rent vansinne.

Man plockade nu ihop, hvad man ansåg lämpligast att ta med sig, det var bara så svårt att beräkna, hvilka kvantiteter man kunde behöfva.

Om fortsättningen af stigen hade naturligtvis inte heller Laura någon föreställning; kanske måste man vandra både en och två dagar utan att träffa på någon människoboning.

Det var alltså rådligast, att ta med sig ett ganska stort förråd af lifsmedel, och på sådana var här lyckligtvis inte brist, åtminstone inte på matvaror.

Värre var det med drickat.

Laura hade i sin tanklöshet redan druckit ur Ralfs hela förråd af värmande och lifgifvande drycker.

Det såg alltså ut, som skulle man, hvad törstens stillande vidkom, bli hänvisad till snön, och som skulle man bli totalt i saknad af en dryck, som värmde och lifvade.

Olga fäste sig ej därvid. Hon hade aldrig förr befunnit sig i en liknande belägenhet och hade inte alls klart för, hvilka missöden som kunde hända på en sådan färd.

Laura ville heller inte nedslå hennes mod och försäkrade därför, att man tack vare Ralfs omtänksamhet hade allt erforderligt för att tryggt kunna lämna detta ensliga ställe och åter uppsöka den värld, från hvilken man här var totalt afskild.

Man hade bestämt att nästa morgon anträda den nu länge nog uppskjutna resan.

Laura hade under de senaste timmarna sett tämligen nedslagen ut.

Efter de erfarenheter, som hon vid synandet af stigen gjort, hade hon blifvit mindre väl till mods

Så till vida hade hon sagt väninnan sanningen, som att den väg, som man under den äfventyrliga resan först ämnade passera, verkligen var farbar, men hon hade framställt saken mycket bättre, än fallet egentligen var.

Hon hade gjort det för att icke afskräcka Olga från den beslutade resan.

Man måste nu taga afsked från denna ensliga boning.

Att Ralf skulle komma tillbaka, därpå tänkte man ej längre.

Det oakadt önskade Laura kvarlämna några rader till kamraten och meningsfränden.

Men härtill var hvarje möjlighet henne betagen.

Olga hade ju redan förut velat skriva till sina vänner i Sverige, men det hade fattats henne nödiga materialier därtill. I Ralfs hem stod hvarken en penna eller en papperslapp att finna.

Alltså måste äfven Laura afstå från det outförbara, och så trädde de båda flickorna hand i hand ut ur stugan.

Hvar och en af dem bar ett knyte, hvori de lagt in ett ungefär för fyra dagar beräknadt förråd.

Något annat än vatten hade man ej att dricka. Stämningen var också bra nykter, och kölden, som var ganska skarp, var ej ägnad att värma och lifva.

Man sade sig, att all början är svår, och så marscherade de båda flickorna med friskt mod framåt.

I början gick det också ganska bra; men när stigen sedan blef allt halare och halare, måste man gå långsammare, emedan man hvarje ögonblick sväfvade i fara att halka omkull.

Vägens vedermödor hade till följd, att de båda flickorna snart nog blefvo trötta, så att de måste hvila sig.

Lauras i början visade glädtighet, hvilken för öfrigt varit konstlad, var snart försvunnen.

Man såg med ömklig min på hvarandra, och hos bägge två framträdde allt mer och mer den tanken, att det nog ändå vore bättre att vända tillbaka till stugan, i hvilken man ju kunde ha stannat kvar ännu en tid.

Men de skämdes för hvarandra att tala därom, och därför klädde heller ingen af dem sin hemliga önskan i ord.

Kölden, som blef allt skarpare, tvang dem att så mycket som möjligt afkorta rasttiden.

Alltså gick man ännu ett stycke väg, men snart inträdde ny förslappning. Man måste för andra gången sätta sig ned och hvila, och så fortgick det några timmar.

Olga fördrog lugnt besvärigheterna, ty hon sträfvade ju till friheten, om också en frihet med mångfaldiga inskränkningar.

Men Laura, som ännu ej hunnit tillräckligt repa sig från de förra ansträngningarna, råkade i verklig förtviflan, när krafterna började svika henne.

Det föll nu åter igen på Olgas lott att trösta följeslagerskan, och hon gjorde sig all upptänklig möda att uppehålla hennes mod, för att hon skulle gå vidare och icke till äfventyrs låta förleda sig till en handling af förtviflan.

— Bäst är att kasta sig ned i första bästa afgrund, sade Laura, ty dalen uppnå vi i alla fall inte lefvande.

Men ännu värre blef det, när dimman tätnade och det började mörkna.

Man var emellertid nu så långt borta från Ralfs stuga, att man ej kunde tänka på att uppnå den före mörkrets inbrott.

Men å andra sidan visste man heller inte, om man snart skulle finna någon annan människoboning.

Visserligen kunde man ej ta miste om vägen, ty den slingrade sig så smal fram mellan klipporna; den var nämligen knappast så bred, att de båda flickorna kunde gå bredvid hvarandra, utan att stöta mot klippväggarna.

Därför beslöt Olga att gå före.

Men mörkret tillät ingen forcerad marsch. Det gick nu en stund mycket långsamt framåt.

Snart nog öfverföllos de båda vandrerskorna af stor trötthet.

Laura förklarade helt enkelt, att hon ämnade sofva, om hon också aldrig mera sküle vakna.

Olga gjorde sig äfven denna gång all möda för att hindra väninnan från detta hennes olycksaliga förehafvande.

Man hvilade alltså åter igen en liten stund, denna gång invid en bergvägg, där man var skyddad för den bistra vinden.

Men man fick ej sitta där länge, ty kölden blef allt kännbarare.

De båda flickorna bokstafligen släpade sig vidare, men vägen vidgade sig ej, och intet tydde på, att någon människoboning fanns i närheten.

Hvem skulle väl för resten ha slagit ned sina bopålar här?

Däre not upptäckte man snart en liten grotta, till hvilken de båda olyckskamraterna togo sin tillflykt för att där invänta morgonen.

Det var emellertid farligt nog att stanna här. Hur lätt kunde de icke bägge två bli öfvermannade af sömnen för att sedan till följd af den skarpa kölden aldrig mera vakna.

Laura skulle ej ha brydt sig så mycket därom, ty hon hade ju redan upprepade gånger gifvit uttryck åt den tanken.

Därför beslöt sig nu Olga efter gemersam rådplägning för att först öfvertaga vakten.

Det blef också hon, som måste vaka nästan hela natten, och därmed höll hon ståndaktigt ut.

På morgonen fortsatte man vägen, sedan man ätit. Det medförda förrådet af lifsmedel hade redan anlitats så mycket, att resten omöjlig kunde räcka tre dygn till, såsom man beräknat.

Det led åter mot middagen, då de till det yttersta anlidade krafterna voro fullständigt uttömda. Då visade det sig, att en annan stig grenade ut från den, på hvilken flickorna gingo.

Passet blef på samma gång något bredare, och till sin stora glädje upptäckte de båda flickorna spår efter mulåsnor.

Man kom alltså snart till en mindre ödslig trakt, och det bidrog i väsentlig mån till att höja modet hos de båda trötta vandrerskorna.

Om två timmar kommo de till en bergplatå, på hvilken låg en stuga, hvars torftiga utseende angaf, att den härbergerade en herde och vedhuggare.

Utän långt betänkande styrde Laura kurs rakt på stugan. Olga däremot framkastade den frågan, om man verkligen gjorde klokt i att ta in här.

Hon glömde nämligen intet ögonblick, att Laura förde med sig en större penningssumma, och så lätt kunde Järför den främmande mannen falla på den tanken att råna flickorna.

Men Laura hade under tiden redan hunnit fram till dörren, på hvilken hon nu trummade med bägge knytnäfvarna och begärde inträde.

En gammal man öppnade och blef icke litet förvånad öfver att här se två så unga ansikten.

Han bjöd flickorna stiga in och frågade sedan om både det ena och det andra.

Laura började åter igen på sitt vanliga vis ljuga och påstod, att de från en dal, som de nu inte visste namnet på, stigit upp på berget, där de redan tidigt på morgonen gått vilse. Därför både de honom nu visa dem närmaste nedgång till dalen.

Detta gaf mannen anledning fråga, hvilken dal hon menade, ty han såg på hennes ansikte, att hon ej sagt sanningen.

På den frågan kunde Laura ej svara, ty hon visste ej namnet på någon dal i närheten.

— Det är mig också alldeles likgiltigt, hvad den heter, sade hon; jag är bara angelägen om att fortast möjligt komma till ett något så när drägligt värdshus.

Gubben svarade leende:

— Dit är det ett godt stycke väg. Men om ni har pengar, så kan ni också få stanna kvar här; ty med pengar reder man sig på hvarje ort och under alla förhållanden.

Laura somnade snart, under det Olga var för orolig för att kunna öfverlämna sig åt sömnen.

Också skulle hon trots den stora tröttheten ha önskat att snart nog åter komma bort härifrån, ty hvarje dröjsmål var för henne högst pinsamt.

Efter två timmars förlopp väckte hon därför Laura, hvilken blef mycket förargad öfver, att man stört hennes hvila.

Emellertid förklarade äfven gubben, att man snart måste ge sig i väg, ty det skulle inom kort tid bli mörkt, och sedan kunde man ingenting företaga sig.

Laura stärkte sig nu duktigt af sin proviant och gick sedan arm i arm med Olga samt med gubben som vägvisare ned till en liten, af sju eller åtta hus bestående, i en trång dalklyfta belägen by.

Här belönade Laura på ett så öfverraskande rikligt sätt gubben för hans tjänster, att han af tacksamhet härför förde de båda

flickorna till en bekant bonde, åt hvars omsorger han anförtrorde dem.

Den längsta och farligaste delen af den besvärliga vägen var tillryggalagd eller tycktes åtminstone vara det.

Visserligen kunde Laura och Olga ej göra anspråk på någon bekvämlighet hos landmannen, ty här funnos inga medel till att åstadkomma en sådan; men de behöfde nu åtminstone inte lida af köld, och deras lott var himmelsvidt skild från och tusen gånger bättre än under förra natten, hvilken de måst tillbringa på ett så föga skyddadt sätt i grottan.

De skulle nu ha varit ganska nöjda, bara de fått vara i fred för bondens nyfikenhet.

Men han ville genast veta, hur de kommit till den där gubben och af hvilken orsak de vågat sig upp på stora S:t Bernhard utan mulåsnor.

Olga, inte alls van att hitta på några lögnhistorier och en afsvuren fiende till all falskhet och osanning, kunde inte alls svara, och därför fick nu Laura åter igen låta sin lifliga fantasi spela och duka upp en saga för bonden.

Hans nyfikenhet förargade henne, så att hon beslöt att så mycket som möjligt drifva med honom.

Hon berättade därför, att hon och hennes väninna vore två mycket förnåma damer, som klädt sig så enkelt, emedan de gått ut på kärleksäfventyr. Eftersom man mycket väl kände dem på den italienska sidan om S:t Bernhardspasset, hade de, för att komma tillsammans med de af dem älskade männen, måst välja en mycket aflägsen trakt, och därtill hade en plats midt uppe bland bergen blifvit utsedd. De hade haft med sig mulåsnor, men kvarlämnat dessa på ett bestämdt ställe. De hade också verkligen sammanträffat med männen, af hvilka de varit väntade, och de hade nu, för att undvika all misstanke, anträdt återvägen öfver schweiziskt område.

Bonden var icke litet förvånad.

Men de så ovanligt vackra flickornas utseende och sätt kom honom verkligen att tro, att de voro af förnäm börd, och nu behandlade han dem med en vördnad, som om han haft med minst prinsessor att göra.

Det var Laura mycket välkommet. Åtminstone var hon nu i tillfälle att befälla honom tiga och hålla inne med vidare frågor; hon och hennes väninna vore i stort behof af hvila.

Bonden hade inte alls mod att forska vidare, och när han nu fick se några guldmynt, var det för honom en afgjord sak, att han här hade att göra med tvänne damer, som stode konungen af Italien mycket nära, om icke den ena af dem rent af vore själva drottningen.

Laura hade också förstått att inbilla honom, att de herrar, med hvilka hon och hennes väninna sammanträffat, ledsagat dem ända till den där gamle herdens hydda, och att gubben sedan åtagit sig att föra dem hit ned.

Ja, Laura tillade, att gubben mycket väl visste, med hvem han haft att göra; men han hade blifvit förbjuden att tala om det för någon.

Bonden hade här alltså förklaringen på, hvarför gubben ej gifvit honom någon vink om, hvilka förnäma gäster han medförde, och nu befästes hos honom allt mer den tron, att han hos sig härbergerade högtuppsatta damer.

Han bugade sig och var så artig, som det i hans förmåga stod.

Laura upptog det allt med nådig nedlåtenhet.

Han vågade heller inte alls vidare fråga, vid hvilken tid herrskapet önskade lämna honom, och häraf betjänade sig Laura till att stanna kvar ända till nästa middag.

Sedan befallde hon honom anskaffa två mulåsnor åt Laura och hennes väninna samt en tredje för provianten, hvilken han af sina egna förråd borde öka.

Bonden gjorde allt, hvad han blifvit befalld; timtals sprang han omkring för att anskaffa djuren, lämnade sedan af sina förråd, hvad han kunde, och Laura belönade honom med ett vänligt leende.

Slutligen frågade han, på hvad sätt han skulle erhålla betalning, och Laura befallde honom då ta fram papper och penna.

Hon fick ett ark papper och en blyertspenna, skref med tydlig stil, att till innehafvaren skulle vid närmaste gränstullstation ur därvarande kassa utbetalas tusen lire, och undertecknade sig som prinsessa af det regerande huset i Italien.

Härvid förstod hon att uppståda så säkert och hade redan förut genom sitt befällande sätt hos den stackars bonden injagat

sådan respekt och fruktan, att han nu icke alls vågade betvifla äktheten af det dokument, som hon lade i hans hand, ännu mindre skulle han ha vågat yttra ett sådant tvifvel.

Han tackade vördnadsfullt och trodde sig nu verkligen vara den lycklige ägaren af tusen lire.

Olga höll sig fjärran från allt detta. Hon skulle aldrig i lifvet ha kunnat gilla Lauras tillvägagångssätt; men den senare, fastän hon ingalunda var sparsam, hade nu föresatt sig att frånnarra bonden de tre mulåsnorna, och det lyckades henne också, tack vare hennes gränslösa oförskämdhet.

FEMTIOSJUNDE KAPITLET.

I rivalens våld.

Nästa middag red Laura med Olga därifrån, sedan hon låtit bonden noga beskrifva vägen till närmaste by. Men mannen stannade kvar med sin anvisning och ruskade med rätt betänklig min på hufvudet.

Slutligen gick han till en grannkvinna, som ansågs för den klokaste människan i byn, och frågade henne, hvad hon trodde om papperet, som den högborna damen lämnat honom.

Den gamla kvinnan betraktade mycket noga skrifvelsen, och sedan en god stund förflutit, hvarunder bonden med den mest spända förväntan betraktat henne, afgaf hon den högtidliga förklaringen, att

man egentligen inte alls kunde veta, hur det egentligen förhöll sig med denna sak.

Så klok hade bonden redan förut varit, och därför stod han där nu helt förbluffad.

Sedan menade han, att det väl vore bäst, att han sprunge till nästa by och rådfrågade en där boende man, som kände till dylika saker.

Men innan han kom dit, hade Laura med sin väninna redan passerat den byn, där tagit sig en vägvisare och tillsagt denne att föra henne och hennes väninna till närmaste järnvägsstation.

Väder och väglag hade blivit bättre, och eftersom vägvisaren på Lauras begäran likaledes besteg en mulåsna och man dessutom icke hindrades af mycket bagage, kom man mycket fort framåt.

Det gagnade bonden alltså till intet, att han af den erfarne mannen erhöi den upplysningen, att han enligt all sannolikhet blivit lurad.

Ty å ena sidan visste man ej, hvar man skulle söka de båda föregifna prinsessorna, och å andra sidan skämdes bonden för att öppet tillstå, det han varit nog dum att låta narra sig på ett så plumpt sätt.

Han underlät alltså att iscensätta en förföljelse, och Laura kunde med sin följeslagerska obehindradt fortsätta resan.

Om Ralf hörde hon ingenting vidare; hvad det blifvit af honom, det förblef tills vidare för henne förborgadt.

Sedan man bara en gång väl nppnått en järnvägsstation, gick färden raskt vidare, och det dröjde ej länge, innan Laura kunde upplysa sin nya väninna om, att man äntligen kommit till en ort, där man kunde få hvila ut. Denna ort var den så mycket beprisdade staden Lausanne vid Genève sjön.

Här stannade man alltså på obestämd tid.

Laura menade, att Olga borde stanna här, tills hon erhållit säkra underrättelser från Sverige, rörande sin process.

Själ f komme hon att efter längre eller kortare uppehåll här begifva sig till Genève.

Olga ville ej höra talas om någon skilsmässa, och Laura lofvade också att stanna kvar hos henne åtminstone åtta dagar och att sedan endast för en liten tid skiljas från henne.

Nu äntligen kunde man göra allvar af beslutet att skriva

ett bref till Evald Zetterling. Efter lång tid var det åter igen möjligt för Olga att få utbyta tankar med honom.

Men fastän hennes hjärta manade henne därtill, trots det, att han gjort sig så förtjänt om henne, drog hon sig likväl för att handla i öfverensstämmelse med Lauras råd.

Förut hade hon under intrycket af de underrättelser och tilldragelser, som anknöto sig till Lauras plötsliga uppträdande, varit tillgänglig för och gillat hennes plan; men nu, sedan hon så småningom börjat känna sig lugn och säker, drog hon i betänkande att förnya bekantskapen med honom.

Hon sade sig fortfarande, att hvarje närmande till honom endast kunde bli till nackdel, men ej lända till ömsesidig lycka. Hon trodde sig göra klokast, om hon förblef sin ursprungliga föresats, att fullständigt frisäga sig från honom, trogen

Emellertid blef hon af Laura bestormad med uppmaningar att skrifva ifrågavarande bref.

Laura kunde ej inse, hvarför Olga plötsligt tvekade. Det var nämligen för främjandet af hennes egna planer af största vikt, att Evald finge se Olgas stil; ty endast därigenom kunde hon bevisa, att hon verkligen utfört belrielseverket. Endast genom att bibringa honom den öfvertygelsen var det henne möjligt att höja sin egen person i Evalds aktning så, som hon önskade.

Olga borde alltså ovillkorligen skrifva.

Men denna drog sig för att för sin nya väninna visa sina innersta tankar.

Hon erkände villigt, att hon stod i stor tacksamhetsskuld till Laura, att denna gjort henne den största tjänst, som någon skulle kunnat göra henne; men något obegränsadt förtroende kunde hon omöjligen sätta till sin räddarinna.

Det var så mycket i Lauras ord och handlingar, som stött henne; denna underliga blandning af lättsinne och förtviflan, denna ständiga växling i diametralt motsatta känslor berörde henne oangenämt.

Lika litet behagade henne väninnans lögnaktiga uppgifter vid alla möjliga tillfällen, och inte heller kunde hon på villkor gilla ett sådant handlingssätt som Lauras gent emot den där stackars bonden, hvilken hon bedragit på pengarna för mulåsorna och på provianten.

Då kom Laura med små trippande steg emot de båda makarna och började bjuda ut sina varor.

Olga II.

Härom hade dock Olga endast haft en obestämd aning, tills Laura nu i Lausanne skratande för henne berättade, hur det tillgått.

Denna berättelse gaf anledning till förebräelser från Olgas sida och till den första tvisten mellan de båda väninnorna.

Man hade snart nog klart för sig, att förutom ett egoistiskt intresse å ena och tacksamhet å andra sidan endast den gemensamma faran band dem vid hvarandra, och att en fredlig öfverensstämmelse mellan dem öfver hufvud ej skulle komma att vara länge.

Denna känsla var långt lifligare hos Olga än hos Laura, och just därför rubbades hennes redan förut långt ifrån klippfasta förtroende ännu mera.

Olga ville alltså för ingen del yppa något af sina innersta tankar för denna väninna, hvarför det också stannade vid hennes vägran att skrifva det där brevet, utan att hon angaf något skäl för denna sin vägran.

Allt detta förbittrade Laura.

Hon förehöll Olga, att i dennas tystnad låge en hänsynslöshet mot herr Zetterling, hvilken ju med så mycket deltagande följt Olgas öde. Man borde väl äntligen sätta en gräns för hans bekymmer och farhågor, eller åtminstone i väsentlig grad minska dem, det kunde nu Olga göra, och hon vore skyldig honom det att skrifva.

Olga svarade lugnt, att hon ansåg det fullkomligt i sin ordning, ja, till och med aldeles nödvändigt, att Evald och Ekström erhöile underrättelse; men det vore Lauras sak, hvarför också hon borde skrifva. Säkerligen komme man ej att betvifla ett enda ord af hvad hon sade.

Laura, som mycket väl visste, att hennes trovärdighet åtminstone hos Ekström ej var så aldeles oomtvistlig, yrkade emellertid på, att Olga själf skulle skrifva.

Hon menade, att man där hemma i Sverige skulle fråga sig, hvarför hon inte det gjort, och kanske ändå inte tro allt, som man finge veta.

På så sätt lät Olga slutligen förmå sig att till Lauras bref foga några rader, af hvilka ej framgick någonting annat, än att Olga för närvarande befunde sig hos Laura och äfven ämnade stanna kvar där. Inte ett ord nämnde hon om sina framtidsplaner.

Den egentliga berättelsen om befrielsen afgaf alltså Laura själf, och hon underlät ej att göra det på ett hyckladt anspråkslöst sätt och att icke ens göra en antydning på någon egen förtjänst.

Hon talade i stället bara om tur och om Guds outransakliga rådslut.

Detta bref afsändes.

I det stora hela hade nu Laura ändå uppnått, hvad hon ville. Man kunde nu ej göra henne den förtjänsten att ha befriat Olga stridig.

Följaktligen var första delen af den plan, som hon fullföljde, förverkligad.

Och nu borde äfven i den hittills lyckligt uppförda byggnaden den stilenliga slutstenen infogas.

På morgonen efter brevets afsändande förklarade Laura, att hon måste resa bort, men att hon skulle komma tillbaka inom tre dagar.

Under för handen varande omständigheter kunde ej Olga vara så synnerligen nöjd härmed.

Hon fruktade att ännu mera ådraga sig folks uppmärksamhet, om hon vore ensam, och antog, att polisen där hemma i Sverige hade en aning om, hvart hon blifvit förd, så att den meddelat sig neo myndigheterna i Schweiz.

Omöjligt var det ju inte, att hon här plötsligt blef häktad och hemskickad.

Hon visste ju ännu icke det minsta därom, huruvida de svåra misstankar, som förut hvilat på henne, skingrats eller ej. Hon tviflade på, att det kunde ha skett på så kort tid, i all synnerhet som Laura själf medgifvit, att gamla Marie ännu ej blifvit häktad, åtminstone icke då, när Laura lämnat Sverige.

Men till och med om det redan skett, så var det nog i alla fall inte så lätt att öfverbevisa Marie eller att förmå henne att aflägga en öppen bekännelse.

Olga kunde icke dölja för sig, att hon fortfarande där hemma i Sverige vore en misstänkt person, som man trodde ha rymt ur häktet, och trots alla Lauras försäkringar, att hon här ingenting hade att frukta, kunde hon dock ej lugna sig i det afseendet.

Hon förklarade, det hon ej ville stanna ensam.

Men Laura lät ej kvarhålla sig, liksom hon icke heller så mycket maskerade sina egentliga afsikter, så snart brevet blifvit afsändt.

Eva'd och hans vän visste ju nu af Olgas egenhändiga försäkran, att denna vistades hos Laura och bekräftade sin befrifvelse.

Därmed hade, som sagdt, Laura uppnått det hufvudsakliga af hvad hon önskade ernå af Olga, och det låg ingalunda i hennes karaktär att göra vidare omständigheter med personer, som hon icke vidare behöfde, som ej längre kunde vara henne till gagn.

Olga stod henne fastmer hädanefter i vägen, och ändamålet med den resa, som Laura nu beslutat företaga, var hufvudsakligen att finna medel, genom hvilka Olga för alltid kunde skiljas från Ewald Zetterling.

Det var inte så lätt, och Laura ville därför först af allt inhämta råd af personer, som i hennes ögon gällde något.

Denna gång förlitade hon sig icke på sin egen insikt. Man måste här vara viss om önskad resultat, och han önskade äfven, att det, som beslöts, rätt snart skulle bli utfördt.

Målet för hennes resa var nu Genève.

Hon ämnade uppsöka den där Konrad Helldorf och hans fru, till dem inrapportera Ralfs försvinnande, hvarmed hon säkerligen skulle göra denne en tjänst, och slutligen bringa på tal sin egen plan, hvilken ju ej stred mot ligans ledande mäns önskingar.

Därför lät hon ej Olgas böner inverka på sitt beslut och försåg henne dessutom så knappt som möjligt med pengar, för att hon icke till äfventyrs skulle undgå henne.

Sedan anträdde hon den resa, hvilken, såsom hon hoppades, skulle få en afgörande betydelse både för henne själf och Olga.

Denna stannade kvar och befann sig nu åter igen i en rätt egendomlig belägenhet.

Så snart de båda flickorna lämnat bangården i Lausanne, tog Laura åter de gemensamma angelägenheterna i sin hand.

Det kunde hon så mycket lättare göra, som hon var stadd vid kassa, under det den stackars Olga ej ägde ett enda öre.

Från häktet hade hon ju kommit direkt i förbrytarnas våld.

hur skulle hon alltså ha kunnat komma i besittning af några pengar?

Laura hade med sin väninna tagit in på ett litet, formligen undangömdt värdshus och hade också, utan att fråga väninnan, själf ombestyrjt anmälningen.

Olga hade hon utgifvit för en släkting utan att upplysa henne om, hvilket namn hon tilldelat henne.

Äfven det var ett medel för att hindra henne från hvarje fri rörelse.

Kontanter lämnade hon henne endast cirka fem kronor och menade, att äfven det vore tör mycket, alldenstund Olga ej hade några kontanta utgifter och räkningen skulle betalas vid Lauras återkomst.

I denna punkt ville Olga icke foga sig i väninnans anordningar, ty hon ansåg det oklokt att stanna kvar här med så lite pengar, emedan hon ej gaf mycket för Lauras blotta försäkran att snart komma tillbaka.

Förhållandet mellan de båda forna väninnorna hade grumlats efter ankomsten hit till Lausanne och tvisten för brevets skull.

Det var ju heller inte annat möjligt, ty de båda flickornas karaktärer voro ju så olika, deras åsikter så himmelsvidt skilda från hvarandra, och Olga hade ju dessutom all anledning till misatroende, hvilket undan för undan stegrades.

Om hon också icke precis i Laura såg någon egentlig förbryterska, så märkte hon dock blott allt för snart, att hennes föregifna väninna var långt ifrån samvetsgrann och ärlig.

Så snart Laura trodde sig utom all fara, förrådde hon sig genom många antydningar, i synnerhet rörande sina forna förbindelser till åtskilliga män, med hvilka hon ej blygdes att skryta.

Sådant tal kunde ej annat än väcka afsky hos Olga.

Hon insåg mycket snart, att Laura både i ena och andra afseendet ej var så nogräknad, att hon ej var något dygdemönster, ja, att hon kanske icke ens kunde göra anspråk på att kallas hederlig flicka.

Ogärna fogade hon sig i de af Laura använda tvångsåtgärderna.

Men Olga kunde tyvärr här ej finna någon utväg. Hon

kunde nu omöjligen fly, hon måste stanna kvar på det usla värds-
huset och vänta för att se, hvad Lauras goda eller onda vilja ytter-
ligare komme att tilldela henne af godt eller ondt.

Olga befann sig i sin fiendes våld, och det bådade ju intet
godt.

FEMTIOÅTTONDE KAPITLET.

En båtfärd med efterspel.

Laura hade återvändt till Genève.

Därtill fordrades åter igen en god portion fräckhet.

För kort tid sedan hade hon just i den staden från grefve
Lanza stulit synnerligen värdefulla dokument, af hvilka flera till och
med icke varit hans egendom utan blifvit honom anförtrödda af
några högre italienska dignitärer.

Att grefve Lanza, som i sin förtviflan gjort ett självmords
försök, ifrigt spanade efter den vackra grefvinnan Annunciata, hvar
släktnamn han ej kände, det kunna vi ju lätteligen tänka oss.

Ingenting förbannade han så mycket som de timmar, hvilka
han tillbragt i hennes sällskap, hvilka syntes honom så ljufliga, men
på hvilka följt en så bitter misräkning.

Den listiga grefvinnan var försvunnen, och fastän grefve
utfäst en belöning af öfver tio tusen kronor för den vackra An-
nunciatas, eller hvad den listiga förbryterskan nu hette, gripande
anmälde sig dock ingen, som kunde förljåna den summan.

Grefven bodde fortfarande i sin nära staden belägna villa.

Han hade föresatt sig att icke återvända till sitt hemland Italien, innan han återfått sin stulna egendom eller åtminstone svindlerskan blifvit fast.

Han anade nog inte, att de dokument, som den där natten försvunnit ur hans skrifbord, ännu funnos kvar i staden, att de kommit i händerna på en stamförvandt, med hvilken han ofta sammanträffat, ja, som till och med en gång besökt honom i hans villä.

Han anade icke, att de kommit i Konrad Helldorfs ägo

Den puckelryggiga Martha hade gifvit anledning till, att grefve Lanza undvek umgänget med hennes man.

Denne släpade besynnerligt nog öfver allt med sig sin vanskapliga och frånstötande hustru; liksom hade han orsak att vara stolt öfver henne.

Det var naturligtvis Konrad Helldorf, som Laura ämnade uppsöka, och hon måste för detta ändamål tänka på en särskild förklädnad.

För att kunna omsätta den tanken i handling, lämnade hon ett stycke från Genève tåget och köpte sig i en by utanför staden diverse krims-krams för att med dessa varor förtsätta färden under en månglerskas mask.

Laura hade för detta ändamål iklädt sig en grå, oansenlig dräkt, förstod också förträffligt att ordentligt sminka sitt ansikte och att täcka hälften af det samma med en hufvudduk. Hennes hållning var lutande, ett stort bylte bar hon på ryggen och i handen en grof knölpåk.

Helldorf hade redan från Laura mottagit ett bref, hvori hon beställde honom till en viss bestämd plats i stadens utkant för att där ostörd få tala med honom.

I byltet hade hon diverse kram, men öfverst lågo matvaror för att på så sätt ge Helldorf tillfälle att köpa småsaker. Härigenom kunde hon mera omisständigt inlåta sig i samtal med honom.

På så sätt rustad, vandrade Laura, sedan hon ännu en gång noga räknat ut tiden, hän mot staden, och hon behöfde heller inte vänta länge, innan Konrad Helldorf visade sig, som vanligt arm i arm med sin puckelryggiga fru.

Denna kostade det mycken möda att på detta sätt s'oltsera med sin ståtliga man.

Som en sannskyldig karrikatur kutade Martha fram vid hans

sida, och när hon höjde sina gräsgröna ögon till sin man eller hot upp sin kraxande röst för att tala med honom, så gjorde det ett lika komiskt som afskräckande intryck.

Därför blefvo Konrad Helldorf och hans Martha alltid begäpade, så snart de visade sig ute, och det var ej att undra på; ty den föregifne rentieren kunde tryggt påstå, att ingen ägde så ful hustru som han.

På sätt och vis förtjänade verkligen Martha att bli särskildt framhållen bland sitt kön, ty man kunde hos henne ej upptäcka något, som icke var abnormt och missbildadt.

Det äkta paret såg sig sökande omkring.

Då kom Laura med små trippande steg emot de båda makarna och började bjuda ut sina varor.

Helldorf, som trodde, att han var observerad, låtsade, som ville han ingenting köpa, och Martha skrek däremellan, att Laura skulle knalla sig i väg därifrån, emedan hennes utseende vore en styggelse för ögat.

Laura var elak nog att svara, att hon ej kunde sköta och skona sig så som rika damer, och att hon därför heller inte kunde se så vacker ut som dessa.

Några unge män i närheten kunde ej annat än skratta, och det förargade Martha ännu mera.

Hon kände sig djupt sårad af det hån, hvarmed Laura vid hvarje tillfälle var så slagfärdig.

Öfver hufvud var hon ej Lauras väninna och hade redan ofta vid förbundets hemliga sammankomster röstat för, att hon borde uteslutas och, om det vore nödvändigt, rent af förpassas ur världen.

Det visste Laura mycket väl, och om hon åtminstone för tillfället ej förmådde komma åt megäran med något annat vapen, så hämnades hon på henne genom allt slags elakhet och galna spratt, af hvilka Martha fick lida mycket.

Men alltid förstod hon att laga så, att de andra voro i tvifvel om, hvem som spelat käringen det eller det sprattet, och därför kunde förbundsmedlemmarna aldrig finna något bevis för sanningen af de mot Laura utslungade beskyllningarna.

Under Lauras frånvaro bearbetade Martha sin man i den riktningen, att han ej skulle hålla sina löften till Laura så fullständigt, som denna väntade.

Martha föreställde honom, att det vore högst farligt att bevilja denna människa några månaders permission.

Under den tiden kunde hon företaga så oändligt mycket mot förbundet, hon vore elak nog därtill.

Sedan föreställde hon honom, att, ifall Laura ginge och förälskade sig i en högre polisman, hvilket mycket lätt kunde hända, hon sedan kunde lämna hela förbundet i rättvisans händer.

Berger lät ej det inverka på sig.

Han höll fast vid de löften, som han gifvit Laura, och menade, att det ej vore rådligt att rubba en bestämmelse, om man ej ville gifva de öfriga medlemmarna ett exempel af trolöshet, och det borde i sammanhållningens intresse icke ske.

Det vore nödvändigt, att förbundsmedlemmarna vore ärliga och redliga mot hvarandra, ty eljes skulle det hela falla sönder.

Sedan Laura med skenbar envishet trugat på Berger några småsaker och man trodde sig mindre observerad, sade hon på italienska, under det han förut talat franska:

— Olga Willner är i mina händer; hon befinner sig på schweiziskt område, och jag måste nu inhämta ert råd, på hvad sätt jag bör, kan och får förfara med henne. Förebrå mig inte, att jag handlar egenmäktigt! Visserligen afstår jag inte från det, som jag be-tingat mig; men jag vill i alla fall icke handla i strid mot förbundets intressen.

Till dessa ord anknöt hon upplysningen, att Ralf aflägsnat sig från den där kajan uppe på bergshöjden, och att han sedan ej kommit tillbaka.

Bergers uppsyn förmörkades, han inlät sig emellertid icke vidare på saken utan svarade:

— Här är ej tid eller plats att tala därom. Vi vilja träffas nattetid. Det finnes vid sjöstranden ett ställe, där vi skola mötas. Vi ro sedan ut i en båt; på sjön kunna vi ostörda tala om allt.

Man stannade alltså icke länge tillsammans.

Laura spelade ännu en liten stund sin rol som månglerska, men vid middagstiden lämnade äfven hon platsen, under det Berger och hans Martha redan för länge sedan återvänt till hotellet, där de bodde.

På så sätt måste den förra tillbringa hela dagen på ett förr henne långt itrån ofarligt sätt.

Under sin vistelse i Genève var hon oupphörligt hotad. Hon bjöd här helt fräckt ödet spetsen, men eftersom hon nästan hela dagen uppehöll sig utanför staden och här skickligt förstod att undvika allt, hvad myndigheter hette, hände det henne tills vidare ingenting.

Kvällen kom.

Det ställe, som Berger menat, låg ej långt från det hotell, där han bodde.

Laura infann sig där, men hon bar ej längre sitt bylte och sin knölpåk.

Dessa saker hade hon åter kastat ifrån sig; men lutande gick hon fortfarande, och äfven nu var hennes ansikte till större delen vanställdt genom smink.

Kom någon i hennes närhet, så hostade hon och låtsade ha mycket svårt för att gå.

Personer, som sågo henne, funno henne inte alls misstänkt, tvärtom, många kände medlidande med den stackars kvinnan, ty de togo för gifvet, att hon drogs med lungdot.

Det var en vacker afton, under hvilken Berger framemot klockan tio åter sammanträffade med Laura. Men äfven nu var gamla Martha med.

Man kunde förmoda, att hon var svartsjuk och tilltrorde sin man det, att han af den vackra flickan kunde låta förleda sig till otrohet.

Laura skulle ju också kunna ha spelat henne det sprattet, och säkerligen skulle hon redan ha gjort det, om hon icke varit öfvertygad om, att Berger i intet afseende kände sig bunden af sitt missfoster till hustru.

Marthas närvaro glädde henne dock ej; helst skulle hon velat kasta henne i sjön.

Men hon fogade sig, och alla togo plats i den för färden bestämda båten.

Berger grep till årorna och kommenderade sin hustru till styret.

Martha styrde på tok, hvarför Laura om en liten stund aflöste henne.

När man kommit långt nog från stranden för att vara säker på, att ingen lyssnade, tog Laura till orda:

— Som sagdt, Olga Willner är nu i mitt våld. Jag lämnade henne kvar i Lausanne och gjorde allt, hvad jag förmådde, på det att hon äfven skulle stanna kvar där. Jag har för henne framsjällt hennes belägenhet sådan, att hon måste inse, det hon ej kan göra någonting bättre än att tills vidare i allo noga följa mina råd. För resten saknar hon ju medel till att på egen hand företaga någon förändring. Följaktligen kan jag vara säker på att återfinna henne, antingen jag nu genast vänder tillbaka eller stannar här någon tid, hvilket jag väl knappast kommer att göra. Jag ställer nu den frågan till er: hur långt får jag gå med flickan?

— Du får använda henne för dina planer, som du vill, du kan med henne göra allt, som du finner med din fördel förenligt; blott en sak vill jag ej: flickans lif får ej sättas på spel.

Laura grep hårdare tag om roderstången och såg åt sidan, men sade ej ett ord.

Nu upphof Martha sin obehagliga stämma, talade och sade:

— Denna flickas lif får ej antastas, lägg det på minnet! Du skulle bli en förbundets fiende, Adrienne, om du hade mod att trotsa denna befallning, och man kunde icke en gång till ha samma öfverseende med dig som efter din svåra förseelse där uppe i Sverige.

Åter igen kände Laura en nästan oemotståndlig lust att gripa kärningen och slunga henne i sjön; hon beklagade bara, att hon ej kunde inbjuda Martha till en sådan båtfärd utår annat sällskap.

Men Martha skulle säkerligen inte heller ha gjort henne den tjänsten att följa med.

Nu yttrade Laura:

— Jag vill inte påstå, att ni med denna bestämmelse fullständigt korsat mina planer, men nog ha ni lagt ett väsentligt hinder i vägen för dem alltid.

Härpå svarade Berger:

— Det kan jag ej ta någon hänsyn till. Det blir vid det, som jag en gång sagt. Vill du äfven hädanefter förblifva vår bundsförvandt, vill du fortfarande af oss erhålla de rikliga medel, som du behöfver för att kunna lefva efter din smak och vana, så måste du obetingadt foga dig. Då du senast var hos oss, beviljade jag ju allt, hvad du önskade. Jag glömde ju helt och hållet den uppstudsigheit, som du i Sverige lät komma dig till last; men nu kan

jag ej göra flera eftergifter. Gör med flickan, som du behagar, men akta dig för att öfverträda mitt förbud!

Laura ämnade svara, men hindrades därifrån. En båt närmade sig, på hvilken funnos flera lyktor, hvilka upplyste en tämligen vid omkrets på sjön.

Flickan styrde strax åt annat håll för att fortast möjligt komma ur den andra båtens närhet.

Och det var i själfva verket mycket klokt gjordt af henne, ty hvem den andra farkosten tillhörde, det såg nu Bergers skarpa öga på en i fören anbringad vapensköld.

Han yttrade lågmält:

— Det är grefve Lanza, som far förbi där. Vi göra nu klokast i att vara tysta.

Men grefve Lanzas båt styrde kurs på Helldorfs. Grefven hade i sin båt fyra man, som rodde, då Berger, den föregifne rentiern Helldorf, var ensam att framdrifva sin båt; att män skulle kunna undgå grefven, därpå var följaktligen ej att tänka.

Allt närmare och närmare kom han, och snart nog kände han igen den ökända Martha och strax därpå äfven hennes herr man.

Han ropade då på tyska åt den senare:

— Herr Helldorf! Stanna ett ögonblick; jag skulle gärna vilja tala ett par ord med er.

— O, så härligt! utlät sig Martha och visade sina svarta tänder.

Hennes gröna ögon hvilade med ett uttryck af djäfvulsk glädje på Laura, hvilken nu i sin förvirring sökte efter ett andra roder att slå den puckelryggiga i hufvudet med.

Nu var italienarens båt helt nära Bergers.

Grefve Lanza reste sig upp och räckte den tyske rentieren handen. Berger skakade den framräckta handen och sade:

— Jag står till herr grefvens tjänst.

Tyska språket talade han flytande.

— Hvarmed kan jag stå herr grefven till tjänst? tillade han.

— Ni är en erfaren man, tog italienaren åter till orda. Jag har mycket hört talas därom. Jag har till och med hört glunkas om, att ni varit anställd vid tyska hemliga polisen. Därför skulle jag vilja be er ge mig ett godt råd: hvad skall jag göra för att återfinna den eländiga kvinna, som tillskyndat mig en så kännbar skada?

Tyska polisen lär ju vara omutlig; hvarje enskild man lär helt och hållet gå upp i sin uppgift och icke endast vara omutlig utan äfven ytterst skarpsinnig. Till hvem skulle jag då hellre vända mig än till en medlem af denna utmärkta kår?

Härpå svarade Helldorf:

— Jag får tacka för detta ert smickrande omdöme, ty jag har verkligen i flera år haft anställning vid ifrågavarande kår. Jag erkänner emellertid samtidigt, att denna angelägenhet icke synes mig lätt, i all synnerhet som jag endast är helt ytligt förtrogen därmed. Hvad jag fått veta om stölden, det har jag uteslutande att tacka tidningarna för.

— Jag ber er skänka mig några få minuters uppmärksamhet, herr Helldorf, svarade grefven. Händelsen är tämligen enkel och berättad med få ord. Kanske är ni af den godheten att komma öfver i min båt, så att jag får meddela er det erforderliga?

Den förmente rentiern växlade en blick med Martha. Denna nickade helt omärkligt på hufvudet och föranledde därigenom mannen att antaga italienarens inbjudning. Han steg ned i den andra båten, hjälpte Martha öfver, hvarvid äfven grefven var nog artig att lämna sitt bistånd, och skenbart aktade ingen på Laura.

Emellertid framkastade Helldorf genast frågan, hvem som skulle rö hans båt, och grefven befallde då en af sina män att göra det.

Så skedde, och detta arrangement var Laura ganska välkommet. Långt farligare hade hennes belägenhet gestaltat sig, om grefven, i stället för att bjuda Helldorf till sig, kommit öfver i dennes båt.

Emellertid märkte hon, att Lanza med forskande blickar betraktade henne; ty hon väckte redan i och för sig uppmärksamhet, men ännu mer därigenom, att hon anträffades i den tyske rentierns sällskap.

Nu smålog grefven, visade på henne och frågade Helldorf:

— Hvar har herrn fått denne underlige styrman ifrån?

— Ack, herre Gud, det är åter igen en nyck af min hustru, svarade den tillfrågade. Vi sågo denna kvinna på stranden, och min hustru frågade henne, hvaför hon dref omkring där. Hon svarade, att det vore så bedröfligt ställdt för henne, att hon inte ens hade tak öfver hufvudet. På vidare förfrågan fingo vi veta, att hon

är änka efter en fiskare, och min hustru vill nu ta sig an henne. Vi ämnade oss ut på sjön; för att nu inte bli hindrade därifrån och ej heller förlora den stackars kvinnan ur sikte, togo vi henne med i båten, och det är ju inte att undra på, att hon som fiskarhustru förstår att sköta åror och styre.

Förklaringen syntes visserligen grefven en smula sökt, men han sadé ingenting vidare, fastän kvinnans rödfleckiga, af fêror genomdragna ansikte i jämförelse med gestaltens vackert afrundade former, hvilka icke helt och hållet kunde döljas af dräkten och den lutande hållningen, föreföll honom rätt underligt.

Han återkom emellertid till den angelägenhet, som så mycket sysselsatte honom.

Eftersom grefvens tjänare, som rodde Helldorfs båt, med den följde tätt efter sin herre, kunde Laura höra allt, hvad italienaren yttrade.

Han medgaf, att han var mycket svag för fruntimmer, och att denna svaghet blifvit ödesdiger för honom.

— Den svindlerska, fortfor han, som kallade sig grefvinnan Annunciata, måste ha känt till min svaga sida; hon kom säkerligen också bara på besök, emedan hon visste, att hon skulle kunna betjäna sig af mitt tillmötesgående till uppnående af sina bedrägliga syften. Jag tror nämligen inte, att den tanken att bestjälja mig uppsteg hos henne först då, sedan hon kommit till mig.

— Herr grefven menar, yttrade Helldorf, att hon kom på besök med den föresatsen att frånhända er saker, som voro dyrbara för er, att hon alltså handlat efter en moget uttänkt plan?

— Jag måste tro det så mycket mer, som det ju ej var fråga om pengar eller pengars värde utan om mina viktiga dokument. Dem ville man tydligen i främsta rummet åt; ty jag tror, att det för svindlerskan varit lättare att ta plånboken ur rocken, som jag bar på mig, än att begå den stöld, som faktiskt blifvit begången.

— En högst märkvärdig historia, anmärkte Helldorf. Aldrig skulle jag kunnat tro, att något sådant kunde hända en man som er.

— Jag skulle heller inte själf ha troit, att något sådant var möjligt, sade grefven. Jag blyges också djupt, det erkänner jag. Det är en skandal, att jag så lät öfverlista mig af en kvinna. Men det gifves i människolifvet svaga stunder, och den, då den där

människan besökte mig, var en af de mörkaste och olyckligaste i mitt lif. För mig finnes i det fallet ingen annan ursäkt än den där skojserskans faktiskt utomordentliga, obeskrifliga behag.

— Var hon då verkligen så vacker? frågade nu Martha.

— Öfver all beskrifning vacker, svarade grefv n. Jag har aldrig förr träffat en kvinna, som så bedärat mig; hon var också väl bevandrad i koketteriets konster, och jag betviflar, att det finnes en man, som förmår fullständigt motstå henne.

Då anmärkte Martha med en blick på sin man:

— Det måste ju ha varit en märkvärdig företeelse; jag hade eljes inte trott, att en kvinna faktiskt kunde vara oemotståndlig.

— Min fru, inföll grefven, sådant kunna endast män bedöma. Helldorf nickade instämmande.

Han bad grefven om en noggrann framställning af förloppet mellan honom och den vackra grefvinnan Annunciata. Han var nämligen hufvudsakligen angelägen om att få höra en skildring af Lauras uppträdande, ty däraf kunde han bäst bedöma, hvilka uppgifter, som för framtiden bäst lämpade sig för henne.

Grefven knusslade ej med ord, han berättade i de minsta detaljer allt, och man måste ge honom det vitsordet, att hans redogörelse för förloppet var osminkad och fullkomligt sanningsenlig.

Han medgaf, att passionen gjort honom blind, skildrade, hurusom hans vackra landsmaninna undan för undan trugat honom att dricka allt mer och mer, och hurusom hon slutligen glidit ur hans armar och smitit in i rummet bredvid samt låtit honom stå där och försmäcka en stund; hurusom hon äntligen åter visat sig för honom, och det i en lätt, förförisk dräkt och hurusom hon därvid lyckats i sina kläder gömma de dyrbara papperen.

Helldorf uttryckte sin häpnad öfver den kvinnans list, och Martha var elak nog att ordentligt utskratta grefven.

Denne dolde sin förtrytelse och uppmanade ännu en gång Helldorf att råda honom.

— Det blir nog inte så lätt att utreda den affären, menade den tilltalade, ty herr grefven har tydligen haft med en ovanligt listig person att göra, säkerligen har hon mycket fort ändrat utseende, och tvifvelsutan har hon också redan afytttrat de dyrbara papperen.

— Tror ni det?

Helldorf svarade med öfvertygelse:

— Det är så godt som alldeles säkert. Herr grefven har nog rätt i det, att det var en på förhand uppgjord plan. Den människan visste, innan hon föröfvade stölden, mycket väl, att hon kunde omsätta papperen i kontanter; hon hade en köpare. Hos henne skulle man alltså ej vidare finna något, och det kunde till och med hända, att hon trädde inför er och nekade till att vara tjuven. I så fall torde det bli er svårt att förete klara bevis.

Helldorf talade så i afsikt att förmå grefven att afstå från att förfölja Laura.

Det vore nog rådligast att tiga inhjäl saken, på det att icke alla människor skulle komma att tala därom, att en så framstående diplomat som Lanza låtit en slyna anamma dokument, som blifvit honom anförtrödda.

Grefven befann sig i en föga afundsvärd belägenhet.

Han hade emellertid redan tagit sina mått och steg för att till hvarje pris återfå dokumenten, hvilkas vikt och värde kräfde, att han hvarken skydde kostnader eller möda.

Laura hörde allt detta.

Men hon förändrade ej en min utan satt där stum och kutryggig och styrde så väl och så uppmärksamt, att mannen, som Lanza skickat öfver i den båten för att ro, icke en enda gång behöfde rätta henne.

Samtalet mellan Helldorf och grefve Lanza drog ut på tiden.

Den förre gjorde sig all upptänklig möda att öfvertyga om, att det vore ändamålslost att förfölja svindlerskan, och att grefven gjorde bäst i att uppge allt hopp om att återfå papperen.

Naturligtvis passade detta inte alls diplomaten, eftersom han väntat sig ett helt annat råd, och afskedet blef därför en smula kyligt.

Man for till stranden och landade i omedelbar närhet af den villa, hvori grefven bodde.

Båtarna lade till, och den gåtfulla kvinna, som suttit vid styret i Helldorfs båt, smet fort i land och var om några minuter försvunnen.

Grefve Lanza gjorde icke många o. nständigheter med rentiern och hans maka.

Så vänlig den första hälsningen varit, så kallt skildes man nu från hvarandra.

När grefven beträdde sin villa, kom portvakten emot honom och sade, att han under hans frånvaro mottagit ett bref med hans adress.

Lanza tog emot brefvet och öppnade det.

Han fann i kuvertet endast ett kort, på hvilket stodo skrifna dessa ord:

“Många hjärtliga hälsningar från Annunciata!”

— Åh, dra' nu . . . utropade grefven. Hvar har ni fått det ifrån?

— Af en kvinna; hon lämnade mig brefvet och sade, att det vore från en dam, som herr grefven mycket väl hade i minnet.

— Skändligt! Hur såg den kvinnan ut? Gif mig fort en noggrann beskrifning på henne! Hon måste genast efterspanas, röt grefven.

— Efterspanas? frågade portvakten förvånad.

— Ja, ja. Hur såg människan ut?

— Hon bar en grå dräkt och hade ansiktet halfvägs betäckt. Så vidt jag kunde se, var hon ganska ful, med ansiktet fullt af strimmor och med en sjuklig rodnad på kinderna.

— Så, så, utlät sig då grefven. Det är ju samma person, som satt i Helldorfs båt.

Portvakten såg förvånad på grefven.

Men denne skyndade bort för att redan i kväll aflägga ett besök hos Helldorfs.

Visserligen var det mycket ~~samt~~, men grefven tog ingen som helst hänsyn därtill utan skyndade sig så ~~att~~ att hon hann före makarna Helldorf till det hotell, där dessa bodde.

I högsta otålighet gick han fram och åter i korridoren.

Helldorf och hans fru blefvo icke litet förvånade, när de fingo se honom.

De hade alldeles nyss talat om Laura och undrat, hvart hon tagit vägen i en hast.

— Herr grefven här? frågade Helldorf.

Då utbrast grefven mycket upprörd:

— Säg, är det verkligen så, som ni berättade, herr Helldorf, att det var en fattig fiskarhustru, som ni af medlidande ville ta er an?

— Om hvem talar herr grefven?

— Jo, om människan i er båt, svarade Lanza.

— Jaså, den. Jo, det förhöll sig så och icke annorlunda. Hvarför skulle jag inte säga er sanningen?

— Se här, hvad jag mottagit! utbrast grefven. Är det inte höjden af fräckhet?

— Hvad har herr grefven mottagit? skrek nyfiket den puckelryggiga Martha, hvilken ej hade någon aning om det djärfva spratt, som Laura nu senast spelat grefven.

Man steg in i Helldorfs rum, och grefven lade den erhållna biljetten på bordet.

— Denna skamlöshet, denna fräckhet öfverstiger då alla gränser. Här sänder mig den fördömda Annunciata många hälsningar, skrek han och slog knytnäfven med fruktarsvärd kraft i bordet.

Helldorf svarade:

— Men så lugna er då! Med uppbrusningar uträttar man ingenting. Man måste i stället allvarligen fundera på, hur man skall kunna komma svindlerskan på spåren.

— Ja, ja, fundera på saken, skrek grefven och sprang af och en i rummet. För att tid åter igen ska' gå förlorad. Jag skulle krossa henne, om jag bara finge fatt i henne.

— Ja, det var just det, mumlade Helldorf. Men hvad har nu det med den kvinna att göra, som var i er båt?

— Jo, svarade Lanza. ~~Portvaktens~~ portvaktens beskrifning måste det ha varit just den ~~knytnäfven~~, som lämnat honom biljetten.

— ~~Det~~ möjligt, utbrast Helldorf. Nej, det måste vara ett ~~postag~~.

— Inte alls; hvar är den människan?

— Det veta vi inte, svarade Martha. När vi stego ur och togo afsked af er, sökte vi henne åt alla håll, men hon stod då ingenstädes att finna.

Då utlät sig Lanza:

— Det bevisar så mycket tydligare, att det var hon, som strax därpå kom till portvakten. Herr Helldorf, ni måste lämna mig de noggrannaste upplysningar; jag fordrar det af er.

Den tilltalade förblef helt lugn.

— Hvad skall jag väl ytterligare säga er? undrade han. Vi funno kvinnan på stranden, af medlidande tilltalade henne min hustru, åhörde hennes klagan, och vi tilläto henne stiga ned i vår båt. Vi ämnade sedan än ytterligare taga reda på hennes förhållanden, men hon var då försvunnen.

— Och ni finner inte det vidare märkvärdigt?

— Jo visst. Men vi stå här inför en lika stor gåta som ni, endast med den skillnaden, att det är oss tämligen likgiltigt, om fiskarhustrun tar emot vår hjälp eller ej.

Grefven blef mistrogen och frågade:

— Var det första gången ni såg den kvinnan?

— Ja, visst var det första gången, bedyrade den föregitne rentiern.

Martha instämde och bekräftade sin mans uppgifter, fastän hon nog så gärna skulle ha unnat Lanra det att falla i den förtörnade italienarens händer.

Hon beklagade det, att hon ej kunde tala med grefven bakom sin mans rygg, och det skulle heller inte ha tjänat någon ting till, emedan hon ej hade någon aning om, hvart Laura nu tagit vägen.

Grefven ville prompt ha vidare upplysningar om fiskaränkan. Men Helldorf förklarade mycket kyligt, att han ej kunde stå till tjänst med flera upplysningar.

Så skildes grefven från harkarna Helldorf.

Men han hade icke hunnit fullt ut ur trappan, när han bakom sig hörde den puckelryggiga Marthas kraxande stammande.

Kvinnan kom kutande efter honom och sade:

— Hör nu, herr grefve, jag erinrar mig, att kvinnan, som vi nyss talade om, klagade öfver, att hon ej hade pengar, så att hon kunde resa härifrån. Hon ville lämna Genève, och hon har kanske på annat håll förskaffat sig medel därtill. Hon talade om, att hon hade något att uträtta i Lausanne. Det vore kanske bäst, att herr grefven sökte henne där, ty något sammanhang måste ju här finnas med den där grefvinnan.

— Jaså, Lausanne alltså, utbräst grefven. Men då reser den människan antagligen sjövägen. Jag skall följa med tåget, så kommer jag före dit.

— Ja, gör det, herr greve! sade Martha ifrigt. Kanske har ni tur. Lade ni också noga märke till, hur hon såg ut?

— Jag känner igen henne bland tuserden.

— Men det är då också märkvärdigt. Ni är, efter hvad ni själf sade, svag för vackra fruntimmer, men den människan hörde då sannerligen inte till de vackra, anmärkte Martha med ett ironiskt leende.

Grefven svarade:

— Visserligen inte, men under vissa omständigheter kan man också intressera sig för sådana, som ej äro vackra.

— Ja, det kan nog hända, instämde Martha.

Grefven tackade för den vink, som Martha gifvit honom, och skyndade bort.

Han hade yttrat dessa sista ord, emedan han blifvit mistrogen mot Helldorf.

Hur kom det sig, att han försäkrat, det han ej visste något om kvinnan? Hans hustru berättade ju nu något om Lausanne.

Det stod tydligen inte så alldeles rätt till med den här saken, och italienaren hade all orsak att icke taga allt, som man meddelat honom, för rena sanningen.

Han reste verkligen till Lausanne, och slumpen fogade så, att Laura medföljde samma tåg.

FEMTIONIONDE KAPITLET.

Slut med vänskapen.

Tåget anlände till Lausanne, och greve Lanza steg ur kupén, i hvilken han varit ensam.

Helt flyktigt mönstrade han de öfriga resandena.

Han hoppades ju egentligen inte att finna den sökta här, ty han var af den åsikten, att hon rest öfver sjön, eftersom det var billigare.

Bland alla människor här såg han bara en, som hos honom väckte något intresse.

Visserligen var hon inte alls lik den kvinna, som han nu närmast förföljde, men hon tillhörde säkert de vackra damer, för hvilka han, såsom han själf medgaf, var mycket svag.

Kvinnan, som han nu lade märke till, hade en ovanligt vacker figur.

Grefven beklagade bara, att han ej strax kunde se hennes ansikte.

Han följde emellertid efter henne.

Kvinnan lämnade bangården, och där ute upphann henne grefven.

Men han blef formligen förskräckt, när han nu såg hennes till den förföriska gestalten så föga passande drag.

Öfver ena ögat låg en svart bindel, det andra stod endast

halföppet, och den del af ansiktet, som han kunde se, var betäckt af fräknar.

Italianaren vek genast med besviken min tillbaka och ruskade beklagande på hufvudet.

Denna kvinnas figur var så härligt vacker, att den fortfarande fängslade honom; men att vidare följa efter henne, det hade han inte lust med.

Fruentimret i fråga, hvilket var klädt som en bondkvinna från franska Schweiz, var ingen annan än Laura.

Hon hade mycket väl sett grefven i sin närhet, och hon hade blifvit icke litet förskräckt vid åsynen af honom. Fastän hon var så utmärkt förklädd, fann hon det likväl mycket otrefligt att bli så noga granskad just af honom.

Men hon märkte också mycket väl, hurusom han af verklig fasa ryggade tillbaka, så snart han fick syn på hennes vanställda ansikte, hvilket icke alls passade till hennes figur.

Under det grefven skyndade utmed stranden och i den tidiga morgonstunden hos besättningarna på skutor och ångbåtar hörde efter, om man ej sett till en gråklädd kvinna, hvars uppseendeväckande röda ansikte var tecknadt med en mängd fåror, strimmor och ärr, begaf sig Laura till det värdshus, där hon kvarlämnat sin väninna.

När hon kom i närheten af det samma, tog hon ur barmen fram en duk, knöt den om hufvudet och tog bort bindeln från ögat. Fort skyndade hon uppför trappan och steg helt oförmodadt, ännu innan klockan slagit sex på morgonen, in till Olga.

Denna blef icke litet förskräckt, när en person plötsligt öppnade dörren.

Hon stirrade på den inträdande, och först då denna började tala, kände hon igen Laura.

— Jag har förändrat mig en smula, sade denna, syftande på de förträffligt målade fräknarna. Men du måste betrakta mig i skymning och icke i fullt dagsljus, ty eljes märker du fort nog, att jag gjort ett konststycke.

Olga var mållös.

Hon kunde inte alls förstå, hvad som föranledt Laura att så vanställa sitt ansikte.

Ingenting var naturligare, än att hennes misstroende i hög

grad stegrades; ty en rättsinnes person skulle väl aldrig kunna komma i en sådan belägenhet, att den behöfde tillgripa dylika medel.

Laura tog nu först af allt itu med att utplåna hvarje spår af dem afsiktligt åstadkomna vanställningen.

Först då det var gjordt, inlät hon sig i vidare samtal med väninnan.

Hon yttrade:

— Underrättelser från Sverige kunna naturligtvis inte ha hunnit hit ännu; men det är nödvändigt, att vi stanna kvar här och invänta dem. Men hör mig nu, kära Olga! Jag måste tala med dig om en viktig åtgärd.

— Hvad vill du, att jag skall göra? frågade Olga, som var mycket förvånad och ännu ej hunnit hämta sig från den utståndna förskräckelsen.

— Hvad jag önskar är synnerligen enkelt. Så ofta någon knackar på, måste du gå till dörren. Jag vill ej visa mig och stannar därför i andra rummet, dit ingen får inträda.

Hur besynnerligt det än syntes Olga, att hon uteslutande skulle tjänstgöra som dörrvakterska, så fogade hon sig likväl i denna Lauras önskan; men hennes längtan att kunna skilja sig från henne växte stundligen.

Olga fann numera denna sin nya väninna rent af hemsk, och hon skulle velat ge mycket, om hon varit i tillfälle att helt och hållet undandraga sig hennes inflytande.

Men därpå var tyvärr ej att tänka.

Olga hade intet hopp om att få klart för sig, hur det var med hennes process där hemma, innan Evald eller Ekström skref.

Hittills var hon hänvisad till det, som Laura berättade, och det lät obestämdt nog.

Ingenting anmärkningsvärdt tilldrog sig på hela dagen.

Laura hade gått till sängs och sof bort större delen af tiden. Men Olgas tankar sväfvade oroligt omkring; hon var rädd för, att man kunde upptäcka henne här och transportera hem henne som fånge; ja, hon tog redan allvarligt i öfvervägande, om det icke vore bäst att frivilligt återvända och anmäla sig hos vederbörande myndighet. Hon var ju oskyldig. I förlitande härfpå syntes det henne icke så värst vågadt att taga ett sådant steg.

Och om det också icke lände henne till gagn, så kunde åtminstone inte hennes samvete förebrå henne något.

En obestämd aning varnade Olga för att längre stanna kvar hos Laura. Hon kände, att hon skulle ställa sig själf i en ofördelaktig dager, om hennes intima umgänge med äfventyrerskan blefve bekant.

Men så fort, som hon själf skulle ha önskat, kom dock Olga ej till något afgörande, ty hon ansåg, att hon i alla händelser måste låta den tid förflyta, tills bref anlände från vännerna i Sverige.

Hon litade på, att Evald ej skulle dra i betänkande att genast besvara hennes bref, och därför ansåg hon det inte möjligt, att det kunde dröja mer än två eller tre dagar till.

Men äfven å Lauras sida framträdde nu misstroendet öppet. Hon märkte blott allt för väl, att Olga ingalunda stannade kvar hos henne frivilligt, att hon tvärtom af all sin själ längtade bort från henne.

Men tills vidare stämde det inte öfver ens med Lauras planer, och därför betraktade hon väninnan så misstroget.

Olga, som under Lauras bortovaro ingen gång lämnat värds-
huset, ville nu äntligen en gång gå ut. Så snart Laura såg anstalterna därför, frågade hon, hvad den andra ämnade företaga sig. Svaret blef, att hon äntligen en gång ville hämta frisk luft.

Men då invände Laura, att man för den sakens skull ej behöfde gå ut, det funnes ett mycket bekvämare sätt: man öppnade bara helt enkelt fönstret och kunde då i fulla drag njuta af den friska luften.

Men häremot invände Olga:

— Är jag inte säker på gatan, så är jag det heller inte inne. Söker man mig här i det främmande landet, så skall man finna mig, antingen jag stänger mig inne eller ej

Laura bestred det, och härpå förklarade Olga, att hon endast komme att invänta svar från vännerna i Sverige, men att hon sedan ämnade taga det steg, som hon föresatt sig.

Hon tillade:

— Det gagnar ju till intet, att jag gömmer mig; jag är oskyldig, hvarför ska' jag alltså inte anmäla mig själf? Det gör ovillkorligen ett bättre intryck, än om jag blir tagen och hemforslad, hvilket jag nu kan göra mig beredd på.

Laura blef mycket häftig.

— Jag har inte befriat dig, därför att du själf åter skall ge dig fången. På något säkert ställe skall du afvakta, hur häudelserna utveckla sig; så snart du är säker om din fullständiga frigifning, får du åter visa dig. Det gillas helt visst af herrar Zetterling och Ekström, osh de skulle säkerligen icke mindre än jag anse det högeligen lättsinnigt att handla annorlunda.

Olga lät ej förvilla sig af detta prat utan förklarade, det hon ämnade stå fast vid sin föresats, och nu hindrade henne Laura med våld från att gå ut.

Hon ställde sig i hennes väg, reglade dörren och lät det bero på, hvad Olga nu skulle ta sig till.

Naturligtvis sökte den senare undvika allt uppseende, i all synnerhet som hon under alla förhållanden ville invänta brevet. Hon visade alltså en stilla undergifvenhet.

Från denna stund var det egentligen icke mera tal om någon vänskap mellan de båda flickorna.

Äfven nu måste Olga betrakta sig som fånge, och tiden föreföll henne knappast mindre pinsamt lång än i den ensliga stugan hos gamle Ralf.

Innan det väntade brevet från Sverige anlände, hade grefve Lanza här i staden satt alla häfstänger i rörelse för att finna den kvinna, som framlämnat biljetten från Annunciata.

Hans försök voro fruktlösa, men hade likväl till följd, att alla på hotell och värdshus boende blefvo nöga observerade

Olga, som fortfarande tänkte på sin upptäckt, ställde nu till Laura den frågan, under hvilket namn hon egentligen blifvit anmäld. Den tillfrågade vägrade emellertid att lämna någon upplysning i det fallet.

Hon svarade undvikande:

— Låt mig ensam handla! Det är bättre så. Jag märker granneligen, att du söker fördärfva allt. Du tar hvarken vara på din egen eller dina vänners fördel. Bekymra dig alltså ej om något utan anförtro dina intressen åt mig, din räddarinna!

Hur tacksam än Olga fortfarande var, ty hon underskattade ingalunda Lauras förtjänst, var hon dock icke hågad att blindt lyda henne.

Det kom åter igen till en ganska stormig scen, hvarvid Olga

till sist sade rent ut, att hon, så snart tillfälle därtill erbjöd sig, skulle framträda, hur det sedan än månede gå.

Det kunde Laura omöjligen tillåta, ty genom hennes sammanvaro med Olga skulle uppmärksamheten allt för mycket bli fäst på hennes person, och hon hade all orsak att undvika det.

Laura uppträdde nu mycket befallande och utöfvade ett verkligt tyranni öfver Olga, detta i rak strid mot hennes beteende hittills mot henne.

Det var nu hon, som vaktade ingången.

Olga måste uppehålla sig i det andra rummet, och hon fogade sig däri, emedan hon ej ville låta det komma till en formlig brytning, så länge icke något svar från Evald anländt.

Ändtligen kom det.

Laura väntade själf med största spänning därpå, ty vistelsen i Lausanne hade blifvit henne hardt när odräglig.

Upprepade gånger hade hon måst lämna upplysningar om sig. Visserligen kunde hon framvisa falska papper, af hvilka hon ägde en hel samling; dessutom aktade hon sig noga för att visa mycket pengar eller att bli något skyldig.

Hon sökte på så vis afleda all uppmärksamhet från sin person.

Då kom ändtligen det så mycket efterlängtade brevet.

Det var ställdt till Olga, hvilken Laura anmält under falskt namn, hvaraf Evald, likaledes på hennes uppmaning, vid adresseringen betjänat sig.

Han fann det icke orätt, att Olga tills vidare höll sig dold och afvaktade, hur det skulle gestalta sig med hennes mål vid rätten.

För bretbäraren låtsade Laura vara den fröken, till hvilken brevet var adresserad, och när hon hade det i sin hand, öppnade och läste hon det utan att därom underrätta Olga.

Denna hade emellertid märkt brevet och fordrade nu att ofördröjligen få ta del af innehållet.

Laura lämnade det ej ifrån sig.

Hon läste det själf med den största uppmärksamhet, och Olga var slutligen tvungen att ge sig till tåls och att med största möjliga lugn vänta.

Hon var öfvertygad om, att Laura ej länge skulle förhålla henne Evalds bref.

I detta tackade den unge mannen så hjärtligt för Lauras be-

mödanden; han uttalade sin glädje öfver, att man ej misstagit sig på henne och vände sig sedan till Olga, bedyrade med de innerligaste uttryck sin kärlek till henne och betonade särskildt sin längtan efter att få återse henne.

Tyvärr kunde han ej framlägga något bestämdt förslag, hvar man skulle träffas, han frågade, om det icke vore möjligt, att Olga valde en närmare Sverige belägen plats till uppehållsort. Men kanske skulle han också kunna komma ned till Schweiz på ett par dagar.

Det var precis så, som Laura ville ha det. Hon vök nu ihop brevet och stoppade det på sig.

Olga såg det, men förmådde i första ögonblicket ej ge uttryck åt sin bestörtning.

Ändtligen återfick hon dock talförmågan och utbrast då, i högsta grad upprörd:

— Gif mig brevet!

— Brevet? upprepade Laura. Ack nej! Egentligen är det endast ställt till mig, och hvad du af innehållet behöfver veta, det skall jag nog meddela dig.

— Oerhördt! utbrast då Olga. Var då inte brevet adresseradt till mig?

— Det är en bisak, förklarade Laura. Det är inte alls nödvändigt, att du läser det; du skulle för resten då bara komma på underliga idéer. Jag måste till din egen välfärd hålla dig strängt, eljes skulle allt vara förfeladt. Du är ännu så ung och oerfaren, att du icke alls vet, hur du bör bete dig i den kinkiga belägenheten.

Olga bad ännu en gång om brevet.

Då tog Laura fram det, men i stället för att lämna det till sin väninna ref hon sönder det i småbitar och kastade ut dessa genom fönstret.

Nu kunde Olga omöjligen längre tro på Lauras uppriktighet. Snyftande utbrast hon:

— Aldrig hade jag tänkt det, att du kunde vara sådan. Jag frisäger mig från dig, fastän jag är dig så mycken tack skyldig. Men jag uthärdar det inte längre.

Laura förblef lugn.

— Jaså, du frisäger dig alltså. Hur tänker du då göra? Medel till någon resa har du ej; det återstår dig alltså ingenting annat än att uppsöka polisen eller närmaste konsul och säga, hvem du är. Har

du lust att presentera dig som rånmörderska, så vill jag inte hindra dig därifrån.

Olga svarade ej ett ord.

Efter en lång paus frågade hon, om herr Zetterling eller Ekström yttrat sig om rättegången där hemma.

Laura svarade:

— Därom stod ej ett ord i brevet. Antagligen är ännu ingenting afgjordt. Däremot är det nödvändigt, att jag å nyo lämnar staden. Du stannar kvar här.

Olga vägrade på det bestämdaste att gå in på det, och nu förde Laura, för att ännu mera skrämma henne, fram groft artilleri.

Hon försäkrade, att hon handlat i bästa afsikt, när hon anmält henne under falskt namn. Det hade varit nödvändigt, emedan man eljes genast skulle ha fasttagit Olga och mot henne förfarit precis så som förut.

Vidare meddelade hon henne, att denna falska anmälning skulle bestraffas mycket strängt, och om Olga företog det ringaste på egen hand, skulle hon naturligtvis snart bli upptäckt, och kunde då ej mera påstå, att hon vore en fullt oförvitlig person.

Olga invände, att hon inte alls samtyckt till den falska anmälningen.

Men då förklarade Laura hånskrattande, att man nog inte skulle tro denna hennes försäkran.

— Jag kommer inte att vara på din sida, därom kan du vara förvissad, tillade hon. Toge du dig det orådet före att skylla på mig, så skulle man genast anse det som lögn, och det skulle endast förvärra ditt öde.

Olga var förtviflad, men tappade dock icke helt och hållet modet.

Hon bad ännu en gång att få skrifva till Evald, men Laura var inte alls med om det utan återkom i stället till sin resa.

Ändamålet med den angaf hon dock ej, och hon förklarade, att Olga ej skulle få så mycket som ett öre att röra sig med.

Gåfve hon sig i väg, så skulle hon snart bli gripen som landsvägsstrykerska, och det kunde ju inte precis gagna henne för framtiden.

Härom kunde Laura af egen erfarenhet berätta mycket, och hon förstod att på ett afskräckande sätt utmåla en dylik belägenhet,

och hon gjorde det så lifligt, att Olga för ögonblicket förlorade mod till att företaga något.

Hon klängde sig helt och hållet fast vid den åsikten, att allt snart måste bli annorlunda, att det nuvarande tillståndet vore ohållbart, och att en ljusning måste komma af sig själf.

I hemlighet hoppades hon också kunna skriva till Evald bakom Lauras rygg, hvartill hon naturligtvis var berättigad.

SEXTIONDE KAPITLET.

Rådplägningar.

Laura vidtog förberedelser till resan.

Om några timmar stod hon färdig att åter begifva sig till järnvägsstationen, och hon utförde också denna sin föresats.

Olga erhöll inga förhållningsregler af henne, men inte heller några pengar.

Det enda, som Laura meddelade henne, bestod i försäkran, att hon om fyra eller fem dagar skulle ha kommit igen eller satt Olga i stånd att växla vistelseort, och därvid skulle ett ställe väljas, som låge närmare Sverige än Lausanne.

Det var naturligt, att denna försäkran måste verka blickande på Olga.

Hvad hon i nödfall tänkte göra, det kunde hon ju alltid utföra, när som helst kunde hon ju gå och anmäla sig själf.

Tills vidare ville hon underlåta det; hon ville ej gå Evald och Ekström i förväg, ty det skulle de kanske inte gilla.

Men vänskapsbandet mellan de båda flickorna var nu fullständigt brutet.

Laura tog inte ens afsked, och Olga stannade kvar i exempelöst tryckt sinnesstämning.

Den förra styrde åter igen kosan norrut.

Lämnna Schweiz, det vågade hon ej, ty det ansåg hon vara allt för riskabelt.

Här trodde hon sig säker, åtminstone tills vidare; i längden kunde hon ej göra räkning därpå.

Allt måste afvecklas så fort som möjligt, och inom åtta dagar kunde hon förmodligen öfverskrida gränsen till Frankrike eller Italien för att på omvägar komma till England, där hon trodde sig jämförelsevis säkrast.

I London kände Laura från föregående verksamhet där till alla vinklar och vrår, och om hon också icke riktigt kunde tala människorna där, behöfde hon dock ej frukta, att man där sökte henne.

Hon for nu närmast till Zürich.

Där uppträdde hon naturligtvis åter igen under ett annat namn. Hon hade nämligen ungefär tio papper till sitt förfogande, hvilka allesamman måste anses för äkta, om man bara inte granskade dem närmare.

Från Zürich svarade Laura på Evalds bref och inbjöd honom att komma till denna stad. Där skulle hon för honom berätta allt, som icke vore så lätt att uttrycka i bref.

Hon var djärf nog att tillägga, det Evald här skulle sammanträffa med Olga.

Brevet afsändes genast, och när det anlände till adressaten, var äfven Ekström åter i Norrköping.

Här väntade honom inga angenäma nyheter.

Leopold Adolfsson var en mycket förhärdad syndare, som fräckt förnekade allt, äfven det, som han förut erkänt för Ekström.

Han låtsade, som kände han inte alls de öfriga häktade.

Flera af dessa hade redan fått sin dom, men ingen af dem tillstod något, minst af allt det, att de tillhört ett hemligt förbund.

Men de blefvo i alla fall ådömda längre eller kortare fängelsestraff.

Sörensen hade ännu ej fått sin dom; denna fördröjdes till följd af hans föregifna förbindelse med Olga.

Herr von Weidling slapp undan med sex månaders fängelse, eftersom man ej kommit till den öfvertygelsen, att han var detektiven Spets' mördare.

Då råkade Ida Walter värre ut. Först fick hon åtta månaders fängelse, och sedan skulle hon för en längre tid stå under särskild polisuppsikt.

Paul Lindgren fick ett vida lindrigare straff; Lennmark däremot hade otur.

Visserligen hade man genom att granska böckerna ej kommit till något exakt resultat; men det var i alla fall tydligt, att han förfalskat och förskingrat.

Sex månaders straffarbete blef nu belöningen för dessa bragder, och som påbröd följde ett års vanfräjd utöfver straff-tiden.

Alla de öfriga vagabonderna blefve dömda till frihetens förlust för längre eller kortare tid; men ingen hade fått så sträng dom som Ida Walter.

Följaktligen voro nu alla de törbrytare, med undantag af Adolfsson och Sörensen, som genom Ekströms kraftiga ingripande blifvit häktade, dömda.

På de båda återstående tycktes man ej skola få bugt.

Adolfsson förnekade beständigt allt och var häri raka motsatsen till Sörensen.

Den senare hade fort nog erkänt sig vara en bedragare, och han stod fast vid sin ursprungliga uppgift rörande Olgas delaktighet i bedrägeriet.

Adolfsson däremot medgaf inte ens, att han var son till den kvinna, i hvars hem han på sista tiden så ofta hållit till.

Enligt sin egen framställning var han i alla afseenden ett mönster för en ung man, men genom andras förvållande hade han undan för undan råkat i olycka.

Han berättade, att det missödet mer än en gång händt honom, att han råkat befinna sig på platser, där andra människor föröfvat brott, och därför hade han undan för undan blifvit ansedd för deras medbrottsling, under det han i själfva verket vore den oskyldigaste människa i världen.

Hans fräckhet var helt enkelt exempellös, och man kom därför ingen vart med honom.

Till sin stora förtrytelse hörde Ekström det. Därför uppträdde han nu själf inför rätta mot den förhärdade syndaren för att bringa honom till bekännelse.

Men Adolfsson nekade fortfarande envist och påstod med högst förvånad min, att han måste ha en gengångare, med hvilken Ekström upplefvat allt det, som han berättade.

Ekström blef i högsta grad upprörd häröfver, men Adolfsson lät ej det inverka på sig.

Han gick till och med så långt, att han med beklagande min framkastade den förmodan, att gamle Ekström blifvit rubbad till förståndet.

Men den stackars Ekström skulle äfven få höra andra obehagliga saker. Till dessa hörde i främsta rummet ett olustigt uppträde mellan Evald och fru Ada Boman.

Denna kvinna hade med hvarje dag allt mera förälskat sig i den unge mannen, och hennes antydningar därom lämnade heller inte i tydlighet någonting öfrigt att önska.

Det oaktadt blef hon dock ej förstadd af Evald.

Då hände det, att fru Boman en gång yttrade sitt stora missnöje med honom till några grannkvinnor, och dessa kloka fruar sammanträdde strax till en rådplägning för att hjälpa väninnan.

Man fattade det beslutet, att fru Boman skulle ställa unge Zetterling inför valet att antingen förlofva sig med henne eller helt och hållet utträda ur affären.

Detta förslag framhölls såsom synnerligen praktiskt, man sade henne, att hon ej längre borde gå och bära på sådana hjärtequal, det enda riktiga valspråket i en angelägenhet som denna vore: antingen — eller.

— Antingen — eller, sade en morgon fru Ida Boman till sig själf.

Och när Evald kom, uppmanade hon honom att med henne stiga in i det inre rummet.

Där underrättade hon med några få, hastigt utstötta ord honom om, att han om fjorton dagar finge flytta, såvida han icke från den tiden ville betrakta sig som hennes fästman.

Men han skulle bara inte tro, att hon ville vänta länge på ett afgörande besked, ty efter utgången af en bestämd frist ville hon tillkännagifva sin förlofning med honom.

Om sitt beslut måste han med det snaraste underätta henne. Endast tre dagars betänketid kunde hon gifva honom.

Under tiden anlände Ekström till Norrköping.

Inte ett ord hade Evald svarat på änkans villkor, men desto utförligare rådgjorde han nu med sin vän. Det var dock icke fråga om, hur han skulle bestämma sig, därom kunde ju inte alls bli tal; frågan var nu bara den, hur han skulle kunna få någon annan plats före uppsägningstidens utgång.

Han hade alltså åter råkat i den gamla fördömsen.

Innan man ännu visste, hvad som nu vore att göra, kom brefvet från Laura med ett egenhändigt tillägg af Olga.

Detta livvade till den grad Evalds mod, att han helt och hållet glömde, det han nu åter befann sig i en mycket kritisk pekuniär belägenhet

Först besvarade man brefvet, och sedan fortsatte man rådplägningen, hur Evald skulle kunna åstadkomma en gynsam förändring i sin belägenhet. Denna gång hade han därvid att kämpa mot synnerligen stora svårigheter.

Fru Boman var elak nog att hålla strängt därpå, att Evald till intet pris atkortade sin tjänstgöringstid. Hon gaf honom alltså ingen tid att söka någon annan plats.

Därigenom förvärrade hon i hög grad hans belägenhet. Evald förebrådde henne därför, och så kom det till brytning.

Ada lät förleda sig till att säga honom, att han genast kunde gå, och Evald på det djupaste sårad, gjorde också bruk af denna tillåtelse.

I följd häraf kom han en dag hem tidigare än vanligt och berättade för Ekström, att han blifvit afskedad.

Ekström var ingalunda rikligen försedd med kontanter och såg därför långt ifrån glad ut.

-- Det komrr mycket olägligt, menade han. Det har verkligen fallit på vår lott att kämpa mot ett alldeles ovanligt vidrigt öde. Knappast faller från den ena sidan en flyktig solglimt in i detta dystra lif, innan det går så mycket mer på tok på annat håll.

Evald satte sig nu lättare öfver ögonblickets motigheter.

Han menade, det han nu åtminstone hade tid att se sig om efter en annan plats, och om det också kostade möda, så skulle det väl ändå till sist lyckas.

Så var han nu åter större delen af dagen utomhus och ej närvarande, när det andra brevet kom, hvilket Laura från Zürich skrifvit till honom.

Som vi veta inbjöd hon honom dit i och för ett grundligare dryftande af gemensamma angelägenheter.

Hon hade sig icke bekant, att Ekström nu åter uppehöll sig i Norrköping.

Han hade ej bifogat en enda rad till Evalds förra bref; af siktligt hade han anhållit sig därifrån.

Ekström delade nämligen icke Evalds känsla af öfvervinnelig tacksamhet och erkänsla för hvad Laura gjort utan förstod fastmer att man måste vara mycket försiktig, och det skulle inte alls skada, om Laura trodde, att hon i brefven endast hade att göra med Evald, att Ekström inte alls funnes i närheten, och att han ej utfvade något omedelbart inflytande på vännens handlingar.

Det andra brevet öppnades nu, så snart Evald kom hem igen.

Ekström förklarade, det han vore nyfiken, hvilket ju endast högst sällan var fallet med honom.

Den omsändigheten, att detta bref ej bar Lausannes poststämpel, ökade än ytterligare hans nyfikenhet.

Förvånande var det likaledes, att det nu vid brevets öppnande visade sig, att Olga, fastän hon ju äfven enligt uppgift nu vistades i Zürich, ej bifogat en enda rad, utan att Laura ensam talade i brevet.

Evald gjorde en anmärkning därom, och Ekström svarade:

— Den fullslipade jantan har hittills uppfört sig bättre, än jag vågade hoppas; men det finns i alla fall något af svindlerska hos henne, och man måste med den största varsamhet pröfva hvarje från henne utgången förslag. Hon ber er komma till Zürich. Hm! det är ju så vackert och så lätt sagdt. Men ni är ju nu mindre än någonsin i tillfälle att företaga en sådan lustresa. Jag har ju både sent och bittida för er predikat, att ni framför allt måste vara betänkt på att på ett anständigt sätt dra försorg om Olga. Det är och förblir hufvudsaken. Lugna edra lifliga känslor, lägg band på er längtan och inskränk er till det skriftliga umgänget.

Evald gaf med tungt hjärta efter, Men eftersom han nu trodde Olga vara i Zürich, skulle han helst redan i dag velat anträda resan dit.

Ekström fann det lätt förklarligt, ja, han medgaf icke endast, att hans unge vän kunde vara berättigad att hysa en sådan önskan, utan att afleda till och med den förblommerade bekännelsen, att det också vore bra mycket trefligare i Zürich än i Norrköping.

Han förklarade nämligen :

— Det faller sig äfven för mig mycket svårt att afstå från en sådan resa; men vi måste vara förståndiga män, och det är vår första skyldighet att hushålla väl. Vi måste vara dubbelt sparsamma, eftersom vi ingenting förtjäna.

Evald fortsatte sina försök att få syssetsättning.

Laura erhöll det svaret, att hon med Olga tills vidare borde stanna kvar, där hon var. Tyvärr hade rättegången ännu ej ledt till någon klarhet.

Men på Ekströms uttryckliga önskan hade Evald i sitt bref måst tillfoga ytterligare åtskilligt

Själf ville Ekström ej skrifva, men han yrkade på, att Evald för det första skulle fråga, hur det vore ställdt med de båda flickornas lifsuppehälle, hvarifrån de finge det, och om det funnes tillräcklig säkerhet för, att icke till äfventyrs myndigheterna droge ett streck i räkningen för dem.

Laura borde fortast möjligt besvara dessa båda frågor.

Detta bref anlände också till Zürich.

Evald och Ekström lefde i den tron, att det kom i Olgas händer. Naturligtvis hade nu Laura åter igen gifvit väninnan ett falskt namn.

Men Laura letde nu själf under detta namn i Zürich, och därför utlämnades brefvet utan vidare till henne.

Skrifvelsen försatte henne i en viss förlägenhet; men hon hjälpte sig ur den genom att svara, att Evald bara skulle komma, så skulle hon muntligen förklara allt, och i den förmodan, att han hade att kämpa med svårigheter, bifogade hon två hundra kronor till respengar.

På så sätt trodde sig Laura rent af ha tvingat Evald att komma till henne.

SEXTIOFÖRSTA KAPITLET.

Varnad.

Under det allt detta tilldrog sig, uppehöll sig Lukas Hummel fortfarande i Norrköping.

Äfven han hade sökt sig sysselsättning och titulerade sig nu handelsresande

Men i verkligheten bestod hela hans göra däri, att han af en bokkommissionär skaffat sig några häften af en roman, hvilka han nu gick omkring och bjöd ut.

Detta var de handelsresor, som han företog. Men han var inte så dum i att anskaffa abonnenter, hvarför han nu faktiskt förtjänade en slant.

Han bodde tillsammans med Evald.

Sedan Ekström rest hem, hade Evald afsagt sig det andra rummet och nöjt sig med ett, och af medlidande behöll han Hummel hos sig.

När Ekström nu kom igen och Hummel en afton, då han återvände från sin "handelsresa", träffade honom, fick han tvärt på sig en mycket förgrymmad min.

Ekström, som redan för länge sedan glömt de förra tvisterna, hälsade vänligt på honom.

Men Hummel vände sig bort, satte sig i en vrå och mumlade något om en inkräktare.

Hur ofta de nu än om kvällarna sammanträffade — dagen i ända var f. d. skrifvaren ute i staden — talade dock Hummel ej ett ord till Ekström.

Händelsevis slumpade det dock så till, att "romankolportören" var närvarande, när Lauras senaste bref till Evald anlände. Han fick också därvid syn på de i brevet inlagda två hundra kronorna.

Dessa gjorde på honom en säregen verkan. Han gick fram till Evald och yttrade:

— Herr Zetterling! Med all skyldig respekt skulle jag vilja be er till mig afstå en del af dessa pengar. Jag måste under alla förhållanden resa till Schweiz, och därifrån skall jag sedan strax skicka lånet tillbaka.

På detta förslag svarade Ekström:

— Ni är en narr.

Men Hummel ställde sig så kavat midt framför honom, satte händerna i sidorna och förklarade:

— Jag har inte tilltalat er, herr Ekström. Öfver hufvud talar jag icke vidare med er, ty vi äro tullständigt skilda. Jag ber er observera och respektera vår olika samhällsställning. Det är ju inte för mycket begärdt.

Ekström vände sig bort från honom och sade:

— Vi vilja företaga en liten förändring i grefvinnans plan. Huru skulle det till exempel vara, om jag gjorde bruk af edra respengar och i ert ställe kvistade i väg ned till Schweiz? Anser ni inte det ändamålsenligare?

Evald ville svara, men Hummel blandade sig nu åter igen i samtalet.

— Herr Zetterling! tilltalade han denne. Låt för Guds skull inte herr Ekström resa! Hans enda afsikt därmed är att söka vända grefvinnans håg från mig. Åh, jag känner honom; inte för ro skull suckade han så djupt, när ni var ute. Hvarför har nu med ens téet blifvit så dåligt, sockret så uselt och tobaken oduglig? Jo, emedan herr Ekström fått i sitt stora, breda hufvud, att han borde ha ett ungt fruntimmer, som passade upp på honom. Men min grefvinna är inte för honom. Jag tillåter inte det, att han reser till Schweiz. Det får helt enkelt inte ske.

— Se så, håll nu äntligen munnen! inföll här Ekström. Ni har ju inte alls blifvit tillfrågad om något. — Evald, säg mig, anser ni det inte lämpligast, att jag reser? Må Laura få behålla den tron, att ni kommer! Om jag öfverraskar henne, så kan det icke annat än bli till gagn för oss.

Evald afstod, såsom vi ju lätteligen kunna tänka oss, högst ogärna från resan.

Han ville naturligtvis träffa Olga; han längtade efter att äntligen åter kunna träda inför henne, ty han trodde sig märka, det hon ännu ej helt och hållet afstått från sin föresats att undvika honom.

Ekström sökte med uppjudande af all sin öfvertygande vältalighet göra begripligt för honom, att det vore bättre att öfverraska Laura.

— Jag kan inte tänka mig, sade han, att ni redan nu sätter fullt förtroende till den människan. Det skadar bestämdt inte, om någonting händer, hvarom hon ej på förhand har någon aning. Därför vill jag resa. Det förvånar mig, att Olga ej skrifver ett ord utan öfverlämnar allt åt den andra.

Evald menade, att Laura kanske förberedde en öfverraskning; men Ekström uttalade sig på det bestämdaste mot en sådan åsikt.

— Jag kan inte inbilla mig, sade han, att Olga och Laura kunnat bli uppriktiga väninnor; det kan jag inte få i mitt hufvud, tvärtom, jag skulle helst vilja beteckna Laura som Olgas rival. Det är så min åsikt, men vi behöfva ej vidare tala därom. Bringa alltså ert hjärta till tystnad och låt förståndet råda; sedan skall äfven ni medgifva, att jag här väljer rätta vägen.

Evald måste bestå en svår strid med sig själf; men sedan gillade han vännens förslag.

Följaktligen skulle Ekström resa till Zürich, utan att Laura blefve underrättad därom på förhand.

Hummel kunde naturligtvis inte länge vara tyst; han angrep Ekström med otidigheter och kallade honom bland annat den personifierade bakslugheten och falskheten.

— Om aldrig någon förr genomskådat er, min käre Ekström, så har dock jag nu gjort det. Mig är ni ännu icke vuxen i skarp

sinnighet, och ingenting undgår min blick. Men jag kommer att varna grefvinnan för er.

— Gör det! svarade Ekström lugnt. Gör det, för det kan ju inte alls skada.

I vredesmod rusade Hummel ut ur rummet.

— Hvad tänker han ta sig till? undrade Evald.

— Mig är det fullkomligt likgiltigt; han kommer i alla fall inte till målet.

Hummel, som för ovanlighetens skull ägde nära nog fyra kronor, skyndade med långa steg i väg till telegrafstationen och afsände till Zürich ett telegram under grefvinnan Schönthals adress.

Innehållet i detta telegram var helt kort, det lydde:

“Jag varnar för Ekström. Hummel.”

Därmed trodde han sig ha gjort, hvad som var nödvändigt, och satte med triumferande min strax åter i väg mot hemmet.

Evald frågade honom, hvad han varit ute i för ärende, och Hummel svarade:

— Jag har telegraferat och varnat henne. Om denne Ekström tror, att han är mig vuxen, så bedrar han sig; i viktiga ögonblick har jag alltid ryckt upp mig till stordåd.

Sedan gick han åter ut och trodde sig nu ha formligen förkrossat Ekström.

Men denne yttrade helt lugnt:

— Vår gode Lukas Hummel förbiser, att grefvinnan i Zürich lefver under ett helt annat namn, som han inte alls känner till. Ett telegram till grefvinnan Laura Schönthal är alltså obeställbart.

Nästa morgon gingo Evald och Ekström mycket tidigt till järnvägsstationen.

Naturligtvis följde inte Hummel med. Han beslöt att helt och hållet skilja sig från de båda andra. Men Laura ville han uppsöka.

Han sade till sig själf:

— Om jag ändå väl hade sparat så mycke' pengar, att jag åtminstone kunde komma till gränsen af Schweiz! Den återstående delen af vägen kunde jag ju sedan mycket väl tillryggalägga till fots.

Han stannade hemma och var som bäst i färd med att koka kaffe åt sig, när han helt oförmodadt fick besök.

En anspråkslöst klädd man steg in och frågade efter hans namn.

— Det är min sak, svarade Hummel själfmedvetet. Om ni söker mig, så måste ni ju också veta, hvad jag heter.

— Jag kommer från polisen, upplyste den besökande.

Dessa ord hade en så öfverväldigande verkan, att Hummel i nästa ögonblick satt på golfvet.

— Barmhärtige Gud! stönade han.

— Det gör mig ondt, sade den civilklädde poliskonstapeln, men det är konstateradt, att ni, ifall ni är herr Hummel, hvarpå jag knappast tviflar, i går afsände ett telegram till Zürich.

Hummel spärrade upp munnen, men fick ej fram ett ord.

— Har ni gjort det? sporde konstapeln.

— Ja, om herrn tillåter det.

— Ni erkänner det alltså?

— Herr polisman, ursäkta, men det var bara ett telegram till min fästmö.

— Jaså, är den människan er fästmö? Skönt! Jag måste då be er gå med mig för att lämnna oss närmare upplysningar.

Hummel stammade:

— Förlåt, men denna sak är en familjeangelägenhet, som hvarken angår polis eller någon annan myndighet. Om sådana saker talar man inte gärna offentligt, och ni är nog därför af den godheten . . .

— Stig upp! afbröt konstapeln och var honom därvid behjälplig, ty Hummel satt fortfarande på golfvet. Ni har alltså telegraferat till en viss grefvinna Laura Schönthal; det har visat sig, att den människan är en högst farlig person.

— Herr polisman! Däri har ni rätt, att hon är mycket farlig för hvarje man, äfven för er. Ni skulle bara se henne. Jag försäkrar, att jag redan vid första anblicken blef alldeles vimmelkantig. Ja, hon är verkligen farlig.

— Jag menar i annan bemärkelse, svarade konstapeln. Ni skall få ytterligare förklaring på kontoret. Men säg mig nu hvar i Zürich denna person uppehåller sig!

Hummel tänkte efter ett ögonblick och svarade sedan:

— Det vet jag genom Ekström, min före detta gode vän;

men nu hatar jag den karlen, ty i förtroende kan jag tata om, att han är gränslöst falsk.

— Hvem är då denne Ekström?

— Nog känner ni väl Ekström? menade Hummel. Han har sagt mig, att hon är i staden Zürich, och han måste ju veta det.

— Hvarför måste då han veta det? frågade polismannen vidare.

Hummel svarade:

— För det första har han hittills alltid, fastän jag i öfrigt funnit honom vara en dålig karl, sagt mig sanningen, och för det andra ha vi fått bref. Det var från Zürich, och det är inte alls någon hemlighet, att min älskade Laura befinner sig där.

— Jo, för oss har det hittills varit en hemlighet, svarade konstapeln. Men kom nu med, så få vi talas vid om resten på annat ställe.

Hummel sökte förgäfvets hänvisa till sin affärsverksamhet; han påstod, det han med bästa vilja ej hade tid att gå med, och till bekräftelse härpå framvisade han en packe romanhäften.

— Är ni kolportör?

— Jag är handelsresande.

— Har ni rättighet till det?

Härpå fick polismannen ej något svar, och därför sade han:

— Det tyckes ej stå så alldeles rätt till med er vandel. Kom nu med bara, och antagligen får ni också stanna kvar hos oss.

Hummel var som tillintetgjord och försökte sig ej på något motstånd.

Äfven romanhäften togos med.

Men under vägen till vaktkontoret grälade han oafbrutet på den frånvarande Ekström och påstod, att han hade den afskyvärda karlen att tacka för all olycka i sitt lif.

Hvarken Evald Zetterling eller Ekström hade någon aning om, att Hummel till följd af sin öfvervilning råkat i en belägenhet, som icke endast måste vara otreflig för honom själf utan äfven kastade en skugga på de båda vännerna.

Evald bemödade sig redligen om att finna någon ny anställning; för fjärde gången på kort tid hade han nu att lösa denna kinkiga uppgift.

Under tiden reste den beslutsamme Ekström genaste vägen ned till Zürich.

Något svar på Lauras bref hade man ej skrifvit; en af de båda vännerna skulle lämna det genom att personligen infinna sig hos henne.

När Hummel kom till vaktkontoret var han dödsblek och skäljde som ett asplöf.

Han blef genast tillfrågad, på hvad sätt han blifvit bekant med grefvinnan Laura Schönthal.

Hummel gaf ej något klart besked utan drog i stället åstad med en konfus berättelse, som man tåligt åhörde. I stället för att andraga fakta fördjupade han sig i en osammanhängande skildring af sina känslor och framhöll som hufvudsak, att han älskade grefvinnan, och att han älskades tillbaka af henne. Men den onde anden hade i den baksluge och ränkfulle Ekströms gestalt trängt sig in och hotade att grusa hela hans lycka; därför gaf han polisen det rådet att häkta denne Ekström, på det att han måtte bli oskadliggjord.

Liksom i gengäld lofvade Hummel att likaledes resa till Schweiz och att aldrig mera med sin Laura visa sig i Sverige.

Men polisen visade ringa erkänsla för det löftet, och den polisman, som förhörde Hummel, gjorde det också begripligt för honom genom att underrätta honom om, att han nu inte alls kunde tänka på någon utländsk resa, eftersom han nu här måste stanna i häkte.

Då mumlade hummel något om intrång i sin affär, men han fann naturligtvis ej gehör.

Vederbörande hade för sent fått veta, att den person, som kallade sig grefvinnan Laura Schönthal, ej var någon annan än en sedan långliga tider tillbaka efterspanad internationell svindlerska.

Man beklagade allmänt, att man ej i tid kommit under fund härmed, och därför togs nu den stackars Hummel så mycket strängare i förhör.

Han stod emellertid fast vid sitt påstående, att grefvinnan Laura uppehölle sig i Zürich.

Utän dröjsmål telegraferade man då till polisen i nämnda stad med förfrågan, om där bodde någon grefvinna Laura Schönthal:

Hummel måste under tiden stanna kvar i polisarresten.

Här måste han vänta, tills svar kom från Zürich.

Det lät ej vänta på sig, men lydde, att polisen där ej hade sig något bekant om grefvinnan Laura Schönthal.

Hummel, som i arresten genomgått ångestens alla grader, fördes nu åter inför kommissarien, som förehöll honom, att han afsiktligt lämnat falska uppgifter för att vilseleda vederbörande.

Ännu en gång blef han i barsk ton tillspord, hvarför han betjänat sig af det säkerligen endast antagna namnet grefvinnan Laura Schönthal, och på hvad grund han sökt henne just i Zürich.

Hummel åberopade sig åter igen på Ekström och bad, att man skulle fråga honom; ty Ekström visste allt och kunde därför förklara saken.

Man borde emellertid akta sig för honom, ty han vore en synnerligen ondskefull person, som inte ens bäfvade tillbaka för att grundligt bedraga myndigheterna.

Af de orediga svar, som Hummel afgifvit, slöt man, att den sökta förbryterskan ändå uppehölle sig i Zürich, om också under falskt namn.

Därför telegraferade man ännu en gång och uppmanade därvarande polis att anställa efterspaningar på alla hotell och värdshus.

Samtidigt underrättades polisen i Schweiz om Ekströms snara ankomst dit.

Man borde icke uppehålla honom på resan utan bara följa hans spår.

Ekström, som ej hade någon aning om allt detta, reste naturligtvis under sitt verkliga namn.

Genom att förfölja honom på ort och ställe trodde man sig bättre komma Laura på spåren, än om man hejdade honom på resan och tvang honom att återvända till Sverige.

Följaktligen fick Ekström resa oantastad ända till Zürich, och han misstänkte inte alls, att polisen blifvit uppmärksamgjord på honom.

Det var ej svårt att finna honom bland alla passagerarna, ty hans signalement var så karaktäristiskt, att en polisman redan vid första ögonkastet måste känna igen honom.

Så närmade sig Ekström målet för sin långa resa.

Då sällade sig ej långt från Zürich till honom en man, som

skenbart inte alls bekymrade sig om honom, men som i verklig-
ten gaf mycket noga akt på honom.

Laura uppehöll sig fortfarande i Zürich.

Hon hade inlogerat sig i ett litet värdshus.

Man får emellertid inte tro, att detta värdshus af lägsta rang
var ett illa känt näste, ingalunda, där rådde bara mycket anspråks-
lösa förhållanden, så att där icke ens fanns spår af bekvämlighet
eller lyx, men det oaktadt hade värden det allra bästa rykte
om sig.

Ungefär två timmar före den tid, då det tåg, som förde Ek-
ström till Zürich, rullade in på därvarande jernvägsstation, steg vär-
den på ofvannämnda lilla värdshus in till Laura och sade:

— Lämna ögonblickligen mitt hus! Man söker dig. Jag
har redan erhållit säkra underrättelser. Laga alltså, att du fort kom-
mer i väg härifrån!

Laura såg storögd på den talande.

Sedan yttrade hon:

— Söker man mig? Omöjligt! Under hvilket namn då?

Värden svarade:

— Polisen vet, att grefvinnan Laura Schönthal och den sedan
länge efterspanade Lilli Kahn äro en och samma person. Mitt hus
torde inom kort vara bevakadt af detektiver; så vida det inte redan
är fallet. Bäst är, att du försvinner härifrån under en eller annan
förklädnad. Jag skall släppa ut dig genom en bakdörr, och du får
sedan själf se till, hur du skall komma ut ur staden, innan det blir
för sent.

Laura besinnade sig icke länge.

Visserligen uppfyllde det henne med någon bitterhet, att hon
ej kunde få tala med Evald Zetterling, men under för handen va-
rande omständigheter måste hon åsidosätta allt annat och endast
tänka på sin säkerhet, som nu var starkt hotad.

Till värden yttrade hon:

— En förklädnad ska' väl stå att finna. Det är ännu tidigt
på dagen. Jag skall klä mig som bondflicka, du ger mig ett par
mjölkflaskor, och med dem vandrar jag ut ur staden.

Hon ordnade nu med beundransvärdt lugn och lika stor fär-
dighet sitt hår, knöt på sig en hufvudduk, iförde sig bonddräkt, tog

de af värden anskaffade mjölkflaskorna och gick ned samt lämnade genom en bakdörr värdshuset.

Hon var mäktig den schweiziska dialekten och började nu sjunga en sång, under det hon med lätta, trippande steg ilade i väg med mjölkflaskorna.

Oantastad kom hon ut ur staden.

Då! drog hon en suck af lättnad och kastade bort de besvärliga mjölkflaskorna.

Utan öfverläggning beslöt hon styra kosan till en liten järnvägsstation, hvarifrån hon tills vidare ämnade återvända till Lausanne.

Där väntade ju Olga, och om också genom hennes nödtvungna afresa från Zürich ett streck dragits i räkningen för henne, hoppades dock Laura snart nog åter kunna utplåna det.

På dylika eventualiteter var hon städse beredd, och hon hade redan på liknande sätt minst ett dussin gånger måst rymma fältet, ja, hon hade till och med redan ofta varit ännu närmare därän att falla i rättvisans händer än i dag.

Men hon hade, som sagdt, hvarje gång förstått att i behaglig tid slingra sig undan och sätta sig i säkerhet.

SEXTIOANDRA KAPITLET.

Ekström i trångmål.

Under tiden hade tåget rullat in på bangården i Zürich.

Ekström steg af, och strax var den man, som ledsagat honom sedan några stationer tillbaka, framme och erbjöd honom sina tjänster som vägvisare.

Den tilltalade afböjde anbudet och menade, att han nog själf skulle finna sig till rätta; han erkände öppet, att han ej hade råd att bestå sig med ciceron.

Den andre menade, att det ju inte kostade mycket, och han bad ännu en gång att få stå till tjänst.

Men Ekström höll fast vid sitt afvisande svar, i det han betonade, att Zürich ju vore en tysk stad, där han nog skulle finna sig till rätta, eftersom han icke vore så alldeles obekant med tyska språket.

Vore det något, som man inte visste, så kunde man ju fråga; med frågor komme man hvart som helst i hela världen och förmodligen då äfven i Schweiz.

Den andre var alltså afvisad, men det oaktadt följde han på afstånd efter Ekström.

Men denne, som af Lauras bref visste, hvar denna bodde, begaf sig utan vidare till det värdshus, där han trodde sig skola finna henne.

Han väntades nere i förstugan af värden själf och erhöll af honom en vink.

— Jag tänker inte hyra något rum här, förklarade Ekström, jag skulle bara vilja träffa någon, som bor här, och det . . .

— Tyst! afbröt honom värden. Tala inte så högt! Någon kunde lyssna.

— Gärna för mig, svarade Ekström. Låt hela världen lyssna, hvad rör det mig?

Den andre inföll varnande:

— Var försiktig! Stig in i något rum på nedra bottnen, sak samma hvilket! Jag skall sedan närmare förklara mig.

Med dessa ord öppnade han dörren till ett rum.

Ekström, som ingen gång satt något riktigt förtroende till Laura, tänkte sig strax, att något alldeles särskildt måste ha inträffat, och villfor värdens begäran.

Denne kom knappast ut, innan den person, som följt efter Ekström, kom fram till honom, tog honom afsides och utfrågade honom.

Personen i fråga var naturligtvis detektiv.

Värden spelade den förvånade och försäkrade, det han aldrig haft att göra med någon grevinnan Schönthal.

Detektiven svarade, att han mycket väl trodde, det personen i fråga antagit ett annat namn.

Därför tog han sig nu för att i främlingsboken granska namnen på de resande, som anländt under de tre senaste dagarne.

Värden hämtade utan vidare den begärda boken, och polis-mannen kunde ej finna det minsta, som tydde på försumlighet eller slarf.

De resandes namn voro ordentligt inskrifna, och hvar och en hade måst uppge titel eller yrke, samt hvarifrån han kommit, och hvarhän han ämnade sig.

Lauras falska namn fanns här ej. Värden hade underlåtit att föra in det och att anmäla Laura.

För tillfället kunde man alltså på intet vis komma åt honom, och detektiven drog sig tills vidare åter tillbaka.

Ännu steg han ej fram till Ekström och gaf sig tillkänna utan lät honom hållas och nöjde sig med att noga ge akt på honom.

Ekström hade trott, att värden snart skulle komma igen till honom och förklara, hvarför han nödgat honom stiga in i rummet, men han fick inte alls någon vink, och värden lät ej höra af sig.

Han kunde det helt enkelt inte, emedan detektiven stannade kvar på värdshuset och all hemlig förbindelse följaktligen var afskuren.

Till sist fann Ekström tiden för lång.

Emellertid gjorde han sig förebråelser, emedan han måste tillstå för sig själf, att han visserligen ledts af praktisk klokhet, när han i Evalds ställe for till Schweiz, men att också en hemlig önskan att åter få träffa Laura, därvid spelat in.

Detta förargade honom grundligt.

Eftersom han var en person, som var van att inför sig själf aflägga strängaste räkenskap för allt, hvad han företog sig, kunde han ej med ursäkter freda sig för sig själf.

Det förtröt honom mycket, att han måste medgifva, att han kände en viss längtan, och att det kommit honom väl till pass att få fara till Zürich.

Men nu skrämde han upp ur sina tankar.

— Hvad tusan menade värdshusvärden? mumlade han. Jag måtte väl ha kommit till rätt ställe!

Han tog fram Lauras bref och granskade den af henne uppgifna adressen.

— Ja visst. Det är ju aldeles riktigt. En trappa upp alltså. Nå, då måste jag ju finna henne. Jag går upp och tar själf reda på, huru hon logerar.

Han lämnade det rum, hvori värden formligen föst in honom, och gick en trappa upp.

Detektiven undvek honom; han ville icke bli observerad af Ekström, ty då skulle denne strax erinra sig honom. Lugnt åsåg han, hurusom kolossen steg uppför trappan.

Där uppe gick Ekström till det nummer, som Laura uppgifvit. Han ville stiga in, men fann dörren stängd.

— Se så där, ja, brummade då Ekström. Nu är hon förstås inte hemma igen. Nå ja, det skadar ju inte, om jag väntar.

Eftersom han ej visste, hvad han skulle ta sig till under tiden, gick han ned i restauranten och lät där servera sig ett glas vin.

Detektiven ansåg sig inte behöfva följa honom äfven dit utan nöjde sig med att bevaka utgångarna.

Så förflöt en ganska lång stund.

Värden skulle nog gärna velat tala med Ekström, men för det första visste han ej, i hvilket förhållande denne stod till Laura, i hvad mån han alltså kunde skänka honom förtroende, och för det andra måste han för detektivens skull vara på sin vakt.

Ekström, plågad af en inre oro, uppehöll sig inte alls länge i restauranten och gick för andra gången upp i öfre våningen.

Inte heller nu kunde han träffa Laura.

— Men det är ju alltsammans rakt som förhäxad, brummade han. Hvarför ränner hon omkring ute i staden? Och Olga drar hon förstås också med sig. Men det är ju höjden af oförsiktighet. Sannerligen är jag inte rädd för, att den stackars flickan har råkat i dåligt sällskap. Det var då också tusan. Om jag ändå bara åtminstone kunde få fatt i någon af dem!

Han gick ned och ställde sig i porten samt spejade åt höger och vänster, men ingen af de båda honom så välbekanta flickorna visade sig.

Nu gick Ekström själf till värden.

Naturligtvis gaf detektiven därvid noga akt på honom, men Ekström, som inte alls vidare tänkte på den, hvilken erbjudit honom sina tjänster som ciceron, lade därför heller inte märke till honom.

Värden däremot var synbarligen förlägen.

Halfhögt yttrade han:

— Min herre, det vore bäst, att ni genast gåfve er i väg och inte alls vidare visade er här.

Ekström såg högeligen förvånad på honom.

— Hvad kommer det åt er? utbrast han. Jag har ju kommit hit för att träffa någon och har mina bestämda afsikter. Jag är ingen sådan, som bara reser för sitt höga nöjes skull, och jag tänker inte ge mig i väg härifrån, innan jag fått tala med ifrågasvarande person.

— Ni vill tala med Laura Schönthal, sade då värden i försiktigt dämpad, osäker ton.

Ekström vardt än ytterligare förvånad. Laura hade uppgifvit ett annat namn, under hvilket hon uppehöll sig i Zürich.

— Nej, svarade han efter något betänkande. Ni misstar er. Jag söker en viss Marie Born.

— Ja, ja. Alldeles riktigt, sade värden med ett förläget leende. Men det är ju precis samma person, som jag nämnde.

— Hvad tusan nu då? undrade Ekström. Hin kan kanske bli klok på det här, men inte jag. Ni vet alltså, att det fruntimmer, som kallar sig Marie Born, är grefvinnan Laura Schönthal?

— Eller också omvänt, sade värden och sneglade åt sidan. Man kan också säga, att den så kallade grefvinnan Laura Schönthal är Marie Born; men egentligen är ju intetdera riktigt.

— Nej, men dra' nu... utbrast Ekström. Jag har ju bara druckit ett enda glas vin, och det kan omöjligen ha stigit mig åt hufvudet. Hvad ni nu säger mig, det är ren galenskap.

— Man ger akt på er. Försvinn! Det är det allra bästa. Den, som ni söker, träffar ni icke mera här.

— Hva'? Ska' jag försvinna? Hvarför det? Det kan inte alls falla mig in; jag kommer inte alls att försvinna. Det måste ligga någonting därunder. Lämna mig i egenskap af värd här på stället nöjaktiga upplysningar! Säg mig, hvar jag kan träffa Laura eller Marie Born eller... nå ja, det kan ju för resten vara alldeles likgiltigt, hvad ni kallar henne.

— Hvar hon nu finnes, det kan jag inte precis säga, svarade värden. För ett par timmar sedan skickade jag i väg henne härifrån.

— Hva'? Skickade ni i väg henne? Och den andra? Hvar är då hon? Nu var det värdens tur att bli förvånad.

— Hvilken? frågade han.

— Hvilken? Jo, den fröken, som var hos henne.

— Ah! Då tar herrn miste, för hon kom alldeles ensam. Och hon gaf sig också sedan ensam i väg härifrån.

— Alldeles ensam? frågade Ekström bestört.

— Naturligtvis.

— Nå, då skulle jag bara vilja lära känna den, som kan bli klok på det här. Jag står inför en gåta, hvilken, såsom jag märker, inte heller ni kan lösa. Och så har hon ju heller inte ens sagt mig, hvad den andra kallas; det var då också ett elände. O, dessa fruntimmer med sitt skriiveri! Det är helt enkelt rysligt.

— Men jag ber er, var så snäll och gå nu! manade värden å nyo. Det står här strax bredvid en polis, som försöker uppsnappa

hvarje ord. Gå, för eljes störtar ni mig i olycka. Tänk, om man hade en aning om, att jag smugglat bort Marie Born härifrån!

Ekström började känna sig helt underlig till mods.

— Det hade jag inte tänkt mig, att jag skulle råka i en sådan villervalla, sade han.

Talade och gick tankfull sin väg.

Detektiven följde honom, och så snart han upphunnit honom, hälsade han och tilltalade honom med orden:

— Herrn har väl kommit hit för att söka en viss fröken Laura Schönthal?

Ekström, som blifvit varnad af värden, svarade ej direkt utan framkastade genfrågan:

— Hvar har herrn fått det ifrån?

— Ni var ju en trappa upp i värdshuset?

— Mycke' riktigt! Men där bo flera personer.

— Men ni har i alla fall tvifvelsutan sökt den person, som jag nyss nämnde.

— Jag vet ingenting därom. Men till och med om så vore, kunde man dock säkerligen ej kalla det ett brott.

— Visserligen inte; men betänkligt skulle det se ut.

Ekström stod där rådlös som sällan tillförne.

Hvad skulle han svara härpå?

Hvarje ögonblick måste han vara beredd på, att den andre skulle uppmana honom att följa med till polisen. Det var då rent af oförklarligt, hur mannen kunnat falla på den idén att ge akt på honom.

Ty nu tviflade Ekström inte alls längre på, att mannen, med hvilken han talade, var en detektiv.

Lugnt gick han nu vidare.

Den andre följde med och yttrade:

— Det är bäst och fördelaktigast för er, om ni medger, att ni sökt Laura Schönthal. Ni vet tvifvelsutan också, under hvilket namn hon uppehöll sig här.

Ekström teg.

Då tog den andre å nyo till orda:

— Jag ber er efterkomma min uppmaning, ty eljes måste jag vidtaga strängare åtgärder.

— Hvad vill då detta säga? utbrast Ekström. Jag förstår er

inte alls; jag har väl inte gjort något ondt heller. Hvem jag söker, det behöfver jag väl inte alls säga er. Om ni tror, att min härvaro gäller en person, som är misstänkt, så att den gör mig själf misstänkt, om jag umgås med den, så förklara er tydligare, och jag skall ej underlåta att svara. Men så länge ni inte det gjort, har jag inte alls lust att själf krama fram alltsammans och prisgifva mina familjeangelägenheter. För resten har ni ännu icke alls presenterat er för mig. Jag kan följaktligen inte veta, med hvem jag egentligen har att göra.

— Hvad det beträffar, så ska' vi snart komma på det klara med hvarandra, och jag anser det lämpligast att ta er med till vederbörande.

— Jaså, det till på köpet. Jag skulle alltså ha rest till Schweiz för att bli trakasserad af polisen? Hvem har jag egentligen att tacka för den älskvärdheten?

— Ni vet mycket väl, att en bekant till er sändt grefvinnan Laura Schönthal ett telegram.

— Ack, du min skapare! På den åsnan tänkte jag verkligen inte. Nu förklaras allt. Nu vet jag, hur det hänger ihop. Jag är er mycket tacksam för denna upplysning. Om ni alltså tror, att jag har misstänkta förbindelser, så följas vi åt. Förmodligen skall det alltsammans fort klara sig.

Detektiven teg.

När han såg, att Ekström ej gjorde något motstånd, gick han lugnt bredvid honom, och snart hade de uppnått polisstationen.

Ekström beklagade sig här öfver, att han blifvit antastad, och förklarade, det han antog, att telegrammet afsändts af Hummel.

Men denne vore en halfförryckt karl, af hvilken man ej kunde vänta sig annat än galenskaper.

Ekström tillade på sin icke så alldeles lättförstådda tyska:

— Han har telegraferat, emedan han är svartsjuk och tror, att jag rest hit för att uttränga honom hos ett fruntimmer, af hvilket han inbillar sig vara älskad.

— Det lär nog vara det fruntimret, som han telegraferat till. Och nu hette det uttryckligen i telegrammet, att han varnar för Ekström.

— Kors, hvilken dum tusan! utlät sig Ekström. Jag kan bara säga det, att den karlen är otillräknelig. Något andligt ljus har han

aldrig varit, men nu tyckes han äfven ha förlorat återstoden af det lilla förstånd, som han ägt. Men hvad är det då mera med det, om han verkligen skulle ha telegraferat till Laura Schönthal?

— Jo, svarade man honom, den människan är identisk med en i flera länder efterspanad storsvindlerska, som under flera olika namn, bland annat Lilli Hahn, begått en mängd svåra förbrytelser.

Ekstöm tog ett par steg baklänges.

— Men, min herre, sade han något osäkert, det är ju ändå inte alls möjligt. Grefvinnan Schönthal känner jag verkligen, och jag anser henne vara bra obetänksam, men inte precis dålig. Hon är en lättsinnig själ, som jag mycket väl tilltror, att hon kunde göra åt sitt sista öre utan att tänka på, hur det ska' bli nästa minut. Men att hon skulle vara identisk med den där Lilli Hahn, det är mig otänkbart. Om Lilli har jag hört berättas åtskilligt, så att jag bokstafligen ryst för hennes bragder. Därför måste jag inlägga protest mot, att grefvinnan Schönthal förväxlas med en dylik farlig individ.

Polismannen invände:

— Oss ska' ni inte försöka undervisa. Vi veta det bättre. Hade man där uppe i Sverige något förr upptäckt, hvem denna grefvinna egentligen är, så skulle ni sannolikt ha besparat er resan till Zürich och kanske äfven åtskilligt annat; men nu är ni starkt misstänkt för att ha stått i närmare förbindelse med denna person, och jag måste be er berätta allt, hvad ni vet om henne.

Ekström var formligen bestört.

Därvid tänkte han dock ingalunda i första rummet på sig själf utan på Olga.

Hade det redan förvånat honom, att denna ej bifogat en enda rad till det andra, i Zürich afstämplade brevet, så syntes honom denna omständighet nu långt mera misstänkt.

Dessutom var han naturligtvis högeligen förbluffad öfver, att den där Lilli Hahn eller Minna Fischer eller Feodora Katkow, och hvad allt hon eljes hette, skulle vara samma person som Laura.

Trots sin öfver henne afgifna stränga dom kunde han dock ej undertrycka en allt starkare och mäktigare böjelse för henne.

Sällan, om ens någonsin, hade Ekström förr befunnit sig i en så pinsam situation som nu.

Högst ogärna medgaf han, att polismannens påståenden voro riktiga.

Själff trodde han ej på dem; men han kunde ju heller inte vederlägga dem.

Efter något funderande svarade han:

— Om det verkligen förhåller sig så, då återstår mig ingenting annat än att medgifva, det jag sväfvat i en svår villfarelse. Den unga flicka, som i Norrköping bar namnet grefvinnan Laura Schönthal, kom där till mig och tog med sig den hos mig boende skrivaren; däraf härrörde vår bekantskap. Plötsligt hette det, att Laura genom otörmodade händelser förlorat hela sin förmögenhet. Hon besvor mig att hjälpa henne bort från Norrköping, och jag själf gat henne respengar hit till Schweiz. Hennes beteende då fann jag visserligen mycket underligt, men en förbryterska såg jag dock ej i henne. Hon talade också om förföljelser, men bestred på det bestämdaste, att de utgingo från myndigheterna, och jag lät, kanske något för svag, såsom jag gärna medger, öfvertala mig att vara henne behjälplig. Från Schweiz erhöll jag under rättelse från henne; men jag misstänkte inte något ondt i det, när när hon önskade erhålla bref under ett annat namn. Om jag låtit föra mig bakom ljuset, så har jag dock ingalunda haft för afsikt att hjälpa en förbryterska, och rent ut sagdt, så tror jag ännu ej, att hon är den sökta. Säkerligen skall det visa sig, att allsammans beror på ett misstag.

— Det tror jag inte, svarade polismannen. Ni stannar nu kvar i Zürich, herr Ekström; jag kan ej låta er resa härifrån. Säg mig, på hvilket hotell ni ämnar ta in, och lofva mig på hedersord att ej resa härifrån, innan ni erhållit polisens tillåtelse därtill!

SEXTIOTREDJE KAPITLET.

Nya vedervärdigheter.

Hur otrefligt Ekström än fann det att nödgas stanna kvar i den främmande staden, återstod honom dock intet annat val.

För öfrigt fängslade honom också ett lätt förklarligt intresse vid Zürich. Här kunde han ju hoppas få veta, hur det egentligen förhöll sig med Laura, och hur Olgas öde hittills gestaltat sig.

Att för detektiva polisen nämna någonting härom, det var ej rådligt, och Ekström afhöll sig också visligen därifrån.

Han förklarade, det han ämnade foga sig i polisens bestämelse, bekräftade det med handslag och aflägsnade sig.

Det där värdshuset uppsökte han ej mera utan tog sin bostad på annat håll.

Först af allt skyndade han sig nu att skriva till Evald och tala om, hur grundligt han blifvit besviken i de förväntningar, med hvilka han anträdt den långa resan.

Han dolde heller icke för vännen, att han måste kvarstanna i Zürich, och tillade, att det tills vidare icke alls fölle sig olägligt; han hoppades nämligen icke endast få veta någonting närmare om Laura utan äfven kunna utforska, hvad som händt Olga.

I slutet af brevet skref han:

“Om också vi båda — Hummels dumhet, som förorsakat hela villervallan, ta vi ej i betraktande — tyckas ha på ett rätt obe-

hagligt sätt misstagit oss, så länder det dock Olga och på samma gång äfven oss till gagn, om vi få veta någonting faktiskt om Lauras person.

Ekström skyndade med detta bref till posten, och han märkte därvid mycket väl, att han åter igen förföljdes af en civilklädd polisman.

Så snart han aflämnat brevet, vände han tillbaka till sin bostad. I dag hade han ej vidare lust att visa sig ute bland folk.

Trots alla ledsamma erfarenheter, som han redan förut gjort hade han dock icke på år och dag varit i en så miserabel sinnestämning som just i dag.

För personer, som äro vana att handla i öfverensstämmelse med sina beslut och att raskt förverkliga dessa, kan det ej finnas något pinsammare än att vara dömd till överksamhet.

Det hade på senare tiden redan ofta händt, att Ekström för sin unge vän betonat, det man måste bida tiden och aldrig handla öfveriladt.

Nu hade han själf råkat i den belägenheten, att han måste tygla sina framåtstormande känslor.

Naturligtvis kunde det ej särskildt behaga honom att vara bunden vid Zürich; men det återstod honom ingenting annat än att af ödets gunst vänta sig en klar insikt i de förhållanden, som så mycket intresserade honom. Till tröst sade han sig, att sådant vore sannolikare här än annorstädes.

Tämligen säkert var det, att han snart om Laura skulle få veta åtskilligt mera, då det däremot var ganska ovisst, om han äfven skulle erhålla närmare upplysningar om Olga.

Ekström kunde gifvetvis ej vända sig till polisen med förfrågan, huruvida den visste någonting om Olga Willner eller ej.

Laura hade ej upplyst om, under hvilket namn Olga bodde hos henne, och det förvärrade alla efterforskningar.

Ekström skulle i så fall ha nödgats uppge Olgas rätta namn, men det var ej rådligt, ty därigenom skulle han ju å nyo ha fäst vederbörandes uppmärksamhet på den förföljda.

Händelserna hade tagit en långt ifrån önskvärd riktning.

Ekström var ej nöjd med sig själf.

För det första klandrade han sig, emedan han — och därpå ertappade han sig undan för undan — hyste hemliga sympatier för

Laura, men för det andra, emedan han ej förr träffat anstalter för att strax åter skilja Laura och Olga åt.

Han sade sig, att det ej var rätt att för myndigheterna dölja, det Olga blifvit upptäckt och nu befann sig i Lausanne.

I följd af dessa själföföbräelser saknade han det fasta stöd, som förr i hvarje kinkig belägenhet städse låtit honom välja det rätta.

Ekström var rädd att råka i ännu värre villfarelser, och häraf var hans handlingskraft kanske ännu mer förlamad än af yttre tvång.

Man kan alltså lätteligen föreställa sig, hur lång och tråkig han måste finna tiden.

Så satt han där hemma, hvarje ögonblick beredd på att åter bli kallad till polisen för att lämna nya upplysningar.

Hur lätt kunde man icke, under det man förföljde Laura, äfven komma på Olgas spår, ja, hur lätt kunde icke den senare till följd af sin förbindelse med den förra till och med bli misstänkt och anklagad för hemlig delaktighet i Lauras brott.

Till och med han, Ekström, kunde i så fall komma att framstå i en långt ifrån fördelaktig dager.

Det låg ju nämligen så nära till hands att antaga, det han som svindlerskans hjälpare omöjligen kunde vara okunnig om, att hon hade Olga gömd hos sig.

Vännernas gemensamma sak hade alltså råkat i ett betänkligare läge än någonsin.

Med otålighet väntade Ekström på svar från sin unge vän.

Dennes pekuniära ställning hade under tiden förbättrats.

Evald var skenbart lyckligare än förr. Denna gång hade han fort nog funnit sysselsättning.

Lyckan tycktes åter småle mot honom.

Han hade bland annat hört efter plats i en maskinaffär, och den gången hade han haft tur.

Affärens irnehafvare engagerade honom genast för kontoret, så snart han öfvertygat sig om hans sällsynta bildning och duglighet.

Detta hände just den dag, då polisen tog Lukas Hummel i fängsligt förvar.

Härom hade Evald tills vidare ingen aning.

Han hade genast tillträdt sin nya plats och kom alltså sent hem till sin bostad.

Att han där ej fann Hummel, det förvånade honom inte alls. Evald kände ju nu så väl till den länge skrifvarens osläckliga begär efter frisk luft. Antagligen var han nu åter ute och promenerrade, eller också hade han företagit en "handelsresa".

Hummels frånvaro bekymrade alltså inte det ringaste Evald, och han gick på eftermiddagen åter till sin plats.

En konstapel, som blifvit skickad till honom, hade den oturen att komma för sent, så att han ej träffade Evald.

Eftersom man ej var underrättad om dennes nya sysselsättning, kunde man tills vidare ej söka honom.

Utan aning om förestående nya vedervärdigheter fullgjorde den unge mannen med all upptänklig ifver sina åligganden.

När arbetet för dagen var slut och Evald på kvällen gick hem, undrade han under vägen, hur Olgas öde månde gestalta sig. Han sade sig, att den älskades oskuld till slut måste bli uppenbar, och att hon, om han kunde framdraga friande bevis och sedan för framtiden bjuda henne en, om icke precis bekymmerfri, så dock draglig existens, säkerligen skulle befinnas villig att tillhöra honom för lifvet.

Ekström hade haft rätt: först måste det sörjas för existensen. Det var nu gjordt, ty Evald hade fått en plats, som han nog skulle få behålla, därom var han så godt som aldeles viss.

Han var ju medveten om sina kunskaper och sin praktiska duglighet, och hans chef skulle ej få skäl att beklaga sig öfver bristande flit och ifver.

Det såg alltså ut, som hade för den unge mannen nu med Guds hjälp kommit en lugnare och bekymmerfriare tid.

Visserligen dolde han icke alls för sig själf, att hans önsknings mål ännu var tämligen aflägsset, men redan den omständigheten, att hans nuvarande förhållanden jämnat vägen, skänkte honom ny tillförsikt.

Det var alltså glada och upplifvande tankar, som sysselsatte honom, då han nu gick hemåt.

Det var kväll, och eftersom Hummel i regel ej lät sina affärsresor dra allt för långt ut på tiden utan fastmer hyllade den grundsatsen, att man måste hålla måtta äfven i arbetet, så förvånade det Evald att nu ej träffa honom hemma.

Den omständigheten syntes honom rent af misstänkt, och han sade till sig själf:

— Bestämdt har nu skrivaren åter igen begått någon dumhet, hvarigenom han kanske åsamkat sig allvarsamma obehag.

Evald hade ännu ej tagit af sig ytterrocken och var obeslutsam, huruvida han skulle stanna inne eller gå ut och söka någon omväxling och förströelse, när det knackade på dörren och han fick besök vid denna något ovanliga tid på dygnet.

Det var samme man, som uppsökt Hummel. För Evald presenterade han sig genast som polis.

Sedan fortfor han:

— Herr Zetterling, det har inträffat åtskilligt, som äfven ställer er i en ganska ofördelaktig dager. Jag uppmanar er att öppet och oförbehållsamt säga mig, i hvilket förhållande ni står till dessa tilldragelser.

— Hvarom talar herrn? frågade Evald med förvåning i både min och ton.

Den tilltalade förklarade sig närmare, sägande:

— Jo, den person, som bodde här tillsammans med er, har tills vidare blifvit häktad.

— Hvem? Hummel?

— Ja, ljöd svaret. Han afsände i går ett telegram till en viss grefvinna Laura Schönthal.

— Jag vet det, sade Evald, men jag såg däri bara en half-förtryckt människas öfverilade handling, och jag är öfvertygad om, att hvar och en, som är förtrogen med den tokige skrivarens galna påhitt, lika litet skall finna något märkvärdigt i detta hans senaste tilltag.

— Inte i telegrammet. Vi äro af den åsikten, att det dikterats af svartsjuka; men den person, till hvilken det var ställdt, är en förbryterska, som sökes, under flera olika namn, och för hvars gripande många pris äro utfästa. Hur kom ni att göra en sådan bekantskap, herr Zetterling? Ty jag måste förutsätta, att äfven ni känt och umgåtts med Laura Schönthal.

— Det nekar jag inte alls till, svarade Evald. Hur allt det där kom sig, det skall jag med några få ord klargöra för er. Vi, jag och min vän Ekström och säkerligen äfven Hummel, visste ingenting därom, att flickan i fråga var en förbryterska. Och jag

tillstår öppet, att jag ännu ej riktigt kan tro det, utan att jag i stället är öfvertygad om, att vederbörande råkat in på villovägar.

— Ingalunda, svarade polismannen. Men fortsätt och gif mig en så noggrann och utförlig redogörelse som möjligt rörande er förbindelse med den där storsvindlerskan.

Evald var genast beredd därtill. Visserligen smärtade det honom att höra ett sådant omdöme om Laura, men han drog i alla fall intet ögonblick i betänkande att säga hela sanningen och meddela polisen allt, som kunde vara af intresse för honom.

Han svarade alltså:

— Visserligen hjälpte vi grefvinnan efter lång rådplägning, så att hon kunde resa till Schweiz, fastän hennes enträgenhet föreföll både mig och min vän Ekström mycket misstänkt; men hvad hon berättade om ett förbrytarband, i hvars händer hon fallit, och hvilket hon ville undandraga sig, kom oss att tro, att hon verkligen endast hade att frukta dessa skurkar, men ej någon laglig myndighet.

Polismannen smålog.

— Ni har varit bra lättrogen, herr Zetterling, sade han, endast på så sätt kan det förklaras, att ni tagit den människans prat för kontant.

— Jag antar knappast, svarade Evald, att min vän Ekström och jag förtjäna den förebråelsen. Visserligen anställde vi ej någon sträng pröfning, och det voro vi heller inte i tillfälle att göra, men eftersom vi bägge två fingo kännning af det där ännu blott delvis oskadliggjorda förbrytarbandets hämd, så kunde vi ju också mycket väl tro, att flickan i fråga skoningslöst förföljdes. Om vi därför möjligen varit för mycket godtrogna, så tillbakavisar jag dock hvarje beskyllning, att vi skulle ha skyddat brottet. Det var ingalunda fallet, och ett sådant uppsåt var lika fjärran från min vän Ekström som från mig.

Han tystnade.

Polismannen tog sig en funderare och ställde sedan till Evald den frågan:

— Hvad lefver herr Zetterling egentligen af nu för tiden?

Evald berättade, att han just i dag fått ny plats, och den andre menade då, att han ju på så sätt vore bunden vid Norrköping. Men om det också inte varit fallet, måste han dock nu

stanna kvar här, tills man hunnit närmare utforska sammanhanget mellan honom och den där förbryterskan.

I alla händelser borde Evald infinna sig på polisstationen nästa morgon klockan nio.

Härpå aflägsnade sig åter polismannen, sedan han bedt om ursäkt, för det han stört så sent.

Evald hörde knappast de orden, ett så öfvervåldigande intryck hade polisens afslöjanden gjort på honom.

SEXTIOFJÄRDE KAPITLET.

I svårt trångmål.

Den första fråga, som nu trängde sig på Evald, så snart han blifvit ensam, var naturligtvis den, hvad man egentligen tagit sig till med Olga.

Han intogs af samma farhågor som Ekström.

Lauras påstående, att hon befriat Olga, kunde ju inte vara gripet ur luften; brefvet från Lausanne, hvilket Olga bifogat några egenhändigt skrifna rader, bevisade ju det, åtminstone till en viss grad.

Det ägde nog alltså sin riktighet, att de båda flickorna träffats; men hade de också stannat kvar hos hvarandra?

Det såg knappast så ut, ty med brefvet från Zürich hade ej följt en enda rad af Olgas hand.

Men om det fanns någon gemensamhet — och det var ju

faktiskt fallet — då kunde Olga blott allt för lätt råka ut för miss-tanken att vara Lauras bundsförvandt.

Men det skulle ej ha förbättrat utan tvärtom förvärrat hennes belägenhet, i all synnerhet som vederbörande ej kunde förmås att tro, det Olga blifvit befriad mot sin vilja.

Evald var ur stånd att se detta faktum från någon gynsam-mare sida. Han tog i öfvervägande alla möjliga fall, men kunde ej finna något, som var till Olgas fördel.

Hans oro var nu vida större än någonsin.

Redan förut hade hans längtan efter hvarje underrättelse från Schweiz varit stor, men nu kunde han knappast förlika sig med tanken att öfver hufvud behöfva vänta.

Helst skulle han ofördröjligen ha velat resa ned till Schweiz, men han fick det ju inte; både polisen och hans egen sysselsätt-ning hindrade honom därifrån.

Evald var djupt nedslagen.

Han hade denna gång fort nog lyckats få fotfäste och betinga sig bättre villkor än förut.

Däri hade Evald sett ett tecken till, att hans öde skulle ge-stalta sig gynsammare.

Han hade med ens fått en plats, som motsvarade hans kun-skaper, och där hans praktiska duglighet kunde göra sig gällande; men då kom åter igen från annat håll ett olycksslag, som i hans ögon gjorde de vunna fördelarna nästan värdelösa.

Evald fann det hårdt, mycket hårdt, att både lag och plikt för-vägrade honom permission. Kanske skulle ändå genom en råd-plägning med Ekström och Olga mycket ha gestaltat sig annorlunda.

I polisen bemöttes han med den största höflighet.

Man frågade honom om både det ena och det andra och gjorde sig underättad om, huruvida han sett några legitimationspapper hos grefvinnan Schönthal eller ej.

Evald försäkrade, det han ej haft någon orsak att bekymra sig därom, han hade ej stått i något närmare förhållande till henne.

Då hade Hummel långt hellre haft anledning och intresse af att undersöka, om grefvinnan med rätta bar sitt namn och sin titel.

Skrifvaren blef också tillfrågad, om han blindt bundit sig, eller om han iakttagit den försiktighet, som anstår en förständig man.

Härpå förklarade Hummel, det han ej hyst ringaste tvifvel om,

att den vackra unga damen verkligen vore grefvinna. Det hade han för resten genast sett på henne; en ofrälse kunde inte alls uppträda på det sättet; han hade i det fallet en mycket skarp blick och förstode mycket väl att skilja damer af blått blod från vanliga dödliga.

När man gjorde honom uppmärksam på, att han ändå gjort klostast, om han pröfvat denna sin människokänedom genom att göra sig närmare underrättad om Laura, svarade han förtryisamt:

— Jag ämnade icke göra någon affär; jag älskade, och det fälde utslaget.

För polisen var Hummel inte alls någon angenäm personlighet.

Det var ju en ren omöjlighet att få ett enda klart och redigt svar af honom, och om man förehöll eller förebrådde honom något, så återopade han sig beständigt på sin kärlek.

Man gjorde honom uppmärksam på, att alla dessa yttranden inte alls hörde hit.

Men då ryckte Hummel på axlarna och förklarade, det han ej hade någonting vidare att tillägga; om kommissarien aldrig älskat, så vore det skada på tid och kraft, om man försökte göra begripligt för honom, hvad allt kärlek vore i stånd att uträtta.

Han slöt med orden:

— Det gör mig ondt, men om herr kommissarien och de andra herrarna ej gjordt några hjärteerfarenheter, så stå ni inte att hjälpa. Kärlek kan man känna, men inte lära andra.

Efter att ha blifvit uppehållen i öfver två timmars tid fick Evald gå, men Hummel måste stanna kvar i arresten, eftersom han med stolthet påstod, det han verkligen varit grefvinnans sekreterare.

Den misstanken låg alltså nära till hands, att han hjälpt till att föra någon brottslig korrespondens. Visserligen var han betydligt inskränkt, men han kunde ju därför ha åtskilligt på sitt samvete.

Följaktligen måste Hummel kvarsitta i arresten och hålla till godo med sådana personers sällskap, som han föraktade. Också tänkte han för sig själf:

— Det är oerhördt att på detta sätt spärra in en gentleman bland busar.

Under det Evald och Ekström alltså i hvarje afseende voro bundna och ingenting annat kunde göra än sätta sitt hopp till framtiden, hade Ekströms bref obehindradt framkommit till Evald.

Denne kunde däraf med säkerhet sluta till, hvad han redan

till följd af polisens antydningar förut anat: det hade gått vännen precis som honom själf, det olycksaliga telegrammet hade gifvit anledning till en formlig undersökning.

Emellertid framgick det också af brevet, att Ekström fortfarande betann sig på fri fot och fick umgås med andra.

Evald måste betrakta det som en lycka, att inte heller han hindrades från att svara vännen, och han gjorde det också omedelbart efter mottagandet af hans bref.

Han omtalade för honom, att det dumma streck, som Hummel begått, äfven för honom haft otrefliga följder, och rådde Ekström att så snart som möjligt återvända till Norrköping, eftersom han ju inte alls trodde, att det vore någon idé med att längre stanna kvar i Schweiz.

“Det är mycket ledsamt, att jag måste hysa den åsikten,” skref han, “men jag tror, att hvarje försök att finna den person, som vi så gärna skulle vilja återse, ej kan annat än ha allmän nackdel till följd.”

Evald uttryckte sig så försiktigt, emedan han ju inte kunde veta, om ej brevet till Ekström äfven kunde råka i andra händer.

Det inträffade emellertid ej. Ekström mottog brevet obrutet.

I sitt svar förmanade han Evald att med all ifver sköta sina åligganden och att vänta allt det öfriga af framtiden. Äfven han medgaf, att man nu icke själf kunde ge anledning till en vidare utredning af sakhöllandet. —

Men hur hade det nu gått med Laura?

När hon på värdens enträgna uppmaning gripit till flykten och kommit ut ur staden, gick hon, såsom vi redan omnämnt, till närmaste järnvägsstation, steg där upp i en tredje klassens vagn och for i riktning mot Lausanne.

Under resan tilldrog sig ingenting anmärkningsvärdt.

Laura förstod att undandraga sig all uppmärksamhet; hon tryckte sig in i ett hörn och låtsade sova.

Hon fick på så vis vara fullkomligt ostörd och ådrog sig inte alls konduktörens uppmärksamhet.

På så sätt återkom hon till den stad, där hon kvarlämnat Olga.

Denna hade under tiden högst sällan visat sig ute och hade ej umgåtts med någon människa.

Hon befann sig i en förtviflad sinnesstämning.

Mer än en gång hade hon känt sig frestad att skrifva till Ekström, som hon antog vistades i Norrköping, men undan för undan afstod hon därifrån.

Hon var fullt medveten om faran af ett sådant tilltag, om hon också härvid tog långt mindre hänsyn till sin egen person än till Ekström, på hvilken ju genom förbindelsen med henne alltid kunde falla någon misstanke.

Hon satte sig alltså inte i förbindelse med honom.

Men äfven i yttre afseende kom Olga nu i stor förlägenhet till följd af Lauras långa uteblifvande

Hon kunde ju icke betala hotellräkningen.

Värden själf hade redan flera gånger varit hos henne och anhållit om betalning; han tycktes ej ha någon så synnerligen god tanke om henne.

Helt säkert hade hon att för denna förutfattade mening tacka sin sammanvaro med Laura, hvilken genom sitt djärfva uppträdande redan gjort sig starkt misstänkt.

Den åsikten, att Laura var en lättfärdig person, hotade att utsträcka sig äfven till Olga.

Den senare kände och märkte det mycket väl; man behandlade henne nämligen tämligen hänsynslöst och uppmanade henne allt mera pockande att betala räkningen.

Olga kunde ej annat än svara, att hon stundligen väntade väninnan tillbaka, och att denna ägde tillräckliga medel för att ordna saken.

Värden var naturligtvis långt ifrån nöjd härmed, och eftersom Laura till råga på allt fann för godt att vid en station stiga af tåget och först nästa dag resa vidare, försenades hennes ankomst ytterligare en dag, och Olga råkade i en mycket svår situation.

Denna nådde sin höjdpunkt, när värden steg in i hennes rum och förklarade, det Olga måste lämna värdshuset inom loppet af tjugufyra timmar; ty han kunde icke längre behålla på kredit en person, som hade så ringa bagage.

Ifall alltså hennes väninna icke kommit igen till i morgon, måste hon söka kvarter på annat håll, naturligtvis icke utan att först ha likviderat sin skuld, såvida hon icke ville riskera att få med polisen att göra.

För Olga var detta världens ultimatum i alla afseenden förskräckligt, och hon utbad sig längre frist.

Men eftersom hon helt naturligt gjorde det på ett mycket ängsligt sätt och ej hade någonting hos sig af Lauras fräckt djärfva uppträdande, så väckte hon visserligen å ena sidan världens medlidande, men å andra sidan menade den missnöjde mannen, det han enligt allt att döma nog komme att förlora sina pengar.

Olga hade uteslutande sitt personliga intryck att tacka för, att värden af de tjugufyra timmarnas frist gjorde fyrtioåtta, men därvid på det skarpaste betonade, att han sedan på inga villkor kunde vänta längre.

Det var så mycket värre för den stackars Olga, som hon ej kunde visa några papper.

Dem bar Laura som bekant på sig, och Olga skulle för resten ha tvekat å ett förete falska papper, ja, det var henne motbjudande att i det afseendet nödgas föga sig i Lauras anordningar.

Det var alltså en föga afundsvärd situation, hvori hon tillbringade timmarna.

Dagen gick till ända, den nästa kom, och ännu hade icke Laura vändt tillbaka.

Olga förtvivlade nästan om, att den andra någonsin mera skulle komma hit; hon hade nämligen i Lauras handlingar redan lagt märke till så mycket misstänkt, att man blott allt för lätt kunde falla på den tanken, att det under vägen händt henne något, hvorigenom hon blifvit förhindrad att anträda återresan.

Kanske var det till och med ren elakhet, som förmådde Laura att på detta skamliga sätt lämna Olga i sticket.

Att göra ett försök med att afsända ett telegram till Zürich, därpå funderade Olga bara ett par ögonblick; hon ägde ju inte ens det belopp, som erfordrades därför, och bortsedt därifrån, tviflade hon på, att Laura äfven i Zürich uppträdt under namnet Marie Born, som hon här bar.

Det stod ju i intet afseende rätt till med henne. Blott allt för snart hade Olga insett, det hon här hade att göra med en svindlerska. Hur skulle hon väl kunna lita på en sådan?

Det kunde alltså mycket väi hända, att Olga förblef hjälplös och öfvergifven, och hon måste nu på allvar tänka på att gå till polisen, där uppdagade allt och på så sätt åter bli en fånge.

Åter igen var en dag till ända, den nästa utlöpte den frist, som värden på hennes enträgna böner beviljat henne.

På värdshuset talade man redan om, att man hade att göra med ett svindlarpar.

Men de få, som kommit i beröring med Olga, togo hennes parti.

Man kunde inte tro det om henne, att hon hade ondt i sinnet, att hon tänkt bedraga värden.

Däremot menade man, att hon vore beroende af Laura, och att denna bringat henne i denna kinkiga belägenhet.

Så kom den fruktade dagen. Hon kunde hvilket ögonblick som helst vänta, att värdshusvärden skulle stiga in och uppmana henne att genast betala och sedan gå.

Hon kunde då icke uppfylla hans begäran och måste göra sig beredd på att få med polisen i Lausanne att göra.

För henne, som ej hade några papper, återstod då ingenting annat än att berätta, hvad som händt, och naturligtvis skulle hon då ofördröjligen bli transporterad tillbaka till Sverige.

Den färden måste hon naturligtvis göra på det mest föröd-
mjukand sätt; hon var ju en förrymd fånge och hade därför ej att vänta sig någon mild behandling.

SEXTIOFEMTE KAPITLET.

I ny fångenskap.

Med ångest och bäfvan stod Olga vid fönstret.

Hennes ögon voro tårfyllda, och hon knäppte ihop sina händer till bön för att bedja Gud om befrielse från dessa rysliga kval.

Då öppnades plötsligt dörren, och Laura steg in.

Hur litet än Olga höll af henne, aflockade henne likväl Lauras plötsliga inträdande ett glädjerop.

Den inträdande yttrade:

— Jag har kanske dröjt något för länge, men det kunde icke undvikas. Viktiga affärer hindrade mig från att resa tillbaka. Men hur mår du nu? Har det händt någonting anmärkningsvärdt under min frånvaro?

Olga svarade förebrående:

— Jag har råkat i en mycket tråkig belägenhet. Redan i förgår fordrade man med all bestämdhet, att jag skulle betala räkningen; man kunde icke behålla oss här längre.

— Ha, ha, ha! Det var högst kuriösa människor. Tvärt ska jag klara den saken.

Hon ringde och begärde räkningen.

Pengar hade hon ännu godt om och kunde därför lätt betala alltsammans.

Därför slog omdömet om de båda flickorna genast om till motsatsen.

Laura kunde nu mycket väl ha tagit på kredit igen, i all synnerhet som hon visade, att hon hade pengar, så att hon äfven fortfarande kunde fullgöra sina förpliktelser.

Men hon hade nu själf icke lust att stanna kvar här längre; hon kände sig icke längre säker.

— Se så, nu är det klaradt, sade hon, då kyparen aflägsnat sig med pengarna. Nu kunna vi resa.

— Hvart då? frågade Olga.

— Vi begifva oss till en annan kanton; Schweiz lämna vi inte tills vidare; men i den här hålan vill och kan jag ej stanna kvar längre, sedan man till den grad förargat mig. Det är för resten bättre, att vi resa till någon större stad. Jag tänker på Genève, ty där har jag bekanta, hos hvilka vi kunna bo, så att du ej vidare behöfver råka i en sådan förlägenhet som här.

Olga svarade:

— Jag ber dig, Laura, säg mig, hur länge skall detta vara? Har du ej i Zürich fått någon underrättelse från våra vänner?

Laura teg några ögonblick och sade sedan:

— Jag har ingenting nytt att tala om för dig. I Norrköping tyckes ännu ingen förändring ha försiggått. Jag önskade, att herr Zetterling skulle komma till Zürich, där jag ville rådgöra med honom om allt för att särskildt med afseeode på din person kunna åstadkomma en gynsam förändring. Men märkvärdigt nog lät han ej höra af sig, och jag fick icke ens något svar.

Olga rodnade.

— Han har nog inte varit i tillfälle att företaga den långa resan, sade hon sakta.

— Inte i tillfälle? Det vore väl också konstigt, inföll Laura ironiskt. Jag skickade honom ett par hundra kronor, för att han skulle kunna komma. Jag vet ju, att han för ögonblicket ej har några stora summor till sitt förfogande, och tog, som sagdt, det i betraktande. Det oakadt fick jag inte ens något svar. Högst underligt i sanning; så skulle han väl inte göra, tycker jag, om han älskade dig sannt och uppriktigt.

Olga afhöll sig från hvarje svar, hur djupt sårad hon än kände sig.

Då fortfor Laura:

— Jag kan inte själf förklara, hvarför jag ej fått någon underrättelse. Gåtfullt synes det mig. Om nu också en af de båda herrarna var förhindrad att skrifva, så kunde väl den andre ha gjort det. Men ingen af dem kom till Zürich; men jag kunde ej invänta hans ankomst, ty viktiga angelägenheter tvungo mig att lämna staden. Jag hade ännu mycket att uträtta i Schweiz och måste därför göra en stor omväg. Jag skulle nu gärna vilja hvila ut här ett par dagar, men Lausanne är ej en ort, där vi kunna slå oss i ro för en längre tid. Vi resa alltså till Genève.

Olga var så grundligt trött på att låta släpa sig från ort till ort, men hennes fullständiga hjälplöshet var orsak nog, att hon äfven nu måste föga sig i Lauras anordningar.

Oupphörligt tunderade hon på, hur hon skulle kunna bli fri från den senare.

Denna var emellertid inte alls hågad att frigifva Olga; tvärtom, hon upphäufde sig till dennas förmyndare och sade i befallande ton till henne:

— Förbered dig! Redan på middagen resa vi.

Hvad kunde Olga annat göra än finna sig i sitt sorgliga öde, åt hvilket hon tyvärr var så fullkomligt värnlös prigsifven, att icke ens den ringaste hoppets stråle upplyste hennes närmaste framtids mörker?

— Nå, i Guds namn då! sade hon sakta för sig själf.

De förberedelser, om hvilka Laura talade, voro icke stora; hon hade så ringa bagage, att hon omöjligen kunde känna sig besvärad däraf.

Laura studerade tidtabellen, och när hon blifvit ense med sig själf, lämnade hon två timmar senare värdshuset.

Besynnerligt nog bar det nu icke i väg till järnvägsstationen utan Laura ålade Olga en liten promenad.

Vägsträckan till tredje stationen från Lausanne måste de gå, utan att Olga lyckades få veta, hvarför man underkastade sig denna möda.

Laura ägde fortfarande ganska mycket pengar.

Resan mellan Lausanne och Genève var ej lång och följaktligen inte heller dyr.

Alltså måste det finnas ett annat skäl för hennes underliga tillvägagångssätt än penningfrågan, i all synnerhet som Laura ej var den, som såg på pengarna.

Olga kände sig allt mera orolig. Något svar på sina många frågor fick hon ej.

Ändtligen hade man uppnått den station, vid hvilken Laura trodde sig kunna stiga på tåget. Efter två timmars ansträngande marsch hade de just i behaglig tid hunnit dit.

Knappast hade de varit där fem minuter, innan tåget från Lausanne kom brusande.

Men plötsligt vände sig Laura mot utgången till landsvägen, fattade Olga vid handen och drog henne med sig.

Tåget stannade, men man hade hvarken löst biljetter eller beträdd perrongen.

Olga såg förvånad på Laura.

— Vi måste gå en station till.

Detta var det enda besked, som Olga fick, den enda förklaring, som Laura afgaf angående sitt gåtfulla beteende.

Men nu stannade Olga och sade i mycket bestämd ton:

— Laura, jag förstår af allt, att du ej känner dig säker; jag kan ej tänka mig något annat skäl, hvarför vi skulle å nyo underkasta oss en ansträngande fotvandringens mödor.

— Känner då du dig säker? frågade Laura i hänfull ton. Om jag inte besteg tåget, så skedde det icke af hänsyn till mig utan till dig. Det fanns två poliser nere vid stationen; de skulle ha lagt märke till dig och tvärt känt igen dig på din berömda skönhet.

Äfven nu talade Laura åter igen i en bitande, djupt sårande ton.

Strax därpå tillade hon:

— Nå å, vill du följa med mig. Om inte, så stanna här på vägen, och jag är öfvertygad om, att du snart nog skall bli fasttagen som landsvägsstrykerska. Hvad som blir följden, det behöver jag väl inte särskildt påpeka.

Den stackars flickan måste alltså åter foga sig.

Vid nästa station gjorde man ändtligen ett längre uppehåll, ty något tåg afgick ej strax; men äfven detta uppehåll var ett högst egendomligt.

Man beträdde ej stationshuset och inte heller något värdshus,

ja, Laura ansåg det inte alls rådligt att gå genom byn, i hvilken den lilla jernvägsstationen var belägen, utan man dref omkring ute på landsvägen.

Det dröjde tre timmar, innan ett tåg kom, som kunde upptaga de sällsamma resandena.

Nu trodde Olga att det åtminstone inte skulle bli fråga om några vidare fotvandringar, men ätven häri misstog hon sig.

När man kom till andra stationen från Genève, steg Laura af tåget och uppmanade i befallande ton Olga att göra sammalunda.

Hvad återstod väl den senare?

Åter igen kom alltså en resa till fots, om också denna gång bara för en timme.

Men för Olgas så ytterst medtagna krafter var det i alla fall för mycket.

Hon förmådde knappast släpa sig vidare.

När man äntligen uppnådde Genève, var dock Laura nog hänsynsfull att ta en drocka och åka till bestämmelseorten.

I en gränd med gamla ruffiga hus stannade man, och Laura uppmanade sin följeslagerska att göra henne sällskap.

Hon gick nu in i ett af husen, genom en mörk förstuga, öfver en gård och därifrån åter igen in i ett smutsigt, bofälligt hus.

Här steg nu Laura in i ett rum, där tre kvinnor sutto och sysslade med att spå i kort.

Laura tryckte vänskapligt hvars och ens hand.

Sedan blef Olga af de tre kvinnorna begäpad, och det utspann sig i hennes närvaro ett samtal.

Det språk, hvarpå detta fördes, förstod Olga inte alls. Endast ett och annat franskt och tyskt ord kunde hon urskilja.

Men hvad man egentligen talade om, det var för Olga en gåta.

Äntligen yttrade Laura till henne:

— Gå ditin!

Hon förde Olga in i ett med tjock, illaluktande luft fyllt rum.

Här måste hon bida, hvad som komma skulle.

Länge behöfde hon ej vänta.

Hon blef utkallad och såg nu till sin stora öfverraskning Laura stå här i en barmhärtighetssystems dräkt.

Olga var formligen mållös.

Hvad var nu detta för ett nytt tilltag?

Hon erinrade sig att hon redan en gång iörut sett Laura med afsiktligt vanställdt ansikte, och nu hade hon förklädt sig fullständigt.

Nu yttrade Laura:

— Du får heller inte gå, som du är, ty då kunde man upptäcka oss. Du måste också ikläda dig en sådan dräkt, vi ha redan utvalt en åt dig. Där ligger den. Kläd på dig här eller inne i kammaren! Som du vill.

Men denna gång vägrade Olga på det bestämdaste. Det syntes henne gudlöst att ikläda sig en sådan dräkt; det ville hon inte alls vara med om.

Nu började kvinnorna skrika åt henne på olika tungomål. Alla tre talade samtidigt, och det uppstod ett afgrundsväsen i det lilla rummet.

Laura hade vändt sig bort.

Hon tycktes inte alls bekymra sig om Olga, och det var henne likgiltigt, hvilket beslut denna fattade.

Men de tre kvinnornas skrik hjälpte ej; Olga vägrade hårdnackadt.

Då vände sig Laura plötsligt om och sade:

— Skönt! Om du ej gör, hvad jag i ditt eget intresse råder dig till, du oförståndiga flicka, så återstår dig intet annat val än att stanna kvar här. I stället för att få hvila ut och njuta all upp-tänkelig bekvämlighet kommer du här att få förrätta pigsysslor. Tycker du mera om det, så stanna!

De tre kvinnorna hade gjort ett rent af fasansfullt intryck på Olga.

På allas deras ansikten stod lasten skrifven, och blott tanken att stanna kvar hos dem fyllde henne med afsky och skräck.

Alltså måste hon bekväma sig till att göra Lauras vilja.

Knappast hade hon atgifvit denna förklaring, innan de tre kvinnorna formligen kastade sig öfver henne, och det dröjde bara några få minuter till, och äfven hon stod där klädd som barmhär-tighetssyster.

Laura uppmanade henne nu att gå med.

Hon gjorde så.

Båda gingo genom gatorna och kommo till det hotell, på hvilket Konrad Helldorf bodde.

Här steg Laura med sin följeslagerska in, och båda mottogos af Martha.

Laura presenterade:

— Min väninna Olga Willner!

Åter igen stod Olga där intör en afskräckande ful kvinna. Hon kunde inte begripa, hvilken smak Laura öfver hufvud hade, och hur hon kunde trifvas i dylikt sällskap.

Visserligen var allt här elegant, men Martha gjorde äfven i denna liksom i hvarje annan omgifning ett rysligt intryck, hvilket endast mildrades af det komiska i hennes yttre.

I dag bar den puckelryggiga en purpurröd klädning med långt släp och en mängd grannlåter.

Naturligtvis måste denna uppseendeväckande dräkt göra, att man fann den exempellöst fula kvinnan ännu mera afskräckande.

Olga förmådde knappast dölja sin afsky för denna kvinna.

Helst skulle hon velat rusa på dörren igen, men Laura såg skarpt på henne och gaf noga akt på hvarje hennes rörelse.

Martha yttrade:

— Sitt för all del ned, mitt barn! Ni skall stanna kvar hos oss; ni är vår gäst.

Hur gärna skulle icke Olga ha afstått från den äran, men ensam i den främmande staden och medveten om att vara af myndigheterna efterspanad gjorde, att hennes fria vilja var lamslagen.

Också satte hon sig nu.

Man samtalade en stund om saker och ting, af hvilka Olga ej förstod mycket.

Det var fråga om en mängd människor. Laura måste ha en hel massa bekanta.

Hon frågade om den eller den mannen utfört det honom lämnade uppdraget, och hur det aflupit, hon talade på frivolt sätt därom, att åtskilliga män på lif och död gjort henne sin kur, men att hon ej bönhört någon, och var till och med fräck nog att göra sig lustig på den gode Ekströms bekostnad.

Vänd till Martha sade hon:

— Det är helt visst den utkorade, åtminstone har ju du upprepade gånger talat om, att jag och Ekström skulle bli ett roligt par, som du gärna skulle vilja se.

Den puckelryggiga skrattade.

Men det skrattet lät så vedervärdigt skrockande.

Olga fasade för ett sådant samtal, som här fördes, och som aldrig tycktes vilja taga slut.

SEXTIOSJETTE KAPITLET.

Olga spjärnar emot.

Plötsligt tystnade Laura, just som hon var som bäst i farten med att på ett oförblommeradt sätt berätta ett af sina många kärleksäfventyr.

I rummet bredvid hördes en mans röst.

Då sade Laura halfhögt:

— Det är ju min grefve. Har då inte den människan gifvit sig i väg härifrån ännu?

Martha svarade:

— Nej! Han lefver i den tron, att han långt förr skall träffa grefvinnan Annunciata här än på något annat ställe.

Då utlät sig Laura föraktligt:

— Den karlen är ändå inte så dum, som jag trodde. Om vi skulle för honom presentera min väninna? Kanske hade hon tur hos honom. Hvad tycker och tror du själf, Olga? Vill du vara med om det att bli italesk grefvinna?

Olga vände sig bort.

Hon kände nu afgjord motvilja för Laura, i hvilken hon numera icke endast såg en lättsinnig utan en rent af genomfördärfvad

varelse. Och den puckelryggiga var säkerligen inte bättre, såvida hon inte var den andra öfverlägsen i karaktärslöshet.

Martha utlät sig nu:

— Ack, fröken tänker nog inte på grefven, icke ens på en prins, utan endast och allenast på herr Zetterling.

Laura fäste en betydelsefull blick på den fula käringen.

Och med en egendomlig betoning frågade hon:

— Om hon kan ha någonting för det manne?

— Det kan man förstås inte så noga veta, menade Martha i ett vanligt samtals lätta ton. Den unge mannen ligger för närvarande illa sjuk, och det är ju inte så godt att veta, om han går igenom eller inte.

Olga tog ett par steg baklänges, hon vacklade och måste hålla sig fast i bordskanten.

Då sade Martha tröstande:

— Blif nu inte strax så bestört, fröken Willner! Lif och död stå ju i Guds hand, och det är ju inte i omöjligt; att unge herr Zetterling kan bli frisk igen. Visserligen står det för närvarande illa till med honom. Jag har låtit inhämta upplysningar, för jag har ju länge varit bekant med hans föräldrar. Efter hvad jag hört, vakar nu hans mor vid sjukbädden. Stackars kvinna! Hon har också måst genomgå mycket. Man får bara inte tro, att rikedom skyddar mot olycka. Ack, det är så förskräckligt att se, hur mycket våra medmänniskor måste lida, då man ej kan ändra det. O, hvad det smärtar! Jag blir så rysligt vemodigt stämd, när jag hör sådana underrättelser.

Olga var mållös.

Att Evald låg sjuk, därom hade hon ju hittills ej haft den aflägsnaste aning.

Laura, som mycket väl märkte, hur djupt uppskakad väninnan var, gick fram till Olga, fattade hennes hand och förde henne in i ett angränsande rum.

Där sade hon:

— Stanna här! Men gör dig inte förtviflade föreställningar! Redan i Zürich hörde jag af en bekant någonting därom, men jag undvek att genast säga dig det, emedan jag ej ville oroa dig.

Med dessa ord lämnade hon Olga och återvände till Martha. Förebrående tilltalade hon denna:

— Det var mycket oskickligt af dig. Hvarför komma så där burdus? Så småningom måste man bibringa henne det. Hon är inte så dum, att hon tar allt för kontant.

Martha grinade.

* I hemlighet glädde det henne, att hon åter igen kunnat spela Laura ett litet spratt.

Hon hade väntat sig, att denna ej skulle bli nöjd med hennes yttrande, och hon hade öfver hufvud bara fällt det för att åter igen förarga den henne osympätiska Laura.

Den hemliga strid, som nästan oafbrutet tördes mellan dessa båda, hade åter upplågat.

Laura fortfor:

— Jag måste på förhand säga dig det, att jag ej tål att se mina planer korsade. Berger har lämnat mig full handlingsfrihet. Du minnes nog, att han sade, att jag ej finge antasta flickans lif, men att jag i öfrigt vore fullkomligt obunden

Martha medgaf det, sägande:

— Jag vet väl det, eftersom jag ju var närvarande; men det är nog bäst, att du nu går och gör Olga sällskap; ty grefven kunde beträda detta rum.

— Du har rätt, svarade Laura och ville aflägsna sig; men det var redan för sent.

Grefve Lanza och herr Helldorf stego in i rummet.

Laura vardt en smula förbluffad.

Men fort slog hon ned ögonen, vände sig efter en lätt bugning för grefven om och gick in i det angränsande rummet.

Grefve Lanza anmärkte:

— Äfven barmhärtighetssystrar umgås alltså här.

Martha svarade skenheligt:

— Ack ja, man blir tagen i anspråk från alla håll. Än anlitas ens kassa för det ena, än för det andra. Mänskligheten lider ju af så många krämpor, och de, som man tror vara rika, måste alltjämt gifva och utjämna, hvad ödet förskyllt.

Då anmärkte grefven:

Äfven jag skulle kanske kunna göra något för denna mänsklighet, men då skulle jag åtminstone först vilja ännu en gång se den näpna barmhärtighetssystemen.

— Jag skall säga henne det, svarade Martha och lämnade de båda herrarna ensamma samt gick in till flickorna.

Laura stod där midt emot Olga, men hade ännu ej sagt henne något.

Martha upprepade, hvad grefven sagt.

Då invände Laura:

— Jag kan omöjligen visa mig för honom. Det var ju ett rent under, att han ej kände igen mig. Jag har endast min sinnens närvaro att tacka för, att jag slapp undan.

Martha glädde sig i hemlighet öfver Lauras förlägenhet och svarade:

— Men hvad ska' jag då förebära för skäl, att du inte vill visa dig? Han sade, att han ville lämna något bidrag, och om du nu inte kommer och tar emot hans gåfva, så måste det ju förefalla högst besynnerligt. I den rols intresse, som du spelar, får du icke underlåta att mottaga en gåfva.

— Jag vet det, svarade Laura; men lika säkert är det, att jag utsätter mig för en ögonskenlig fara genom att visa mig för honom. Och i hvilket ljus skulle du och din man framstå, om han i barmhärtighetssystemen kände igen grefvinnan Annunciata?

Martha drog sina snedställda skuldror i höjden och smålog så arglistigt:

— Åh, vi klarade oss nog alltid, menade hon; du däremo råkade nog i en ganska kinkig belägenhet.

Laura fattade raskt ett beslut.

Hon yttrade:

— Olga skall gå till honom, ty hon är ju klädd precis som jag. Hon skall ta emot hans gåfva; henne känner han ej.

— Det är sannt. — Kom alltså, fröken!

Då invände Olga:

— Aldrig! Jag kan inte hyckla; jag är icke i stånd att ge mig ut för något, som jag ej är; det vore ju skamligt, ja, brottsligt.

Laura blef häftig, grep Olga omildt i armen och ryckte upp henne från stolen.

Befallande yttrade hon:

— Du måste gå.

— Nej, jag gör det inte.

— Ve dig då! Jag kommer att straffa dig för denna din motspänstighet.

Olga invände med fasthet:

— Du äger inte att befalla öfver mig. Hittills har jag underkastat mig allt; men jag låter inte rycka mig in i det bedrägeri, som du föröfvar.

Martha skrattade

Men Laura instämde ej, därtill var hennes belägenhet allt för kritisk.

Hon ville gripa Olga och med våld tvinga henne ut genom dörren. Men Martha gjorde ingenting för att underlätta detta hennes förehafvande.

I stället stod hon där så jublande och afvaktade utgången af striden.

Olga stretade med förtviflans kraft emot.

— Jag låter inte missbruka mig, komma, hvad som vill! sade hon. Jag vill ej vika af från rätta vägen. För resten har jag redan tangerat det otillåtnas gränser, men längre låter jag ej bringa mig.

Laura insåg, att hon för ögonblicket ej kunde genomdrifva sin vilja. Ett par ögonblick funderade hon; sedan gick hon mot utgången, men åt motsatt håll till det, hvari grefve Lanza och Berger befunno sig.

Hon lämnade hastigt Helldorfs våning och strax därpå äfven hotellet.

Nu var det Marthas tur att bli förlägen.

Hon försökte nu å sin sida öfvertala Olga att presentera sig för grefven som barmhärtighetssyster; men inte heller hon kunde förmå henne därtill.

Därför återvände hon om en stund till de båda herrarna och sade, att den vackra barmhärtighetssystemern redan gått.

Martha tillade:

— Hon föregaf, att hon hade något viktigt att uträtta och därför vore förhindrad att stanna kvar längre. Säkerligen var det också blyghet med i spelet. Herr grefven kan ju skicka sin gåfva direkt till anstalten.

— Men jag skulle bra gärna ännu en gång velat se den vackra flickan, svarade Lanza missnöjd.

Han hade aldrig betraktat Martha med vänliga blickar, och nu vittnade hans min så tydligt om misstroende.

Om barmhärtighetssystemen redan gått, hvarför hade det då dröjt så länge, innan Martha kom med den underrättelsen?

Också trodde sig grefven ha hört röster i rummet bredvid. Korteligen, han var misstrogen.

Äfven Berger såg allt annat än kärvänligt på sin maka. Hon hade bort aflägsna Laura förr.

Säkerligen var här åter en elakhet från Marthas sida med i spelet. Mannen visste ju blott allt för väl, att hans hustru och Laura voro fiender, och att de lade an på att spela hvarandra så många fula spratt som möjligt.

Denna gång hade Laura alltså åter igen undandragit sig faran.

Hon vågade icke så fort vända tillbaka, och den stackars Olga blef nu öfverlämnad åt sig själf.

Denna var nära att brista ut i gråt; men hon kämpade tappert mot de förtviflade föreställningar, som ville vinna insteg. Hon ville upprätthålla modet, ty hon sade sig, att det det ej kunde fortfara så, utan att den Gud, som redan beskyddat henne i så många farligheter, inte heller nu skulle undandraga henne sin nåd.

Olga tillhörde ingalunda de svaga kvinnokarakterer, hvilka, emedan de äro fromt troende, vänta allt från ofvan och mena, det de själfva därvid ej ha någonting alls att göra.

Tvärtom, hon tänkte genast på, hvad som vore att göra för att komma bort ur denna omgifning.

Och med tanke härpå längtade hon rent af efter ett samtal med den där fula käringen, hur vedervärdig denna eljes syntes henne.

Grefve Lanza dröjde icke kvar länge till på hotellet. Han tog af herr Helldorf ett lika kallt afsked som vid sitt senaste besök.

Hvarför grefven ännu en gång kommit igen, det var för resten en fullkomlig gåta.

Också började Berger och hans söta fru dryfta denna fråga, så snart italienaren gått, och snart blefvo de ense med sig själfva därom, att han från något håll måste ha erhållit en vink om, att Konrad Helldorf, när allt kom omkring kanske var en annan, än han gifve sig ut för.

Tvifvelsutän hade hos grefven väckts till lif en misstanke mot Helldorf.

Italienaren förstod icke att förställa sig så, att icke de båda sluga och vid granskning af andra vana personerna, Berger och Martha, åtminstone delvis genomskådade honom.

När Martha äntligen åter visade sig, var Olga fast besluten att tala allvar med henne.

Laura var försvunnen, och ingen människa kunde veta, när hon skulle behaga komma igen.

Hur upprörd Olga själf än varit, hade hon likväl blott allt för tydligt märkt, att Laura ej ville visa sig för italienaren, och det kom undan för undan allt mera i dagen, som kastade det allra betänkligaste ljus öfver grefvinnan.

Det var omöjligt för Olga att längre stanna tillsammans med henne. Hon var också beredd på alla följder af sitt nu fattade beslut.

Hon ställde alltså till Martha den frågan, hvad man egentligen tänkte ta sig till med henne.

Men denna kloka kvinna förskansade sig bakom undanflykten, att nog Olga själf visste det bäst, eftersom hon säkerligen redan talat med Laura därom.

Olga invände:

— Af henne kunde jag ingenting få veta. När vi kommo hit till Genève, förde hon mig till ett hus, där hon trugade på mig den förklädnad, som jag nu bär. När jag gjorde invändningar, hotade hon att lämna mig kvar där, om jag ej iklädde mig denna dräkt. Däremot lofvade hon mig hvila och vederkvickelse, ifall jag lydde. Men här skall jag ej få någon ro, det inser jag, och jag kan ju heller inte begära det. Alltså vill jag gå.

Då utlät sig Martha, skenbart högeligen öfverraskad:

— Ah! Det vill säga, ni tänker helt och hållet skilja er från er väninna, hvilken, såsom jag mycket väl vet, räddat er?

— Jag måste, äfven om jag inte ville, och jag ber er icke andraga någonting emot mitt beslut, ty jag kan i alla fall ej ändra det.

Den puckelryggiga svarade:

— Nå ja, som ni tror; jag afhåller er visst inte. Men jag kan heller inte iåta er gå. Därtill behöfver jag Lauras samtycke. Hvad mig beträffar, så vet jag själf inte, hvarför ni är här. Men hon är en väninna till er, och hon åtnjuter vår gästvänskap, hvarför vi icke heller visa bort er. Det är bäst, att ni talar med Laura själf.

— Med henne har jag ingenting vidare att skaffa, och jag vill nu en gång för alla göra ett hastigt slut på detta odrägliga tillstånd. Hvad tjänar det också till att vänta? Gör jag inte själf någonting för att ändra mitt öde, så får jag nog vänta både länge och väl på en förändring.

— Det är tvifvelsutan ganska hjältemodigt taladt, menade käringen kyligt, men ni tyckes i alla fall ej ha så noga öfvervägt, hvad ni nu säger. Jag står visserligen tämligen fjärran från Lauras görande och låtande, och jag vet mycket om henne, som jag icke gillar, ty jag anser henne för en mycket lättsinnig varelse; men å andra sidan känner jag ert öde och vet, att ni med eller mot er vilja rymt ur häktet, och att ni därför gör klokast i att så myckct som möjligt hålla er gömd. Eller har ni verkligen så stor lust att ge er tillkänna för att åter få krypa i häkte? Är det fallet, då behöfver ni verkligen inte sörja för den närmaste framtiden, ty myadigheterna ta er nog så gärna i sitt hägn, och jag tror knappast, att någon lycklig slump å nyo skulle kunna rädda er. Men är det då så synnerligen angenämt att sitta i häkte, misstänkt för rånmord och bedrägeri? Jag för min del tycker, det ni har all orsak att utan betänkande antaga den er här erbjudna fristaden.

Olga svarade:

— Jag är inte otacksam; men jag känner också blott allt för väl, att jag allt mer och mer drages in i Lauras öde, att jag ej kan vara henne till lags utan att råka in på orätta vägar.

— Det är samvetsskrupler, som man måste kalla barnsliga, invände den puckerlyggiga. Hvad har ni då gjort för orätt på Lauras inrådan? Hon tog er från det där stället, och det skedde utan list eller våld. Hon sörjde för er och ert uppehälle och förde er hit. Jag förstår verkligen inte, hur ni kan påstå, att ni blivit förd in på orätt väg. Minst af allt har det skett här. Ni står här under en rättänkande frus beskydd, hvilken aldrig kommer att tillåta, att en ung

flicka förföres. Jag vill vara er mor; lita som en dotter på mig, och det skall lända till er välfärd.

Martha räckte flickan sin torra, skrynkliga hand.

Men Olga fattade den ej.

— Jag går lugnt och modigt mitt öde till mötes, sade hon. Jag afböjer helst en välgärning, som jag ej kan vedergälla. Låt mig gå!

— Jag kan det inte, ty jag är bunden af ett löfte till Laura. För öfrigt har jag intet som helst intresse af ert kvarstannande här. Men vill ni ovillkorligen åter falla i polisens händer, så handla enligt ert eget godtfinnande! Men någon rätt får ni aldrig, det spår jag. Omständigheterna äro sådana, att blott en enda person skulle kunna hjälpa er. Jag tror inte, att ni kan pocka på er oskuld, fastän jag ingalunda betviflar den utan gärna tror, att ni ej begått något af allt det, som man påbördar er. Som sagdt, blott en enda person är i stånd att bevisa er oskuld, och just den personen stöter ni ifrån er.

Olga såg forskande på den gamla fula kvinnan. Med en viss spänning frågade hon:

— Talar ni om Laura?

— Nej; jag talar om mig själf.

Olga blef förvirrad och vilseledd af detta påstående.

Därför kunde hon heller inte längre riktigt bedöma de förhållanden, i hvilka man försatt henne, eller sin ställning till de personer, som nu omgäfvö henne.

— Förklara er tydligare! bad hon. Jag förstår inte, hur det skulle kunna stå i er makt att befria mig från den misstanke, som hvilar på mig.

Martha svarade:

— Det är mycket enkelt. Jag är i tillfälle att ramgifva de personer, som äro gärningsmännen, jag skulle kunna få Sörensen att återkalla sin så kallade bekännelse och laga så, att den blinda Saras mörderska blefve bekant för vederbörande.

— Och hvarför gör ni det då inte? frågade Olga. Vore det inte er plikt som människa och kristen att, då ni det kan, sprida ljus öfver tilldragelser, som bringat en oskyldig i en så ryslig belägenhet?

Den puckelryggiga svarade:

— Ni har inte så alldeles orätt i det. Men jag är bunden at

mitt löfte. Jag har öfverlämnat allt åt Laura, och därför står det uteslutande i hennes hand att hjälpa er.

Olga erinrade sig de antydningar, som Laura förut gjort. Men hon kunde omöjligen tro, att denna menade uppriktigt med henne.

Om hon också icke visste, hvarför Laura var afvogt sinnad mot henne, så sade hon sig likväl genast, att Laura inte alls vore en person, hvars förklaringar tillmättes någon som helst vikt inför rätta. Hon måste ju nämligen för sin person så mycket som möjligt undvika all beröring med polisen.

Med darrande röst sade hon:

— Jag är förlorad, om jag är hänvisad till Laura. Hon har icke den goda viljan ej heller makten att hjälpa mig. Därför kommer jag åter igen tillbaka till det, att det vore långt bättre, att jag anmälde mig själf för polisen, än att jag stannar kvar här längre.

Då utlät sig Martha i misshumör:

— Säg då bara Laura det! Jag har upplyst er om, hvad ni har att göra, och af hvem ni är beroende, men jag kan hvarken efterkomma edra önskingar eller gilla edra åsikter. Däremot har ni här funnit en säker tillflyktsort, såsom jag redan sagt er. Ni kan lefva i det förborgade, så länge ni vill, och tills ni tror, att ni under gynsamma förhållanden åter kan visa er offentligt.

SEXTIOSJUNDE KAPITLET.

Rivalens plan.

Hvad den puckelryggiga Martha sagt, det var ju idel vackra ord; men Olga trodde ej på dem och ansåg det heller inte rådligt att handla i öfveensstämmelse med dem.

Hon sade sig nämligen, att hennes vistelse här förr eller senare skulle bli upptäckt, och att hon då bara skulle ha förvärrat sin belägenhet.

Alltså höll hon fast vid sin begäran, att man måtte låta henne gå.

Men Martha motsatte sig det alldeles afgjordt. Hon åberopade sig om igen därpå, att hon vore en samvetsgrann fru, som måste hålla sitt löfte, hvarför hon ej kunde göra något utan Lauras samtycke. Hon talade sedan också om sin man, hvarför Olga för ett ögonblick greps af längtan efter att få träffa denne man för att kunna ställa samma bön till honom.

Ty hon ansåg hvarken Martha eller Laura i stånd till att betrakta saken från rätt synpunkt.

Men med en man var det kanske annat. Den manliga högsintheten och ridderligheten räckte kanhända en olycklig en hjälpsam hand och återgaf fången friheten; ja, manlig handlingskraft kunde kanske bringa fullständig räddning.

Flickan framställde därför till Martha bönen att få tala med hennes man.

Men den puckelryggiga var inte så värst lifvad för att uppfylla denna önskan.

Hon invände alltså:

— Om min man händelsevis skulle önska tala med er, så börjar han nog själf. Men han har annat att göra, och det är hans princip att ej blanda sig i våra angelägenheter. För öfrigt är han liksom jag bunden af sitt löfte till Laura. Ingen af oss båda är i tillfälle att låta er lämna oss, om inte Laura vill.

— Och när träffar jag henne? frågade Olga, som märkte, att hon åter igen måste hålla sig till denna sin lättfärdiga reskamrat.

— Det kan jag verkligen inte så noga säga, menade Martha. Hon har på goda skäl aflägsnat sig, men har nog inte lämnat Genève. När hon kommer igen, skall jag icke underlåta att meddela henne, det ni önskar tala med henne. Men tills vidare stannar ni kvar här. Ni behöfver inte ha några bekymmer, för här ska' det inte gå någon nöd på er. Men ni får ej lämna detta ert rum.

Martha gick.

Det tvång, som man pålade Olga, antog ju karaktären af en förnyad fångenskap.

Olga kunde icke förklara, hvarför Laura så envist hakade sig fast vid henne, då hon ju långt mera måste falla henne till last, än hon kunde vara henne till nytta.

Hon greps af en förfärlig smärta.

I sin ensamhet brast hon slutligen i gråt.

Så förflöt den ena timmen efter den andra. Ingen bekymrade sig om den olyckliga fången.

En enda gång visade sig en manlig tjänsteande, som ställde mat och dryck på bordet, men därvid ej sade ett ord.

Olga frågade honom efter Laura.

Men han lade fingret på munnen, ett tecken till, att han antingen icke fick eller också icke kunde tala.

Hvilketdera det betydde, det var Olga tämligen likgiltigt; i en sådan onigifning kunde ju ingenting mera förvåna henne.

Allt gick här så underligt, så gåtfullt till, att det fick en verkligt hemsk prägel.

Olgas tankar vände nu tillbaka till Evald

Han skulle nu vara illa sjuk.

Enligt de personers antydningar, som här omgäfvade henne,

sväfvade han i lifsfara, och hon — hon fick ej vara vid hans sida. Hon måste låta allting hända utan att kunna ingripa, utan att kunna utträtta det allra ringaste.

Medvetandet härom ökade hennes sorg och smärta.

Så gick dagen till ända.

Det blef kväll.

Man ställde in en lampa i rummet och lade flera böcker på bordet,

Trodde man då verkligen, att hon nu lugnt kunde sätta sig ned och läsa?

O nej, för tillfället var hon åtminstone inte alls i stånd därtill.

Hon hade blifvit allt ängsligare och ängsligare och funderade redan på att undandraga sig dessa människor mot deras vilja och vetskap.

Men hon hörde dem samtala i rummet bredvid.

Samtalet fördes på samma rotväliska, som Laura användt under sitt samtal med de tre kvinnorna.

Meningen var naturligtvis, att ingen oinvid skulle kunna uppsnappa, hvad som sades:

Först sent på kvällen trodde sig Olga åter igen höra Lauras röst.

Då skyndade hon utan betänkande till dörren, men fann den reglad, hvarför det ej återstod henne någonting annat än att ropa Laura vid namn och be henne visa sig.

Men Laura tycktes icke höra eller icke vilja höra.

Hon talade med en man, som kommit på besök till Konrad Helldorf, och underhöll sig förträffligt med honom.

Att låta störa sig af Olga, det föll henne inte alls in.

Denna insåg snart nog, att hon ropade förgäfves, eftersom hon icke ens erhöill något svar.

Det blef allt senare, men Laura ville icke visa sig.

Ändtligen afstannade samtalet i rummet bredvid; det blef tyst och stilla, och Olga uppgaf hoppet om att i dag vidare träffa Laura.

Denna och Berger voro nu ensamma i ett längre bort beläget rum.

De talade om en sak, som den förra ansåg vara af största vikt.

— Det är nog bäst, sade Laura, om vi inte dröja allt för länge. Afgörandet måste ju i alla fall komma, och eftersom du vill, att jag skall skona hennes lif, ser jag ingen annan utväg än

att skicka henne långt bort härifrån. Jag antar, att jag skall kunna öfvertala henne att resa till Amerika. Det är ju en lätt sak att för en så oerfaren flicka göra begripligt, att hon kan slå sig bra ut där borta i västern, om hon bara har tillräckligt med pengar att börja med, och hvad det beträffar, så vill jag offra en summa. Det kan ej bli svårt för mig att öfvertyga henne om, att hon med några hundra mark på fickan kan finna sin utkomst. Hon vet ju ingenting om därvarande förhållanden, hon har för resten ej sett sig mycket omkring i världen och har i alla händelser alldeles oriktiga begrepp om lifvet på andra sidan hafvet. Jag skall alltså utan att öfverdrifva för henne framställa allt i så lockande dager som möjligt, och på så sätt föser jag i väg henne. Är hon bara en gång väl där, så kan hon inte komma tillbaka igen, och hvad det blir af henne, det är ju i själfva verket alldeles likgiltigt.

Berger svarade:

— Kan du förmå henne därtill, så har jag ingenting att där-
emot invända. Det andra är emellertid långt kinkigare. På hvad sätt tänker du för henne kunna bevisa, att Evald Zetterling är död? Ty så länge han lefver, skall hon ej låta öfvertala sig att gå in på ditt förslag.

— Jag instämmer, sade Laura. Första villkoret är, att hon för den öfvertygelsen, att fästmannen är död, och att det för alltid är slut med hennes sköna dröm om framtida lycka. Har jag bara betagit henne hvarje sådan inbillning, så är resten sedan lätt. Det är aldrig svårt att få en förtviflad människa att följa ett råd.

— Nåväl, utlät sig Berger, så försök då att göra fästmannens hädanfärd trovärdig! Men på hvad sätt?

— Det kan väl inte vara så svårt heller, menade Laura. En af våra bekanta i Sverige måste telegrafera Zetterlings död.

— Det kan ju gå för sig.

Laura fortfor:

— Ingen skall bekymra sig därom, huruvida innehållet i telegrammet är sannt eller ej. Zetterling spelar nämligen ingen roll; han har hittills varit i en mycket underordnad ställning, och näppe-
ligen har det ännu blifvit annorlunda. Därför tror jag, att ett sådant telegram, eller kanske ännu bättre ett bref, skall göra susen.

— Som du vill, svarade Berger. Men skulle flickan verkligen vara till den grad enfaldigt lättrogen, hon, som ej längre har något

förtroende till dig och aldrig satt något sådant till oss, de för henne fullkomligt obekanta? Jag för min del kan inte tänka mig det. Glöm heller inte, att man alltid är böjd för att mera tvifla på ledsamma underrättelser än på glada eller likgiltiga!

Härpå svarade Laura:

— Antagligen kommer jag att behöfva några dagar för att uppnå detta mitt mål, därom är jag rent af öfvertygad, och så mycken tid måste man ju anslå till det; men å andra sidan bör man också ta i betraktande, att Olga ej är i tillfälle att på ort och ställe inhämta säkra upplysningar; hon törs ju inte framträda, hon är hämmad vid hvarje steg, och om bara brefvet är affattadt i klara och bestämda ordalag och däraf framgår, att man känner till familjen Zetterlings förhållanden, så skall det, hoppas jag, icke förfela sin verkan.

— Jag öfverlämnar allt åt dig, sade Berger, jag lägger intet hinder i vägen för dig, men åtar mig heller inte det minsta ansvar för dina planer, du får själf göra upp med henne, ifall lögnen blir upptäckt.

— Ack, det åtar jag mig så gärna; jag skulle bara vilja veta, hur du alltjämt kan komma med den förmodan, att Olga skulle kunna upptäcka något. Vid underrättelsen om dödsfallet skall hon råka i förtviflan och så mycket mindre göra något för att konstatera, huruvida hon fått veta sanningen eller ej. Låt bara mig ombesörja resten! Det kan ej bli svårt att göra det begripligt för henne, att ett längre vistande i Europa vore farligt, att hon ej längre äger den vän, på hvilken hon mest litat, och att ingen annan skall göra sig den mödan att söka lindra hennes lott och bevisa hennes oskuld.

Berger svarade, att Laura borde handla i enlighet med sin plan. Fogade sig Olga, så hade han ingenting emot det, tvärtom. Den af förbundet beslutade hämden vore ju fullständigt utkräfd, om man för alltid skilde Evald och Olga åt. På hvad sätt det skedde, det kvittade honom lika.

Redan samma natt skref Laura till en bekant i Norrköping och ålade honom att ordagrannt skrifva af och skicka henne den i brefvet lämnade underrättelsen om Evald Zetterlings död.

Särskildt bad hon om de augifna uppgifterna rörande fabrikörens familjeförhållanden, om Evalds ställning till sina föräldrar och slutligen om den senares sjukdom och död.

Laura skref mycket länge på detta bref. När hon sent omsider slutade, började det redan dagas.

SEXTIOÅTTONDE KAPITLET.

Ett misslyckadt försök.

Ändtligen var det Olga förunnadt att åter träffa Laura. Med värdigt lugn gick hon emot henne och sade förebrående:

— Laura, du är orättvis, ja, till och med grym mot mig. Så vet då, att jag beslutat prisgifva min frihet, ty att tala om den, det är ju bara hån mot mig själf. Jag är här lika mycket en fånge, som jag var uppe på berget och förut i Norrköpings ransakningshäkte. Låt mig alltså gå! Vi ha ingenting gemensamt med hvarandra. Utplåna icke din ädla handling med det tvång, som du pålägger mig! Låt mig komma härifrån, jag ber dig därom. Jag vill gå min egen väg, antingen den nu leder till lycka eller undergång.

Laura svarade kallt:

— Dåraktiga flicka! Läte man dig handla efter eget godtfinnande, så skulle du snart vara illa däran. Man hör ju på hvarje ord, som du yttrar, att du ännu ej gjort några erfarenheter. Du tror, att världen är helt annorlunda, än den verkliga är. Du inbil-

lar dig, att du måste lå rätt, emedan du känner dig oskyldig, men det är ett betänkligt misstag. Man kommer att spärra in dig på spinnhuset, om icke precis för hela lifvet, så åtminstone på tio år. Något bevis för din oskuld står ej att finna, och om du ändtligen vill bort härifrån, så måste du fly till en annan världsdel, jag erbjuder dig medel därtill.

Olga besinnade sig intet ögonblick.

— Det skulle jag i hvarje fall afböja, sade hon. Jag kommer ej att genom flykt undandraga mig rättegången. Måste jag verkligen lida, så skall min oskuld förläna mig kraft. Jag försmår att gripa till flykten.

Laura vände sig hånskrattande bort.

— Med dig kan man ju inte tala, sade hon, och jag vet också, hvad som fångslar dig här. Försök bara inte inbilla mig, att du stannar kvar här för att få bli martyr; åh nej, det tror jag naturligtvis inte. Du stannar bara, emedan du hyser det bedrägliga hoppet att bli frikänd och sedan gift med herr Zetterling. Men, söta du, det är af dina många villfarelser den allra största. Evalds tillstånd är ej sådant, att man kan vänta sig något tillfrisknande. Jag har för resten gjort förfrågningar i Norrköping; jag har där en god vän, som snart skall lämna mig en noggrann redogörelse för sjukdomens förlopp. Gör dig beredd på det värsta, flicka, och öfverväg noga, om du handlar riktigt, då du afböjer mitt förslag! Tills vidare vill jag betrakta dina öfverlögda ord som ingen gång uttalade, men jag kommer bara att en enda gång till fråga dig, hvad du ämnar göra. Det gör jag emellertid icke förr, än vi fått ny under rättelse om Evalds öde.

Eftersom Olga ej på annat sätt kunde få veta något om Ewald och det under för handen varande omständigheter ju måste vara hennes innerligaste önskan att erhålla någon under rättelse om honom, vann Laura åter igen så till vida en seger, som Olga å nyo underordnade sig.

Hon frågade bara, om det snart skulle komma någon under rättelse från Sverige.

Den tilltalade svarade:

— Det är ju lätt att räkna ut. Jag har redan afsändt mitt bref, och så snart vännen, till hvilken det är adresserad, har det i sin hand, skall han genast inhämta nödiga upplysningar och sedan

svara mig. Det kan alltså dröja högst fem dagar, tills vi veta, hur det står till med Evald Zetterling, om den bröståkoma, hvaraf han lider, kan häfvas, eller om den tagit ett ogynnsamt förlopp.

Då suckade Olga:

— O min Gud? Jag kan inte alls tro, att han angripits af en sådan sjukdom.

— Och likväl är det så, menade Laura och tryckte skenbart sönder en tår i ögonvrån. Det var en smärtsam underrättelse äfven för mig, kära Olga. Men hvad kan man göra mot den allsmäktiges skickelser? Man måste i ödmjukhet underordna sig dem. Gör man inte det, så framkallar man det värsta onda. Mig synas alltid sådana människor rent vanvettiga, som sätta sig upp mot en högre makt. Antag, att herr Zetterling dukade under för sjukdomen, hvad återstode oss väl annat att göra än att i vårt hjärta af honom bevara ett troget minne, som han i så hög grad förtjänar?

För att till och med förekomma Olga, hvilken kände verkligt djup sorg, tog Laura fram en näsduk och låtsade gråta.

Hon var ögonskenligen mera uppskakad än Olga själf, för hvilken likväl ett sådant dödsbud skulle ha varit det rysligaste slag.

— Vi ska' inte förlora hoppet, tröstade hon Olga och snyftade därvid. Lif och död stå i den högstes hand, och våra böner skola nog afvända det värsta.

Tvårt var Laura färdig att börja med en sådan, och eftersom hon föregick med exempel, var det helt naturligt, att Olga af allt sitt hjärta instämde.

Laura höll näsduken för ansiktet, men grät inte alls. Hon hade till och med möda att undertrycka ett elakt leende, när hon såg, hurusom Olgas tårar med all makt bröto fram.

Åter igen tog Lara till orda:

— Min goda flicka, jag delar din smärta. Må du finna tröst däri! Ack, du har på sista tiden så grymt misskänt mig. Om jag också mången gång kanske varit en smula sträf, har jag dock alltid menat väl med dig. Följ därför äfven nu det råd, som jag nyss gaf dig! I den nya världen skall du med lätthet slå dig ut, och det finnes säkerligen ännu nog af ädla män, som skola skatta sig lyckliga, om de kunna vinna dig.

— Tala inte så! inföll Olga hastigt. Aldrig kommer jag att tänka på dylika saker.

Laura svarade:

— Det säger du nu, och jag uppskattar denna föresats, som sig bör. Men ser du, tiden läker alla sår, hur djupa de än äro, och hur häftigt de än blöda. Gör dig alltså förtrogen med det projekt, hvarom jag talade! Jag skall lämna dig de noggrannaste upplysningar om förhållandena i Amerika, och du skall få se, att man där mycket lättare får en bra plats än här. Jag skall betala din resa och dessutom lämna dig några hundra kronor, med hvilka du lugnt beträder detta förlofvade land. Sedan skall du snart vara själfständigare, än om du tillbringar ditt lif som arbeterska i en fabrik.

Men Olga ville inte alls lyssna till Lauras, efter hvad denna själf försäkrade, välmenta, från hjärtat kommande råd.

Hon tänkte bara på det bref, som skulle komma från Norrköping med de efterlängtnade underrättelserna om Evald.

Det var henne omöjligt att tjo, att till alla vidriga motgångar äfven skulle sälla sig detta förfärliga slag.

Åter igen var hon ensam.

Sedan hon något lugnat sig, tänkte hon något närmare på Lauras vän i Norrköping.

Var också det, som den mannen skref eller — såsom Laura försäkrade — ämnade skrifva, fullt trovärdigt? Kunde det inte vara en falsk underrättelse, som kom därifrån?

Visserligen begrep ej Olga, hvarför Laura skulle föranstalta någonting dyligt; ty så fördärfvad ansåg hon henne ännu ej vara, att hon därmed endast fullföljde själfviska planer.

Också försummade icke Laura att vid alla möjliga tillfällen tala om Ekström, att framkasta antydningar om, med hvilken glöd hon älskade honom.

För att få mera klarhet härutinnan och därpå kunna draga sina slutsatser passade Olga vid middagstiden på att tala om Ekström.

Laura höll äfven nu fast vid sina förra uppgifter.

Bland annat sade hon:

— Ack, jag har aldrig haft stort hopp om, att han skulle betrakta mig med särskildt nådiga blickar, och nu uppger jag helt och hållet hoppet. Det var en dröm, kära Olga. Jag tänkte dig förenad med herr Evald Zetterling och mig med hans vän. Det

senare var beroende af det förra. Men eftersom herr Zetterling kanske redan brottas med döden, ha alla mina förtjänster om din räddning, och hvilka alla syftade till er förening, af ett grymt öde blifvit utplånade. Ekström skall aldrig tänka på ett närmande, och jag skall aldrig få kalla denne sällsamme, men blott så mycket mer tängslande man min. O min Gud, min Gud! Hvilken sorgfylld ungdom har du icke beskärt oss båda! Hvad ha vi då gjort för ondt, eftersom vi måste lida så bittert?

Laura kastade sig till Olgas bröst, och den senare, själf så djupt uppskakad, måste nu äfven trösta den andra.

Men hon hade ej yttrat många ord, innan Laura, liksom gripen af förtviflan, plötsligt ryckte sig lös från henne och störtade in i nästa rum, där hon kastade sig på soffan och gömde ansiktet i en kudde för att undertrycka ett gapskratt.

Komedien spelades utmärkt.

Man kunde hvarken kalla det oförstånd eller lätsinne, om Olga lät lura sig däraf.

Hon trodde verkligen, att Laura icke efterfikade Evald utan Ekström, och nu kunde hon naturligtvis inte mera vara af den tron, att Laura med afsikt ämnade framkalla falska underrättelser.

Med desto större ångest motsåg hon det bebådade brevet.

Hur rysliga hon fann dessa väntans dagar, det låter sig knappast beskrivas.

Äfven Laura var nu snällare mot henne, hon visade henne mycket deltagande och lifvade hennes mod och hopp genom att i salfvelsefull ton påpeka, att afgörandet uteslutande låge i Guds hand, och att därför ännu i sista ögonblicket en plötslig vändning kunde inträda i Evalds tillstånd.

Men därvid gaf hon sig också sken af att veta mycket mer om detta tillstånd, än hon hittills talat om för Olga.

Därigenom stegrades än ytterligare den senares sorg och oro, och hon bestormade Laura med böner att äntligen säga henne allt, hvad hon visste, att ej dölja någonting för henne, äfven om läkarna skulle ha gifvit Evald förlorad.

— Det vill jag inte påstå, svarade Laura och slog afsiktligt an en något dröjande ton. Jag vet bara det, att hans lungsot är af det slag, att afgörandet ej kan låta vänta på sig allt för länge; Jag hoppas ännu alltjämt, att den allsmäktige skall afvända det värsta.

men det anstår på samma gång en sann kristen att äfven tänka sig det värsta och att i ödmjuk undergifvenhet förbereda sig därpå. Men du, min kära väninna, måste icke endast bekämpa smärtan och foga dig i den högstes outransakliga vilja utan äfven tänka på framtiden. Jag anser det vara på tiden att nu något närmare redogöra för de amerikanska förhållandena, på det att du, när du äntligen fattat ditt beslut, må vara förberedd på allt. Jag skall rikligen utrusta dig med allt, hvad jag förmår bjuda. Bara det smärtar mig obeskrifligt, att vi väl då skiljas för alltid. Ty jag kan ej ledsaga dig till den nya världen. Jag måste stanna här; men du skall snart ha glömt det förflutna, och du skall bli lycklig.

Olga invände:

— Aldrig! Jag reser inte till Amerika, hur sorglig min framtid än må blifva. Hvad skulle jag också finna där borta? Min sorg kan jag lika gärna bära här. Hvad som en gång är bestämdt, det kan jag ändå inte slippa undan. Jag skall kämpa för min oskuld. Och tar Herren ifrån mig det dyraste, så skall han kanske i sin nåd låta mig segerrikt bestå i kampen.

Laura var af annan åsikt.

— Jag kan knappast tänka mig det, sade hon. Jag frågar dig: tänker du verkligen inlåta dig på en sådan strid? Du är oskyldig, allt, som vederfares dig, lider du icke som rättvist straff och vedergällning för begångna synder. Du har fallit offer för en villfarelse. Är det då verkligen din skyldighet att spela martyr? Ser du inte en fingervisning däri, och hör du inte af mina ord, hvad den högste beslutar till din välfärd? Undandrag dig ransakningen och domen! Du behöfver inte vänta därpå. Ditt samvete kan ej förebrå dig något. Du är oskyldig till det, som man beskyller dig för. Hvarför vill du då offra dig? Det är ej längre ädelmod utan dårskap.

Hon fortfor att prata på detta sätt och återkom undan för undan till Amerika.

Hur liten lust Olga än hade att åhöra skildringen af amerikanska förhållanden och lifvet i Förenta staterna, lät dock Laura ej athålla sig där från.

Hon påstod, att där vore just ett Eldorado för alla unga flickor. Lyckan loge där mot hvar och en. Villkoret vore endast

att man medförde en penningssumma; så att man kunde afvakta händelsernas gång en liten tid.

Sedan skulle Olga få en plats, och de praktiska amerikanarna skulle mycket snart lära sig värdera hennes företräden.

Laura tillade:

— Jag förutser redan i andanom, att du kommer att spela en lysande rol såsom fru till en af de många millionärer, som finnas där. Kanske tänker du då också emellanåt tillbaka på din Laura, som en gång gaf dig det rådet att grunda din lycka.

Men allt detta prat ändrade icke Olgas tänkesätt.

Laura afstod alltså tills vidare från ytterligare öfvertalning och gick sin väg, i det hon mumlade för sig själf:

— Hon tror ännu ej, att Evald dör. Men det måste han göra, åtminstone för henne. Jag skall nog dra försorg om, att en trovärdig dödsunderrättelse kommer i hennes händer. Och om hon sedan ser, att det ej är någonting vidare med denna kärlek, så skall hon i likhet med så många andra människor börja tänka på att bli förnuftig, och trots allt skall hon då i alla fall resa till Amerika. Må hon där gå under! Hvad rör det mig? Jag skall söka uppnå mitt mål. Evald skall snart bli öfvertygad om, att Olga ej är fri från all skuld. Den öfvertygelsen skall jag nog bibringa honom. Hör han, att hon i stället för att förfäktas sin oskuld, feget flytt till Amerika, så skall han ej mera anse henne värd hans kärlek, och gamla Martha till trots skall jag snart nog kunna kalla mig Adrienne Zetterling.

SEXTIONIONDE KAPITLET.

Dödsbudet.

Äfven Laura väntade nu med otålighet på ett bref från Sverige.

Hon hade skrivit till en medlem af den hemliga ligan, till en, som ej varit med den natt, då Ekström ombestyrde den där masshäktningen.

Det fanns i närheten af Norrköping flere sådana individer, hvilka uppmärksamt följde rättegången mot de häktade kamraterna.

Några af dem hade också medverkat vid Olgas bortförande.

En af dessa personer erhöLL Lauras bref och sökte fort uppfylla hennes önskan.

Frånsedt det, att han som förbundsmedlem var skyldig att vara tjänstaktig mot henne, så traktade han äfven efter hennes gunst; ty af alla de yngre manliga medlemmarna betraktades hon som kronan bland kvinnor.

Hon var vacker och hade, fastän hon ännu ej var mer än nitton eller tjugu år gammal, likväl redan utfört så mången bragd, att hela ligan, som jämväl omfattade ett stort antal kvinnliga medlemmar, ej kunde uppvisa en till, som i sig förenade så många företräden.

Därvid förbisåg man emellertid, att Laura gjort den brottsliga ligan jämförelsevis obetydliga tjänster, och att det, som hon uträttat, till största delen kommit hennes egen person till godo.

Men för dessa människor var hon en hjältinna, hennes djärfva streck berättades öfver allt, hvarvid den ene tillade ett, den andre ett annat, så att verkligheten nära nog blef otrolig.

Så hade Lauras rykte alltjämt utbredt sig, hvarför också den, som stod i gunst hos henne, afundades af alla andra.

Ännu hade dock ingen lyckats vinna henne.

Utom förbundet var Laura så oändligt älskvärd mot männen, men de manliga föreningsmedlemmarna funno henne alltid så otillgänglig och af en rent af sårande köld.

Dag och natt förflöto, och äntligen kom det efterlängtade brevet från Norrköping.

Som vi redan nämnt, hade Lauras medhjälpare låtit sig angeläget vara att till belåtenhet utföra det erhållna uppdraget, och i en särskild skrifvelse till henne betonade han också det samt menade, det han blifvit i hög grad värdig hennes gunst.

Laura själf vardt en smula öfverraskad.

Hon fann nämligen förutom den utförliga berättelsen om Evald Zetterlings död äfven en tryckt dödsannons, som enligt allt att döma blifvit klippt ur en tidning.

Laura var mycket nöjd och ville nu genast se verkan af denna underrättelse på Olga.

Men först framtvingade hon med konstlade medel ur sina ögon en verklig ström af tårar, hvarpå hon klädde sig helt och hållet i svart, för att åt framförandet af den så ledsamma nyheten gifva en särskildt högtidlig prägel.

Härmed sysslade hon strax på eftermiddagen.

Olga hade ännu ej träffat Berger.

Med den puckelryggiga Martha hade hon under de senaste dagarna knappast växlat ett enda ord, men hade däremot varit tämligen mycket tillsammans med Laura.

Denna spelade hela tiden tröstarinna, och senast i dag hade hon sagt henne, att hon på natten i drömmen haft en syn, som icke endast sagt henne, att Evald skulle bli frisk igen, utan äfven framkastat en antydning därom, att äfven Laura till sist skulle vinna sin älskade Ekström.

Nu steg hon plötsligt svartklädd, med förgråtna ögon och med brevet i handen in i Olgas rum.

Den senare gissade genast, hvad hon kom med för en nyhet, hvarför hon utstötte ett skri och svimmade.

Laura var beredd därpå.

Hon tillkallade en tjänarinna. Olga lades i en bädd, och Laura stannade ensam kvar hos henne.

När den atsvimmade åter slog upp ögonen, lutade sig Laura ned öfver henne och sade deltagande:

— Olga! Det har behagat Gud, att låta det fruktansvärda bryta in öfver oss. Jag vet, att ditt hjärta är nära att brista, men lyft din blick till honom, som sändt dig denna pröfning, och fatta mod!

Olga reste sig upp. Hennes ögon voro tårlösa. Hon stirrade på Laura och hviskade:

— Gif mig brevet!

— Jag skall läsa innehållet för dig, svarade med rörd stämma den tilltalade. Längre har jag tvekat, och dröjt att komma till dig med denna jobbspö; men det måste ju ske. I tre timmars tid har jag kämpat med mig själf, innan jag fann kraft att bringa dig denna ledsamma underrättelse; men hör nu!

Laura började läsa.

Det hette till att börja med i brevet, att en lungsjukdom, som enligt läkares förklaring redan länge slumrat hos Evald, helt hastigt kommit till utbrott.

Härtill hade lika ihållande som häftiga sinnesrörelser varit skulden. Herr Zetterling måste ha sört ofantligt öfver något, och det sades allmänt, att det var oron för ett innerligt älskadt väsen, som undergrävt hans hälsa.

Härpå skildrades sjukdomens förlopp på ett mycket sorgligt sätt, och brefskrifvaren uppehöll sig sedan länge vid dödsstunden. Visserligen medgaf han, att han ej själf varit närvarande vid unge Zetterlings dödsbädd, men ett ögonvittne hade för honom skildrat förloppet. Herr Simon Ekström hade varit af den godheten att lämna honom dessa upplysningar, och han återgafve nu dennes ord så ordagrannt som möjligt.

Dödskampen hade varit ganska kort. Den döende hade bedt att få tala med sin mor, men denna hade kommit för sent. Det sista ord, som Evald Zetterling på dödsbädden yttrat, hade varit: Olga.

Sedan hon läst brevet, hvilket ytterligare innehöll några betraktelser däröfver, hvad den hårdhjärtade och snikne fabrikören skulle säga om sin sons frånfälle, och hvari äfven omnämndes den gränslösa sorg, som gripit den dödes mor och hans präktige, högsinte och ädelmodige vän Ekström — framvisade Laura den tryckta dödsannonsen.

Den tycktes fru Zetterling ha låtit införa i tidningen, ty hennes namn stod därunder, men inte hennes mans.

Detta tydde på, att inte ens döden — så sade åtminstone Laura — förmått bilägga tvisten mellan far och son.

Laura var elak nog att tillägga, det Evald fallit offer för sin kärlek.

Sedan sade hon:

— Herren upptage i nåd hans själ och gifve honom en evig frid! Amen!

Olga var nära att åter falla i vanmakt, under det Laura lugnt satt där bredvid, stirrade på brevet och därvid oupphörligt sneglade åt sidan för att på det noggrannaste ge akt på den olyckliga.

Efter hvad man kunde sluta sig till af Olgas uppförande, gick icke allt efter Lauras önskan.

Hade de första intrycken verkat nästan förkrossande på henne, så visade sig nu hennes själsstyrka.

Hon lät inte böja sig så fullständigt, som Laura väntat; fastmer bibehöll Olga den tankens klarhet, som inte ens då öfverger särskildt begåfvade naturer, när den värsta olycka bryter in öfver dem.

Olga visade vid detta tillfälle en själsstyrka, som högst få kvinnor ådagalägga i liknande omständigheter.

Hon rätade åter upp sig, såg stadigt på Laura och frågade:

— Men är också allt detta sannt? Ha vi tillräcklig garanti för, att vi från detta håll fått veta sanningen?

— Tviflar du? Nå ja, hur skulle det också kunna vara annat möjligt? Naturligtvis måste det falla sig svårt för dig att tro på denna förfärliga sanning. Äfven jag vill så ogärna antaga, att allt detta är riktigt, som står här. Men å andra sidan, hur skulle man väl kunna ha rättighet att tvifla? Du har ju själf hört och sett, hvilken utförlig berättelse vi erhållit om herr Zetterlings slut. Du ser vidare, att en annons är bifogad, som hans mor tydligen själf

låt it införa i tidningen, och som är afsedd att nå alla dem, som stå i någon förbindelse med familjen Zetterling. Hvem skulle väl vidtaga sådana anstalter, hvem skulle väl drista att offentliggöra ett sådant tillkännagifvande, om det vore falskt? Nej, Olga, vi ha tyvärr ingen orsak att betvifla riktigheten af det, som min vän skriver. Frånsett det, att jag känner personen i fråga såsom fullkomligt pålitlig och sanningsälskande, är det ju redan af yttre skäl omöjligt, att han här förkunnar en osanning.

Olga svarade:

— Det kommer ju att visa sig. Jag vill ännu icke förtvifla; allt hos mig uppreser sig däremot. Evald har, så vidt jag vet, aldrig lidit af någon åkomma, som låtit förmoda någonting dylikt. Nej, jag tror inte, att det förhåller sig så; jag kan inte tro det, och jag skall själf försöka skaffa mig visshet.

Laura fick på sig en förvånad min.

— Du . . . tänker du förskaffa dig visshet? Hur tänker du då bära dig åt? Du måste ju vara glad att få lefva atskild från världen för att icke till råga på allt äfven få se faran sälla sig till sorgen och smärtan. Du måste skatta dig lycklig, du måste prisa ditt öde, för det du nu obemärkt kan få i tysthet gråta ut. Hur hård vore icke din lott då, om du vore tvungen att bära sådan sorg inom fängelsemurarna!

Smärtsamt skälfdde Olgas läppar, när hon svarade:

— Det vore enahanda, det vore precis det samma; min lefnadslycka är, om denna underrättelse bekräftas, grusad, och jag bryr mig inte det ringaste om, hvad som hädanefter sker. Förbi är allt, om Evald ej mera finnes på jorden, förbi alla drömmar om en bättre framtid. Jag äger ju det medvetandet, att jag ej gjort mig skyldig till någon förseelse; om jag sedan slutar min tillvaro här eller där, det kvittar mig lika.

Laura ruskade på hufvudet.

— Det är att gå för långt; det är smärtan, som talar så. Naturligtvis kan icke nu kall, lugn öfverläggning finna rum hos dig; men det skall blifva annorlunda. Jag måste lämna dig, kära Olga, för jag har någonting att uträtta ute i staden. Jag ber dig, låt icke sorgen nedtrycka dig för djupt! Du tror ju på en högre makt, som råder öfver oss, du vet alltså, att det är den, hvarifrån allt utgår, och att slutligen allt, som händer, länder till vårt väl. Får nu

väl, kära väninna! Så snart det är mig möjligt, är jag åter vid din sida.

Hon steg hastigt upp och skyndade med brefvet och den tryckta dödsannonsen fort ut ur rummet.

Olga, förut helt förvirrad, blef öfverraskad at Lauras hastiga försvinnande, hvarför hon icke i rätt tid uttalade önskan att tills vidare få behålla brefvet. Laura försvann därmed, innan väninnan han framställa den bönen.

Så var Olga ensam med den känsla, som intagit henne vid tanken på, hur brådtom Laura haft att åter rycka till sig brefvet. Hon måste ha haft särskild orsak därtill, åtminstone vann så småningom den tanken insteg hos Olga; hon blef öfver hufvud stundligen allt mera tviflande angående det, som Laura meddelat henne.

Evalds så hastigt timade död, hvilken Laura för resten med tämlig visshet förutspått, och det så, som kunde det inte alls vara annorlunda, ägde, som vi redan nämnt, enligt Olgas förmenande ingen grund i sjukliga anlag hos Evald.

Hon kunde på inga villkor förmå sig att tro det.

Därför insmög sig hos henne den misstanken, att Laura hade sina skäl att låta den där jobbsposten nå henne.

Den misstanken skulle ha varit ännu starkare, om hon bara hade kunnat finna någon orsak, hvarför den, som kallade sig hennes väninna, tillgrep ett sådant medel.

I alla fall hade misstroendet mot Laura redan nått en sådan grad, att Olga, om hon också icke förmådde uppspåra någon bevekelsegrund till en sådan oerhörd lögn, dock ingalunda erkände brefvets innehåll som absolut sanning.

Laura hade ju under den tid hon varit tillsammans med Olga flerfaldiga gånger handlat mycket gåtfullt; inte heller till förklädnaderna, till ansiktets vanställande, till de besynnerliga afbrotten i den sista resan från Lausanne till Genève, till alla dessa händelser visste Olga egentligen heller ingen orsak.

Hon var hänvisad till gissningar.

Men det oakadt var hon likväl af den äsikten, att Laura ej var någon ärlig person.

Hennes beteende stämplades ju undan för undan af tydlig rädsla för myndigheterna.

Följaktligen var hon icke oförvitlig, och en sådan person kunde man redan af detta skäl icke obetingadt sätta tro till.

Alla dessa tankar gjorde, att Olga med hvarje minut blef allt mera tviflande i fråga om dödsunderrättelsens värde.

Hon hade varit ensam länge och hade fått tid att hämta sig och återvinna fattningen.

Det var ett väsentligt företräde, som denna lika högt begåfvade som vackra flicka ägde, att hon alltid jämförelsevis fort fick klart för sig, hvad hon hade att göra, äfven om hennes öde tog en aldrig så svår vändning.

Därför var hon nu genast öfvertygad om, att hon nu mer än någonsin måste yrka på skilsmässa från Laura. Det gällde att göra sig oberoende af denna och förvissa sig om, huruvida Evald faktiskt var död, eller om han ännu lefde.

Denna visshet kunde Olga icke erhålla, innan hon befriat sig från de band, som Laura genom att öfvervaka alla hennes handlingar pålagt henne.

Endast såsom fri kunde hon handla.

Hon ämnade alltså om igen uttala sin åstundan att skilja sig från Laura; hon hade ju tydligt nog sagt ifrån, att hon bara stannade kvar för att invänta brevet.

Detta hade nu kommit, och Olga kände sig icke mera af någonting fångslad vid den plats, där hon för närvarande befann sig.

SJUTTONDE KAPITLET.

Intrigspel.

Så mycket var åtminstone sannt, som att Laura ämnade sig ut i staden.

När hon gått, började den puckelryggiga Martha syssla i ett rum, som låg bredvid det, hvori Olga befann sig.

Martha lyssnade, om hon inte skulle få höra flickan gråta och snyfta; men hon hörde ingenting sådant.

Antingen ägde den olyckliga en alldeles ovanlig själsstyrka, eller också gick icke det, som Laura med det där beställda brevet förkunnat, henne till hjärtat.

Det senare syntes Martha knappast tänkbart, eftersom hon ju visste, att Olga med innerlig kärlek var fäst vid unge herr Zetterling, hvarför man ju icke kunde annat än antaga, det en dylik under rättelse hos henne måste lössläppa en storm af sorg och smärta.

Om det nu icke skedde med den häftighet, som Martha väntat, så kunde ju detta endast bero därpå, att Olga antingen med oerhörd själsstyrka betvang sig, hvilket hon emellertid i fråga om en så ung flicka, ansåg nästan omöjligt, eller att hon ej trodde det, som Laura sagt henne.

Martha omfattade fort denna senare åsikt, ty hon själf hade varit i hög grad misstrogen, och hon kunde ej annat än klandra det hos Laura, att denna, så fort hon var vid öfvermodigt lynne,

lät andra få en inblick i sitt själslif, i sin lättfärdiga tankevärld, hvarför hon lätt hos dem framkallade misstroende.

Laura hade inte heller gent emot Olga varit så försiktig, icke för henne så dolt allt, som hon enligt Marthas åsikt bort göra.

Ej att undra på alltså, att Olga ej satte obetingad tro till hennes uppriktighet, till allt, hvad hon berättade.

Hos Martha hade vaknat ett lifligt begär att en gång få spela grefvinnan ett generalspratt.

Hon hade, såsom vi redan nämnt, sedan lång tid tillbaka fört hemligt krig med Laura.

Dessa båda sökte lägga allehanda hinder i vägen för hvarandra, och den ena kände alltid en demonisk glädje, när hon såg, att hon lyckats bereda den andra någon förtret eller skada henne.

Martha var en kvinna, som ofta nog i sitt lit bevisat, att hennes hänsynslöshet ej kände några gränser.

Hon gällde för att vara arglistig, förslagen och ingalunda obetänksam i val af de medel, med hvilka hon ville uppnå sina mål.

Men det oaktadt var hon icke Laura vuxen.

Den senare förstod alltid att med medfödd finhet och slughet vända saken så, att Martha blef den, som drog det kortaste strået.

Nu trodde sig emellertid Martha ha funnit ett tillfälle, då hon kunde vedergälla Laura allt.

Hon måste bara därvid gå mycket försiktigt till väga, ty Berger, som lofvat att icke hindra Laura i hennes förehanfvande mot Olga, skulle säkerligen heller aldrig ha tillåtit Martha göra det.

Den puckelryggiga måste alltså vara på sin vakt, ty hon hade att vänta sig en grundlig upptuktelse, ifall Berger kom under fund med, hvad hon förde i skölden.

En liten stund kutade hon omkring i rummet och förargade sig öfver, att Olga förhöll sig så tyst.

Men till sist tyckte sig Martha höra, att flickan reste sig upp, och nu steg hon fort in i hennes rum.

Olga hade emellertid inte alls önskat den puckelryggiga till sig som tröstarinna. Hon hälsade stum på henne, satte sig sedan på en stol och stirrade dystert framför sig, men med ett uttryck af beslutsamhet och ingalunda af förtviflan, såsom Martha väntat sig få se.

Den senare steg fram till flickan, såg med sitt vedervärdigt grinande ansikte på henne och sade skenbart deltagande:

— Nå-å, min kära fröken, ni har ju fått en mycket ledsam underrättelse?

Olga nickade.

Då fortfor den puckelryggiga:

— Jag kan mycket väl sätta mig in i er belägenhet. Ack, det gifves ingenting förfärligare här i världen än att förlora föremålet för ens djupaste och uppriktigaste böjelse. Den högste har beskärt äfven mig ett sådant öde. I min ungdom älskade jag lika glödande som ni, och tro mig, äfven jag älskades tillbaka. Men ett grymt öde frånryckte mig min fästman, strax innan vi skulle sammanvigas. Min sorg var gränslös. O, jag förstår att uppskatta dylika förluster. Jag känner med er, precis som en öm mor känner med sin dotter.

Det uppstod en liten paus.

Sedan steg Olga upp och sade:

— Om frun verkligen menar så uppriktigt med mig, som ni säger, laga då så att jag blir befriad ur min nuvarande fångenskap! Det finnes intet skäl, hvarför jag skulle stanna kvar här längre. Var snäll och utverka min befrielse!

Martha invände:

— Men, mitt kära barn, Laura skulle ju motsätta sig det.

— Hon vill påtruga mig sitt förslag. Jag skall fly, skall undandraga mig rättegången. Men det kommer jag inte att göra, sade Olga. Må Laura aldrig så lockande skildra, hur lätt man slår sig ut i den nya världen, jag låter i alla fall inte öfvertala mig att resa dit. Jag stannar kvar i Europa och ämnar till och med återvända till mitt fädernesland.

Martha var förbluffad.

En sådan föresats hade hon icke väntat sig.

— Tänker ni resa hem till Sverige? Det vore ju att kasta sig direkt i armarna på olyckan.

Olga svarade med skarp betoning:

— Jag kommer att förskaffa mig visshet. Det är mitt närmaste mål, och jag hoppas uppnå det.

— Visshet? Hvad då i? frågade Martha.

— I allt. Det har hos mig uppstigit så månet tvifvel, som åter måste försvinna. Om ni hyser deltagande för mig, såsom ni påstår, så ber jag er utverka min befrielse, och jag hoppas dessutom, att ni skall blifva mitt vittne inför rätta. Ni har ju sagt, att ni kan bevisa min oskuld. Skönt! Gör då det, eller är ni liksom Laura rädd för hvarje beröring med myndigheterna?

Martha var högeligen förvånad.

Om en stund sade hon dröjande:

— Mitt kära barn, hvarför tror ni, att Laura är rädd för myndigheterna?

— Jag måste tro det, svarade Olga fast. Jag nekar ej till, att jag i Laura omöjligen kan se en fullt hederlig flicka. Hon förde mig bort från mitt ensliga fängelse uppe på berget och gjorde sig därigenom mycket förtjänt om mig, men jag erkänner, att jag i alla fall tviflar på hennes uppriktighet. Jag tror henne ej, och därför måste jag förskaffa mig visshet utanför den krets, i hvilken jag nu blifvit intvingad.

Martha förstod tämligen väl, hvad Olga ville. Hon hade gissat rätt, när hon trodde, att Olga ej blifvit öfvertygad om, att innehållet i det där brevet och dödsannonsen var med sanningen fullt öfverensstämmande.

Här var kanske nu det allra bästa tillfälle att korsa Lauras planer.

Med tankfull min yttrade Martha:

— Ni vill alltså i väg härifrån. Det låter sig ju göra. Jag har redan sagt er, att Laura har att bestämma i den saken. Men fastän jag förbundit mig att ej ingripa i det, som Laura befallt, att ej göra något mot hennes vilja, är jag likväl af den åsikten, att här råda högre hänsyn, som fritaga mig från mitt löfte. Korteligen, ni kan gå, det står er fritt att aflägsna er. Men det måste ske utan Lauras vetskap. På hvad sätt vi ska' gå till väga, det skall jag förklara för er, om ni alldeles afgjort går in på det, som jag vill, och därpå tviflar jag ej. Ni kan alltså försvinna, men utan hennes vilja och vetskap, bakom hennes rygg måste det ske. Har ni förstätt?

Olga rä'ade stolt upp sig och sade:

— Hvarför ska' det behövas? Jag står ju inte till Laura i ett sådant förhållande, som kan lägga band på min fria vilja. Om jag

kommit i tacksamhetsskuld till henne, så har jag dock icke gifvit henne något löfte, hur jag tänker atbörda mig den samma? Jag kunde ju inte ana, att Laura skulle komma och hämta mig från fångelset på bergshöjden. Jag är henne tack skyldig, det är sannt, och jag skall äfven söka afbörda mig den skulden, men jag anser mig därför icke bunden vid denna plats ej heller skyldig Laura obetingad lydriad.

Martha svarade:

— Nåväl, om ni ej anser er förpliktad, så kan ni ju också utan Lauras vetskap gå; det är ju då alldeles öfverflödigt att fråga henne. Ni behöfver bara lämna huset, d. t. är ju den enklaste sak i världen.

Mot detta förslag invände Olga:

— Men icke utan att först ha tagit afsked från henne. Hvarför skall jag dölja mig för, hvarför i hemlighet fly från henne? Det vore ju inte alls på sin plats. Om också hela huset skulle råka i oro därför, så kan jag ej hjälpa det. Laura kan icke i enlighet med sin vilja hålla mig fången midt i en folkrik stad. Och om hon likväl försöker och ej friger mig, kommer jag att på fullaste allvar vända mig till offentligheten, och hon skall då nödgas frigifva mig. Jag kommer alltså att säga henne, att jag vill härifrån, och hon skall slutligen nödgas ge vika.

— Det tror jag verkligen inte, förklarade Martha.

— Men hon måste, sade Olga beslutsamt.

— Tänk närmare på saken, innan ni handlar! svarade Martha långsamt och med eftertryck. Jag går nu. Låt edra planer mogna, innan ni utför dem! En öotverlagd handling leder sällan till det åsyftade målet. Jag ger er det moderliga rådet att tills vidare ej yttra någonting till Laura. Låt tjugufyra timmar förflyta, innan ni fattar något afgörande beslut, det är bättre så.

Martha gick.

Men Olga visste mycket väl, hvad hon hade att göra.

Hvarför skulle hon gömma sig för Laura? Det syntes henne nesligt och fullkomligt öfverflödigt.

Nej, hon ville för henne öppet bekänna, att hon ej kunde tro på Evalds död, att hon själf ämnade förskaffa sig visshet och därför återvända till Sverige.

Där skulle hon å nyo upptaga striden för sin oskuld, men al-

drig genom en flykt till Amerika undandraga sig myndigheterna utan arbjöja allt, som Laura erbjudit henne.

Om denna icke ville släppa henne utan ämnade motsätta sig hennes afresa härifrån, så tänkte Olga att mot våldet sätta hotel sen att förskaffa sig skydd.

På hotellet kunde hon ju icke vara så isolerad, att hon ej förmådde tillkalla personalens hjälp, och hon var fast besluten att i nödfall göra det, ifall Laura skulle upphäfv sig till hennes härskarinna och hade för afsikt att fortfarande hålla henne fången.

Laura kom igen mycket sent.

Det skulle inte ha fallit henne in att ännu en gång uppsöka Olga, om icke en Bergers tjänsteande tillhviskat henne, att Martha haft ett långt samtal med Olga.

Det rådde alltså äfven inom det hemliga förbundet oenighet.

De tjänare, som omgäfv Konrad Helldorf och Martha, såväl de manliga som de kvinnliga, voro allesamman medlemmar af förbrytarligan.

Förhållandet var alltså här precis det samma som hos Laura i Norrköping, äfven hennes omgifning där hade uteslutande bestått af förbundsmedlemmar, endast med den skillnaden, att de här befintliga medlemmarna verkligen voro underordnade, under det de hos Laura varande haft att utföra spioneri- och vakttjänst.

Lauras opålitlighet hade haft det till följd, och det hade i själfva verket heller inte varit öfverflödigt.

Det kunde lätt inträffa någon händelse, som förmådde den ostadiga grefvinnan att för alltid vända förbundet ryggen, ja, att till och med ställa sig på dess fienders, de rättänkandes, sida, om händelsevis ögonblickets intresse så fordrade.

Och riktigt var i alla händelser det omdömet, då Martha påstod, att det för ett förräderi från Laura sida ej behöfdes mer, än att hon förälskade sig i en polisman.

Hon skulle då prisgifva förbundets alla hemligheter, som voro henne bekanta, utan att fråga efter, om nyttan däraf vore större eller mindre, bara allt för tillfället gick efter hennes vilja, så att hennes nycker tillfredsställdes.

Marthas långa besök hos Olga var alltså skälet, hvarför Laura i dag vidare bekymrade sig om väninnan.

Hon kom in till henne, betraktade henne deltagande och sade:

— Som jag ser, har du nu hunnit lugna dig, kära Olga. Tacka Gud, för det han gifvit dig en själsstyrka, som man finner endast hos ett fåtal af vårt kön! De äro lätt räknade, som vid en sådan händelse skulle kunna värja sig för förtviflan.

Det var i själfva verket förvånansvärdt, hvad Olga var lugn. Hon hade fullständigt återvunnit sin själtbehärskning och svarade lugnt på Lauras ord:

— Jag har icke endast hämtat mig utan äfven noga öfvertänkt, hvad som nu är att göra.

Då afbröt Laura med liflighet:

— Jaså, ändtligen? Nå, då hoppas jag, det du ej längre har någonting att invända mot mitt förslag

— Med det sysselsätter jag mig inte alls.

— Hva'?

— Nej! Jag har redan från första ögonblicket tillbakavisat din plan, och jag afböjer den fortfarande trots all erkänsla för din goda vilja. Jag tänker återvända till Sverige.

— Barmhärtige Gud! utropade Laura med hycklad förskräckelse. Vanvettiga flicka, hvad får du för infall?

— Jag har moget öfvertänkt alltsammans. Jag reser hem till Sverige igen, och det redan i morgon dag.

— Olga! Du har mist förståndet. Hvad tänker du göra? För alltid störta dig i olycka?

Olga upprepade med den största bestämdhet:

— Jag återvänder hem till Sverige. Dig ber jag endast att ej på något sätt hindra mig, om du mot mig vill handla som en sann och uppriktig väninna. Om du hade för afsikt att skicka mig till en främmande världsdel, så skall du nog också bringa mig det lilla offret att gifva mig medel så att jag kan komma hem till mitt fädernesland igen!

— Aldrig! utbrast Laura.

— Vägrar du verkligen att göra det?

— Jag låter dig inte resa härifrån.

— Laura, det beror inte på din vilja; jag vet mycket väl, att jag kan göra mig fri, om jag vill. Hittills har jag dragit mig för att åsidosätta den hänsyn, som jag är skyldig att taga till min rådarinna, men jag måste göra det, om du tvingar mig därtill. Här kan och vill jag ej stanna kvar längre, och skulle du vilja hindra

mig från att fullfölja mitt beslut, så kommer jag att anropa främmande människor om hjälp. Jag vet blott allt för väl, att det icke är dig möjligt att helt och hållet afstänga mig från den yttre världen, och att ett nödrop af mig ej skulle förklunga ohördt. Tvinga mig alltså icke därtill, Laura, ty jag skulle då kanske bringa dig i lika stor fara som mig själf. Jaå ber dig, afstå från din vägran! Jag går, och du skall aldrig mera bli besvärad af mig. Kan jag en gång på något sätt afbörda mig min tacksamhetsskuld till dig, skulle ödet förutna mig det, så skall det ske. Men låt mig nu draga mina färde! Hvarför vill du pålägga dig själf en börda, som du ändå i längden endast motvilligt skall bära?

Så talade Olga, men alla hennes ord voro fruktlösa.

Laura höll envist fast vid, att Olga ej finge aflägsna sig. Hon föreställde henne, att hon nu efter Zetterlings död ju icke mera kunde uppsöka Sverige, att det vore rent vansinne att nu visa sig där.

Hon höll ett långt tal, som skulle öfvertyga om, att endast hon gifvit Olga det rätta rådet.

Härpå svarade Olga endast:

— I dag kommer jag att tiga, ja, jag tiger ända till nästa kväll. Men skulle du då fortfarande lägga något hinder i min väg, så skall jag veta att med all mig till buds stående kraft besegra det.

Därvid flammade hennes ögon.

Hon såg stadigt på Laura, och hennes stolta hållning tillkännagaf, det hon fattat ett oåterkalleligt beslut, och att hon var förberedd på att med allt eftertryck sätta det i verkställighet.

SJUTTIOFÖRSTA KAPITLET.

Olga tilltvingar sig friheten.

Grefvinnan Laura var klok nog att inse, det ingen öfvertalningskonst här skulle kunna uträtta något.

I vredesmod gick hon sin väg och hade åter igen ett långt samtal med Berger.

Martha var visserligen icke närvarande, men hon lyssnade och hörde hvarje ord, som hennes man talade med Laura.

Det kom till en formlig träta mellan dem båda.

Berger ville på inga villkor göra någon ändring i det, som han en gång bestämt.

Laura däremot fordrade häftigt pockande obetingad fullmakt öfver Olga; hon ville, att förbundet skulle tillerkänna henne rätt att i fråga om denna flicka bestämma öfver lif och död. Men därtill lät Berger icke öfvertala sig.

Det kom till ett uppträde, som blef allt häftigare. Laura fick uppbära förebräelser, för det hon öfverskattade sina förtjänster, och hon å sin sida kallade förbundets ledare otacksam.

Till sist gjorde mannen ett slut på denna häftiga ordväxling genom att tillropa Laura orden:

— Det blir vid det, som jag sagt. Af det tas ingenting tillbaka, kom det ihåg!

Med dessa ord aflägsnade han sig.

Laura blef ensam.

Hon var alldeles utom sig af vrede, för det man vågat mot-sätta sig hennes planer.

Den puckelryggiga förstod att styra så till, att hon redan samma kväll sammanträffade med Laura.

Försmädligt yttrade hon då till henne:

— Det ser ut, som hade du i din nya väninna bundit dig ett duktigt ris. Den flickan är ju påstående och egensinnig som få. Vi få väl se, om du är i stånd att böja henne under din vilja.

— Jag är det, svarade Laura, fortfarande mycket retad och upprörd. Ä' bara inte ni emot mig, så böjer jag henne. Men jag vet ju det, så snart jag söker använda våld, träda du och din man emellan, och ni ska' förklara, att hänsynen till ert väl och er personliga säkerhet ej skall tillåta, att man framkallar en skandal. Jag känner ju till dina fraser vid dylika tillfällen. Det är i din smak, om allt då drifves till sin spets; men om man vill slå ett raskt och afgörande slag, så träda du och din man tvärt hindrande emellan. Då kommer du med dina hala, diplomatiska ordvändningar och förstör alltsammans för en.

Martha grinade.

— Du medger alltså, att äfven jag förstår att utöfva någon makt. Denna gång skall jag emellertid inte ställa mig i din väg. Jag lämnar dig iria händer. Du må försöka att med våld hindra Olga från att lämna oss!

Hon gjorde räkning på, att Laura här skulle bli kännbart förödmjukad.

Det var ju alldeles riktigt, att Olga under för handen varande omständigheter mycket väl kunde fordra oafhængighet.

Visserligen måste hon då utbyta sin nuvarande lott mot en, åtminstone skenbart, sämre; men hindra henne därifrån, det kunde man ej.

Ett nödrop af henne förklingade i själfva verket icke ohördt. Olga hade rätt, när hon påstod, att hon kunde frisäga sig från Laura, så snart hon åsidosatte all hänsyn.

Nästa dag skulle den saken afgöras, och Laura visade redan vid frukostbordet sitt värdfolk en min, hvaraf man ej kunde draga någon annan slutsats än den, att hon ej mera tänkte släppa sitt

offer, och att hon skulle komma att af alla krafter kämpa om herraväldet öfver det samma.

Men Laura kunde heller inte handla annorlunda, såvida hon icke ville omintetgöra alla resultat, som hon hittills uppnått.

Det var följaktligen ogörligt att sätta Olga i tillfälle att förskaffa sig säkra upplysningar om värdet af innehållet i brevet och dödsannonsen.

Olga tillbringade dagens första timmar i fullkomligt lugn. Hon var icke längre villrådig, hur hon borde göra, i all synnerhet som hon allt mer förlorade tron på sanningen i det där brevets innehåll.

Hon ville ännu en gång tala med Laura och göra begripligt för henne, att hon på inga villkor afstode från sitt förhåfvande, och att det för båda parterna vore bättre, om de i all tysthet skildes.

Emellertid verkade Martha på sitt sätt därigenom, att hon satte upp grefvinnan mot Olga och yrkade på, att Laura med all energi skulle genomdrifva sin vilja.

Hon gjorde därvid så säkert räkning på, att Laura skulle lida nederlag, ty det var icke tänkbart, att denna kunde använda medel, som förde till det önskade målet.

På hotellet, där så många människor gingo ut och in, kunde Olgas närvaro i längden icke förblifva obemärkt.

Det behöfdes bara ett enda nödrop för att framkalla formligt uppror i hela huset, och att sedan få en sådan storm att lägga sig, det förmådde icke Laura.

Hvarmed skulle hon också ha kunnat vederlägga Olgas uppgifter, att hon mot sin vilja kvarhölls af sin föregifna väninna?

Hon kunde icke komma med något rimligt skäl, och Martha förutsåg, att utomstående enhälligt skulle ta Olgas parti.

Hon trodde sig följaktligen här gräfva en grop åt Laura, och det var hennes lifliga önskan, att denna nu skulle misslyckas i sina tilltänkta försök.

Emellertid var icke Berger den man, i hvars närhet intriger kunde spinnas utan att han märkte det.

Redan för länge sedan hade han fått klart för sig, att det ej råde något uppriktigt samförstånd mellan hans hustru och Laura, att den förra helst skulle ha sett, om den senare helt simpelt blifvit utesluten ur förbundet.

Vid hvarje sammankomst, vid hvarje tillfälle, som erbjöd sig,

utpekade hon Laura såsom den, hvilken förr eller senare komme att förråda förbundet, och upprepade gånger hade hon lagt förbundsutskottet, som hade att afgöra de viktigaste angelägenheterna, på hjärtat, att Laura borde uteslutas, och det ju förr desto hellre.

Hittills hade hon ej lyckats genomdrifva sin vilja, och det förbittrade henne ännu mer mot grefvinnan, i all synnerhet som denna blifvit underrättad om Marthas smygvägar och äfven lät henne märka det.

Nu förestod åter igen en dräbning i det krig, som de båda under vänskapens och bundstörvandtskapens mask förde med hvarandra, och Martha gladd sig redan i andanom åt Lauras sammanstötning med en karaktär, som i styrka var hennes vuxen och den samma vida öfverlägsen i handlingens följdriktighet.

Laura vände sig åter till Berger.

Hade samtalet förra kvällen ej ledt till önskad resultat, så hoppades hon likväl kunna uppnå något genom att å nyo bestorma honom.

Men Berger höll fast vid, hvad han förut sagt, ja, han förklarade tämligen kärft:

— Oss bekymra inte alls dina kärlekshistorier; vi ha på Evald Zetterling och hans vän utkräft hämd genom att skilja flickan från dem, och vi skola nog dra försorg om, att ingen ny förbindelse kommer till stånd. Redan häraf framgår, att jag ej har någon orsak att hindra dina planer. Men om Olga ej vill resa till Amerika, om hon icke tror de underrättelser, som du låtit tillstålla henne, så rör det åter igen inte alls mig och mina vänner. Det skall näppligen lyckas dig att nu afhålla Olga från hennes beslut, och jag förmanar dig allvarligen att ej framkalla något uppträde, som kunde ha tjänstepersonalens inblandning till följd. Jag vill inte för din skull råka i en skef ställning, och det så mycket mindre, som grefve Lanzas uppträdande på mig gjort det intrycket, att denne man hyser någon misstanke mot mig. Jag har alltså inte alls lust att mot mig uppkalla fiendtliga element.

Dessa förklaringar kunde för Laura omöjligen innehålla någon uppmuntran.

Hade hon lugnt och sansadt öfverlagt, så skulle hon ovillkorligen ha insett, att det varit bäst, att hon beviljat Olga fritt aftåg

för att sedan på egen risk operera mot henne och försöka att åter få henne i sitt våld.

Men det måste ske utanför staden, i en trakt, där hennes görande och låtande icke så lätt kunde ådraga sig främmande människors uppmärksamhet.

Men Laura hade icke i denna nejd några meningsfränder, på hvilka hon obetingadt kunde lita.

De där kvinnorna, med hvilka hon umgicks, voro ingenting annat än tjufgömmerskor, som voro i förbund med förbrytarligan, men som säkerligen ej skulle kunna förmås till en med någon fara förenad handling.

På dessa personer kunde Laura alltså ej göra räkning, och att på egen hand begå ett våldsdåd mot Olga, och det till och med mot förbundets vilja, det lofvade knappast något resultat.

Hon fasthöll alltså vid sitt beslut att skrämma Olga med hotelser och visade med denna sin föresats, att hon trots sina rika erfarenheter och sin därmed förenade människokänedom likväl ännu kunde grundligt misstaga sig.

Det var redan på eftermiddagen. Martha hade åter igen talat med Olga och efter bästa förmåga stärkt henne i hennes beslut att göra motstånd.

Då ändtligen gick Laura åter in till väninnan och började å nyo tala om sitt förut framkastade förslag.

Hon yttrade bland annat:

— Jag inser ju mycket väl, att du ej kan stanna kvar här, att du här ej finner någon förströelse, och då är ju det ett oundgängligen nödvändigt villkor, för att du skall kunna med någon framgång bekämpa sorgen och smärtan. Jag skulle alltså ej ha någonting emot, att du gäfvde dig i väg, men jag kan omöjligen gilla det, att du så med vett och vilja springer rakt i fördärfvets armar. Gör dig förtrogen med min plan! Jag vill fördubbla den summa, som jag tänkte ge dig. Du löper följaktligen inte alls någon fara, och eftersom ännu ingen anar, hvar du befinner dig, skall du oantastad komma öfver till England för att därifrån kunna medfölja en emigrantångare till Amerika.

Olga invände:

— Du söker förgäfves öfvertala mig; jag reser ej, dit du vill skicka mig; jag går min egen väg. De underrättelser, som jag af

dig erhållit om Evalds död, anser jag mig ha skäl att betvifla. Jag ger ingenting för din väns sanningskärlek och trovärdighet och inte heller mycket för din egen uppriktighet. Jag skall själf förvissa mig om, huruvida den högste verkliga behagat fråntaga mig det käraste jag ägde, eller ej. Så snart jag erhållit visshet härutinnan, skall jag också ha klart för mig, hvad jag har att göra.

Laura greps af vrede. Hon stampade häftigt med foten i golfvet och utropade:

— Det är då i sanning oerhördt. Aldrig har jag förr lärt känna maken till halsstarrig människa, och aldrig har jag blifvit lönad med sådan otack som nu af dig.

Därpå följde en skur af förebråelser, så att det dröjde en god stund, innan Olga åter fick ordet.

Lugnt svarade hon då:

— Härpå kan jag endast svara, att jag står fast vid det, som jag en gång föresatt mig. Jag ger mig ofördröjligen i väg härifrån. På dessa ord följde genast förberedelser till handling.

Olga gjorde sig redo att lämna hotellet.

Laura hade blifvit dödsblek.

Hon glömde sig helt och hållet, ryckte hatten ur Olgas hand och trampade på den.

Olga lät ej häraf bringa sig ur fattningen.

Hon tog schalen, som hon kastat öfver axlarna, vek ihop den och tog den på hufvudet.

Men äfven schalen ryckte Laura ifrån henne.

Därvid röt hon med dämpad röst:

— Du får inte gå. Jag tillåter det inte.

Hon grep Olga i armen, ruskade henne och kastade henne på soffan.

Men Olga böjde sig ej längre för våldet; hon steg strax åter upp, och utan att förlora fattningen, sade hon:

— Jag går i alla fall. Hindra mig, om du det kan! Jag kommer att högt ropa på hjälp. Man skall höra mig. Men sedan skall jag tala om, hvem jag är, och inte heller förtiga, hvem du är. Nu blef situationen långt farligare.

Men Laura var icke lugn nog för att kunna öfvertänka följderna.

— Det är inte din egen mening, som du nu uttalar, skrek hon. Det är envishetens förvända grundsatser, som Ekström bi-

bringat dig. Honom lyder du blindt. Det har du alltid gjort. Men tro mig, denna halsstarrighet kommer att störta dig i fördärfvet. Tro inte, att den kan hjälpa dig! Äfven med honom skall det inom kort ta ett snöpligt slut. Förbundet skall ej släppa honom ur sikte, och han har kanske redan fått sin välförtjänta lön: några tum kallt stål eller en kula.

På detta öfverdrifna prat trodde Olga inte alls.

Hon svarade.

— Hvad än må hända eller må ha händt, så går jag likväl härifrån och återvänder hem till Sverige.

Då frågade Laura hänleende:

— Hur skall det tillgå? Hur tänker du komma dit?

— Låt det bli min sak!

— Men du äger ju ingenting. Hur långt tänker du då komma? Man kommer att häkta dig som försvarslös person. På så sätt kommer du visserligen hem till Sverige, men som fånge, och det bär med dig i väg direkt till häktet, hvarifrån du rymt.

— Så må då äfven det ske! svarade Olga lugnt och ville lämna rummet.

Men Laura ställde sig i hennes väg och fasthöll henne.

Fortfarande undvek Olga att ropa på hjälp, hon sköt Laura framför sig och uppnådde dörren. Men då tog Laura tag i hennes kläder och ville draga henne tillbaka.

Nu utstötte Olga ett skri.

Då kom Berger.

Olga såg honom i dag för första gången.

— Hvad står på här? frågade han.

Olga svarade:

— Man vill hindra mig från att gå min väg. Och då är jag ju ändå här bara till last. Jag vet ingenting annat, än att Laura vill öfvertala mig att resa till en annan världsdal. Men jag kommer inte att göra det. Jag underkastar mig det öde, som förestår mig. På inga villkor vill jag fly.

Berger tilltalade Laura i befallande ton med orden:

— Släpp henne! Du har ingen makt öfver henne. Ve dig, om du skulle bringa mig i fara. Låt henne vara! Fullfölj dina mål, hur du vill, men inte så, att däraf uppstår någon skada för oss!

Han tog henne i armen och ryckte undan henne.

Men Olga flydde genom rummen ut i korridoren.

Här kom Martha emot henne.

— Men, mitt käraste barn, hvarför så upprörd? frågade hon.
Hvad har hänt?

— Jag är fri? Farväl! Men haf tack, för det ni alltid varit vänlig mot mig! Jag beklagar ej någonting annat, än att jag nu bara har ord till erkänsla. Farväl!

Olga skyndade genom korridoren, nedför trappan och ut i det fria.

Först då hon kom till närmaste gathörn, besinnade hon sig.

Hvad var nu att göra?

Skulle hon gå till polisen och ge sig tillkänna?

I så fall blefve hon transporterad hem till Sverige såsom fånge.

Nej, det gick ej för sig, ty hon kunde då ej ta reda på någonting rörande Evald.

Här var alltså ett raskt beslut af nöden.

Olga fattade det också genast.

Tills vidare ville hon försöka uppnå någon hamnstad vid Östersjön eller komma upp till Danmark, hvilket emellertid ej var någon lätt sak, eftersom hon saknade alla tillgångar.

Men kom hon så långt, då hoppades hon kunna få veta någonting bestämdt om Evald för att åtminstone i det afseendet återfå sitt lugn.

Så gick hon vidare och var snart utom stadens hank och stör.

Men de förra ansträngningarna, följderna af fångenskapen såväl i Norrköpings ransakningshäkte som ock i Ralfs ensliga boning där uppe på berget, de sista dagarnas sinnesrörelser, framför allt den första sinnesskakningen vid underrättelsen om Evalds död — allt detta samverkade till att förlama Olgas krafter.

Men hennes själ var nu vida starkare än kroppen.

Olga förlorade icke heller i denna kritiska situation sitt lugn.

Hon klargjorde för sig själf, att en fotvandring vore ett gagn- och ändamålslost äfventyr, och därför sökte hon uppnå någon ort, där hon möjligen kunde finna arbete, sak samma hvilket.

Det var alldeles nödvändigt, att hon förskaffade sig respengar.

Af språket förstod hon så pass, att hon kunde göra begripligt för folk, hvad hon önskade.

I öfrigt kunde hon med fog räkna på det gynsamma intryck, som hennes person, hvart hon än kom, framkallade.

SJUTTIOANDRA KAPITLET.

Tumult och flykt.

Så snart Olga lämnat hotellet, kom det där till ett häftigt upptråde.

Laura öfveröste Berger med förebråelser och kallade honom till och med en löftesbrytare. Han hade ryckt Olga ur hennes våld, och det strede mot hans löfte

Det vore oerhördt, att man kunde bära sig så åt mot en förbundsmedlem, och det till råga på allt mot en, som gjort sig så förtjänt om det hela.

Ja, Olga gick till och med så långt, att hon hotade att anklaga förbundets ledare hos utskottet.

Berger svarade mycket lugnt:

— Det har jag ingenting emot. Förbundslagarna har jag städse underkastat mig, såsom jag fordrar det af andra.

Han fortfor:

— Sätt nu bara för all del detta ditt beslut i verkställighet! Jag underkastar mig så beredvilligt deras dom, hvilka jag erkänner

som mina domare. Men tro inte, att dina talrika älskare äro kompetenta att sköta det ämbetet!

Laura blef alldeles utom sig af vrede.

Till råga härpå kom nu äfven Martha. Hon öfverhopade Laura med det bittraste hån.

— Hva? utlät hon sig. Kunde du inte ens ta bugt på en sextonårig flicklinka? Du har också förgäfves gått i skola hos oss, och du skryter alldeles för mycket med dina meriter. Här visar det sig ju alldeles klart och tydligt, att det är den blinda slumpens spel, som gynnat dig, och att du inte har din energi eller klokhet att tacka för något.

Laura var till ytterlighet uppbragt, och hon tillgrep nu det medel, hvarmed hon kännbarast kunde hämnas: hon beskyllde Berger för, att han frånryckt henne Olga, bara emedan den utomordentligt vackra flickan behagade honom så mycket; meningen vore naturligtvis att i hemlighet åter uppsnappa Olga och föra henne till något ställe, där Berger åter kunde få träffa henne.

Härigenom hade Laura verkligen spelat mannen ett fult spratt.

Den puckelryggiga intogs nämligen genast af en rasande svartsjuka och tog parti mot sin man.

Denna gång betviflade hon inte alls sanningen i Lauras påståenden.

Berger försökte på alla vis undvika en skandal.

Fåfång möda.

Martha började med sin kraxande röst stimma och gräla, hvarvid Laura på det ifrigaste understödde henne och därigenom efter bästa förmåga underbläste upprorslägan, så att äfven Berger till slut förlorade tålmodet och med dundrande stämma röt åt dem, att de bägge två skulle lämna honom, men ej stanna tillsammans utan gå in i hvar sitt rum, och det inte ens i två, som gränsade intill hvarandra.

Laura åtlydde denna befallning lika litet som Martha, hvarför Berger såg sig nödsakad att ge särskildt eftertryck åt sin befallning.

Först grep han sin bättre hälft, lyfte upp och bar bort henne.

Men nu skrek Martha, så att hon alarmerade hela våningen.

Hotellpersonalen skyndade till, men Bergers tjänare hejdade dem och ville ej lämna dem tillträde till våningen.

En af dem påpekade, hur dumt och otacksamt det i alla tider varit att blanda sig i äkta makars små tvister.

Men Laura drog med all ifver försorg om, att det ännu ej inträdde något lugn.

Hon kom ut i det rum, där hotellpersonalen var församlad, och midt i det larm, som hufvudsakligast härrörde från det kvinnliga elementet i denna samling, skrek nu äfven hon, att Martha Helldorf barbariskt misshandlades af sin man. Man borde komma den stackars kvinnan till hjälp, eftersom hon af naturen vore så vanlottad, att hon mindre än hvarje annan kvinna vore i tillfalle att försvara sig.

Helldorfs tjänare stodo där helt förbluffade.

Eftersom de ju allesamman voro medlemmar af förbundet, måste det ju förvåna dem, att Laura tog parti mot Berger, öfverhufvudet. Denne senare var, åtminstone bland sina gelikar, bekant som en strängt rättvis man, och han förtjänade verkligen det berömmet af dem.

Martha däremot var allmänt hatad, och man visste också mycket väl, att Laura ej var hennes väninna.

Men nu upphäfdde hon sig i alla fall till den misshandlades försvararinna.

Hon påpekade, att det vore en skam för hela könet, om man tälde, att Martha behandlades så af sin man.

Detta tal om könets heder och ära tycktes också plötsligt hänföra de närvarande städerskorna.

En af dessa iscensatte ett allmänt angrepp mot den förskräcklige mannen, i det hon skyndade före och genom sin ifver ryckte alla andra med sig.

Laura höll sig visligen på afstånd och förklarade för Bergers tjänare, hvilka ju voro hennes hemliga bundsförvandter, att Berger brutit sitt löfte till henne, och att det vore skälet, hvarför hon ej skonade honom.

Berger hade i själfva verket förgripit sig på Martha. Denna skrek fruktansvärdt, sprattlade och sparkade för att komma lös och hade intet annat svar på alla hans förmaningar, än att hon skulle slita af honom skägget och rifva ut ögonen på honom.

Härigenom retade hon honom ännu mera.

Till sist grep Berger sin bättre hälft i det röda håret och gaf henne några ordentliga rapp med sitt spanska rör.

Då kommo hotelltjänarna, och Berger måste upphöra med exekutionen.

Martha talade skrikande om misshandel och kallade sig själf en oskyldig, som måste lida för andras skull, pratade om sin mans kärleksförhållande till den främmande flicka, som nyss lämnat hotellet, och nämne därvid äfven namnet Olga Willner.

Flere af åhörarna lade det namnet på minnet.

Med möda återställdes nu genom hotellägarens mellankomst lugnet, och för Berger återstod ingenting annat än att aflägsna sig ur denna omgifning.

Han betalade sin räkning och förklarade, det han inom en timme komme att lämna hotellet.

När sedan hela sällskapet åter aflägsnat sig och han var ensam med Martha, sade han.

— Det ska' du få sota för, kvinna.

Sedan lämnade han rummet för att uppsöka Laura; äfven hon borde rå sin rikliga del af ett ärligt förtjänt straff.

Men han misstog sig, om han trodde sig nu kunna ställa henne till svars.

Det gick äfven här efter det gamla ordspråket:

“Ännu har man ingen hängtt, som man ej fått fatt i.”

Så förhöll det sig nu också med Berger och Laura.

Den senare hade betjänat sig af det allmänna tumultet till att obemärkt draga sig tillbaka till en kammare. Där hade hon gjort lämplig toalett och sedan i all tysthet aflägsnat sig.

Detta Lauras oförmodade och högst öfverraskande försvinnande hade till följd ytterligare en skarp ordväxling mellan Martha och hennes man.

Hvad den förra förebrådde sin man, det var verkligen inte så ogrundadt.

Hon förklarade, det han skänkt grefvinnan allt för stort förtroende

Denna hade nu gitvit sig i väg, och eftersom hon vore rikligen försedd med pengar, vore det inte antagligt, att hon någonsin mera vände tillbaka.

Under sin vistelse i Sverige hade hon ju så tydligt bevisat,

att hon ej vore uppriktig, hvarför det varit bättre, om Berger satt mera tro till de underrättelser, som kommit därifrån.

Martha fortfor i sin kritik:

— Men när hon kom hit, då var du åter idel vänlighet mot henne och uppfyllde alla hennes önsknin^gar. Till tack därför går hon nog nu och förräder oss. Vi kunna alltså inte stanna här, vi måste byta om vistelseort.

Mannen svarade:

— Det har jag hvad heller som är beslutat; dock ingalunda af det skäl, att jag fruktar förräderi af Laura. Hon aktar sig nog för att bryta med oss.

— Och hvarför det, tror du?

— Emedan ytterst få källor i världen äro så gifvande som den, ur hvilken hon nu med lätthet öser stora summor. Laura behöfver mycke' pengar; hon är van vid slöseri och ett yppigt lefnads-sätt, och hon stänger nog inte för sig själf denna utväg att kunna på ett så bekvämt sätt tillfredsställa alla sina nycker.

Martha påstod det oakadt, att det komme att gå precis så, som hon så ofta sagt förbundets ledare. Laura komme att förråda sina kamrater, och det så mycket förr, som hela hennes diktan och traktan nu gick ut på att eröfra unge Zetterling.

Hela detta uppträde hade inverkat högst ofördelaktgt på Bergers lynne.

Han lät genast packa ned alla sina tillhörigheter för att afresa från Genève.

Någon säkerhet var det ju i alla händelser icke längre i den staden, alldenstund rentiern Konrad Helldorfs rykte lidit betydligt af de senasie händelserna.

Man talade i hela huset om uppträdet i hans våning, och många af de närvarande gästerna ruskade på hufvudet samt menade, att det ändå vore en underlig rentier, som helt simpelt pryglade sin fru på ett hotell i vittnens närvaro.

De på hotellet boende fruntimren formligen fasade för ett slikt dåd, och fastän de, som sett Martha, ingalunda kände någon sympati för henne, funno de det likväl rysligt, att den stackars kvinnan, som af naturen blifvit så vanlottad, till råga härfpå äfven skulle få stryk.

Förbittringen var allmän mot Konrad Helldorf, och därför såg inte heller hotellägaren ogärna, att rentiern reste. Det var ingen affär att härbergera en person, som alla de andra gästerna afskydde.

Äfven Laura och Olga blefvo föremål för ett lifligt meningsutbyte.

Om den förra visste man icke rätt, hvad man skulle tänka och tro om henne, ty ofta hade man sett henne komma ensam hem sent på kvällarna, och man kunde därför icke gärna tänka sig annat, än att hon i hemlighet sammanträffade med älskare. Alla voro ense därom, att den flickan säkerligen var en smula lätt på foten.

Olga däremot hade knappast visat sig för någon, och man visste i början endast, att en underskön flicka kommit hit i den blonda tykans sällskap.

Då kom det där uppseendeväckande tumultet, och namnet Olga Willner blef med ens bekant för alla. Den puckelryggiga Martha hade ju uttalat det i många personers närvaro, när städerskorna dragit i härnad mot Berger.

Olga Willner hette hon alltså, denna skönhet.

Och nu talade man ännu mera om henne och började på det allra lifligaste intressera sig för henne.

De i Bergers våning timade händelserna blefvo snart genom de på hotellet boende gästerna bekanta i vida kretsar.

Den föregifne rentiern hade följaktligen all orsak att fortast möjligt ge sig i väg med sitt puckelryggiga huskors.

Han gjorde det också, lämnade Genève och begaf sig i väg i riktning mot franska gränsen.

Laura hade gjort sammalunda.

Hon skuddade likaledes Genèves stoft af sina fötter och öfverlade sedan, hur hon åter skulle kunna få fatt i sin affälliga väninna.

Hon ville på inga villkor släppa Olga.

Hur skulle väl det bli, om hon kom hem till Sverige, och där fick veta, att Evald Zetterling lefde och Laura på så sätt framstod som en fräck svindlerska?

Visserligen skulle den senare då kunna påstå, att hon själf blifvit narrad med en falsk uppgift, men det skulle ej ha hjälpt mycket.

Nej, Evald Zetterling borde och måste i Olgas ögon vara och förblifva död, och därför måste all vidare förbindelse mellan honom och Olga förhindras, hvilket endast då var möjligt, ifall Laura åter fick väninnan i sitt våld.

Vid dessa funderingar intogs Laura af en aning om, att det skulle bli Simon Ekström, som komme att stå i vägen för henne vid hennes for.satta stämplingar mot Olgas frihet.

Hon intogs af en stegrad motvilja för honom. Hon hade nämligen städse fruktat hans klokhet och misstänkt, att han skulle bli den förste, som komme under fund med, hur det egentligen vore beskaffadt med hennes karaktär och hennes samhällsställning.

Laura var ojämförligt mycket bättre därän än Olga.

Den senare ägde nu faktiskt inte ett öre. Långt kunde hon alltså inte komma; redan i en af de närmaste byarna måste hon söka arbete.

Från denna synpunkt utgick Laura vid sina spaningar; hon beslöt alltså att först söka Olga i Genève's närmaste omgifningar.

Länge öfverlade hon ej, och hon var nog djärf att återvända till Genève och där uppsöka de tre kvinnor, hos hvilka hon förklädt sig till barmhärtighetssystemer:

Kvällens mörker gynnade henne, och när hon stod där inför sina tre fula meningsfränder, berättade hon med få ord och afsiktligt otydligt för dem, hvad som händt, samt gaf dem alla tre i uppdrag att bege sig ut åt hvar sitt håll i stadens omgifningar och söka efter Olga.

Så snart någon af dem upptäckt henne, skulle hon därom underrätta Laura.

Därvid beskref hon tämligen noga den trakt, i hvilken hon själf personligen ämnade anställa efterspaningar.

Om också kvinnorna icke hade någon egentlig lust att gno omkring och leta efter främlingen, så åtog de sig likväl att göra det, eftersom Laura städse var mycket frikostig och nu tvärt gaf hvar och en en hundrafransedel.

Naturligtvis utlofvade hon dessutom en extra belöning för Olgas återfinnande, och eftersom hon endast värderade pengarna då, när hon hade ondt om dem, men det för närvarande ej var fallet, så lofvade hon utan betänkande allt möjligt.

Minst fem hundra francs skulle den få, som upplyste henne om, hvar Olga befann sig.

Nu på natten blef det emellertid ingen skallgång af.

Laura stannade hos de tre kvinnorna. Hon trodde så säkert, att hon skulle återfinna Olga; ty denna kunde ju ej komma långt.

Visserligen kunde Olga ha blitvit antastad af myndigheterna, men det var knappast troligt; i det fria Schweiz frågade man icke mycket efter papper, och eftersom Olga ingalunda såg miss-tänkt ut, hade man icke skäl att befara, det hon ej skulle få obehindradt draga vägen fram.

Redan tidigt på morgonen körde Laura i väg kvinnorna. Man hade kommit öfver ens om, hvilken trakt af omgifningen hvar och en skulle genomleta.

Och så började då denna af fyra personer samtidigt anställda jakt.

Olga var tvungen att på kvällen gå in i en bondgård och där be om härberge och arbete.

Bondhustrun beviljade bådadera, det vill säga, hon tillät henne sofva öfver natten i ett stall och gjorde hennes vidare kvarstannande beroende af ett prof.

Hon menade nämligen, att hon först måste se, hvad Olga dugde till, och om hon vore kunnig i hushållsgörö.nål, så kunde hon ju få stanna.

Olga gjorde sig all möjlig möda att vara till lags, men därmed trämjade hon föga sina planer.

Bondkvinnan förklarade sig nöjd med henne, lofvade henne husrum och mat, men ville ej betala någon nämnvärd konstant lön.

Här skulle Olga ha måst stanna ett helt år för att få respengar till Sverige.

Utsikterna voro alltså ganska fröstlösa, hvartill kommo ovissheten om Evalds öde och ångesten att bli upptäckt, innan hon nått fosterjorden, där hon själf tänkte anmäla sig för vederbörande myndighet.

Det var en sorglig, kvalfull, af ingen solglimt upplyst tillvaro, som Olga nu förde.

Om hon också fortfarande misstänkte, att underrättelsen om Evalds död bara var en dikt af Laura, kunde hon dock icke helt och hållet slå bort den tanken, att den trots allt verkligen kunde vara sann.

SJUTTIOTREDJE KAPITLET.

Hushållerskans bekymmer.

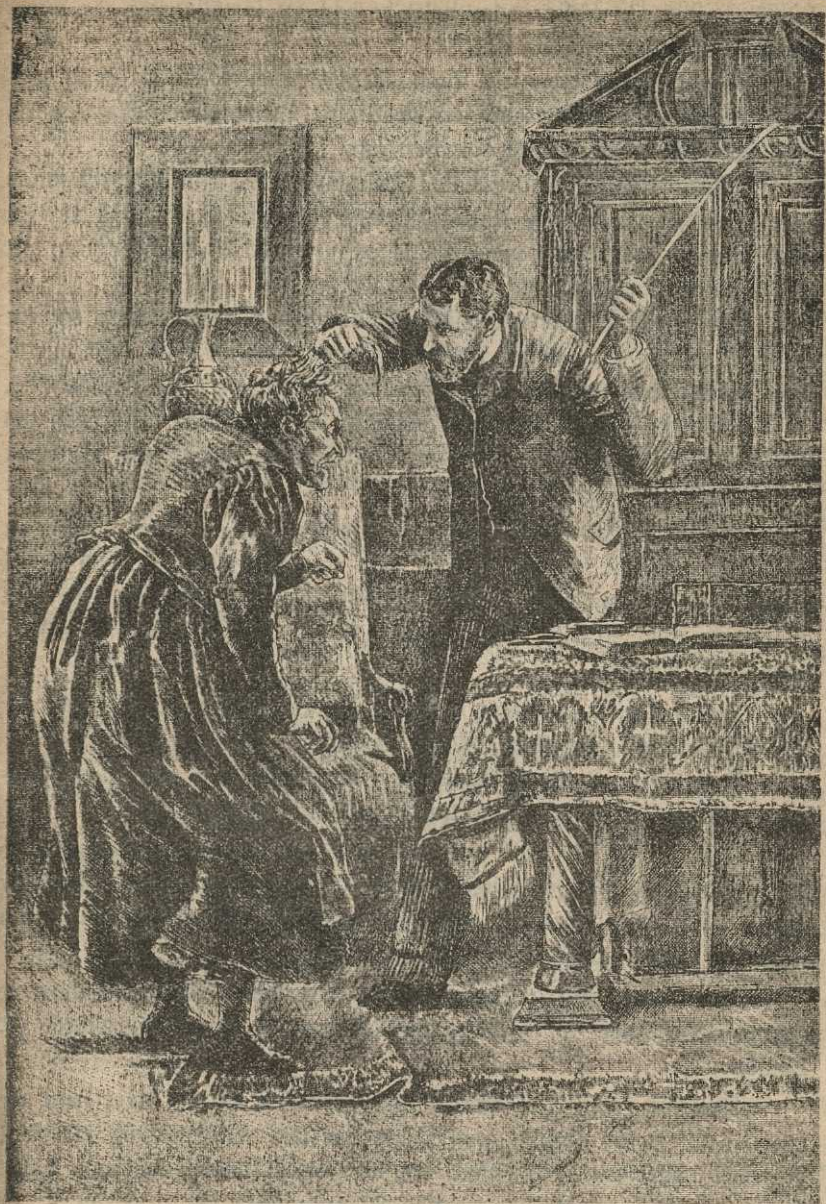
Den gode Ekström började finna tiden i Zürich så lång.

Visserligen brevväxlade han obehindradt med Evald, och denne kunde åtminstone meddela honom den glädjande nyheten, att han fick allt bättre fotfäste på sin nya plats.

Evald kunde nu icke lämna Norrköping; äfven om polisen ej lagt något hinder i vägen därför, ty han måste vara ytterst mån om att sköta sin plats till belåtenhet och kunde därför ej be om ledighet.

Ekström tvekade något; men sedan brast hans tålmod. Han gick till polisen och föreställde honom, att det inte alls vore någon idé med att kvarhålla honom i Zürich.

— Jag medger nu, sade han, att denna grefvinna Laura Schönthal är en svindlerska, men jag tror, att jag långt snarare kan vara er behjälplig att finna henne, om jag får röra mig fritt, än om jag sitter här sysslös och låter den ena dagen efter den andra gå. Dessutom är det nödvändigt, att jag kommer hem och får se till min stuga och min jordlapp. Tillåt mig alltså återvända till Sverige!

Berger grep sin bättre hälft i det röda håret och gaf henne några ordentliga rapp. (Se sid. 987).

Olga II.

Jag är hvilket ögonblick som helst beredd att inställa mig för myndigheterna, om så fordras.

Polisen hade efter det första förhöret med Ekström ej kunnat finna något, som bevisade en straffvärd förbindelse mellan denne man och den efterspanade svindlerskan.

Polisen lutade därför åt den åsikten, att Ekström af medlidande eller särskild sympati för Lauras förledande yttre låtit förmå sig att gifva henne respengar; man kunde på sin höjd förebrå honom, att han handlat obetänksamt.

Det medgaf Ekström själf mycket gärna, men aktade sig för att tala om Olga, hvars återfinnande och befrielse ju varit egentliga skälet, hvarför han låtit förmå sig att lämna Laura understöd.

Ekström erhöll verkligen tillåtelse att återvända hem, och det gjorde han ofördröjligen. Kommen till Sverige, begaf han sig dock först af allt till Norrköping.

Där fick han veta, när han sammanträffade med Evald, att Hummel fortfarande satt i arrest och antagligen ej skulle bli fri så snart, emedan han stått i intim förbindelse med grefvinnan; ty helt öppet och med en viss stolthet bekände han sig som hennes sekreterare och fästman.

Hummel höll verkligen fortfarande fast därvid, att polismännen i Norrköping ej förmådde bedöma honom.

Enligt allt att döma hade ännu ingen af dem varit nog lycklig att bli älskad af en så förtjusande kvinna som Laura.

Han förklarade till och med, att han mycket beklagade herrarna, men att han omöjligen kunde underkasta sig deras dom; ty endast den, som älskade eller älskat sannt och uppriktigt, vore i stånd att döma om hans förhållande till Laura.

Detta hans prat gagnade honom naturligtvis till intet; han fick stanna kvar, där han var, under det man ej vidare inkräktade på Evalds frihet.

Ekström ville nu först af allt återvända till sitt eget hem för att se till det en smula; men sedan var det hans mening att söka få veta någonting om Olga, om han också därvid helt och hållet måste prisge Laura åt hennes välförtjänta öde.

Med denna föresats, som säkerligen var mycket allvarligt menad, uttalade Ekström en afgjord förkastelsedom öfver Laura;

men Evald såg tydligt på honom, hur svårt det var för honom, och hur gärna han önskade, att han ej måtte behöfva prisge Laura.

Därför yttrade Evald:

— Om vi ändå kunde byta roler, hur gärna skulle jag icke vilja öfvertaga, hvad ni nu förehar! För er vore det verkligen bäst, om ni äntligen en gång åter finge ro och kunde stanna kvar på samma ställe, såsom ni sedan många år tillbaka är van.

Ekström invände:

— Det är alltsammans mycket vackra betraktelser, men de gagna oss till intet. Jag vet ju mycket väl, hur mycket ni längtar efter att ströfva omkring ute i vida världen och söka er käresta. Det vore till och med rätt romantiskt och är nog en uppgift, som tilltalar unga personer. Men ni måste spela en annan hjälterol än den, som behagar er. Ni stannar här, bevarar ert mannamod och er fasthet, och just därigenom bevisar ni dem, att ni trots all olycka behåller er plats och stilla och troget fullgör edra borgerliga plikter. Jag vill nu åter igen se mig omkring ett tag där hemna; när jag sedan kommer tillbaka, skall jag kunna säga er, hvad jag egentligen har för afsikter. Ännu är ju allt höljdt i djupaste mörker. Det är ju bara den där unge Adolfsson, som påstått, att Olga blifvit förd till Schweiz. Men kan man väl tro den lösdrivaren, som inför rätta tagit tillbaka allt, hvad han förut erkänt? Men säg, hur är det nu egentligen med hela det där herrskapet, som vi tills vidare oskadliggjorde? Har ni inte hört någonting därom? Hur är det till exempel med Adolfssons mor, som förut gått och gällt för att vara en hederlig människa?

— Om henne har jag bara hört det, att hon på det ihärdigaste förnekar all släktskap med den unge mannen. För öfrigt lär det vid alla frågor vara hennes stående svar, att hon ingenting vet och ingenting minnes.

— En rackarkäring är hon, det är inte tu tal om den saken, svarade Ekström.

— Hon lär vara mycket indignerad, för det man vågar tilltro henne något dåligt.

— Ja, sådana ä' de allesamman, isynnerhet kvinnorna. Ingen vill nu för tiden *vara* hederlig, men alla vilja *gälla* därför. Tyvärr är flertalet af den sorten, och just den tyska grefvinnan är det mest fulländade exemplar af en skenhelig . . .

— Var inte fullt så hård i ert omdöme om henne! föll Evald honom i talet. Jag vet ju, att det kostar er möda, min käre vän. Ni skall visserligen bestrida det, men i det fallet låter jag inte vilseleda mig. Jag beklagar er, käre Ekström, och jag förstår mycket väl, hvad ni måste lida, för det ni misstagit er just på den personen.

— Hvad tusan pratar ni nu för gallimathias? Jag hjälpte flickan endast och allenast af det skäl, emedan jag trodde, att vi genom henne skulle återfinna Olga. Kanske ingick också en smula medlidande däri. När man ser en människa grina och hör henne jämra sig, då hjälper man henne, sak samma, om hon är ung och vacker eller inte; det spelar då ingen rol.

Evald teg.

Han ville ej såra vännen med någon invändning.

Ekström stannade inte många timmar i Norrköping.

Om Laura talade han ej ett ord vidare.

Först då de kommit till järnvägsstationen, föll talet åter på henne.

Evald yttrade nämligen då:

— Kanske är det ändå möjligt att få veta något om min älskade Olga utan att skada Laura.

— Hm! Om det bara ginge för sig! menade Ekström. Naturligtvis har flickan narrats; men tillsammans voro de, om hon också icke hela tiden befann sig hos Olga. Ni säger ju, att ni ej betvivlar äktheten i Olgas handstil, som ni ju känner bättre än någon annan.

Evald svarade:

— Olgas stil var det. Jag har förut sett ett af henne skrivet bref, som ju gick genom er hand. Jag har det kvar ännu, och jämförelsen visade genast, att ingen förfalskning föreligger. Jag antar, att ni tilltror den tyska gretvinnan allt för mycket, om ni äfven tillskrifver henne denna konst.

— Det kan man inte veta. Hon är i stånd till allt. Jag tror, att hon, om hon komme i ordstrid med själfva Horn-Per, skulle prata ifrån honom hans horn. Med en sådan människa är inte rådligt att umgås. Om det ändå vore möjligt att skilja Olgas öde från hennes! Ingen skulle önska det innerligare än jag.

Ekström reste alltså, och Evald måste återvända till maskin-affären.

De båda vännernas korta sammanvaro hade ej haft till följd någon förändring i tingens dystra och förvirrade läge.

Ekström kom hem i ännu sämre lynne än första gången, och hans gamla hushållerska förklarade, så snart hon bara talat några ord med honom, att hon inte på villkor läte honom resa bort vidare.

Luftförändringen hade inte alls någon god inverkan på honom, och det vore tio tusen gånger bättre, att han stannade hemma och skötte sitt, än att han befattade sig med sådana människor, som den där länge, torre bängeln, som ingenting uträttat utan bara varit en börda.

Hon menade Lukas Hummel.

Ekström svarade:

— Han är tills vidare försörjd; om honom behöfva vi inte bekymra oss. Det är helt andra saker, som gå omkring i mitt hufvud.

Kvinnan sökte efter bästa förnåga öfvertala honom att nu stanna kvar hemma.

Men när Ekström det oaktadt talade om, att han snart åter måste bort, då brast hon ut i formlig veklagan och gick helt bestört till den man, som i hennes tycke var den förståndigaste i hela byn näst Ekström, nämligen fjärdingsmannen.

För honom klagade hon sina bekymmer.

Mannen inlät sig i ett längre samtal med kvinnan och bemötte henne öfver hufvud mycket nådigt.

Han klagade för henne, att herr Simon Ekström vore en hedersman från hårhvirfveln ända ned till lilltånsnageln, och man kunde icke på något sätt inkräkta på hans fria vilja utan måste låta honom hållas, om det också behagade honom att utvandra till Amerika.

Hushållerskan skrek å nyo till högt.

Hon trodde sig böra tyda fjärdingsmannens ord så, som hade han verkligen hört Ekström yttra, det han ämnade resa till Amerika.

Hon började åter igen jämra sig och klaga öfver, att man nu skulle mista den bäste man, som fanns på milsvid omkrets.

Kvinnan slöt med att be fjärdingsmannen hellre häkta Ekström än låta honom resa till ett främmande land, där det funnes

så många vilda djur och till och med vilda människor, för hvilka han omedelbart efter sin ankomst till Amerika måste falla offer.

Häraf tog sig fjärdingsmannen anledning att för kvinnan hålla en formlig föreläsning om amerikanska förhållanden och att för henne klargöra, det en man sådan som Ekström, äfven om han komme till Amerika, ingalunda vore så krihghvärfd af faror, som hon tycktes antaga.

Slutligen tillade han, hvilket han kanske rätteligen borde ha förutskickat, att Ekström inte alls hade för afsikt att för beständigt lämna fosterjorden, och att han endast exempelvis talat om Amerika. Här om hade han emellertid för den ängsliga kvinnan hållit ett halfannan timme långt föredrag.

Kvinnan lämnade honom i någor mån tröstad, men hon beklagade i alla fall, att Ekström inte kunde häktas.

Men sedan talade hon med alla grannkvinnor och anförtrödde dem, att herr Ekström hemfallit åt melankoli, hvarvid hon åberopade sig på ett gammalt tidningsnummer, hvari hon läst om ett liknande fall.

På grund af detta fall och dess likhet med hennes herres tillstånd begärde och önskade hon nu ingenting mindre, än att man skulle ställa Ekström under uppsikt, eftersom han ju icke längre ägde sina sinnens fulla bruk.

Med denna bön uppvaktade hon åter igen fjärdingsmannen.

Hon ansåg det också tjänligt att gå till prästen och be honom göra sitt inflytande gällande, så att Ekström åter blefve samme man, som han förut varit.

I socknen beklagade man nu allmänt den stackars Ekström, ty hushållerskan hade med sitt prat faktiskt framkallat den åsikten, att han råkat i ett tillstånd af sinnesförvirring.

När därför Ekström redan samma dag gick genom byn, märkte han, att människorna skyggt undveko honom och sågo på honom med högst underliga blickar.

Han förstod inte alls, hvad detta märkvärdiga sätt hade att betyda, tills han händelsevis sammanträffade med fjärdingsmannen och denne upplyste honom om rätta förhållandet.

Till tröst för Ekström tillade han:

— Jag delar inte alls de andras åsikt, och det kan därför inte falla mig in att göra er hushållerska till viljes och ta er i forvar.

— Mycket vänligt af er, anmärkte Ekström. Det gläder mig att åtminstone ni ännu tror mig om att ha fem sunda sinnen i behåll. Min hushållerska är allt ändå en härlig själ. Jag skall säga henne, att hon gör klokast i att söka ta vara på sitt eget förstånd i stället för att ha sådant bekymmer om andra människors

Ekström begaf sig till en ej långt bort befintlig ölservering, och ätven här blef han med skygga blickar betraktad af några bönder, som sutto där.

De hviskade sins emellan, och en af dem menade:

— Jag tror inte, att det är sannt; jag har alltid hört sägas, att dårar vända ut och in på ögonen och göra en massa konstbesynnerliga tecken med händerna. Men något sådant märker man ju inte hos Ekström, och därför tror jag ej, att han är tokig.

De ktingsittande tego, men allas blickar hvilade på Ekström.

Denne brydde sig inte alls om böndernas nyfiket forskande eller skygga blickar utan satte sig i en vrå och väntade att bli serverad.

Om en liten stund kom affärens innehafvare in i gästrummet och fick syn på Ekström, som han så väl kände.

Nu stannade han emellertid på vördnadsfullt afstånd från honom och frågade, hvad han önskade.

— Jag är törstig.

Värden serverade icke utan en viss bäfvan en flaska öl.

Men när han nu såg, att Ekström inte sprang upp och rusade på honom utan lugnt satt kvar, tog han mod till sig, satte sig vid samma bord, inlät sig till böndernas stora häpnad i samtal med honom och kom så snart till insikt om, att Ekström ingalunda var sinnesrubbad.

Värden berättade en hel del nyheter från byn, och Ekström satt kvar en liten stund.

Snart bröt han dock upp, ty han kände sig inte alls kry, han hade blivit så medtagen af den sista tidens händelser.

Missmodig och betryckt kom han hem till sig igen.

Utanför hans stuga väntade honom en snyggt klädd herre.

Det var godsägaren Strandberg, som fått höra, att Ekström kommit hem, och nu ville tala med honom.

När han såg honom komma, gick han emot honom och räckte honom handen.

Ekström var emellertid inte så värst charmerad af besöket.

Godsägare Strandberg höll han inte mycket på, ty han visste, att denne i yngre år på ett något dunkelt sätt skaffat sig en förmögenhet, att han betalade sina arbetare dåligt, men körde med dem som slafvar, och att han på sista tiden fått ett mindre godt rykte om sig.

Han ville emellertid inte vara direkt ohöflig.

— Ni tillåter väl, att jag följer med er in och pratar en stund? frågade Strandberg.

Ekström kunde ju inte annat än tillåta det. Han öppnade och bjöd den besökande stiga in.

Godsägaren slog sig ned på en stol och tög till orda:

— Hvad nytt utifrån? Herr Ekström har ju upprepade gånger varit nere i Norrköping, där unge herr Zetterling nu lär vistas. Hur må han och hans mor? Ni umgås ju med dem, icke sant?

— Med Evald, men inte med hans mor, ljöd svaret. Henne har jag bara en enda gång händelsevis träffat, och ni misstar er, om ni tror, att vi ha någonting vidare att göra med hvarandra.

— Nå-å, i hvad förhållande står nu den unge mannen till sin far? Har Evald tagit något steg för att åter försona sig med honom?

— Inte det jag vet, och det skulle för öfrigt strida mot den ståndaktige och präktige unge mannens karaktär, anmärkte Ekström. Jag ger honom fullkomligt rätt, och det var hårdt och inte alls befogadt, att fadern försköt sin son. Men Evald har, Gud ske lof, en utmärkt plats och behöfver inte alls lida någon nöd.

Strandberg framställde ytterligare frågor rörande Evald, han tycktes alldeles särskildt intressera sig för dennes nuvarande förhållanden.

Men Ekström berömde på allt vis sin unge vän, under det Strandberg hellre skulle ha sett, om han fått höra en hel del ofördelaktiga saker om honom.

Så fortgick samtalet en stund, tills Ekström förde det in på godsägarens dotter.

Det var en i Strandbergs tycke högst oreflig vändning.

Han gaf på den andres direkta frågor undvikande svar och steg snart upp för att åter aflägsna dig.

Ekström sökte inte kvarhålla honom.

Godsägaren bjöd alltså farväl och gick, missnöjd med resultatet af sitt besök.

SJUTTIOFJÄRDE KAPITLET.

På sjukbädden.

Ekström var åter ensam.

— Så gjorde man sig kvitt den, sade han för sig själf, då Strandberg lämnat honom. Men jag kan just undra, hvar Laura egentligen uppehåller sig. Måne hon vågar sig hit till Sverige en gång till? Det är inte troligt. Hon skulle då snart bli fast. Men därmed vore också för oss utsikten att finna Olga försvunnen; ty man skulle då icke mera kunna obehindradt fråga henne, och inför domstol skulle hon antingen vägra att lämna någon som helst upplysning eller också lämna sådana, att Olga genast blefve häktad och hemtransporterad som fånge, innan det vore möjligt att bevisa hennes oskuld. Stackars Ewald! Följaktligen skulle då allt vara förgäfvets, och jag skulle utan gagn ha hjälpt i väg den satans jäntan. Om hon blir tillfångatagen . . . Men hvem vet, hvem kan säga det?

Han teg en liten stund.

Sedan sade han plötsligt:

— Men hvad angår mig egentligen Laura? Att jag då inte ska' kunna glömma henne! Det är, så att jag skulle kunna bli ond på mig själf. Det förefaller mig, som hade jag blifvit förhäxad af den där olycksaliga koppen té. Det måste bli en ändring. Hur kommer det sig, att jag ej kan tänka så om henne, som hon förtjänar? Skulle jag verkligen nödgas ge Ewald rätt? Men nej, nej!

Jag skall inte alls fråga efter henne vidare. Aldrig mer vill jag höra talas om henne, och inte heller om något, som har ringaste samband med henne. Det angår mig inte alls. Jag läser inte vidare någon tidning eller också — alla. Det är ännu bättre. Du är väl inte rädd heller, gamle Ekström? Betrakta dig i spegeln! Ska' man så frukta för sin egen svaghet?

Förargad gick han där fram och åter.

Först sent på kvällen gick han till hvila, somnade och — drömde om Laura.

När hushållerskan på morgonen kom för att som vanligt laga i ordning frukost, hade Ekström ännu ej stigit upp.

Högst märkvärdigt!

Bondkvinnan kunde icke minnas, att det händt på flera år.

Bestört gick hon fram till sängen och såg Ekström ligga där dödsblek; hon märkte också, att hans på täcket hvilande hand darrade.

Han hade tydligen feber, och det i tämligen hög grad.)

Kvinnan vardt högeligen bestört och frågade efter hans befinnande.

Ekström svarade med matt röst, och hushållerskan föreslog att genast hämta den vid stationen boende läkaren.

Det afböjde visserligen Ekström, men förgäfves. Utan att först laga i ordning frukost satte kvinnan i väg till läkaren.

För honom berättade hon under tårar, att Ekström under natten insjuknat, och klagade bittert öfver, att han ådragit sig den sjukdomen på resan.

Doktorn, som ännu ej stigit upp, mäkade sig nu långsamt ur bädden.

Han var en gammal man och suckade beständigt öfver sitt yrkes vedermödor.

Han sysslade äfven med att kurera djur, och det påstods, att han däri hade större praktik än i behandling af människor.

Själff påstod han, att man måste behandla folk precis på samma sätt som få; skillnaden låge endast i den dosis medicin, som man gäfve olika patienter. I grund och botten vore naturen ingenting annat än naturen, och hvad som gagnade den ena organismen, det vore äfven nyttigt för den andra; man måste bara förstå att i fråga om kvantiteten hålla sig till rätta måttet.

Bönderna funno detta mycket djupsinnigt och voro alla med den största beredvillighet redo att gå ed på, att deras doktor vore en framstående vetenskapsman, och att endast hans för långt drifna blygsamhet vore skulden till, att han ej blifvit vida berömd. De voro alla utan undantag af den åsikten, att han var ett vetenskapens ljus, och att det var en stor förlust för både samtid och eftervärld, att han själf ställde sitt ljus under skäppan och nöjde sig med en så trång verkningskrets.

Denne man blef alltså kallad till Ekström.

Han behöfde en god stund för att klä sig. Ändtligen stod han där färdig i sin urgamla, nästan ända till hälarna räckande skörtrock och i en väst, som en gång förmodligen varit hvit.

Halsen omslöt af en så kallad fadermördare med hvit halsduk, och på hufvudet bar han en hög cylinderhatt af ansenlig ålder.

Nu stoppade han dessutom på sig en röd näsduk och ett par glasögon, tog tobakspipan i munnen och följde så kvinnan.

Ekström kände inte alls någon längtan efter den lärde herrn; han delade icke böndernas mening om honom.

Doktors lärdom och praktiska duglighet hade aldrig ingifvit honom någon synnerlig respekt.

Ja, han gick till och med så långt, att han sarkastiskt påstod, det en tydlig oro förmärktes hos boskapen, så snart läkaren närmade sig.

Men hvad människorna beträffade, så talade Ekström inte alls därom. Han skulle emellertid aldrig kunnat falla på den idén att låta kalla till sig denne man.

Doktor steg in, stannade ett par ögonblick strax innanför dörren, såg på patienten och sade till hushållerskan:

— Ytterst betänkligt.

Sedan närmade han sig långsamt, hälsade på Ekström, putsade sina glasögon och kom sig äntligen för med att känna honom på pulsen.

— Käre herr Ekström, ni har häftig feber. Var god och säg mig, hvad som på sista tiden händt, hur ni lefvat, hvilken diet ni fört med mera sådant!

— Det fattas mig inte mycket. Besvära er inte vidare! Jag är er tacksam, herr doktor, men jag anser åtminstone inte för tillfället läkarhjälp vara af nöden.

— Jo, ni är i stället i stort behof däraf, och jag skall åt er skriva ut en duktig portion medicin, som ni måste ta in på kortast möjliga tid. Ert onda är mycket betänkligt, det ser jag på symptomen. Jag råder er alltså att hålla er i sängen och framför allt att slå bort hvarje tanke på en resa. Ni är så van vid luften här, och dessutom ha vi nu vinter. Under de närmaste fyra månaderna får ni inte på villkor lämna denna trakt.

— Den ordinationen kan jag omöjligen iakttaga, svarade Ekström. Så snart jag bara känner mig a'drig så litet bättre, reser jag. Här kan jag inte slå mig i ro, därtill har jag för mycket att göra på annat håll.

— Hälsan är det förnämsta och viktigaste, undervisade doktorn, och jag skall nog dra försorg om, att ni ej företager er något utan min vilja. Ni är ju en förständig man och måste därför veta, att ett åsidosättande af mina föreskrifter vore en svår synd, som för er icke skulle kunna ha annat än skadliga följder. Men säg mig nu, herr Ekström, lider ni inte af ständiga sinnesrörelser?

Den tilltalade svarade:

— Inte mer än andra människor, som ej äro särskildt gynnade af lyckan. För närvarande vet jag, att jag har en lindrig feber, men den går nog snart öfver.

Doktorn ruskade på hufvudet, begärde skrifmaterialier, slog sig ned vid bordet och började författa ett recept. Detta arbete tog en rundlig tid i anspråk.

Medan läkaren höll på härmed, somnade Ekström åter, ty han kände sig så ovanligt trött.

Oroliga drömmar skrämde åter upp honom.

Hushållerskan kom då fram till sängen, visade honom receptet och sade, att hon nu skulle springa till staden efter medikamenterna.

Ekström, som inte alls ville veta af det, gjorde invändningar, men kvinnan lät ej afhålla sig; hon lät frukosten stå och gaf sig i väg.

Ekström hade råkat i svårt misshumör för detta störande af hans kroppsliga välbefinnande.

Han hade under de senaste dagarna af sin bortovaro åter längtat hem till sin lilla stuga, men när han nu var där, kände han det inte längre hemtrefligt.

Nu längtade han bort igen, men måste stanna.

Så gick hela dagen, utan att någon förbättring inträdde. Af medicinen, hvilken för öfrigt, såsom han förutsett, ej hade någon som helst verkan, gjorde han ett ytterst måttligt bruk.

Hushållerskan stannade kvar hos honom nästan hela dagen, hon var så bekymrad och ville stanna äfven öfver natten.

Men det förslaget motsatte sig Ekström på det bestämdaste.

Kvinnan aflägsnade sig alltså tramemot kvällen. Men i det samma kom fjärdingsmannen och bad att få tala med den sjuke.

Hushållerskan släppte in honom, men stannade själf utanför dörren.

Efter en liten stunds samtal med den sjuke, begaf sig fjärdingsmannen åter i väg.

Hushållerskan stod kvar där ute för att stänga dörren, och hon följde sedan efter mannen.

Hon hade ej långt att gå för att komma till sin bostad, dit hon nu ämnade sig.

Så långt kom hon dock ej, innan hon ännu en gång måste vända tillbaka.

SJUTTIOFEMTE KAPITLET.

Ett oväntadt besök.

Fjärdingsmannen, som af Ekström blifvit bjuden på en cigarr, hade strax tändt den och gick nu med den i munnen vägen framåt, ungefär tjugo steg före hushållerskan.

Då mötte honom en ung man, som bad om eld och äfven fick låna sådan.

Han tackade, gick vidare och mötte så äfven hushållerskan. Då stannade han åter och frågade, hvar herr Simon Ekström bodde.

— Jo, han bor där, svarade den tillfrågade och pekade på Ekströms nätta boningshus. Men, tillade hon, han ligger sjuk och kan nog inte ta emot någon i dag.

— Men det är alldeles nödvändigt, att jag får tala med honom. Jag kan försäkra er, att herr Ekström skall tacka mig, för det jag kommer till honom.

— Männe det? undrade kvinnan och betraktade närmare den unge mannen. Hvem är ni då egentligen?

Främlingen, som var snyggt klädd och på hutvudet bar en bredbrättig hatt, svarade:

— Jag lärde känna herr Ekström i Norrköping, och det skall glädja honom mycket att få återse mig.

— Hvad heter ni då?

— Det kan väl inte vara af något intresse för er. Jag kommer inte i någon dålig afsikt; gå nu bara med mig, och ni skall få se, att jag ej har något ondt i sinnet.

— Nå ja, jag måste i alla fall öppna, för man kan inte begära, att Ekström ska' stiga upp. Jag har en nyckel till ytterdörren. Kom bara! Men jag skulle ändå vilja veta, hvad ni vill, så att inte Ekström möjligen blir ond på mig, för det jag skaffar honom på halsen ett besök, som han inte alls vill veta af.

Främlingen svarade:

— Var bara inte ängslig för det! Herr Ekström blir i stället säkerligen mycket glad, och äfven mig skall det glädja att redan i dag få träffa honom. Det bedröfvar mig mycket att höra, att han är sjuk.

— Ja, det är mer än ledsamt, suckade kvinnan och gick bredvid främlingen tillbaka till stugan. Han måtte på sista tiden ha varit utsatt för häftiga sinnesskakningar. Det har till och med förefallit mig, som om han gått och förälskat sig där nere i Norrköping.

— Hvad ni säger! utlät sig främlingen. Jag däremot anser, att herr Ekström ej är så pass varmblodig, att han skulle kunna bli förälskad. I yngre år hade det kanske varit möjligt, men sådan jag funnit honom i Norrköping, synes det mig otänkbart.

Man hade nu hunnit fram till stugan.

Hushållerskan tog fram nyckeln, men tvekade att öppna.

— Men hvem är ni då egentligen? frågade hon. Säg mig det först!

— Hvarför frågar ni så misstroget? Herr Ekström skall genast känna igen mig, och sedan skall ni däraf inse och förstå, att vi verkligen äro goda vänner. Eller tror ni inte det?

— Och hvad har ni i knytet, som ni bär under armen? frågade kvinnan nyfiket vidare.

— I det har jag kläder. Eftersom jag ej har någon orsak att strö ut mina pengar, begaf jag mig från staden till fots hitut och tog då med mig allt mitt bagage.

— Ni synes mig vara en rätt underlig människa. Men jag vill i alla fall släppa in er. Men vänta lite!; vi ska' först se, om inte Ekström af sparsamhetsskäl släckt ljuset. Det vore visserligen

inte på sin plats. Hos en sjuk bör det brinna ljus hela natten. Men jag vet ju, att han i alla fall alltid brukar släcka det.

— Nej, det brinner ljus där inne.】

— Ja visst. Nå, det är bra. Då sofver han nog inte ännu, menade hushållerskan.

Hon öppnade och gick före in.

Främlingen behöll hatten på hufvudet och stannade tåligt i förstugan.

Kvinnan gick in i rummet.

— Ekström, sade hon, nu är det åter igen någon här, som vill tala med er.

— Mätte hin anamma den, hvem han än är! svarade den sjuke. Jag vill vara i tred.

— Men det är en riktigt snygg ung man med en så'n behaglig röst. Han säger, att han blifvit bekant med er i Norrköping, och att ni skulle bli mycket glad öfver att få återse honom.

— Inte i dag åtminstone, förklarade Ekström. Men hvem är det då? Kanske samme en, som förut var här, Hummel?

— Ni menar den länge bängeln? Nej, den är det inte. För honom hade jag inte alls öppnat. Hade det varit han, så hade jag nog i stället skaffat mig en stör, lika lång som han själf, och med den jagat bort honom.

— Men hvem kan det väl då vara? Det är väl inte möjligen Evald?

— Hvem?

— Jo, min vän, unge herr Zetterling.

— Menar Ekström den rike fabrikörens son?

— Ja visst.

— Nej, han där ute ser inte ut som en rik fars ende son, tvärtom, det tyckes vara skralt ställdt för honom, för han bär allt sitt med sig i ett litet bylte.

— Ack, då är det kanske helt simpelt en vanlig luffare. Gif honom en 12-skilling och säg, att han får söka sig natthärberge på annat håll! Och är det så, att han ovillkorligen vill tala med mig, så får han komma igen i morgon bitida.

Kvinnan mottog en slant, som Ekström gaf henne, och gick ut till främlingen.

— Ekström sa', att ni för den här ska' söka er natthärberge på annat håll; men om ni ändtligen vill tala med honom, så skulle ni komma igen i morgon.

Främlingen stod där helt förbluffad.

— Det kan jag inte, förklarade han.

— Hvarför inte? undrade kvinnan. Här har ni tjugufem öre, och mer behöfver ni inte betala för att få sofva i någon af granngårdarna. Ekström behöfver ro för att bli bra igen. Låt honom alltså vara i fred tills i morgon!

Främlingen tvekade.

— Se så, gå nu! fortfor kvinnan. Pockande får ni inte vara, för det anstår er inte alls. Ekström sa' med det samma, att det antagligen var en fattig sate till luffare, som inte visste sig någon annan råd än att be om en slant.

— Nej, någon almosa vill jag inte ha, förklarade främlingen. Jag skulle bara vilja tala med honom. Vi äro ju goda vänner.

— Men i kväll går det inte för sig. Jag stannar heller inte här utan går nu, och då måste också ni ge er i väg. Kom, så för jag er till ett ställe, där ni får stanna öfver natten. Klockan sju i morgon bittida kan ni komma igen, för då är jag här och lagar i ordning frukosten. Då må ni i Guds namn tala med Ekström, och han ger er nog då ytterligare en slant. Jag känner honom ju; han är en alldeles för snäll karl.

Kvinnan vardt icke litet förvånad, när den unge mannen nu i stället för svar räckte henne ett guldmynt.

Hon tog emellertid inte strax emot det utan sade med en afvärande gest:

— Hvad tänker ni på? Nej, nej, jag tar inte emot något. Följ med mig i stället. Ekström vill ha ro. Här kunna vi ju inte stå timtals och prata med hvarandra, för här är så dragigt, så man lätt kan förkyla sig. För öfrigt kan det nu vara liggdags för hvem som helst.

Då yttrade främlingen mera beslutsamt än dittills:

— Jag vill för detta guldmynt ingenting mer och ingenting mindre, än att ni tillåter mig gå in i köket ett ögonblick för att ordna min klädsel.

Hushållerskan fann det betänkligt.

— Det låter sig inte gärna göra, menade hon. Ska' ni ordna något i er klädsel, så kan ju inte jag gå med in i köket.

— Behöfs heller inte, svarade främlingen.

Häremot invände kvinnan:

— Men jag kan väl inte lämna er ensam där heller, för då . .

— Då skulle jag kunna stjäla något, menar ni, töll främlingen henne i talet. Titta här!

Med dessa ord tog främlingen ur fickan upp handen full med guld- och silfvermynt.

Kvinnan trodde icke annat, än att denne person redan förut varit inne på något ställe och stulit, och sade därför:

— Hvar har ni fått alla de pengarna ifrån? Nyss berättade ni ju, att ni gått hit ut till fots ända från staden och kånkat med er allt, hvad ni ägde. Jag måste fråga Ekström. Gå under tiden in i köket!

Hon ansåg det rådligast att nu ej låta den unge mannen gå sin väg, innan hon frågat Ekström, hur hon borde bete sig.

Hon öppnade alltså dörren till köket, och främlingen steg in samt reglade dörren inifrån.

— Det är bra, sade kvinnan. Kan gärna stanna där. Fjärdingsmannen hämtar nog ut dig igen.

Hon gick in till Ekström, som ännu ej somnat. Han frågade henne vresigt:

— Hvad ha ni att underhandla om så länge? Hvad vill karlen ytterligare?

Kvinnan svarade:

— Jag kan inte få i väg honom. För resten förefaller det mig, som om det inte stode rätt till med honom.

— Så-å? frågade Ekström förvånad. Hvaraf sluter ni då till det?

— Jo, svarade kvinnan, först gaf han sig ut för att vara en fattig sate, och nu gaf han mig ett guldmynt. Till sist tog jag emot det, för att ni själf skulle kunna öfvertyga er. Se här!

Det var verkligen en äkta guldta, som hon erhållit.

— Och han visade mig en hel grabbnäfve sådana, fortfor kvinnan. Det är alltså inte gärna möjligt annat, än att den karlen begått en större stöld, så ung han än är. Därför lät jag honom gå in i köket och reglade ytterdörren, så att han ej kan komma ut.

Han sade, att han ville ordna något i sin klädsel. Nå ja, det gör ju ingenting, om han därvid stoppar på sig ett par knifvar, skedar eller något annat af värde; länsmannen tar nog sedan ifrån honom det igen.

Ekström visste icke, hvad han skulle tänka och tro om detta hushållerskans prat.

Äfven på honom gjorde främlingens ankomst så sent på kvällen ett underligt intryck.

Kvinnan funderade icke länge.

— Det är nog bäst, att jag genast springer efter fjärdingsmannen, menade hon.

— Hvarför inte? Jag skulle vilja se karlen, sade Ekström.

Da inföll kvinnan ängsligt:

— Ack, herre Gud, Ekström är ju så sjuk och svag. Tänk, om han märker vår afsikt och skjuter eller sticker ned oss bägge två? När man vågar sig på en sådan som detektiven Spets, som alltid gick beväpnad, så kan någonting sådant bra mycket lättare hända oss.

Häremot invände Ekström:

— Men vi äro ju inte ute på fria fältet utan inomhus, och jag tror heller inte, att jag på ett par da'r blifvit så svag, som ni kanske anser. Jag vill ut.

Han gjorde min af att stiga upp.

— Nå ja, gärna för mig. Jag går ut i farstun, medan ni klär på er, sade kvinnan.

— Gör det; jag behöfver er inte nu.

Hushållerskan gick ut för att vänta, tills de båda männen ordnat sin klädsel, den ene i rummet, den andre i köket.

Ekström var nätt och jämt färdig, när han plötsligt hörde ett gällt skri och ett klingande ljud.

Hushållerskan hade tydligen tappat lyktan, som hon bar.

Nu gick Ekström till dörren, men i det samma störtade kvinnan in i rummet.

— Jesses, min Gud! utropade hon.

— Hvad kommer det åt er? Ni bär er ju åt, som om ni redan fått en kula i kroppen, menade Ekström.

— O, du min skapare! — Ekström! Den lede har kommit in i huset, skrek kvinnan.

— Jaså, tror ni det?

— Det är hin onde lifs lefvande. Som man steg han in i köket, och som fruntimmer kom han åter ut. Han har förvandlat sig till en bildskön flicka. Hvad sägs om det?

Ekström svarade:

— Af en djälvul är det ändå ganska hyggligt. Han kunde ju jika gärna ha kommit i någon skräckinjagande gestalt. Men låt mig se, om det ändå är sannt, hvad ni säger! Jag kan knappast tro det, och det förefaller mig, som sprunge ni i kväll omkring halft drömande.

Då hördes en lätt knackning på dörren.

Ekström ropade vresigt:

— Stig in!

Hushållerskan sjönk ned på en stol.

— Det är den lede, sade hon. Han visar sig ju alltid i en så vacker gestalt och förleder då människorna så mycket lättare.

Hon vågade ej se mot dörren utan vände bort ansiktet och knäppte ihop händerna.

Hon hade i dessa ögonblick af bestörtning den lifliga föreställningen, att det spökade i huset.

Men äfven Ekström förlorade all sin vanliga likgiltighet, ty när dörren nu öppnades, for han baklänges ända till sängen, och kunde endast med möda hålla sig på benen.

Han stirrade på den inträdande personen och kunde icke tro, att han såg rätt.

Därför for han med handen öfver pannan och gnuggade ögonon, men han måste dock medgifva, hvad han såg.

Det var i själfva verket grefvinnan Laura, som nu stod där framför honom.

SJUTTIOSJETTE KAPITLET.

I strid med sig själf.

Den inträdande tog bara ett par steg, hvarpå hon stannade och fäste blicken på Ekström.

En lång stund rådde tystnad, ty ingen af dem yttrade ett ord.

Men hushållerskan råkade i allt större ångest, då hon såg, att äfven Ekström förlorat fattningen och nu stirrade på gestalten med vidt uppspärade ögon och blekt ansikte, sådan, som hon aldrig förr sett honom.

Hon trodde nu, att något trolleri här var å färde.

Äntligen närmade sig Laura den ännu vid sängen stående Ekström.

Strax framför honom stannade hon åter och sade sakta;

— Herr Ekström!

Nu tycktes denne återfå sin fulla besinning. Han skakade på sig, men vände sig missnöjd bort från henne, tog några steg i rummet och sade:

— Hvad är ert ärende?

Han talade i en sträng ton och såg ej på Laura.

Denna svarade lågmält:

— Aflägsna människan där, och jag skall aflägga räkenskap.

Först nu tänkte Ekström på, att hans gamla hjälpreda ännu var närvarande.

Han vände sig till henne och sade:

— Ni kan nu lugnt gå. Kom igen i morgon vid samma tid som vanligt!

Den tilltalade såg på honom med en högst förvånad min och frågade:

— Hvad . . . hur blir det då med henne här?

— Det vet jag inte själf.

Den gamla kvinnan kunde inte alls förlika sig med det, att Ekström nu tänkte stanna ensam med denna människa.

Sådant var inte hans vana, och kvinnan hade allt för stor respekt för denne man, för att hon skulle kunna tro, att han plötsligt fått smak för en mindre strängt sedlig vandel.

Därför gjorde hon honom föreställningar.

— Men, herr Ekström, sade hon, ni får ett dåligt rykte om er. I morgon vet hela socknen det, ifall ni behåller flickan här, och att kasta ut henne på landsvägen, det går ju heller inte för sig. Är hon inte någon djäfvulsperson utan en sådan af kött och blod, så få vi ju inte handla okristligt och stöta ut henne i mörka natten. Det är nog bäst, att jag tar henne med till en granngård, där hon kan få ligga öfver natten, och om så är, kan jag ju sedan komma tillbaka med henne i morgon. Ni kan ju då tala med henne, om ni så önskar. Men nu — nu vore det inte alls passande. Gör det därför inte! Man kunde eljes inte sedan anse er för den i alla afseenden bäste mannen i socknen.

Laura blef otålig.

Den gamla bondkvinnan blef henne besvärlig, hvarför hon önskade att så fort som möjligt kunna aflägsna henne. Därför sade hon:

— Se så, min kära gumma, gå nu! Ni bara stör oss. Kom igen i morgon, såsom herr Ekström redan sagt er! Men sluta för i kväll ert långa tal! Vi ha viktigare saker att tala med hvarandra om.

Eftersom Laura slog an en befallande ton och med gester lärt hushållerskan förstå, att hon fort borde ge sig i väg, samt öfver hufvud betraktade henne som en underordnad person, blef kvinnan förtretad.

Med häftighet svarade hon.

— Nej, mamsell, om ni också är ett aldrig så vackert fruntimmer, hvilket ju ingen kan bestrida, och har fickorna fulla med

pengar, såsom ni visat mig, så får ni det oaktadt inte tro, att ni kan behandla en annan hur som helst. Jag är en hederlig kvinna, men jag undrar just, om ni kan säga det samma om er. Fruntimmer måste ha en smula aktning för sig själfva. Den, som fruktar Gud och bryr sig något om sina medmänniskors omdöme, den ränner inte omkring i karlbyxor, märk det väl, mamsell, och var måttligt stram och stursk se'n!

Laura besvarade denna tillrättavisning med ett öfverlägset leende.

Sedan vände hon sig till Ekström och sade:

— Jag ber er på det enträgnaste, laga så, att denna kvinna kommer bort härifrån; jag är eljes ej i tillfälle att lämna den förklaring, som jag anser mig vara skyldig.

Ekström var ett rof för en våldsamt sinnesrörelse; aldrig hade han kunnat tänka sig, att Laura dolde sig under den unge främlingens mask.

Henne hade han minst af alla väntat; alltsammans föreföll honom ännu nästan som en dröm.

Hur skulle han väl också kunnat ana, det hon kunde vara nog förvägen att åter sätta sin fot på svensk mark?

Mycket, blott allt för mycket hade hans tankar äfven i dag sysselsatt sig med henne; men alltid hade de resulterat i antagandet, att Laura måste hålla sig borta, och att hon, om icke precis af elakhet, så likväl af nöd efter kort sammanvaro åter skilts från Olga.

Detta hade varit Ekströms åsikt, och nu hade Lauras plötsliga ankomst öfverändakastat alla hans förmodanden och slutsatser.

Till hushållerskan sade han:

— Gå ni hem och sörj inte för mig! Jag vet nog, hvad som är rätt, och handlar ej däremot. Var alltså inte orolig! Kom igen i morgon vid vanlig tid!

Kvinnan ruskade på hufvudet och gick.

Hon kunde icke förklara saken på annat sätt, än att Ekström stode i något kärleksförhållande till flickan, och att denna nu sökte göra anspråk på honom.

Hon mumlade:

— Hade aldrig kunnat tro det, att Ekström i sin nuvarande ålder skulle låta fånga sig af en kvinna; men det måste nog vara så, och nu förstår jag också, hvarför han var så sorgsen. Han är nog grymt förälskad, eller också har han låtit tycket leda sig för långt, och denna vackra mamsell, som är van att springa omkring i karlkläder, betjänar sig nu däraf. Unga flickor äro ju nu för tiden så dåliga och så fullslipade. Stackars Ekström! Att någonting sådant måste hända honom i hans sex och fjortonde lefnadsår!

Kvinnan var alltså ense med sig själf därom, att ett kärleksförhållande existerade mellan Ekström och den unga, blonda flickan, hvilken, hvad utseendet beträffade, verkligen behagade henne utomordentligt.

Aldrig förr i sitt lif hade hon sett någon så vacker flicka.

Ekström blef alltså ensam med Laura.

Denna yttrade med deltagande min:

— Jag hörde, att ni är sjuk. Ni steg väl bara upp, emedan den dumma gumman ställde till ett sådant väsen?

— Så är det, svarade Ekström. Men det gör ingenting till saken. Nu frågar jag er emellertid, med hvad rätt ni kommer till mig?

Laura knäppte ihop händerna, såg på honom och svarade:

— Var inte så sträng mot mig, herr Ekström! Jag skulle säkerligen ej ha kommit, om ej den yttersta nöd drifvit mig hit.

— Nöden och därtill den yttersta nöd? Hur är det möjligt? Det lär ju inte fattas er pengar. Min hushållerska sa', att ni visat henne en hel hand full med guld och silfver.

— Pengar fattas mig heller inte, svarade Laura med osäker röst, men det fattas mig ett ställe, där jag kan känna mig något så när säker.

En lätt axelryckning var Ekströms närmaste svar.

Han gick åter några gånger fram och tillbaka i rummet; sedan sade han:

— Har ni intet ställe, där ni är säker? Då är det illa ställt för er. Jag har verkligen hört mycket, ganska mycket om er, se'n vi senast råkades, men tyvärr ingenting godt.

Laura vardt öfverraskad.

Hon hade tydligen icke väntat, att Ekström skulle ha erhållit så grundlig kännedom om hennes föregående.

Om han också själf ännu i någon mån tviflade på, att allt, hvad han hört, verkligen hade afseende på Laura, så måste han dock nu låta sitt tvifvel fara; ty i hennes ansikte kunde man blott allt för tydligt läsa den stumma, men det oaktadt äfven värtaliga bekännelsen om hennes skuld.

Åter igen hade en mycket lång och pinsam paus inträdt.

Slutligen gick Laura hastigt fram till Ekström, fattade hans hand och sade darrande:

— Skydda mig!

Mannen svarade missröjd:

— Precis det samma, som jag redan i Norrköping hörde af er, precis det samma, men ni har inte visat er värd något skydd. Jag vill ej tala om det, som jag från skilda håll fått veta; jag vill heller inte alls undersöka, om allt är sannt eller öfverdrifvet. Det är mig alldeles likgiltigt. Men att jag skall hjälpa och beskydda er, det kan ni inte begära af mig. Att ni ej har något rent samvete, utan att ni gjort er skyldig till mycket, som strider mot lagen, det måste ni erkänna. Och jag skulle göra gemensam sak med er? Nej, gå! Tvinga mig inte att anropa polisen mot er! För resten kan jag knappast stå till svars med det, om jag nu tillåter, att ni aflägsnar er.

Då svarade Laura något säkrare:

— Af den tillåtelsen skulle jag heller inte kunna göra bruk. Man jagar mig öfver allt. Det var min afsikt att i Zürich invänta herr Evald Zetterling, men jag måste hufvudstupa ge mig i väg därifrån. En svår misstanke hade uppstått mot mig. Att där försvara mig, det skulle ha blifvit svårt och skulle framför allt ha tagit lång tid i anspråk. Därför föredrog jag att genom en snabb flykt undandraga mig en fångenskap, som jag verkligen icke förtjänat.

— Icke förtjänat? upprepade Ekström. Är ni då icke den under flera olika namn efterspanade, om hvilken man sagt mig, att hon vore identisk med er?

— Man lägger mig till last mycket, hvarom jag ej vet någonting alls, sade Laura och såg sig ängsligt omkring, tydligen fruktande, att någon kunde komma och upptäcka henne. Men hör mig vidare, herr Ekström! Jag vill rättfärdiga mig för er, vill säga er, hur det gått Olga...

Nu afbröt henne Ekström.

— Ja, tala framför allt om det! sade han. Det är just det, som jag först af allt vill veta, och sedan...

— Sedan, inföll Laura, skall ni ej förskjuta mig. O, jag vet ju, att ni inte gör det.

Ekström såg mot golvet och teg.

Laura fortfor:

— Ni har väl erhållit det bref, i hvilket Olga själf skref några rader?

Ekström nickade.

— Ja visst, svarade han och gick till fönstret.

Han drog undan jalousien och stirrade ut i mörkret samt förblef afsiktligt stående med ryggen mot Laura. Då denna ingenting sade, frågade han:

-- Hvad vidare?

Laura svarade dröjande:

— Jag har gjort, hvad jag lofvade, jag infriade mitt löfte och betriade Olga ur fångenskapen.

— Men hvar är hon nu?

— Hon stannade kvar i Schweiz.

— Och hvarför det?

— Hon skulle här ha varit fullt ut lika osäker som jag.

— Det är sannt. Men om ni kunde våga att komma hit igen, så hade väl Olga ännu större rätt därtill. Var det öfver hufvud hennes fria vilja att stanna kvar, där ni lämnade henne?

— Inte precis det, svarade Laura, men hon var tvungen till det.

— Hur så?

— Genom sjukdom.

Ekström vardt förskräckt.

— Olga är alltså sjuk?

Vid dessa ord vände han sig om.

— Ja, och det är en rätt betänkelig sjukdom.

— Store Gud! Hvad fattas det henne då?

— Hon är alldeles kraftlös, ljud svaret, och det är ju för resten blott helt naturligt. Den långa fångenskapen i förening med modlösheten och mycket annat måste ju till sist bryta en så späd blomma.

Ekström såg nu forskande på henne.

— Det är alltså en betänklig sjukdom? Allmän svaghet, icke sant?

— Så är det, svarade Laura. Hade jag kunnat stanna hos henne, så skulle jag ha blifvit hennes trogna vårdarinna. Men det var inte möjligt. Mina fiender, de samma, som redan i Norrköping så svårt ansatte mig, hade funnit mitt spår och förföljde mig så häftigt, att jag ingenstädes fann någon säker tillflyktsort. Därför gaf jag mig i väg och återvände till Sverige. Jag hoppades, att man minst af allt skulle söka mig just här, men jag bedrog mig. Mina fiender ha gjort allt för att leda polisen på mitt spår. Jag måste fly från den ena platsen till den andra och kom så slutligen till Stockholm för att därifrån söka en tillflyktsort hos er. O, stöt mig inte ifrån er!

Laura kastade sig på knä

Ekström steg åt sidan och sade i sträng ton:

— Jag sade er ju redan i Norrköping, att jag inte alls vill veta af dylika komedier. Förskona mig alltså! Men det ser nu i alla fall ändå ut, som om icke de där medlemmarna af den hemliga förbrytarligan vore de enda, som ville åt er, såsom ni i Norrköping påstod. Nu talar ni ju äfven om polisen. Antagligen förföljer man er för sådana snedsprång, som ni inte alls gjort er skyldig till. Icke sant?

— Jag vill ingalunda bestrida mina förseelser, svarade den tilltalade. Jag vet med mig månget felsteg. Men man har också förtalat mig, man har förstätt att på mig kasta mången misstanke, som egentligen borde falla på andra. Man har tillskrifvit mig så mycket, som jag i verkligheten aldrig begått, och man har tecknat en sorgligt dystert bild af mig för att ge vederbörande anledning att spana efter mig.

Ekström gick åter igen fram och tillbaka i rummet.

Sedan sade han:

— Om skydd och hjälp från min sida kan naturligtvis ej bli tal. Jag kan heller inte ge er något råd. Det bästa hade varit, om ni inte nu visat er här.

— Jag var ju skyldig er räkenskap, svarade Laura och steg nu ändtligen åter upp. Jag måste ju meddela er något om Olga.

— Men ännu vet jag ej, hvar hon befinner sig.

Laura nämnde nu ett namn på en ort, som skulle ligga i kantonen Wallis.

Ekström antecknade namnet.

Därvid anmärkte han :

— Naturligtvis en sådan där liten byhåla, som inte finnes ut-satt på någon karta. Det kan ju knappast självaste hin håle kontrollera, om det nu åter igen är en lögn eller inte.

Åter igen inträdde en lång tystnad.

Ekström var obeslutsam.

Han hade all orsak att önska, att Laura hellre hållit sig fjärran från honom.

Hvad skulle han nu egentligen ta sig till ?

Strängt taget skulle det nu ha varit hans skyldighet att icke låta Laura ge sig i väg utan att i stället öfverlämna henne i rättvisans händer.

Men det kunde han ej besluta sig för.

Visserligen förebrådde honom en inre röst för denna slapphet i uppfyllandet af allmänna plikter, men han kunde i alla fall ej besluta sig för att helt enkelt stänga in flickan, och gå ut och göra anmälan om, att den så ifrigt efterspanade mot all förmodan infunnit sig hos honom.

Han slog sig ned i ena soffhörnet, stödde hufvudet i handen och grubblade.

Laura stod på ringa afstånd från honom med ögonen forskande fästa på honom.

Men hon störde honom ej utan stod där en lång stund nästan orörlig midt emot honom.

Endast hennes barm höjde och sänkte sig våldsamt, och den ångest, som behärskade henne, gaf sig icke endast tillkänna i ansiktets blekhet utan äfven i olika musklers ryckningar, hvilket ägde rum, så snart Ekström genom någon rörelse stegrade hennes spänning.

Ganska länge varade detta, tills Ekström lyfte upp hufvudet och sade :

— Jag vet ingen råd. Inte kan jag skicka i väg er, och inte heller törs jag behålla er hos mig. Hvad väntade ni er, när ni kom till mig? Ni kunde väl inte tänka er, att jag mot all rätt och

plikt skulle gömma er hos mig. Hvad väntade ni er alltså? Tala!
Men så tala då!

Sakta snyftande svarade Laura:

— Jag hoppades finna medlidande hos er, medlidande med en olycklig, som intet annat stöd. ingen annan räddning har än det förbarmande, som hon hoppades finna här.

Hon sjönk ned, lade hufvudet på en stol och grät häftigt.

Den stackars Ekström var i en svår belägenhet.

Liksom förut i Norrköping så intogs han äfven nu af det innerligaste medlidande med den stackars varelsen. Hvad hon än gjort sig skyldig till, såg han dock nu endast, att hon var olycklig, att hon led förfärligt.

Det gjorde den gode mannen i hans hjärtas djup ondt att se henne så, och efter en längre inre strid steg han upp, gick emot henne, böjde sig ned öfver henne och for med sin stora, grofva hand öfver hennes blonda hår.

Sedan rätade han upp sig och sade:

— Lugna er! Jag skall säga er, hvad som är det enda, hvarigenom ni möjligen ännu kan bli hjälpt. — Men i dag kan jag det inte. Gå nu! Men nej! Stanna här; jag bäddar åt mig i köket. — God natt!

Han ville aflägsna sig, men Laura hakade sig fast vid honom och utbrast:

— Nej, stanna här! Ni är sjuk; jag går ut i köket.

— Det behöfs inte, nej, det behöfs inte alls, invände Ekström.

Jag sofver där ute lika bra som här.

Men Laura förekom honom.

Fort skyndade hon ut i köket och reglade dörren efter sig.

På så sätt var Ekström skild från henne.

SJUTTIOSJUNDE KAPITLET.

Syndabekännelsen.

Med dyster min såg Ekström mot dörren, genom hvilken Laura försvunnit.

Sedan ruskade han på hufvudet

Missnöjd kastade han sig åter på sin bädd och utbrast:

— Ack, min Gud, hvarför måste detta hända mig?

Han kastade sig oroligt af och an.

Mången gång tyckte han sig höra den olyckliga flickans snyftningar. Flere gånger steg han till och med upp, smög sig ut i den kalla förstugan och lyssnade.

Han hade icke misstagit sig.

Laura grät häftigt.

Ekström stod där en liten stund liksom fastnaglad. Den feber, som ännu ej lämnat honom, grep honom med ny kraft.

Han smög sig tillbaka in i rummet och sjönk, skakad af en häftig frossbrytning, ned på sin bädd.

Så förflöt natten, utan att Ekström fick en blund i sina ögon.

Ändtligen dagades det.

Han var ej i stånd att stiga upp, och hans tankar virflade om vildt i hans hjärna; det såg ut, som kunde han icke vidare få klart för sig de allra enklaste saker.

Upprepade gånger for han med handen öfver pannan; knappast visste han, hvilken tid på dygnet det var, och först då nyckeln

i ytterdörren gnisslade och den gamla hushållerskan kom, återfick han en smula besinning.

Kvinnan hade tyst och varsamt stigit in.

Hon trodde, att han sof, och ville icke väcka honom.

När hon såg honom ligga där i bädden med vidöppna ögon, blef hon förskräckt och såg frågande på honom.

Naturligtvis ville hon veta, hvad det blifvit af den främmande flickan.

Men Ekström yttrade ej ett ord.

Med en matt rörelse af handen hälsade han på kvinnan.

När hon kom fram till bädden och ville tala med honom, gjorde han en afvärjande gest.

Kvinnan begaf sig nu till köket. Dörren till det fann hon reglad inifrån.

Men då hon knackade, öpprades den strax af Laura.

Hushållerskan såg på den unga flickan med missnöjda blickar; hon såg ju i henne orsaken till alla de förändringar, som på sista tiden försiggått med Ekström, och till och med upphofvet till dennes nuvarande sjukdomar.

Doktorn hade ju talat om en häftig sinnesrörelse som orsaken till sjukdomen.

Det var därför helt naturligt, att hon ville ha i väg flickan härifrån, ju förr, desto hellre.

— Nå-å, mamsell, tänker hon gå nu igen? Jag måste antagligen göra i ordning frukost åt henne, ty jag vet, att herr Ekström är god mot alla människor, och att han inte heller vill skicka i väg er så burdus. Men ni, som har så godt om pengar, skulle verkligen inte behöfva ligga här i köket.

Laura svarade ej.

Om en liten stund, då bondkvinnan redan var i färd med att koka kaffe, frågade hon, om hon finge stiga in till herr Ekström.

— Fråga vid dörren! svarade den tilltalade barskt. Jag vet det inte.

Laura gick nu till dörren, knackade mycket blygsamt på och frågade:

— Får jag komma in?

— Ja, ljud svaret.

Ekström hade, så sjuk han än kände sig, redan stigit upp.

Laura steg in i rummet.

Hon började där genast syssla med att göra i ordning.

— Låt det vara! sade då Ekström och tog afsiktligt på sig en ovänlig min. Min hushållerska har nu i flera år ombestyrt allt det där, och det är inte alls nödvändigt, att ni ingriper i hennes handverk.

Laura satte sig i en vrå och såg bedröfvad ut.

Först då frukosten kom in, tilltalade henne Ekström åter, sägande:

— Sätt er vid bordet och drick en kopp kaffe tillsammans med mig; sedan vill jag upplysa er om, hvad jag anser vara det enda riktiga.

Det förargade i icke ringa grad hushållerskan, att Laura fick ta plats vid bordet.

Hon gick fram till Ekström och brummade:

— Hon kunde väl också lika gärna stanna i köket, hon har väl inte alls här inne att göra, människan.

— Nej, svarade Ekström afgörande, hon stannar här.

Hushållerskan gick ut.

Åter igen teg såväl Laura som Ekström.

Under frukosten yttrades likaledes ej ett ord. Sedan steg Ekström upp, och flickan följde hans exempel.

Den förre tog nu till orda:

— Jag skall säga er, hvad ni kan göra, jag vet för er bara ett medel. Om jag försäkrar, att ni icke undgår ert öde, så måste ni nog tro mig; tar ni bara det allra minsta ert förnuft till fånga, så måste ni inse det. En liten tid till skulle ni ju kanske kunna krångla er undan från ort till ort; men till s'ut finner man er i alla fall. Man söker nu Lilli Hahn likaväl här som i andra land, och ni är antagligen redan innesluten i en ring, som ni ej förmår genom-bryta. Jag hoppas ni medger det?

Laura svarade ej.

Ekström fortfor:

— Jag behöfver ju inte fråga. Ni måste medgifva det, det är ju inte annat möjligt; ni skulle för resten heller inte ha någon som helst fördel af att fortsätta denna manöver. Ju längre ni gömmer er undan, desto mer förbittrad blir man på er, och domen öfver er kommer att bli så mycket strängare. Gör alltså det enda, som

personer, hvilka ångra sina onda gärningar, kunna göra: inställ er frivilligt i polisen! Det är, hvad jag råder er till.

Det hade fallit sig oerhördt svårt för Ekström att uttala dessa ord. På hans dröjande, långsamma tal kunde man blott allt för tydligt höra, att han gaf detta råd, emedan det verkligen var hans övertygelse, att allt annat vore förgäfves.

Laura betäckte ansiktet med härderna och grät; tydligen ville hon inte alls veta af ett sådant råd.

Hon hade väntat sig, att Ekström skulle erbjuda henne en fristad hos sig; hos honom sökte man henne ej. Personligen bekant var hon ej här på trakten, ty unge Adolfsson och hans mor sutto i häkte, och hvad godsägare Stråndberg beträffade, så visste Laura, att han ej umgicks med Ekström.

Eljes var Stråndberg en, som också varit utsatt för Lauras många knep och konster.

Nu trodde hon sig emellertid för någon tid säker hos Ekström och väntade, att han skulle finna något medel, hvarigenom hon med framgång kunde undandraga sig myndigheterna.

Men hennes för resten på mycket sviktande grund uppbyggda plan strandade på den mans ärlighet, hvars skydd hon sökt.

Ekström ville, så som han nu otvetydigt gaf till känna, inte alls veta af det att behålla henne hos sig.

Han förutsåg också, att pratet i byn snart skulle leda därefter, att allas uppmärksamhet blef riktad på henne, och då var det ju snart slut med hennes säkerhet.

Men till och med om Ekström förmått dölja henne för vederbörande, skulle han dock ej ha gjort det.

Sådant stred allt för mycket mot hans rättsinnighet, och han såg för resten inte heller någon fördel däri för Laura.

Följaktligen hade han beslutat gifva henne det råd, som han nu gitvit, och han ville söka lägga sig ut för henne, så att man ej försvårade det steget för henne genom att tillfoga henne offentlig skam; han ville alltså förebygga, att hon fördes som fånge till staden, ja, han hade beslutat att själf följa med henne dit för att öfvertyga sig om, att hon också verkligen följde hans råd.

— Svvara mig! uppmanade han henne nu.

— Jag förmår det inte, svarade hon snyftande.

Då fortfor Ekström :

— Ni tyckes tro, att det för er finnes någon annan väg att förbättra ert öde. Jag vet ingen, oaktadt jag ju är långt mer i tillfälle att kunna lugnt öfvertänka allt än ni själf. Besluta er alltså! Jag är beredd att följa med er till staden. Där må ni säga, hvem ni är, hvad ni egentligen heter; ty antagligen är inte heller Laura Schönthal ert verkliga namn. Vidare råder jag er uppriktigt att yppa hela ert syndaregister. Jag vet mycket väl, att det skall kosta er mycken möda, och att det torde komma att dra långt ut på tiden, men låt ej det afskräcka er! Själffangivelse och en uppriktig bekännelse äro de enda medel, genom hvilka ni kan förbättra ert sorgliga, själföfvällade öde.

Laura invände:

— Aldrig i lifvet kommer jag att göra det.

— Då skickar jag bud på fjärdingsmannen, som bor här strax intill, sade Ekström mycket bestämdt. Ni blir då under långt ogynsammare omständigheter tagen i fängsligt förvar, än om ni lyder mitt råd.

— Ni skall ej prisge mig, sade Laura. Ni är inte så grym, så hårdhärtad. Jag läser det i er min, att ni ej är i stånd därtill. Jag förtjänar det visserligen inte, att ni handlar som en sann vän mot mig, men jag vet, att ni i alla fall skall göra det. Mitt hjärta säger mig det, och det bedrar mig inte.

— Om ändå ert hjärta äfven vid andra tillfällen fått ett ord med i laget! sade Ekström i tvungen barsk ton. Men ni tyckes undan för undan inte alls ha hört ert hjärtas röst. Erkänn nu alltsammans! Hur är det egentligen med er? Hvad har ni allt på ert samvete? Ni afhände godsägaren Gustaf Strandberg, när ni för en liten tid var i hans tjänst, en mängd värdeföremål. Är det sannt?

Laura nickade instämmande.

Skönt! Ni är då den Lilli Hahn, som föröfvade stölden hos honom. Men ni har äfven burit andra namn. En gång stod ni i intimt förhållande till en ung brottsling. Hvad var det ni hette då? Jag skall strax säga er det.

Han tog fram ett papper, såg på det och sade sedan:

— Jag har skrivit upp alltsammans. Ni kallade er då

Feodora Katkow. Antagligen gaf ni er den gången ut för att vara ryska.

Laura medgaf det tigande.

— Ni hette också Annunciata Lundi. Ni gjorde väl då för omväxlings skull en afstickare ned till Italien.

Åter igen bejakade Laura.

Ekström sporde vidare:

— Hvar i Italien uppehöll ni er?

— Jag genomreste hela Italien.

— Men hvar hade ni er hufvudsakliga verksamhet?

— I de större städerna; äfven några hamnplatser besökte jag.

— Och öfver allt efterlämnade ni ett fult minne?

— Inte öfver allt.

— Men på de flesta ställen, anmärkte Ekström. Tala nu bara fullt uppriktigt! Det är hälsosammast för er själf, om ni det gör. Om jag inför rätta lägger mig ut för er, så torde det kanske göra sitt till. Men ni lär ju ha uppehållit er här i trakten för cirka fem år sedan. Stämmer det?

— Ja.

— Hvad hette ni då?

— Mina Fischer.

— Alldeles riktigt. Nå, hvad sysselsatte ni er med då för tiden?

Laura gömde sitt ansikte.

— Ni var ju då knappast femton år?

Flickan erkände äfven det.

— Och redan var ni i grund och botten fördärfvad?

Denna gång teg Laura.

— Säkerligen var ni unge Leopold Adolfsson behjälplig, då han bestal sin mor. Men ni tyckes äfven vid femton års ålder ha förstått att lägga ut edra snaror för männen. Jag hörde af godsägare Strandberg någonting i den stilen.

— Han var en samvetslös karl, som ville förföra mig, syrade Laura knappast hörbart.

— Men kom han inte då i alla fall något för sent? undrade Ekström, som afsiktligt ville bekämpa sina känslor och därför sade Laura alla möjliga bitterheter.

Äfven nu blef flickan svaret skyldig.

Ekström tog åter till orda:

— Ni har ju förvärfvat er allehanda fula meriter, och säkerligen har ni äfven uppträdt under ännu flera namn. Så hette ni ju till exempel, när jag sökte er i Schweiz, Marie Born. Hur kom det sig, att ni så ofta måste byta om namn? Har man aldrig frågat efter edra papper?

— Åh jo.

— Nå, hur redde ni er vid sådana tillfällen? sporde Ekström vidare.

— Bra.

— Ni hade alltså papper på alla dessa namn?

Laura nickade.

— Ni måste alltså ha fört med er en hel samling sådana papper. Hur många hade ni? Tala!

Laura vågade icke annat än lyda.

— Hon var rädd, att mannen skulle uppträda mot henne med den största hänsynslöshet, om hon icke bekände allt.

Ekström sade också, då hon icke ögonblickligen svarade:

— Ni har misstagit er betydligt, om ni tror, att ni kan få mig hvart som helst. Svara! Har ni alltid burit på er de papper, som ni icke var berättigad att äga. Det där skojet har väl bedrivits i stor skala? Tala äntligen!

* Laura såg ej på honom utan böjde hufvudet ända ned till bordskifvan.

Äntligen svarade hon:

— Jag hade vanligtvis tio till tolf sådana papper.

— Ett härligt sätt, menade Ekström. Säkerligen är ni äfven nu försedd med dylika legitimationspapper? Hit med dem! Ni lägger allt, hvad ni bär på er, här på bordet, äfven pengarna. Fort!

Laura steg dröjande upp.

Ekström återtog befallande:

— Fort bara! Antagligen har ni papperen i edra manskläder. Fram med alltsammans, eller jag förskaffar mig det själf utan hänsyn till er person.

Laura smög sig ut ur rummet och begaf sig till köket, där hennes andra kläder hängde.

Ur dem tog hon fram en mängd papper, hvilka dock ej voro förvarade i någon af fickorna utan innanför rockfodret.

Detta sprättade Laura upp på ett par ställen och drog sedan fram det ena papperet efter det andra.

Den gamla hushållerskan såg på.

Nu kunde hon ej afhålla sig från att sjunga ut sitt hjärtas mening.

— Det är verkligen en evig skam, utlät hon sig. Ni borde verkligen inte vidare ha mod att visa er ute bland folk, mamsell. Att gå omkring i karlkläder, det är någonting så afskyvärdt, att ni för ett sådant tilltag borde läggas upp på en bänk och piskas. Är ni väl en kristen människa, som kan bära er åt på det sättet? Fy! Ni borde då riktigt skämmas. Men ni tyckes inte ens ha någon idé om det, som andra kalla samvete.

Laura sade ej ett ord.

Ändtligen hade hon fått fatt i alla papperen. Pengarna hade hon redan förut stoppat på sig, ty hon ansåg det inte rådligt att ha de förvarade i den aflagda dräkten.

Så kom hon åter in till Ekström och lade papperen på bordet tillika med en penningsumma af öfver tjugu tusen kronor.

En god del af den summa, som hon vetat förskaffa sig i Schweiz, hade hon redan hunnit omsätta, ty konsten att spara förstod hon inte alls.

Ekström vardt mycket förvånad.

Aldrig hade han kunnat tro, att grefvinnan Laura bar på sig en så stor summa.

I barsk ton sporde han:

— Hvar har ni stulit dessa pengar?

Laura svarade med darrande röst:

— De äro inte stulna.

— Inte det?

— Nej, jag fick dem af vårt förbunds öfverhufvud.

— Ert förbund? Ert förbrytarband, menar ni väl? anmärkte

Ekström. Det är ju rätta uttrycket, icke sannt?

Laura teg.

Ekström återtog:

— Jaså, ni tillhör alltså det där snygga följet, hvaraf jag oskadliggjort en del? Nåväl, ni kan då heller inte göra någonting bättre än att följa mitt råd.

Därpå granskade Ekström papperen.

Men af alla de namn, som han där läste, fanns ej ett enda af dem. som han redan förut kände till.

Laura hade alltså förberedt sig på, att nu åter uppträda under nya namn.

Med undantag af ett pass, som lydde på grefvinnan Laura Schönthal, fanns här ingenting, som ej var nytt för Ekström.

Och ändå var det en hel samling värdepapper, som den vackra grefvinnan bredt ut på bordet.

Ekström granskade dem. och fann, att de alla voro från olika land.

Sedan han slutat denna granskning, anmärkte han:

— Skada bara, att inte äfven kejsrerliga regeringen i Kina gifvit er ett dylikt dokument. Samlingen skulle i så fall ha varit tämligen fullständig. Men säg, hvar har ni kommit öfver dessa papper? Äro de allesamman förfalskade?

Nu svarade Laura med bestämdhet:

— Nej!

— Äkta alltså, fortfor Ekström. Nå, då måste de vara stulna från andra personer.

— Ja.

— Skönt, att ni är så pass uppriktig.

Med dessa ord samlade Ekström ihop papperen och pengarna samt lade ned alltsammans i sin byrå.

— Se så, sade han, det komma vi att i behaglig tid använda på behörigt ställe. Men tänk nu ännu en gång efter, hur ni ska göra! Om en timme säger ni mig, om ni vill gå med mig till staden, eller om ni föredrar att följa med fjärdingsmannen. Det bär då i väg åt annat håll, nämligen till länsmannen. Mig kvittar det lika, hvilketdera ni väljer.

SJUTTIOÅTTONDE KAPITLET.

Kvinnolist.

Så snart Ekström framställt sitt ultimatum, lämnade han hastigt rummet.

Hans hushållerska vardt icke litet öfverraskad, när han plötsligt ryckte upp dörren och steg ut, ty hon stod där och lyssnade till samtalet.

Men nu for hon hastigt tillbaka, när Ekström, som gick i filtskor, hvilka ej förorsakade något buller, steg ut ur rummet.

Ekström kunde icke underlåta att anmärka:

— Jaså, intrasserar ni er så mycket för det, som försiggår hos mig? Jag försäkrar, att det ej var någon kärleksförklaring jag gjorde fröken.

Hushållerskan smög sig skamsen ut i köket.

Där brummade hon i förtreten:

— Tänk ändå, en så'n massa obehag man kan få för ett så'nt där eländigt fruntimmers skull!

Ekström hade alltså beviljat en timmes betänketid, och man kunde mycket väl tilltro honom det, att han punktligt skulle hålla sig till tiden och sedan göra, som han sagt.

Laura satt där ensam i rummet.

Det var då sannerligen ej att undra på, att den tanken uppsteg hos henne, att hon gjorde klokast, om hon nu öppnade fönstret, hoppade ut och sprang sin väg.

Men hon hade ännu icke helt och hållet förlorat besinningen. Hon visste mycket väl, att den ring, hvarom Ekström talat, var en verklighet, och att hon ej kunde genom'bryta den, åtminstone inte för tillfället.

Hade Ekström bara gått in på att gömma henne några dagar, så hade kanske polisen under tiden kommit att rikta sin uppmärksamhet åt annat håll, så att hon möjligen funnit en utväg.

Men hon hade, såsom det åtminstone ville synas, helt och hållet misstagit sig på Ekström.

Det inflytande, som hon smickrade sig med att ha öfver honom, ville inte riktigt visa sig.

Men hade hon sett denne man, huru han gick omkring där ute i köket med sänkt hufvud och handen pressad mot pannan, så skulle antagligen hoppet, att hon ändå skulle kunna få honom att foga sig i hennes önsknings, å nyo ha vaknat till lif hos henne.

Den gamla hushållerskan utlät sig klagande;

— Ack, Gud, min Gud! Det här kan man ju rakt inte stå ut med längre. Hvad ska' det tjäna till att så där krusa med den mamsellen? Tag henne i stället i armen och kasta ut henne! Nu är ni sjuk och har feber, och i stället för att ligga till sängs och sköta om er springer ni omkring och bråkar, såsom jag mycket väl ser, er hjärna med att utfundera, hvad ni ska' ta er till med flickan. Skicka i väg henne! Hon har ju godt om pengar och drar nog inte i betänkande att ta den förste bäste, som kommer i hennes väg, till älskare. Man ser ju med det samma på henne, att hon måste ha fört ett högst oordentligt lefverne. Med en sådan liderlig kvinns-person borde verkligen inte en man som Ekström alls befatta sig. Och det säger jag rent ut, att jag tycker det var bra illa gjordt af er att låta den människan stanna öfver natten i er bostad. En god och genomhederlig person, som ni i alla tider varit, tillåter sig inte någonting dylikt. Om ni ändå hade låtit mig få gå efter fjärdingsmannen! — Åh, denna människa är en genomfördärfvad varelse. Hvad var det för en massa papper, som hon plockade fram innanför rockfodret? Säkerligen står det inte något godt i dem; antagligen innehålla de bara beskrifningar, hur man lättast skall kunna begå stölder, inbrott och tocket det.

— Gå nu hem till er! sade Ekström. Ni är ju färdig. Så länge som i dag har ni aldrig behöft syssla i köket. Men säkerligen

stod ni också en god stund vid dörren för att höra, hvad vi sade där inne. Gå nu ändtligen! Men det säger jag er: tala inte med någon om flickan! Jag vill inte veta af det.

Hushållerskan såg helt bestört ut.

— 'Hvad ska' jag inte säga? frågade hon.

— Att flickan var hos mig.

— Se, där har man det ju. Men blygs nu själf! Det är alldeles obegripligt, det bär alldeles emot att tro det, att något sådant kunde förekomma hos er. Och om jag berättade det för folk, så skulle de allesamman säga, att jag på gamla da'r också lärt mig ljuga.

— Nå, så berätta då ingenting, på det att man ej må dra er sanningskärlek i tvifvelsmål! rådde Ekström. Men säkerligen pratade ni redan i går.

— Nej, vid Gud, om jag det gjordel bedyrade gumman. Jag följde efter fjärdingsmannen, men vi talade ej ett ord vidare med hvarandra. Flickan var nog djärf att tilltala honom, ja, tänk bara, hon lånade till och med eld af honom och tände en cigarr. Alla möjliga dåligheter har hon lärt sig, till och med att röka tobak. Och en dylik människa tål ni, herr Ek . . .

Denne afbröt med orden:

— Gå nu! Om en timme skall allt vara annorlunda.

— Ska' jag varsko fjärdingsmannen?

— Nej, jag hämtar honom själf, om jag behöfver honom.

Nu ändtligen aflägsnade sig kvinnan.

När hon där u'e gick förbi fönstret, tittade hon nyfiket in i rummet.

Laura stod vid fönstret; men hon drog sig strax tillbaka, när hon fick syn på hushållerskan.

Ekström kom ej in i rummet.

Han bidøde tiden.

Att Laura möjligen kunde göra ett försök att fly, därpå tänkte han ej.

För resten skulle han också ha hört, ifall ett fönster öppnats, och någon annan väg fanns ju ej, på hvilken fången skulle kunnat dra sig undan.

Så förflöt en timme, åtminstone var den i det allra närmaste förliden, när Laura öppnade dörren och steg ut.

Ekström stod där med grubblande min stödd mot köksdörren.
 Laura gick fram till honom.

— Tiden är förbi, sade hon; men jag har ännu ej beslutat mig. Jag kan inte gå med er till staden. Låt mig gå! Jag vill ännu en gång försöka min lycka.

Mannen invände barskt:

— Nej, det blir nu inte utaf. Marsch tillbaka in i rummet, och det ögonblickligen!

Han pekade på dörren.

Laura lydde. Hon gick in, och Ekström följde efter.

— Nu är ni så god och säger mig, hvem ni egentligen är, tilltalade han henne med dommaremin. Hvad heter ni? Är det namn, under hvilket ni lefde i Norrköping, och under hvilket jag lärde känna er, icke ert rätta? Hvad heter ni rätteligen?

Laura teg.

— Nå-å, blir det någonting utaf? Raska på!

Men inte heller denna andra uppmaning hade åsyttad verkan.

Ekström gick efter sin käpp, som stod där i en vrå. Med den i handen sporde han:

— Vill ni nu tala eller inte?

— Nej.

Han höjde käppen.

— Då ska' vi tvinga er.

— Det kan ni inte.

— Vill ni besvara min fråga?

Han höjde käppen ännu högre.

— Slå mig! Det kan ni ju göra, ja, gör det, så länge det behagar er, ända tills jag dör, om ni så vill; men jag svarar i alla fall inte. Mitt familjenamn prisger jag ej.

Ekström kastade ifrån sig käppen, lade armarna i kors och ställde sig så vid fönstret.

Laura gick till det andra fönstret, och det förflöt åter igen en halftimme, hvarunder egentligen ingenting alls hände.

Äntligen vände sig Ekström åter till flickan.

— Gör er redo! sade han. Ni skall gå med mig. Men eftersom jag ej tror, att ni godvilligt följer mig till staden, för jag er till fjärdsmannen och låter honom ta hand om er.

Laura efterkom icke uppmaningen; hon ställde sig nu mot väggen och såg mot golfvet.

— Lyder ni inte och gör, som jag vill, så måste jag verkligen ta till käppen.

— Gör det.

Men naturligtvis gjorde inte Ekström det.

Han råkade i verklig förtviflan och förbannade den stund, då han lärt känna Laura.

Helst skulle han nu velat ögonblickligen lämna sitt hem och resa bort.

Han hade också nästan beslutat sig för att göra det, när Laura plötsligt utstötte ett gällt skri, föll till golfvet och till mannens icke ringa förskräckelse visade alla symptom till fallandesot.

Ekström kunde nu icke göra annat än gå till henne och resa upp henne.

Flickan satte sig till motvärn.

Men med sin öfverlägsna styrka betvang mannen henne fort, kastade henne i sin säng och fasthöll hennes armar.

Tämligen fort lugnade hon sig åter, men tycktes nu vara totalt utmattad.

Ekström visste icke, hvad han skulle tänka och tro om allt detta.

Antingen var förställningen en så mäterlig, som han aldrig förr ens närmelsevis sett maken till, eller också led Laura verkligen af den sorgliga åkomsten.

Genom denna mellankommande händelse hade emellertid Ekström blifvit förhindrad att genast företaga något emot flickan. Hon kunde väl nu knappast resa sig upp ur bädden, ännu mindre gå ut.

Visserligen intogs han af en stark misstanke, att inte heller denna sjukdom var annat än ett välberäknadt bedrägeri, till hvilket Laura på skickligaste sätt i rätta stunden tagit sin tillflykt. Men å andra sidan hade Ekström ett allt för veckt hjärta, för att nu kunna brutølt rycka upp flickan ur bädden och släpa henne med sig till polisen.

Inte heller ville han, eftersom ju den möjligheten ändå förefanns, att hon ej förstälde sig, låta tillkalla en rättvisans tjänare och till honom öfverlämna den olyckliga i detta tillstånd.

Det var nu en gång så, att Laura ej var honom likgiltig, han kunde icke längre dölja det för sig.

Hur upprörd han än var öfver hennes många fula streck, förmådde han dock icke helt och hållet undandraga henne sin sympati, inte ens med uppjudande af alla förnuftsskäl.

Han ville afsky, hata och förakta henne, men det var honom omöjligt, och när han såg henne ligga där så blek och hörde henne jämra sig, då blef han ännu vekare om hjärtat, och tårar fyllde denne starke och i vanliga fall inte alls blödsinte mans ögon.

Laura fick alltså tills vidare vara i fred, och när den gamla hushållerskan på middagen kom igen, tann hon till sin stora öfverraskning, att den främmande mamsellen ännu ej gifvit sig i väg, att hon fastmer nu låg i Ekströms bädd.

Vid denna syn slog kvinnan ihop händerna öfver hufvudet och utbrast:

— Ekström, tag inte illa upp, men sannerligen tror jag inte, att ni blifvit förryckt.

Den tilltalade svarade dystert:

— Jag kunde ingenting göra åt saken; flickan har ju fallandesot.

Hushållerskan utstötte ett genomträngande skri.

— Kors i Herrans namn! tog hon sedan vid sig: Det är ju en smittosam sjukdom. Vet inte Ekström det, som är en bildad man? Kasta för Guds skull genast ut henne! Så långt behöfver man irte drifva sin kristliga kärlek till nästan, att man drar sjukdom och död på sig. Jag är också en godhjärtad människa och vill gärna bistå min lidande nästa, när jag kan; men jag säger er i alla fall det: kasta ut henne!

— Den sortens kärlek till nästan känner inte jag, förklarade Ekström. Tills vidare stannar hon kvar här; jag måste öfvertyga mig om, huruvida de symptom, som jag iakttagit, upprepas eller ej. Skulle det bli fallet, så kommer jag att ombestyras, att hon blir förd till ett sjukhus.

— Ja, det blir nog det bästa, åtminstone blir ni henne då kvitt, sade hushållerskan med en allt annat än medlidsam blick på Laura. När allt kommer omkring, är det nog ändå så, att den onde fört hit henne, och vore man det minsta vidskeplig, så måste man verkligen tro, att hon vore en häxa.

Hushållerskan vågade sig inte alls fram till bädden och uppehöll sig för öfrigt så litet som möjligt i rummet.

Hon lagade i ordning den enkla middagsmåltiden, dukade fort in den och försvann sedan hastigt åter ut i köket.

Ekström frågade Laura, om hon ville äta. Med en skakning på hufvudet nekade hon.

Då satte sig mannen ensam till bords, men maten smakade honom ej.

Knappast hade han slutat, när Laura skrek till, bet i kudden och kastade sig af och an, under det fradga betäckte hennes läppar.

Det hade alltså kommit ett andra epileptiskt anfall.]

Ekström sökte åter lugna henne, han ropade också på hushållerskan. Men denna kom inte alls in, för hon ville inte vidare veta af häxan.

Det andra anfallet hade kommit ungefär klockan ett på midnatten. Ekström beslöt nu att tala med fjärdingsmannen och ville skicka hushållerskan efter honom; men då reste sig Laura upp och utropade:

— Hvad tänker ni ta er till? Hvad är meningen? Haf förbarmande och låt mig stanna kvar åtminstone i dag!

— Hvad skulle det hjälpa? undrade Ekström. Jag skall låta kalla hit doktorn, så får han afgöra, hur det egentligen förhåller sig med ert tillstånd, och se'n får man väl ta in er på ett sjukhus, om det är nödvändigt.

Laura höjde bönfällande händerna.

— Stanna, o, stanna ännu en stund! Det går nog öfver. Prigif mig inte åt skammen! I morgon följer jag med er, jag svär, att jag då ej skall motsätta mig, ja, jag skall ange mig själf. Vid Gud och allt heligt svär jag, att jag skall göra det.

Ekström gaf ej mycket för hennes bedyranden, men åter igen tog medlidandet, som blott allt för mycket understöddes af hans obetvingliga böjelse för denna flicka, öfverhanden.

Följaktligen dröjde han ännu; men doktorn ville han i alla fall skicka bud på.

Han ropade in hushållerskan.

Denna kom nu ända till tröskeln, och Ekström gaf henne i uppdrag att hämta läkaren.

Hon gick genast.

Laura gömde ansiktet i kudden och snyftade. Ekström flyttade fram en stol, satte sig bredvid sängen och betraktade den olyckliga med bittra känslor.

Doktorn infann sig snart. Den lärde herrn såg förvånad på Ekström när han i dennes bädd varseblef en ung flicka.

— En sjuk-kvinna kom i går kväll till mig; jag antar, att hon har fallandesjuka. Vill herr doktorn vara god undersöka, hur det egentligen står till med henne?

Läkaren kände Laura på pulsen, lade därvid märke till, att hon var en mycket vacker flicka, frågade Ekström om allt, hvad han iakttagit vid de båda anfallen, och sade sedan:

— Det är intet tvifvel underkastadt, att hon lider af detta olycksaliga onda.

Denna diagnos ställde han med högviktig min och den största bestämdhet.

— Och finns det ingen hjälp? frågade Ekström.

— Kanhända, menade doktorn. Jag kan ej så noga förklara det för er, eftersom ni ej är fackman; jag anser, att man här borde använda den hemlighetsfulla naturkraft, som vi lärda kalla elektricitet. Närmare kan jag ej förklara det för er, ty jag måste då använda en mängd facktermer, och jag kan ju inte begära, att ni ska' kunna följa mig på detta vetenskapliga område.

— Jag skall låta föra flickan till ett sjukhus, svarade Ekström.

— Det är det riktigaste, instämde doktorn. Jag skall för resten komma hit en gång till i dag. Skulle ett nytt anfall inställa sig, så ska' vi söka mota det. Tyvärr är det ett mycket dunkelt kapitel i vetenskapen, hvarom här är fråga, och till och med vi läkare äro ännu ej fullt ense om, huruvida vi i hvarje sådant fall böra använda samma metod eller ej. Jag har på senare tiden iakttagit någonting liknande hos kalffvar . . .

— Jag tackar er, afbröt Ekström. Det intresserar mig verkligen inte att få veta någonting vidare därom. Jag måste låta forsla i väg den sjuka. Jag tror för öfrigt inte, att herr doktorn behöfver besvåra sig hit någon mer gång.

— Åh, jag ber, jag kommer så gärna, sade läkaren, och kanske slumpar det då så till, att ett anfall inställer sig, just som jag

är här. Jag skall i alla händelser se till, att jag i afton kan dröja kvar en längre stund hos er.

Ekström svarade ingenting härför; han ledsagade läkaren till ytterdörren.

Under tiden uppdök blixtnabbt utanför fönstret en gestalt och knackade sakta på rutan.

Laura höjde på hufvudet.

Personen där ute gjorde en mängd tecken med fingrarna. Laura nickade, och inom några sekunder hade de båda gjort sig förstådda af hvarandra.

När Ekström tagit afsked af doktorn och kom tillbaka till sjukbädden, klagade och jämrade sig Laura.

Hon hade grävt ned ansiktet i kudden, och den ena handen för med krampaktiga rörelser fram och åter genom det rika, beundransvärdt vackra håret.

Hushållerskan tyckte nu, att man genast borde vidtaga anstalter för att få i väg den främmande flickan; men Ekström ville ej veta af det. Han förklarade, det han måste fortsätta sina iakttagelser.

För resten vore det väl, menade han, inte gärna möjligt att redan i dag föra flickan till staden, emedan man nog först måste höra sig för, om där fanns plats ledig på något sjukhus, där man ville ta emot en sådan patient.

SJUTTONIONDE KAPITLET.

Ejärtnupen.

Det började redan skymma. Vädret var otrefligt, ty det blåste hårdt, och snön föll tätt.

Ekström afstod därför från att i dag göra några vidare anstalter; han nöjde sig med fortsatta observationer, och omkring klockan fem på eftermiddagen inställde sig verkligen ett tredje anfall.

Det var häftigare än de båda föregående.

Laura sprang upp ur bädden, kastade sig på golvet, och det kostade till och med den jättestarke Ekström möda att få henne i säng igen och där fasthålla henne, tills hon lugnat sig.

Nu var hon åter förskräckligt matt; hennes jämmer upphörde, hon låg där med slutna ögon, och endast barmens häftiga rörelser tillkännagåvo, att det ännu fanns lif i henne.

Det blef kväll.

Hushållerskan infann sig naturligtvis åter.

I rummet rådde den största stillhet och tystnad, ty Laura tycktes ha somnat, och Ekström satt på soffan samt studerade uppmärksamt de falska legitimationspapperen, som han nu åter tagit fram.

Han granskade dem mycket noga, men kunde ej falla på den misstanken, att ett enda af dem var förfalskadt.

Alla stämplat och underskrifter, som fordras på ett sådant

papper, funnos där, och det på ett sätt, som ingalunda tydde på efterrapning.

Men det märkvärdigaste var, att alla dessa papper innehöllo en fullständigt öfverensstämmande beskrifning på Lauras person, de måste följaktligen allesamman ha blifvit stulna från ljuslagda, högväxta, blägda fruntimmer.

Härtill måste naturligtvis ha användts en ansenlig apparat, och säkerligen hade många olika personer deltagit i de stölder, hvilkas resultat nu voro förenade i Lauras händer.

Häraf kunde man åter igen sluta till, att Laura inom förbundet spelat en mycket viktig rol, ty en underordnad person skulle man omöjligen ha varit behjälplig på detta sätt och ställt dylika medel till hans förfogande.

Den stackars Ekström måste medgifva, att hans sent vaknade kärlek valt ett mindre lämpligt föremål.

Han stirrade med tröstlös min ned på papperen, hvilka ju ej voro annat än ett intyg om Lauras onda gärningar.

Sedan såg han åter igen på den sofvande, och fortfarande syntes det honom otroligt, att den unga flickan med de milda dragen och det fina ansiktet, som låg där sjuk i hans bädd, kunde ha begått dylika missgärningar.

När hushållerskan kom igen, fann hon Ekström sittande där i dystra tankar.

Hon tilltalade honom med orden:

— Hon är alltså fortfarande kvar?

Ekström teg.

Men kvinnan fortfor:

— Det ser ju ut, som tänkte den mamsellen inkvartera sig här för längre tid. Ekström har öfver hufvud en rätt underlig tur med sina bekantskaper.

— Var tyst med ert prat! sade Ekström.

Det hjälpte emellertid inte.

Kvinnan hade för mycket på hjärtat för att kunna tiga.

— Förut var den länge bängeln här, som skulle arbeta i trädgården, sade hon.

Hon menade Lukas Hummel, hvilken Ekström härbergerat i sitt hem några dagar.

Han gjorde emellertid ingenting, fortfor kvinnan, utan satt inne hela dagen i ända och kludrade på ett papper. Han sa', att han tecknade figurer; men vid närmare betraktande voro hans teckningar endast en förening af större och mindre bläckplumpar af olika form. Men i alla fall tyckte jag mera om den långa odågan än om detta fruntimmer, som kom hit i karlkläder och med cigarr i munnen. Nog har jag lärt känna åtskilliga liderliga personer i min dag, men med henne där kan dock ingen jämföras, och det är verkligen stor skam för ett kristligt hus, att man låter henne stanna kvar ett helt dygn. Men i morgon kommer hon förmodligen i väg. Jag väntar det med säkerhet, Ekström.

Denne svarade ej.

Han samlade i stället ihop papperen och kastade med en missnöjd åtbörd ned dem i en draglåda.

Sedan började han gå där fram och tillbaka.

Då tog kvinnan åter till orda:

— Ni tycks hvarken tänka på mat eller dryck, Ekström. Ej att undra på, flickan där har förstört er aptit.

— Prata inte så mycket! atvisade henne Ekström. I morgon kommer hon till sjukhuset, och därmed punkt.

Hushållerskan vände tillbaka ut i köket för att tillaga kvällsmaten, hvilken hon sedan serverade Ekström.

Denne sade då:

— Låt maten vara kvar där ute, så att den håller sig varm! Jag vill vänta, tills hon vaknar; kanske kan hon då äta en smula.

Hushållerskan invände:

— Men det är väl ändå inte alls nödvändigt att göra så många omständigheter med flickan. Den människan är knappast värd en bit torrt bröd. Jag skulle sköta om henne på helt annat sätt, om jag bara hade någonting att säga. Jag vet en doktor som nog fort skulle bota henne, och den står där.

Hon gick efter den i ett hörn af rummet stående käppen och fortfor:

— Det vore nog bra mycke' lämpligare att ta till den här. Den skulle nog göra henne frisk igen. Ja, låt mig stanna här som sjuksköterska, och jag tar fortare bugt på henne än ni. Mer hon är ung, och hon behagar er, jag vet det mycket väl; vi äro ju alla människor af kött och blod. Det är nu en gång så och

icke annorlunda. Men sorgligt är det, att Ekström, som kunde få den vackraste och bästa i hela socknen, knyter intimt förhållande med en i alla afseenden tvetydig person. Ni ska' få se, att ni snart får ett dåligt rykte om er.

— Jag hoppas, att ännu ingen vet någonting härom, sade Ekström strängt.

— Jag har inte skvallrat ur skolan, försäkrade kvinnan. Jag talar bara med mig själf om henne. Jag skall heller inte förråda något; och om hon i morgon är borta, tänker jag: ur åsynen, ur tankarna. Om ni bara inte fjärdingsmannen kommer på besök igen!

— Det tror jag väl inte.

Kvinnan fortsatte ännu en stund sina betraktelser, tills Ekström sade:

— Säkerligen vänta edra barn redan på er; om ni ej har någonting vidare att göra här, så kan ni ju gå hem till dem.

Den tilltalade gick.

Länge dröjde det ej, innan Ekström hörde någon knacka på dörren.

Han öppnade, och fjärdingsmannen ville stiga in.

— Jag har visserligen brådtom, yttrade den besökande, men eftersom jag ändå var i närheten, ville jag titta in för att höra, hur det nu står till.

— Jo, jag tackar, svarade Ekström, det är bättre, för eljes vore jag nog inte uppe.

— Det gläder mig, menade den andre. Jag tog med mig en får riktigt god konjak. Kanske jag kan få lof att bjuda på ett glas?

— Nej, tack, afböjde Ekström trakteringen. Jag har ännu en smula feber och får därför inte dricka någon sprit.

— Ett enda glas skadar nog inte, tvärtom, menade den andre. Det är en extra fin sort, för den kostar två kronor buteljen. Kom alltså!

Fjärdingsmannen lät ej uppehålla sig länge utan steg in i rummet, där hans blick genast föll på sängen.

— Ah! utlät han sig då.

Ekström teg, under det den andre, som redan ur fickan dragit upp en butelj, stod där som förstenad och bara stirrade på

Laura, hvilken låg så, att man kunde se hennes ansikte fullständigt.

Ändtligen utbrast han åter:

— Hvad tusan nu då, Ekström? Det är ju helt simpelt en skönhet. Men hur har den kommit i er säng?

— Emedan hon är sjuk, svarade Ekström. I går kväll kom hon hit och bad om nattkvarter. Jag var inte mycke' lifvad för det, men hon bad för själ och pina att åtminstone få stanna i köket, och därvid blef det, såsom min gamla hjälpreda också kan intyga.

Fjärdingsmannen lade handen på hans axel och sade:

— Det behöfs ju inte, för jag tror er naturligtvis på ert blotta ord, käre Ekström. Jag vet ju, att allt orätt är fjärran från er. Men det var självaste tusan, hvad den flickan är vacker. Äfven jag skulle kunna bli förtjust i henne.

— Det betviflar jag inte, svarade Ekström. Men tyvärr har hon ett stort fel.

— Fel? Hvilket då? frågade den andre. Hon är kanske inte så alldeles oklanderlig i sitt lefverne?

— Det vet jag inte, förklarade Ekström. Däröfver kan jag ej yttra mig. Men hon är behäftad med en sorglig sjukdom; hon har nämligen fallandesot.

— Nej, men är det möjligt? Hvilken skada på ett sådant kvinnfolk! utlät sig fjärdingsmannen och knäppte ihop händerna.

Han gick nu närmare och betraktade den sofvande flickan med den största uppmärksamhet.

Ekström började känna sig nästan hemsk till mods. Han måste söka afleda den besökandes uppmärksamhet från flickan. Därför sade han, då fjärdingsmannen nu allt för deltagande böjde sig ned öfver Laura:

— Nå ja, eftersom Svensson varit nog vänlig och omtänksam att ta med sig medicin åt en sjuk, så ta vi oss väl ett glas då. Det kan ju, som sagdt var, inte skada.

— Det är just, hvad det inte gör, försäkrade den andre.

— Nå, så kom hit då; här ä' glas. Tillåt mig fylla dem!

— Var så god!

— Det är gjordt. Skål!

— Ja, skål! svarade nu fjärdingsmannen och kom till bordet

samt fattade det ena glaset och klingade med Ekström. Måtte ni snart bli frisk igen och äfven hon där!

— Det gifve Gud! svarade Ekström och drack.

Fjärdingsmannen hade visserligen vid sin ankomst betonat, att han hade brådtom och ej finge stanna länge, men nu satte han sig i alla fall.

— Ekström har då i alla fall en märkvärdig tur, sade han. Det bevisas nu åter igen däraf, att denna vackra flicka kommit just till er. Aldrig har någonting sådant hänt mig.

— Det kommer sig nog däraf, att Svensson är så benägen att i främlingar se missdådare. Om till exempel denna flicka kommit till er, så hade ni kanske tvärt fört i väg henne till länsmannen. Hos mig har man ej att frukta någonting sådant, och därför bli folk förtroendefulla.

— Ack ja! Men Ekström har då också ett alldeles särskildt rykte om sig för välvilja och ädelmod. Det hör man ju dagligen, och det är välförtjänt. Mitt yrke däremot har det med sig, att man är misstrogen mot sådana, som man inte alls känner.

Ekström nickade instämmande.

— Det är nog så, sade han. Men det var rysligt, hvad jag känner mig matt. Jag är långt itrån frisk ännu, det märker jag.

— Och då har Ekström ändå låtit störa sig af henne där, sade den andre med en blick på Laura. Ni kunde ju ha haft bättre ro, men säkerligen blef ni i stället mycket glad, när ni fick detta besök. Men hvad sa' er hjälpreda om det?

— Jag har inte frågat henne.

— Och i förtroende sagdt, fortfar den andre, har inte Ekström funnit flickan på minsta vis misstänkt?

— Hvarför frågar Svensson det? Jag har, som ni vet, hunnit till den åldern, då man samlat tillräckligt med erfarenheter, och hade jag trott, att jag för denna persons skull icke vore säker, så hade jag naturligtvis visat henne på dörren.

Fjärdingsmannen suckade.

— Ni är nu en gång en lycklig människa, sade han. På er springer någonting så vackert så att säga rakt i famnen, och jag kan inte ens få fatt i de personer, som jag på tjänstens vägnar söker. Länsmannen har varskott mig och tillsagt mig hålla utkik

efter en flicka, som för några år sedan uppehöll sig här på trakten, och som nu är efterlyst, emedan hon begått en mängd brott både i Sverige och i utlandet. Man vet, att den jätan, som gemenligen kallas vackra Lilli, begifvit sig till Stockholm, och länsmannen tror, att hon nu stryker omkring i omgifningarna, eftersom hon förr haft sin verksamhet här. Hundra kronor kontant får jag, om jag lyckas få fatt i bedragerskan. Jag har också redan anhållit ett par fruntimmer, men den rätta var intet af dem. Nog är det retfullt alltid.

— Ja, det är ju rätt förargligt, instämde Ekström. Men det är nog inte så lätt att få fatt i en sådan, som flackar världen omkring och ej har någon varaktig stad

— Åh, det är en fördömdt svår uppgift; men eftersom det är utfäst en belöning för hennes gripande, så tycker jag, att lika gärna jag kunde förtjäna den som någon annan.

— Det är väl ändå vanskligt nog, för ni känner henne väl inte, eller hur?

— Visserligen inte, men jag har fått en noggrann beskrifning på henne, och så lär det finnas ett alldeles säkert kännemärke på henne.

— Så-å.

— Ja, på högra öfverarmen har hon ett märke, som ej går bort, och som man med säkerhet kan känna igen henne på. Sannerligen har jag inte god lust att äfven undersöka er sjuka.

— Låt det vara! invände Ekström. Ni ska' väl inte störa flickan i sömnen heller. Jag slår vad, att hon, så snart ni rör henne, får ett anfall igen, och det kunna vi ju inte riskera.

— Men jag känner verkligen ett alldeles oemotståndligt begär att närmare undersöka hennes öfverarm. Bara den högra; den andra behöfver jag inte alls se.

— Men hon ligger just nu på högra armen. Störa vi henne, så får jag bara ett förfärligt besvär med henne. Svensson har väl någon gång sett personer, som lida af fallandesjuka, få sådana där anfall! Erkänn, att det inte är vidare trefligt att vara närvarande och inte alls veta, hvad man ska' ta sig till. Och i betraktande däraf, att jag nu själf är långt ifrån kry, måsts väl ändå Svensson bespara mig ett sådant obehag.

Då svarade den tilltalade efter något funderande:

— Nåväl, jag kommer då igen i morgon bittida; då ska' väl ett passande tillfälle erbjuda sig. Hon sofver väl inte hela dagen i ända heller. I morgon bittida alltså.

— Ja, i morgon bittida, instämde Ekström och tillade: Då erbjuder sig nog tillfälle icke endast till det utan äfven till mycket annat.

Den andre sneglade fortfarande på Laura, så gärna skulle han velat med det samma granska hennes högra öfverarm.

— Ljuslagd är hon också, sade han, i det han steg upp och närmade sig bädden. Och vackert blondt hår har hon, precis som den där Lilli Hahn. Sannerligen, hade jag inte redan förut vid ett par tillfällen misstagit mig, så skulle jag anse denna flicka misstänkt.

Ekström blef åter ängslig. Han var rädd för, att den andre kunde gå så långt, att han rent af tvingade Laura att följa honom.

Men det ville Ekström bespara henne. När det gällde Laura, var han mot sin vilja så hjärtnupen.

I morgon skulle emellertid, det var hans fasta beslut, den slöja falla, som ännu hvilade öfver hennes person.

— Låt alltsammans bero till i morgon! sade han till den besökande. Jag tillåter inte, att flickan störes. Nu tänker äfven jag gå till hvila. Antingen lägger jag mig här på soffan, eller också går jag ut i köket. Men det är kanske ändå inte rådligt, ty om hon midt i natten vaknar, börjar skrika och rasa och ingen då är hos henne, så skulle hon kanske lätt kunna tillfoga sig någon skada.

Ekström tog sig friheten att ännu en gång fylla glasen. Åter igen klingade dessa.

Plötsligt såg den besökande på klockan.

— Nej, men är det redan så sent? utbrast han. Då måste jag tvärt ge mig i väg. Det skulle kunna hända, att länsmannen söker mig just i kväll. I morgon träffas vi alltså igen. Klockan åtta är jag nog här, såvida jag inte får något särskildt föhinder.

Han räckte Ekström handen till afsked och gick. Utkommen mumlade hon för sig själf:

— Ljus är hon. Om det rent af skulle vara . . . men nej! Det är ju inte möjligt. Men hundra kronor kunde verkligen vara bra att ha. Jag måste följaktligen syna hennes öfverarm.

Därmed marscherade han i väg hemåt.

Men Ekström sträckte ut sig på soffan.

Laura hade hört hvarje ord af de båda mennens samtal. När fjärdingsmannen gått, gled ett leende öfver hennes drag; ! detta ögonblick tycktes hon ej hysa några farhågor, ja, det framträdde till och med nu i hennes ansikte ett hånfullt drag.

ÅTTIONDE KAPITLET.

Mordbrand.

Så snart den besökande gått, lade sig Ekström och försökte sofva, men kunde det ej. Han fördjupade sig allt mer och mer i tankar, och i stället för att bli sömnig, blef han ännu mer vaken.

Laura rörde sig nu och lade sig på rygg.

Då steg Ekström upp och gick fram till henne. Hon låg nu så, att han kunde stryka upp hennes högra klädningsärm, och han beslöt göra det.

Redan var han nära därän att få se hela hennes vackra, runda öfverarm blottad; nu måste det ödesdigra kännemärket visa sig för hans blickar.

Men då for flickan upp och såg storögd på honom, liksom hade hon plötsligt vaknat ur sömnen.

Stammande frågade hon:

— Hvad vill ni?

Ekström drog sig skamsen tillbaka.

— Ingenting, ingenting alls, svarade han och satte sig.

Laura frågade icke vidare, hon visste mycket väl, hvad han haft för afsikt. Åter igen låtsades hon sofva.

Den ena kvarten efter den andra förfliöt. Då öfvervåldigades till sist äfven Ekström af sömnen, och det var det, som Laura väntat på. Hon reste sig upp och spejade omkring i det svagt upplysta rummet.

Hon sökte efter vapen, men kunde ej upptäcka något sådant, hvarför hon riktade sitt ögonmärke på dörren till den kammare, som låg bredvid rummet.

Kanske funnos där sådana föremål, som hon sökte.

Hon steg upp, smög sig genom rummet och ville öppna dörren till kammaren, men fann den reglad. Följaktligen var hon nödsakad att strax åter afstå från sitt förehafvande.

Nu lämnade hon rummet, gick ut i den med tegelsten belagda förstugan, smög till ytterdörren och sökte efter en nyckel.

Men inte heller här fann hon någon sådan. Antagligen hade Ekström gömt den, och hushållerskan hade, såsom hon alltid brukade göra, då hon aflägsnade sig, läst dörren utifrån.

Laura gick tillbaka in i rummet, drog undan jalsierna och öppnade ena fönsterhalfvan.

Vädret var afskyvärdt. Vinden dref en massa snö rakt i ansiktet på henne, men hon lät ej det afskräcka sig; hon såg en god stund ut genom fönstret och kastade bara då och då en blick tillbaka på den sofvande mannen.

Plötsligt gick hon till bordet och släckte lampan. Sedan återvände hon till fönstret och lyssnade med spänd förväntan.

Hon tyckte sig höra ett knarrande ljud, men aktade sig att göra något tecken eller att på något vis förråda, att hon befann sig vid fönstret.

Nu hörde hon steg. De ljödo taktmässigt i marschtempo

Laura blef ängslig och stängde fönstret samt drog för jalsien, men stod kvar.

Då hörde hon en mycket försiktig knackning. Ett glädjeskimmer flög öfver hennes ansikte, och hon öppnade åter fönstret, men helt försiktigt och bara på glänt.

Då såg hon ett henne välbekant ansikte.

— Vi äro här; hviskade en person, som stod utanför dörren.

— Skönt! svarade Laura.

— Nå, ska' det braka an nu? frågade den andre.

— Inte ännu. Vänta! Han har nyss somnat.

— Mycken tid kunna vi ej förlora, fortfor den andre i hviskande ton; en halftimme är det högsta vi kunna medgifva.

— Hvarför det?

— Det ska' du få veta sedan.

Laura nickade.

Hon stängde åter dörren, smög till sängen, satte sig där och gaf akt på Ekström.

Denne sof oroligt, hans läppar rörde sig, och en gång tyckte sig Laura till och med höra sitt namn; det såg ut, som drömde han om henne.

Flickan pressade hårdt ihop läpparna, och tårar fyllde hennes ögon.

— Hur helt annorlunda kunde icke allt vara! mumlade hon för sig själf, och förtviflan hotade att bemäktiga sig henne.

Men hon slog åter bort de dystra tankarna.

Halftimmen var snart förbi.

Då knackade det tre gånger taktmässigt på fönstret.

Laura gick åter dit, öppnade, kastade en ängslig blick på Ekström och stack sedan ut hufvudet.

Åter igen såg hon framför sig den man, som förut talat med henne.

— Vi äro tio, sade denne. Hur ska' det nu bli? Ska vi bara göra hälften af det, som på eftermiddagen tillkännagats, eller alltsammans?

— Hälften, svarade Laura.

— Hva', du vill då, att vi ska' skona honom?

— Ja, det vill jag, för han har varit god mot mig; jag tillåter inte, att något ondt tillfogas honom.

Mannen där ute hånlog.

— Nåväl, svarade han, vi vilja då för denna gång undvika det. Kanske kurerar honom den fingervisning, som vi ge honom. Gör dig redo!

Efter ytterligare något hviskande mottog Laura af mannen

ett föremål, som han tryckte i hennes hand. Det var ingenting annat än en dyrk.

Med den gick Laura ut och bearbetade tyst köksdörren med sådan skicklighet, att den snart gick upp och hon kunde komma in i köket, där hon hade sina manskläder hängande.

Fort bytte hon nu om kläder och kom sedan tillbaka in i rummet.

Med samma dyrk öppnade hon här byrålådan, hvori Ekström lagt ned hennes papper och pengar.

I största hast stoppade hon åter på sig alltsammans och skyndade sedan till fönstret igen samt lämnade genom det rummet.

Det såg ut, som hade Ekström afsiktligt ej gjort något för att omöjliggöra eller ens försvåra hennes flykt; åtminstone trodde Laura det.

I själfva verket hade Ekström tänkt sig det, att hon, medan han sof, nog kunde företaga sig hvarjehanda och därför äfven fly; men han var så fast öfvertygad därom, att hon det oaktadt skulle hemfalla åt sitt öde, att han knappast trodde, det hon ännu en gång skulle försöka undgå det.

Dessutom hyste han den hemliga önskan, det han aldrig måtte bli nödsakad att spela någon rol vid Lauras häktande; han var emellertid förberedd därpå och äfven fast besluten att föra henne till polisen i staden.

Enligt allt att döma skulle nu det besparas honom.

Laura var åter ute i det fria.

Invid landsvägen träffade hon på tre personer, som höllo flera paket i händerna.

— Nu kan det braka an, sade en af dem. Det är nu intet hinder vidare, sedan du lämnat kåken.

Laura fattade den, som först ville sätta sig i rörelse, i armen, men han ryckte sig lös.

— Vi ska' inte göra honom illa, sade han. Skonar elementet honom, så må det vara händt! Vi bekymra oss icke vidare om hans person, det lofva vi dig.

Laura teg, men hon darrade häftigt.

Då tilltalade henne en annan med orden:

— Fort i väg! Vi följa dig ett stycke. Förmodligen hinner

du så långt i natt, att du i morgon bittida är utanför det område, där man nu särskildt spanar efter dig. Men nu i väg!

Två män fattade henne i armarna och drogo henne med sig bort.

Laura hade hunnit knappa tre hundra steg från vägen ut på ett gärde, där hon endast med svårighet kom framåt, när ett ljusken flammade upp vid Ekströms boningshus.

Strax därpå såg man mörka gestalter skynda tvärs öfver vägen. De skingrade sig åt flera håll.

Snart stod Ekströms boningshus i ljusan låga.

Den fortfarande tätt fallande snön och den därpå nödvändigtvis förorsakade vätan hejdade visserligen i någon mån elden i dess framfart; men skickligt och beräknande måste den ha anlagts, ty det dröjde ej länge, innan lågorna slog ut genom ett vindsfönster och snön törs vann för hettan. Det måste alltså redan brinna inuti huset.

Lyckligtvis hade Ekström vaknat.

Rummet, hvori han sof, fylldes allt mera med rök.

Ekström sprang upp, öppnade äfven den andra fönsterhalfvan och såg sedan mot sängen.

Den var tom.

Hvart hade Laura tagit vägen?

Kanske hade hon till följd af den allt mer besvärande röken stigit upp och skyndat ut. Kanske låg hon där nu afsvimmad i förstugan eller i köket.

Ekström tänkte långt mer på henne än på sig själf.

Äfven han skyndade ut ur rummet.

I förstugan kunde han ännu röra sig och andas. Han begaf sig till köksdörren och stötte hastigt upp den. Därvid lade han inte alls märke till den omständigheten, att den ej var reglad.

När han stött upp dörren, slog en tjock rök från köket emot honom. Det var alltså omöjligt att intränga i detta rum.

Han måste följaktligen afstå från att söka Laura här, i all synnerhet som lågorna nu slog ut litet hvarstades och det sprakade och knakade öfver allt, så att man inte ens kunde tänka på att här söka rädda något.

Det värsta var emellertid, att det ännu rådde den största tystnad i granngårdarna.

Man hade valt en tid, då allt var försänkt i den djupaste sömn.

Ekström slog nu fort alarm och kunde, eftersom han ju måste lämna hemmet, ingenting vidare göra för att söka hejda eldens vidare framfart.

Han väckte grannarna; dessa kommo utrusande, och det råde snart en förfärlig uppståndelse i hela byn.

Alla skyndade till olycksstället, och här var snart en stor folkhop församlad.

Men ett fattades, och det var sprutan, hvilken mordbrännarna antagligen burit bort.

Man anskaffade i en hast hinkar och ämbar, men med dem kunde man ej mycket uträtta.

Huset stod ej att rädda, och man måste nöja sig med att söka begränsa elden till detta enda hus. Till och med det lyckades endast med den största ansträngning.

Det blef ingen ro i byn på hela natten. Brandredskap anskaffades från flera håll, men det var då redan för sent.

Ekströms lilla hem låg där inom kort i grus och aska.

Elden hade gripit så fort omkring sig, att man icke ens lyckats rädda något af lösöret, åtminstone högst obetydligt.

Bland de få föremål, som beslutsamma män så att säga ryckte ur lågorna, fanns äfven ett minne, som Laura kvarlämnat, nämligen den fruntimmersdräkt, som hon under sin vistelse hos Ekström burit.

Tills vidare lade ingen märke till dessa kläder, ty man tänkte endast på att begränsa elden, hvilket var så mycket värre, som snön upphörde att falla och blåsten i stället tilltog.

Med förenade ansträngningar lyckades man emellertid hejda det lössläppta elementet.

I den tidiga morgonstunden stod emellertid Ekström där invid ruinerna af sin egendom, men icke förtviflad, nej, lugn, ja, till utseendet nästan likgiltig.

— I Guds namn! sade han, när han lämnade brandstället för att söka tak öfver hufvudet på annat håll.

ÅTTIOFÖRSTA KAPITLET.

Husvill.

Bland dem, som verksammast deltagit i släckningsarbetet och gjort allt för att rädda, hvad som räddas kunde, var fjärdingsmannen.

Nästa förmiddag hade denne de räddade klädespersedlarna liggande på bordet framför sig och betraktade dem med högst tankfull min.

Därvid yttrade han för sig själf:

— Det fruntimret var inte hans lycka utan olycka. Det skall snart visa sig, om hon brännt inne eller ej. Jag tror inte, att hon gjort det.

Han var mycket förtretad, ty han påstod, att han just vid den tid, då han fått se eldskenet och därigenom tvungits att skynda till olycksstället, funnit ett färskt spår af den vackra Lilli, och att han ofelbart skulle ha fångat henne, om icke elden utbrutit.

Vid middagstiden begaf han sig åter till Ekström, hvilken begifvit sig till gästgifvargården, där gästgifvaren beredvilligt åt honom upplåtit ett af sina privata rum.

Fjärdingsmannen beklagade Ekström, som genom eldsvådan förlorat så godt som allt, hvad han ägt, och frågade, hur det gått med den där flickan, ettersom man hittills ej kunnat upptäcka hennes förkolnade lik bland ruinerna.

Men eftersom han äfven talade om kläderna, kunde Ekström snart med bestämdhet förklara, att deras ägarinna ej brunnit inne, ty hon hade legat påklädd.

I det afseendet var alltså fjärdingsmannen lugnad, och nu klagade han blittert öfver, att det slumpat så rasande dunit till, ty hade inte eldsvådan kommit emellan, så skulle han nu ha haft den vackra Lili fångslad till händer och fötter i sitt våld och kunnat öfverlämna henne till länsmannen. Det skulle ha inbringat honom mycket beröm och dessutom hundra kronor kontant.

— På så sätt har den ene hjälpt den andre, sade han; ty om den person, som var hos er, icke brunnit inne, så var hon i maskopi med mordbrännarna, och dessa voro säkerligen också medlemmar af den där ligan, till hvilken äfven Lili Hahn hör.

Ekström medgaf en sådan möjlighet.

Han var så medtagen och kände ingen lust att inlåta sig på något långt rasonemang.

SjälF kunde han icke tro, att Laura burit sig så afskyvärdt åt mot honom, därtill hyste han allt för stor sympati för henne.

Däremot ansåg han verkligen medlemmar af den där hemliga ligan för gärningsmännen och menade, att man iscensatt allt detta bara för att kunna befria Laura, fastän ett dylikt brott ej varit af nöden; ty man kunde ju förstå det, att hon måste ha gifvit sig i väg, innan elden utbröt.

Eldsvådan skulle antagligen tjäna till att afleda allas uppmärksamhet från det snygga följet, så att detta med Laura kunde undkomma oantastade.

Dessa voro de tankar, som sysselsatte den stackars Ekström.

En undersökning af vederbörande angående eldens uppkomst gaf vid handen, att den enligt all sannolikhet blifvit anlagd.

Ekströms grannar voro likaledes allesamman af den åsikten, att ett brott här förelåg, och att eldsvådan icke var en ren olycks-händelse, men ingen af dem kunde gifva den minsta antydning om, hvem som utfört detta lömska dåd.

Emellertid var nu Ekström befriad från nödvändigheten att lämna Laura i rättvisans händer.

Det var icke så svårt att genomskåda, hur saken hängde ihop. Vederbörande började genast anställa energiska spaningar.

Men dessa gällde icke direkt Laura, ty Ekström nämnde in-

genting därom, att han förmodade ett sammanhang mellan den främmande flickan och mordbrännarna.

Han trodde heller inte själf, att Laura velat hans olycka, en så svart otacksamhet ansåg han henne ärdå inte i stånd till.

Eldsvådan hade närmast till följd, att vederbörande vände uppmärksamheten från den vackra Lilli och i stället med all ifver sökte efter mordbrännarna.

På så sätt lyckades Laura oantastad komma bort från denna trakt, dit man spärat, och där man följaktligen spanat efter henne.

Fjärdingsmannen svor på, att han skulle ha fångat den vackra Lilli, om bara inte Ekströms hus råkat i brand.

Men hvad hjälpte nu det? Hon var försvunnen, och man hade åter förlorat hennes spår.

Ekström måste nu lämna byn. Att inkvartera sig hos någon af grannarna, det var inte a'ls i hans smak

Till Stockholm ville han heller inte flytta, och därför funderade han på att återvända till Norrköping.

Han önskade få tala med Evald för att ännu en gång rådgöra med honom om allt.

Men sedan ämnade han draga sig tillbaka och slå ned sina bopålar någonstädes ute på landsbygden, ty i en större stad blefve det för dyrt för honom att letva.

Att vidare medverka vid realiserandet af Evalds planer, det drog han sig för, emedan Laura stod i förbindelse med dem. Han kände nämligen, att han ej hade hjärta att med all nödig energi uppträda mot denna flicka.

Och med halfheter hade han aldrig i sitt lif befattat sig; där han icke kunnat med all grundlighet ingripa, där hade han hellre helt och hållet dragit sig tillbaka.

Nu måste först af allt den svårigheten öfvervinnas, som för honom låg i bristen på alla tillgångar. Det var emellertid icke så synnerligen svårt.

Ekström hade lånat flere personer i byn pengar, och dessa voro nog hyggliga att, fastän det icke precis var deras skyldighet, genast anskaffa och återbetala de små beloppen.

På så sätt fick Ekström ihop ungefär hundrafemtio kronor, och med den summan ville han, trots sin vacklande hälsa, ge sig i väg.

Till Evald skref han tills vidare ingenting om de olyckliga händelser, som inträffat, för honom ville han muntligen berätta, hvad som hänt honom.

Hvart de papper och pengar tagit vägen, som Laura nödtvunget lämnat honom, det visste icke Ekström.

Man fann intet spår af dem, hvarför han förmodade, att hon åter satt sig i besittning af dem. Visserligen hade hon därvid måst begå inbrott, men sådant generade henne nog inte alls.

Inting kunde i det fallet bevisas, eftersom byrån brunnit upp, och inte heller kunde någon med visshet säga, hvart flickans manskostym tagit vägen, hvilken hon varit iklädd, då hon kommit till Ekström.

Tvifvelsutän hade hon betjänat sig af den vid sin flykt, såvida hon inte på något hemligt sätt kommit öfver andra kläder. Den där olycksnatten kunde det ju ha hänt åtskilligt Ekström ovetande.

För honom var det emellertid bisaken.

I det stora hela befann han sig i en rätt miserabel sinnesstämning, och hvad som mest af allt förtröt honom, det var, att han trots allt om och om igen beklagade Lauras försvinnande och kände hemlig längtan efter henne.

För sig själf höll han i tankarna de längsta moralpredikningarna, han ville ovillkorligen slå bort den föreställning, som oupphörligt förtöjlde honom, han kunde icke behärska sig, och en dunkel aning sade honom, att han ännu ingalunda sammanträffat med Laura för sista gången, hur mycket han än från det kallt beräkande förnuftets synpunkt önskade det.

Det blef alltså att taga afsked af de goda sockenborna, och Ekström gjorde ingen hemlighet af, att han antagligen nu skildes från dem för alltid.

Man beklagade det allmänt och sökte till och med förmå honom att ta tillbaka det ordet, men det lyckades ej.

Särskildt bedröfvad var fjärdingsmannen, hvilken alltid tyckt om och högt värderat Ekström. Och egensinnig, som den bonden alltid var, när han en gång fått någonting i sitt hutvud, påstod han, att hela olyckan härrörde från den unga, vackra flicka, som Ekström inte i tid kört i väg.

Bland annat yttrade han:

— Nu är jag nästan frestad att tro, att vi i det fruntimret i själfva verket hade att göra med den efterspanade Lilli. Ack, om ni ändå låtit mig undersöka hennes öfverarm! Allt skulle då ha varit annorlunda, och olyckan skulle nog helt och hållet ha uteblifvit Ekström skakade hans hand; han ville inte tala om det, som han visste. Han var nämligen öfvertygad om, att Laura, äfven om han tege, aldrig skulle kunna undgå det henne hotande ödet.

För några dagar sedan hade ingen trott, att Ekström skulle komma att så snart ta afsked af sin hemort.

Bland alla sockenborna var hans gamla hushållerska mest bedröfvad öfver, att han nu reste sin väg, och det, såsom han ju själf uttryckligen sagt, för alltid.

Hon fällde bittra tårar och ville inte alls lugna sig, för det hon nu skulle förlora Ekström.

Denne sökte trösta henne, såsom han äfven gjorde med andra, som i honom förlorade ett stöd.

Visserligen lofvade han också att icke glömma dem, men för närvarande var han ej i tillfälle att göra någonting för andra.

Det hårda olycksslag, som beröfvat honom all hans egendom, gaf honom fullt upp att göra för egen räkning; han kunde icke hoppas att så snart öfvervinna den förlusten.

Man beundrade hans jämnmod, och nu visade det sig så tydligt, att han var en ovanlig man, en synnerligen stark karaktär.

Han visste mycket väl, att bekymmersamma tider nu stundade äfven för honom, men därför missröstade han intet ögonblick, och hade icke Laura hos honom framkallat en inre tvedrägt, så skulle säkerligen icke de yttre motgångarna ha bringat honom ur jämvikten.

Stilla lämnade han byn, följd af allas uppriktiga välgångsönskningar. Först begaf han sig in till Stockholm.

Han skulle nog kunnat komma ur sin nuvarande förlägenhet, hvilken ingalunda var ringa, om han bara gått till fabrikör Zetterling och tagit hans hjälp i anspråk.

Hade Ekström tänkt mindre ädelt, än han verkligen gjorde, så skulle det in'e ha varit svårt för honom att andraga sådana skäl, att fabrikören omöjligen skulle kunnat afslå hans bön.

Men Ekström försmådde ett sådant medel, han ville ej skaffa sig hjälp på det sättet.

Han kom i närheten af den fabrik, i hvilket han redligen arbetat, och i hvars storartade uppsving han hade en icke ringa del: men han gick förbi fabrikör Zetterlings dörr.

Ekström var gramse på Evalds far för hans hårdhet mot sonen. Dessutom kände han fabrikör Zetterling tillräckligt väl för att veta, att denne aldrig gjorde någon medmänniska godt af deltagande utan endast af nödtvång.

ÅTTIOANDRA KAPITLET.

Allvarsamma bekymmer.

Ekström fortsatte alltså sin väg, uträttade ett par ärenden i staden och begaf sig sedan till järnvägsstationen.

Åter igen reste han ned till Norrköping med den fasta försatsen att denna gång ej stanna länge där, endast så länge, som det behöfdes för att i samråd med Evald besluta, hvad som nu skulle göras.

Vi ha redan förut antydtt, hvilken ståndpunkt Ekström hädanefter tänkte intaga.

Han var ej hågad att vidare medverka i det, hvartill Evald sträfvade, ty det var ju en fruktlös kraftansträngning; man hade ju grundligt misstagit sig, när man lofvat sig ett godt resultat af Laura medverkan och Leopold Adolfssons häktande.

Ekström kom åter igen helt oförmodadt till Norrköping. När han beträdde Evalds bostad, fann han där hvarken denne eller Hummel.

Den senare hade man ännu kvar i fängsligt förvar, hvartill orsaken mindre var den, att man misstänkte honom för brott i samråd med grefvinnan Laura Schönthal, än den, att Hummels existensvillkor syntes något problematiska.

Man betraktade den länge skrifvaren helt enkelt som lösdrifvare och lät honom därför tills vidare sitta, där han satt.

Evald, som blifvit tillfrågad om honom, hade öppet förklarat, det han ej vore i tillfälle att gifva Hummel mat och husrum; han behöfde inte det och befunno sig ingalunda i sådana förhållanden, att han kunde tillåta sig öfverflödiga utgifter.

Evald var också mycket förbittrad på Hummel, ty denne hade med sitt obetänksamt afsända telegram åstadkommit en förvirring, som öfverändakastat alla tidigare beräkningar.

Hummel stannade alltså tills vidare kvar i polishäktet, fastän man numera icke längre tviflade på, att han var oskyldig, att han ej deltagit i någon af de olagligheter, som Laura Schönthal begått, ja, att han väl knappast känt henne.

Man var snart ense om hans stora inskränkthet, och bloti en enda punkt var ännu dunkel, den nämligen, hvarför Laura velat taga denne man i sin tjänst som sekreterare. Det kunde man inte på villkor förklara.

Det förblef en gåta, hvilken Hummel minst af alla förmådde lösa.

Han påstod med tvärsäkerhet, att Laura insett hans duglighet, och att det i förening med hennes kärlek till honom varit orsaken, hvarför hon önskat ha honom vid sin sida.

Denna förklaring vann emellertid ringa tilltro hos vederbörande, som trots Hummels ifriga argument häri ej ville se orsaken till Lauras påhitt att engagera en sekreterare.

Ekström träffade alltså hvarken Evald eller Hummel, hvaraf han slöt, att den förre med all kraft skötte sin plats, och att den senare vore ur stånd att stifta ny ofärd.

Evald var verkligen strängt sysselsatt, men så lönade det sig nu bra mycket bättre än förut. Hans kunskaper och färdigheter kommo nu till användning och värderades efter tørtjänst; hvarför han med hvarje dag steg allt högre i sin principals gunst.

Han hade icke mycken fritid, och för honom var det rent

af en välgärning, ty han fick på så sätt icke ostördt hänge sig åt de sorgsna tankar, som så ofta inställde sig.

Men han fick heller inte tid att befatta sig med saker, som låge utom området för hans nuvarande verksamhet.

Det gick mången dag, utan att han ens gaf sig tid att genomöfna en tidning.

Häraf kom det sig, att han ej visste något om den eidsvåda, som sköflat vännens hem.

Därför och emedan Ekström i enlighet med sin vana ingenting skrivit därom, trodde Ewald, att vännen nu satt i allsköns lugn i sitt hem och ansträngde sitt skarpsinne för att uttänka något nytt sätt, hvarpå man äntligen kunde erhålla visshet rörande Olgas öde.

En icke ringa öfverraskning förestod alltså vår unge vän.

Ewald brukade numera icke gå hem under dagens lopp, ty ofta blef han inbjuden att äta middag hos sin principal, och var inte det fallet, så brukade han i alla fall äta i närheten af affären för att icke onödigtvis förstöra tid och kraft.

Först fram på kvällen brukade han alltså återkomma till sitt hem.

Ekström var ensam hela dagen och hade mycket tråkigt.

Ändlösa syntes honom timmarna, och när äntligen kvällen kom, började han andas lättare och menade, att det nu ej kunde dröja länge till innan han skulle få träffa Ewald.

Först vid nio-tiden på kvällen sammanträffade de båda vännerna.

Ewald, som nu bytt om bostad och skaffat sig en mera privat sådan, blef högeligen öfverraskad, när han vid sin hemkomst utanför sin dörr träffade vännen Ekström. Han tryckte hjärtligt hans hand och sade:

— Gud ske lof! Äntligen träffas vi åter. Jag har redan så länge längtat efter er. Men hvarför så allvarsam? Om ni inte precis har något glädjande att förtälja, så medför ni väl heller inte någon särskildt ledsam nyhet?

Ekström svarade:

— Ack, det är verkligen långt ifrån glädjande, hvad jag nu måste berätta er. Man har satt eld på min stuga, och hastigt och lustigt brann den ned ända till grunden. Det enda trefliga därvid var,

att det gick raskt, så att alltsammans var undanstökadt på några få timmar.

— Evald trodde i början, att Ekström skämtade, och han frågade honom därför, om det, som han antydt också vore sanning.

— Tyvärr, ljöd svaret. Det vore för mig rätt angenämt, om det bara vore skämt, men det är alltsammans bokstafligen sannt. Det var strax på efternatten, och jag sof ganska godt; men väcktes då af röklukt. Jag springer upp, öppnar fönstret och ser lågorna slå ut ur mitt eget hus. Jag vill försöka rädda mitt lösöre, men det är redan för sent, ty rök och lågor bryta fram öfver allt. För det kära lifvets skull måste jag öfverlämna allt mitt åt elden. Hvad som räddades är värdelöst, och jag står här nu nästan som tiggare. Hvert ska' jag ta vägen? Hvad ska' jag ta mig till?

— Stanna hos mig, sade Evald med en snabb beslutsamhet. Jag har det nu bra, så bra, att jag kan i någon mån afbörda mig min tacksamhetsskuld till er för all er godhet.

Ekström invände beslutsamt:

— Aldrig! Jag ska' väl inte låta försörja mjg af er heller. Hellre skaffar jag mig ett positiv och drar mig fram som vandrande musikanter. Vore Hummel fri, så skulle han få följa med för att sjunga och dansa. Tro mig, käre vän, det skulle komma att regna 10-öringar och hagla 12-skillingar. Jag skulle snart inte längre begråta förlusten af min stuga, och inte heller skrifvaren skulle gräma sig öfver, att han lämnat en lysande bana som handelsresande. Men skämt å sido, ty jag är själf ej upplagd därför i dag. Låt oss öfvergå till våra gemensamma angelägenheter! Hur är det med dem?

— Det är sorgligt ställt, svarade Evald.

— Och hvarför?

— Emedan det fortfarande öfver allt råder samma mörker. Bara en enda händelse har inträffat, som man kan tillmäta någon betydelse.

— Och hvad är det för en händelse?

— Man har funnit och häktat gamla Marie.

Ekström var öfverraskad.

— Gamla Marie i polisens händer?

— Så är det.

— Nå, det låter höra sig. Då ska' vi väl ändå sent omsider få veta, hur den stackars fru Berger måste släppa till lifvet, menade Ekström.

— Så vidt jag vet, sade Evald, har hon inte erkänt någonting alls; hon spelar nu som förut den oskyldige och nästan till idiotism gränsande enfaldiga. Att hennes namn är Marie Fischer, det har hon tillstått, och det lär också ha varit tal om en dotter som skulle heta Mina.

— För tusan, utbrast Ekström, då komma vi ju tillbaka till en gammal bekant.

— Hur så?

— Om en Mina Fischer har jag på sista tiden hört mycket talas. Denna är ingen annan än den person, som efterspanas under namnet Lilli Hahn, och som äfven . . . vänta lite . . .

Ekström tog fram ett papper och fortfor sedan:

— Det är den samma, som äfven heter Annunciata Lundi och Feodora Katkow, och som vi muntligen lärt känna som grefvinnan Laura Schönthal och skriftligen som Marie Born; ty från Schweiz finga vi ju bref från henne under det namnet.

— Inte möjligt.

— Och likväl är det så, Tyvärr har det visat sig, att Laura är en förbryterska, som, så snart hon öppnar munnen, ljuger, och som man inte ens på fem stegs afstånd kan eller bör lita på. Hon var hos mig der natt, då mitt boningshus brann ned.

— Hva'? Hvad ville hon hos er? frågade Evald förvånad.

— Hon bad mig om skydd, eftersom hon förföljdes från alla håll. Jag ville inte låta henne stanna hos mig, ty jag ansåg det orätt att härbergöra en efterlyst person och att för hela världen förtiga hennes närvaro.

— Och likväl stannade hon hos er?

— Ja, ty med mina råd kom jag ingen vart med henne. Jag föreslog, att jag skulle följa henne till staden, och att hon där själf skulle ange sig hos polisen, men det var hon inte med om. När hon ej såg någon annan utväg försökte hon genom böner vinna tid.

— Och det gick ni in på?

— Ja, det gjorde jag, emedan jag såg, att hon var mycket svag, och jag — jag erkänner det för er, käre Evald — äfven jag var svag. Det blef alltså tills vidare ingenting ut:af. Men när hon

märkte, att jag stod orubbligt fast vid mina föresatser, så fick hon tre särskilda anfall af fallandesjuka, af hvilka det ena var våldsammare än det andra. Hvad skulle jag göra? Jag lät hämta doktorn, fastän jag inte håller så värst styft på honom, och om hans förmåga bara vet, att bönderna mest anlita honom för sin fänad. Han kom och fann allt i bästa ordning, det vill säga, han var af den åsikten, att de epileptiska anfällen inte voro hycklade.

— Och det trodde ni också?

— Hur skulle jag väl kunna annat göra? När en så lärd man sade det, så måste det ju vara sannt. Jag undersökte alltså icke vidare saken utar ville nästa dag med Laura gå till polisen. Denna min föresats blef emellertid omintetgjord.

— Hvarigenom då? frågade Evald.

Ekström fortfor:

— Jag hade nästa morgon för det första någonting helt annat att syssla med, ty mitt hem var då en rykande askhög, och...

— Nå-å?

— Jo, för det andra fattades mig det väsentligaste nämligen Laura själf; jag kunde alltså inte gå till polisen med henne.

— Men, hvart hade då hon tagit vägen?

— Hon försvann under natten på ett ännu outredt sätt. Jag vill inte precis påstå, att hon stod i förbindelse med mordbrännarna — ty med sådana hade man att göra — men jag tror, att man utan hennes vetskap försökt befria henne ur mitt våld och därvid tillgripit detta brottsliga medel. Så är det, min käre Evald, och ni kan ju lätteligen tänka er, att jag nu förlorat lusten till allt. Det är inte alls trefligt att nödgas börja på nytt igen för att finna en utkomst. Men i Guds namn gör jag det i alla fall. Här i Norrköping stannar jag dock ej, ty de små resurser, som jag ännu har, förslå ej för att kunna lefva i en stad, där allting är så dyrt.

Evald var mycket nedslagen, när vännen för honom berättat dessa händelser.

Det förvånade honom i icke ringa grad, att Ekström kunde göra det på ett så skämtsamt sätt, och när denne nu slutat, sade han mycket allvarsamt:

— Sorgligt i sanning. Knappast har ni fått fotfäste innan ni förlorar det. Jag återkommer till mitt förra förslag: ni stannar kvar här hos mig, käre Ekström. Jag kan nu sörja för oss bägge

två. Vi ägna oss uteslutande åt den uppgift, som vi tillsammans ålagt oss, dock så, att ni öfvertar de aktiva, jag de passiva rolerna. Personligen kan jag ingenting göra, alldenstund äfven ni anser det vara klokast, att jag i främsta rummet lägger mig vinn om att sköta min plats. Ni har rätt, det kostar mycken själföfvervinnelse och är mycket tryckande att alljämt nödgas tänka, att man egentligen icke företager någonting alls för att gestalta ett kärt väsens öde lyckligare. Men ni har i alla fall rätt. Hvad tjäna alla våra ansträngningar till? Sväfva vi nu inte åter i fullkomligt mörker, där det är oss omöjligt att veta, hvilken väg vi böra välja? Det är ändå bra ledsamt, att ingenting vill leda till målet, att alla våra förhoppningar gäckas.

— Ja, svarade Ekström, denna gång ha vi grundligt misstagit oss. Jag kunde och ville ej tro, att en så ung flicka som Laura kunde vara så fördärfvad. Visserligen gjorde hon inte på mig intryck af att vara någon oskuld, men jag trodde i alla fall, att man genom kärleksfull behandling och något aktgifvande på hennes uppförande skulle kunnat leda henne in på rätta vägar. På Laura kunna vi icke vidare göra räkning. Enligt min åsikt kommer hon att inom den allra närmaste framtiden dela gamla Marias öde; och att hon sedan ej gör något till Olgas förmån, det är helt naturligt. Det vore bara löjligt att antaga, att hon, ifall hon blir häktad, kommer att ta den ringaste hänsyn till oss. För ofrigt var hon ej nöjd med mina senaste råd. Hon trodde, att jag skulle göra allt möjligt för att dölja henne; men det kunde jag ej förmå mig till. Det hade varit en evig skam, om jag för en kvinnas skull vikit af från rätta vägen.

Evald instämde med vännen däri, att man ej längre finge räkna med Laura.

Hans hopp lifvades dock ännu en gång något, när Ekström tag fram en papperslapp och sade:

— Jag har af flickan till och med fått veta Olgas adress, men jag har tyvärr ej kunnat göra något bruk däraf, ty en förfrågan skulle ha varit riskabel. Laura påstod, att vår Olga befinner sig i en liten by i kantonen Wallis; det nästet lär, efter hvad hon upp-gaf, heta Rosendorf. Jag måste erkänna, att jag ej äger tillräckliga geografiska kunskaper för att veta, om det verkligen finnes någon liten byhåla med namnet Rosendorf i Wallis. Det föreföll mig nå-

got tvifvelaktigt, och hade inte Laura klargjort för mig, att hon ej kunde draga någon som helst fördel af denna lögn, så skulle jag inte ens fem minuter ha trott, att hon talade sanning. Slutligen tänkte jag emellertid, att det ej kunde skada att anteckna namnet. Kanske lyckas ni förvissa er om, huruvida det finnes ett sådant Rosendorf eller ej.

— Jag skall försöka ta reda på det, svarade Evald.

— Ja, det lyckas er nog, såvida den byn verkligen existerar. Skulle man inte möjligen kunna få veta det på posten?

— Jag skall ej lämna någonting oförsökt.

Det blef nu äfven fråga om, hvad man hade att göra, ifall den uppgifna byn verkligen fanns.

Naturligtvis tänkte Evald strax på denna omständighet; men Ekström menade, att han för närvarande ej borde bråka sin hjärna därmed.

Ty eftersom Laura ägde en förvånansvärdt liflig fantasi och redan påstått så mycket, som ej fanns mellan himmel och jord, borde Evald också först af allt konstatera, om det äfven vore fallet i fråga om Rosendorf; det vore tids nog sedan att bestämma, hvad som måste göras.

Samtalet rörde sig äfven om Hummel.

Denne hade i väsentlig mån bidragit till att framkalla det närvarande förvirrade tillståndet; ja, antagligen skulle man icke i en hast börjat med sådan ifver spana efter Laura, om icke den galne Hummel afsändt sitt af svartsjuka dikterade telegram.

Ekström anmärkte:

— Må han därför sitta kvar i arresten! När han sedan en gång kommer ut igen, skall han vara en ädel, luttrad själ. Då skall jag nog kunna använda honom, såsom jag från början tänkt mig, och dröjer det bara inte allt för länge, så skicka vi honom till Rosendorf. Säkerligen skulle han äfven roa folket där och synas mera harmlös än någon af oss.

Vännerna tillbringade kvällen tillsammans, men Evald gjorde därunder den ledsamma erfarenheten, att Ekström hädanefter ville hålla sig fjärran från allt verksamt ingripande i de hittills gemensamt bedrifna företagen och planerna.

Han erkände, att han ledsnat, och att han ångrade, det han någon gång blandat sig så myckdt i dessa angelägenheter.

Och fastän Evald ej med visshet kände det egentliga skälet härtill, så anade han det likväl.

Det undgick ej hans skarpsinne, att Ekström hufvudsakligast af det skäl ej mera ville ha med angelägenheterna rörande Olga att skaffa, emedan han fruktade att då ännu en gång möta Laura, att bli nödsakad att energiskt uppträda mot henne och därigenom tillfoga henne skada och men.

Men det tycktes han inte alls vilja göra, och för att icke vidare träffa Olga ville han undvika, att deras vägar ännu en gång korsades.

Däremot förklarade Ekström, att han ej skulle förhålla vännen sitt råd, då denne begärde det.

Men vid sitt beslut att lämna Norrköping och slå sig ned på landsbygden stod han fast.

Evald gjorde bara ytterligare ett svagt försök att ändra denna hans föresats.

Han var hvarken så egennyttig, att han tänkte på egen fördel, ej heller fann han det rättvist att begära, det Ekström skulle ägna hela sin tid åt en så ansträngande och orolig verksamhet, som ju egentligen endast låg i Evalds och hans kärleks till Olga intresse.

Först vid midnattstid slutade detta samtal.

Ekström stannade kvar i vännens lilla, men hemtrefliga kammar och lät äfven förmå sig att stanna hela nästa dag i Norrköping för att tillbringa ytterligare en afton i Evalds sällskap.

Det glädde honom, att denne nu fått en lönande sysselsättning, och härigenom kände han sig på sätt och vis godtgjord för egna ledsamma erfarenheter på sista tiden.

På dagen fick man ej vara tillsammans; men när Evald på kvällen kom hem, berättade han, att han hos sin principal kommit i tillfälle att studera noggranna beskrifningar och specialkartor öfver de särskilda kantonerna i Schweiz, men hur mycket han än sökt, hade han dock ej kunnat finna något Rosendorf i kantonen Wallis.

Alltså hade Laura, bara för att på tillfrågan lämna någon upplysning om Olgas vistelseort, hittat på det namnet och sedan därtill knutit andra osanna uppgifter.

Ekström förblef lugn.

— Ja, det skulle verkligen ha förvånat mig, om det varit

sannt, anmärkte han. Vi se nu, att vi af henne blifvit förrådda och sålda, och jag beklagar, att jag tog någon hänsyn till hennes sjukdom, ty den var naturligtvis bara låtsad.

Han sade detta till Evald, mera för att dölja sina känslor än för att uttala en välförtjänt förkastelsedom öfver Laura.

Så var alltså det sista stöd, som man hittills hatt, borta.

Under sådana förhållanden kunde Evald verkligen inte förtänka vännen det, att denne nu ville helt och hållet dra sig ifrån alltsammans, han gjorde därför heller inte vidare någon invändning här emot.

Ekström yttrade bland annat:

— Det var inte rätt handladt af mig, om jag stannade kvar längre i Norrköping. Jag har nu med er, käre vän, dryftat alla dessa angelägenheter, och kan väl betrakta dem som undanstökade, så pass det under närvarande omständigheter är möjligt. Vi skiljas alltså åter; jag har bestämt mig för att bosätta mig i trakten af Trosa, där jag som barn vistades. Kanske tycker jag om mig där, så att jag stannar där för beständigt. Vi äro då icke långt skilda från hvarandra utan kunna fortfarande lätt umgås. Skulle ni sedan någon gång behöfva mitt råd, så är jag alltid med nöje beredd att fortast möjligt gifva er det. Jag tror emellertid tyvärr, att ni ej så snart skall komma i den belägenheten. Vi ha egentligen återkommit till samma punkt, där vi för flera veckor sedan stodo. Allt, hvad vi försökt, har gagnat till intet.

Evald måste medge det, och just därför afstod han från hvarje försök att förmå Ekström att stanna.

Att denne ej skulle vilja af honom mottaga ett varaktigt understöd, det visste Evald mycket väl; ja, det kostade honom till och med möda att förmå honom att mottaga den summa, som han undan för undan gifvit ut för Evald och i hans intresse.

Endast den verkligt bekymmersamma belägenhet, hvari han genom förlusten af all sin egendom råkat, förmådde honom att slutligen ge vika.

Redan samma afton skildes de båda vännerna vid järnvägsstationen, och Ekström anträdde färden till sitt tilltänkta nya hem.

Sorgsen anträdde Evald återvägen till sin bostad. Han kände sig till mods, som om han för alltid förlorat vännen.

Hur bitter den tanken än var, att Ekström afböjt att vidare

vid hans sida kämpa med honom, så berättigadt var det också under för handen varande förhållanden, att Ekström fattat detta beslut.

Att stanna kvar i Norrköping, det skulle ha varit både onödigt och dyrt, ty man visste ju nu inte alls, hvar Olga befann sig, om kanske redan polisen gripit henne eller rent af förbrytarligan å nyo bemäktigt sig henne.

Man kunde alltså i själfva verket ingenting annat göra än låta händelserna ha sin gång, och därför var det bättre, om man tills vidare afstod från alla rådplågningar och föresatser och först sedan fattade beslut, när man fått klart för sig, hur Olgas öde vidare gestaltat sig.

Om det skulle lyckas snart eller komma att dröja länge, om man kanske aldrig mer skulle få veta någonting om flickan, det kunde ingen nu afgöra.

Tills vidare var det den djupaste tröstlöshet, som bemäktigade sig Evald.

Om det oerhörda bedrägeriet mot Olga, om antagandet att hon vore död, anade han ingenting, och inte heller Ekström hade fått veta någonting därom.

Olga befann sig fortfarande i Schweiz, och den belägenhet, hvori hon där råkat, hade ingalunda medfört någon förbättring, tvärtom.

ÅTTIOTREDJE KAPITLET.

Stackars Olga!

När Laura gifvit de tre gamla kvinnorna i uppdrag att se sig om efter Olga, hade hon icke gjort så dumt, och för resten hade hon ej haft något annat val.

Det fanns, såsom vi redan nämnt, ingen annan förbundsmedlem i närheten, och Laura hade dessutom all orsak att icke mera sätta fullt förtroende till dem, som stodo i närmare förbindelse med den hemliga ligan.

Twisten med Berger hade nu helt annan betydelse än stridigheterna i Norrköping.

Där hade Laura haft med underordnade personer att göra, men nu hade hon blifvit osams med en af ledarna, och det var en helt annan sak.

Laura stod egentligen redan nu helt och hållet utom förbundet, och endast det sätt, hvarpå han för de tre kvinnorna framställt sina upplevelser i Genève, hade hindrat dessa från att likaledes helt och hållet frisäga sig från henne.

Visserligen blef hon sedermera, såsom vi sett, understödd, man iscensätter till och med hennes befrielse, hvartill hon väl själf knappast kunnat göra något; men det berodde på hennes personliga inflytande och kanske också därpå, att de i Sverige kringspidda medlemmarna ännu ej erhållit kännedom om det, som i Schweiz passerat mellan Berger och henne.

På så sätt hade det varit henne möjligt att låta söka efter Olga, och detta sökande kröntes med framgång.

Man fann Olga där, hvarest hon tills vidare tagit plats. men man aktade sig för att träda henne närmare, man hade emellertid ögonen på henne och höll henne under ständig bevakning.

Men till sist ledsnade de tre kvinnorna vid denna vakthållning. De funno det vida angenämare att tillbringa sin tid i tillbakadragenhet i staden och syssla med mindre ansträngande göromål såsom till exempel med att spå i kort och kaffesump med flera sådana små bedrägerier.

Att ströfva omkring i närheten af den lilla bangården, det var inte alls trefligt i längden.

Därför beslöto de att inställa den egentliga bevakningen utan att helt och hållet ta sin uppmärksamhet från Olga. De ville nämligen fortfarande stå väl hos den mycket frikostiga grefinnan Laura.

Girigheten och vinningslystnaden bestämde dessa djupt sjukna varelsers alla handlingar.

Därför ansträngde de sig med att uttänka ett nytt sätt, hur de skulle få Olga bort från bondgården och i sitt våld.

Så alldeles lätt var det verkligen inte. Det dröjde emellertid ej länge, innan de uppgjort en bestämd plan och äfven togo itu med dess realiserande.

Det var ett egendomligt tillvägagångssätt, som kvinnorna bestämt sig för, och det hade bland annat den fördelen med sig, att de själfva drogo direkt nytta däraf.

En af dem smög sig nämligen en kväll fram till bondgården och stal med en skicklighet, som tydde på vana, ett par höns.

Nästa morgon upptäckte bondkvinnan till sin sorg denna minskning bland sitt fjäderfä.

Förutom Olga hade hon i sin tjänst en gammal, halfblind piga. Denna kunde naturligtvis inte gärna göras ansvarig för den begångna stölden.

Det kom alltså mellan bondkvinnan och Olga till ett meningsutbyte, hvarvid den förra beskyllde den senare för vårdslöshet.

Olga försäkrade, att hon stängt alla dörrar, att hon noga sett efter öfver allt och strängt hållit sig till det, som blifvit henne anbefallt.

Dagen förflöt.

Nästa natt kom åter en kvinna, denna gång en annan, och föröfvade likaledes en stöld.

Denna gång utgjordes bytet af två mjölkflaskor, af hvilka den ena togs med och den andra slogs sönder.

Åter igen vände sig bondkvinnan till Olga och gjorde henne förebräelser, hvilka redan nu antogo en häftigare karaktär.

Då beslöt Olga väka en hel natt.

Hon underkastade sig själfmant den mödan, ty hon ville däri-
genom visa sin matmor, hvilken ingalunda varit ovänlig mot henne, att hon ej med otack lönade det deltagande, som hon här rönt.

Men det tilldrog sig ingenting anmärkningsvärdt på hela natten. Bandhunden skällde ingen enda gång; allt var tyst och stilla.

Äfven den därpå följande natten försakade Olga sömnen och vakade.

Men inte heller nu hände någonting. Tredje natten däremot, då Olga nödtvunget måste hvila, blef en kalf bortstulen.

Och icke nog härmed, bondkvinnan fann äfven på morgonen bandhunden död.

Han hade tydligen blifvit förgiftad, och först sedan hade man begått stölden.

Nu blef bondkvinnan aldeles utom sig, och icke endast Olga utan äfven den gamla pigan beskylldes för grof försumlighet.

Olga tördrog allt med det största tålmod; hon kunde ju nu ej åstadkomma någon förändring och måste alltså hålla till godo med förebräelserna.

Den gamla sinnesslöa pigan svarade ja till allt, hvad hennes matmoder sade. Det var henne aldeles likgiltigt, hvad denna yttrade.

Några dagar förgingo, utan att något särskildt inträffade.

Men då begicks åter igen en stöld. Denna gång släpade man bort åkerbruksredskap och matvaror.

Bondkvinnan vardt uppledsen på denna osäkerhet till sin egendom och gjorde anmälan.

Då infann sig med högviktig min en gendarm för att anställa undersökning.

Han menade, att man borde gifva äldre personer företräde och började alltså sitt förhör med den gamla pigan.

Denna beklagansvärda varelse började darra, när hon såg mannen i uniform med den långa sabeln vid sidan.

Han ställde till henne några frågor, hvilka alla hon bejakade, och mannen insåg snart nog hennes otillräknelighet. Denna kvinna kunde icke vara tjuften.

Sedan uppmanade han bondkvinnan att föra fram sin andra tjänarinna.

Olga kom.

Mannen tummade med bägge händerna sina mustascher, intog en imponerande ställning och frågade, hvem hon var.

Det var oerhördt svårt för Olga att besvara denna fråga; ej att undra på alltså, att hon här råkade i stor förlägenhet.

När mannen såg, hur hon bleknade och ej ville sjunga ut, var han strax färdig med sin dom, i det han menade, det hon stode i komplott med tjufvarna, ty endast på så sätt kunde dessa operera med en sådan exempellös fräckhet.

Olga var alltså åter igen misstänkt för oärlighet.

Gendarmen ville genast ta henne med sig, men bondkvinnan motsatte sig det, ty hon kunde omöjligen tro, att den unga och sedsamma flickan förgått sig till den grad.

Olga bedyrade också, att hon ej hade någon aning om, hvem som förgripit sig på hennes matmoders egendom, och erbjöd sig att ännu en gång vaka den ena natten efter den andra, på det att man äntligen måtte komma tjufvarna på spåren.

Hon hade rätt, när hon förklarade, det hennes person ensam ej vore nog att fylla detta värf, hvarför hon föreslog, att man skulle anställa en vaktare, som i nödfall kunde gripa in, om misstänkta personer visade sig på gården eller närmade sig den.

Hennes matmor skulle ha gillat det förslaget, om icke gendarmen gifvit henne en förstulen vink och förklarat, det han först måste fråga sin förman, som här ensam ägde att bestämma.

Sedan gick han med en mycketsägande blick på Olga sin väg och kom ej tillbaka den dagen.

Det oaktadt beslöt sig Olga för att hålla vakt under natten,

och det skulle ha varit henne kärt, om äfven hennes matmor gjort sammalunda, men hon kunde ej förmå henne därtill.

Bondkvinnan förklarade, det hon ej stode ut med sådana ansträngingar, därtill vore hon redan allt för gammal.

Olga var alltså uteslutande hänvisad till sig själf, och åter igen förflöt en natt, utan att någonting inträffade.

Hennes matmor var mycket nöjd därmed och framkom med den naiva åsikten, att det vore bäst, om Olga vakade alltjämt, för då skulle antagligen ingenting hända.

Eftersom det nu förblef lugnt några dagar, vidtog icke heller ordningsmakten några vidare anstalter.

Olga andades lättare. Om hon också icke kunde uppfylla matmoderns underliga anspråk, att hon skulle hålla vakt hvarje natt, så var hon dock så innerligen glad, för det detta visade sig vara öfverflödigt.

Hennes matmor framställde heller inte vidare sin orimliga begäran, och allt kom åter i det gamla hjulspåret.

Olga var i själfva verket mycket omtyckt af sin matmor, ty denna hade i henne en flitig, oförtruten arbetska, som fogade sig i allt; och eftersom de senaste dagarnas ledsamheter icke vidare upprepades, var snart det gamla goda förhållandet återställt.

En hel vecka förflöt, hvarunder man ej hade något att beklaga sig öfver.

Men under söndagsnatten förröfvades åter en ny stöld, och denna gång hade man med en alldeles otrolig djärfhet fört bort en ko. Den nye bandhunden låg där död, och bondkvinnan råkade i verklig förtviflan.

Åter igen föll misstanken på Olga, ty den gamla, otllräkneliga pigan kunde omöjligen vara i samförstånd med tjuvarna. Om hon också haft den onda viljan därtill, så fattades henne likväl nödigt förstånd.

Olga däremot var en klok flicka, af hvilken de förslagna spetsbofvarna mycket väl kunde betjäna sig.

För andra gången gjordes anmälan, och åter igen infann sig gendarmen.

Eftersom Olga icke nöjaktigt besvarat hans senaste frågor, förnyade han dem nu, och flickan uppgaf i sin förvirring ett orätt namn.

Hon medgaf emellertid, att hon var svenska, och att hon ej hade några legitimationspapper.

Gendarmen fann visserligen dessa uppgifter betänkliga, men han var i alla fall för bekväm af sig för att göra väsen däraf.

Hau talade i enrum med bondkvinnan och menade:

— Det bästa ni kan göra är att afskeda flickan. Sedan få vi ju se, om stölderna upphöra eller ej. Mister ni inte vidare någon-ting, så var flickan i samförstånd med tjufvarna och har hjälpt dem. Men fortfara stölderna, så ligger där någon annan orsak till grund. I alla händelser förlorar ni ingenting på det, om ni skickar i väg flickan.

Men bondkvinnan kände medlidande med Olga. Det vore ju inte rätt, eftersom hennes brottslighet icke vore bevisad, och för resten kunde hon ju inte afskeda utan att först säga upp.

Häremot invände mannen:

— Den kommer inte att bråka om den saken, så mycke' har jag här fått klart för mig, och jag har ju redan en mångårig ertarenhet bakom mig, i all synnerhet i fråga om dåliga fruntimmer, för sådana har jag lärt känna tillräckligt många. Mig synes hon misstänkt. Hvarför har hon inga papper? Men jag vill inte bekymra mig därom för att ej störta den bildsköna flickan i olycka. Man har ju också ett hjärta i kroppen, fastän man har till yrke att hålla folk i styr. Men bäst vore, som sagdt, att ni skickade i väg henne.

Bondkvinnan sade, att hon skulle tänka på saken.

Mannen gick och tillkastade i förbigående Olga en förkrossande blick.

För sig själf mumlade han:

— Vore hon inte så öfverdådigt vacker, så hade jag låtit lagens hela stränghet råda; men nu må hin ta henne! Hon får ta lärdom af det, om hon nu knall och fall blir bortjagad.

Men däri hade dan gode manne r misstagit sig.

Olga stannade kvar.

Bondkvinnan var visserligen flera gånger nära därän att afskeda henne, men så snart hon stod framför henne och gaf akt på, hur outröttligt och flitigt hon arbetade, hade hon inte hjärta att vara så hård mot henne.

Åter hade tre dagar förflutit.

Då förröfvades en ny stöld, och denna gång tillgreps kontanter. Mycke' af den sorten hade inte kvinnan, men så försvann också större delen af hvad hon hade.

Men nu blef kvinnan eld och lågor, och i denna sin sinnesstämning sade hon, hvad hon icke i vanliga fall skulle kommit sig för med: hon uppmanade Olga att gå sin väg.

Flickan bedyrade sin oskuld och menade, att hennes matmor kunde ha lagt pengarna annorstädes än på den plats, där hon nu sökte dem.

Kvinnan hade nämligen den underliga vanan att gömma sina pengar i köket.

Hon menade, att man där sökte dem mindre än i skåp och byrålådor, och därför brukade hon förvara dem i en liten grop i en vrå ute i köket.

Den däröfver liggande stenen hade lyfts upp och sedan åter lagts tillbaka på sin plats.

När nu bondkvinnan skulle ta upp en slant ur denna sin sparbössa, fann hon den tom.

Hon menade, att omöjligen någon annan än någon af husfolket kunde vara den skyldige, och då föll skulden åter igen på Olga.

Denna bad sin matmor söka öfver allt, så kanske hon ändå hittade sina pengar.

Det lät kvinnan öfvertala sig till, och då hittades en del af de saknade pengarna i den lilla kammare, i hvilken Olga hade sin bädd.

Det var ju så godt som halft bevis mot Olga, och hon hade endast sin matmoders godmodighet att tacka för, att denna icke genast anmälde henne utan nöjde sig med att skicka i väg henne.

ÅTTIOFJÄRDE KAPITLET.

Bedrägeriet fortsättes.

Den misskända Olga hade ingen annan råd än att ge sig i väg. Hon var nu åter lika öfvergifven som förut.

Hon kunde för öfrigt tacka Gud, för det hon icke blifvit häktad och underkastad ny ransakning.

Mest af allt smärtade henne den omständigheten, att just den person, som varit vänlig och snäll mot henne, trodde sig genom henne ha lidit skada.

Hon vandrade landsvägen framåt utan att veta, hvad det nu skulle bli af henne.

De där tre kvinnorna gåfvo fortfarande uppmärksamt akt på henne, och en af dem lagade så, att hon mötte henne. Hon stannade och tilltalade flickan leende med orden:

— Ah, hvilken öfverraskning! Vi ha ju träffats förut i sta'n. Hvarifrån kommer fröken nu?

Olga suckade.

Hon kände sig i stort behof af tröst, och fastän denna kvinna behagade henne lika litet nu som förut, ville hon dock låta sitt hjärta med några ord.

Därför svarade hon:

— Jag har varit nog olycklig att råka ut för ett missförstånd. Jag hade, sedan jag lämnat min väninna, fått plats som tjänarinna här ute på landet. Men tyvärr fick jag inte länge vara i ro där.

En förskräcklig misstanke föll på mig, så att jag måste betrakta det som en ren lycka, att man nöjde sig med att helt enkelt skicka i väg mig.

— Det var ju mycke' ledsamt, snälla ni, sade den gamla kvinnan deltagande. Ni är ännu så ung och har redan fått pröfva på en så stor olycka. Hvad tänker ni då nu ta er till?

— Det står i Guds hand, svarade Olga. Jag söker en annan plats, och jag är beredd att göra allt, hvad man begär af mig. Här har jag inte varit annat än piga, och någon annan plats lär jag väl inte kunna få. Jag tänker tjäna så länge, tills jag sparat så mycke', att jag kan resa hem igen.

Kvinnan betraktade henne medlidsamt och sade:

— Hvarför ska' ni flacka omkring i världen? Kom till mig! Jag behöfver någon, som hjälper mig.

Olga var inte alls lifvad för att antaga detta erbjudande och teg därför.

Då hon alltså icke gjorde min af att gå in på förslaget, fortfor gumman:

— Ni tyckes besinna er. Det förstår jag verkligen inte. Ni säger ju själf, att ni ej har något bestämdt mål; eller har jag missförstått? Vet ni, hvart ni ska' vända er?

— Tyvärr vet jag inte det. Men nog ska' jag väl få någon sysselsättning, om det också inte blir annat än att valla kreaturen,

— Åh, det är ett besvärligt göra, så det förslår, menade gumman. Ni föreställer er nog den saken mycket lättare, än den i själfva verket är. Det är ett rysligt ansvar, ska' jag tala om. Hur lätt händer det inte, att något kreatur kommer bort! Och då tror bonden tvärt, att vallhjonet på oärligt sätt skaffat sig en biinkomst. Inlåt er alltså inte på det! Ni är ändå född till någonting helt annat än till vallflicka.

— Jag tar, hvad som står till buds, bara jag kan förtjäna mitt uppehälle och få ihop respengar, förklarade Olga.

På enträgen uppmaning af gumman beslöt hon sig äntligen för att antaga den erbjudna platsen hos denna; ty hon sade sig, att det kanske ändå inte vore så lätt att få något annat.

Sedan Olga nu samtyckt, menade å sin sida kvinnan, att hon först ville anställa ett prof med henne.

Olga skulle nog komma att trifvas, fortfor hon; arbetet vore inte tungt och kosten god; dessutom skulle hon få en kontant lön af femton mark pr månad.

Utsikten att få så stor lön hade för Olga stort värde; på så sätt skulle hon ju snart kunna spara ihop de erforderliga respengarna.

Ännu betviflade hon emellertid, att kvinnan talade sanning. Hur skulle väl en sådan kunna betala en tjänarinna så stor lön.

Gumman märkte genast den unga flickans misstroende och lämnade henne därför nöjaktiga förklaringar.

Hon talade om små besparingar, som hon gjort, och redogjorde med en märkvärdig öppenhet för, hur det varit henne möjligt. Hon erkände, att hon förtjänat pengarna med att spä i kort och dylikt.

Och hon fortfor i sina förklaringar:

— Ni tycker kanske, att det är ett alldeles onödigt göra?

— Ja visst.

— Ja, men ser ni, folk vill nu en gång ha det så, och gör inte jag det, så göra andra det, menade gumman. Genève's allra förnämsta damer ha kommit till mig för att låta spä sig. Visserligen kan jag äfven af handens linier förutsäga framtiden, men korten äro mera omtyckta. Det har varit mycket högtställda personer hos mig, och om jag nu säger er, att jag umgåtts med flera grefvar och furstar än mången fru, som går klädd i sammet och siden, så skall ni nog få en annan tanke om yrket. Men jag har i alla fall ledsnat därpå. Jag kan inför mitt samvete inte riktigt stå till svars med allt, hvad jag sagt mina kunder. Därför tänkte jag för mig själf: "Den käre Guden har gifvit dig sin välsignelse, du har en liten samlad styfver och kan nu lugnt skaffa dig ett litet landställe och slå dig i ro". Hvarför skulle jag alltså fortsätta med mitt yrke, som tvingade mig att dagen i ända prata och att säga allenanda vackra saker? Det var inte vidare trefligt, kan jag tala om, och därför är jag nu så innerligen glad, för det jag slutat.

Gumman pratade nästan oafbrutet; Olga däremot sade knapast ett ord.

Snart hade man uppnått en liten stuga.

— Här är jag hemma, här bor jag, upplyste gumman.

Hon uppmanade Olga att stiga in och försäkrade, att därmed ingenting vore afgjort, att därigenom intet tvång skulle utövas på henne.

— Det skulle jag för ingen del vilja, fortfor hon. Tycker ni inte om er hos mig, så får ni redan i morgon dag fortsätta er vandring.

Olga steg in.

Gumman hade det tarfligt nog i sin stuga, och hela hennes kreatursuppsättning bestod af en ko, en gris och tre, fyra höns.

Det var alltsammans.

Däremot hade kvinnan pengar, som hon skrytsamt visade för Olga.

Men det märkvärdigaste var, att hon genast, så snart hon med flickan stigit in i stugan, på bordet lade upp dennas första månads-lön.

Därvid yttrade hon:

— Om ni vill stanna, så får ni er lön i förskott. En slant behöfver man alltid, och jag binder er inte alls längre än på en månad.

För Olga låg det något lockande i detta anbud, men hon betänkte sig i alla fall, ty hon visste ju, att denna kvinna, som nu var så förekommande mot henne, umgåtts med de båda andra spåkvinnorna och Laura.

Hos dem hade ju den förklädnad försiggått, som på Olga gjort ett så ofördelaktigt intryck, hon kunde därför ännu icke riktigt förlika sig med gummans anbud.

— Behåll ni pengarna, antingen ni fortsätter vandringen eller ej! sade gumman. Ni s'annar väl åtminstone kvar öfver natten? Ni har väl ingenting att frukta?

Olga svarade:

— Man nöjde sig med att helt enkelt skicka i väg mig. Mitt samvete är rent.

— Det ser jag ju också på er, förklarade kvinnan. Men stanna nu bara! Säkerligen har ni på sista tiden ansträngt er mycket, så att ni är i stort behof af hvila.

Kvinnan lagade i ordning lite mat, hade också godt vin hemma och talade hela tiden så vänligt med Olga utan att visa den ringaste nyfikenhet rörande dennas förhållanden och föregående.

Det led redan mot kvällen, när hon frågade Olga, om inte denna hade anhöriga och ville skriva till dem.

Olga vardt något förvånad öfver den frågan.

Hon förklarade, det hon nu ej tänkte därpå; när hon kom hem igen till Sverige, skulle hon nog åter sammanträffa med sina gamla bekanta. Men det vore ingen lämplig tid att nu skriva till dem.

Gumman förändrade ej en min.

Hon sade bara:

— Nå ja, har ni inte lust, så är det ju också lika bra

Någonting vidare föreföll ej den kvällen.

Men Olga var mycket orolig.

De senaste händelserna och den främmande omgifningen läto henne ej få någon ro.

Kvinnan förde henne in i en liten skrub, där hon gjort i ordning en bädd åt henne, och menade, att hon tills vidare finge nöja sig med denna sängplats; det vore tills vidare inte annat möjligt.

Olga invände ingenting.

Gumman hade därigenom uppnått det, att hon ostörd kunde mottaga besök af en man.

Med denne talade hon mycket länge.

Härunder var det mycket tal om Martha och Laura.

Gumman yttrade bland annat:

— Vi måste hålla på ledarens hustru. Det är i alla händelser det klokaste, ty med grefvinnan Laura är d. t. säkerligen förbi. Hon vill ju alltjämt följa sitt eget hufvud, och det går inte i ett sällskap, sådant som vårt förbund. Det har hon ju redan till sin egen ofärd ofta fått erfaras. Nå ja, antagligen är det snart ute med henne. Antingen fånga henne myndigheterna, eller också blir hon från vår sida röjd ur vägen. Eitdera förestår henne.

Mannen svarade:

— Låt oss alltså hålla med den puckelryggiga Martha! Men laga nu bara, att du får något skriftligt af flickan! Det är framför allt hufvudsaken. Jag kommer igen i morgon kväll, och jag hoppas då få se några rader af henne. Men ännu en sak! Hon måste också skriva sitt namn. Du förstår? Ha vi inte det, så ha vi ingenting.

Gumman ruskade på hufvudet.

Sedan sade hon:

— Det är inte så lätt, som du kanske tror.

— Och hvarför inte?

— Jag ville redan på eftermiddagen låta henne skriva ett bref, berättade kvinnan, men hon vägrade bestämdt att göra det. Nu förefunnes ingen anledning därtill, sade hon, och därför måste jag afstå.

Mannen fortfor:

— Men du ska' väl i alla fall kunna hitta på något sätt, så att vi få ett par rader af hennes hand. Har du irte lofvat henne någon lön?

— Jo, jag ville ge henne den, men hon tog inte emot den utan ville först tänka efter, om hon skulle bestämma sig för att stanna kvar eller inte. Nu har jag henne här.

— Du får inte låta henne ge sig i väg, förklarade mannen. Truga på henne lönen! Säg henne bara, att hon måste ge dig ett kvitto på pengarna, eftersom du inte alls känner henne! Tänker hon ärligt, och det hoppas jag hon gör, så ska' hon heller inte vägra att skriva ett sådant kvitto. Stå bara i, så får du henne nog att göra det.

— Ja, det är nog inte något dumt förslag, menade gumman, jag skall i morgon göra ett försök. Om hon då bara inte vägrar och afvisar pengarna i stället för att ge mig ett kvitto på dem! Det kan lätt hända, ty hon är mycket klok. Hon gör ingenting utan att först ha moget öfverlagt. Det är minsann inte lätt att dupera henne, och Martha har all orsak att belöna oss rikligen, om vi utföra, hvad hon begär af oss.

Nästa morgon var gumman åter igen ytterst vänlig mot Olga; hon frågade, hur hon sofvit, antog, att hon snart skulle känna sig hemmastadd här, och förde henne ut i stora rummet för att där med henne äta frukost.

Det fanns visserligen bara varm mjölk och hårdt bröd, men sådant i riklig mängd, och Olga hade ingen orsak att beklaga sig.

Så småningom tyckte hon också något bättre om denna kvinna, och redan den bestämda utsikten att kunna göra ett slut på sitt pinsamma tillstånd förmådde henne att bestämma sig för den andras förslag.

Så snart gumman märkte det, frågade hon Olga, hvad denna beslutat.

Och hon tillade:

— Jag vill inte alls öfvertala er; handla helt och hållet af fri vilja! Men vill ni komma hem till Sverige igen, så behöfver ni ju pengar, och jag lägger dem genast i er hand, på det att ni må se, att jag inte vill dra fördel af er nuvarande belägenhet eller rent af undandraga mig mitt löfte.

Åter igen lade hon femton mark på bordet, och Olga funderade nu på, om hon inte ändå gjorde klokast i att ta emot pengarna för att efter månadens slut göra bruk af dem.

För den summan kunde hon nog komma ett godt stycke på hemvägen.

Efter moget öfvervägande svarade hon:

— Jag skall stanna, men på förskottslön kan jag ju inte göra anspråk. Jag tar inte emot den nu, och jag hoppas, det ni icke heller skall förvägra mig den då, när jag verkligen förtjänat den.

— Det är ju mycket vackert af er, svarade gumman, men det kommer ju precis på ett ut. Hvarför egentligen vill ni inte ha pengarna nu? Jag ser det lika gärna, för det som är betalt, det är betalt, och jag litar redan så mycket på er, att jag förutsätter, det ni stannar kvar hela månaden hos mig. Men om ni är så noga, så kan ni ju ge mig ett kvitto på, att ni tagit emot pengarna. På så sätt är ju saken ordnad helt affärsmässigt.

Men Olga ansåg det alldeles öfverflödigt, hvarför hon afböjde förslaget och i stället frågade, hvilka göromål hon här skulle få att uträta.

Gumman upplyste henne nu om, hvad hon hade att göra. Det var inte alls några öfverdrifna fordringar, som hon ställde på flickan, men så lätt gjorde hon det heller inte, bara för att afleda misstanken, att hon var angelägnare om Olgas person än om hennes arbete.

Flickan lofvade att efter bästa förmåga fullgöra alla åligganden och tog genast itu därmed.

Först af allt ville hon skura rummet, ty det var verkligen af behovet påkalladt.

Däremot hade hennes nya matmor ingenting att invända, hvarför hon lät Olga hållas.

Själff satte hon sig i en vrå, tog en bönbok och började läsa i den. Hon störde inte alls flickan.

Då denna slutat, sade hon:

— Det gick ju både fort och väl. Ni är en arbeterska, som verkligen är sin lön värd. Men ni har ju ännu ej tagit edra pengar. Jag måste alltså tro, att ni ej kan besluta er för att stanna kvar hos mig, i annat fall skulle ni ju inte vägra. Det skulle göra mig ondt, om ni ej ville stanna, och jag skulle känna det så lugnande, om ni redan nu toge emot månadslönen.

Nu äntligen lät Olga öfvertala sig därtill. Hon visste mycket väl, att ett sådant tillfälle icke så snart åter skulle erbjuda sig.

Och att gumman kunde ha för afsikt att på något vis använda våld mot henne, det kunde hon icke antaga.

Stugan låg ju inte så enstaka, att någonting sådant skulle ha varit möjligt.

Men så snart gumman såg, att Olga tog hand om pengarna, sade hon:

— I ert eget intresse skulle jag nu vilja be er om ett skriftligt erkännande, att ni mottagit er lön.

Hon tog fram papper, bläck och pänna, och det föll Olga inte alls in att vägra. Hon satte sig vid bordet och skref ett kvitto på beloppet.

Men nu blef det fråga om underskriften.

— Se så, nu bara ert namn till, så är det bra, sade gumman.

Olga var villrådig, med hvilket namn hon skulle underteckna kvittot.

Men äfven härutinnan kom hennes matmor henne till hjälp.

— Jag vet, att ni heter Olga Willner, sade hon, skrif det namnet bara! Det kan vid Gud inte falla mig in att göra bruk däraf; ty vore det min afsikt, så kunde jag ju för länge sedan ha gjort det.

Olga blef åter igen tacksam. Visste denna kvinna möjligen allt, som händt där hemma i Sverige? Kanske Laura talat med henne därom; omöjligt var det ju inte.

Flickan fäste sina blickar forskande på gummans, sin nya beskyddarinnas; skrynkliga ansikte.

Kvinnan nickade och sade:

— Ja, ja, jag känner till alltsammans, grefvinnan har berättat det för mig. Men just därför kan jag ej företaga något mot er, min snälla fröken, ty jag har redan gjort mig straffbar. Man skulle fråga mig, hvarför jag tegat så länge, då jag ju visste, att polisen i ert hemland sökte er. Nej, jag kommer äfven hädanefter att hålla tyst med hvad jag vet, det kan ni förlita er på, det svär jag för öfrigt vid Gud och allt heligt.

Olga lät ej vilseleda sig af dessa bedyranden; hon svarade mycket träffande.

— Om det ej är er afsikt att förråda mig, så skall ni heller aldrig kunna göra bruk af detta kvitto, under hvilket jag skall sätta mitt namn. Ni kan ju icke visa kvittot för någon människa utan att på samma gång förråda mig. Hvad ska' ni alltså med det till? Det har då tydligen icke alls något värde för er.

Gumman förargade sig öfver, att flickan öfverlistat henne, men hon sökte dölja det och sade:

— Nå ja, det har ni verkligen rätt i; det är ju för resten bara en formalitet, som vi gärna kunna låta vara.

Hon tog papperet och ref sönder det.

Nu kunde Olga vara lugn.

Hon fortfor att arbeta, och det blef icke vidare tal om det där kvittot.

Olga sof äfven nästa natt i den omnämnda skrubben, och gumman fick åter besök af den man, som redan förra natten varit hos henne.

— Nå, har du, hvad vi behöfva? frågade han.

— Nej.

— Ingenting?

— Inte alls.

— Hm! Är det då så omöjligt att få några rader skrifna af henne?

— Hon är mycke' klokare, än vi tänkt oss, svarade gumman och berättade nu allt, hvad som förefallit mellan henne och Olga.

Som du ser, kunde jag ingenting annat göra än skingra allt misstroende hos henne genom att rifva sönder kvittot och medge, att ett sådant vore öfverflödigt.

— Det är nog riktigt, svarade mannen, men hennes handstil måste vi förskaffa oss. Du måste hitta på något, hvarigenom du kan förmå flickan att skrifva några rader. Vi ä' ju alldeles tvungna att ha hennes stil, framför allt hennes namnteckning, som föreskrift.

Gumman funderade.

Sedan yttrade hon:

— Om ändå Laura vore till hands! Antagligen har hon något bref med namnet.

— Inte det jag vet, svarade mannen. Men om det också vore fallet, så hur ska' vi nu få fatt i henne; det är inte ens tänkbart. Se till, att du erhåller något till i morgon natt! Vi behöfva det nödvändigt, och längre frist kan jag omöjligen ge dig. Det är redan på tiden; ansträng alltså din slughet för att nå målet!

Gumman lofvade visserligen göra det, men ingalunda med glädje, det kunde man se på hennes sura min.

— Om det bara är möjligt; men jag är öfvertygad om, att jag ej får henne till'et.

Nästa försök gjordes redan följande förmiddag.

Men denna gång gick käringen litet försiktigare till väga; på det sätt, som hon nu valt, kunde det icke gärna misslyckas. Åtminstone trodde hon sig nu själf vara tämligen säker på sin sak.

Hon kallade ut Olga i köket och sade med den vänligaste min i världen, att hon till henne ville framställa en alldeles särskild begäran.

Olga förklarade sig beredd att uppfylla hvarje billig önskan.

Gumman tog då ur ett skåp fram en gammal bönbok, lade den på bordet och sade:

— Jag kom i tillfälle att se er stil, när ni skref kvittot; ni kan, såsom jag sett, skrifva hundra gånger vackrare och bättre än jag själf. Här har jag nu en andaktsbok, i hvilken jag tycker alldeles ofantligt om några böner; men till all olycka är det inte min bok. Jag måste med det allra snaraste lämna igen den. Visserligen kunde jag köpa en annan, men sluppe jag den utgiften, så vore det så mycket bättre, och för resten är det väl

knappast troligt, att en så gammal bok står att få i boklådan. Jag skulle alltså vilja be er sitta ned och skriva af de böner, som jag mest tycker om.

Häremot kunde Olga ingenting invända, hon fann däri intet skäl till misstroende.

Hon erhöll nödiga skrifmaterialier och skref af de stycken, som gumman pekade ut.

Det blef icke bara ett par eller tre utan trettio skrivelser.

Gumman smålog förnöjdt, tackade upprepade gånger och sade sedan:

— Här har jag nu strax ett varaktigt minne af er; det fattas ingenting mera, än att ni bara sätter er namn därunder.

Härtill lät dock Olga icke så utan vidare törmå sig. Det föreföll henne ändå något egendomligt, att gumman nu betraktade det skrifna som ett minne, då hon strax förut sagt, att det bara var det vackra innehållet i de ifrågavarande bönerna, som intresserade henne.

— Gör mig nu den tjänsten! bad gumman; jag har då dubbelt så stor glädje däraf. Bönboken ska' jag redan i dag bära igen till ägaren; jag stannar bara borta en liten stund, och ni vaktar under tiden huset. Vi ska' väl hoppas, att det inte händer någonting under min frånvaro.

Det dröjde ännu en liten stund, innan gummans önskan uppfylldes af Olga, men till sist gaf dock denna med sig.

Ville denna kvinna ange henne, så kunde hon ju göra det äfven utan hennes namnunderskrift. Olga skref alltså sitt namn.

Åter igen kom henne en mängd tacksägelsor till del, och därmed var den angelägenheten undanstökad.

Käringen gömde papperen mycket omsorgsfullt. Bönboken tog hon strax efter frukosten åter i handen och sade, att hon nu måste gå; men hon skulle skynda sig, så att hon snart komme igen.

Hon aflägsnade sig, och Olga var ensam i stugan. Hon hade fullt upp att göra, och tiden förflöt tämligen fort.

Gumman lät heller inte vänta på sig så synnerligen länge.

Olga stod här inför en ny gåta, hon såg förvånad på den talan.

Olga II.

— Nu är jag åter här, sade hon, när hon steg in. Jag fick nästan liksom lite förargelse, för det jag behållit bönboken så länge; ty endast med tungt hjärta lämnade jag den ifrån mig. Det var en gammal oförfalskad andaktsbok, minst hundra år gammal.

Sedan talade de om hvarjehanda likgiltiga saker; Olga var också uttröttad, och båda gingo tidigare än vanligt till sängs.

På natten kom åter igen den mannen, som bebådat sin ankomst, och nu gaf käringen honom, hvad hon narrat Olga att skriva.

Därvid yttrade hon:

— Se så, nu är din önskan uppfylld, och du kan i flickans namn skicka i väg ett obegränsadt antal bref, såvida din konst räcker till att härma hennes stil.

— Det är jag inte alls ängslig för, svarade mannen. Förbundet har alltid vänt sig till mig med dylika uppdrag. Det är ju min enda sysselsättning, och jag har väl skrivit öfver fem hundra bref, som skenbart kommit från andra personer än från mig. Jag gömmer dylika papper mycket väl, och det ska', väl endera da'n yppa sig ett tillfälle att slå mynt af dem.

ÅTTIOFEMTE KAPITLET.

Förfalskning.

Herr Evald Zetterling mottog en dag ett bref, som hos honom framkallade en liflig bestörtning.

Redan på utanskriften kände han igen Olgas stil, som han haft tillfälle att närmare studera i ett bref, som flickan, medan hon ännu var kvar i Stockholm, skrivit till Ekström.

Evald bröt hastigt brefvet och fann sitt antagande bekräftadt. innehållet var undertecknad med namnet Olga Willner.

Den unge mannen läste brefvet och blef, som sagdt, bestört.

Olga sade honom däri farväl för alltid. Hon ämnade icke vidare återvända till Sverige, där endast ledsamheter af alla slag väntade henne.

Inte heller ville hon längre stå som en skiljemur mellan honom och hans föräldrar.

Därför hade hon nu fattat ett afgörande beslut.

Under sin vistelse i Schweiz hade hon blifvit bekant med en sjökaptan, och efter moget öfvervägande hade hon svarat: "ja" på hans frieri.

När Evald finge hennes bref, vore hon redan med sin fästman på väg till Australien, där de ämnade bosätta sig.

Till sist bad hon Evald söka glömma henne, och hon önskade honom all lycka i förening med en annan.

När Evald slutat läsningen af denna jobbspost, stödde han hufvudet i handen och satt där så en lång stund grubblande.

Sedan läste han brevet ännu en gång och granskade därvid särskildt underskriften.

Plötsligt reste han sig hastigt upp, gjorde en energiskt afvärjande gest och utbrast:

— Nej, det är inte sannt, det kan inte vara sannt. Olga kan omöjligen i en hast ha fattat ett så ödesdigert beslut, och följaktligen kan hon heller inte ha skrivit det här. Det är en nedrig lögn, ett oerhördt bedrägeri. Det kan inte vara annat.

Han gick en stund med snabba steg fram och åter i rummet.

Sedan stannade han åter vid bordet och granskade å nyo det nyss erhållna brevet.

Därvid mumlade han:

— Ja, det måste vara, som jag misstänker. Men jag måste i alla fall inhämta Ekströms tanke om saken.

Sagdt och gjordt!

Han satte sig genast ned och skref till vännen samt bad honom genast svara.

Det erhållna brevet bifogade han.

Ekström hade fullföljt sitt beslut och slagit sig ned i trakten af Trosa, där han hyrt sig en liten stuga.

Han trufdes där ganska bra, och det tillbakadragna lif, som han här förde, gjorde honom godt.

Den sista tidens erfarenheter hade mycket förbittrat honom, och äfven med sig själf var han i strid.

Fortfarande gjorde han sig förebråelser, för det han behandlat Laura mera skonsamt, än han egentligen bort göra, och han tillskref sig själf skulden till förlusten af sin egendom, ty någon eldsvåda hade kanske ingen gång utbrutit, om han ofördröjligen aflägsnat Laura från sitt hem.

Med bestämdhet kunde man dock ej påstå det.

Hvad innehållet i det med Olgas namn undertecknade brevet beträffar, så hade Ekström med det samma klart för sig, att här förelåg en förfalskning, utförd af hans och Evalds hemliga motståndare.

Han svarade alltså pr omgående och sade sin åsikt om saken. Brevet vore helt säkert förfalskadt i afsikt att skulja Olga och Evald

för alltid. Hvarför man lade så stor vikt därvid, kunde han, Ekström, icke precis säga; men det såge ut, som sträfvade man af alla krafter till detta mål.

Evald borde inte låta vilseleda sig, om han kunde göra något för att forska efter Olga eller för att bevisa hennes oskuld, så borde han icke låta afhålla sig därifrån af den erhållna lika dumma som lögnaktiga underrättelsen.

Innan Evald fick Ekströms svar, hade i Norrköping inträffat åtskilligt, som nära berörde Olga.

Det hade nämligen helt oväntadt till polisen kommit en skrifvelse, hvari Marie Fischer utpekades såsom den blinda Saras mörderska.

Däri uppgafs också precis den summa, som hon röfvat från den mördade, och däri påstods vidare, att det varit en lögnaktig uppgift, att Olga, sedan hon tagit afsked, ärenu en gång vänt tillbaka till den blindas bostad.

Detta bref måste man fästa afseende vid, eftersom det anklagade en kvinna, hvilken, såsom det så småningom visat sig, begått mången orätt handling, och i hvilken man i själfva verket var berättigad att se en förbryterska.

Eftersom oomkullkastliga bevis förelågo, att gamla Marie verkligen vid flera tillfällen gjort sig skyldig till svåra lagöfverträdelser, så kunde anklagelserna i ifrågavarande bref icke utan vidare stämplas som förtal.

Marie togs därför i strängt förhör.

Men hon ville på inga villkor aflägga någon bekännelse. Man satte henne på det hala, men hon teg.

Men då inträffade åter igen något, hvarpå ingen tänkt.

Mot gamla Marie uppträdde nämligen ett vittne, som kunde kasta en stor tyngd i vågskålen.

Det var den häktade Keller.

Med honom hade man ännu ej kommit riktigt på det klara, ty äfven han tillhörde dem, mot hvilka ständigt nya angifvelser uppdöko och ytterligare misstankar framkommo.

I synnerhet hade han gemensamt med gamla Marie begått många missgärningar, och han blef nu också tillfrågad rörande mordet.

Af hvad skäl han nu helt plötsligt ändrade sina förra uppgifter, det kunde man för närvarande ej konstatera; men han förklarade helt öppet, att det varit Marie, som bragt blinda Sara om lifvet. Därmed var dock saken ingalunda bevisad, ty det kom mellan Keller och gamla Marie till en mycket häftig scen.

Käringen bedyrade, att hon aldrig begått en sådan handling, att hon inte ens haft en tanke ditåt, och Keller höll fast vid sitt påstående, att det varit hon, som dödat blinda Sara.

Stadsfiskalen kom nu att tala om den dolk, som Olga skulle ha köpt i en järnbod.

Keller förklarade den saken så, att Marie mottagit dolken af honom, och följdén häraf vardt, att man lät tillkalla den där järnkramhandlaren, som en gång förut blifvit hörd i detta mål.

Denne man blef mycket bestört, när han såg sig stå ansikte mot ansikte med Keller, och han förlorade genast fattningen.

Man hade inkallat honom utan att ge honom tid att öfvertänka, hvad det egentligen kunde vara fråga om. Ja, han trodde icke ens, att det nu skulle bli tal om mordet på blinda Sara.

Han hade nämligen för länge sedan blifvit uppmärksamgjord på den omständigheten, att Olga ej längre befann sig i myndigheternas våld.

Så mycket mer öfverraskande kom det för honom, att han nu skulle bli ställd till svars för försäljningen af den där dolken.

Det behöfdes icke många vändningar af stadsfiskalen och Keller, innan den dittills för hederlig karl ansedde järnkramhandlaren aflade en öppen bekännelse.

Nu medgaf han, att han aldrig förr sett Olga, att han bara fått en beskrifning på hennes utseende, och att han för första gången träffat henne inför domstolen, vid hvilket tillfälle han så djärfv påstått, att hon varit inne i hans butik och köpt mordvapnet.

Nu insåg man naturligtvis det grundlösa i den misstanke, som hittills hvilat på Olga.

Keller lämnade noggranna uppgifter om öfverenskommelsen med Marie angående dådet, han sade äfven, att den blinda förbundet haft en alldeles särskild betydelse; men något närmare uttalade han sig ej därom, och när man för honom påpekade släktskapsförhållandet mellan Sara och Weidling, vägrade han att bekräfta det och sade, att han ej bekymrat sig därom, huruvida

dessa båda personer varit gifta eller ej; öfver hufvud kände han sig inte alls föranlåten att tala därom.

Olga blef alltså fri från misstanken för rånmord; nu återstod bara den rörande hennes delaktighet i det bedrägeri, som dansken Sörensen föröfvat mot fabrikör Zetterling.

Men vederbörande hade nu äfven i det fallet blifvit mistrogna, och Sörensen uppmanades ännu en gång att bekräfta eller ta tillbaka sina förut lämnade uppgifter.

Man genomskådade nu redan förbrytarligans plan. Olga tycktes vara dess utkorade offer, och rättens ledamöter voro icke längre böjda för att tro på sanningen i bedragarens förra uppgifter.

Sörensen blef tagen i strängt förhör, och man sade honom också, att Olga nu vore fri från misstanken för rånmord.

Då blef han vacklande i sina påståenden, och det blef snart tydligt, att man knappast kunde sätta någon tro alls till Sörensens uppgifter.

Den ena omständigheten efter den andra, som han förut med sådan bestämdhet fasthållit vid, lät han nu falla, och om han också icke öppet tillstod, att alltsammans var uppdiiktadt, så blefvo likväl hans uppgifter så oklara, att knappast någonting förment faktiskt återstod af dem.

ÅTTIOSJETTE KAPITLET.

Det ljusnar.

På detta sätt inträdde en förändring i Olgas öde.

Vederbörande voro emellertid försiktiga. Man var ju tills vidare endast hänvisad till alla dessa spetsbofvars uppgifter, som nu lydde helt annorlunda än förut, hvarför man ju icke med någon visshet kunde afgöra, hvad som var sannt eller osannt.

Hvem kunde väl veta, hvad meningen var med denna plötsliga frontförändring? Skulle den möjligen tjäna till att vilseleda?

Snart utbildade sig hos dem, som hade saken om hand, en alldeles ny och under för handen varande omständigheter äfven berättigad åskådning.

Man trodde nämligen följande:

Kanske var detta steg halfvägs eller helt och hållet framtvingadt. Men säkerligen måste förbrytarligan vara angelägen om att med sig förena en person med så fängslande egenskaper som Olga.

Den unga flickan hade alltså förmodligen blifvit tubbad, vunnit med löften eller hotelser, och nu ville man inför domstolen rentvå henne för att bereda henne större spelrum.

Olga hade, om hon också icke redan vid sitt försvinnaude ur häktet haft den afsikten eller ens medverkat vid sin befrielse, under loppet af den tid, som hon nu tillbringat i det förborgade, kommit därhän, att hon förenat sig med förbrytarna.

I första ögonblicket talade mot en sådan förberedande plan den omständigheten att alla de häktade, som här kunde komma i betraktande, blifvit häktade före Olga.

Det var alltså tydligt, att här ej kunde föreligga ett aftal i vanlig mening; men omöjligt var det ej, att hemliga underrättelser kunde smugglas in i fångcellerna.

Erfarenheten har ju öfver allt visat, att trots den strängaste bevakning fångarna på det mest hemlighetsfulla sätt stått i förbindelse med den yttre världen.

I det afseendet har mer än en gång hardt när det otroliga presterats, och det torde väl knappast finnas något större fängelse eller ransakningshäkte, där man icke gjort dylika erfarenheter, hvilka nogsamt vittna om sådana personers slughet och uppfinningsförmåga, hvilka så att säga bedrifva brottet yrkesmässigt och träffat förberedelser för alla eventualiteter.

Så kunde det ju äfven vara här. Ty de senast lämnade uppgifternas afvikelse från de föregående var så påfallande, att man måste söka orsaken härtill i eit hemligt inflytande af antydd art.

Lagens väktare sågo alltså nu i Olga en af förbrytarligan gynnad person, och denna mening tillät naturligtvis icke, att ransakningen genast inställdes.

Därhän måste det emellertid inom kort gå.

Det var i all synnerhet den där järnkramhandlaren, som icke endast helt och hållet fritog Olga utan äfven framställde alla de häktade i en ännu tvetydigare dager.

Denne man hade helt säkert dragit stor nytta af förbundet, men det glömde han helt och hållet, då han nu såg sig demaskerad och ruinerad.

Han hade mycket att förtälja, och för en stor del af hvad han påstod hade han äfven bevis, så att det snart var fullt tydligt och klart, att Olga ej varit delaktig i det blodsdåd, för hvilket blinda Sara fallit offer.

Likaså visade det sig, att dansken Sörensen lämnat en falsk uppgift, när han beskyllt Olga för vetskap om hans bedrägeri.

Han hade nu i stället i en hast en annan kvinnlig medbrottsling, som förr gällt för hans älskarinna, och som, efter hvad han nu påstod, äfven tagit verksam del i förfalskningen af anvisningen.

Samma kvinna kallades af järnkramhandlaren och sedan äf-

ven af Sörensen själf Feodora Kathow, och nu visste vederbörande strax, att de här åter igen hade att göra med den vackra Lilli.

Olga måste alltså nödvändigtvis betraktas som oskyldig.

Hade hon nu varit i Norrköping, så hade hon också säkerligen sanningsenligt förklarat sin rymning, och hvarför hon så länge hållit sig undan.

Hon hade då säkerligen icke vidare blifvit inmanad i häkte.

Det var nu endast det mörker, hvori hennes rymning var inspekt, som fortfarande gjorde henne misstänkt.

I det fallet hade man ännu ej någon klarhet, men så småningom spreds äfven en smula ljus häröfver.

Äfven nu var det Keller, som vid ett förhör berättade, att man smugglat ut Olga ur häktet, emedan man fruktat, att hon skulle bli frikänd, men det hade inte öfverensstämt med förbundets afsikter.

Någonting mer sade han emellertid inte.

Så snart man försökte att djupare intränga i ligans hemligheter, vägrade Keller envist att lämna några som helst upplysningar.

Han gick i sina svar och uppgifter ej ett steg längre, än han föresatt sig, och det var endast den nu alldeles förkrossade järnkramhandlaren, som hjälpte vederbörande att äfven komma andra personer på spåren, hvilka stodo i förbund med ligan och delvis voro mycket ansedda.

Bland dem, som icke framträdde så öppet, men likväl spelade en betydande rol, var Konrad Helldorf, om hvilken järnkramhandlaren visste att berätta åtskilligt, liksom äfven om hans maka, ett missfoster, som af den nu demaskerade och därtör förtviflade affärsmanen kallades Blod-Martha eller Mordängeln.

Han betecknade Martha som den sämsta varelse, som funnes, hon vore af alla ligans medlemmar den mest fördärfvade, och ingen skulle komma att öfverträffa henne, möjligen med undantag af Feodora Kathow, förutsatt nämligen, att denna komme att uppnå en tämligen hög ålder.

Man sökte alltså nu äfven Konrad Helldorf.

Men eftersom ingen af de häktade upplyste om, hvar han möjligen stode att finna, om i Sverige eller i utlandet, så var det ytterst svårt att uppspåra honom, i all synnerhet som han i likhet med Laura hade en hel mängd legitimationspapper, af hvilka han

än begagnade det ena, än det andra, och hvilka allesamman hade den goda egenskapen att vara äkta

Naturligtvis förblef det ingen hemlighet, att man nu äntligen fått klart för sig, det Olga Willner, som det ju redan varit så mycket tal om, blifvit orättvist misstänkt för brott.

Äfven Evald hörde och läste därom.

För honom var detta naturligtvis ett glädjebudskap af första rang, och nu trodde han sig böra uppbjuda allt för att äntligen återfinna Olga.

Antagligen komme äfven myndigheterna att spana efter den försvunna, men Evald önskade helst, att hon själfmant skulle ge sig tillkänna.

Därmed skulle hon ju ådagalagt, att hon, fastän hon ännu ej visste något om sitt frikännande, likväl vågade visa sig, just emedan hennes samvete vore rent och hon därför ej hade någonting att frukta af lagens väktare.

Evald var nu eld och lågor i sin föresats att till hvarje pris uppsöka Olga.

Han ville begära permission och resa till Schweiz. Den enda vägledning man hade pekade ditåt, och det syntes icke osannolikt, att Laura och Leopold Adolfsson åtminstone delvis talat sanning.

Evalds första bekymmer blef nu, hur han af sin principal skulle kunna utverka sig en tids ledighet.

Han ville muntligen rådgöra härom med Ekström och därför skickade han att börja med några rader, i hvilka han meddelade, att en genomgripande värddning ägt rum rörande Olgas sak, att ingenting ru mera stode i vägen för hennns återkomst till Sverige, att det icke vidare vore förenadt med någon fara för henne.

Ekström vardt icke litet öfverraskad, när han erhöil denna underrättelse.

Han hade ju dragit sig tillbaka från alltsammans och ej tagit någon annan notis om händelsernas gång, än hvad Evald undan för undan till honom inrapporterat.

Det glädde honom ofantligt att höra, det Olga äntligen blifvit frikänd, och eftersom Evald försäkrade, att det skulle komma att ske på sådant sätt, att icke ens den minsta fläck vidare skulle vidlåda Olga, så vaknade äfven hos Ekström åstundan att underrätta Olga om denna sakernas lyckliga vändning.

Ekström var emellertid inte på långt när så hetlefrad som hans unge vän, ty han gat numera ingenting för Lauras och unge Adolfssons fingervisning, ja, han trodde till och med, att Evalds resa till Schweiz skulle vara alldeles gagnlös.

ÅTTIOSJUNDE KAPITLET.

Efter hjärtats diktamen.

Icke desto mindre utbad sig Ewald permission af sin principal. Hans andragande åhördes med lugn, men grosshandlarens min var icke den gladaste, när det stöd, som han nyligen funnit, nu ville lämna affären på någon tid.

Ewald uppgaf sanningsenligt, att han ämnade resa till Schweiz. Som skäl för denna resa angaf han familjeangelägenheter och uttryckte den förhoppningen, att han nog skulle vara tillbaka om cirka en månad.

Men det var i hans principals tycke en allt för lång tid.

Han hade lärt sig att värdera och tycka om Ewald och föreställde honom nu på det vänligaste, att affären kunde komma att lida allt för mycket af en så lång frånvaro.

Visserligen ville han icke framställa hans önskan såsom alldeles ouppfyllbar, men Ewald borde knappa in på den begärda ledigheten.

Det var nu verkligen ganska svårt, ty Ewald kunde ju icke veta, hur långt hans väg skulle föra honom, och eftersom han var

van att hålla sitt ord, ville han icke lofva att vara tillbaka inom fjorton dagar, såsom principalen föreslog.

Följden blef ett mindre gemytligt meningsutbyte mellan de båda männen.

Efter mycket ordande hit och dit enades man slutligen om, att Evald skulle stanna borta högst tre veckor.

För närvarande befann sig Evald ingalunda i nödställd be-lägenhet, men till en så lång och kostsam resa förslogo i alla fall inte hans små besparingar. Likväl tänkte han inte alls därpå att af sin principal begära ett förskott.

Han tackade för den erhållna ledigheten och blef så märkbart kyligt affärdad.

Köpmannen hade redan fått höra ett och annat om Evalds person. Han visste, att denne brutit med sina föräldrar; men hvilka familjeangelägenheter som tvingade honom att resa till Schweiz, det hade han inte klart för sig.

Snart tvingade sig den öfvertygelsen på honom, att han här hade att göra med en kärlekshistoria.

Därför var han mycket missnöjd, och däraf kom det sig, att han så kyligt affärdade sitt bästa biträde, och att han sedan hela dagen var vid dåligt lynne.

Men Evald var glad, för det han lyckats utverka sig en liten fritid.

Under närvarande förhållanden glömde han allt i sin ifver att låta Olga få veta, hvilken gynsam vändning hennes angelägenhet tagit, och att ingenting vidare stode hindrande i vägen för hennes återkomst till fäderneslandet.

Redan på middagen reste han med tåget från Norrköping, och frampå eftermiddagen var han hos Ekström.

— Var det inte det jag tänkte? utlät sig denne med en icke allt för glad uppsyn. Ni har åter igen lämnat allt i sticket för att endast sträfva efter det ena. Det är ju i och för sig berömvärdt, men med hänsyn till nu rådande omständigheter hade det i alla fall varit bättre, om ni vackert suttit kvar på kontoret, ty underrättelsen om rättens beslut skulle i alla fall förr eller senare ha nått Olga.

— Men om hon nu fortfarande befinner sig i skurkarnas våld? invände Evald.

— Det är ju möjligt, medgaf Ekström. Men, tillade han, för närvarande ha vi ingen orsak att antaga det som sannolikt eller visst, och om ni nu drager ut i världen för att kämpa för er utkorade, så skulle det lätt kunna bli en strid med väderkvarnar, just en sådan strid, som en berömd spansk riddare inlät sig i. Ni känner ju till den allbekanta historien.

Evald kände sig något sårad, för det hans vän liknade honom vi hjälten i en spansk roman.

Han svarade därför:

— Hur ofta har jag icke måst göra mig den förebråelsen, att jag ej tagit någon del i denna vändning i Olgas öde. Hvarför skall jag inte nu, då tillfälle erbjudes mig, med glädje ta det i akt?

Ekström svarade:

— Hvarför inte? Jo, för mig må ni ju göra det! Men jag är verkligen nyfiken att få veta, hur ni tänker bära er åt för att finna Olga.

— Jag reser till Schweiz, ljöd Evalds bestämda svar.

— Det landet är visserligen inte så synnerligen stort, menade Ekström, men det är i alla fall en vanskligh sak att där söka någon, om hvars vistelseort man ingenting v. t. Eller hvad stöder ni er på? Kanske på den där Adolfssons uppgifter, som han redan tagit tillbaka? Eller kanske på det, som den inpiskade jäntan sagt, och som ingen förnuftig människa kan tro på?

Evald svarade:

— Jag håller mig till de uppgifter, som Adolfsson först lämnade. Ni bringade ju honom den gången i trångmål, så att han såg sig nödsakad att tala, och hvarför skulle han ha ljugit?

Och hvarför inte? undrade Ekström. Bägge dessa frågor stå öppna. Vi ha ej något svar. Men jag ser nog det, att jag ej kan hejda er. Res alltså till Schweiz! Omöjligt är det ju inte, att ni når målet. Ni skrifer väl till mig, när ni kommit så långt? Det intresserar mig att få höra, hvilket resultat ni uppnått.

Evald teg.

Det var verkligen ett vågadt företag.

— Om vi ändå bara hade något spår af Laura! sade han. Någon har upplyst om, att en Feodora Katkow lefvat hos Sörensen, och denne påstår nu själf, att hon hjälpt honom att förfalska

den anvisning, som sedan utbyttes mot kontanter på min fars kontor. Kanske har hon nu åter antagit det namnet.

— Nej, om ni tror, att hon bär något af sina gamla namn, då misstar ni er grundligt, inföll Ekström.

— Och hvarför?

— Femton namn har hon visst burit; men när allt kommer omkring, är intet af dem det rätta.

— Inte möjligt.

— Och likväl är det så. Sök bara! Säkerligen blir det kinkigt nog.

— Det tror jag mycket väl, men . . .

— Men det är lättare att finna Olga än att uppspåra den så kallade vackra Lilli, föll Ekström vännen i talet. Hvem vet, åt hvilket håll den eld lyste henne, som brann på mitt tak? Vi kunna icke veta det. Men för att nu tala om någonting praktiskt, så kanske ni skulle vilja säga mig, hur det står till med er börs? Befinner den sig i skapligt skick?

Evald svarade:

— Inte är den vidare stinn, det ska' Gud veta, men jag hoppas i alla fall, att det med stor sparsamhet ska' räcka till resan, och för öfrigt får jag väl slå mig fram, så godt jag kan.

— Skönt! utlät sig Ekström. Så res då i Guds namn! Och måtte ni få ha hälsan! Det är i alla fall hufvudsaken. Enligt min åsikt är Olga lika litet i Schweiz som i Australien. Det är allt för tydligt och påtagligt, att man söker vilseleda oss i fråga om hennes vistelseort. Det tjänar alltså ingenting till att söka på någon viss ort. Om ni ändå stannat kvar i er maskinaffär! Om ni först inväntat officiella underrättelser om Olgas vistelseort och sedan tagit detta steg, det hade helt säkert varit förståndigare.

Men Evald kunde ej göras vacklande i sin föresats. Alldeles ogrundadt var det ju ändå inte, om han påstod, att Olgas nuvarande vistelseort vore Schweiz.

De få rader, som hon bifogat Lauras från Lausanne kommande bref, bevisade, att hon varit där, och eftersom de bekräftat allt, hvad Laura själf skrivit, så framgick ju däraf vidare, att de båda flickorna faktiskt sammanträffat på schweiziskt område.

Men nu hade, såsom man likaledes mycket väl visste, Olga

och Laura snart åter blifvit skilda från hvarandra, genom hvilka händelser, det hade man ej kunnat få klart för sig.

Ett faktum var emellertid, att Laura kommit ensam ända upp till Sverige, och hon hade då också sagt, att Olga stannat kvar i Schweiz.

Vidare var det icke gärna tänkbart, att Olga frivilligt skulle så utan vidare lämna det landet, hon kunde ju hvarken röra sig fritt, ej heller stodo medel henne till buds, så att hon kunde företaga en lång resa.

Allt detta stärkte Evald i den tron, att han skulle träffa den älskade i Schweiz, och det just i den del af landet, där Laura kvarlämnat henne, alltså i kantonen Genève.

Ekström ville inte riktigt medge allt detta; men när han såg, att vännen ej lät hejda sig, sade han slutligen:

— Nåväl, så gör då ett försök, begagna den fritid, som ni fått, på bästa sätt! Men akta er att förlänga den ens en enda timme, det skulle antagligen bli till den allra största nackdel för er.

Evald förklarade, det han komme att strängt hålla sig till det med sin principal träffade aftalet.

Sedan tog han afsked af Ekström, som inte alls ville skiljas från sitt nya hem, och anträdde redan samma afton den långa resan till Schweiz

Han vände tillbaka till Norrköping, men stannade nu ej där utan fortsatte söderut.

Det gällde nu att noga ta vara på tiden, och därför reste han utan uppehåll.

Det var hans hjäta, som dikterat detta hans beslut att ge sig ut på spaning efter den älskade.

Skulle han väl lyckas i sin sträfvan, och skulle hans hjärtas åtrå sent omsider bli stillad?

ÅTTIOÅTTONDE KAPITLET.

Bedrägeriet beseglas.

Men äfven i Schweiz, i Olgas närmaste omgifning, hade anmärkningsvärda händelser timat.

Den tid, som Olga förbundit sig att tjäna hos den gamla kvinnan, var ännu ej tilländalupen.

Men så mycket hade blifvit annorlunda.

Kvinnan, som i början varit så vänlig mot Olga, slog snart an en annan ton, och af hennes förra deltagande märktes inom kort ej mera ett spår.

Lifvet här var för Olga ingalunda angenämt, ja, mången gång till och med ganska tråkigt.

Kvinnans beteende kom Olga att misstänka, att hon så snart som möjligt ville bli af med henne.

Flickan ville inte alls tvinga sig kvar, och därför erbjöd hon sin matmor att lämna igen en del af månadslönen och afkorta sin vistelse här.

Det tycktes käringen vilja vara med om.

Hon svarade till förslaget:

— Nåja, om jag får igen fyra eller fem mark, så har jag ingenting däremot, men jag yrkar ej därpå. Jag lofvade behålla er hos mig en månad, och jag är äfven nöjd med ert arbete. Ni får alltså stanna, om ni vill; valet står er fritt.

Olga beslöt sig fort för att af sina femton mark, som hon gömt undan, lämna igen fem, och man kom öfver ens om, att hon skulle få sluta sin tjänst redan nästa dag.

Gumman brukade ofta vara borta, så äfven i dag, och det blef ovanligt sent, innan hon kom hem igen.

Olga var tillsagd att stanna upp; och hålla sig vaken.

Hon satt ännu vid bordet och bläddrade i en af gummans fem eller sex bönböcker.

Då steg hennes matmoder hastigt in och utbrast :

— Jag medför en stor nyhet.

Olga steg upp och såg förvånad på henne; hvad kunde det väl vara för en nyhet?

Kvinnan fortfor:

— Ni måste i morgon följa med mig ett långt stycke väg. Jag har att föra er till ett ställe, där ni skall få veta någonting mycket viktigt.

— Hvart då? frågade den förvånade flickan.

— Vi ska' gå till en grannby. Där uppehåller sig en man, som öfver allt söker efter er. När jag fick höra det, aktade jag mig för att nämna någonting om er, ty jag har ju lofvat er att hemlig-hålla er vistelseort och att ej för någon nämna ert rätta namn. Men då hörde jag också, att man ville säga er någonting mycket angenämt, som rörde den där hemma i Sverige mot er anhängig-gjorda processen.

Det lyste till i Olgas ögon.

— Hva'? Någonting angenämt därifrån? Skulle man då äntligen ha insett, att jag ingenting förbrutit?

— Det ser så ut, svarade gumman. Ni gör nog bäst i att tidigt i morgon bittida följa med mig dit; jag för er till den herre, som kan säga er resten, och jag hoppas, att det alltsammans får en god utgång för er.

Olga tvekade med rätta. Kanske var det en fälla, som man här utställde för henne; det syntes henn; allt för osannolikt, att en person bekymrade sig om henne på detta sätt. Och hvarför kom ej den gode mannen hit och bringade henne personligen den glada underrättelsen?

— Det kan knappast förhålla sig så, som ni berättar, anmärkte därför flickan efter en liten paus.

Gumman ryckte på axlarna och svarade:

— Och hvarför inte? Det äger väl ändå helt visst sin riktighet, att man söker er; men jag bekymrar mig inte alls om det, hur ni kommit ut ur ransakningshäktet. Grefvinnan Laura har berättat mig mycket därom, men det angår mig ju inte. Man söker er i alla fall, och det vore inte rådligt, att ni nu hölle er gömd. Gör inte det, för då skulle man åter igen anse er för skyldig. Ni ämnar er ju i alla händelser hem till Sverige igen, och om ni ger er till känna litet förr eller senare, det betyder ju ingenting, och ni kan så mycket tryggare göra det, som ni, såsom jag redan sagt er, kommer att få höra någonting glädjande.

Olga var nu mycket villrådig, hur hon borde göra. Det var här svårt att bestämma sig.

Hade man verkligen sändt en polisman till Schweiz, och hade denne här funnit hennes spår, så gjorde hon nog oklokt i att längre gömma sig undan.

Kanske fann man henne, och förebyggde hon det genom att själf anmäla sig, så framstod hon ovillkorligen i en fördelaktigare dager.

Allvaret i hennes beslut att själf anmäla sig hos myndigheterna hade nu till följd, att hon snart fick klart för sig, hvad hon här hade att göra.

Blott en sak ängslade henne: allt, hvad gumman sade, kunde ju vara lögn och utgöra en förevändning för att åter få henne i ett hemligt och säkert gömställe.

Hade man redan en gång förut gjort det, utan att Olga visste något nöjaktigt skäl därför, så kunde ju ett sådant fall mycket väl upprepas.

Men å andra sidan var det ej så lätt att motsätta sig gummans vilja. Följde inte Olga med henne, så kunde man mycket väl tilltro kvinnan det, att hon tillkallade den där mannen, och det vore ofördelaktigare, än om Olga skenbart frivilligt inställde sig.

Efter moget öfvervägande bestämde hon sig alltså för vågstycket, ty ett sådant ansåg hon det vara.

Något förtroende hade hon aldrig satt till gumman, och dennas beteende på sista tiden hade inte alls varit ägnadt att stärka henne i den tron, att denna kvinna menade fullt ärligt med henne.

Efter en orolig natt anträdde redan tidigt på morgonen vandringsring.

Gumman upplyste om, att det var mellan tre och fyra timmars väg till den ifrågavarande byn.

Ändtligen var man på ort och ställe.

— Den här byn är det, sade gumman.

Snart befann man sig mellan hus, af hvilka en rad låg utmed en bergslutning och en annan utmed en forsande bergbäck.

Framför ett af de sista husen på bergsidan stannade gumman och sade:

— Här ska vi in.

Det lilla boningshuset hade ett vänligt inbjudande yttre och såg inte alls ut som ett fängelse.

Denna iakttagelse uppmuntrade Olga, och eftersom hon dessutom såg flera personer på vägen, kunde hon icke gärna antaga, att man här hade ondt i sinnet mot henne.

De kommo in i ett litet, men hemtrefligt rum, och här lämnade gumman Olga ensam.

Hon gick ut, och efter några för flickan mycket pinsamma minuter kom en man i enkel dräkt och med ett vördnadsbjudande yttre in till henne.

Han var medelstor, hade något gråsprängdt hår, bar guldbågade glasögon och höll i handen några papper.

Innan han började tala, betraktade han Olga med prötvande blicker.

— Medger ni, att ni är Olga Willner? frågade han nu.

— Ja, svarade flickan med fast röst.

Mannen satte sig, lade pappren framför sig på bordet och fortfor:

— Jag behöfver inte fråga er, hur ni kommit hit. Jag vet det redan delvis, och resten kan jag så lätt gissa mig till. Ni har mot er vilja blifvit bortförd ur ransakningshäktet. Att bevisa det, det blir nog svårt för er, men det blir antagligen heller inte fråga därom, eftersom man nu vet, att ni ej begått något af de brott, för hvilka ni var anklagad, och ni har därför i laga form blifvit rikänd. Jag är i tillfälle att kunna till er öfverlämna en afskrift af detta rättens beslut. Här har ni den. Den skyddar er för hvarje vidare förföljelse.

Olga vardt öfverraskad. Hon såg här en bevittnad handling, hvori det uttryckligen hette, att den i Norrköping mot henne förda ransakningen blifvit inställd i brist på hvarje bevis.

Det var verkligen för omväxlings skull en glad öfverraskning, som här bereddes Olga.

Hon hopknäppte sina händer, höjde blicken mot himlen, och tårar fyllde hennes ögon.

I detta ögonblick kände hon sig efter lång, lång tid äntligen åter en gång lycklig; ty hennes heder var ju återställd.

Mannen fortfor nu:

— Tyvärr är det inte möjligt att bereda er endast glädje. Ni har lidit mycket och hade nog därför förtjänat att på ett alldeles särskildt sätt bli hållen skadeslös.

— Jag begär ingenting, ingenting alls. Jag vill bara bli fri från hvarje misstanke för brott, eftersom jag ej begått något sådant.

— Det är ju mycket erkännansvärdt, menade mannen. Emellertid har ni helt visst anspråk på skadeersättning, och emedan ert fall var ett så utomordentligt, har man gått längre, än lagen fordrar. Ni har blifvit tillerkänd en summa, men man har därvid fäst ett villkor, som jag hoppas ni skall uppfylla. Någon vidare svårighet erbjuder det inte.

Olga stod här inför en ny gåta. Förvånad såg hon på den talande.

Denne fortfor:

— Det är nämligen af flera skäl önskvärdt att icke i det fallet röra upp mera damm. Man ger er därför den vinken, att ni bör uppehålla er en längre tid i utlandet. Stannar ni kvar här i Schweiz eller reser ni till Tyskland? Ett af dessa båda land skall nog synas er passande. Detta är, som sagdt, bara en önskan af myndigheterna, men en trängande önskan. Om en utvisning från Sverige kan naturligtvis ej bli tal. Missuppfatta för all del inte mina ord! Man kan visst inte hindra er från att återvända till ert fädernesland; ni löper inte den ringaste risk, om ni det gör. Men jag antar i alla fall, att ni icke för närvarande längtar dit. Där pratas ännu så mycket, och ni har där också fiender, som ännu icker äro vanmäktiga, ni hotas från flera håll, korteligen, ni kan känna er säkrare här. Det är helt naturligt, att det står er fritt att brevväxla, med hvem ni behagar. Så vidt jag vet, står ni alldeles ensam, så

att det kan vara er tämligen likgiltigt, hvar ni bosätter er. Tillåt mig nu beröra en mycket ömtålig punkt! Jag gör det för fullständighetens skull och för att i alla afseenden ge er vänliga råd. Ni har ju lidit så mycket, att det ej är mer än rätt och billigt, att man efter bästa förmåga lindrar ert öde; men det är ju att hoppas, att er framtid skall gestalta sig ljusare och gladare.

Han tystnade för några ögonblick.

Olga stod där tankfull framför honom; hon kunde knappast fatta, hvad han sade.

— Sitt ned, jag ber. Behåll och förvara väl det där papperet, för det kan bli er till gagn, ifall det möjligen skulle uppstå något tvifvel mot er angående den där rättegången, fortfor mannen. Och nu kommer jag till den delikata punkt, hvarom jag nyss nämnde. Jag ber om ursäkt, att jag gör det, men jag anser det vara rådligast. Vi ha nämligen i polisen, som naturligtvis måst göra sig underrättad om alla edra förhållanden, äfven fått veta, att ni vunnit en ung mans af en mycket aktningvärd familj kärlek. Jag vet ej, hur långt den saken avancerat, men af några personer har ni betecknats som hans fästmö. Törs jag be om en förklaring här utinnan? Något tvång är det inte alls, ni kan tala eller tiga, precis som ni behagar.

— Jag är inte förlofvad, svarade Olga bestämdt.

Då fortfor främlingen:

— Nå ja, om det nu också inte är fallet, så är det dock intet tvifvel underkastadt, att ifrågavarande unge man, herr Evald Zetterling, sträfvade till det målet. Men han har tyvärr, såsom ni nog redan torde veta, gått hädan. Efter en helt kort sjukdom rycktes han bort i blomman af sin ålder. Jag ville bara säga er det för att ge skäl för min åsikt, att ni nu ej har någon orsak att resa till Sverige, och att följaktligen edra hjärteönskningar ej längre stå i strid med det af vederbörande så varmt rekommenderade förslaget.

— Förlåt, att jag vidrört denna så smärtsamma angelägenhet; jag ville bara skingra alla tvifvel, som möjligen ännu kunde råda hos er. Jag är till och med i tillfälle att för er framlägga ett skriftligt bevis för sanningsenligheten af mina uppgifter rörande herr Zetterling.

Nästa ögonblick låg ett andra papper på bordet. Det var en af vederbörande pastor utfärdad dödsattest för Evald Zetterling.

— Öfvertyga er själf! sade mannen, som redan gifvit Olga så många upplysningar och råd.

Såsom han förutsett, gjorde åsynen af detta papper på henne ett utomordentligt djupt intryck.

Hon höll sig emellertid upprät och stirrade med torra ögon på det ödesdigra papperet.

En lång paus inträdde.

Den känslostorm, som rasade inom Olga, blef ej afbruten.

Först efter en lång stund sade den föregifne polismannen mycket allvarsamt:

— Nu ha vi endast en sak till att ordna med hvarandra, på det att ni lättare må kunna trygga er framtid. Jag har i uppdrag att till er öfverlämna en summa af tusen kronor. Den är tagen ur understödsfonden för sådana häktade, hvilkas oskuld efteråt kommit i dagen.

Därvid lade han pengarna på bordet och bugade sig för Olga. Sedan yttrade han:

— Se så, nu är det klart. Jag antar, att ni med godt samvete kan ta emot den summan för allt, hvad ni måst lida. Ni torde kanske veta, att lagen ej förpliktar till en sådan skadeersättning. Men i enstaka undantagsfall beviljas den i alla fall, så äfven nu med er.

Olga var nu icke i tillfälle att bedöma, huruvida hon var fullt berättigad att mottaga summan eller ej.

Mannen gaf henne heller inte tid att närmare fundera på saken utan bugade sig ännu en gång helt flyktigt och lämnade sedan rummet.

Strax därpå steg gumman åter in.

— Min Gud! tog hon vid sig. Hvar ha ni fått alla de pengarna ifrån? Ni har ju en kolossal tur.

Olga teg.

Hon hade väl heller aldrig känt sig olyckligare än nu, då hon måste tro på Evalds död.

Visserligen ville hon det ännu ej, men hon kunde icke betvifla, att dödsattesten var äkta; hon hade för icke så länge sedan sett en likadan, nämligen då hennes mor gått bort.

Äfven det papperet lät mannen, i hvilken hon måste se en polis, henne behålla.

Hon stoppade det nu på sig och fäste en frågande blick på gumman.

Men denna sade:

— Nu kommer ni väl inte vidare till mig? Ni har mycket pengar och kan föra ett långt bekvämare lif än hos mig.

— Ännu vet jag ej, hvart jag ska' vända mig? svarade flickan. Kanske ni tillåter mig stanna kvar ytterligare några dagar hos er?

Gumman var inte omedgörlig.

— Så gärna, svarade hon, Det blir för resten svårt för mig, att skiljas från er. Visserligen har jag mången gång varit knarrig och vid misshumör, jag vet det, men jag tycker i alla fall om er.

När de lämnade huset, sågo de också den man, som nyss varit inne hos Olga, gå.

Han väntade på dem och gick i deras sällskap ett stycke.

Med Olga talade han om hennes närmaste framtid och menade, att det vore bäst, om hon sloge sig ned i fransyska Schweiz och där i någon medelstor stad. Där borde hon köpa sig en symaskin och börja arbeta, först ensam, sedan med några flickors tillhjälp; ett sådant företag skulle säkerligen komma att bära sig.

Vidare talade mannen också därom, att han nu ämnade sig till Italien. Han hade i uppdrag att söka få fatt i en person, som Olga mycket väl kände, nämligen grefvinnan Laura Schönthal.

— Om vi ändå bara väl hade henne i våra händer! menade han. Hon har redan gifvit oss så mycket att göra. Två eller tre gånger har hon redan glidit oss ur händerna. Jag minnes under hela min praktik ingen kvinna, som visat sig vara till den grad listig och förslagen. Inte ens polisen vet ännu hennes verkliga namn. Och en sådan person, som snor världen omkring under tjugu olika namn, ska' man ta reda på. Ni kan väl inte händelsevis säga mig, hvart hon styrde kosan, när hon skildes från er?

Olga svarade:

— Hon reste till norra Schweiz, och jag antog, att hon ämnade sig till någon större stad i en af de tyska kantonerna. Om hon gjorde det, det vet jag ju inte, men hon talade om Zürich, det minnes jag tydligt.

— Så långt ha vi också spårat henne, sade mannen. Ja, vi

veta till och med, att hon varit på kort besök i Sverige, men hvart hon se'n begifvit sig, det är oss obekant. Det är emellertid inte osannolikt, att hon återvändt till Schweiz, ty här är ju alla hemliga föreningars härd, och här tror hon sig också säkrast.

När om en stund vägen delade sig, tog mannen afsked af Olga, önskade henne lycka för framtiden och lade henne på hjärtat, att hon ej borde återvända till Sverige inom år och dag.

Den gamla käringen svarade i flickans ställe:

— Det är nog heller ingenting, som drar henne dit. Hon känner ju till den sorgliga händelse, som kommer att ge hennes lif en ny riktning.

Olga tackade nu den föregifne polismannen, skildes från honom och vände under tystnad med gumman tillbaka till dennas lilla stuga.

Här ville hon stanna ytterligare några dagar, medan hon uppgjorde en bestämd framtidsplan.

Pengarna, som hon så oförmodadt erhållit, beslöt hon göra fruktbärande.

Gumman hade emellertid redan lockat ifrån henne femtio kronor genom att påstå, det hon hade henne att tacka icke endast för pengarna utan äfven för underrättelsen om sitt frikännande.

Efter tre dagar, hvilka Olga tillhringade i stilla sorg, ännu alltjämt kämpande med tvifvel om Evalds död, upplyste hon gumman om, att hon nu ämnade ge sig i väg.

Hon bad henne följa henne till närmaste jernvägsstation, hvarifrån hon ämnade anträda resan till norra Schweiz och där slå sig ned i en stad med tysk befolkning.

Hon tänkte på Bern eller Basel.

Det hade gumman ingenting emot, hon ville bara så gärna veta, för hvilkendera staden Olga bestämde sig.

— Ser ni, sade hon, det vore så roligt, om man kunde skritva till hvarandra. Det skall alltid glädja mig mycket, när jag får ett bref från er. Jag vet då alltid, hur ni mår, och om ni är nöjd med ert nya hem eller ej.

Olga drog ej i betänkande att förklara, det hon komme att åtminstone tills vidare slå sig ned i Bern. Det kunde emellertid hända, att hon sedan bytte om vistelseort, ifall tillfälle till bättre förtjänst yppade sig på annat håll.

Gumman berömde Olgas praktiska åsikter, och när båda anländt till stationen, skildes de.

När Olga kommit in i en järnvägskupé och tåget satte sig i gång, andades hon friare och lättare.

Hon for först till Lausanne, där hon försåg sig med nya kläder, som hon så väl behöfde, och fortsatte sedan resan till Genève samt vidare norrut.

Så snart hon anländt till Bern, tänkte hon genast på sin framtida existens.

Den där polismannens råd syntes henne godt, hvarför hon beslöt följa det.

Men innan hon vidtog några anstalter härför, skref hon till Ekström för att inhämta hans råd.

Hon trodde, att han bodde kvar i sin stuga i närheten af Stockholm. Kanske var han för närvarande i Norrköping. Brevet måste ju i hvilket fall som helst nå honom.

Naturligtvis skref Olga ätven om Evalds död och bad Ekström berätta de närmare omständigheterna vid denna sorgliga händelse, som omgestaltat hela hennes lif.

ÅTTIONIONDE KAPITLET.

En djärf svindlerska.

Vi föra nu läsaren åter igen till Evald och Ekström äfvensom till Laura, hvilken af alla krafter sträfvade efter att kunna träda i förbindelse med den förre, men att så mycket mer undvika den senare.

Evald hade först styrt kosan till Zürich; hvarifrån han ämnade söka följa Lauras spår, ty henne ville han ha fatt i för att kunna tvinga henne att lämna honom närmare upplysningar om Olga.

Han sade sig, att, om han bara funne Laura, det ej skulle bli så svårt att tvinga henne; ty sedan man nu visste, hvem hon var, och hvad hon gjort sig skyldig till, var hon icke längre i 'ill-fälle att skydda sig med tvetydigt prat och bedyra, att hon ej hade något brott på sitt samvete, utan att det endast och allenast vore förbundets förföljelse, som hon sökte undgå.

Den senaste olycka, som drabbat Ekström, hade kastat ett för bjärt ljus öfver Lauras handlingar.

Hennes senaste bref hade för länge sedan hos Evald förlorat sin öfvertygande kraft.

Evald handlade nu fullkomligt själfständigt, ja, till och med mot vännen Ekströms vilja, när han anträdde resan till Schweiz.

Här kom han först till Zürich och lät sig nu angeläget vara att fråga myndigheterna efter grefvinnan Laura Schönthal.

Man kunde endast svara honom, att man själf skulle vara glad, om man hade någon att fråga i det fallet. Men trots den utfästa belöningen hade ännu ingen infunnit sig, som varit i stånd att lämna noggrann upplysning om den under en mängd olika namn uppträdande kvinnan.

Evald var ej hågad att stanna kvar länge i Zürich. Enligt hans åsikt kunde Olga ej hållas gömd i denna trakt; han måste söka henne på helt annat håll.

Det var en svår, en förtvifladt svår uppgift, och Evald måste nu själf erkänna, att vännen Ekström ej haft så alldeles orätt, när han talat om en strid med väderkvarnar.

Evald styrde nu kosan till sydvästra delen af Schweiz, ty brefvet från Lausanne, som Olga bekräftat, hade tydligt nog sagt, att hon befunno sig i alplandets högsta del.

Antagligen visste hon ännu ingenting därom, att hon af domstol där hemma i Sverige blifvit frikänd från all skuld, ty eljes skulle hon väl ha gifvit sig till känna, om icke för honom, så likväl för Ekström.

Men Evald hade ej hört af något, och han hade heller ingen aning om, hvad som helt nyligen händt Ekström.

Denne hade dragit sig tillbaka till en undangömd vrå af världen, men äfven här hade strax efter Evalds afresa sällsamma händelser timat.

Att Ekström hittills ej skrivit till honom och väl heller inte kunde skriva, det hade Evald tämligen klart för sig, ty han hade ju ej kunnat uppgifva, hvar han komme att vistas, och han trodd för resten inte, att vännen kunde ha några nyheter att förtälja.

Han lefde ju nu nästan alldeles afskild från världen.

Evald reste alltså till kantonen Wallis, i hvilken vid den italienska gränsen St Bernhardspasset befinner sig.

Under det han här spanande drog härs och tvärs och så småningom närmade sig Lausanne, hvarifrån han fått sista under rättelsen från Olga, hade Laura återkommit till Schweiz, där hon faktiskt kände sig tryggast.

Men hon tänkte ingalunda stanna kvar där. Hennes plan var ju att träda i förbindelse med Evald Zetterling.

Att denne nu befann sig i Schweiz och där sökte Olga, det visste hon ej; hon trodde, att han fortfarande var kvar i Sverige.

Hon ville nu ovillkorligen veta, om någon förändring inträdt i hans förhållanden.

Återstod alltså ingenting annat än att ännu en gång anträda resan till Sverige.

Men det måste ske på omvägar, om hon skulle undgå att bli upptäckt och gripen.

Efter moget öfvervägande beslöt Laura att ännu en gång resa genom S:t Bernhardspasset.

Det hus, hvari Ralf bodde, stod säkerligen ännu kvar; helt visst var någon person stationerad där, ty det fanns tillräckliga skäl att ej underlåta det.

Berger hade tvifvelsutän, sedan Laura till honom inrapporterat Ralfs försvinnande, dragit försorg om, att huset där uppe på berget ej fick stå obebodt.

Den hemliga ligan hade ju där en del skatter förvarade, bland annat många af de viktiga dokument, som man stulit för att vid passande tillfälle sälja dem till högt pris; men där fanns också något kontanter.

Tyvänn visste icke Laura, hvar dessa värdesaker voro gömda. Hon hade aldrig lyckats få reda på den hemliga skattkammaren.

Antagligen var det Marthas verk, att man i det fallet icke skänkt henne fullt förtroende.

På S:t Bernhard hade hon alltså ingenting annat att hämta än nya dokument.

När hon nu bestämde sig för att uppsöka det stället, litade hon på sin tur, att den medlem af ligan, som nu bodde där uppe, ej så noga visste, i hvilket förhållande hon stod till ligans ledare.

I nödfall skulle hon veta att försvara sitt lif, och hon var nu såsom så ofta tillförne beredd att sätta allt på ett kort.

Trots de stora betänkligheter, som härvid yppade sig, måste likväl företaget vågas, alldenstund Laura endast på så vis kunde vinna någon trygghet.

Det var nog nu värre att passera den vägen än förra gången, och likväl *måste* det ske.

Det betänklignste var, att hon måste förbi klostret, och det var omöjligt utan att bli observerad, alldenstund vägen där förbi af hänsyn till de resande städse bevakades.

Här ställde sig alltså ett nytt hinder i Lauras väg, och likväl lät hon ej afskräcka sig.

Hon måste nu åter igen tänka på en förklädnad, och hon köpte en sådan dräkt, som bondkvinnorna i kantonen Wallis brukade bära, och tänkte först af allt på att ha sitt ansikte så mycket som möjligt betäckt, när hon tillryggalade vägen öfver berget.

Men ett vågadt företag var det i alla händelser.

I början gick allt bra.

Laura hade varit försiktig och antagit två förare, hvilka hon emellertid måste betala i förskott.

Då hon det gjort, ägde hon endast så mycket, att hon kunde köpa en smula proviant, till den grad hade hon misshushållat med den stora summa, som hon nyligen ägt.

Förarna funno det betänkligt, att hon köpte en så ringa kvantitet proviant, och de förklarade rent ut, att den inte komme att räcka.

Laura förklarade, att hon skulle få mera i klostret. Därmed lugnade sig männen och förklarade sig redo att ledsaga henne.

Man kom nu, på ett utomordentligt sätt gynnad af lyckan, utsn missöde i närheten af klostret.

Hur skulle nu Laura kunna undvika det? Hon var fortfarande i stor rådlöshet.

Hur mycket hon än under vägen funderat på, hur hon skulle kunna öfvervinna denna svårighet, fick hon dock ingen räddande ingifvelse.

Emellertid förstod hon att inrätta det så, att man måste uppnå klostret vid middagstiden.

Hon yrkade härpå, i det hon förklarade, det hon ej tilläte, att mulåsnorna öfveransträngdes; hellre ville hon komma långsamt framåt än löpa ännu större fara.

Redan hade man kommit helt nära klostret, när Laura förklarade, det hon komme att stanna kvar där.

Hon gaf förarna de sista pengarna, som hon sparat just för det ändamålet, och när de fingo klostret i sikte, uppmanade hon dem att vända om och steg genast af mulåsnan.

De båda männen voro icke litet öfverraskade, men föredrogo att vända om, i all synnerhet som Laura sade, att hon komme att

stanna en längre tid i klostret, att hon inte alls tänkte fortsätta resan med det samma.

Så var hon då ensam.

Den sista stationen var ej långt aflägsen, och förarna återvände nu dit.

Laura kom allt närmare och närmare.

Det var mycket svårt att komma framåt, ty vägen var ingalunda gjord för fotgängare; men hon måste vara betänkt på att så fort som möjligt komma förbi klostret.

När hon kom i omedelbar närhet af det samma, fick hon syn på en munk, som kom ut och bjöd henne komma in.

Laura svarade honom, att hon vore behäftad med en mycket smittosam sjukdom.

Men munken, djupt genomträngd af sin kristliga plikt, närmade sig och ville truga henne att komma med in.

Han sade, att man här ej afvisade någon, och att särskilda rum funnes för sådana, som voro behäftade med smittosamma sjukdomar.

Laura var nu i den största förlägenhet.

Att vägra att gå med munken, det skulle ha varit mer än oklokt och skulle strax ha sett misstänkt ut. Hon måste alltså följa honom.

Hon sökte ännu en gång genom vinkar skrämma bort klosterbrodern och sade, att hon komme från en ort, där flera personer legat sjuka i smittkoppor, och att hon redan bure smittämnet inom sig.

Han borde alltså låta henne draga vidare; någon räddning vore ändå inte möjlig.

Detta underliga tal gjorde mannen fundersam.

Han afstod emellertid det oakadt icke från sin föresats att ta med sig kvinnan in i klostret.

Laura måste alltså åter stiga in genom den port, genom hvilken hon med den unge fransmannen på ett så egendomligt sätt flytt.

Hon gjorde det med våldsamt klappande hjärta.

Om priorn nu fick se henne?

Äfven flere af bröderna kände henne, hvilka säkerligen ännu ej glömt den där italienske föraren, som hon så starkt varit misstänkt för att ha mördat.

Munken förde henne nu till ett rum, i hvilket hon var ensam.

Men så snart klosterbrodern gått, steg en annan in till henne och anvisade henne en bädd, i det han lofvade henne kvinnlig be-
tjäning, hvarom man i sådana utomordentliga fall drog försorg.

Han sökte trösta henne och menade, att det ju ändå kunde vara ett misstag af henne, om hon trodde sig lida af den farliga sjukdomen. Man skulle på det noggrannaste aktgifva på henne och skulle snart vara i tillfälle att konstatera, om den sjukdomen komme att utbryta hos henne eller ej.

Denna försäkran gladdede naturligtvis inte Laura.

Till råga härpå måste hon hålla god min i elakt spel och verkligen gå till sängs.

I det varma rummet hade hon nu tid att öfvertänka, hur hon åter skulle kunna komma ut ur klostret.

Detta var tydligen en af de allra svåraste uppgifter, som under hela hennes äfventyrlif ställts på henne. Men Laura drog sig icke för att tillgripa hvilket medel som helst för att återvinna denna så mycket efterlängtade frihet.

Hon tänkte nu strax åter på det epileptiska tillstånd, som hon så mäterligt kunde hyckla, och ville äfven här åter igen göra bruk däraf.

Hon kunde ju under ett sådant anfall framkalla någon olycka och under den däraf uppkomna förvirringen lämna klostret.

Detta var den sväfvande plan, som uppök hos henne, men några enskildheter hade hon ej klart för sig. Hon sade sig bara, att hon måste begå en våldshandling, vid hvilken hon antingen själf dukade under eller återeröfrade sin oafhängighet.

Men i hur stort trångmål hon än befann sig, hade hon i alla fall en förundransvärd tur.

Att börja med kom visserligen en klosterbroder, hvilken för henne presenterade sig som läkare, kände henne på pulsen och noga betraktade henne.

Sedan utlät han sig:

— Jag kan ej finna något förebud till någon epidemisk sjukdom hos er; men vi ska' bida tiden, så få vi se. Ni stannar här isolerad från alla andra. Inom tjugufyra timmar måste det ju visa sig, om ni, såsom vi vilja hoppas, misstar er eller ej.

Han lämnade åter Laura.

Denna var nu alldeles ensam.

Hon betraktade uppmärksamt allt omkring sig, och eftersom hon föreburit en farlig sjukdom, väntade hon åtminstone, att inte priorn skulle uppsöka henne.

Det gjorde han verkligen heller inte; däremot kom en sköterska, och nu aflägsnades först af allt Lauras kläder.

Naturligtvis hade hon måst ta af sig dem, och nu såg hon mycket missnöjd ut.

Denna omständighet hade hon ej tagit med i beräkningen. Ängsligt frågade hon, hvar man gjorde af hennes tillhörigheter, och en munk, som i detsamma steg in i rummet, svarade:

— Ni behöfver här inte alls vara orolig; ni får igen alltsammans. Men för att förebygga vidare smitta, hvartill ämnet ju kan förefinnas, måste vi underkasta edra kläder desinfektion. För öfrigt måste ni ju hålla er i bädden och behöfver alltså inte kläderna för tillfället.

Nu hade Laura råkat i ny klämma. Hvad hjälpte det henne, om hon framkallade förvirring, itall hon då ej hade några kläder att ta på sig?

Hon kunde ju inte ge sig ut naken i köld och snö.

Hennes belägenhet blef med hvarje timme allt betänkligare. Hela eftermiddagen och den därpå följande natten tillbragte hon med att öfverlägga, hvad som nu kunde göras.

Hon måste bort från klostret.

Snart återkom hon till den plan, som hon strax efter sin ankomst hit uppgjort; men den var ej lätt att realisera, i all synnerhet som hon intet ögonblick befann sig ensam.

Ingenting stod henne till buds, hvarigenom hon skulle kunnat befria sig ur denna pinsamma belägenhet. Hon ansåg sig förlorad, om hon ej gaf sig i väg i natt; ty så snart priorn eller någon af de klosterbröder, som kände henne från hennes förra besök, kom till henne, var det helt visst slut med hennes frihet.

Man kunde omöjligen ha glömt mordet på den italienske föra- ren, och hennes förra försvinnande ställdes helt säkert i förbindelse med den unge fransmannens.

Förgäfves bråkade Laura sin hjärna med att utfundera, på hvad sätt hon skulle komma härifrån.

Hennes plan hade, som vi hört, varit att hyckla fallandesjuka och att vid ett sådant anfall tända eld på bädden. Därigenom skulle gifvetvis stor förvirring ha uppstått, och hon skulle kanske ha lyckats smita i väg därifrån.

Men antändningen hade sina stora svårigheter. Två stora hänglampor brunno i rummet, men dessa voro för Laura oåtkomliga, och tändstickor kunde hon ingenstädes upptäcka.

Denna sin plan måste hon alltså uppgifva, och slutligen återstod henne ingen annan utväg än att med fräckt nekande möta hvarje misstanke.

Den oroliga, ängslande natten förflöt.

Nästa morgon kom läkaren igen och undersökte Laura ännu en gång, utan att likväl kunna upptäcka några symptom till smittkoppor.

Då inte heller vid hans tredje besök på eftermiddagen några sådana symptom ville visa sig, förklarade läkaren, att hon nu kunde lämna det isolerade rummet och flytta in i ett af de för vanliga resande älsedda rummen.

Laura fick igen sina kläder och måste lämna rummet. Man anvisade henne i stället ett litet, på nedra bottnen beläget rum, precis ett sådant, som hon vid sitt förra besök bebott, endast med den skillnaden, att fönstret i detta var försedt med galler.

Med stor ångest afvaktade hon händelsernas gång. Hur mycket hon än grubblade, kunde hon denna gång likväl ej finna någon utväg; hon måste lita på den blinda lyckan.

På eftermiddagen kom en munk in till henne. Laura blef icke litet förskräckt, ty det var en af dem, med hvilka hon under sin förra vistelse här talat, om också helt flyktigt.

Han återsåg henne nu för första gången och betraktade henne förvånad.

Lauras vackra drag kunde man icke så lätt glömma.

— Ni har varit här en gång förut? frågade munken.

— Nej, visst inte, svarade Laura. Det är första gången jag är här.

— Verkligen? Då måste det finnas en utomordentlig likhet mellan er och en annan person.

— Det är nog möjligt, svarade Laura djärf. Men jag kan försäkra er, ärevördige herre, att jag aldrig förr färdats denna väg.

Jag har blifvit kallad öfver till Italien och hade förut ingen aning om, att jag skulle bli tvungen att färdas denna väg. Men det var fråga om ett dödsfall, hvarför jag måste besluta mig för den besvärliga resan under denna kalla årstid.

Hon berättade nu den sagan, att hon vårdat personer, som haft smittkoppor, och att hon redan långt förut, innan hon uppnått klostret, plågats af en förfärlig ängslan, att hon blifvit smittad.

Det vore, sade hon vidare, Gud ske lof, icke fallet; men hon kunde nu icke längre taga klostrets gästvänskap i anspråk. Efter-som hon nu vore öfvertygad om, att hennes hälsotillstånd icke lidit i så betänkelig grad, som hon fruktat, måste hon så mycket mer vara betänkt på att snarast möjligt komma öfver till Italien.

Hon berättade vidare, att hon så snart som möjligt skickat tillbaka sina förare, på det att icke ätven de skulle bli smittade.

I sin stora ångest hade hon emellertid däri handlat obetänksamt och såge sig nu ledsamt nog nödsakad att bedja klostret om understöd för att kunna fullberda sin resa.

Munken svarade, att hon säkerligen ej skulle behöfva bedja förgäfves, men han måste framlägga saken för priorn, hvilken här ensam ägde att bestämma.

Om hon bara gäfve sig till tåls en stund, så skulle han komma igen med besked, och han hoppades, att hon skulle finna det fullt tillfredsställande.

Någon obehagligare upplysning skulle Laura svårligen kunnat få, under det klosterbrodern inbillade sig, att han därmed gjorde henne en mycket stor tjänst.

Utan att fråga, om Laura samtyckte, begaf han sig ofördröjligen till priorn, hos hvilken han genast fick företräde.

Han framförde nu den vackra, unga flickans anhållan och betonade därvid, att det olyckliga barnet af en ovanlig händelse, som förtjänade, att man toge hänsyn därtill, måst anträda resan till Italien.

Sedan han framfört och förordat flickans begäran, tillsade honom priorn att närmare redogöra för enskildheterna.

Klosterbrodern berättade då, att det vore fråga om ett dödsfall inom den unga flickans familj.

Hon hade förut varit i Schweiz, där nöden tvingat henne till det betänkliga steget att vårda af smittkoppor anripna per-

soner. Plötsligt hade hon fått bud, att hon borde skynda till en kär anförvands dödsbädd.

Men det hade inte varit henne möjligt, emedan den sjuka redan dött, men saken förtjänade i alla fall särskildt understöd.

Priorn gjorde sig nu välvilligt närmare underrättad om den så svårt hemsökta, och munken sade, att han först inbillat sig, det han redan en gång förut sett denna flicka i klostret; men hon bestrede det, och därför hade han väl misstagit sig.

Priorn utbad sig då en noggrann beskrifning på flickan, och klosterbrodern efterkom denna begäran.

Han talade om hennes fina, förnäma ansikte, om hennes vackra figur, om hennes underbara hår och om de icke mindre beundransvärda, azurblå ögonen.

Priorn erinrade sig, att han sett en vacker flicka, på hvilken denna beskrifning passade in, och fort drog han sig till minnes de händelser, som stodo i samband med den italienske förarens död och den urge tjänande broderns flykt.

Efter något funderande sade han:

— Det är nog bäst, att du för flickan till mig, så skall jag sedan genast vidtaga de anordningar, som jag finner lämpligast.

Om han härmed menade löftet om mulåsnan eller en förare, det framgick ej af hans ord.

Klosterbrodern skyndade emellertid tillbaka till flickan för att bringa henne sin förmans besked.

At munkens snara återkomst slöt Laura, att allt aflupit lyckligt, att åtminstone ingen fara hotade för ögonblicket.

— Din önskan uppfylles, sade brodern. Du skall komma till priorn, och jag skall föra dig till honom, emedan han själf vill tala med dig. Jag tror nog, att han skall göra allt för att underlätta din resa till Italien.

Laura stod där orörlig.

Det var henne i högsta grad obehagligt att gå till priorn, ty denne hade ju förra gången betraktat henne så noga, att han, såvida hans minne icke var allt för dåligt, genast i henne måste känna igen den flicka, som redan förut en gång vistats några dagar i klostret.

Det var ju inte så värst länge, sedan de sällsamma, dunkla

händelser passerat, hvilka kastat en så mörk skugga på den unga flickan.

Af dessa skäl önskade Laura undandra sig priorn.

— Jag mår ännu inte bra, sade hon, i rak strid mot sina förra uppgifter, och ber er därför först senare föra mig till herr priorn. För ögonblicket är jag ur stånd att taia med honom om mina angelägenheter.

Klosterbrodern invände:

— Hos oss råda inga ceremonier, och redan af hänsyn därtill, att vår högvördige förman har så mycket att ombestyras och är så mycket tagen i anspråk, vore det bra, om du, mitt barn, strax ginge med mig. Du får visserligen äfven vid hvarje annan tid audiens, men om du har brådtom, så är det nog bäst, att du genast framför din bön.

Laura, som icke dolde för sig, att priorn nog skulle känna igen henne, ja, måste känna igen henne, tvekade fortfarande.

Men den gamle munken uppmanade henne å nyo att just nu tråda inför priorn. Och eftersom han icke vidare påstod, att han redan en gång förut sett henne här, fattade hon mod.

Kanske erinrade sig ändå inte priorn särskildt henne bland alla dem, som drogo denna väg fram.

För resten återstod det ju Laura ingenting annat än att till honom framföra sin bön. Gjorde hon det inte nu, så måste hon göra det sedan; hon måste under alla förhållanden våga det, ty endast på så sätt öppnade sig åter klosterportarna för henne.

Hon öfverlade alltså inte länge till utan tog all sin fräckhet till hjälp och följde med munken till priorn.

Hvarför skulle hon också inte för denne bestrida, att hon varit här förut, att hon icke vore den, som rymt?

Priorn vände sig genast till Laura, så snart denna stigit in i hans rum.

Han vardt öfverraskad, ty med det samma erinrade han sig henne.

Nu gick han närmare och fixerade henne skarpt. Han tycktes vänta, att hon skulle tilltala honom.

Men Laura bugade sig för den högvördige herrn, såg främmande på honom och knäppte ihop händerna, liksom ville hon därmed säga, att hon hade en stor bön till honom.

Priorn tog först till orda:

— Min dotter, det är i dag andra gången du är här. Jag känner mycket väl igen dig, och jag hälsar tillfället välkommet för att af dig erhålla förklaringar.

Han gjorde en gest, som tillsade Laura att sätta sig på en stol. Men hon gjorde det ej, liksom hade priorns ord hos henne framkallat den högsta förvåning.

— Ers högvördighet, sade hon, jag är så förvånad. Edra ord beröra mig nästan pinsamt. Skulle jag redan en gång förut ha beträdat detta heliga rum? Nej, aldrig förr har jag varit här. För första gången ser jag denna välsignelserika välgörenhetsanstalt, och jag tror till och med, att sjukdomsgiftet försvunnit ur min kropp, emedan Herrens nåd är så mäktig i dessa rum.

Det inträdde en tämligen lång paus. Ej ett ord yttrades.

På munken, som stannat kvar i rummet, kunde man tydligt se, att äfven han nu blifvit af en annan åsikt. Säkerligen kände han i denna flicka igen just den, som kvarlämnat ett så egendomligt minne af sitt förra besök här.

Om en liten stund frågade priorn i allvarlig ton:

— Mitt barn, säg, hvarför aflägsnade du dig förra gången härifrån så plötsligt och hemlighetsfullt? Hvarför tog du inte afsked, såsom andra resande göra? Hvad föranledde dig att fly? Hvad tvang dig till att nattetid smyga dig ut ur klostret?

Då utbrast Laura:

— Barmhärtige Gud! Jag kan inte förstå allt detta. Vid allt, som är mig heligt, bedyrar jag, att jag ej varit här förut. Hur skulle jag alltså kunna ha flytt från detta ställe? Jag är nu för första gången i detta kloster, om hvilket jag redan hört talas så mycket, hvarför det också varit min innerligaste önskan att någon gång få se det.

Med dylika fraser sökte Laura afleda priorns tankar från den sårbara punkten.

Tyvänn lyckades det inte

Priorn var en allt för erfaren man för att utan vidare slå bort sin misstanke.

Han var nog skarpsinnig för att inse, det han här ej sväfvade i någon villfarelse.

Med skarp betoning yttrade han:

— Jag kan inte tänka mig, att en så fullkomlig likhet mellan tvänne personer är möjlig. Men jag vill ej göra dig orätt, mitt barn. Jag vill här icke uteslutande lita på mina egna iakttagelser. Därför skall jag låta tillkalla de munkar, som kunna ha sett dig förra gången, och vi vilja sedan konstatera, om du är den person, som med den unge tjänande broderns tillhjälp flydde härifrån, eller om jag låtit vilseleda mig af en likhet.

Han vände sig med frågande min till munken.

Denne svarade:

— Mig frapperade också genast den påtallande likheten mellan dessa båda personer; men jag ville ej uttala något bestämdt påstående, innan din vishet, högvördige fader, träffat det rätta. Jag skall alltså sammankalla klosterbröderna, och de må afgöra, huruvida ett misstag här föreligger, en sällsam naturens lek, eller om vår förmodan är riktig.

Priorn instämde, sägande:

— Gå genast! Detta är en mycket viktig angelägenhet, ty den händelse, som före flickans flykt så mycket sysselsatte oss, är ju ännu höljd i mörker.

Laura blef för några ögonblick alldeles stel af förskräckelse.

Men till och med i denna så kritiska belägenhet fick hon en ingifvelse, hur hon bäst skulle kunna hjälpa sig.

Hon ville inlåta sig närmare på saken, fråga priorn, hvad den där andra, för hvilken man tog henne, egentligen gjort sig skyldig till, och när hon af den ärevördige faderns mun fått veta det, ville hon beskärma sig öfver det henne ju så välbekanta brottet och sedan logiskt bevisa, att den personen aldrig i lifvet kunde ha vågat komma till klostret. Ty därmed skulle hon ju ha prisgifvit sig själf åt fördärfvet, en handling, som ingen människa med fern. sunda sinnen beginge.

Redan af detta skäl vore det omöjligt, att hon kunde vara den förbryterskan.

Hon hoppades, att priorn skulle inse det, och i själfva verket hade också de, som närmare kände Laura, knappast kunnat antaga, att hon skulle ha mod till ett sådant vågstycke som att visa sig i klostrets närhet.

Att hon ännu en gång beträdt det, det hade ju icke skett af fri vilja, ty helst skulle hon naturligtvis velat undvika ett ställe, om

hvilket hon ju måste säga sig, att det för henne kunde bli olycksbringande att å nyo beträda det samma.

Men redan förbipasserandet var ju en handling, som en annan mindre fräck person skulle ha dragit sig för, om också de mest trängande skäl förefunnits till att välja just den vägen.

Fortast möjligt utförde munken sin förmans befallningar.

Vid sådana tillfällen gafs alltid tecken med en särskild klocka, och när den ringde, visste de fromma bröderna, att hvar och en, som på något möjligt sätt kunde komma ifrån sin sysselsättning för tillfället, hade att infinna sig i munkarnas matsal, i det så kallade refektorium.

Naturligtvis hörsammade man äfven nu denna kallelse. Bröderna kommo tillsammans, och den ene frågade den andre, hvad som nu kunde stå på, hvarför priorn på en så ovanlig tid kallat dem till salen.

Det dröjde ej länge, innan de fingo förklaring härpå.

Priorn hade nämligen, när klockan åter tystnat, uppmanat Laura att följa med.

Den senare ansåg det allt för betänkligt att vägra, hon måste ju spela den obesvärade, hon hade också redan frågat, för hvem priorn egentligen toge henne, hvilken person han här trodde sig se för andra gången.

Hon glömde ej att tillägga, att hon aldrig förr ens på afstånd sett klostret, ännu mindre beträdt det.

Priorn svarade, att han skulle lämna henne de önskade upplysningarna, ifall det skulle visa sig vara nödvändigt. I annat fall vore det bäst, att han tege, och han skulle då också utan tvekan säga, att hon när som helst kunde fortsätta resan till Italien.

Laura kom alltså icke i tillfälle att utföra sin här ofvan antydda afsikt, det vill säga, att för priorn påpeka det orimliga i, att hon skulle vara den där förbryterskan, ty det måste ju ha varit rent vanvett, om denna för andra gången vågat sig in i klostret.

Men till en sådan logisk bevisföring fanns, som sagdt, för närvarande intet tillfälle.

Laura måste spara sina bevis till sedan.

Hon fördes nu in i salen.

Hennes ankomst väckte genast de församlade munkarnas intresse och förvåning.

Men hon kunde icke inbilla sig, att detta endast gällde hennes fördelaktiga utseende, tvärtom, hon läste otveddydigt i munkarnas miner, att hon blifvit igenkänd.

Nu måste hon väpna sig med all den fräckhet, som hon under årens lopp hunnit tillägna sig, för att äfven denna gång kunna möta den hotande stormen.

Aldrig förr hade hon varit så nära fördärfvets rand som nu. Mot hennes nuvarande belägenhet hade den i Ekströms hem varit en ren leksak.

Där hade hon ännu kunnat tänka på flykt och endast haft med en person att göra.

Men nu var hon omringad af en hel mängd, och med förfärlig ångest motsåg hon händelsernas vidare förlopp.

Priorn vände sig till de församlade klosterbröderna och frågade dem, om någon af dem redan förut vid något tillfälle sett den bredvid honom stående flickan.

Den af bröderna, som med all bestämdhet kunde påstå det, skulle skilja sig från de andra och ställa sig på hans högra sida. Så skedde äfven.

Det var icke mindre än åtta munkar, som med bestämdhet påstodo, att Laura varit här en gång förut.

Priorn frågade den förste, om han verkligen vore säker på sin sak, och ställde till alla den förmaningen, att de icke skulle yttra sig förhastadt, ty det vore här fråga om en högst viktig sak, och om en ung, blomstrande medmänniskas väl eller ve. Efter denna förmaning tillsade han den munk, som stod honom närmast, att tala, och denne syarade, att Laura vore den, som försvunnit från klostret på samma gång som den unge tjänande brodern.

Den andre munken blef tillfrågad.

Han påstod det samma, och så fortgick det i tur och ordning, tills man kom till den siste.

Denne fogade till sina förklaringar rörande flykten den anmärkningen, att Laura vore den person, som enligt den i klostret allmänt rådande meningen vållat den där italienske förarens död.

Allt detta måste Laura åhöra.

Hon visade sig vid detta tillfälle mycket stark; hennes min uttryckte bara förvåning.

Man kunde hos henne ej märka någon darrning, icke ens nå-

gon osäkerhet. Hon betedde sig precis som en, den där plötsligt får höra en mycket betydelsefull, för honom högst öfverraskande nyhet, men som vet med sig, att han ej har någonting att göra med den.

Priorn vände sig nu till henne, och hon behärskade sig så pass, att hon ej gick de frågor, som hon nu väntade sig, i förväg, utan stod där lugn inför honom, skenbart utan någon vidare sinneströrelse väntande på hvad han nu skulle komma att säga henne.

Han uppmanade henne att följa med och gick med henne tillbaka till sitt rum, där han blef ensam med henne.

Nu tog han till orda:

— Jag antar, min dotter, att du nu skall tillstå, hvad du förut så envist förnekat. Det skulle ej gagna dig till något att fortfarande neka. Du har ju hört, att det finnes åtta vittnen mot dig, och inte heller mitt eget minne sviker mig. Det kan alltså icke längre bevisas, att du redan en gång förut varit här, och att till ditt besök den gången anknöto sig mycket ledsamma händelser. Du vet ju allt, så jag behöfver icke närmare orda därom. Däremot uppmanar jag dig att aflägga en bekännelse; ty förhärdelse vore det värsta onda. Du skulle därmed endast skärpa ditt straff här i lifvet och så mycket mindre kunna rättfärdiga dig inför Gud. Tala alltså, säg mig allt, och om du också dukat under för den allra värsta förvillelse, skall du likväl här finna så mycket skydd, som det står i min makt att skänka dig.

Han tystnade och väntade nu på hennes svar.

Detta kom också, men utföll helt annorlunda, än han tänkt sig.

Högvärdige herre, svarade Laura med tilltvingadt fast röst, det är en högst egendomlig olycka, som här drabbat mig. Säkerligen handlar ingen af de ärevärdige män, som här ägnat sitt lif åt den kristliga människokärlekens tjänst af illvilja mot mig, det kan jag omöjligen antaga. I allas minner läste jag, då jag steg in, endast den välvilja, som här visas hvarje främling. Jag är öfvertygad om, att dessa ärevärdiga fäder talat af full öfvertygelse, och jag kan därför ej på annat sätt förklara saken, än att en naturens nyck vilseledt dem. Jag har, vid Gud, aldrig förr varit här. Jag svär, att jag i går för första gången i mitt lif beträdde dessa rum.

Hon nedkallade Guds straff öfver sig, om hon nu ej sagt rena sanningen.

Priorn ryste, när han hörde dessa ord.

En så ung människovarelse kunde väl ändå näppeligen vara till den grad förmäten att på detta sätta häna det heligaste.

Skulle han alltså verkligen tillika med bröderna kunna sväfva i en så ödesdiger villfarelse?

Det var knappast troligt.

Och likväl, när han gaf akt på Laura, när han såg, hur hon för att gifva eftertryck åt sina ord med upplyftade händer blickade upp till en på väggen hängande bild af den korsfäste, då tviflade han i alla fall och undrade, om inte ändå en dylik, af henne påstådd förväxling vore möjlig.

Hans blick var ju bortvänd från världen.

Det var ju mycket möjligt, att man i klosterlivets ensamhet förlorade rätta måttstocken för människornas fel och laster, för deras förmåga att vika af från rätta vägen, och att den åsikten inrotade sig, att ett dylikt brott, som Laura nu måste begå, ifall hennes bedyranden voro falska, öfver hufvud ej låge inom möjligheternas område.

— Mitt barn, sade han, om en lögn nu kommit öfver dina läppar, då har du begått ett svårt brott. Jag skall ej döma dig, men darra för den högste, som ser och hör allt, hvad människorna göra! Tro mig, har du nu talat osanning, så kommer du helt säkert att hemfalla åt den eviga fördömsen.

Dessa ord gjorde icke det ringaste intryck på Laura. Så snart hon hört, att priorn ej tänkte bli hennes domare, svarade hon med ännu större fasthet än förut:

— Jag har sagt sanningen, högvördige herre. Men jag ber er också bara för ett ögonblick betänka, att det icke endast vore en exempellös fräckhet utan rent af vansinne, om den person, med hvilken jag förväxlas, och som säkerligen är en förbryterska, skulle våga att ännu en gång komma med sin fot öfver tröskeln till detta heliga ställe. Hon måste ju bli igenkänd. Om nu jag råkade ut för ett ödesdigert misstag, så är ju därmed bevisadt, att man alldeles säkert skulle ha känt igen den rätta personen. Jag känner ju inte till hennes handlingar, jag kan alltså inte bedöma, hur långt hon förgått sig mot lag och rätt, och hur långt hon drifvit sin för-

vågenhet. Men för att visa sig här en gång till måste hon ju vara vansinnig. Skulle hon ha företagit den farliga resan genom snö och is bara för att här hemfalla åt ett förskräckligt öde? Jag kan inte förstå, hur så upplysta män bara ett enda ögonblick kunde tro någonting sådant. Förlåt, högvördige herre, att jag säger, som jag tänker! Ett sådant tilltag skulle ju strida mot kloketens alla regler. Personen i fråga skulle ju därigenom med vett och vilja ha prisgifvit sig själf, och det kan man väl ändå inte tilltro någon, som har sitt sunda förnuft i behåll.

Priorn tycktes nu själf luta åt denna åsikt. Han for flera gånger med handen öfver pannan.

Det var mycket svårt för honom att här fatta ett afgörande beslut.

Var Laura verkligen oskyldig, och hade naturen gifvit henne så stor likhet med den där förbryterskan, så gjorde man henne ju stor orätt, om man stälde henne till svars för en annans missgärningar.

Och de skäl, som hon anförde, och den högtidliga ed, som hon aflagt, voro helt och hållet ägnade att hos priorn väcka tron på en förväxling.

Men i all synnerhet vilseleddes han däraf, att Laura vid allt, hvad hon sade och gjorde, bevarade ett utomordentligt lugn.

Den dyra ed, som hon svurit, hade icke låtit öfverilad, icke förhastad. Det var oskuldens lugna, besinningsfulla språk, när hon talade så sansadt och därför så mycket mer öfvertygande och påpekade det orimliga i att förväxla henne med den där förbryterskan.

Men det stod åtta vittnen emot henne och dessutom äfven priorns egna första intryck. Det var alltså oändligt svårt att här träffa det riktiga.

Laura antog med skäl, att hon redan vunnit segern, och hon framförde därför ännu en gång i samma lugna ton till priorn sin bön.

Hon berättade, att en kvinnlig släkting till henne låge på dödsbädden, ja, säkerligen redan dött utan den trösten, att den, som varit hennes käraste på jorden, och som hon därför kallat till sin dödsbädd, skulle göra henne den sista kärlekstjänsten och tillsluta hennes ögon.

Tårar fyllde Lauras ögon.

Hon förstod också att så småningom från den förut så lugna

tonen öfvergå till en mycket rörd sådan och att verkligen röra priorns hjärta, när hon talade om sin släkting och det långvariga lidande, som fjättrat denna vid sjukbädden.

Laura föll nu ned framför den korsfästes bild och tryckte hufvudet mot väggen.

Priorn lade sin hand på hennes hufvud och bad henne stiga upp.

Sedan talade han tröstens ord till henne.

Laura grät fortfarande mycket häftigt, och komedien hade åsyftad verkan, ty till sist sade priorn:

— Vi skola låta dig draga hädan, men det är vår skyldighet att också sätta oss i förbindelse med och underrätta myndigheterna i den dal, dit du blir förd, så att de kunna sysselsätta sig något närmare med dig. Finna de dig oskyldig, nåväl, det var då en svår villfarelse, hvori Gud lät oss sväfvä. Men blir du befunnen brottslig, så bär ditt öde, ångra och bättra dig! Jag ger dig min välsignelse. Gud skydde dig, om du genom oskuld och dygd det förtjänar!

Ändtligen steg Laura upp.

När hon mottagit välsignelsen, torkade hon sina tårar och frågade blygt och anspråkslöst, när hon möjligen kunde få fortsätta resan.

Hon erhöll det beskedet, att allt skulle vara redo om en timme.

Laura bugade sig mycket djupt, och det kostade henne en icke ringa möda att sorgfälligt dölja sin triumf.

Priorns utslag väckte ett icke ringa uppseende. De åtta klosterbröderna påstodo med all tvärsäkerhet, att de icke misstogo sig, man hade i Laura ovillkorligen att göra med den förbryterska, som enligt all sannolikhet bragt sin förare om lifvet.

Men lydningen, som är en af de första klosterreglerna, tillät ingen af dem någon motsägelse, ingen bekräftade med ed sin egen öfvertygelse.

Hade det senare inträffat, så skulle saken för Laura ha tagit en betänkelig vändning, ty en munks ed måste naturligtvis af priorn anses gälla mer än flickans alla högtidliga bedyranden.

Men Laura hade äfven i det fallet tur.

De af priorn träffade anordningarna rörande resan blefvo genast satta i verkställighet.

Laura hade alltså lyckligen undgått faran utan att ha behöft utföra den rysliga föresats, som hon redan fattat. Allt hade aflupit

lugnt och fredligt, utan att hon sett sig nödsakad att vidare grubbla öfver, hur hon bäst skulle kunna slunga in brandfacklan i dessa rum.

När hon återkom till sitt rum, föll hon där alldeles utmattad ned på sin bädd, och en rysning genomlopp henne.

Den strid, som hon nyss bestått, hade varit svår.

Vid konfrontationen med munkarna och likaså hos priorn hade hon med förfärlig ansträngning måst uppbjuda alla sina krafter för att kunna bibehålla fattningen.

Men nu var hon så medtagen, att hon måste befara, det resan skulle bli än ytterligare uppskjuten, ty hon kände sig rent af sjuk, och det skulle antagligen klosterbröderna fort nog märka.

Åter igen samlade hon alla sina krafter för att ej låta någon märka sviterna hos henne af det nyss upplefda.

Hon steg åter upp, gick omkring i rummet och sökte med all makt lugna sig.

Det var emellertid så ofantligt svårt, eftersom hon ännu icke alls kunde veta, om hon verkligen helt och hållet undgått faran.

Det var ju tydligt, att man, om man verkligen lät henne draga vidare, komme att ge henne någon följeslagare, som förde henne till de italienska myndigheterna.

Därför stod nu Laura, sedan hon nätt och jämt öfvervunnit ett svårt hinder, redan åter inför ett nytt. Också kunde hon under vägen möta någon, som kände henne, och i så fall var trots all tur, som hon hittills haft, ändå allt förloradt.

NITTIONDE KAPITLET.

Med våld.

En timme hade knappast förflutit, när samme munk, som förut mest brukat umgås med Laura, åter kom in och uppmanade henne att följa med; hon kunde nu obehindradt fortsätta sin resa.

Man tycktes nu vilja godtgöra, hvad man genom det stora misstaget förbrutit; och för att bevisa det ställde man icke endast den kraftigaste och ädlaste mulåsnan till hennes förfogande utan gaf henne i stället för en två följeslagare.

Därmed glädde man henne dock mindre, ty med en kunde hon bättre komma på det klara än med två.

Icke desto mindre var hon i ord och åtbörder mycket tacksam mot klosterbröderna och tog ett rent af rörande afsked af dem.

Hon beklagade, att hon ej vore i tillfälle att göra någonting för klostret, men talade på det mest berömmande sätt om dess ädla uppgift och var nog oförskämd att för munkarna uttrycka sitt beklagande däröfver, att de härbergerat den förbryterska, med hvilken hon olyckligvis hade så stor likhet.

Hon tillade, att hvarje brott får sitt straff, och att man därför säkerligen snart skulle få se äfven ifrågavarande förbryterska gripen af rättvisans arm.

Sedan bad hon, att man måtte tillåta henne stiga in i klosterkapellet.

Man villfor denna hennes ödmjuka anhållan.

Där förrättade hon en bön och beklagade mycket, att hon ej var ensam i detta heliga rum, ty hade hon det varit så skulle hon ha stigit upp och sysslut med något framme vid altaret.

Sedan gick hon ut och besteg den i beredskap stående mulåsnan.

En af de båda klosterdrängar, som eskorterade henne, red före, den andre följde efter.

Det var under alla förhållanden tillräckligt skydd för att Laura skulle kunna komma välbehållen till Italien.

Den ene föraren hade med sig ett bref från priorn, som höll fast vid, att de italienska myndigheterna måtte göras uppmärksamma på Laura för att kunna konstatera, hvem hon egentligen var.

Så anträdde färden.

Marken var stelfrusen och mulåsnorna gingo med tämligen säkra steg framåt.

Först då man kom i närheten af den sidoväg, som ledde till den ensliga boningen på berget, kunde Laura tänka på att aflägsna sig från förarna.

Men hur skulle det tillgå?

Därom hade hon ännu ej blifvit ense med sig själf.

Hon tog alltså utan vidare revolvern i handen, höll in mulåsnan och ville på det ställe där passet var något bredare, släppa förbi den efterföljande föraren.

Mannen insåg ej skälet härtill och frågade därför, hvad hon härmed åsyftade.

Leende svarade Laura, att hon ville bli efter, ty hon kände sig säkrare, om bägge förarna redo före: hon hade lagt märke till, att hennes mulåsna varit orolig, emedan en annan gått efter henne.

Med sin vänliga min lyckades Laura så understödja sina i bedjande form framförda ord, att drängen ej kunde annat än villfara hennes skenbart så oskyldiga anhållan.

Laura höll högra handen på revolvern, som hon fortfarande hade gömd i sin klädningsficka.

Afsiktligt drog hon nu åt tyglarna hårdare, så att afståndet mellan henne och den andre föraren blef större.

För ögonblicket bekymrade sig de båda förarna inte alls om, hvad som försiggick bakom dem.

Laura försökte först vända om sin mulåsna, men denna var inte alls med om en sådan manöver utan gick af gammal vana sin väg fram.

Man hade redan kommit förbi sidovägen, hvarför Laura måste handla raskt.

Ännu en gång drog hon hårdt åt tyglarna, gled sedan ned på marken, tog fram sin revolver, lät mulåsnan stå där och gick vägen tillbaka.

Först då den andre drängen ej längre hörde det bakom honom gående djurets taktmässiga steg, vände han sig om och såg, att Laura redan aflägsnat sig cirka trettio steg från mulåsnan, och att denna blifvit stående där helt lugn.

Han ropade nu åt Laura och sporde, hvad detta skulle betyda, och hvarför hon stigit af.

Den tilltalade svarade, att hon tappat ett föremål, som hon nu sökte.

Föraren ville nu likaledes vända om, men då började Laura springa. Drängen ropade då an sin kamrat, och båda sågo med förvåning flickan gå allt fortare, ty springa i ordets egentliga mening kunde hon ej.

Nu började saken synas de båda klosterdrängarna rent af misstänkt. De vände om sina djur och redo efter Laura; att de måste upphinna henne, det var ju klart.

Det återstod den flyende alltså ingenting annat än att afskräcka sina förföljare.

Visserligen var det betänkligt att skjuta här; ty ekot bar ljudet mycket långt, och eftersom det inte alls var omöjligt, att någon från stationen just nu befann sig på vägen, vågade Laura ganska mycket.

Men hon ansåg sig icke ha något annat val. Hon ville emellertid skona människorna och tog därför sikte på ett af djuren.

Kulan träffade.

Mulåsnan signade ned, hvarvid drängen fort hoppade af och ryckte till sig sin revolver.

Han hade likaledes hört, hvad som förefallit i klostret, och fort kom han nu till det antagandet, att man i den kvinna, som här flydde för honom, ändå hade att göra med den där förbryterskan, och eftersom han nu hade samma rätt att skjuta, höjde äfven han sitt vapen.

Men ännu innan han hann trycka af, small redan Lauras andra skott.

Det sårade den andra mulåsnan i sidan, så att den skyggade och stegrade sig, men ej kastade af ryttaren.

Nu fortsatte de båda männen förföljelsen och sköto.

Men Laura hade fort nog kommit bakom ett klippusprång, kulorna hveno oskadliga förbi, och innan de båda männen hunno att å nyo fyra af, hade Laura haft sinnesnärvaro nog att åter skjuta.

Denna gång stupade äfven den andra mulåsnan och kastade af ryttaren.

Lyckligtvis föll han icke ned i den djupa klyftan på sidan utan höll balansen uppe på randen.

Men fallet hade i alla fall så när bedöfvat honom, och endast med möda lyckades han åter resa sig upp.

Nu ropade han sin kamrat till hjälp. Denne kom till undsättning, och Laura fick under tiden ett ännu större försprång.

Icke desto mindre aflossade hon ytterligare ett skott ur sin revolver för att ännu mer skrämma sina förföljare.

Nu skrubbade kulan mot den ene mannens lår, så att han raglade och föll till marken.

På vidare förföljelse var under sådana förhållanden knappast att tänka, och Laura uppnådde följaktligen lyckligt den biväg, som ledde till den enstaka belägna människoboning, dit hon ämnade sig.

Men vägen erbjöd samma svårigheter nu som förra gången. Laura visste emellertid, att det från passet ej var långt till stugan, och detta medvetande förlänade henne nytt mod och nya krafter.

Hon ilade fram öfver den hårdfrusna snön utan fruktan att i likhet med den tjänande broder, som flytt tillsammans med henne, störta ned i någon rämna.

NITTIOFÖRSTA KAPITLET.

Ralfs efterträdare.

Utan allt för stora svårigheter lyckades Laura komma öfver de farliga ställena, och andfådd fick hon till slut syn på den primitiva byggnad, som utgjorde hennes närmaste mål.

— Ändtligen! Ändtligen! pustade hon och störtade fram till huset.

Hon bultade på dörren, men måste vänta länge, innan man där inne blef uppmärksam på hennes närvaro.

Först sedan hon en lång stund på det bullersammaste gifvit sig tillkänna, hörde hon en sömnig röst, som fordrads lösen.

Hon besvarade flera frågor på samma sätt, som hon vid sitt förra besök här måst göra.

Men det var nu icke längre Ralf, som frågade, det hörde hon genast. Någon annan medlem af ligan hade nu blifvit förvisad till detta ensliga ställe.

Ändtligen gick dörren upp, sedan Laura måst försäkra, att hon komme ensam, och en lång, mager karl stod framför henne, hvars dialekt redan förut sagt henne, hvem han var.

Det var nämligen ingen obekant.

Laura kände honom mycket väl, ty äfven han hade länge tillhört den internationella förbrytarligan, som räknade medlemmar från snart sagdt alla land.

Mannen i fråga var engelsman och hette Maxwell, och han hade efter Ralfs försvinnande fått sig tilldelad vakthållningen där uppe på berget.

Han mönstrade Laura från topp till tå och spärrade sedan upp munnen för att gäspa tre gånger efter hvarandra.

I något förvånad ton utlät sig Laura:

— Är du här? Det hade jag knappast tänkt mig. Vi ha nu inte sett hvarandra på långliga tider. Om jag inte missminner mig, så hörde jag sägas, att du var en bland dem, som hade sådan otur där uppe i Sverige. Blef du inte inburad där?

— Jo, jag hade det nöjet, svarade engelsmannen och lade sig strax åter på sin bädd och gäspade å nyo.

— Och hur kom du ut igen?

— Åh, jag klarade mig åtminstone bättre än de andra, svarade han långsamt. Men jag glömmer inte den där fördömde positivhalaren Ekström, som bringade mig i en så fatal belägenhet, sedan han så godt som slagit både armar och ben af mig. Mig undgår han inte; förr eller senare utkräver jag hämd på den flodhästen. Men säg mig nu, hvår har du hållit hus hela denna långa tid? Bär du fortfarande namnet miss Judith Bell?

— Åh, visst inte! skrattade Laura.

— Nå, hvad heter du nu då? frågade mannen med en förnyad gäspning.

— Ack, det vet jag inte ens själf, svarade Laura. Jag har under denna tid haft så många namn, att jag snart inte längre kan finna mig till rätta.

— Det är ju mycket vackert af dig, menade engelsmannen och tillslöt ögonen.

— Det ser ju ut, som sofve du här bort hela tiden, anmärkte Laura.

— Annat var det i häktet, och jag måste nu ta igen skadan. För resten har man här ingen förströelse, hvarför det är bäst att sofva. När jag är vaken, kan jag ju inte låta bli att tänka på den där Ekström. Men vänta bara, jag klyfver nog en vacker dag hans oformliga skalle.

— Det voro en samhällsnyttig gärning, menade Laura; men eftersom vi nu inte ha Ekström till hands, så skulle jag vilja be dig att tills vidare i stället ge mig någonting till lifs.

— Är du så sugen?

— Ja, jag har ju tillryggalagt en vacker vägsträcka. Du vet nog, hvad det vill säga att ta sig fram hit från klostersidan.

— Det vill inte säga någonting alls, svarade Maxwell. Då har jag utfört helt andra bragder.

— Det tror jag nog, medgaf Laura. Men, fortför hon, gif mig nu först af allt mat och dryck, och om du se'n har några goda cigarrer, så ska' det också glädja mig. I det fördömda klostret där borta får man ju inte röka.

Mannen skrattade.

— Jag har inga cigarrer, svarade han, men du kan ju stoppa dig en pipa, om du så vill. Något annat har jag ej att bjuda dig på.

Han lade sig på sidan och gjorde min af att somna.

Laura gick då till honom och gaf honom ett hårdt slag i ryggen.

Därvid yttrade hon;

— Ditt långa spöke, vill du nu genast stiga upp? Har du då glömt all artighet mot damerna?

— Här har jag förlorat lusten att vara artig. Jag vill alltjämt bara sofva. Här finns ju för resten ingenting annat att göra. Man äter, man rufvar på hämd, och man sofver. Hvarför har du egentligen kommit hit upp? Det skulle jag i alla fall ändå vilja veta, innan jag somnar igen.

— Jag hoppades få veta någonting nytt af dig, svarade Laura och gick in i det henne från Ralfs tid bekanta skafferiet.

Men där såg det nu betydligt fattigare ut än förut. Ett par rökta fiskar, hårdt bröd och en flaska vatten, det var hela förrådet.

Laura såg riktigt häpen ut.

Förvånad frågade hon Maxwell:

— Hvad lefver du egentligen af här?

— Af det jag har, ljöd det sömniga svaret.

— Du tyckes behöfva bra lite', menade Laura. Det är emellertid inte fallet med mig, För resten tror jag, att du har dina egentliga förråd gömda annorstädes. Men du måste säga mig, hvar du har dem, ty i annat fall låter jag dig för det första inte sofva, och för det andra rifver jag ut ögonen på dig.

— En otreflig utsikt, mumlade engelsmannen och lade sig på magen.

Laura var i misshumör.

Hon tog en stor tobakspipa, lossade det långa skaftet från hufvudet och gaf med det förra engelsmannen ett par slag i ryggen.

— Var inte så hemskt lat, du odrägliga människa! sade hon. Jag vill veta någonting nytt af dig. Jag kan inte stanna länge här, och när jag är borta, kan du ju sofva, så mycke' du vill.

Engelsmannen sträckte på sig.

— Nytt? Hvad skulle väl jag veta?

— Har du talat med Berger? frågade Laura och åt att börja med upp de rökta fiskarna.

— Det minns jag inte. Hvad skulle då han ha sagt?

— Jag menar, om han talat om mig?

— Om dig har han inte talat, det jag kan minnas.

— Det är inte möjligt annat.

— Gör mig ondt, ifall du inte tror mig.

— Men, invände Laura, han måste ha talat om mig; det har u inträffat alldeles särskilda, högst viktiga händelser.

— Mycke' möjligt.

— Hur är det med Martha? frågade Laura vidare.

— Hon är lika puckelryggig som förut, upplyste Maxwell.

Då utbrast Laura i misshumör:

— Du är en narr. Men säg mig åtminstone, hvar jag kan få fatt i något drickbart? Har du inte något vin eller bränvin?

— Ingenting alls i den vägen; afhåller mig från alla spirituösa drycker och har därför inga sådana på lager.

— Åh, det är nedrigt, utbrast Laura. Inte ens en god dryck kan man få hos dig. Berger kunde inte ha styrt till dummare, än när han skickade dig hit.

Engelsmannen smålog och teg.

Laura hade snart slutat sin måltid, ty den funna portionen var ej stor. Nu stoppade hon en pipa med den på bordet liggande tobaken.

Med den tycktes engelsmannen sysselsätta sig mera än med mat och dryck.

Hon tände pipan och började bolma.

Men Maxwell hade verkligen insomnat. En kort tystnad från Lauras sida hade varit nog.

Hon väckte honom åter genom att häftigt skaka honom. Dessutom fick han af henne några ganska omilda knuffar i sidan.

Han visade sig mycket tålig och frågade bara sömnigt, hvad hon egentligen ville.

— Jag vill veta, hvad som tilldragit sig i Genève, och jag behöfver upplysningar om en person, som har mycket att göra med vårt förbund.

— Finnes många personer, som ha med oss att göra. Du vill väl inte händelsevis veta någonting närmare om Ekström?

— Äfven om honom; men jag betviflar, att du vet någonting särskildt om honom, och jag hoppas också, att han numera befinner sig i rätt goda händer.

Laura skrattade så demoniskt, när hon yttrade dessa ord; sedan fortfor hon:

Den person, som närmast intresserar mig, är den man, som jag utkorat till min fästman, och med hvilken jag inom kort kommer att gifta mig.

— Du gifta dig? frågade engelsmannen. Är då den man, som vill ha dig, verkligen redan född?

— Jag undanber mig ditt dumma skämt, svarade Laura föraktfullt. Jag har valt herr Evald Zetterling och skulle vilja veta, hvar han nu befinner sig. Kan du säga mig det, eller hvem är det eljes, som håller ögonen på honom?

Engelsmannen svarade ej strax; först om en liten stund brummade han för sig själf:

— Evald Zetterling? Det är ju Ekströms bästa vän, alltså måste äfven han med det snaraste göras ett hufvud kortare.

Han yttrade dessa ord i sömnigt släpande ton, liksom hade det varit fråga om någon oväsentlig bisak.

Men Laura blef så mycket lifligare, när hon hört detta hans yttrande.

— Aldrig! utropade hon. Hans lif är tryggadt. Då jag fogade mig i villkoret att ej antasta Olgas lif, så måste jag också ha rätt att uppställa samma fordran rörande herr Zetterling. Tillfogar man honom något, så skall jag veta att hämnas därför.

Hennes ögon blixtrade hotfullt, när hon yttrade dessa ord.

På en uppmärksammare iakttagare, än Maxwell var, skulle hennes minspel nu säkerligen ha gjort större verkan; men engelsmannen var och förblef sömnig, och det tycktes intressera honom bra litet, om Evald Zetterling och Olga blefvo vid lif eller ej.

Laura frågade nu vidare:

— Hvar är herr Evald Zetterling?

— Jag vet det inte, ljöd svaret. Har inte alls mödat mig med att ta notis därom. Om han är kvar i Sverige, eller om han rest till Pepparkusten, det är mig alldeles likgiltigt. För mig är och förblir hufvudpersonen Ekström. Det fastaget måste krossas. Men det ser tyvärr ut, som om man ännu ej kommit åt den grobianen. Det råder bland de våra en viss vidskeplig fruktan för den busen.

— Jag hoppas kunna bevisa, att han mycket väl kan öfvermannas, sade Laura; kanske äro förberedelserna därtill redan gjorda. Jag har gjort, hvad jag kunnat, och om det nu också icke är mig förunnadt att personligen öfvertyga mig, så har jag dock lämnat saken i mycket pålitliga händer. Däremot vet jag ingenting om Evald; men jag måste ovillkorligen veta, hvar jag kan träffa honom. Det är af allra största vikt för mig att få förnya den personliga bekantskapen med honom.

— Den personliga bekantskapen? frågade engelsmannen och öppnade nu åter de halfslutna ögonen. Och hvad skulle det tjäna till, om jag får fråga?

— Jag har ju redan sagt dig det, att jag ämnar gifta mig med Evald Zetterling.

— Med förbundets samtycke?

— I värsta fall äfven utan det.

— Hur skulle du kunna göra det? Antag, att han verkligen är så gränslöst dum, att han skulle kunna hålla till godo med dig, sknlle han inte då, tror du, af förbundsledarna bli upplyst om din snygga meritlista?

— Jag skall nog laga så, att han ej tror därpå, svarade Laura ytterst kallblodigt. För resten vet jag ett medel, hvarmed jag kan möta dessa faror.

— Och det medlet skulle vara?

— Att jag friköper mig från er.

— Så-å, det förvånar mig verkligen, svarade engelsmannen. Hur skulle det tillgå, tror du?

— Jag erlägger den summa, som man begär, och man skall vara klok nog att ej afvisa den och finna sig däri, att jag utträder ur förbundet.

— Det kommer nog att kosta en liten nätt summa.

— Hundra tusen, antar jag. Så mycket är jag åtminstone värd för förbundet. Ja, jag skulle till och med anse det för en förolämpning, om man begärde mindre.

— Nå, har du då redan dessa hundra tusen? frågade engelsmannen, i det han lyfte en smula på hufvudet.

— Jag bär dem inte på mig, svarade Laura. Hufvudsaken är, att jag bär det värdet inom mig. Hundra tusen ger man för mig, min familj skulle säkerligen göra det.

— Din familj? upprepade engelsmannen. Den har väl inte på åratal vetat någonting om dig.

— Och likväl skola helt visst mina släktingar offra den summan, om jag anmäler mig hos dem och ber dem därom. Jag har redan betänkt allt detta. Om jag bara visste, hvar Evald funnes!

— Jag vet det inte.

— Du vet öfver hufvud aldrig någonting. Jag drar mig för att nu återvända till Sverige och skulle därför helst vilja locka honom därifrån.

Engelsmanne ryckte på axlarna.

Laura gick fram och åter i rummet och bolmade väldeligen.

Om en liten stund återtog hon:

— Vet du verkligen inte, hvar han är? Eller vet du någon vän, som inte är allt för långt härifrån, och som möjligen kan upplysa mig om förhållandena uppe i Sverige för närvarande?

— Du begär för mycket af mig, svarade mannen. Besinna, att jag här lefver afskild från världen! Men i natt kommer någon hit upp, som kunde veta något.

— Hvem då?

— Det vet jag inte; jag kan bara säga, att en af våra goda vänner i natt kommer hit.

— Och hvarför?

— Det kan jag heller inte så noga säga dig; men jag förmodar, att man här ämnar lyfta något.

— Här finnes alltså skatter, kanske kontanta pengar?

— Det rör mig inte; jag vet om ingenting.

— Du är en förskräcklig karl, ett sannskyldigt murmeldjur; obrukbar har du i alla tider varit, från början ända till närvarande stund. Inte ett runstycke är du värd. Någon lösepenning komme man ej att begära af dig, ifall du en gång skulle vilja utträda ur förbundet.

— Som du tror, ja, svarade Maxwell. Vänta bara och gif dig till tåls till midnatt; kanske uppnår du ändå ditt mål. Jag har ingenting att därmed skaffa, lika litet som jag bekymrar mig om det, som talas om dig.

— Hvad har man då sagt om mig? Var det någonting ofördelaktigt? Jag kan nog tänka mig det.

— Jag kommer, såsom jag redan sagt dig, inte ihåg det nu; jag vet bara, att du se'n kort tid tillbaka ej mer är uppriktig. Man litar inte längre på dig, min kära Judith. Du behöfver alltså inte sätta din lilla vackra näsa så högt i vädret.

Laura skrattade nu igen, slog sig ned och blåste ut det ena väldiga rökmolnet efter det andra.

— Vi få väl se, hur saken kommer att gestalta sig, sade hon. Sedan jag så briljant slog mig igenom hos munkarna, är jag tämligen säker på min sak och fruktar ingenting mera.

— Hvad var då det? ifrågade Maxwell.

— Jo, det var verkligen ett skojsfriskt skämt.

— Berätta!

— Jag måste på det högtidligaste aflägga ed på min oskuld, och det lyckades mig förträffligt. Jag börjar snart anse mig för ett geni i mitt slag. Jag tror knappast, att någon gör det efter.

— Nå, men så berätta då ändtligen! sade Maxwell. Jag kan därvid helt bekvämt insomna.

Laura berättade endast med få ord, hvad hon upplefvat i klostret, sedan gick hon till fönstret, öppnade det och blickade ut.

Det var redan mörkt.

— Det kommer nog att dröja länge, innan det blir midnatt. Någon klocka har du väl heller inte?

— En sådan vore alldeles öfverflödig. Ett fickur hade jag, men det tog man ifrån mig, när jag blef arresterad, och se'n fick jag aldrig igen det.

Med dessa ord lagade sig Maxwell åter i ordning att sofva.

Laura fortsatte heller inte samtalet utan sysselsatte sig med sina egna tankar och med tobaksrökning.

Det på bordet liggande förrådet af denna ädla ört lyckades hon genom sina redliga bemödanden i väsentlig grad förminska.

Hela rummet var så fullproppadt med rök, att luften, som man brukar säga, kunde skäras med knif.

Laura fann sig godt i denna atmosfär, och inte heller engelsmannen tycktes generas däraf, ty han sof helt lugnt vidare.

Så gick den ena timmen efter den andra. Ändtligen lade Laura ifrån sig pipan och började se sig om efter lifsförnödenheter.

Att Maxwell inte heller skulle ha något förråd af spirituosa, det kunde hon rakt inte förmå sig att tro.

Men hon fann hvarken bränvin, hvarefter hon kände en alldeles särskild längtan, sedan hon i Sverige fått smak för den drycken, ej heller vin. Hon måste nöja sig med att brygga en grogg, hvaraf hon drack fyra stora bägare efter hvarandra.

Sedan blef hon sömnig, men tog det oaktadt ännu en gång till pipan, hvilken slutligen föll ur hennes hand.

Hon ägde knappast så mycken besinning kvar, att hon kunde resa sig från stolen och sträcka ut sig på bädden bredvid engelsmannen.

Så sofvo nu bägge två, och det blef nog intet lätt göra för den väntade kamraten att väcka dem.

Engelsmannen brukade öfver hufvud sofva ganska mycket, det hade nu redan blifvlt hans andra natur, och Laura, som var drucken, sof likaledes mycket tungt.

Den glimmande askan låg på jordgolvet och kunde lyckligtvis ej försaka någon eldsvåda.

En liten lampa med bedrägligt sken upplyste rummet, i hvilke nu åter rådde tystnad; denna afbröts endast af de båda sofvandes andhämtning.

NITTIOANDRA KAPITLET.

Under kärlekens mask.

Så kom midnattstimmen.

Då närmade sig en i päls insvept man den ensliga boningen, Han bar i handen en väldig alpstaf.

Hastigt närmade han sig stugan, och eftersom han visste, att engelsmannen at tjugufyra timmar sof bort minst aderton, och det dessutom var natt, slog han med stafven hårdt på dörren.

Det oaktadt vaknade ingen där inne; Laura bara rörde på sig en enda gång; säkerligen drömde hon.

Men hon vaknade ej, och mannen där ute måste föra ett förfärligt väsen för att slippa in. Ändtligen for den länge engelsmannen upp.

Ännu halfsofvande mumlade han:

— Klockan måste nog redan vara tolf. Han är här; låt oss släppa in honom!

Han steg alltså mödosamt upp, gick till ytterdörren, gäspade flere gånger och ställde sedan till den utanför väntande de öfliga frågorna.

Dessa besvarades på ett tillfredsställande sätt, och då öppnades dörren.

Mannen steg in.

Lampans matta sken föll på en stor och muskulös mans

bruna, af svart hår och skägg omslutna ansikte. Denne man var tydligen en zigenare.

När han kommit in, lade han ifrån sig alpstafven, stampade af sig snön och satte sig sedan vid bordet.

Som han nu satt där och såg sig omkring i det halfmörka rummet, upptäckte han på golvet en tobakspipa. Det var den samma, som Laura tappat.

Fort tog mannen upp den, stoppade den, tände och började röka.

Att den sjuosofvaren Maxwell strax åter sträckte ut sig på bädden bredvid den vackra unga flickan, det kunde ju inte alls förvåna.

Det tycktes inte alls intressera honom, hvad zigenaren ville här, han visste ju, att denne var en medlem af förbundet, och det var honom alldeles nog. Därför fortsatte han också strax sin afbrutna sömn.

När zigenaren stoppat pipan, stirrade han en liten stund mot golvet. Sedan höjde han blicken, lät den sväfva omkring i rummet och fick då syn på den vackra Laura.

Vid denna syn brummade han:

— Hvem är det? Åh, en så'n sju tusan, denne länge engelsman! Har han inte helt simpelt en ung flicka hos sig. Och en så'n rasande snygg tös se'n! Tänk ändå, en så'n spetsbof! Måste stifta närmare bekantskap med henne.

Han närmade sig bädden, gaf med rökipipan Laura ett lätt slag på axeln, hvarvid flickan rörde på hufvudet och vände sig åt sidan.

— Ett rasande vackert fruntimmer, mumlade mannen. Hör hon till oss, eller har hon af tillgifvenhet för den här karlen låtit inspärta sig här tillsammans med honom? Det senare kan jag omöjligen tro. Måste väcka henne.

Han fattade Laura i armen och ruskade henne lindrigt; men hon vaknade ej, därtill hade groggen varit allt för rogifvande.

Sedan sköt han upp hennes klädningsärm och upptäckte på högra öfverarmen det välbekanta märket.

— Hon hör till oss, därom råder intet tvifvel, sade han.

Åter igen ruskade han henne, i det han fattade henne i bägge armarna och reste upp hennes öfverkropp. Nu först slog Laura upp ögonen.

— Din djäkla buse! skrek hon och ryckte sig lös samt gaf zigenaren ett knytnäfveslag.

— Se så, var inte så häftig! blidkade zigenaren, Lugna dig, mitt vackra barn! Det gläder mig att få göra din bekantskap. Du hör ju till oss.

Han räckte henne sin hand.

— Hur kan du bara vara nog oartig att störa mig nu, ditt bruna odjur? grälade Laura.

— Det blir så långsamt att sitta här alldeles ensam, svarade han. Med karlen där kan ingen människa komma till rätta, tillade han och gaf Maxwell en spark.

Dylika små vänskapsbetygelser voro ganska vanliga bland medlemmarna af förbrytarligan.

Laura reste sig nu upp, och när hon fick se pipan i munnen på zigenaren, ryckte hon ifrån honom den och slog honom med skaftet i hufvudet.

— Hur kan du bara vara nog fräck att använda denna pipa? sporde hon.

— Tillhör den dig?

— Jag hittade den här och har använt den, men för sådana där bruna stråtröfvare är den inte alls gjord, förklarade Laura, Men säg mig nu, hvad vill du här?

— Jag har mer att göra än du? svarade zigenaren hemlighetsfullt. Men hvem är du egentligen?

— Och hvem är du?

— Vi äro kamrater, svarade mannen. Mitt namn är Pali och jag är den ende zigenaren i hela förbundet.

— Kommer du från Genève?

— Först måste jag veta, hvem du är.

— Det är inte lätt att säga, svarade Laura. Men du känner mig kanske under något af de namn, som jag burit. Inte heller jag känner dig; jag har bara hört talas om en zigenare, som svurit vår fana.

— Hvem är du alltså?

Laura började nu räkna upp alla de namn, som hon burit, och när hon kom till namnet Feodora Katkow, smålog zigenaren.

— Ja, sade han, jag har nog hört talas om dig; du är den samma, som kamperade tillsammans med broder Sörensen.

Laura nickade och sade:

— Ja, med den välsignade drulen, har jag, Gudi klagadt, verkligen haft att göra.

Med dessa ord stoppade hon pipan.

Sedan satte hon sig på bordet och erbjöd Pali, den där bredvid stående stolen.

Och nu uppstod ett förtroligt samtal mellan dessa båda.

Zigenarens min vittnade om tydlig beundran för Feodora Katkow, ty genom att nämna detta namn hade hon hos honom förskaffat sig mycket stor kredit.

För öfrigt blef hon allt vänligare mot zigenaren, ty hon ville så gärna locka ur honom, hvad han hade för ärende hit.

Men först frågade hon honom, om han händelsevis kunde lämna henne några upplysningar om herr Evald Zetterling.

Mannen skrattade.

— Du vet någonting om honom? frågade Laura intresserad.

Åter igen skrattade zigenaren.

— Kanske han rent af är i Schweiz? Men det är väl ändå inte möjligt eller hur?

— Intresserar det dig så mycket att få veta det? Du är väl rent af förälskad i det vackra blekansiktet? Hva? frågade han.

Laura svarade:

— Visst är jag det. Men du ska' vara nog hygglig att inte bekymra dig om unga damers privatförhållanden. Svara mig: hvar är han?

— Ämnar du uppsöka honom?

— Naturligtvis.

— På uppdrag af förbundet?

— Det förstås.

Fortfarande tvekade zigenaren att lämna upplysningar.

Laura smekte hans kind och sade:

— Nej, men se, hvilket präktigt svart skägg du har; ser man närmare på dig, måste man erkänna, att du är en vacker karl.

Hon smekte äfven hans hår och såg så ömt på honom.

Sedan frågade hon åter igen:

— Men säg mig nu, min vän: hvar är Evald Zetterling?

— Inte långt härifrån.

— Hvar? Alltså hvar?

— Har personligen sammanträffat med honom.

— Verkligen?

— Hade det tvetydiga nöjet.

— Men hvar då?

— I Lausanne. Han är nog ännu kvar där; om jag inte misstar mig, tänker han tillbringa en hel vecka där. Du kan alltså träffa honom.

Lauras ögon lyste, och hon svarade:

— Du måste nog visa mig vägen till honom. Visserligen har jag redan en gång gjort den resan; men jag måste nu på omvägar uppnå Lausanne, emedan jag är tvungen att undvika vissa ställen, där jag är allt för bekant och ej törs visa mig för personer, som jag spelat fula spratt.

Zigenaren svarade:

— Jag skall visa dig vägen. Först måste jag dock uträtta det uppdrag jag erhållit.

Laura hade försjunkit i tankar.

— I Lausanne är han alltså. Jag förstår nog, hvad som lockat honom dit. Men han har intet annat spår än det af mig antydda. Det följer han. Men det är tyvärr inte långt till Bern, och kommer han dit . . .

Hon hoppade ned från bordet och utbrast:

— Jag måste handla raskt. Redan i natt måste jag härifrån. Ledsaga mig!

Mannen invände:

— Kan väl aldrig falla mig in. Jag hade icke litet besvär med att komma hit upp, och då skulle jag redan åter stiga ned? Ha, ha, ha! Det är ju ännu farligare, och så mycket mer på natten. Vänta, tills det dagas, och jag ledsagar dig. Jag har här mycket att göra, och det tar tid.

Laura var nyfiken och frågade:

— Hvad förehar du egentligen. Har du kommit hit för att hämta pengar?

— Tror du det?

Laura svarade.

— Jag är din kamrat, och mig lurar du inte. Säg, att jag gissat rätt! För mig behöfver du inte göra någon hemlighet däraf. Jag tillhör med kropp och själ er. Du misstror väl inte Feodora Katkow?

— Om också inte precis det, så måste jag i alla fall hålla, hvad jag lofvat, svarade zigenaren. Jag är en man, som ej låter öfvertala mig af kvinnor.

— Jag får nog veta, hvad du vill här, menade Laura.

— Du misstar dig.

— Hör på, min vän! Jag måste för dig tillstå, att jag behöfver pengar. Har inte ett dugg. Det kan du öfvertyga dig om, ifall du inte tror mig.

— Jag tror, ljöd svaret. Men jag har själf inga pengar och kan alltså omöjligen gifva dig några.

— Inte har du väl kommit hit upp med aldeles tomma fickor? frågade Laura.

Mannen svarade brummande:

— Hvad jag har, det är så obetydligt, att det inte alls är värdt att tala om. Hvarför håller du dig inte till engelsmannen? Han har väl, för han var ju rik, när han kom till oss.

Laura kastade en blick på Maxwell,

Sedan svarade hon:

— Jag betviflar det. Visste jag, att han hade pengar, så skulle jag nog befria honom från dem. Han är en god vän till mig, och lämnade han dem inte frivilligt, så skulle jag nog veta råd för det.

Zigenaren fick på sig en dyster min.

— Jaså, du mäter dig alltså med männen? frågade han.

— I hvarje afseende, ljöd svaret. Men uträtta nu, hvad du ska! Tänker du vänta, tills den där vaknar, så torde du få stanna kvar till i morgon middag.

Men zigenaren gjorde ej min af att lämna sin hviloplats. Han tog en nypa röktabak och stoppade i munnen, ty det fanns inte mer än en pipa, och den använde Laura.

Så tuggade han sin röktabak, och denna sysselsättning tog honom så i anspråk, att han ej yttrade ett ord vidare.

Laura, som ville göra honom vänligt stämd, lagade åter igen i ordning en grogg och ställde en fylld träbägare framför Zigenaren.

Denne lät heller inte länge truga sig utan tog bägaren och tömde den.

Äfven Laura drack, men måttligt, ty hon måste hålla sig nykter för att kunna för sig vinna zigenaren. Hon lade alltså band på det spritbegär, som sedan gammalt hört till hennes fel. Redan som fjorton års flicka hade hon varit mycket begifven på starka drycker och hade äfven tålt ansenliga kvantiteter sådana.

Groggen gjorde verkan hos zigenaren; han blef allt muntrare och åter språksam.

Laura frågade honom nu, hvar han egentligen sammanträffade med unge Zetterling.

Han svarade, att det varit i kantonen Genève, där han utspionerat ett bra tillfälle att begå en stöld. Det hade varit hos en rik bonde, som fått en mycke' pengar och tills vidare hade dem förvarade hemma.

Hans mening hade varit att begå stölden i bondens och tjänarnas frånvaro, och det midt på ljusa dagen.

Zigenaren fortfor i sin berättelse:

— Jag infann mig, medan det ännu var fullt dagsljus. Utan någon svårighet kom jag in i boningshuset. Nödiga verktyg hade jag med mig, och man vågar mycket för tjugufem tusen francs. Jag kom obehindradt in i det rum, där skåpet med pengarna stod. Att öppna låset, det beredde mig visserligen en del svårigheter, men det lyckades likväl. Redan såg jag hela härligheten inför mig och sträckte ut händerna för att stoppa der på mig. Men i det samma hörde jag steg bakom mig. Bonden eller hans hustru kunde det inte vara och inte heller någon af tjänarna, ty dem hade jag allsamman från en backslutning, där jag legat gömd i skogen, sett ute på åkern. Det var alltså inte de, som störde mig; någon främling måste det alltså vara. Fort stängde jag skåpet, ställde mig med ryggen emot det, tilltalade mannen på tyska språket och ställde honom till svars för hans intrång; jag låtsade vara den, som bonden anställt för att vakta hus och hem. Men han lät inte lura sig af det utan kom oförskräckt fram till mig och sade: "Du är en tjuf. Du har brutit upp skåpet". Därmed grep han mig för bröstet. Jag

ryckte fram min dolk för att åderlåta honom; men han grep tag i min arm, vred ifrån mig vapnet och kastade bort det. Se'n bar-kade vi ihop och brottades väldeligen med hvarandra; men jag måste mera vara betänkt på att sätta mig i säkerhet än att öfvervåldiga honom. Därför ryckte jag mig till slut lös från honom och sprang ut. Han förföljde mig, men jag klättrade, så svårt det än var, nedför en bergvägg, och han var inte nog vig för att kunna följa mig på den vägen. Han vände tillbaka in i huset, sedan han insett det omöjliga i att upphinna mig, och jag hade sluppit undan med ett blått öga, men också utan att ha lyckats lägga beslag ens på den minsta slant. Min vackra plan hade alltså fullständigt misslyckats. Det dröjde länge, innan jag vågade mig fram på landsvägen igen; men slutligen tog jag mod till mig; jag ville så gärna veta, hvem den man varit, som hindrat mig från att begå stölden. I en grannby hörde jag talas om en vacker, ung främling; det sades, att han sökte en flicka. På beskrifningen kände jag igen den, med hvilken jag brottats, och jag fick äfven veta namnet. Det var Ewald Zetterling. Nu vet du, hur jag blifvit bekant med honom. Jag har också fått veta, att han öfver allt gör förfrågningar och ämnar sig till Lausanne, där han tänker stanna en tid. Det är allt, hvad jag kan meddela dig. Gör nu bruk däraf, som du vill; mig kvittar det lika.

Laura hade lyssnat med den största uppmärksamhet.

— Allt det där kan vara mig till nytta, sade hon, om du bara snart går med mig härifrån. Men inträffar jag inte i rätt tid i Lausanne, så skulle jag åter kunna förlora herr Zetterlings spår, och jag skulle sedan inte på långliga tider bli i stånd att förverkliga min plan. Gå alltså med mig, min käre Pali! Raska på med det, som du här har att uträtta, och jag skall belöna dig därför.

— Belöna? frågade zigenaren.

— Om jag också inte har några pengar, svarade Laura, så tror jag likväl, att du i alla fall ej skall komma till korta. Snart rör jag mig åter igen med stora summor, och då skall jag komma ihåg dig. Jag vill bara anförtro dig det, att jag tänker företaga en resa till Paris. Där stå pengar i parti mig till buds. Så snart jag kommer igen, skall jag furstligt belöna dig.

Zigenaren betraktade henne misstroget.

— Hvad har du då egentligen att tala med den mannen om? frågade han. Hvarför bryr du dig om honom?

— Skulle jag redogöra för det, så måste jag berätta en lång historia. Men jag måste tillstå, att jag nu är alldeles för orolig för att kunna tala med dig därom; så snart vi komma ned i dalen, skall du få veta allt.

Hon räckte honom handen, och zigenaren drog henne in till sig och kysste henne. För att han skulle tro, att hon tyckte om honom, besvarade Laura hans ömhetsbetygelser.

Det gjorde åsyftad verkan.

Man drack åter igen grogg, och Laura drog försorg om, att zigenaren blef lagom lurig.

Själfläppjade hon knappast på blandningen, ty hon ville bevara sina sinnen fullt rediga.

Hon var också angelägen om, att komma i väg med zigenaren, innan det kom till något samtal mellan honom och engelsmannen.

Den senare kunde då kanske ha kommit att vidröra hennes giftermålsprojekt, och Pali kunde då möjligen ha blifvit miss-trogen.

NITTIOTREDJE KAPITLET.

Nya äfventyr.

Laura lyckades verkligen med smekningar och ömma ord förmå zigenaren att redan nu utföra sitt uppdrag.

Han steg upp och begaf sig in i den kammare, hvari Olga förut hållits fången.

Där gick han bort i ett hörn.

Laura följde med.

— Stanna där ute! sade mannen.

Men Laura efterkom icke denna uppmaning.

— Jag kan inte skiljas från dig, svarade hon och lade sin arm kring hans hals. Vi äro ju ett hjärta och en själ, och hvad du gör, bör därför äfven jag veta. Hur skulle jag väl kunna vara din käresta, om du har hemligheter för mig.

Hon smög sig så innerligt intill honom.

Det gjorde verkan.

Zigenaren var ännu en ung, eldig man, hvarför han fort nog lät öfvertala sig att låta henne stanna.

Laura motsåg med spänning, hvad som nu komma skulle.

Zigenaren lade sig på knä i en vrå och tryckte händerna mot golvet. Strax vek en liten del af väggen tillbaka, och en öppning blef synlig, i hvilken Pali genast kröp in.

Laura besinnade sig intet ögonblick utan följde genast efter honom.

Zigenaren rörde sig några steg framåt, tog sedan ur fickan upp en tändsticksask och tände ljuset i en lykta, som stod i det rum, hvori han med Laura krupit in.

Vid skenet från lyktan såg man nu ett regelbundet, i klippan inbyggdt rum, hvars väggar voro smutsigt fuktiga.

Pali gick ytterligare några steg framåt och lyfte sedan upp en lucka i golvet, hvilken för öfrigt ej varit på något vis dold, efter som den genast fallit Laura i ögonen.

När luckan flyttats undan, såg man därunder flera väl tillslutna fack. Ett af dessa öppnade zigenaren, men på hvad sätt, det fick Laura inte riktigt klart för sig; enligt all sannolikhet tryckte han åter igen på någon hemlig fjäder.

Ett lock sprang plötsligt upp, och man såg nu en stor mängd guld, dels myntadt, dels i stänger och klumpar.

Zigenaren började nu räkna till sig en summa, minst tjugu tusen francs stoppade han i sina fickor.

Laura föll på knä bredvid och slog armen omkring honom.

— Du kan gärna ge mig lite' också, sade hon. Om du lämnar kvar några hundra mer eller mindre, det måtte väl göra det samma.

Mannen ruskade på hufvudet och invände:

— Det törs jag inte. Men när vi komma ned i dalen, skall jag på annat sätt dra försorg om, att du får pengar.

Därmed stängde han åter facket.

Hur mycket än detta förargade Laura, tröstade hon sig likväl fort, eftersom zigenaren stoppat tjugu tusen francs i blänkande guld i sin ficka.

Under den förestående vandringen i hans sällskap hoppades hon kunna prata ifrån honom en del däraf, och om han visade sig omedgörlig, så var hon fast besluten att icke göra åilt för många omständigheter med honom.

Därvid väckte det också hennes särskilda uppmärksamhet, att just den re man blifvit utsedd att af den hemliga skatten hämta en så betydande summa i kontanta penningar.

Han själf hade ju med rent af naiv öppenhjärtighet sagt, att man ej skickar någon zigenare med pengar.

Det hade man emellertid nu gjort, och af denna omständighet slöt Laura till en allmän söndring inom förbundet. Antagligen

behöfde Berger nödvändigt pengar och hade inte haft någon annan person till hands.

I Lauras ögon var det ett betänkligt tecken, att en af förbundets ledare i en så utomordentligt viktig angelägenhet såg sig hänvisad till en zigenare.

Äfven det faktum, att engelsmannen var på det oklara med sin egen ställning till förbundet, tydde på tvister och split inom detta.

I annat fall måste man ju ha uppträdt mycket mera bestämdt mot Laura, och hon skulle icke längre ha kunnat fortsätta sitt tve-tydiga spel.

För ögonblicket gällde det att så fort som möjligt komma härifrån; därför manade Laura till skyndsamhet.

Zigenaren lämnade med henne det hemliga rummet, väggen slöt sig efter dem, och de gingo åter genom kammaren ut i det rum, där Maxwell fortfarande sof den rättfärdiges sömn.

Nu började emellertid zigenaren ruska lif i honom.

— Hallå, du lata bängel! Stig upp och stäng efter oss! Vi bege oss nu ut på vandring.

Under det zigenaren ropade dessa ord, stoppade Laura på sig återstoden af tobaken tillika med pipan.

Engelsmannen reste sig ändtligen upp.

— Tänker du redan ge dig i väg igen? frågade han.

— Ja, och det genast, svarade zigenaren. Jag har här ingenting vidare att skaffa. Vi gå nu.

— Vi? Jag följer inte med.

— Hvem talar väl om dig, ditt långa spektakel? Flickan här följer med mig.

— Jaså. Men hon kom ju alldeles nyss hit.

— Jag har fått nog af ditt sällskap, anmärkte Laura. Jag vill åter komma bland människor. Här i ensamheten skulle jag inom kort dö af ledsnad. Och du sjusofvare tycker nog också bäst om att få vara ensam. God natt alltså! Det dröjer antagligen, innan vi åter träffas, ty du stiger nog inte upp vidare, eftersom väl knappast någon kommer att störa dig.

Hon gömde, så godt hon kunde, engelsmannens pipa och gick till dörren.

Zigenaren öppnade denna, och bågge två stego ut. Engelsmannen stängde efter dem.

Därvid brummade han för sig själf:

— Om ändå jag också kunde komma härifrån! Man tycker illa vara, att jag ej vill göra någonting annat än sofva. Om de tre månader, som jag måste tillbringa här, ändå redan vore gångna. En gång i veckan, och knappast det, ser man här en människa. Men det var i alla fall bra, att jag inte visade denna glupska skönhet mitt förråd. Hon skulle då bestämdt ha badat sig i bränvin och slukat allt, som jag spart ihop. Det kan ju hända, att jag var en smula hårdhjärtad, som jag eljes aldrig brukar vara, allra minst mot unga flickor.

Han sträckte åter makligt ut sig på bädden.

Och han fortfor:

— Om de båda plötsligt skulle komma igen och störa mig, det vore för otrefligt.

Ännu hade han ej saknat sin pipa. Han lade sig på sidan för att sofva vidare.

Zigenaren och Laura tillryggalade nu den högst besvärliga väg, som den senare redan en gång förut i Olgas sällskap gått. Men zigenaren förstod att i väsentlig mån förkorta den.

Till all lycka för dem var natten tämligen ljus, och en del af vägen tillryggalade de i månsken; därför kommo de också jämförelsevis fort framåt.

Ännu innan det dagades, hade de tillryggalagt större delen af vägen.

Kort efter soluppgången uppnådde de dalen, och Laura kunde icke nog förvåna sig öfver, att det gått så fort.

Zigenaren smålog förnöjdt.

Laura frågade:

— Men hvart nu? Jag kan knappast visa mig här. I denna trakt har jag gifvit mig ut för prinsessa. Finner man mig, så går det mig helt säkert illa.

Den tilltalade lugnade med orden:

— Var inte orolig! Vi träffa snart på en gammal kamrat, en narr, som håller härberge här. Hur han kunnat falla på en så dum tanke, det vet jag inte, men det är så, och vi vilja ta tillfället i akt.

Det dröjde också knappast en halftimme, innan de uppnådde ett enstaka beläget hus, i hvilket de stego in.

Här träffade de en man, som var bra lik en fästningstånge, till och med en sådan dräkt bar han.

Hans hår och skägg voro kortklippta, och på hans anletsdrag hade brottet satt en tydlig stämpel.

Till och med på Laura verkade denna persons utseende frånstötande.

Personligen var han henne obekant. Zigenaren presenterade nu Laura som den berömda Feodora Katkow, hvarpå den andre bugade sig och till och med kysste Lauras hand.

Laura kände sig långt ifrån smickrad, men hon var klok nog att hälsa på denne så föga sympatiska förbundsbroder och att med vänligt leende fråga, om han inte hade en god snaps att bjuda på.

Med den varan var den hedersmannen försedd.

Han dukade genast, och de tre satte sig till bords.

En stor, välfylld brännvinsflaska tronade midt på bordet. Mannen tog sedan fram en ost med pestartad lukt och hårdt, möjligt bröd.

Sedan bjöd han med vänlig min Laura hålla till godo.

Först af allt fyllde han nu själf de tjocka, oslipade glasen och utbragte en skål för Feodora Katkow.

Zigenaren instämde. Laura tackade och höll till godo, först och sist med brännvinet, som tydligen smakade henne alldeles förträffligt.

NITTIOFJÄRDE KAPITLET.

En skön trio.

Samtalet blef snart mycket lifligt.

Laura frågade nu den gemytliga gubben efter hans sysselsättning och dylikt, och den tilltalade var inte i förlägenhet om svar.

Först berättade han en liten historia om en mordbrand, hvartill anknöt sig ett kortfattadt meddelande om ett rån mord.

Sedan beskref han något utförligare ett öfverfall, hvori han tagit mycket verksam del.

Men vid slutet af hvarje sådan berättelse var han alltid nog blygsam att själf afstå från hufvudförtjänsten.

Han menade städse, att det varit de präktiga kamraternas tur och duglighet man hade att tacka för, att någonting stort blifvit utfördt. Han själf kunde icke tillmäta sig någon särskildt stor del i det vackra resultatet.

Sedan hade han äfven en mängd andra saker att berätta, och han vidrörde på så sätt så godt som alla paragrafer i strafflagen.

Det fanns knappast någon sådan paragraf, mot hvilken icke denne man på ett eller annat sätt förbrutit sig.

Samtalsämne fanns alltså i riklig mängd, och mannen underhöll i cirka tre timmars tid sina gäster med dylika uppbyggliga berättelser om sina bragder.

Så länge han berättade, hörde zigenaren på med den mest spända uppmärksamhet; han var ännu ung, hvarför han här hade mycket att lära.

Af detta skäl var han också en så uppmärksam åhörare, att mången student skulle kunnat taga honom till mönster för sitt förhållande till sin professor.

Zigenaren lyssnade, liksom hörde han en fängslande vetenskaplig afhandling.

Undan för undan afbröt han den talande, denne grånade mästare, med att inflicka en fråga, i det han bad om upplysning om olika slag af dyrkar eller om en närmare redodörelse af vissa, högst intressanta och nyttiga enskildheter

Laura däremot var mindre uppmärksam, ty hon hade ju själf redan en ganska vacker praktik och behöfde trots sin ungdom ej möda sig så mycket med att än ytterligare förkofra sig i yrket; hon kände sig nämligen själf som mästarinna däri.

Hon nöjde sig alltså med att då och då genom ett bifallsleende ge till känna, att hon ansåg gubben vara en duktig karl.

Det smickrade denne, och han utbragte därför ytterligare ett par gånger en skål för henne.

Ändtligen förlamades hans tunga, och han började allt mer sluddra på målet.

Bränvinet gjorde verkan.

Äfven zigenaren hade kommit i en mycket animerad sinnesstämning. Om det var kamratens berättelser om sina hjältebragder, som åstadkommit denna verkan, eller om snöpsarna gjort det, det lämna vi därhän; alltnog, den unge mannen befann sig i en mycket upplyft sinnesstämning och tillkännagaf det på mångahanda sätt, som vi här icke kunna närmare redogöra för.

Laura var mycket älskvärd mot honom; hon visste ju nämligen, att han bar tjugu tusen francs i fickan.

En sådan man måste naturligtvis behandlas vänligt, om han också bara var en zigenare, alltså tillhörde en stam, som Laura alltid föraktat och ej räknat till människorna, hur litet trångbröstad och fri från borgerliga fördomar hon eljes än var.

När gubben slutat sina berättelser, ledde Laura samtalet in på Evald Zetterling.

Den gamle spetsbofven svarade då till hennes glädje, att han äfven kunde berätta något om den personen.

Han gjorde så också, men hvad han berättade, berörde inte Laura angenämt.

Gubben upplyste henne om, att herr Zetterling befunne sig i Schweiz, och där i Lausanne, att han umginges med planen att begifva sig norrut, och då först af allt till Bern.

Det var ett åkslag för Laura.

Hon sprang upp och förklarade, det hon ej kunde dröja en minut längre, hon måste genast bryta upp.

Gubben afrådde henne därifrån.

Han påpekade, det vägen till närmaste station vore svår att hitta, och att den till råga härpå på sista tiden börjat vimla af gendarmer.

Eftersom hon ej kunde gå ensam, emedan hon ej kände till alla smygvägar, så skulle han ledsaga henne.

Men det kunde endast ske under mörka natten; ty trots det ärliga yrke, som han här bedref, voro de eländiga gendarmerna ändå kitsliga mot honom, och kunde de bara få någonting att anmärka, så skulle de ej vara sena att göra det.

Laura borde alltså stanna kvar och vänta, tills mörkret inbröte; det skulle helt visst ej lända henne till nackdel.

Därvid nöp han henne flera gånger i kinderna och kallade henne sitt kära barn, sin lilla rara Feodora med mera dylikt.

Laura afskydde visserligen denne karl och värjde sig också mot hans ömhetsbetygelser, men det förbluffade honom icke det minsta, tvärtom, han kände sig därigenom blott så mycket mera utmanad.

Och hade inte zigenaren, svårt anfäktad af svartsjuka, ställt sig emellan honom och Laura, så skulle den senare knappast kunnat freda sig.

Men zigenaren antog sig henne och förklarade helt öppet för den gamle skurken, att den vackra fröken vore hans fåstmö, och att han därför under inga förhållanden kunde tillåta, att hon förnärmades.

Det fattades icke mycket i, att de båda själsfränderna kommit på krigsfot till hvarandra.

Men då trädde Laura åter emellan.

Gubben började stimma och talade om, att hans gästvänskap här lönades illa, det hade man för det, att man vore hygglig mot zigenare, det rackartöljet vore oförbätterligt och borde på inga villkor upptagas i något ordentligt samfund.

Det retade zigenaren.

Han förklarade, att det funnes godt om präktiga människor i hans stam, och anförde som bevis för detta sitt påstående flera vackra och berömliga fall af stöld, rånmord och dylikt, i hvilka zigenare deltagit, och hvarvid de ådagalagt en förvägenhet, slughet och kraft, som inte så lätt kunde öfverbjudas eller ens uppnås.

Laura måste å nyo medla.

Hon föreställde dem, att inom förbundet alla voro bröder och systrar, och att de därför voro skyldiga att uppföra sig så mot hvarandra.

Ärdtligen lyckades hon också lugna de båda männen, men en kyss måste hon ändå ge gubben.

Motvilligt bekvämade hon sig därtill.

Sedan förde hon åter samtalet in på Evald Zetterling och kom då äfven att tala om hans vän Ekström.

Då hon nämnde det namnet, såg den gamla bofven plötsligt med stirrande blick på henne, sneglade på zigenaren, som just i detsamma tömde sitt bränvinsglas och ej kunde ge akt på honom, och gjorde med fingrarna några tecken.

Laura förstod honom mycket väl, tecknen underrättade henne om, att han hade någon hemlighet att anförtro henne.

Därmed vaknade plötsligt hos henne ett nytt intresse för denne man. Hon blef vänlig och flyttade sig närmare honom.

Därigenom upptändes åter igen zigenarens svartsjuka, men Laura lugnade honom.

Hon såg emellertid, att hon icke nu kunde få tala mellan fyra ögon med gubben, och hon längtade på det lifligaste efter det ögonblick, då det kunde bli henne möjligt.

Men denna sin önskan kunde hon icke så snart få uppfylld, därtill var zigenaren allt för vaksam.

Hon spejade förgäfves efter ett gynnsamt tillfälle och sökte på alla vis framkalla ett sådant, i det hon bland annat gång på gång skälade med den unge mannen.

Men denne märkte antagligen afsikten, ty han var på sin vakt mot Lauras lockelser.

Hon uppmanade honom att dricka hennes skål, och zigenaren kunde ju icke vägra att göra det, men han var så måttlig, att hon tills vidare ej uppnådde sin afsikt.

Följaktligen såg hon sig nödsakad att på annat sätt meddela sig med gubben

Hon frågade honom alltså, hvad landsman han vore

— En ädel polack, ljöd svaret.

Laura började nu, eftersom hon äfven var mäktig polska språket, samtala med honom på hans modersmål.

Härvid gjorde hon räkning på, att zigenaren, hvarifrån han än var, icke skulle förstå hans samtal på det språket.

Hon sade först någonting helt likgiltigt på det tungomålet till gubben för att utforska, om zigenaren förstod henne eller ej.

Den unge mannen såg mycket förvånad ut och förstod tydligen inte ett ord af hvad Laura talade till gubben.

Sedan Laura på så sätt blifvit öfvertygad om, att zigenaren ej begrep henne, frågade hon gubben, hvad han hade att meddela henne för en hemlighet.

Den tilltalade svarade:

— Ekström sofver.

Det var allt, och Laura såg så glad ut.

— Redan länge? frågade hon.

— Tämligen, ljöd gubbens svar.

— Hvem har saken om hand?

— En advokat.

— Hvad är det för en man? sporde Laura vidare. Hvems andas barn är han?

— En förbundsmedlem.

Åter igon blixtrade det till af glädje i Lauras ögon. För sig själf mumlade hon:

— Således har allt lyckats. Man har i alla fall ännu trogna och pålitliga vänner.

Nu blandade sig äfven zigenaren åter i samtalet. På sin dåliga tyska sade han:

— Hvad ha ni för hemligheter att afhandla? Jag tillåter inte dylikt. Vi äro förbundsbröder, och sådana få ej ha några hemlig-

heter för hvarandra. Det sa' du själf, Feodora, när jag inte ville låta dig komma med in i kammaren.

Laura svarade;

— Alldeles riktigt. Vi talade heller inte om några hemligheter utan om vädret.

Zigenaren svarade:

— Det är inte sannt. Jag hörde ett namn nämnas.

— Hvilket då?

— Ekström.

— Det är en släkting till mig, upplyste Laura.

— Jaså, på det viset

— Det är en gammal, vänlig herre, som jag en gång hoppas få ärfva, förklarade Laura.

— Om det också bara vore sannt! menade zigenaren.

Då undrade Laura:

— Och hvarför skulle det inte vara fallet.

— Han är vår fiende, svarade zigenaren. Vill du vänligt umgås med en, som styrt om, att många af de våra kommit i fångelse?

Laura svarade:

— Det gagnar mig till intet, att jag nu uppträder, som hans ovän; du vet mycket väl, att jag aldrig företager mig något, hvaraf jag ej lofvar mig gagn.

Sedan vände hon sig åter till gubben och tilltalade honom å nyo på polska språket.

Zigenaren blef arg; slog knytnäfven i bordet och utropade därvid:

— Jag tillåter inte, att ni samtala på ett spåk, som jag ej är mäktig.

— Han börjar bli för o'reflig, sade då Laura till polacken.

Denne svarade med ett grin:

— Jag skall aflägsna honom.

— Hur skall det tillgå?

— Det går lätt med dolk eller rep, svarade den gamle förbrytaren utan betänkande.

Laura invände mot det förslaget:

— Men han är ju en bundsförvandt.

Gubben svarade:

— Kvittar mig lika. Han är och förblir i alla fall en zigenare. Han har inte fulla rättigheter, och förolämpar han högre stående personer, så får man oskadliggöra honom. Så brukas det öfver allt. En näsvis fluga slår du saklöst ihjäl.

Trots detta gubbens argument var Laura ej med om, att zigenaren mördades.

Hon visste blott allt för väl, att, om också gubben öfvermannade zigenaren hvilket inte alls var så sagdt, hon själf skulle råka i händerna på den gamla cyniske syndaren och denne sedan också bemäktiga sig de tjugu tusen francs, som zigenaren bar på sig.

Men Laura tyckte ännu mindre om gubben än om den unge zigenaren, ty denne kunde hon när som helst lugna med några härliga blickar och på så sätt åter göra honom till sin vän.

Det mörknade mer och mer, och Laura manade till uppbrött.

Gubben föreslog, att man skulle vänta åtminstone till klockan elfva. Den tiden kunde man nog tillbringa på ett ganska angenämt sätt.

Men Laura gjorde honom förebråelser, för det man här i huset icke ens kunde få något ordentligt att äta.

Då svarade gubben:

— Jag vill anskaffa något. Vildt försmår du väl inte, eller hur, mitt vackra barn?

— Ja, om du bara hade något sådant!

— Jag hämtar en råbock, svarade gubben, tog bössan från vägggen och gaf Laura en vink att följa med.

Men det ville inte zigenaren tillåta, och därför gjorde alla tre sällskap.

Gubben hade ej sagt för mycket.

Det dröjde ej länge, innan en råbock kom inom skotthåll. Då lade gubben utan betänkande an. Ett skott small, och djuret stupade.

Jägaren släpade hem det till sin stuga.

— Nu ha vi åtminstone god stek, och det billig sådan, anmärkte tjutskytten.

— Om man bara inte en vacker dag ertappar dig! menade zigenaren, som nog inte ogärna skulle ha sett, om det händt, eftersom han inte alls kunde tåla gubben.

*Evald gjorde i alla händelser rättast, då han nu tog sin hatt
närmade sig dörren och sade:*

— Nå, så lid då nöd!

Olga II.

Denne svarade öfverlägset:

— Jag är ingen zigenare. Ni, ert dumma följe, bli naturligtvis tvärt ertappade. Jag har nu i öfver sju månaders tid skjutit, när jag behagat, och jag har under den tiden hämtat hem mången präktig stek.

— Er landtpolis tyckes alltså inte vara så värst farlig, anmärkte Laura.

Gubben svarade:

— Om en råbock bekymra sig inte gendarmerna så mycket. Men lärde de känna mig som tjufskytt, så skulle de snart vara öfver mig. Här blefve då husransakan, och i stället för rådjur och harar skulle de goda människorna finna mycket, som de antagligen inte drömt om.

— Det är nog möjligt, medgat Laura.

— Tyvärr inte endast möjligt, utan till och med alldeles säkert, svarade gubben. Ty det vore ju ändå för märkvärdigt, om de inte då skulle uppsnoka en vacker samling lik och skelett af människor, som ligga nedgräfdade öfver allt här. Det kunde gå så långt, att jag blefve ansedd för en mördare, och det vore ju ändå en rasande dum historia.

Så kom man tillbaka till hans bostad, där råbocken styckades och stektes öfver öppen eld.

Laura lät måltiden sig väl smaka, klagade visserligen i början på det dåliga brödet, men eftersom det inte var någon brist på brännvin, gaf hon sig till freds, och så äts och dracks det åter igen af hjärtans lust.

Sedan bröto dessa tre värda meningsfränder upp för att begifva sig till den tämligen långt aflägsna jernvägsstationen.

Laura var fortfarande mycket medtagen, men hon bringade som vanligt sin syftemål stora offer, öfvervann sin svaghet och marscherade tappert vägen fram mellan de båda männen.

Gubben var under vägen mycket kärvänlig mot den vackra flickan och skildes endast högst ogärna från henne.

Zigenaren förargade sig öfver Lauras vänlighet mot gubben och föresatte sig att låta henne umgälla det, hon skulle inte ens få den minsta slant af hans pengar.

Man vandrade oafbrutet i fulla fem timmar, men då förklarade Laura, att hon ej orkade längre.

Gubben uppmuntrade henne med orden:

— Bara ett litet stycke till, och vi äro åter hos en vän. Det finnes af förbundsmedlemmar en hel kedja härifrån och till Genève, och hos dem kan man när som helst ta in. Jag följer med till närmaste station, men se'n vänder jag om, för jag måste laga, att jag kommer hem igen, innan det dagas.

Snart kom man nu till en stuga, som på ett bedröfligt sätt skilde sig från böndernas i allmänhet.

Visserligen såg den utvändigt skapligt snygg ut, men invändigt var den så mycket smutsigare.

Ägaren till detta näste var ej ensam utan hade flera gäster.

Det var karlar, som sutto där och spelade kort och framför sig hade penningssummor, som säkerligen ingen anade i denna stuga.

Det tycktes vara rika herrar, som här roade sig med kortspel.

NITTIOFEMTE KAPITLET.

Allt närmare målet.

Så snart kortspelarna fingo syn på gubben och hans följeslagare, reste de sig allesamman upp från sina platser och hälsade honom med glada tillrop.

Gubben gick till hvar och en och skakade hand med honom. En af dem han till och med kysste, likaså värden, som vid sina gästers rop öfver främlingarnas ankomst skyndade till.

Laura blef nu formligen presenterad, och det åter igen under namnet Feodora Katkov.

Då utropade en af männen:

— Ah, det är Annunciata Lundi. Dig känner jag. Vi ha ju träffats förut i Rom.

Han gick genast emot henne, utbredd sina armar och slöt henne till sitt bröst.

Laura tycktes också bli glad öfver att få förnya denna bekantskap, och man talade nu om flydda tider, som man tillbringat tillsammans i Italien, om poststölden, då man så när fallit i händerna på polisen, men till sist ändå på listigt vis slingrat sig undan.

Man skrattade högt, när det blef tal om, hurusom Laura flytt ut i ett träsk för att skydda sig för förföljarna, och hurusom hon sedan kommit upp igen, höljd i ett tjockt lager af gyttja:

Länge rastade man ej i detta tjufnäste.

Laura och zigenaren lämnade snart åter sällskapet.

Gubben, som ledsagat dem hit, bröt likaledes upp för att återvända hem.

De båda förstnämnda fortsatte åt det håll, som man för dem utpekade.

Någon vägvisare fingo de ej med sig; man försäkrade dem, att det ej behöfdes.

Nu var zigenaren åter ensam med Laura och började då genast förebrå henne, att hon så försummat honom.

Hon svarade:

— Jag är inte nöjd med dig. Du sa', att du skulle få pengar nere i dalen; men jag har ännu ej sett skynten af dem, och då är jag i så stort behof af kontanter. Utan sådana kan jag ju inte resa till Lausanne. Men att längre gå till fots, att släpa mig från det ena härberget till det andra, det är jag inte mera i stånd till. Afhjälp min nöd, och vi skola åter förstå hvarandra.

— Jag skall hålla mitt ord; jag vet, hvar pengar finnas. Men den summa, som jag skall framlämna till vårt öfverhufvud, rör jag inte. Likväl skall du erhålla det nödvändiga, innan vi uppnå stationen.

Laura upprepade långdraget:

— Det nödvändiga? Hvad förstår du med det?

— Nå, hur mycke' behöfver du?

— Ju mer, desto bättre.

— Du måste uppges en bestämd summa.

— Jag vill uppträda anständigt. Därtill behöfver jag minst en summa af två tusen francs.

— Det är inte mycke', svarade zigenaren eftertänksamt. Du ska' få den summan.

Men Laura trodde honom inte riktigt, och därför var hon tillbakadragen och kallsinnig.

Efter tre timmars vandring hade de uppnått det ställe, dit man först visat dem.

I det hus, dit de nu anlände, var det ännu beckmörkt. Ingen var där vaken.

Zigenaren gick till fönstret och knackade på ett egendomligt sätt.

Där inne frågade en man, hvem det var, mannen där ute svarade, och dörren öppnades.

De besökande stego in.

Det var en medelålders man, som mottog dem. Han sade dem genast, att han väntade besök af polisen, och att äfven de därför måste ta sig i akt.

Zigenaren betänkte sig en liten stund.

Sedan föreslog han, att Laura skulle starna ensam med mannen; han skulle nu ombestyra, hvad han lofvat.

Laura var inte litet förvånad däröfver, men zigenaren dröjde ej utan smet fort ut.

Världens meddelande framkallade hos Laura stor ångest.

Hon frågade honom därför, om han ej hade något säkert gömställe åt henne, ifall polisen skulle komma. Hon kunde inte tör ögonblicket nöjaktigt redogöra för, hvem hon vore.

Mannen svarade:

— Nå ja, äfven jag är i ungefär samma fördömelse, äfven jag har knifven på strupen. Så snart vi höra något misstänkt buller, försvinna vi ned i källaren. Nedgången dit finna de inte så lätt, och innan de snokat reda på den, har jag nog redan hjälpt mig på annat sätt. Jag sätter eld på huset, så snart fara nalkas. Anstalter därtill äro redan gjorda.

Laura blef häftigt förskräckt.

Hon sjönk ned på en stol och stirrade mot dörren. Om ändå zigenaren snart komme tillbaka!

Eller skulle hon ensam bege sig i väg och försöka hitta fram till järnvägsstationen?

Det var allt för vågadt. Kanske kunde hon då springa rakt i händerna på sina förföljare. Den halftimme, som hennes följeslagare var frånvarande, syntes henne som en evighet.

Ändtligen visade han sig åter.

— Här är jag nu igen och skall infria mitt löfte.

Laura uppmanade honom att genast fortsätta vägen i hennes sällskap.

Så skedde.

Man medtog litet bröd och bränvin och lämnade därpå detta farliga hus.

Nu måste man vandra ända till morgonen.

Midt ute på fältet hvilade man en liten stund, hvarpå man tillryggalade den återstående delen af vägen.

Ändtligen kom man till järnvägen, men man hade ytterligare ett godt stycke kvar till stationen.

Här tog nu zigenaren afsked af Laura, sedan han lämnat henne den utlovade penningssumman. Själf ämnade han fortsätta vandringen till nästa station.

Hur han kommit öfver pengarna, som uteslutande bestodo af sedlar, det förteg han; men af vissa antydningar framgick, att de måste ha legat nedgräfdas någonstades.

Laura var åter igen i besittning af en vacker summa, och nu som alltid stegrade pengarna hennes mod.

Hon väntade en stund på stationen och for sedan med tåget till Lausanne.

Så snart hon kom dit, köpte hon sig andra kläder och bytte om på ett litet värdshus.

Nu ville hon uppsöka Evald; hon tycktes vara helt nära sitt mål.

Att börja med gjorde hon sig underrättad om, hvar han bodde, och hon hade knappast varit en timme på värdshuset, innan hon visste, hvar hon hade att söka honom.

Laura var nu enkelt, men smakfullt klädd. Hon sökte genom en hos henne ovanlig frisyra förändra sitt utseende, och när hon kom ut på gatan, gick hon den så stilla och blygsamt framåt, att ingen lade särskildt märke till henne.

Hon visste nu, och det var för henne mycket viktigt, att Evald och Ekström inte gärna kunde sätta sig i förbindelse med hvarandra.

Den där gubbens antydningar hade underrättat henne om, hur det nu stod till där uppe i Sverige.

Hon visste, att Ekström på ett mycket egendomligt sätt var bunden och så att säga lamslagen.

Från det hållet hade hon alltså ej att frukta någon fara. Evald var öfverlämnad åt sig själf.

Först af allt gällde det nu att få honom att afstå från resan till Bern.

Åter igen inlät hon sig nu på ett vågadt spel.

Det var ju inte omöjligt, att Evald gjorde processen kort med henne och öfverlämnade henne i rättvisans händer.

Och gjorde han inte det, så försäkrade han sig dock tvifvels-

utan om hennes person så länge, tills han blifvit öfvertygad om, att hon i fråga om Olgas vistelseort och förhållanden sagt honom sanningen.

För Laura var det alltså förenadt med en stor risk att träda inför Evald, och likväl beslöt hon våga det.

Hennes nästa plan gick ut på att i Evalds ögon förlåna de om Olga senast utspridda underrättelserna större visshet.

Säkerligen var det ingen lätt sak, men hennes lyckade kupp i klostret hade stegrat Lauras förvägenhet.

I den kritiska belägenhet, hvori hon hos munkarna befunnit sig, hade hon blifvit vacklande i tron på sin förmåga och sin lyckliga stjärna; men bådadera hade bestått provvet.

Hvårför skulle hon inte då också lyckas i sitt nuvarande förhållande.

Men om det likväl inte skulle få den beräknade utgången, ämnade hon vädja till Evalds goda hjärta. Hon räknade så obetingadt med en människas *dygd*, som man eljes brukar räkna med andras *fel*.

Hvad Evald hittills uträttat, det visade ett mycket kient resultat. I Lausanne erhöil han emellertid den vissheten, att Olga med sin tvetydiga väninna varit där en längre tid.

Han lyckades i den icke så synnerligen stora staden att genom förfrågningar på åtskilliga värdshus samt hos myndigheterna konstatera, att Laura här verkligen burit namnet Marie Born och varit i sällskap med en annan flicka.

Det namn, som Olga här burit, var för Evald fullkomligt främmande.

Dåraf slöt han genast till, att Laura betjänat sig af ett af sina falska papper för att legitimera sin väninna. Kanske hade hon också uppgifvit första bästa namn, som fallit henne in, eftersom man i Schweiz sällan frågar efter papper.

Tvifvelsutan hade Laura själf ombestyrt allt, och det var inte antagligt, att Olga blandat sig i sådana saker.

Från Lausanne förlorade man bådas spår. Att de tillsammans lämnat hotellet och staden, det visste man, men heller inte mer.

Evald kunde ej få reda på, huruvida Olga erhållit kännedom om sitt frikännande eller ej, och inte heller tann han något, som gaf en antydning om, åt hvilket håll de båda flickorna begifvit sig.

Hans första förmodan var, att Laura vid lägligt tillfälle upphört att spela sin tvetydiga rol och lämnat henne tillbaka i ligans händer.

Visserligen kunde han ej inse skälet därtill, men Olga var i alla händelser ett viljelöst verktyg i de andras händer, så länge hon icke visste, att intet hindrade henne från att nu återvända hem till Sverige.

Om hon fått veta det eller ej, det var en viktig fråga, som dock ej var lätt att besvara.

Myndigheterna i Lausanne kunde ej lämna honom något besked i det fallet. Antagligt var det inte, att Olga blifvit underrättad om sitt frikännande.

Evald ämnade nu först af allt uppsöka de större städerna i Schweiz. Han hade redan varit i Genève, men utan resultat.

Nu hade han sitt ögonmärke på Bern, och orsaken härtill var, att han ville söka förmå de högsta myndigheterna i Schweiz att anställa spaningar efter Olga.

Evald anade ej, att han befann sig just där; han skulle alltså där ha erhållit önskad upplysning, ty Olga hade intet skäl att gömma sig undan.

Bara en enkel förfrågan hos därvarande polis, och Evald skulle strax ha vetat Olgas adress.

Han stod redan i begrepp att lämna Lausanne, då Laura kom dit.

Som vi redan nämnt, försummade hon intet ögonblick. Hon begaf sig till Evalds bostad och trädde där inför honom så djärf som knappast någonsin tillförne.

NITTIOSJETTE KAPITLET.

Lauras eröfringsförsök.

Det vore fåfängt att söka skildra, med hvilka ögon Evald betraktade den inträdande, och af hvilken art hans känslor voro, när Laura så plötsligt stod inför honom.

Den inträdande hälsade på honom med obesvärad vänlighet. Hon räckte honom handen, och då han ej fattade den, låtsade hon bedröfvelse och sade:

— Jag ser, att herr Zetterling har någonting emot mig; säkerligen tror ni, att jag är skulden till er så mycket sökta och efterlängtade Olgas olycka, men det är ej fallet. Jag är beredd att lämna er hvarje upplysning, som ni begär.

Evald bevarade sitt lugn.

— Upplysningar? sade han. Ja, sådana vore mig synnerligen välkomna, men först af allt skulle jag vilja ha sådana om er egen person. Det kanske förvånar er, men ni förde oss där hemma i Sverige så bakom ljuset, att jag nu fordrar räkenskap af er. Hvad är meningen med ert törvägna spel, hvarför söker ni draga in Olga i ert öde?

Han bjöd henne en stol.

Laura satte sig, fäste ögonen på honom och sade:

— Fråga!

— Hvem är ni då egentligen?

— En fattig föräldralös flicka, som hittills ej funnit något skydd, ljud svaret.

Härpå svarade Evald icke utan ironi:

— Något skydd tyckes ni heller inte behöfva, tvärtom är det nödvändigt, att man skyddar sig mot er.

Laura låtsade bli sårad.

— Min herre! utbrast hon. Hur kan ni bara yttra sådana ord? Hvad har jag egentligen gjort er? Infriade jag inte mitt löfte? Har jag inte befriat Olga ur fångelset där uppe på den vilda bergshöjden. Var jag inte hennes väninna? Sörjde jag inte för henne, så länge vi voro tillsammans?

— Och hvarför skildes hon från er?

— Emedan hon ville det, svarade Laura bestämdt. Det var hos henne den äfventyrliga planen uppdök att begynna ett nytt lif i en ny världsdal. Jag föreställde, jag bad henne, ja, jag kastade mig till hennes fötter för att få henne att ändra sitt beslut. Men hon gjorde det inte; hon skildes från mig. Jag motsatte mig, så mycket jag kunde, jag gjorde henne föreställningar, om och om igen upprepade jag mina böner, men hon förblef döf för dem, jag var ej i stånd att hålla henne tillbaka. Då gjorde jag, hvad jag som väninna ansåg mig böra göra: jag gaf henne mina sista pengar, ty jag litade inte mycket på den där kaptenen, som lyckats innästla sig hos henne. O, min Gud, min Gud, det var rysliga stunder.

Hon började snyfta.

Evald förblef oberörd.

— Jag tror inte, hvad ni nu berättar mig, svarade han skarpt. Ni har dukat upp så många historier, som efteråt visat sig vara lugn. Eller nekar ni till det, att ni försäkrade, det ni endast förföljdes af de där förbrytarna, med hvilka ni förr tyvärr gjort gemensam sak? Sade ni inte det? Ni ville i väg till Schweiz, och ni bestormade Ekström och mig med böner, tills vi hjälpte er, oupphörligt försäkrade ni, att ni ej hade att frukta myndigheterna utan endast edra gelikars mordvapen. Allt detta var lögn, var ett fräckt bedrägeri, och nu kommer ni åter igen för att i något bakslugtt syfte duka upp en saga för mig. Jag tror er inte alls vidare. Det är en lögn, att Olga rest till Australien, och likaså är det en dikt,

att hon tänker gifta sig med en kapten. Nej, mig lurar man inte med dylika historier. Jag hälsar emellertid tillfället välkommet att se er här; det är nu slut med er frihet, grefvinna Schönthal. Ni stannar här, och om ni inte kan rättfärdiga er, skall jag nog åt er finna en plats, där ni ej mera är i tillfälle att göra mänskligheten någon skada.

Laura hade sänkt hufvudet och tagit på sig en undergifven min.

Lågmält yttrade hon:

— Herr Zetterling, om ni förkastar mig, innan ni hört mig, så måste jag ju foga mig äfven i det. Ni ser här inför er en stackars värnlös flicka, som nu ej kan undgå er, det vet jag, och fjärran vare det från mig att söka undgå er stränghet. Jag begär bara en sak, en allmän människorättighet, som tillkommer äfven den ringaste. Jag fordrar, att ni hör mitt försvar. Döma utan att först ha hört, det kan endast den allgode Gud, som ser ned i hjärtat. Men det förmår ej människan, hvarför jag af er fordrar, att ni först hör mig; när ni det gjort, underkastar jag mig er dom.

Men trots alla vackra fraser kunde Laura likväl tydligt nog märka, att hennes ord ej gjorde den verkan, som hon hoppats.

Ekström hade tydligen inverkat på Zetterling, och om de också icke nu stodo i någon förbindelse med hvarandra, så måste likväl Ekströms åsikter ha slagit djupa rötter hos hans unge vän.

Det kunde icke längre betviflas, att Evald visste allt, som passerat mellan Ekström och Laura, och att han äfven var fullkomligt på det klara med hennes förhållande till andra personer, äfvensom med myndigheternas åsikter om henne.

Endast på så sätt kunde det förklaras, att han med all stränghet afvisade henne.

Unge Zetterling fortfor nu:

— Om ett rättfärdigande i egentlig mening kan ej bli tal. Jag fordrar så mycket mindre ett sådant, som jag är öfvertygad om, att det endast skulle vara onödig tidspillan och ändå ej lyckas er att ställa edra handlingar och hela ert beteende i ett fördelaktigt ljus. Jag har lärt känna er tillräckligt. Spar ert försvar, som jag inte behöfver, och gör på annat ställe bruk af det, som ni till ert eget bästa vill andraga! Jag vill bara veta, med hvem jag har att göra, och hvad som händt Olga. Härtill inskränker jag mig.

Men det fordrar jag. Och skulle jag icke af er erhålla nöjaktig förklaring, så skall jag veta att på lämpligt sätt tilltvinga mig den.

Evald hade talat lugnt, men bestämdt, men just detta lugn bevisade, att han ej var hågad att afstå från de fördelar, som så plötsligt och oväntadt här yppade sig.

Laura häpnade inom sig, men till det yttre höll hon ännu stånd.

Med skenbart lugn frågade hon:

— Hvad tänker herr Zetterling göra? Om jag förstår er rätt, så hotar ni mig med arrestering. Nåväl, ni kan ju ombestyras det. Jag har ju redan sagt, att jag erkänner min maktlöshet, och att jag ej är i stånd att undfly er. Det vet jag. Men hvad skulle det gagna? Skulle väl det, att ni öfverlämnade mig åt polisen, främja er sträfven? Jag tror inte alls det. Därför vore det mycket bättre, att ni åhörde mig, ty jag skulle då kunna lämna er fullständiga upplysningar. Välj denna senare väg, herr Zetterling! Gör det för den ros skull, som ni behöfver! Den får ni ju ändå ejigen, innan ni är fullt på det klara med den flickas öde, som ni älskar.

— Jag skall nog förskaffa mig visshet, svarade Evald bestämdt. Men tala nu! Håller ni fast vid det, att Olga rest till Australien i en persons sällskap, med hvilken hon ämnade gitta sig?

Laura svarade:

— Olga kunde inte på villkor förmås att afstå från den resan. Men jag måste också tillmäta mig någon skuld, ty det var nog obetänksamt af mig att förse henne med pengar. Jag gick för långt i min vänlighet, och det var nog också delvis falsk stolthet, ty jag ville visa väninnan, att jag hvarken var knusslig med pengar eller tänkte ensidigt. Som sagdt, hon reste, och se'n har jag ej hört något från henne.

Men Evald lät ej vilseleda sig.

— Jag kan i alla fall inte tro det, förklarade han.

— Och likväl förhåller det sig så. Om ni så fordrar, vill jag med ed bekräfta det.

Ett föraktfullt leende lekte kring Evalds mun, ty han var öfvertygad om, att Laura skulle svära på allt, som kunde lända henne till fördel.

— Det ska' vi inte alls bry oss om, sade han. Svvara på min andra fråga! Hvem är ni egentligen?

Laura svarade:

— Ni vet mitt namn se'n lång tid tillbaka, och jag behöfver därför ej säga er det.

Då invände Evald:

— Men ni heter ju inte Laura Schönthal. Hvarför bär ni så många olika namn? Sådant brukas ju endast bland förbrytare. Ingen hederlig människa gör det.

Laura vände sig bort; hon tycktes känna sig förolämpad af dessa Evalds yttranden.

Han fortfor:

— Hvad jag säger er, är blott allt för riktigt. Jag skall emelertid inte vidare truga er att prisgifva ert rätta namn, om ni ej vill det. Äfven det vill jag förbigå. Myndigheterna skola nog lösa den frågan. Men tala nu om er framtid, om er närmaste framtid! Jag står i begrepp att företaga en resa till Bern, men dessförinnan måste jag ha visshet rörande Olgas öde. Ni lämnar icke detta värdshus, innan ni sagt hela sanningen. Skulle det inte passa er att stanna kvar här, så vänd er till myndigheterna! Jag är beredd därpå.

— Hvad ämnar ni göra, herr Zetterling? frågade Laura med skygga blickar.

Den tilltalades svar lydde:

— Tills vidare behålla er här. Jag skall dra försorg om, att ni ej lämnar detta hus. Skulle ni likväl våga göra det, så undermåttar jag ofördröjligen polisen därom. Jag kan heller inte ge er lång tid till öfverläggning. Jag ämnar resa härifrån i afton och tänker inte alls för er skull stanna kvar längre. Egentligen borde jag redan nu ha varit på väg.

Laura stod vid fönstret och såg forskande på honom.

Ännu hade hon inte riktigt klart för sig, på hvad sätt han tänkte hålla henne fången.

Men Evald handlade raskt.

Han gick närmare och frågade Laura:

— Är ni försedd med pengar?

— Ja.

— Då skall ni hyra ett rum i denna våning. Där stannar ni till i kväll och låter då antingen kalla mig till er, eller också in-

finner ni er hos mig. Gör ni inté det, och hör jag om er något, som strider mot mina önskingar, så öfverlämnar jag er till myndigheterna. Följderna sedan äro för mig fullkomligt likgiltiga; det är inte för tidigt, att ni spelat ut er rol. Jag kommer inte att skona er.

Laura ville åter parlamentera, men Evald förekom henne genom att ringa.

En kypare steg in.

Evald upplyste honom om, att fröken ville hyra ett rum just i den våning, hvori man befann sig, han borde laga så, att ett sådant upplätes åt henne.

I en främmande persons närvaro återstod det naturligtvis Laura ingenting annat än att tiga, och Evald var skenbart artig nog att ledsaga henne till det nya rummet.

När han med henne befann sig i det henne anvisade rummet, sade han kort:

— Jag har talat tydligt nog. Ni måste förstå mig. Ni har nu endast att välja mellan fullt nöjaktiga förklaringar eller frihetens förlust.

Med en flyktig hälsning aflägsnade han sig.

Afståndet mellan de båda rum, som Laura och Evald bebodde, var tämligen stort.

Ja, man måste till och med för att komma från det ena till andra gå om ett hörn, och vid hvarje så afskild del af korridoren fanns en trappa.

Om Evald inte formligen höll vakt, var det följaktligen ej omöjligt för Laura att lämna huset utan att bli observerad af honom.

Evald hade tydligen icke bestämt sig för att i ordets egentliga bemärkelse bevaka henne, ty då hade han måst yrka på, att hon stannat i hans omedelbara närhet, hvilket han naturligtvis också kunde ha genomdrifvit.

Han ställde henne följaktligen på sätt och vis valet fritt; han trodde icke, att hon skulle våga gå sin väg, hvarför han nöjt sig att förklara, det han i ett sådant fall komme att handla utan all hänsyn.

Laura tänkte visserligen på att undandraga sig honom, men det var från Evalds sida ett alldeles riktigt antagande, när han

förutsatte, det hon af ett eller annat skäl ej vore hågad att aflägsna sig från honom.

Hon hade ju kommit alldeles frivilligt. Hade hon nu lämnat honom, så hade ju det varit så godt som att uppge allt, som hittills sysselsatt henne.

Laura höll alltså fast vid sin plan och stannade.

Evald hade sagt henne, att han beslutat uppskjuta sin resa till kvällen, och lika bestämdt hade han sagt henne resans mål.

Han hade väl knappast kunnat välja något annat, som passade sämre till Lauras planer, än just staden Bern.

Visserligen öfverraskade det henne egentligen inte. Hon hade ju förut gjort sig underrättad därom, men det oaktadt var hon ej riktigt beredd därpå.

Hon hade nu åter igen några timmar på sig för att öfverlägga, hvilket nytt bedrägeri hon skulle utföra.

Evald uppsökte henne ej på hela eftermiddagen.

Eftersom han ej passat på middagståget, kunde han nu ej resa förrän klockan nio på kvällen.

Han gaf alltså Laura tid till att fatta sitt beslut, men var fast besluten att sätta sin hotelse i verket, ifall hon icke bekvämade sig till att ta tillbaka sina lögner.

Laura ledsnade snart på att sitta där och grubbla.

Hon utgick nu från tvänne förutsättningar, som ålade henne att frivilligt uppsöka Evald.

För det första gjorde det öfver hufvud ett godt intryck, och för det andra kunde hon, om hon kom tidigare till honom, så mycket längre underhandla med honom.

Men väntade hon till omedelbart före sin afresa med det, som hon tänkte säga och göra, så kunde tiden bli för knapp och Evald sätta sin hotelse i verkställighet.

Men om hon nu till exempel kom redan klockan sju, så kunde det bli tid att tala mycket utförligare om saken, och kanske kunde hon förhindra, att han åter sammanträffade med Olga, om hon reste tillsammans med honom till Bern, eller om hon lyckades förmå honom att inhibera den resan

Så kom det sig alltså, att hon redan före klockan sju knackade på dörren till hans rum och steg in till honom.

Evald blef en smula öfverraskad, men såg i Lauras beteende endast en bekräftelse på allt det, som han tänkte om hennes personliga karaktär.

Hon måste nu ha gripits af skräck för att bli öfverantvarad i polisens händer.

— Det är bra, att ni är här, *grefvinna*, ropade Evald emot henne, hvarvid han skarpt betonade det sista ordet. Tag plats! Hvad har ni att säga mig? Hvad *nytt* har ni att meddela?

Laura teg en stund, sedan sade hon:

— Jag har kommit för att bevisa, att jag i många fall icke kunnat handla så, som jag önskat. Ni skall kanske nu åter igen säga, att det är en lögn.

— Det är för mig en bisak, hvilketdera det är. Jag vill veta Olgas öde, ingenting annat.

Laura rätade högtidligt upp sig och svarade:

— Jag tillstår öppet för er, att jag själf ej har någon visshet därom. Jag vågar nu säga fulla sanningen. Jag tordes det inte förut, emedan den där ligan har sådana band på mig.

Evald betraktade henne med en min, som vittnade om förvåning, men äfven om medlidande.

— Ni är då bunden i allt, hvad ni gör?

— Jag är det. Inse nu vidden af min olycka! Jag bekänner nu, att jag *måste* skilja mig från Olga, att jag var tvungen att öfverlämna henne åt hennes öde. Sedan meddelade man mig, hvad ni från annat håll fått veta. Jag måste hålla fast vid den uppgiften, att Olga rest till Australien, och evigt olycklig vore jag, om man finge veta, att jag nu ändrat mina uppgifter.

Hon betäckte ansiktet med händerna och började gråta bittert.

Hennes tårar gjorde icke något djupt intryck på Evald. Därför svarade han:

— Ni kan väl inte begära, att jag ska' visa er skonsamhet, bara för det ni förstår att framställa er belägenhet så rörande och att svarfva vackra fraser.

— Vackra fraser? Kallar ni det så, då jag för er yppar min öfvergifna belägenhet? Hade jag trott det, hade jag vetat, att ni var så känslolös, så hade jag hållit mig på afstånd. Jag hade då ej gifvit mig i ert våld. Ja, nu vet jag, att allt är förbi. Så må det då ske; här är jag. Kalla hit någon, som hämtar en polis, så att jag

blir kastad i häkte! Gör det! Jag är beredd på allt. Jag försöker inte alls undgå er utan vill nu falla offer för er hårdhjärtighet.

Han hade åter stigit upp och mött Evald med fasthet.

Laura satte nu åter allt på ett kort, och Evald hade genom detta hennes beteende i själfva verket blifvit något vacklande.

Han ville åtminstone icke utsätta sig för förebråelsen att ha handlat öfveriladt.

Laura var ju verkligen i hans våld, och alltid var det tid att taga de steg, som han föresatt sig.

Samtalet afstannade nu för några minuter.

Evald hade vändt sig bort från Laura.

Denna hade satt sig på soffan och började å nyo sakta gråta.

Därvid öfvertänkte hon sin belägenhet och sökte efter ett medel att komma ur den.

Länge funderade hon ej.

Åter igen började hon tala om Olga och gaf de lögnaktiga underrättelser, som nått Evald, en ny, ganska skarpsinnig tydning.

Hon sade nämligen:

— När jag närmare öfvertänker alltsammans, kommer jag till den slutsatsen, att ni gör rätt i att ej tro de där underrättelserna. Jag erkänner, att jag själf från första början betvivlat dem. Jag antar, att det i stället förhåller sig på följande sätt: ligan har åter igen bemäktigat sig Olga, sedan man skilt henne från mig. Hon försmäktar åter i någon fängelsehåla, och för att från henne afleda uppmärksamheten och vilseföra vederbörande spred man ut det där ryktet om hennes resa till Australien. Herr Zetterling gör nog därför bäst i att för polisen yppa allt, hvad ni vet. Jag delar er åsikt, att Olga ännu är kvar i Schweiz, och jag har just tänkt, att jag möjligen skulle kunna utaf en af ligans i Bern bosatta ledare få veta, hvar de nu gömt denna fånge.

Med dessa sina yttranden tog ju Laura igen allt, hvad hon förut så bestämdt påstått.

Naturligtvis måste Evalds förtroende till henne allt mer försvinna.

Men en fördel hade han i alla fall uppnått: Laura var i hans hand; och nu var det ju möjligt, att hon, som noga kände den där ligans vanor, kraftigt kunde bistå honom vid hans sökande efter Olga.

— Då göra vi sällskap till Bern, ty äfven jag ämnar mig dit, sade hon. Ni hjälper mig att finna Olga; men skulle ni därvid åter igen visa er falsk och bedräglig, så öfverlämnar jag er utan vidare till polisen.

— Det må ni göra! Jag vill nu bevisa, att ni ändå har sämre tankar om mig, än jag förtjänar.

Den gemensamma resan var alltså en beslutad sak.

Klockan nio på kvällen anträdde de denna resa, och framemot morgonen voro de i Bern.

Under färden pratade Laura mycket, sökte ställa sig i så fördelaktig dager som möjligt och erkände slutligen, att hon älskade Evald.

På honom gjorde den bekännelsen intet intryck; det syntes åtminstone på honom, att det ej smickrade honom att veta sig älskad af Laura.

Vid ankomsten till Bern togo båda på Lauras inrådan in hos en henne bekant familj.

Evald tyckte visserligen inte om det förslaget, men Laura lyckades genomdrifva det genom att påpeka, hur förskräckligt dyrt det skulle bli att bo på hotell.

Och Evald ville dessutom för ingen del släppa henne ur sikte; därför beslöt han att bo på samma ställe som hon.

Hos ifrågavarande familj, som icke gjorde annat än ett godt intryck på Evald, blefvo de bägge två mycket vänligt mottagna.

En liten stund efter sin ankomst blefvo de till och med bjudna på frukost.

Sedan ämnade Evald ofördröjligen vända sig till myndigheterna för att om möjligt af dem få någon ledning vid sina spaningar efter Olga.

Men denna brådska ingick ej i Lauras plan, hvarför hon beslutat hejda herr Zetterling.

Denne hade ej ätit mycket, innan han kände en öfverväldigande trötthet, så att han såg sig nödsakad att hvila en stund.

Han fick lägga sig och somnade genast.

— Se så, sade då Laura, nu hoppas jag, att han sofver sött till i kväll, så att jag hinner uträtta, hvad jag ska'.

Hon begaf sig ut i staden, och redan samma dag, fick Olga,

som tills vidare bosatt sig i Bern och där försörjde sig med sina händers arbete, ett bref från vännen Ekström.

Denne hade rest för att träffa henne, men hade vid sin ankomst till Zürich blifvit sängliggande sjuk.

I brefvet, hvori han äfven talade om Evalds sjukdom och död, bad han Olga komma till honom, och det ofördröjligen.

Respengar hade han bifogat.

Olga, som ej anade satans arga list, reste verkligen, och det redan samma afton.

Naturligtvis var det Laura, som på detta sätt lockat henne bort från Bern.

Hon följde nu efter till Zürich för att än ytterligare intrigera.

Evald sof verkligen hela dagen, såsom Laura förutspått. Det hade varit en sömn, hvori han med konstlade medel blifvit försatt.

Då han sent omsider vaknade och fann, att det redan var kväll, blef han förskräckt, men misstänkte dock ej verkliga sammanhanget.

Det harmade honom bara, att han sofvit bort en hel dag af sin så dyrbara permissionstid.

Nu var det naturligtvis för i dag alldeles för sent att vända sig till vederbörande myndighet.

Så tänkte han strax efter sitt uppvaknande och väntade, att Laura skulle komma igen med någon glädjande underrättelse.

Han väntade förgäfvets.

Laura hördes icke vidare af.

Då greps Evald af en sådan oro, att han trots den sena timmen begaf sig till polisen för att om möjligt erhålla några upplysningar om Olgas vistelseort.

Häri lyckades han öfver all förväntan väl.

Man var nog tillmötesgående att se efter och kunde snart nog upplysa honom om, att Olga sedan någon tid tillbaka varit bosatt i Bern.

Evald fick hennes adress och skyndade genast att uppsöka den så mycket efterlängtrade.

Nu förestod honom emellertid en missräkning af bittraste slag.

Han kom till Olgas bostad och frågade efter henne, men man upplyste honom då om, att hon för några timmar sedan rest bort.

— Hvart då? frågade han hastigt.

— Till Zürich, ljöd svaret.

— Och när kommer hon igen?

— Det är ovisst. Hon kunde inte alls bestämma när.

— Högst märkvärdigt! utlät sig Evald vid denna underrättelse. I hvad ärende reste hon då, manne?

— Hon fick på eftermiddagen bref från en god vän, som ligger sjuk i Zürich, och som ändtligen ville tala med henne.

Evald vardt allt mer förvånad.

— Hvad kunde det vara för en vän? frågade han. Sade hon händelsevis det?

— Ja, det var en herr Ekström.

— Inte?

— Jo, så hette han. Det var en landsman till fröken Willner, som rest den långa vägen för att träffa henne. Men i Zürich hade han blifvit sjuk, så att han ej kunnat resa längre, hvarför han bedt henne komma dit.

Ekströms adress hade Olga omtänksamt nog kvarlämnat, så att Evald nu fick veta den.

Han tackade för upplysningen och aflägsnade sig.

Hvad han nu hört, det kunde han ej fatta.

Skulle Ekström i en hast ha beslutat sig för att resa till Schweiz?

Zetterling fann det otroligt.

Han återvände hem till sin bostad och stannade där till nästa morgon.

Det var nu i alla fall för sent att i natt resa efter Olga till Zürich.

Men då han på morgonen ville ta tarväl för att bege sig i väg, ställde sig ett oväntadt hinder i hans väg.

Man upplyste honom om, att Laura sent på kvällen, medan hon varit ute, kommit igen och sagt sig vara tvungen att genast resa tillbaka till Lausanne för att där ordna en affär

För detta ändamål hade hon, påstod värdfolket, af dem lånat tusen mark, som hennes fästman skulle betala igen.

Nu ville man utkräfva den summan af Ewald.

Denne stod där att börja med mållös af häpnad, men sedan greps han af rättmätig vrede och förklarade, det han icke alls iklädt sig några förbindelser för grefvinnan Laura, och att han heller inte komme att betala ut ett öre för hennes räkning.

Värdfolket började jämra sig och försäkra att de råkade i verklig nöd, om de ej finge igen sina pengar.

Det var ju tydligt, att dessa människor voro i komplot med den storsvindlerskan Laura.

Ewald gjorde därför rätt, då han nu tog sin hatt, närmade sig dörren och sade:

— Nå, så lid då nöd!

NITTIOSJUNDE KAPITLET.

På reträtt.

Laura hade rest till Zürich för att än ytterligare stämpla mot Olga

Att Ekström där väntade den senare, det var naturligtvis inte sannt.

Olga hade åter igen blivit narrad.

Men nu inträffade något, som lade band på Laura och tvang henne att afstå från sina planer.

Redan dagen efter sin ankomst till Zürich fann hon i sitt rum ett dit insmuggladt bref med en adress, som lät henne förmoda, att det kommit från den hemliga ligan.

Denna förmodan var alldeles riktig; brefvet kom verkligen från det hållet.

Det hette däri, att Laura ej borde hänge sig åt ett fåfängt hopp. Det hade redan gått alldeles för långt för att hon längre skulle kunna spela sin tvetydiga eller rent af mångtydiga rol. Det vore hög tid, att hon droge sig tillbaka från allt, och förbundet komme icke att tillåta, att hon droge allt för mycken nytta af sitt *forna* — detta ord var starkt betonadt — medlemskap.

Härmed hade man för henne antydtt, att hon genom sitt förhållande frisagt sig från det hemliga sällskapet, att hon råkat i konflikt med detsamma och följaktligen ej mera kunde räkna på något understöd därifrån.

Ja, i brevet uttalades till och med en varning och som avslutning därtill en hotelse.

Liksom detta bref, hette det, aldeles obemärkt kommit in i hennes rum, så vore hon också utan att veta det, städse omgifven af spioner.

Hon skulle bara inte längre våga att längre ge sig ut för en förbundsmedlem, såsom hon efter brytningen med Berger flera gånger gjort.

Om hon icke upphörde med att betjäna sig af enskilda förbundsmedlemmar för att främja sina egna syften, så komme de ledande männen att fälla en sträng dom öfver henne, och hon kunde intet ögonblick känna sig säker till lifvet.

Af detta bref framgick alltså, att man gifvit mycket noga akt på Laura efter hennes senaste sammanträffande med Berger och Martha.

Det var tydligt, att hon blifvit formligen utstöt ur förbundet, och man hotade henne nu som förrådarska och affälling direkt med döden.

Luras läppar krusades af ett hänleende.

Innehållet i brevet blef dock icke utan intryck på henne; hon såg sig nu hämmad i så mycket, som hon föresatt sig.

Hädanefter måste hon vara på sin vakt, icke endast mot myndigheterna utan äfven mot förbundet.

Laura visste mycket väl, med hvilken hänsynslöshet, ja, grymhet man förfor mot affälliga medlemmar. Hon kunde vänta sig att bli angripen när som helst.

Den öfver henne fällda domen kunde när som helst verkställas, det visste hon.

Den, som en gång blifvit dömd, hade aldrig kunnat undandraga sig förbundets hämd.

Laura hade följaktligen här råkat i en mycket svår belägenhet och hon måste uppge den plan, som fört henne till Zürich.

Efter kort rådplägning med sig själf fann hon lämpligast att tills vidare förlägga skådeplatsen för sin verksamhet till någon aflägsen trakt.

Tills vidare måste hon alltså nödtvunget uppge alla sina planer.

Hon ville lämna Zürich, och hon hade också redan klart för sig, hvart hon skulle styra kosan.

Det var hennes beslut att resa till Paris.

Frankrike var hennes egentliga fädernesland. Där hade hon börjat sin äfventyrarybana, och spåren voro ännu ej fullständigt utplånade.

Det var alltså förenadt med icke så liten risk att återvända dit; men för närvarande ansåg hon sig i alla fall tryggast där.

I hennes familj var det icke mera tal om fröken Adrienne. Genom en uttrycklig öfverenskommelse hade man inom den talrika släkten med tystnad förbigått henne, och denna tystnad hade icke sedan år tillbaka brutits.

Paris var alltså nu Lauras lösen.

Hon betänkte sig icke länge utan började åter igen studera tidtabeller och bestämde sig för att afresa med ett nattåg.

Det där brevet hade hos henne framkallat stor oro. Hon var rädd att råka ut för något obehag, innan hon kunde lämna Zürich.

Hela hennes misstroende riktades mot den puckelryggiga Martha, som alltid varit hennes fiende. Det anade henne, det just denna åtagit sig att ombästyra, det dom en öfver Laura blefve satt i verkställighet.

Laura var ovillkorligen nu värre därän än någonsin tillförne. Våra läsare veta ju, att hon i alla trångmål brukade hjälpa sig med att vända sig till någon förbundsmedlem, som icke fått veta, hvad som händt.

Hennes personliga inflytande och hennes utomordentliga förmåga att sätta ihop trovärdiga lögnhistorier hade i otaliga fall hjälpt henne; men nu vågade hon ej mera vända sig till sådana personer, hvilka hon kände som förbundsmedlemmar.

Hon kunde icke betvifla, hvad som stod i brevet, att man hållit dom öfver henne.

I laga form hade hon blifvit utstött ur förbundet och var nu som förräderska hemfallen åt döden.

Att man också af alla krafter sträfvade att med det snaraste kunna verkställa domen, det kunde Laura heller inte betvifla, eftersom hon så väl kände den person, som i sådana fall brukade syssla därmed.

Det var den puckelryggiga Marthas befattning att utvälja de

personer, som hade att verkställa afkunnade domar, och hon brukade vara mycket mån om, att en dom snart blef verkställd.

Men Martha var, som sagdt, se'n gammalt Lauras personliga ovän, hvarför hon naturligtvis i detta speciella fall komme att visa sig alldeles särskildt nitisk.

Under natten smög sig alltså Laura i väg till järnvägsstationen och reste direkt till Paris.

Oantastad kom hon till franska gränsen, och hennes medfödda sorglöshet hjälpte henne öfver mycket, som skulle ha plågat och pinat en annan.

Men i själfva Frankrike började hon känna sig ganska osäker.

Hon steg ingen enda gång af tåget och inlät sig ej i samtal med någon medpassagerare.

Ändtligen anlände hon till Paris och återsåg efter en cirka fyraårig frånvaro för första gången denna stad.

Här skulle hon nu, om hon ej varit utstött ur förbundet, lätt kunnat reda sig.

Hon kände till många lokaler, där hon skulle kunnat träffa förbundsmedlemmar, hon visste namnet på flera af dessa, ja, hon kände till och med närmare till någras förhållanden.

Nu vågade hon emellertid ej mera följa denna väg.

Den långa resan hade nästan helt och hållet uppslukat alla hennes kontanter.

För det första hade hon ej haft stor kassa, då hon lämnat Zürich, och för det andra kunde hon, som vi veta, icke alls inskränka sig, så länge hon hade en enda slant kvar.

Därför hade hon nu också rest i första klass, hade bestått sig med all till buds stående lyx, hade slösat med drickspengar och på alla vis spelat den förnäma damen.

Vid franska gränsen hade hon till och med engagerat en flicka för att, såsom ju hennes nobless fordrade, ha en kammarjungfru

Så kommo fru och tjänarinna till Paris och hade då tillsammans ungefär två francs i fickan, af hvilka tre fjärdedelar voro tjänarinnans och endast en fjärdedel Lauras.

Nu ville den senare bli af med flickan.

Dessförinnan ville hon emellertid tillägna sig hennes få slantar.

Med denna snygga föresats stannade hon utanför ett skyltfönster och yttrade, att hon önskade köpa några småsaker.

Hon lät flickan ta fram sina pengar, som hon ville låna för ögonblicket.

Tjänarinnan vardt visserligen åtskilligt förvånad; men Laura talade fast och i en mycket befallande ton, och det imponerade på den unga bondflickan.

Men nu afstod Laura från sin nyss uttalade afsikt.

Man gick till en annan bazar, där det fanns mycke' folk och flera utgångar.

Här gick Laura in och tappade i trängseln afsiktligt bort sin tjänarinna.

Snart var hon åter ute i det fria, och den stackars bondflickan stod där utan minsta slant på fickan i människovimlet och visste sig ingen råd.

Det oerfarna barnet hade aldrig förr varit öfver sin födelsebys gräns, hon stod där nu rådlös och grät bittert.

Förbipasserande herrar, som antagligen fäste sig vid det vackra ansiktet, tilltalade henne deltagande, och för dem berättade hon, att hon följt med en förnäm dam hit från sitt hem i landsorten, men att hon i trängseln tappat bort henne och nu inte visste sig någon lefvande råd.

Man frågade henne, hvad damen i fråga hette, men det kunde flickan ej upplysa om.

Laura hade inte frivilligt sagt henne sitt namn, och tjänarinnan hade ej vågat fråga.

Hon visste alltså egentligen inte alls i hvems tjänst hon trädt och det tillstod hon nu med rörande naivitet.

Man förde henne till polisen, som ej kunde göra annat än träffa anstalter för hennes återsändande till föräldrahemmet.

Flickan bedyrade under tårar, att hon aldrig mer skulle komma till Paris, ty hon ville inte en gång till råka ut för sådana missräkningar, som hon nu gjort.

Men Laura hade lyckligen blifvit kvitt sin kammarjungfru.

Nu gällde det bara att förskaffa sig nödiga medel för att kunna uppträda ståndsmässigt.

Hennes föresats var att uppsöka sina släktingar, först af alla

sin gamle farfar, en grefve d'Armagnac, hos hvilken hon hoppades finna skydd.

Laura, denna äfventyrerska, som sedan barndomen flackat världen omkring och på alla vis bedragit människor, var verkligen född grefvinna; men som svindlerska hade hon aldrig använt sitt rätta namn.

Trots all sin hänsynslöshet hade hon likväl i så måtto skonat sina släktingar, att hon ej dragit ned familjenamnet i smutsen.

Nu ville hon uppsöka gamle grefven, men då kunde hon naturligtvis ej komma som en landsvägsstrykerska.

Hon riskerade då att inte ens bli insläppt; hon måste, för att kunna med behörigt eftertryck duka upp en lång rad af redan mycket väl öfvertänkta lögner, uppträda i stil därmed.

Endast då hade hon utsikt, att grefven åter igen skulle visa sin forna gunstling sin bevågenhet.

Hon fick sig alltså erlagd en ny uppgift.

De kläder, som hon nyligen köpt sig, voro redan illa åtgångna.

Laura tillhörde nämligen den klass af människor, åt hvilka kläder aldrig förslå.

Hon tänkte aldrig på att vara aktsam om dem. Så till exempel var det ingenting ovanligt, att hon lade sig att sofva i sin bästa toalett.

I följd af sådan vårdslöshet behöfde hon mycke' pengar för att kunna uppträda elegant, hvarför också större delen af de summor, som hon undan för undan förstod att skaffa sig, gick åt till nya toaletter.

Nu var hon i Paris, men hela hennes rikedom bestod af två francs.

En ny dräkt var emellertid absolut nödvändig.

Trots sin kända slughet och fyndighet visste Laura icke genast hur hon skulle bära sig åt för att skaffa en sådan.

För att alltså först och främst erhålla nödig kredit begaf hon sig till den finaste stadsdelen.

Här uppsökte hon ett första klassens hotell och tog där sin bostad. Naturligtvis ville hon ej komma dit till fo:s.

Men ertersom hon redan för mat gilvit ut en del af sina få slantar, återstod det henne ingenting annat än att i ett gathörn vänta på en droska.

Snart kom en sådan, och kusken skjutsade henne cirka två hundra steg mot en ringa ersättning.

På så sätt kom Laura för billigt pris till hotellet i en med tvänne hästar förspänd vagn.

När hon steg ur, sade hon, att bagaget skulle komma något senare. Hon beställde tre rum och lät genom antydningar förstå, att hon väntade flere tjänare.

På hotellet tog hon in under namnet baronessan Amelie von Gutenstein.

Hon talade tyska lika rent och flytande som franska, hvarför man mycket väl kunde tro, att hon var en tysk adelsdam.

Redan nästa morgon lät hon kalla till sig innehafvarinnan af ett modemagasin.

Hon måste komma personligen, baronessan ville det.

Det talades nu mycket om toaletten, ty Laura var ganska kinkig och förkastade både det ena och det andra. Sent omsider bestämde hon sig för en dräkt.

Affärsfrun uppmanade henne nu att komma med till affären för att ta mått.

Men Laura visste, att hon ej kunde komma dit till fots, och en vagn kunde hon ej betala.

Därför förebar hon opasslighet och anhöll om att få toaletten sig tillsänd.

Hennes önskan uppfylldes, och eftersom Laura hade mycket brådtom, lofvade den andra att med det samma skicka henne färdigsydda klädningar på prof.

Laura gillade en toalett, och det blef då fråga om psiset.

I stil med hela hennes uppträdande begärdes tolf hundra francs för den dräkten.

Baronessan Gutenstein prutade inte utan sade bara, att man genast borde skicka henne räkningen.

Den af henne utvalda toaletten lammades kvar, och nu behöfde Laura bara en passande hatt, skor, handskar och dylikt.

Hon förstod att skaffa sig allt på samma bedrägliga sätt, och det på den otroligt korta tiden från klockan åtta förmiddag till tre eftermiddag.

Nu gjorde sig Laura underrättad om den gamle grefve Ludvig d'Armagnacs bostad.

Han bodde i ett nyuppfördt palats, och Laura slapp alltså beträda det hus, hvori hon tillbringat sin barndom. Laura såg naturligtvis helst det.

Hon hade också hopp om att ej hos fariadern träffa någon, som stod eller stått i hennes föräldrars tjänst.

Nu behöfde hon en vagn.

Rumskyparen fick genast tillsägelse att anskaffa en sådan, och hotellets elegantaste ekipage ställdes till hennes förfogande.

Äfven denna post uppfördes på den redan ganska dryga räkningen, och Laura hade ännu ej behöft betala något kontant, hvilket ju också skulle ha varit henne omöjligt.

Äntligen hade hon träffat alla förberedelser.

Men redan såg man på hotellet fundersamma miner. Baronessan hade ingen kammarjungfru, ingen tjänare hos sig.

Hennes enda bagage var en medelstor handväska, som ej tycktes innehålla något af synnerligt värde, om också Laura påstod, att hon i den hade alla sina familjeklenoder och därför aldrig lämnade dem ifrån sig, antingen hon företoge en längre eller kortare resa.

Men af de aderton koffertar, som skulle komma, ville ingen enda visa sig, och redan den omständigheten, att baronessan Amelie von Gutenstein behöfde en ny klädning, kom hotellpersonalen, som gifvit noga akt på henne, att finna både det ena och det andra misstänkt.

Laura förstod emellertid att uppträda med stor säkerhet, och hon visade en sorglöshet, som om hon icke varit det ringaste bekymrad för, hur hon skulle kunna fullgöra sina förpliktelser.

Denna sorglöshet var för öfrigt helt naturlig, eftersom Laura i själfva verket icke brydde sig det ringaste om, huruvida hon kunde betala sin skuld eller ej.

Hon satte sêsom så ofta tillförne allt åter igen på ett kort.

Antingen lyckades hon efter beräkning hos grefve d'Armagnac och återvände då med ännu större glans till hotellet, där hon då som först riktigt kunde spela den förnäma dam, som hon gaf sig ut för att vara, eller också misslyckades hon, och då visade hon sig helt enkelt inte vidare på hotellet.

Hon måste också vara beredd på bådadera och var klok nog att säga hotellekipagets kusk, att han ej skulle vänta på henne, ty hon ämnade resa tillbaka till hotellet i grefligt ekipage.

På så sätt aflågsnade hon ett otrefligt vittne till sitt kanske mindre ärorika återtag från det grefliga palatset.

Omkring klockan fyra steg hon upp i vagnen.

Baronessan Gutenstein hade redan dessförinnan ätit, dock icke någon egentlig middag, ty det passade sig naturligtvis ej att dinera förrän vid sex- eller sjutiden på aftonen.

Middagen hade Laura inhiberat för i dag med den anmärkningen, att hon ämnade spisa hos grefven.

Hon reste alltså, men under vägen blef hon i alla fall en smula ängslig till mods.

Det kunde inträffa så mycket, som icke ens med det största skarpsinne på förhand kunde beräknas.

Det var till exempel inte omöjligt, att hon i trappan eller vestibulen mötte sin far eller mor, och dessa skulle tvifvelsutan genast ha känt igen henne.

Detta kanske var det svåraste steg, som Laura under sitt växlingsrika lif tagit.

Ej att undra på alltså, att hon blef ängsligare, ju närmare hon kom målet, och när vagnen äntligen stannade, spratt hon till af förskräckelse och rörde sig ej ur fläck.

Bredvid kusken satt en lifréklädd betjänt, hvilken, så snart vagnen stannade hoppade ned och öppnade vagnsdörren.

Samtidigt kom portvakten i det grefliga palatset ut, tog af sig hatten, när han fick syn på den eleganta damen, och Laura steg dröjande och med våldsamt klappande hjärta ur vagnen.

Portvakten hade icke varit länge i grefvens tjänst, han visste alltså ingenting om en utstött familjemedlem, men en viss likhet i den unga dams drag, som nu stod framför honom, sade honom i alla fall, att hon måste stå i något närmare förhållande till den grefliga familjen.

Han frågade efter hennes ärende.

Då fick han tillsägelse att för sin herre anmäla, det en nyss från Ryssland återkommen adelsdam önskade tala med honom.

Alldeles särskilda orsaker tvunge henne att presentera sig själf för honom, hvarför hon tills vidare ej ville säga sitt namn.

Portvakten var ingen dum karl.

Han misstänkte, att han här hade en supplikant eller svindlerska inför sig, ty trots all hennes elegans märkte han snart nog,

att hon ej var så alldeles säker på sin sak, och den kallblodighet, hvaröfver hon eljes i så hög grad törfogade, hade verkligen nu öiwegifvit Laura.

Han tog sig en betänkelig min och menade, att hans herre ej toge emot någon, som ej på förhand uppgåfve sitt namn; erfarenheten hade lärt honom inse nödvändigheten häraf, och därför måste damen ursäkta, att han med all bestämdhet yrkade på, att hon först sade sitt namn.

Laura betänkte sig.

Hon visste icke riktigt, hvad hon skulle säga.

— Jag skall säga mitt namn, men endast för herr grefven själf, svarade hon. Vill han tala med mig, så är det bra, afvisar han mitt besök, så måste jag finna mig äfven i det. Jag tror emellertid, att han tar emot mig. Vi få väl se. Jag vill försöka. Kom, så får ni se!

NITTJOÅTTONDE KAPITLET.

Oförbätterlig.

Laura steg in i portvaktsrummet, bad om papper och skref några rader, lade in dem i ett kuvert, tillslöt detta och lämnade det till portvakten med tillsägelse att betordra det.

Mannen uppfyllde hennes önskan, och Laura led nu nya kval.

Om hon ej träffade grefven och ej kom i tillfälle att tala med honom, så hade alla hennes konstigheter varit förgäfvade.

Hon var då i Paris i en så kinkig belägenhet som aldrig tilltörne. Ty blef hon afvisad, så återstod det henne ingenting annat än att trots sin eleganta dräkt schappa därifrån till fots.

Svaret kom snart, och det lämnades skriftligt.

Laura öppnade hastigt kuvertet.

Stilen var icke grefvens utan antagligen hans kammartjänares.

Denne sade, att den erhållna underrättelsen så upprört hans herre, att man till och med fruktat ett slaganfall.

Damen måste nödvändigt ge sig till tåls en stund, innan hon kunde träda inför honom.

Laura ombads att tills vidare stiga in i en salong och vänta där.

Den betjänt, som kom med biljetten, väntade utanför portvaktsrummet, att Laura skulle följa med honom.

Så skedde nu äfven.

Hon steg ut ur rummet, fördes uppför den breda, matbelagda trappan och in i en salong.

Här lämnades hon ensam.

Nu först såg hon, att hennes plötsliga ankomst hit framkallat en verkan, som hon ej tagit med i beräkningen, och då var det ju ändå helt naturligt, att den gamle herrn ej skulle kunna med lugn mottaga den underrättelsen, att hans så länge saknade sondotter plötsligt återkommit.

Adrienne hade städe varit sin farfaders gunstling, och ingen sörjde mera öfver hennes öde än han.

Emellertid trodde sig Laura ännu ej ha förlorat något; säkerligen hämtade sig grefven snart åter.

Det var nu bara fråga om, huruvida han blifvit glad vid underrättelsen om hennes ankomst, eller om de andra släktingarna lyckats omstämma äfven honom.

Men i hvilket fall som helst hoppades hon nu ändå kunna uppnå något hos den gamle herrn. Fick hon bara träffa honom, så ville hon uppbjuda allt för att draga honom på sin sida och betjäna sig af honom för sina syftsmål.

De föresatser, med hvilka hon kommit till Paris, voro lofligare än hennes föregående.

Af förbundet var hon utstött och kunde för sin säkerhets skull ej göra bättre än föra ett tillbakadraget lif.

Detta låg visserligen icke i hennea natur, det öfverensstämde ingalunda med hennes temperament, men för någon tid måste hon bekväma sig därtill.

Men därtill behöfdes en förmögenhet, och den ville hon förskaffa sig af den gamle herrn.

På vidare olagliga handlingar tänkte hon nu icke; hennes hittillsvarande lefnadsbana hade ändtligen blifvit henne en börda.

Hon längtade till ro, och hvarför skulle hon väl också begå brott, om hon på ett långt bekvämare sätt kunde föra ett lugnt och stilla lif?

Hon hade nu god tid att öfvertänka allt, ty det dröjde ganska länge, innan kammartjänaren kom och med verklig häpnad betraktade henne.

Intet ögonblick tviflade han på, att han här verkligen såg unga fröken Adrienne inför sig.

Han hade ju förut känt henne, och han var den ende af grefvens tjänare, som stått många år i dennes tjänst. Det var också han, som tröstade gubben, när denne allt för mycket sörjde och klagade öfver förlusten af Adrienne.

Från honom utgick också det påståendet, att slakten afsiktligt ställt den förlorade dotterns lefnadsbana i en så afskyvärd dager, som man faktiskt gjort.

Ofta hade den gamle tjänaren sökt trösta sin herre genom att påpeka, att det ingalunda låge utom möjligheternas område, att han ännu en gång skulle få återse Adrienne.

Det trodde nu visserligen inte grefven; han menade, att hon kanske redan vore död, och om han också icke i herre såg den svåra förbryterska, som de andra släktingarna utgäfvo henne för att vara, så måste han dock tillstå, att hon råkat in på betänkliga afvägar; och att hon antagligen, såsom det ju nästan alltid i dylika fall brukar ske, komme att ta en ända med förskräckelse.

Som en blix från klar himmel kom nu den underrättelsen, att hon plötsligt återkommit hit.

Grefven hade fallit omkull, när han kastat en blick på underskriften, och kammartjänaren, som måste skynda till för att bistå honom, hade först efteråt lyckats få klart för sig, hvad som så plötsligt hos grefven framkallat en så våldsamt sinnserörelse.

Nu hade denne lugnat sig, och på uppdrag af honom hade kammartjänaren kommit för att se den, som gaf sig ut för att vara fröken Adrienne.

Att det verkligen var hon, därpå tviflade, som sagdt, kammartjänaren inte alls, men han ville i alla fall inte strax återvända till sin herre med den rapporten, att intet misstag föreläge.

Han fann det rådligast att inlåta sig i samtal med den besökande för att höra, hur hon själf skulle rättfärdiga sin långa bortovaro.

Han bugade sig för henne. Laura besvarade hälsningen med en förnäm vårdslöshet.

— Fröken! tilltalade han henne. Fastän jag icke tviflar på, att det verkligen är ni, kan jag dock icke strax föra er till herr grefven. Den oväntade nyheten grep honom mycket djupt. Han har därför gifvit mig i uppdrag att först bedja er om några upplysningar. Ni vet, att jag varit här i många år; vi känna hvarandra se'n gammalt, ni skall alltså helt visst förlåta den gamle tjänarens frimodighet.

— Hvad vill ni veta? frågade Laura kyligt. Det intresserar er väl, hur jag haft det under den långa tid jag varit borta, icke sannt? Det är väl det, som ni är nyfiken att få veta?

Kammartjänaren bugade sig å nyo.

Laura fortfor:

— Jag tycker inte om att berätta samma sak två gånger, och eftersom jag ämnar aflägga den allra noggrannaste räkenskap inför grefven, anser jag det inte alls nödvändigt att tala utförligt med er om en sådan sak. Men ni bör veta, att jag, när jag frisade mig från släkten, fann medel att resa långt härifrån. Jag drog ej i betänkande att gå till en gammal dam och erbjuda henne mina tjänster. Som ni vet, var jag knappast fjorton år, när jag lämnade mina anhöriga. Det oaktadt upptog mig ifrågavarande dam, och jag reste med henne till Turkiet. Så småningom steg jag hos henne till sällskapsdam; hon var mycket nöjd med mig, och när hon efter en tvåårig vistelse i Konstantinopel dog, fick jag ärfva hennes lilla förmögenhet. Men vid sexton års ålder förstår man inte att hus hålla. Inte för det, att jag slösade, men jag ville i mitt oförstånd fort mångdubbla mitt arf, hvarför jag inlät mig på vågade spekulationer. Följden vardt, att jag förlorade alltsammans. Jag hade bara helt obetydligt kvar, och lifvet i den turkiska hufvudstaden hade blifvit mig outhärdligt. Flere ansedda män friade till mig, bland andra en turkisk pascha och ett sändebud från ett annat europeiskt hof. Men jag hade inte lust att på mitt sjuttonde år räcka någon af dem min hand, och för att undgå deras enträgenhet, lämnade jag staden och reste till Ryssland. Där lefde jag först i Odessa, begaf mig sedan till Moskwa och senare till Petersburg.

Här tystnade hon, och kammartjänaren frågade då:

— Och på hvad sätt lefde ni där?

— Jag lyckades där snart skaffa mig ett anständigt lefvebröd. Jag drog mig icke för att uppträda offentligt, jag gaf konserter.

Som ni vet, var jag redan i min barndom en icke oäfvnen pianospe-
lerska och jag uppträdde offentligt som sådan. Någon förmögenhet
kunde jag visserligen icke samla, men jag lefde anständigt, ja, till
och med ståndsmissigt, och det var mig nog. Äfven i Petersburg
hade jag många anbud och kunde ha gjort lysande partier, men de
tillfredsställde icke min äregirighet, och när man är ung, vill man
icke endast bli gift utan äfven älskad. Ändtligen kom den man, i
hvilken jag fann välbehag. Jag är nu förlofvad och kommer att
återvända till Ryssland, där jag kommer att bära furstinnetiteln.
Följaktligen har jag ej tillfogat min släkt någon skam, såsom man
illvilligt påstått och i hela världen utspridt.

Hon yttrade dessa sista ord under skenbar djup sinnesrörelse,
och kammartjänaren, som alltid hört till dem, hvilka tagit henne i
försvar, glädde sig icke litet öfver, att hon i främmande land ej
vikit af från den rätta vägen.

— Jag tackar er, nådig fröken, sade han och bugade sig för
tredje gången. Jag får väl upprepa edra antydningar för grefven?
Säkerligen skola de glädja honom alldeles ofantligt, och han har nog
nu också hämtat sig så pass, att han är i stånd att ta emot er.

Laura nickade.

Med en nådig gest affärdade hon kammartjänaren, och denne
skyndade till sin herre med det budskapet, att Adrienne blifvit en
ovanligt vacker flicka, att hon gjorde ett godt intryck och säkerli-
gen inte åsamkat släkten någon skam.

Gubben tillade, det han vore öfvertygad om, att alla skamliga
rykten om Adrienne blifvit uppduktade.

Och han tillade:

— Det är tyvärr ofta så här i världen, att en eljes präktig
och from människa för ett felsteg i ungdomen blir förödmjukad,
förnedrad och utstött. Gud ske lof, att hon kommit allt förtal och
alla elaka spådomar på skam. Se bara på henne, herr grefve, hur
vacker hon blifvit, och hvilket behag som hvilat öfver hela hennes
väsen. Den man, som förlofvat sig med henne, måste vara öfver-
lycklig.

Den gamle grefven kunde nu icke längre neka sig glädjen att
få se sin älskling.

Men kammartjänaren föreslog, att i stället låta Adrienne komma

hit; i fråga om en så nära släkting behöfver man väl inte hålla sig till etiketten.

Grefven invände mot förslaget:

— Nej, nej, jag afviker inte på gamla dagar från mina var. or. Jag är nu en gång uppfostrad i dessa traditioner, och därvid kommer jag att förblifva. En dam af börd tar man inte emot i en sängkammare. Jag skall komma till salongen.

Fastän den gamle herrn knappast med sin kammartjänares tillhjälp kunde hålla sig på benen, släpade han sig likväl mödosamt till det rum, i hvilket Laura väntade honom.

När Laura, som lyssnade med spänd uppmärksamhet, hörde honom närma sig, steg hon upp och blef stående där midt emot dörren.

Denna öppnades, och den gamle grefven steg in.

Han utbredde sina armar, och hade inte Laura genast skyndat till och tryckt honom intill sig, så hade han bestämdt åter igen fallit till golvet.

Han visste knappast längre till sig; han kysste gång på gång häftigt Laura, och ymniga tårar runno utför hans vissna kinder.

Laura och kammartjänaren måste fortast möjligt föra den gamle herrn till en soffa, i hvilken han genast sjönk ned, eftersom han knappast längre förmådde hålla sig på benen.

Redan nu insåg Laura, att hon hade att göra med en gammal svag man, som hon kunde leda helt och hållet efter sin vilja.

Endast med möda dolde hon sin glädje häröfver, men för tillfället var det alldeles i sin ordning, att hon spelade den bestörta och för kammartjänaren uttalade sina farhågor med anledning af grefvens betänkliga tillstånd.

Det dröjde en god stund, innan denne hämtat sig så pass, att han kunde tala.

Då gaf han kammartjänaren en vink att aflägsna sig och blef på så sätt ensam med sin sondotter.

— Min rara, dyra Adrienne, mitt hjärtebarn! utbrast han med darrande röst. Ändtligen — ändtligen har jag dig då åter. Ja, det är du, det måste vara du. Det är intet tvifvel underkastadt. Jag har alltid tänkt mig, att du måste se ut så ungefär; jag har bara inte föreställt mig dig så utomordentligt vacker.

Laura föll på knä för honom, fattade hans skrynkliga händer och tryckte dem innerligt till sina läppar.

Och i en därmed öfverensstämmande ton yttrade hon:

— Ack, älskade farfar! Hvad jag är lycklig att få se upp till er! Hvad jag alltjämt längtat efter detta sälla ögonblick! Denna dag är den skönaste i mitt lif.

Gubben tog åter till orden:

— Kom, kom och sätt dig här vid min sida, min lilla rara Adrienne! Berätta för mig allt, hvad du upplefvat! Jag vill höra det. Utförligt och grundligt måste du berätta det. Visserligen har min kammartjänare sagt mig ett och annat; men jag var så upprörd, att jag inte riktigt kunde fatta det. Han talade om främmande länder . . . Du har alltså inte uppehållit dig i Frankrike?

— Nej.

— Ja, hur skulle väl det också ha varit möjligt? Jag skulle ju då ha funnit dig mycket förr. — Kom, kom, nu! Stå upp, mitt barn!

Laura svarade i inställsamt smickrande ton:

— Ack, låt mig ligga här vid edra fötter! Det är just den plats, som tillkommer mig. Jag känner blott allt för väl, att jag svårt försyndat mig mot er. Ack, dyre farfar! Hos er borde jag ha sökt skydd mot de andra, som dömde mig så hårdt. Hos farfar borde jag ha stannat, ty det hade jag säkerligen fått göra. Ack, hvarför gjorde jag det inte?

När Laura yttrade dessa vackra ord, grät hon naturligtvis, ty tårar hörde ju till pjäsen.

Grefven böjde sig ned och fattade med sina darrande händer hennes för att draga upp henne, hvilket hon också lät ske, ty hon började redan finna det besvärligt att ligga på knä.

I stället satte hon sig nu vid gubbens sida och slog armen kring honom.

Grefven fortfor:

— Men berätta nu, min dyra Adrienne! Icke sannt, min älskling, det är ju alltsammans lögn, hvad man utspridt om dig?

Suckande svarade Laura:

— Icke allt, älskade pappa. Det ungdomsfel, öfver hvilket mina närmaste fällde en så sträng dom, har jag verkligen gjort mig skyldig till. Bittert har jag ångrat det, men ogjordt kunde

jag ju inte göra det. Sedermera har jag emellertid beflitat mig om en ren och god vandel, och hvad man ytterligare berättat om mig, det är det svartaste förtal. Man visste ju, att farfar gaf mig företrädet framför alla andra, därför gjorde man allt för att fördriva mig härifrån och beröfva mig er gunst. Man förvisade mig till främmande land och till människor, som ej hade något hjärta för mig. Hur mycket, ack, hur oändligt mycket har jag icke måst lida!

Då utbrast grefven snyftande:

— Mitt stackars, stackars barn! Gud vare tusen gånger tack och lof, för det han återfört dig i mina armar. Men nu måste du också stanna hos mig och aldrig, aldrig mera skilja dig från mig. Du måste — det kan nu inte dröja länge till — du måste tillsluta mina ögon sedan jag somnat in för alltid.

— Nej, älskade farfar, tala inte om er död! Jag vill inte höra någonting sådant. Jag hoppas till Gud, att ni får lefva ännu i många, många år. Och jag vill för visso göra allt, hvad ni rimligtvis kan vänta er af en god dotter. Men jag ber er: icke här. Fordra det icke af mig här! Jag skall göra det i det främmande, fjerran landet, där borta i den nya världen, där farfar själf lefvat några år; där vilja vi bosätta oss och bli lyckliga tillsammans.

Grefven såg förvånande på henne.

Han utbrast:

— Huru? Skulle du inte vilja stanna kvar i Paris? Jag skulle just önska, att du visade dig här med högburet hufvud, för att visa alla bakdantare, att de hade orätt. Hvarför skall dottern förbli främmande för föräldrarna. För länge sedan är den där ungdomsförvillelsen glömd af alla, utom af den, som i ond afsikt återkalla den i minnet; men äfven hos dem skall jag utplåna minnet däraf. Du skall åter inträda i dina fulla rättigheter, och jag unnar mig ingen rast eller ro, innan du åter är förenad med din far och mor.

Men Laura kände inte någon synnerlig längtan efter den återföreningen.

Hon invände därför:

— Mitt hjärta har blifvit främmande för mina föräldrar; jag skulle aldrig mer kunna älska dem så, som ett barn bör älska sin fader och moder. Endast er, älskade farfar, är jag af allt mitt

hjärta tillgifven. För er offrar jag gärna lif och blod. Men jag ber er, lämna med mig detta land, ty här skulle i alla fall ändå alltid förebråelser träffa mig för den gamla förseelsen. Och inte heller ur min egen själ skulle jag kunna utplåna den. Därför bort härifrån, bort till ett land, där ingenting mera kan påminna mig därom! Jag ber er, lyckliggöra mig med ert samtycke!

— Barn, barn! Det är en sak, som tål att tänka på. Men säg mig nu, hvar har du varit, hvad har du upplefvat under denna långa tid? Jag vet ju, att du knappast var fjorton år, när du plötsligt försvann. Endast helt obestämdt hörde jag då, att du begifvit dig utom Frankrikes gränser; man sade, att du medföljt ett sällskap zigenare eller savoyarder att du lefvat hos dem och — hvilket jag aldrig kan tro — till och med medverkat vid de föreställningar, som det taskspelarsällskapet gifvit.

Laura fick på sig en mycket harmsen min.

— Jaså har man verkligen gått så långt? Jag nedlåter mig inte till att med ord vederlägga någonting dylikt. Se mig i ögonen, älskade farfar, och läs där svaret! O, min Gud, att man verkligen kan råka ut för ett så skamligt förtal! Jag måste evigt och oaf-låligt tacka Gud, för det dessa onda tungor icke lyckades att äfven draga ert hjärta från mig.

Hon kysste åter igen, skenbart djupt rörd, gubbens händer.

Grefven å sin sida besvarade kyssen, drog henne intill sig, och kallade henne hundrade gånger om sin raraste Adrienne, sin högsta glädje, sin klenod och sitt allt.

När han sedan förnyade sin fråga rörande hennes upplevelser under de fem senaste åren, började Laura berätta:

— Jag öfverskred franska gränsen alldeles ensam och tog sedan tjänst i Schweiz. För att förblifva ärlig och hederlig och bevara ett rent hjärta drog comtesse d'Armagnac sig icke för att tjäna hos bönder för att på detta anspråkslösa sätt förtjäna sitt uppehälle. Det gjorde jag tills jag fyllt femton år. Då kände jag mig dragen från den stilla dalen ut i världen. Jag hade ju lärt så mycket. Hvarför skulle jag icke som konstnärinna kunna med tillhjälp af mina kunskaper förtjäna mitt bröd på lika hederligt sätt?

Den gamle grefven gjorde en grimas.

— Konstnärinna! Så kallar sig ju den, som uppträder på

den sämsta varietéteater, eller som på en cirkus gör sina föraktliga luftsprång. Jag vill väl inte tro, att du . . .

— Åh nej! föll Laura, eller rättare Adrienne, honom i talet. Därtill nedlät jag mig inte. Men åt den ädla musik, som jag från barndomen så mycket älskat, ägnade jag mig. Jag försörjde mig en tid bortåt i Schweiz som pianist. Då blef jag bekant med en gammal hedervärd vördnadsbjudande dam, som tog mig i sin tjänst. Till sällskapsdam var jag i början ännu något för ung, men hon trodde, att jag sedan skulle kunna intaga den ställningen. Hon var verkligen mycket förtjust i mig. Jag studerade flitigt och hade städse det för ögonen, att jag ej fick sätta någon fläck på mitt berömda släktnamn.

— Du har det alltså? frågade grefven, hvilken dessa saker högeligen intresserade. Bibehöll du ditt verkliga namn, fastän du intog en underordnad ställning?

Laura svarade:

— Ja, i början gjorde jag det. Den hos mig inneboende stoltheten tvang mig därtill. Man sedan insåg jag, att det ej passade till det anspråkslösa lif, som jag måste föra. Jag antog alltså nu ett konstnärnamn, och när den omnämnda gamla damen dog — det var i Konstantinopel — efterlämnade hon åt mig en liten förmögenhet. Men jag var oförståndig och föriorade den snart under mina försök att förkofra den. De talrika friare, som i Konstantinopel kringsvärnade mig, blefvo mig för besvärliga, hvarför jag reste till Odessa, där jag vann rykte som virtuos på piano. Som sådan kom jag från Odessa till Moskva och andra större städer, där jag firade verkliga triumfer. Och jag skulle nog ha förvärfvat mig ett ännu mera klingande namn, om jag bara inte i vår så lågt tänkande tids ögon haft ett stort, ett oförläpigt fel: jag var otillgänglig, jag höll mig, som man brukar säga, på min kant.

Då utbrast grefven:

— Gud vare tusenfaldt tack och lof! Ingenting skulle ha smärtat mig mera, än om du sjunkit ned i lättsinnets och syndens dypöl.

Laura svarade:

— Jag bevarade mig för det, men det kostade mig många offer, oerhörda offer. Jag blef utsatt för giftigt förtal, man kallade mig en hemlig synderska, emedan man ej hade någonting att före-

brå mig offentligen. Men jag höll fast vid min ärbara vandel. Så främmande jag nu än är för min mor, så litet jag i dag kan vara henne med sann kärlek tillgifven, har jag likväl af henne lärt, en sak, har hon likväl hos mig inpräntat något, hvarför jag skall bli henne eoigt tacksam: hjärtats och sinnets renhet, dygden, kvinnans dyrbaraste egendom.

Hon knäppte ihop händerna och höjde blicken mot taket.

— Dyra, älskade barn? utbrast d'Armagnac och tryckte en glödande kyss på hennes svällande läppar. Hvad du gör mig lycklig! O, om jag ändå funnit dig förut! Men alla mina ansträngningar voro fruktlösa. Hur kan det väl komma sig, att jag, fastän jag så att säga genomletade hela världen, ej fann dig?

Då svarade Laura så obesväradt:

— Den gåtan är lätt löst. Vi talade nyss om vårt namn. I början bar jag det, men sedan lade jag bort det. Jag var ju bara en pianospelerska, och en comtesse d'Armagnac kunde och borde ej vara det; därför antog jag ett konstnärnamn, och under detta förvärfvade jag mig en viss ryktbarhet.

— Men det har jag ju aldrig hört någonting om.

— Mina talrika fienders, framför allt de afvisade friarnes intriger tilläto icke att jag blef så erkänd, som jag eljes skulle ha blifvit. Men jag stannade i alla fall kvar i Petersburg, och där . . .

Laura tystnade för några ögonblick.

Sedan fortfor hon:

— Där, farfar, där genombäfvade för första gången kärlekens känsla min barm.

Grefven såg storögd på henne.

— Ja, sade han, du har redan älskat.

Adrienne slog ned ögonen.

— Ja visst.

Då fortfor grefven:

— Men var du också lycklig i din kärlek?

Laura svarade:

— Jag hoppas bli det. Min trolofvade är en rysk furste. Redan om sex veckor vill han hemföra mig, och jag har vunnit honom för min plan att resa till Amerika. När jag fick veta, att ni varit där, talade jag därom med min trolofvade; och han rådde mig då att uppsöka farfar, som jag af alla människor älskar mest på

jorden. Han läste i mina ögon, att jag längtade efter er. Ty ofta stod han bredvid mig och såg mitt tårdränkta ansikte, och när jag då tänkte på hemmet och på den man, som älskat mig så mycket, då . . . Ja, nu är jag här hos er, och nu skall den högsta lycka bli mig beskärd, den att få lefva för min älskade farfar och för honom, min trolofvade.

Hon gjorde ett par ögonblicks uppehåll.

Sedan fortfor hon:

— Men icke här vill jag lefva, utan jag vill draga till ett fritt land, till frihetens land hinsidan hafvet. Dit står min längtan. Här är ingen plats för mig, här väntar mig ingen glädje. Hvarken i Frankrike eller i det kalla, dystra Ryssland vill jag stanna längre. Jag vill öfver till det land, hvarifrån ni för icke så länge sedan återvandt. Jag ber er tillåta mig det och bereda mig den glädjen att få vårda er ända till er lefnads slut.

Då utbrast gubben:

— Dyra barn, du begär för mycket. Men jag vill ännu en gång tänka på saken. Det vore också så önskvärdt, om jag kunde få tala med din trolovade därom. Fursten stannade väl kvar i Ryssland?

— Ja.

— Men kan han då inte komma hit till Parts? frågade grefve d'Armagnac.

— Svårligen, svarade Laura.

— Och hvarför inte?

— Ätminstone inte för ögonblicket. Familjeangelägenheter tvinga honom att stanna kvar. En nära släkting till honom, som ägde stora jordägendomar och guld- och silfvergrufvor i Uralbergen, är död. Min fästman har rest dit för att tillträda arvet, hvilket, efter hvad jag hört, lär representera ett värde af tolf millioner rubel. Jag hade önskat, at han skulle följa med mig hit, men omständigheterna tillåto det ej, fränsedt det, att jag ville kasta mig till edra fötter, dyraste farfar, och bedja er om förlåtelse. Jag skulle aldrig med min fästman ha företagit en längre resa. innan jag blifvit hans maka. Först då kan någoting sådant ske. Icke sannt, farfar, jag har ju handlat riktigt?

Ludvig d'Armagnac bedyrade:

— Ja visst, ja visst! Dina stränga grundsatser glädja mig*

Och det måste man sätta så mycket större värde på, som det nog icke är godt att hålla sig så på sin kant i ett sådant land som Ryssland, där allt går på sin hals, och där man lär föra ett högst oregerligt lif i alla afseenden. Jag tackar Gud och alla helgon, att du ej ryckts med i hvirveln.

Laura svarade med en blick mot taket:

— Äfven jag tackar den högste. Han har nådeligen bevarat mig, och han skall äfven hädanefter innesluta mig i sitt beskydd, det hoppas jag, på det att jag må förblifva lika ren, som jag är.

Den gamle herrn ville nu veta äfven mycket annat; han frågade om både det ena och det andra, och den unga flickan var ej i förlägenhet om svar.

Ja, Laura var nog fräck att säga honom sin trolofvades namn, furst Vladimir Tolstoi, och lofvade med största oförskämdhet den gamle herrn att visa honom de bref, som furst Tolstoi skrivit till henne.

Därvid anmärkte hon:

— Säkerligen skall läsningen af dessa bref bereda farfar mycken glädje, ty fursten har likaledes alltid varit en man med stränga grundsatser. Han tillhör inte de män, som på alla vis slösa med pengar på egennyttiga gunstlingar eller dåliga kvinnor.

— Då är han alltså ett undantag bland den ryska adeln, anmärkte d'Armagnac. Det gör honom så mycket större ära, och du är i alla händelser värd en sådan man.

— I sanning! utbrast Laura. Jag skulle heller aldrig ha förlofvat mig med honom, om han ej vore värd den lyckan.

Åter igen kysste den gamle grefven sin sondotter.

Laura uppträdde så anspråkslöst och var i alla afseenden uppmärksam.

Bara i en punkt kom man ej till någon klarhet, nämligen i fråga om den projekterade resan till Amerika.

Grefven kunde icke förstå, hvarför icke hans sondotter ville stanna kvar i Europa, fastän han gjorde henne de frikostigaste anbud.

Bland annat sade han:

— Du behöfver inte umgås med någon, om du ej vill. Vintern tillbringa vi här i all tillbakadragenhet, och för sommaren flytta vi till något af mina många slott, antingen till Bretagne eller till

södern, hur du vill. Det skall stå dig fritt att välja och bestämma. Men ni måste naturligtvis här också ta furstens önskingar med i betraktande, ty ni tyckas ju ämna gifta er inom kort.

— Hon yrkar därpå, försäkrade Laura. Vid ett sådant öfvermått af kärlek, som han slösar på mig, är det ju också helt naturligt, och äfven mitt eget hjärta drar mig med all makt till honom. Därför vill jag icke längre motsätta mig att med honom träda framför altaret. Sedan han öfvertagit arvet kommer bröllopet att firas.

Grefven anmärkte:

— Ni kunde egentligen låta viga er här i Paris. En person som i Ryssland spelar en så betydande rol . . . det vore ju rent af att riktigt stuka till dina släktingar. En sådan liten näsbrännare kunde ni väl ändå gärna unna dem. Visserligen har jag atdrig känt skadeglädje, men nu kan jag i alla fall icke annat än önska, det de allesamman måtte få gallfeber, emedan de förtalat och nedsvärtat dig så förfärligt.

Laura yttrade i sorgsen ton:

— Jag vill ej fråga, hvad de sagt om mig, men jag kan ju tänka mig det, att de skildrat mig i de dystaste färger.

Grefven utbrast upprörd:

— O, det var förskräckligt! Det påstods, att du följt med ett zigenarband öfver gränsen. Sedan sade man, att du uppehållit dig i Schweiz, och att du blifvit utvisad från sju ställen, emedan man ansåg dig för en samhällsvådlig individ. Till sist skul'le du ha blifvit förd öfver gränsen. Sedan påstod man att du drifvit omkring med tjufskytta i Tyrolen, att du konfererat tillsammans med de råaste män och lefvat af stöld. Du skulle till och med ha varit uppe i Sverige och där begått en mängd olagligheter. Man skildrade dig som mycket begifven på starka drycker, som ett i alla afseenden dåligt, oredligt fruntimmer. O, jag kan inte upprepa allt, som man sagt om dig, Slutligen relaterade man också enskilda brott som du begått. Bland annat skulle du ha gjort dig skyldig till en förtalskning. Sådana historier utspridde man om dig, och jag kunde ju inte annat än bli upprörd. Det blef en brytning mellan mig och hela släkten. och för närvarande beträdde ingen af dem mitt hus. Men för din skull skulle jag likväl kunna åtaga mig att åvägbringa försoning och frid mellan dig och dina föräldrar.

Samtalet fortsattes ungefär i samma anda.

Laura förstod mästerligt att i en mycket anspråkslös dräkt kläda sitt skryt med dygd och sedlighet, och redan etter två timmars förlopp hade hon vunnit en fullständig seger.

Grefven gjorde henne till viljes i allt.

Hon måste nu vara på sin vakt, åtminstone tills vidare, så att icke hans höga tanke om henne på något vis rubbades.

Men nu erinrade hon sig också sin hotellskuld och tilstod därför den gamle herrn, att hon, för att kunna träda inför honom i en passande dräkt, måste sätta sig i skuld.

Hon hade, erkände hon, på sista tiden i Petersburg ingalunda varit bäddad på rosor.

Fastän hon var förlofvad med en furste, hvars förmögenhet uppskattades till minst tjugu millioner rubel, hade hon likväl försmått att göra bruk af sin fästmans understöd.

Naturligtvis hade fursten af henne fordrat, att hon ej skulle ge några flera pianokonsserter, hon hade måst draga sig tillbaka till privatlivet, och den så omätligt rike fästmannen hade därvid glömt, att hon dittills måst försörja sig själf.

— Hos ryssarna är det nu en gång så, att en ädling där aldrig är i förlägenhet, och därför tänker han heller aldrig på sådana saker. Men jag skulle för intet pris i världen velat säga, att jag måste lida nöd; ty en ärbar flicka bör aldrig ta emot något, inte ens då, när hon redan är förlofvad.

Den gamle grefven berömde henne öfver alla gränser och glädde sig ofantligt öfver det hjältemod, som hon lagt i dagen.

Laura skildrade nu för honom, hur litet hon haft, att hon lidit brist och nästan måst försaka det nödvändigaste bara för att kunna få ihop så mycket pengar, att hon kunde företaga den långa resan från Petersburg till Paris. Hon erkände, att hon kommit utan pengar till den franska hufvudstaden, och att hon gjorde sig miss-tänkt på hotellet, om hon återvände dit utan att kunna betala allt.

Grefven frågade genast, hur mycke' hon vore skyldig och Laura uppgaf den ungefärliga summan.

Strax skickade grefven sin kammartjänare till hotellet för att där ordna fru baronessan von Gutensteins affärer.

Han skrattade åt det, att hans jungfruliga Adrienne gifvit sig ut för att vara fru.

Sedan yttrade han:

— Det skulle nog inte ha varit dig möjligt att i längden spela den rolen; jag kan inte ens riktigt tänka mig, hur du kommer att ta dig ut som fru.

Han skrattade rätt hjärtligt åt hvad han sagt.

Laura instämde och var nog djärf att antyda, att en liten fickpenning ej kunde skada henne.

Gubben var genast med om det, och hon erhöll icke mindre än tio tusen francs.

Laura tänkte då för sig själf:

— Resan lönade sig alltså.

Nu återstod bara att vinna gubben för den planen, att flytta till Amerika.

Laura hoppades, att hon skulle lyckas genomdrifva sin vilja äfven i det fallet, ty grefven var synbarligen mycket svag för henne, och hennes fulländade hyckleri bibringade honom redan samma dag den tron, att det ej fanns någon bättre, dygdesammare och frommare flicka än Adrienne.

Så förflöt första dagen, och Laura kunde åter en gång känna sig som en grefvinna.

Hon undvek att, hvilket hon eljes alltid i lyckan och medgången brukade, visa sig öfvermodig och själfsväldig. Hon var älskvärd mot alla, och alla voro förtjusta i henne.

Redan nästa dag, när hon med den gamle herrn satt vid frukostbordet, började hon åter tala om sin amerikaresa.

Gubben svarade då:

— Nå ja, jag vill visst inte helt och hållet afslå din önskan; låt oss bara först höra, hvad din fästman säger om saken! Du måste redan i dag skriva till honom, så att han har ditt bref, så snart han återvänder till Petersburg. Jag vill lära känna och pröfva den man, åt hvilken jag skall anförtro min högsta, just nu återfunna skatt; jag yrkar på, att han kommer hit. Det kan endast vara dig angenämt, ty under mina ögon kunnen I umgås mycket otvungnare med hvarandra än hvar som helst annorstädes.

Laura skulle ha varit så nöjd med alltsammans, om hon bara kunnat anskaffa en människa, som för någon tid förmått spela en rysk furste.

Hade hon icke varit formligen utstött ur förbundet, och hade hon icke vetat, att Martha ej försummade att bekantgöra det åt alla håll ända till jordens aflägsnaste vrår, så kunde hon snart ha fått fatt i någon, men nu vågade hon ej anförtro sig åt någon, hvarför hon måste hitta på någon undanflykt för den förefigne fursten.

För det första påpekade hon alltså, att fursten ej återkomme till Petersburg förrän om fyra veckor, och att det därför vore god tid att skriva brevet.

— Mina bref kan ej skickas efter honom, ty i trakten af Ural är postgången mycket oregelbunden, och man vet heller inte så precis, hvar eller huru länge fursten kommer att uppehålla sig där. Grufvorna ha ju en sådan utsträckning, att de upptaga nästan halfva bergsträckan. Mitt bref skulle alltså svårigen träffa honom, hvarför det är likgiltigt, om jag skrifver det nu eller om tre veckor.

Med sådana undanflykter trodde sig Laura vinna tid, och det var det enda hon ville uppnå i fråga om denna sin furstliga fästman.

Kanske fick hon inom nämnda tid någon lycklig ingivelse, eller slumpen förde kanske i hennes väg en person, som hon kunde förmå att mot skäligen ersättning spela rysk ädling med många millioner.

För ögonblicket lyckades hon åter lugna den gamle grefven, och det på ett mästerligt sätt.

Visste hon inte, hvad hon skulle säga, så var hon öm och smeksam och förstod på så sätt att hjälpa sig öfver alla svårigheter.

I den gamle herrns hem var den förtjusande flickan snart omtyckt af alla, men hon hade på samma gång lyckats genomdrifva det, att tjänarna blifvit vid äfventyr af ögonblickligt afsked förbjudna att för hennes föräldrar berätta något om Adriennes plötsliga återkomst.

NITTIONIONDE KAPITLET.

En jobspost.

Under tiden hade äfven unge Zetterling fattat sina beslut.

Då han ej fann Olga i Zürich, skref han ett bref med förfrågan, om hon återvändt till sitt hem i Bern.

Om ett par dagar fick han svar, och det lydde, att Olga underrättat om, det hon komme att dröja borta minst en vecka.

Hvar hon uppehöll sig, det fick Evald ej veta.

Han hade alltså nu att välja mellan att resa tillbaka till Bern och där invänta Olgas återkomst eller att genast vända åter till sitt land igen.

Där hemma hade han ju sin plats, och det var ett tungt vägande skäl, i all synnerhet som hans principal verkligen behöfde honom.

Evald skref för artighetens skull från Zürich till honom och fick pr omgående svar, att han fortast möjligt borde komma tillbaka.

Grosshandlaren måste ha fått veta något om ändamålet med den unge mannens resa, ty några bittra anmärkningar voro inflickade i hans skrifvelse, och principalen uppmanade honom att ej förlänga utan i stället om möjligt förkorta den öfverenskomna permissionstiden.

Det var nu Evald visserligen inte skyldig att göra.

Han ansåg emellertid rådligast att ej vara påstående, ty han

var allt för klok för att icke veta, att det genast skulle ha kostat honom hans plats.

För Olgas skull hade han ju redan måst lida åtskilligt.

Dessutom öfverlade han, om han öfver hufvud hade rätt att tråda inför Olga för att med henne bringa å bane ett förhållande, som hittills aldrig blifvit erkänt af henne.

För henne hade han ju hittills bara varit den offervillige vännen, ungefär likställd med Ekström.

Så tänkte Evald.

Visserligen sade han sig också, att Olga aldrig hycklat likgiltighet, och han kunde väl därför också tro, att hon verkligen älskade honom; men det oakadt visste han blott allt för väl, att hon ej velat något närmande, att hon ej velat störa friden inom familjen Zetterling genom att ge vika för hans böner, emedan hon ej lofvade sig något godt slut därpå.

Men icke endast dessa betraktelser och Olgas bortovaro utan äfven någonting annat dikterade nu Evalds beslut.

Han ville skynda hem för att göra sig underrättad om, hur det egentligen var fatt med vännen Ekström.

Dennes förhållande på sista tiden hade förefallit så gåtfullt, hvarför Evald fann nödvändigt att förskaffa sig närmare inblick i saken.

Han återvände alltså hem till Sverige, och där först af allt till Norrköping.

Här inställde han sig hos sin principal, som hälsade honom med en viss tillfredsställelse och gladde sig, för det Evald så fort hörsammat hans skrifvelse.

Men äfven grosshandlarens familj mottog vänligt den återvändande unge mannen, och alla lyckönskade sig till att ha honom åter.

Principalens ansikte förlängdes emellertid, när Evald npplyste om, att han ej genast kunde återtaga sin verksamhet utan först måste resa till trakten af Trosa för att förskaffa sig visshet rörande sin bästa väns öde.

Han antydde, att det i detta säkerligen torde ha inträdf mycket egendomliga omständigheter.

Af dessa antydningar betjänade sig principalen för att å sin sida anmärka, att Evald tycktes använda sin fritid på ett ganska underligt sätt, som han icke kunde finna så alldeles lämpligt.

Bland annat yttrade han :

— Jag har hört åtskilligt om er, herr Zetterling. Det vore mig inte kärt, om jag hos er måste upptäcka en viss lust för äfventyr. Förlåt uttrycket, men det kommer från uppriktigt hjärta. Det skulle göra mig mycket ondt, om ni skulle förlösa er handlingskraft på ett så ofruktbart sätt, så att jag slutligen såge mig nödsakad att . . .

Han fullbordade icke meningen.

Evald svarade bestämdt, att det icke vore fallet.

Innan han å nyo tog afsked af honom, ville han ha Evalds löfte, att denne skulle komma igen om två dagar.

Men det ville Evald inte gå in på, och efter åtskilligt ordande om den saken enades man om, att han skulle få vara borta tre dagar.

Evald förklarade, det han gärna ville komma tillbaka med det samma, ifall han icke hindrades af utomordentliga omständigheter, ty han måste tyvärr förbereda sig på ledsamma saker.

Redan samma dag reste Evald till Trosa och skyndade i lätt begriplig spänning till den stuga, i hvilken Ekström hade sin högst enkla och anspråkslösa bostad.

Evald ville stiga in, men fann både dörr och fönster stängda, och den enstaka belägna lilla stugan gjorde intryck af att vara öde och öfvergifven.

Den besökande bultade på, men ingen öppnade.

Nu gick han omkring stugan, fann på baksidan en liten dörr och försökte komma in där; men det lyckades lika litet som på framsidan.

Evald började nu fundera på, om Ekström möjligen ännu en gång bytt om boningsort, och fastän han icke alls trott på hans besök i Zürich, ville han dock nu förskaffa sig full visshet i denna punkt.

Han begaf sig alltså till närmaste gård för att nu om möjligt få upplysningar.

Där träffade han en bonde, som synbarligen för tillfället var vid mycket dåligt lynne.

Evald vände sig till honom med frågan:

— Kan ni möjligen säga mig, hvar herr Simon Ekström befiner sig.

Bonden såg storögd på honom.

— Herr Ekström? upprepade han. Den? Jo, med den är det ett mycket konstigt förhållande.

— Hvad menar ni med det?

— Jo, han sofver ju alltjämt.

Evald vardt förskräckt.

— Förklara er något tydligare! bad han. Jag kan inte riktigt förstå er.

— Jag talar väl så rent och tydligt, som nå'n kan göra, svarade den andre. Ekström ligger i sin säng och sover.

— Så här dags? Klockan är ju ännu inte mer än fem, och ännu är det ljusa dagar. Brukar han vanligen göra det?

— Vanligen? Hm! Alltid.

— Men han kan väl inte sofva både dag och natt heller.

— Han kan inte? Men han gör det i alla fall. Herrn kan väl inte veta det bättre än vi, som ha tillfälle att öfvertyga oss därom alla dagar.

Evald undrade, om mannen var nykter eller drucken.

— Jag måste verkligen be er ge mig en bättre förklaring. Hvad har egentligen försiggått med herr Ekström? Bor han ännu här? Eller har han flyttat för beständigt? Eller vistas han bara för tillfället annorstädes? Hvart har han rest? Jag ber er säga mig det.

— Hos den kan det inte alls bli tal om någon resa, svarade bonden. Ekström är här, han har hela tiden varit här, och då hände det för någon tid sedan, att han somnade, och se'n har han inte vaknat igen. Ibland talar han ett par ord, men se'n somnar han igen. Det lär vara någon ny sorts sjukdom, som uppträdt äfven på annat håll. För öfrigt är det nog bäst att fråga den nye doktorn; han kan ju tala om, precis hur det är. Han har nyligen bosatt sig här i trakten.

Naturligtvis gjorde sig Evald strax underrättad om läkarens bostad, och bonden upplyste honom därom.

Evald uppsökte nu doktorn.

Så snart denne hörde namnet Ekström, tog han på sig en mycket lärd min.

Och på Evalds fråga svarade han:

— Ja, ser ni, min herre, därom kan man egentligen endast med mycken svårighet tala med någon som ej är fackman. Eller har herrn möjligen studerat medicin?

— Nej, herr doktor. Men jag hoppas, det ni godhetsfullt förklarar, hvad min vän Ekström egentligen lider af.

— Ja, men det har sig mycket svårt, min herre. Han har sömnsjukan; han sover oafbrutet och står ej att väcka. Aldrig kommer han till fullt klart medvetande. Man tänkte naturligtvis, sedan man konstaterat detta sjukdomstillstånd, föra honom till ett sjukhus,

men det hade inte varit någon idé med det. Man kan nämligen inte heller där göra annat än hålla i honom nödig näring, och det kan lika gärna ske där, som han nu är.

— Jag var hemma hos honom, men ingen släppte in mig, anmärkte Evald.

— Då var han väl ensam inne, svarade läkaren. Det vore också öfverflödigt att ha någon, som sutte vid hans säng dagen i ända. Vi veta så där tämligen väl, när han är så där halfvägs vaken.

— Mycket sorgligt det här, anmärkte Evald. Och hvad tänker ni om denna sjukdom?

Läkaren svarade:

— Ack, jag kan ju bara säga er, att jag icke ens själf är på det klara med dess förlopp.

— Inte?

— Tyvärr är det så.

— Högst besynnerligt!

— Det har också varit ett par professorer här ifrån Stockholm, och de sade det samma som jag, det vill säga, de veta lika litet, när han kommer att upphöra att sofva. Det är en ledsam sak, däri har ni verkligen rätt.

— Och hvem tillvaratager då min stackars väns intressen? frågade Evald vidare.

— En häradshöfding har fått det i uppdrag, svarade doktorn. Ni kan ju besöka den herrn, om ni önskar få veta någonting närmare om hans angelägenheter. Jag vill med nöje lämna er hans adress.

— Tack!

Doktorn skref adressen på en papperslapp, som han sedan lämnade Evald.

Denne aflägsnade sig åter.

HUNDRADE KAPITLET.

Häradshöfdingen.

Unge herr Zetterling var gifvetvis icke litet uppskakad af det, som han fått höra, och han längtade nu så mycket mer efter att få se sin olycklige vän.

Han begaf sig alltså direkt till häradshöfdingen, hvars namn var Elis Sjöberg.

Tyvänn var denne man icke hemma, och Ewald måste vänta, medan man hämtade honom.

Man var nog tillmötesgående att göra det. Häradshöfdingen vore på kommunalstämma, hette det.

Han spelade här och i den lilla staden en betydande rol och anlidades mycket i allmänna värf.

En hel timme måste Ewald ge sig till tåls, ty mot förmodan var kommunalstämman ännu ej slut, när man kom för att hämta häradshöfdingen, eller advokaten, såsom han mörrendels kallades.

Denne höll i stället just då själf ett tal om nyttan af hundskatt och kunde därför så mycket mindre själf komma ifrån.

Äntligen kom han.

Han var en medelstor man om cirka femtio år. Han bar guldbågade glasögon, men såg i öfrigt ingenting vidare ut för världen.

Han steg mycket hastigt in och drog ur fickan upp en mängd papper, som han bredde ut på bordet.

Sedan sorterade han dem, hvarvid han ifrigt använde bägge händerna.

Först om ett par minuter kom han emot Evald, stannade tätt framför honom och sporde:

— Hvem är ni, min herre?

— Jag heter Evald Zetterling och är den stackars herr Ekströms intimaste vän. Gärna skulle jag vilja träffa honom, och därför vänder jag mig till er.

— Skönt! Rätt gjordt! Ni heter alltså Zetterling — Evald Zetterling. — Skönt! Jag skall anteckna det... Vidare, vidare! Och ni kommer, hvarifrån?

— Från Norrköping.

— Och ämnar er sedan, hvarthän?

— Tillbaka till Norrköping.

— Och hvad gör ni där? Har ni plats, eller är ni privatman?

Evald lämnade äfven härutinnan begärda upplysningar, fastän frågorna förvånade honom.

— Skönt! fortfor häradshöfdingen. Och nu vill ni träffa herr Ekström.

— Ja, svarade Evald, och det så fort som möjligt.

— Det har sig lite' svårt, mycket svårt till och med. Jag har så otroligt mycket att göra. Öfver allt är jag anlita. Herrn skulle bara ha en aning om, hvad allt jag har att ombestyras. Man är tagen i anspråk så godt som både dag och natt. Alltjämt kommunala angelägenheter. Jag får ju knappast tid att sköta, hvad mina klienter gifvit mig i uppdrag. Och min praktik är oerhördt stor. I det fallet kan jag mäta mig med hvilken saksförare som helst i Norrköping. — Hvad säger jag? — I Stockholm, Köpenhamn, Berlin ville jag naturligtvis säga. Därför händer det emellanåt, att jag ej kan ägna mycken tid åt underordnade ting. Jag menar förstas sådana där småaffärer. Ja, det är svårt, mycket svårt, herr Zetterling.

Nu öppnade han en låda, för att ur den ta fram en hel mängd papper, bland hvilka han likaledes med feberaktig brådska började röra omkring.

Han kastade det ena papperet hit, det andra dit, slog uppre-

pade gånger knytnäfven i bordet och blandade sedan åter ihop alltsammans för att börja på nytt igen.

Därvid brummade han oafåtligt:

— Jag hittar det inte. — Jag kan inte finna det. — Det ligger här inte, men det måste ju ligga här. — Sådana fördömda skrifvare! Aldrig kunna de hålla ordning heller. Hvad ska' man säga om sådant?

Ändtligen vände han sig åter till Evald.

— Herr Zetterling, sade han, jag lyckönskar er, för det ni icke blifvit härads höfding. Det är helt enkelt förskräckligt. Dessa både privata och offentliga bekymmer förvirra väl till sist mitt hufvud. Jag vet inte längre, hvar det sitter. Redan i dag måste jag hålla ytterligare två långa tal. — Jag beklagar mycket, men i dag har jag verkligen inte alls tid. — Herr Ekström! Ja visst. — Nä ja, ni vet ju, hur det är. — Småaffärer!

Åter igen rusade han till ett fack och drog därur fram en hel dös handlingar.

Evald frågade nu, när saksföraren hade tid för honom, men kunde på samma gång icke afhålla sig från en bitter anmärkning, för det man lät Ekström ligga där så ensam och öfvergifven.

Då kastade advokaten en hel hop handlingar på golvet.

— Hva', herr Zetterling? Ni klandrar mina anordningar? Jag har emellertid gjort det enda riktiga. Tänk er bara, hvad det skulle ha kostat att underhålla en sändig vaktare! Och hvad skulle en sådan göra egentligen? Han skulle ju ej ha annat att uträtta än att följa herr Ekströms exempel och sofva. Min vän, herr doktorn, vet mycket väl, när herr Ekström kommer till halft medvetande; det är alltså öfverflödigt, att någon är hos honom. Han blir därför på intet vis försummad. Jag undanber mig det, att ni förebrår mig något sådant. Jag har länge varit doktor i båda rätterna, men så har aldrig förr någon talat till mig. Aldrig så som ni, herr Zetterling. Hvad för öfrigt herr Zetterling beträffar, så vet ni ju . . . Småaffärer! Mer behöfver jag ju inte säga.

Och nu började han å nyo gräfva i sina handlingar och kasta dem huller om buller.

Men Evald kunde omöjligen få några höga tankar om den persons begåfning och samvetsgrannhet, som blifvit utsedd att sköta den stackars Ekströms angelägenheter.

Han svarade ingenting på hans prat utan frågade, vid hvilken tid han kunde få besöka sin vän.

Advokaten såg på sitt ur.

— Hon är inte sju ännu. Kanske är det mig möjligt att redan nu göra er den tjänsten; men länge kan jag inte uppehålla mig. Vi måste i största hast undanstöka det här.

Han följde nu med Evald, och de styrde kosan till Ekströms enstaka belägna stuga.

Då de kommo i närheten af den, sade häradshöfdingen:

— Det är redan någon där. Jag hade rätt; jag vet det ju. — Här försummas ingenting. Jag har gifvit stränga order; men dagen i ända kan jag inte ha någon människa hos honom. Det skulle kosta mycket, kolossalt mycket, och herr Ekström är ingen stor-kapitalist. Med hans tillgångar kommer man ej långt. Därför måste man inskränka sig så mycket man kan.

Han bultade på, och en bondkvinna kom och öppnade.

Evald och advokaten stego in. Den förre var så ifrig att få se vännen; men hur förskräckt blef han ej, när han steg in i rummet.

I sin bädd låg Ekström blek och aftärd och andades tungt. Hans ögon voro halföppna, och det förlänade hans ansikte ett rent af hemskt uttryck.

Evald var djupt gripen.

Nu gjorde den sjuke en rörelse med högra handen, liksom ville han välkomna vännen. Men det var mera ofrivilligt; Ekström visste ingen ting om det, som försiggick omkring honom.

— Förskräckligt! hviskade Evald.

Bondkvinnan stod där med slö uppsyn bredvid.

Advokaten yttrade till Evald:

— Ni har nu sett honom. Nu härifrån igen! — Har omöjliga tid längre. Har redan bringat er ett stort offer. Kan inte dröja kvar längre. Mötet är synnerligen viktigt, och jag måste vara närvarande, då det öppnas.

— Jag tackar er, svarade Evald. Nog tror jag väl, att ni kan tillåta mig stanna kvar en stund till hos min vän.

Advokaten såg skarpt på honom.

— Hvad skulle det tjäna till, herr Zetterling?

— Hvarför skall jag få se min vän bara några ögonblick? Jag önskar stanna hvar. Om er tid är afmätt, så är det ej fallet med min. Jag kan mycke' väl stanna, och jag tackar er ännu en gång, herr härads höfding.

Denne kastade ännu en flyktig blick på Ekström; sedan såg han på bondkvinnan, drog upp ögonbrynen och gjorde en lätt rörelse med handen, hvarpå han tog afsked af Evald och gick sin väg.

— Hur länge har detta tillstånd varat? frågade den senare, så snart den andre gått.

Kvinnan svarade:

— Det vet jag inte. Jag har bara varit här fem dagar. Förut var en annan här; men det måste nog ha förflutit ett par veckor, sedan herrn somnade.

Evald gick närmare; han böjde sig ned öfver Ekström och uttalade dennes namn.

Den sofvande ryckte till,

Det såg ut, som hade klangen af Evalds röst för ett ögonblick ryckt upp honom ur den djupa sömn, i hvilken det fulla medvetandets ljus icke på länge förmått intränga.

Evald upprepade:

— Ekström! Gamle vän, känner du inte igen mig?

Den sjuke öppnade nu helt och hållet ögonen, utstötte en djup suck och vände hufvudet åt sidan.

Evald såg åter igen på kvinnan.

— Kommer doktorn hit i dag?

— Det vet jag inte.

— Det vore mig kärt, om ni ville hämta hit honom. Jag ser under tiden till den sjuke och betalar gärna, hvad läkaren tar för besöket. Gå till honom!

— Jag kan ej lämna herrn ensam med den sjuke, invände kvinnan.

— Och hvarför inte?

— Emedan det ej är tillåtet, advokaten vill inte det.

— Jag kan inte finna något ondt däri, men om ni inte alls vill gå, så hämtar jag väl själf doktorn, och jag hoppas, att jag med honom slipper in här.

Kvinnan svarade ingenting härpå.

Evald böjde sig ännu en gång ned öfver Ekström och gick sedan för att tala med doktorn, hvilken han ämnade förelägga flera frågor.

Han träffade honom också i hans våning och bad honom följa med till den sjuke.

Läkaren invände:

— Jag vet mycket väl hur det är med honom på kvällen. Det vore öfverflödigt att gå med er till honom. Vi ge honom in föda morgon och middag, men inte senare; emedan erfarenheten visat, att det är alldeles tillräckligt.

— Men min vän ser mycket aftärd ut, kanske man knappt in på förplägningen, emedan han ej är förmögen. Jag skulle för ingen del vilja det, att herr Ekström icke får allt hvad han behöfver. Jag är villig, att för min lidande väns räkning lämna ett visst belopp för hvarje vecka, så länge detta tillstånd varar.

Doktorn ryckte på axlarna.

— Man har exempel på, att det kan vara månader bortåt. Och hur länge har herr Ekström legat så?

— Det är visst tre veckor i morgon.

— Och hur började sjukdomen? Har man inte närmare undersökt det?

— Det var inte något särskildt, svarade läkaren. Att börja med fick han svindelanfall. Sedan sof han längre än vanligt, till långt frampå förmiddagen, och efter tre gånger tjugufyra timmar uteblef medvetandet så när som på några halfjusa ögonblick och kunde heller inte trots alla försök återkallas. Det var icke möjligt att göra mer än sörja för hans lifs uppehälle. Tyvärr ha vi ännu intet medel, som häfver denna sjukdom; alla försök, som i det afseendet hittills blifvit gjorda, ha varit utan resultat. För vetenskapen är detta tillstånd ännu ett problem, och det återstod, som sagdt, här ingenting annat än att ge patienten in näring på samma sätt som ett nyfödt barn.

Hur intressant det än kunde vara för Evald att af läkaren erhålla upplysning om, hur vetenskapen ställde sig till hans väns högst sällsamma sjukdom, intresserade honom för ögonblicket dock endast det ondas ursprung.

Doktorn hade sagt, att intet särskildt kunnat förmärkas; det

hade inställt sig en svaghet, som inom kort öfvergått i den nuvarande sjukdomsföreteelsen.

En svaghet hade det alltså varit, som hemsökt Ekström, en sällsam kraftnedsättning hos en man, som ägde jättestyrka, som aldrig vetat af något nervlidande, och som minst af allt hade anlag för en sådan åkomma.

Männe den kunde ha framkallats med konstlade medel?

Denna fråga genomför hastigt Evalds hjärna.

Skäl till misstanke fanns i öfverflöd, ty Ekström hade ju en mängd fiender, som nog inte drogo sig för något medel, då det gällde att skada honom, och af hvika en eller några få varit nog för att verkställa den uppgjorda planen.

För Evald var det därför af vikt att få veta, hvem som umgåtts hos Ekström, sedan denne bosatt sig på denna ort.

Doktorn trodde sig Evald böra anse för en hedersman och han ställde därför till honom den frågan, hvem som umgåtts i Ekströms hem.

Den tilltalade svarade:

— Därom kan jag knappast lämna någon upplysning. Mig hämtade man, först då man börjat finna herr Ekströms tillstånd betänkligt.

— Och hvem anmälde här förhållandet?

— En bondkvinna, svarade doktorn. Hon aflöstes sedan af den, som ni nu sett hos honom.

— Är den förstnämnda ännu kvar här på orten? frågade Evald vidare.

— Det kan jag verkligen inte upplysa om, ljöd svaret. Sedan hon lämnat sin plats, har jag irte sett till henne vidare. Om hon är kvar här eller i staden, det vet jag inte.

Delta syntes Evald misstänkt.

— Jag kommer att befatta mig mera med den här saken, menade han. Det är mig inte alls likgiltigt, hur denna egendomliga sjukdom kommit öfver min gode Ekström. Herr doktorn måste medge, att man med en sådan kropps-konstitution icke gärna på naturligt sätt kan duka under för dylika svagheter.

Läkaren såg storögd på honom.

Men sedan frågade han:

— Men på hvad sätt eljes?

— Genom något konstladt medel, svarade Evald. Jag vet, att Ekström i likhet med mig har många fiender, och att det bland dessa finns personer, som man tryggt kan beteckna såsom de största skurkar. Det är en hel förbrytarliga, bestående af både män och kvinnor och utbredd öfver allt, som svurit min vän hämd. Till denna liga tyckes också den där kvinnan höra. Säkerligen har hon gifvit herr Ekström in något och därigenom försatt honom i detta bedröfliga tillstånd. Så mycket mer af nöden är det alltså att söka efter denna skamlösa förbryterska.

Den unge mannens ord förvånade läkaren mycket.

Han svarade:

— Tror ni någonting sådant, då kan jag endast råda er att göra er närmare underrättad om, hvem som före denna sällsamma sjukdoms inträdande umgicks med herr Ekström. Jag vet inte, men har hört sägas, att endast högst få personer kommit till honom, och att de ej voro sådana, att de ådrogo sig någon särskild uppmärksamhet.

— Skulle inte häradshöfding Sjöberg kunna lämna mig upplysningar i det fallet?

Läkaren höjde på axlarna och svarade:

— Visserligen har han väl bra reda på allt, som händer här, men om herr Ekström har har nog inte bekymrat sig. Först sedan han åtagit sig att göra det, sköter han hans angelägenheter, och man måste erkänna, att han gör det med all ifver.

Evald var härutinnan af en annan åsikt, men han ville ej inlåta sig på någon kritik af den man, som för närvarande hade nästan oinskränkt makt öfver Ekström.

Han förnyade alltså sin uppmaning, och läkaren bestämde sig också slntligen för att gå med honom, i all synnerhet som Evald genast betalade honom för detta extra besök hos Ekström.

Evalds andra besök hos vännen lämnade ungefär samma resultat som det första.

I Ekströms utseende visade sig en ringa förändring, och under det han förut åtminstone tidvis hållit ögonen öppna, var han nu åter helt och hållet försänkt i sin djupa sömn.

Evald stod där med vemodsfulla känslor vid bädden; han kände djupt den förlust, som han genom Ekströms underliga sjukdom led. Hur lycklig skulle han icke nu ha skattat sig, om han

kunnat tala med vännen, hvilken städse varit honom en trogen rådgifvare, som tagit så innerlig del i allt.

Nu var Ekström tyst och utan deltagande.

Tankfull hade Evald betraktat honom en stund, sedan gick han lugn och fortfarande försjunken i tankar sin väg. Till läkaren yttrade han ytterligare några ord och lämnade honom en liten summa med bestämmelse, att den skulle användas för Ekströms räkning.

På samma gång lofvade den unge mannen att regelbundet lämna sådana bidrag, så länge sjukdomen varade.

Läkaren svarade:

— För denna gång vill jag ta emot pengarna och använda dem för den sjukes räkning, men sedan måste jag be er ordna denna angelägenhet med häradshöfding Sjöberg som ju har herr Ekströms ekonomi om hand.

Evald lämnade nu läkaren.

Han gjorde sig nu den frågan, om det kände tjäna någonting till att af advokaten begära upplysningar om de personer, som först gått ut och in hos Ekström.

Men det var knappast troligt, att denne skulle besvara dylika frågor tillfredsställande.

Herr Zetterling tyckte öfver hufvud ej om advokaten. Denne var en fränstötande, skrysam person, och Evald kände föga lust att vända sig till honom med en fråga i förtroende.

Men eftersom han nu befann sig i närheten af hans bostad och öfver hufvud föresatt sig att ej lämna trakten, innan han tagit närmare reda på vissa i samband med mannens sjukdom stående förhållanden, kunde det väl ändå vara nyttigt att en smula känna advokaten på pulsen för att därigenom få veta, om han i själfva verket betraktade det honom lämnade uppdraget som en bisak.

Att döma af hans egna ord såg det så ut, och Evald föresatte sig, att ifall han skulle vinna den öfvertygelsen, söka få en annan man utsedd till Ekströms kurator.

Det var emellertid långt lidet på kvällen, och unge Zetterling, ännu uppskakad af åsynen af sin olyckliga vän, var ej i dag hågad att anställa undersökningen.

Det var för öfrigt tvifvelaktigt, om advokaten skulle ta emot hvnom så sent, hvarför han uppsköt alltsammans till morgondagen

och begaf sig till en icke så långt därifrån belägen gästgifvargård, för att stanna där öfver natten.

Hans senaste sammanträffande med den stackars vännen hade åter igen nedstämdt alla hans förhoppningar.

Det smärtade honom att veta, att den gode Ekström, som i hela sitt lif handlat så rättskaffens, nu drabbats af ett så bittert öde. Man förföljde honom med ett raseri och en ihärdighet, som voro rent af otroliga.

Visserligen hade Ekström tillfogat den hemliga ligan stor skada, men endast för att skydda andra, skipa rättvisa eller värna sig själf, aldrig af personliga hänsyn.

Säkerligen hade ligan ännu mera förbittrade motståndare än Ekström, motståndare, till hvilkas förfogande stodo helt andra medel, och hvilkas mål var det olagliga sällskapets tillintetgörande.

Och likväl såg det ut, tyckte Ewald, som förföljde ligan ingen med större ihärdighet än just hans vän.

Af det anförda framgår, det Ewald afgjort var af den tron, att Ekströms nuvarande sjukdom vore der där förbrytarbandets verk.

Den åsikten rotfäste sig allt mera hos den unge mannen, och just därför måste han vara angelägen om att lära känna de personer, som umgåtts med Ekström, medan denne ännu var frisk.

Tydligen måste någon af de personer, som umgåtts med vännen, ha varit förbrytarligans verktyg. Ty om sömnen framkallats genom något konstladt medel, så kunde detta endast under personligt umgänge ha gifvits honom in.

Nästa morgon begaf sig Ewald åter igen till vännen.

Han fann honom oroligare och lifligare än dagen förut, och det föreföll honom nästan, som skulle Ekström i dag återkomma till klart medvetande.

Men så skedde ej, fastän Ewald dröjde kvar en hel timme vid sjukbädden.

Efter fåfång väntan uppsökte han advokaten, under det bondkvinnan gick sin väg och åter stängde inne Ekström, såsom man nu sedan en längre tid tillbaka brukade göra.

Den vanan skulle Ewald gärna velat afskaffa; men han måste tillstå, att det rättades honom medel-därtill,

Han begaf sig till häradshöfdingen, men träffade honom inte hemma och tillråddes att komma igen en annan gång.

Evald ville nu visserligen högst ogärna förlora hela förmiddagen, men äfven häri måste han foga sig, och eftersom man upplyst honom om, att herr häradshöfdingen säkrast träffades hemma klockan tolf på middagen, kom han vid den tiden igen, sedan han på gästgifvargården skrifvit ett bref till Olga under den adress, som han i Bern erhållit.

I detta bref berättade Evald utförligt, hur det nu förhöll sig med Ekström, och underlät ej att uttala som sin åsikt, att alltsammans vore att tillförskrifva den där vidt utgrenade förbrytarligan, som sedan flerfaldiga gånger så tydligt sträckt fram sin hand ur det mörker, hvori det hemska samfundet höll sig doldt.

När Evald nu på bestämd tid återkom till advokaten, sade man honom, att denne visserligen vore hemma. men det oaktadt svårligen kunde få träffas.

Bäst vore därför, att Evald skriftligen framförde sitt ärende och bestämde, hvart svaret skulle sändas.

Herr Zetterling gillade dock icke alls det förslaget. Här var ett muntligt samtal nödvändigt, ty ett skriftligt svar kunde ju advokaten lämna utan att egentligen behöfva säga någonting.

Evald fasthöll alltså vid sin anhållan att få träffa advokaten personligen.

Han påpekade, att han ej hade tid att vänta längre, och att han här ej besvärade i någon onödig sak.

Det oaktadt blef det nu intet samtal af.

Advokaten höll å sin sida först vid, att det för ögonblicket vore honom omöjligt att ta emot och sysselsätta sig med herr Zetterling. Denne måste ge sig till tåls och invänta ett lägligare tillfälle.

Framemot kvällen, när den tid närmade sig, då bondkvinnan brukade vara hos Ekström, gick Evald ännu en gång dit.

Det hopp, som han satt till dennes större liflighet under förmiddagens lopp, hade ej gått i uppfyllelse; tvärtom, Ekström tycktes nu sofva hårdare än förut.

Häriifrån gick Evald, gripen af nära nog förtviflade tankar, åter igen till advokaten och beslöt nu att med all bestämdhet yrka på ett samtal med denne, och det genast.

Men då inträffade åter igen något, som förhindrade ett personligt sammanträffande med honom.

Man underrättade Evald om, att häradshöfdingen helt oväntadt fått ett telegram, som tvungit honom att genast resa bort.

Advokat Sjöberg fanns alltså icke längre här, åtminstone ville man få Evald att tro det.

Emellertid voro de uppgifter, som man nu lämnat honom, åtminstone i viss mån sanna. Det var bara inte en affärsresa, som häradshöfdingen företagit, utan han var bara på besök hos en bekant i en grannsocken.

Där uppehöll han sig nu och ämnade icke vända tillbaka hem i dag.

Evald fick nu det intrycket, att advokaten af ett eller annat skäl afsiktligt gick ur vägen för honom, och härigenom befastes än ytterligare hans misstroende.

Efter alla de märkliga erfarenheter, som han på sista tiden gjort, efter mötet med den äfventyrerska, som kallade sig grefvinnan Laura Schönthal; efter allt, hvad man konstaterat om den kvinna, som gemenligen kallats gamla Marie, och efter åtskilliga andra tecken att döma, var det ingen för vågad slutledning, om Evald antog, att förbrytarbandet möjligen gått ännu längre, än han i början förmodat, att det icke endast begått ett nedrigt skurkstreck mot Ekström utan äfven sörjt för, att han fortfarande befunne sig i händerna på personer, som arbetade för ligan.

Det kan ju i första ögonblicket synas underligt, att Evald fasthöll vid den tanken, att advokat Sjöberg vore en medlem af den där hemliga ligan, och likväl var, som sagdt, enligt redan gjorda erfarenheter, det ingalunda omöjligt.

Evald handlade i enlighet med detta antagande.

Var det ett misstag, så hade han, så snart han upptäckt det, den lugnande vissheten att veta sin vän säker i advokatens händer; men var det så, som han nu förmodade, då måste energiska mått och steg vidtagas för att rycka Ekström ur den mannens våld.

Fort hade hos Evald detta beslut mognat.

Han befann sig ännu i advokatens våning, och han hade knappast fått underrättelse om dennes frånvaro, innan alla de förut omnämnda tankarna stormade in på honom och förenade sig till ett stort helt.

Naturligtvis frågade han strax, när han egentligen kunde träffa herr häradshöfdingen.

Han fick till svar, att det icke med fullständig visshet kunde bestämmas; det kunde nog komma att dröja både fyra och fem da'r, innan herr Sjöberg komme hem igen.

Alltså hade ändå advokaten, som där hemma var så öfverhopad med göromål, tid att stanna borta halfva veckor.

För en man som Evald, som redan från början varit misstrogen mot advokaten, voro naturligtvis dessa med hvarandra oförenliga fakta endast nya skäl till misstankar.

Evald måste alltså ta sin uppgift på annat sätt.

Han ville nu icke först förvissa sig om, hvilka de personer varit, som stått i beröring med Ekström omedelbart före utbrottet af hans sällsamma sjukdom, utan först af allt söka utröna, hvad man egentligen borde tro om herr advokaten, och hvilken förbindelse denne hade.

Det kunde ju inte möta några öfverstigliga svårigheter att ta reda på det.

I ett så litet samhälle, där advokaten dessutom spelade en så betydande rol, måste det ju vara lätt att få veta någonting närmare om hans förhållanden.

Evald gjorde först af allt på gästgifvaregården försök härmed.

Han inlät sig i samtal med gästgifvaren själf.

Och denne lämnade verkligen några icke oväsentliga upplysningar om ifrågavarande herre.

Han berättade:

— Advokaten har redan varit bosatt här i tio års tid, och kan jag endast säga, att vi i honom ha en mycket dugande kommunalman; högst orätt vore det att icke erkänna hans förtjänster om vårt samhälles allmänna angelägenheter. Visserligen är han i många stycken en rätt underlig herre men har man bara vant sig vid hans egenheter, så lär man sig också värdera honom. Bara en enda gång har något inträffat, hvarvid de flesta ej kunde bli ense med honom. Men det var bara olika åsikter, som inte alls hade att göra med hans verksamhet i det allmännas tjänst.

Evald frågade:

— Och hvad var då det för en händelse, som ni nyss antydde:

— Ack, bara en dum historia, menade gästgifvaren. Det var fråga om ett fruntimmer.

— Jaså.

Gästgifvaren fortfor:

— Advokaten är nämligen ogift och hade också sin nuvarande gamla hushållerska med sig, när han för tio år sedan bosatte sig här. Man hörde aldrig någonting därom, att han haft något kärleksförhållande eller förut varit gift. Som sagdt, för två år sedan uppdök här ett fruntimmer, som herr advokaten påstods tycka mycket om, och som kanske han också gift sig med, om hon bara stannat kvar.

Evald beställde en flaska vin och inbjöd gästgifvaren att tömma den med honom.

Mannen höll till godo, och nu lämnade han också utan vidare närmare förklaringar.

Sedan han skålat med gästen och tömt sitt glas, fortfor han

— Jo, saken är den . . . Hvarför skulle jag förtiga det för er, om ni intresserar er därför? För två år sedan kom ett så'nt där tattarlölje hit. Det var sådana där kringvandrande konstnärer, lindansare, akrobater och . . . ja, herrn har antagligen sett sådant där taskspelarsällskap.

Evald nickade instämmande.

Den andre fortfor:

— Där kommo ett par unga karlar, några liderliga kvinnfolk, en paais med ett hvitt och ett rött byxben samt med bjällermössa och se'n en mängd ungar också. De slogo sig ned på en äng utanför staden och visade där sina konststycken. Jag hade ärende in till staden, och därför gick jag och såg på sällskapet ett tag. Då träffade jag advokateu. Men han var ingen vanlig åskådare utan hade bara liksom jag sin väg där förbi. Jag hälsade på honom, ty vi hade då också något att göra med hvarandra. Han stannade kvar, och vi språkade om vår gemensamma angelägenhet. Häri blefvo vi störda af folkhopens högljudda skrik, och vår uppmärksamhet fästes på det brädsckjul, som konstmakarna uppfört. Högst där uppe, så att man från alla sidor kunde se henne, stod en kvinna. Hon var nog inte mer än på sin höjd sjutton år gammal. Hur hon var klädd, det kan jag inte beskrifva för er, jag säger bara det, att jag formligen skämdes på hennes vägnar. Den människan

gjorde nu en del gamla konster, som man ofta förr sett. Hur de egentligen går till, det vet jag inte, men det lär icke vara någon så särdeles svår konst. Åskådarna jublade naturligtvis, och när människan kom ned, fick hon ganska mycke' pengar. Äfven till oss kom hon och anhöll med oförskämd min och lika oförskämda ord om vårt bidrag. Jag kastade ett par kopparslantor på hennes tallrik, men advokaten gaf betydligt mer och betraktade mycket noga flickan. Han menade, att det vore skada på en sådan skönhet, men jag svarade, att det antagligen ej vidare vore någonting att göra åt den saken, eftersom hon redan tycktes vara en i grund och botten fördärfvad varelse. Mera talades ej den gången om henne, men två dagar senare hörde jag till min stora förvåning; att advokaten hos vederbörande genomdrifvit, att taskspelarföljet blifvit förvisadt från trakten. Bara den där unga flickan stannade kvar. Hon skilde sig också i sitt utseende mycket från det öfriga sällskapet, ty hon var ljuslett. Jag ville inte riktigt tro det, när folk berättade, att jäntan bodde i advokatens hus, men det var i alla fall så, och fastän alla ryckte på axlarna däråt och menade, att han därmed bunde ett duktigt ris åt sig själf, behöll han henne likväl kvar. Och det var förvånansvärdt att se, hur anständigt den människan nu uppträdde. Hos henne var med ens hela taskspelarefräckheten liksom bortblåst. Hon gick där så sedesam. Man såg henne tillsammans med den gamla hushållerskan i köket, och hon gaf ingen anledning att säga ett ondt ord om henne. Snart hette det, att hon blifvit advokatens älskarinna, och därom var mycket prat. Man såg snedt på henne, och hon visade sig ej mera så ofta ute; det måtte ändå ha funnits en viss hederskänsla hos henne, ty hon lär ha aftvungit advokaten löfte om äktenskap. Ryktet därom väckte ett ofantligt uppseende. Hans bästa vänner gingo till honom och gjorde honom föreställningar. Man var i förlägenhet. Men han tycktes ha gifvit sitt löfte, och det sades allmänt, att han till och med gjort det skriftligt. Det sades till och med, att flickan väntade ett barn. Men hur det var, så krånglade sig visst advokaten ändå ifrån hela den ledsamma saken, så att han blef fri från sitt löfte, och det tillkännagaf äfven flickan genom sitt förhållande.

Evald frågade:

— På hvad sätt då?

— Jo, svarade gästgifvaren, helt enkelt därigenom, att hon ga

sig i väg. Det var en vacker vårmorgon. Solen sken så varmt och vackert. Då fick hon lust att göra en lång promenad och från den kom hon ej tillbaka. Kassen stod öppen, och advokaten saknade af anförtrodda medel bortåt tjugu tusen kronor. Lyckligtvis kunde han ersätta alltsammans, och därmed var den historien död. Detta är det enda, som man skulle kunna förebå honom under hans tioåriga vistelse här. I hvarje annat afseende är han en utmärkt människa. Men alltid begår hvar och en någon gång en dumhet, och den här hade åtminstone inga allvarsamma följder.

Vid berättelsen om den blonda lindanserskan hade Evald genast kommit att tänka på Laura. Det var så likt henne, detta, hvad gästgifvaren berättade om advokatens älskarinna.

Hos henne kunde man också tänka sig det, att hon af mannen fordrade ett äktenskapslöfte bara för att fullständigt vinna hans förtroende och kunna bestjäla honom.

Evald lät också gästgifvaren närmare beskrifva den vackra lindanserskan.

Om det kunnat bevisas att mellan advokaten och Laura förefunnits en förbindelse, så var det också möjligt, att den sedermera förnyats, och en sådan måste ovillkorligen ha framställt härads höfdingen i en egendomlig dager.

Evald kunde ju, hvad heller som var, inte alls med den mannen; han hade redan vid första sammanträffandet med honom känt ett visst misstroende, som han sedan ej kunnat öfvervinna.

Men nu stegrades det ytterligare, i all synnerhet som gästgifvarens beskrifning passade ganska bra in på Laura.

Evald talade ej om sina förmodanden, men hans önskan att ännu en gång träffa advokaten, innan han reste tillbaka till Norrköping, hade blifvit ännu lifligare.

Gästgifvarens meddelanden hade stärkt honom i hans förhafvande att besöka advokaten; men tyvärr ville inte tiden räcka till.

Han vågade icke uteblifva längre, än han vid afskedet från sin principal själf bestämt.

De tio dagarna voro nästan tilländagångna.

Skulle Evald hinna tillbaka i rätt tid, så fick han ej unna sig längre frist än till nästa morgon.

Det var för öfrigt icke rådligt att så snart åter fråga efter advokaten i dennes hem.

Det skulle ha sett mycket märkvärdigt ut, och naturligtvis måste man där också fasthålla vid den förra uppgiften, att härads-höfdingen ej kunde väntas hem förrän om några dagar.

Evald var följaktligen nödsakad att för ögonblicket låta allt hvila.

Mycket bättre känslor intogo honom, och han hade all orsak att beklaga, det han ej var oberoende, så att han helt och hållet i öfverensstämmelse med sin vilja kunde gå steg för steg framåt.

Under det han nu fattade det af förhållandena honom påtvungade beslutet att redan samma kväll afresa, hade i Norrköping inträffat åtskilligt, som på det kraftigaste måste återverka på honom.

HUNDRAFÖRSTA KAPITLET.

På omvägar.

När fabrikör Zetterling förskjutit sin son, hade han nog icke beräknat eller icke kunnat beräkna följderna af detta skickelsedigra steg.

Men att det ej bringat honom någon välsignelse, det måste han snart nog tillstå för sig själf.

Den ena svåra förlusten efter den andra drabbade honom, så att han slutligen råkade i verkligt trångmål.

Men styfsint och oförsonlig, som han var, ville han i det längsta icke ge vika för sonen, fastän han insåg, att dennes skiljande från affären för honom, fadern, varit en kolossal förlust.

Till sist tvang honom emellertid hans allt brydsammare belägenhet att söka åvägabringa en försoning.

Men det ville han ej göra direkt utan på omvägar.

Han hörde sig för och fick veta, att Evald hade plats i en maskinaffär nere i Norrköping.

Efter moget öfvervägande reste han dit och uppsökte där sonens principal.

Denne vardt icke litet öfverraskad af detta besök.

Han visste ju, att en fullständig brytning inträdt mellan far och son, och om han också icke närmare kände till orsaken, var dock detta faktum nog, för att han skulle bli förvånad öfver fabrikörens besök.

Den besökande började genast tala om sin son.

Att börja med gjorde han sig underrättad om, hur denne skötte sig, och grosshandlaren svarade utan betänkannde helt öppet, att han vore synnerligen nöjd med Evald i affären, att han knap-past förr haft en sådan arbetarekraft, men att den unge mannens förhållande i öfrigt ej behagade honom.

Fabrikören frågade vidare, och nu omnämnde Evalds principal permissionen och upplyste om, att den unge mannen rest till Schweiz, hvilken resa han sade sig kunna kalla en äfventyrsfärd.

Han tillade:

— Det är därvid ett kärleksförhållande med i spelet, som sannolikt har en rätt romantisk anstrykning. Men jag har inte alls något sinne för dylika saker. Jag kan rent af inte fatta ett sådant förhållande; jag har alltid afhållit mig från sådant, och jag antar, att ingen förnuftig människa kan betrakta sådana ting som hufvud-saken, men med er herr son tyckes det vara fallet. Jag har hört åtskilligt; ty eftersom jag intresserar mig för hans person, är det ju blott helt naturligt, att jag gjort mig närmare underrättad. En stol-lig person, som han nu besöker, och som har stort inflytande öfver honom, tyckes ha ledt honom in på en alldeles galen väg. Ung-herrarna betrakta sig så gärna som hjältar, och när det hjältemodet rör sig om en flicka, i hvilken ifrågavarande unge man ser en gudinna, då är det slut med all förnuftig tankegång; det är ett lindrigt vansinne, som griper honom och så småningom gör honom oduglig till all praktisk verksamhet. Jag antar, att ni ger mig rätt i det.

Fabrikör Zetterling svarade:

— Jag måste tyvärr göra det. Jag hatar heller ingenting så mycket, som dessa kärlekshistorier, som det ej är någon idé med, och till råga härpå har min son utkorat en människa, med hvilken jag inte alls kan sympatisera. Hon äger inte ett öre, men ändå tyckes hon inbilla sig vara en betydande person. Ännu för kort tid sedan hade polisen mycket med henne att göra, och det är helt visst icke något rekommenderande. Man måste visserligen släppa henne, det är sannt; men jag för min del ger inte mycket för per-soner, som suttit i ransakningshäktet; det kvarstår alltid något, och det merendels alltid med skäl.

Grosshandlaren instämde ifrigt:

— Så är det. Det är alldeles riktigt.

Då båda herrarna tycktes fort förstå hvarandra.

Fabrikören fortfor:

— Ja, ni har rätt.

Men Evalds principal tog strax åter till orda:

— Jag är rädd för, att äfven er son gripits af en sådan omogen, romantisk idé. Egentligen ville jag heller inte tillåta honom resa till Trosa för att hälsa på den redan omnämnde personen, hvilken på honom tyckes utöfva ett rent af fördärfbringande inflytande.

Mot detta antagande invände fabrikör Zetterling:

— Det vill jag inte precis påstå. Jag känner nämligen den mannen mycket väl. Han var förr verkmästare i min fabrik, och som sådan kan jag ej annat än ge honom de allra amplaste vitsord. Skälén, hvarför han slutade, hade intet att skaffa med hans verksamhet; jag måste skilja mig från honom, men jag beklagar ännu i dag den förlusten. Se'n dess har jag ej mera hört mycket af honom: jag vet, att han umgåtts mycket med min son, men i fråga om hans öfriga förhållanden har jag ingen klarhet. Kan ni möjligen lämna mig någon uppflysning?

— Inte alls, ljöd svaret.

Fortsättningen af samtalet rörde sig kring Ewald.

De båda herrarna kommo till ett högst underligt resultat; de blefvo nämligen ense om, att början till en sinnesrubbing förefunnes hos Ewald, och dennes principal rådde fabrikören att använda alla medel för att göra sina faderliga rättigheter öfver sonen gällande.

— Säkerligen skall ni kunna utverka ert bemyndigande att noga öfvervaka alla hans handlingar, fastän han är myndig. Tills vidare kan ni låta honom stanna här; jag anser det hvarken vara rätt eller nödvändigt att energiskt ingripa, så länge han ordentligt sköter sjaa göromål.

Detta sade han, emedan han ej ville förlora Evalds arbetskraft.

Han hade lärt sig uppskatta den och insåg alltså sin fördel af, att den unge mannen stannade kvar.

Följaktligen fick icke den där sinnesrubningen utsträcka sig till affärsgöromålen.

De båda herrarna kommo vidare öfver ens därom, att Evalds

principal vid den unge marnens återkomst skulle tala allvarligt med honom och af honom ta det löftet, att sådana där äfventyrliga resor icke vidare skulle ifrågakomma.

Grosshandlaren yttrade till slut:

— Jag vill tala fullt öppet med er; jag har uppgjort en ganska originell plan, jag skulle nämligen önska, att er son ville träda i närmare förbindelse med min familj. Min dotter är honom bevågen. Kunde bara ett förbund komma till stånd, så blefve han kanske botad från sina romantiska griller. Och som affärsman vore han mig lika kärkommen såsom måg, som min dotter såsom man. Jag har gifvit mina barn en praktisk uppfostran, och aldrig skulle någon kunna eröfra deras hjärtan med svärmeri och kärlekskväden. Men om Evald ändtligen blefve praktisk, så kunde det nog bli någonting utaf den saken.

Fabrikör Zetterling svarade:

— Om jag ska' vara lika öppen, som ni varit, så var det verkligen också min plan att snart gifta bort Evald. Jag ser däri faktiskt det bästa medlet att kurera honom från hans äfventyrslysta och förvända åsikter. En ung och synnerligen sympatisk adelsdam har anførtrott mig, att hon ej skulle ha någonting emot en förening med min son. Men tyvärr har — hur ska' jag säga? — ett missförstånd inträdt, som åtminstone uppskjuter saken.

Grosshandlaren såg långt ifrån nöjd ut.

— Kan er herr son göra ett så fint parti, då måste naturligtvis jag träda tillbaka med mitt projekt. Adel ä' vi inte, så då är det ingenting vidare att tala om.

Han bytte om samtalsämne.

Det blef nu i stället mellan de båda herrarna tal om arbetsförhållanden.

I denna punkt tramträdde en rent af rörande harmoni i åsikter.

Man dryftade länge den frågan.

Båda sågo allt mer förnöjda ut, ty inte den minsta meningskiljaktighet yppade sig.

Slutligen bestämdes äfven, att fabrikören skulle tills vidare stanna kvar i Norrköping för att fortast möjligt få veta, hur Evald uppfört sig efter sin återkomst, och om han nu vore hågad att underkasta sig faderns vilja.

Fabrikören tog in på ett hotell.

På sin fru tänkte han knappast.

Hon vistades hos släktingar, som bodde ej långt från staden, men det föll ej fabrikören in att hälsa på dem.

Han stängde sig i stället inne och ville inte alls visa sig bland folk.

Hans affär upptog alla hans tankar och sinnen.

Allt berodde nu på sonen.

Därför motsåg fabrikören med mycken spänning de närmaste dagarnas händelser.

Hans plan var, att Evald skulle återvända hem, återinträda i affären, med det snaraste gifta sig med en rik flicka och på så sätt rädda situationen.

Konsten var nu bara att kunna förmå honom därtill.

Fabrikören ville ej förödmjuka sig så, att han tiggde sonen därom.

Han ville, att denne skulle lydigt böja sig för den faderliga auktoriteten.

Något giftermål med Olga Willner kunde naturligtvis aldrig komma i fråga.

Fabrikören blef arg bara han tänkte på den flickan.

HUNDRAANDRA KAPITLET.

Ferm expedition.

Ändtligen fann polisen för godt att åter försätta Hummel på fri fot.

Den länge skrifvaren, denne olycksfågel, släpptes ut ur häktet, men stod där på bar backe.

Hvad skulle han väl nu ta sig till?

Hans första tanke gällde Ekström. I sin kinkiga belägenhet mumlade han för sig själf:

— Ack. om jag ändå nu hade Ekström här, så att jag kunde få åtminstone ett godt råd! Visserligen är han min fiende, men jag är icke obenägen att förlåta honom, om han ångrar sig och ber om tillgift. Men hvar skall jag väl finna honom? Han är kanske inte här.

Hummel, som vid sitt frigifvande af nåd och barmhärtighet fått två kronor, uppsökte nu först af allt ett ställe, där han kunde tillfredsställa sin ständigt pockande mages kraf på mat och dryck.

Sedan började han söka efter Ekström.

I stället fann han unge herr Zetterling, och det var han mycket glad åt.

För honom klagade han sin nöd samt bad om råd och hjälp. Han ville, att Evald, som nu själf hade en så bra plats, äiven skulle skaffa honom en sådan.

Naturligtvis insåg Evald genast det omöjliga häri, och han förklarade också, det han omöjligen kunde hjälpa honom på annat sätt än med kontanter.

Skrifvaren vardt förtjust.

Hade han bara pengar, så kunde det gärna få bli, hur det ville med en plats.

Evald skänkte honom tio kronor, och det var en icke ringa uppoffring i hans nuvarande belägenhet.

Hummel fick äfven veta, hvar Ekström fanns, och hur det stod till med honom.

Tvårt var hans beslut fattadt.

Sedan Evald för honom skildrat vännens tillstånd och äfven gifvit sina misstankar, svarade skrifvaren :

— Jag vill samla glödande kol på min rivals hufvud genom att rädda honom ur den där ligans våld. Utan betänkande upptar jag denna strid, och segra skall jag.

Evald spådde honom icke precis, om han också icke väntade sig mycket för vännens del af Hummels ingripande.

Men skrifvaren satte sin plan i verkställighet.

Redan samma dag begat han sig i väg för att uppsöka den sjuke Ekström.

Han kom dit och vände sig först af allt till häradshöfding Sjöberg med begäran att få träffa Ekström.

Det mötte svårigheter, men Hummel gaf sig inte utan var som vanligt envis.

Häradshöfdingen måste uppfylla hans begäran.

Vid åsynen af Ekström blef skrifvaren upprörd i sitt sinne och uttalade högt de misstankar, som Evald ingifvit honom.

Och dessa misstankar utbasunerade han, så att mången började bli fundersam och undra, hur det egentligen förhöll sig med Ekströms sjukdom.

Hummel drog sig icke ens för att marschera in till staden och att där likaledes berätta, det hans bäste vän befunne sig i ett förbrytarbands våld.

Advokaten misstänkte han dock ej, ty denne hade varit så artig mot honom, hvarigenom han strax förvillat Hummels ömdöme.

Hummel framställde alltså honom såsom en, den där blefve förd bakom ljuset af bofvar och banditer.

Skrifvaren hade ingen aning om, att advokaten önskade honom för hin i våld, utan såg i honom en välvillig hedersman.

När därför hans pengar snart togo slut och han stod där blottställd, vände han sig i sin förlägenhet till honom och frågade om han icke hade någon sysselsättning för honom.

Hos advokaten befann sig för tillfället en ung, elegant klädd herre, som Hummel ej kände.

Vi däremot känna vid närmare granskning igen honom, ty vi ha sett honom förut, om också icke så elegant.

Mannen i fråga är nämligen ingen annan än den Paul Lindgren, hvilken läsaren lärt känna som förment älskare till Olga Willner.

Han hade aftjant det honom ådömda straffet och sedan drivit omkring tills han kommit till denna trakt och träffat advokat Sjöberg.

Här hade han slagit sig i ro, ty advokaten var en gammal bekant till honom.

Just den dag, då Hummel kom och bad om sysselsättning, hade Paul Lindgren mottagit ett bref af följande lydelse:

“Käre Paul!

Kom genast till Paris! Jag behöfver en furst Vladimir Tolstoi. Sänder pr omgående pengar. — Din väninna.”

Då tänkte Lindgren:

— Det passar rasande bra. Här har jag ingenting vidare att beställa. Visserligen är Laura utstött ur förbundet, men vacker är hon i alla fall, och nu tyckes hon äfven vara stadd vid kassa, och det är en god sak.

Och redan samma dag anlände en anseelig penningsumma.

Paul Lindgren drog intet ögonblick i betänkande att förbereda sig till den nya rolen.

Han begaf sig till advokaten, och denne gillade hans beslut. Kanske ville han bli snyltgästen kvitt.

Och nu slumpade det så bra till, att den besvärliga Hummel kom med sin anhållan om någon sysselsättning för att kunna existera.

Den snarfyndiga advokaten fick tvärt en idé.

Han svarade på Hummels anhöllan:

— Själff har jag verkligen ingenting för er, och jag antar för resten, att ni ej skulle trifvas här ute på landet. Ni är ju van vid storstadstadslifvet.

— Det är nog så . . .

— Jag förstår det, och därför har jag någonting bättre på förslag.

— Skönt? Låt höra!

— Jo, den ryske fursten Tolstoi här, en kolossalt rik man, behöver en betjänt. Vill ni antaga den platsen? Lönen är hundra kronor i månaden.

— Betjänt? Det är eljes inte mitt yrke. Men för pengarna . . . nå ja, det må vara händt! Är det meningen att anträda en resa?

— Ja visst.

— Hvart då?

— Till Paris.

— Så långt? Men hur går det då med Ekström?

— För honom skola vi i alla afseenden sörja, det lofvar jag. Hummel gick ännu en gång till Ekström för att ta afsked af honom.

Han tryckte den medvetlösas hand och ställde några frågor till den närvarande bondkvinnan.

Denna svarade ej.

— Herre Gud, en så'n dum människa! tänkte Hummel. Det är synd om Ekström. Om jag ändå kunde hjälpa honom! Men jag kan för tillfället ej göra mer, än jag gjort.

I rummet stod en byrå. Hummel tog sig friheten att undersöka innehålliet i den.

Två lådor fann han tomma, men i en tredje fanns en massa papper, hvilka han började granska.

Om en liten stund fann han ett bref, som han äntligen kunde läsa. De andra voro skrifna på ett för honom obegripligt språk.

Det bref, som han nu hade i handen, intresserade honom mycket, ty han såg först på utanskriften och fann att den lydde: Lilli Hahn.

Sedan läste han brevet, som redogjorde för en hos godsägare Strandberg förfvad stöld.

Plötsligt ryckte den långe skrivaren till och stönade högt.

I slutet af brefvet hette det ordagrannat:

“Snart kommer jag att i Norrköping uppträda som grefvinnan Laura Schönthal. Som ni vet, är det nu först af allt fråga om att pumpa en dumbom vid namn Hummel.”

— Ah! utbrast skrifvaren. Laura är en falsk grefvinna, hon heter helt enkelt Lilli Hahn och är en vanlig tjuf. Men jag skulle i alla fall kunna förlåta henne, om hon bara inte kallat mig dumbom. — O Laura, Laura, hur kunde du såra mig så djupt?

Modfälld lämnade Hummel stugan, i hvilken Ekström låg så hjälplös.

Han begaf sig till staden, dit han blifvit beställd, och han träffade där också på uppgifvet ställe sin nye herre.

Denne mottog honom med orden:

— Du måste genast göra allt klart till afresa.

— Hva? Duar ni mig?

— Ja, det är så sed i Ryssland. Jag duar alltid mina tjänare. För öfrigt ska' du aldrig fråga något, utan du måste vänta, tills du blir tillfrågad.

— Om det inte går för sig på annat vis, herr furste . . .

— Ers höghet måste du kalla mig, ers höghet, dumbom.

— Alltså ers höghet Dumbom.

— Endast ers höghet, skrek Lindgren och gaf Hummel en knuff i sidan. Du själf är en dumbom.

Hummel skulle gärna åter velat sluta denna plats, ty den tilltalade honom inte alls; men han hade ju redan första månadslönen, hundra kronor, i fickan.

Därför teg han.

Snart lämnade herre och tjänare denna afkrok af världen för att resa utrikes.

Hummel var liksom en smula ängslig, ty han hade aldrig förr företagit någon längre resa.

Hans nye herre däremot uppträdde öfver allt med stor säkerhet, ty han var icke för första gången ute på en sådan långtur.

Utan några nämnvärda äfventär anlände bägge två till världsstaden Paris.

Från stationen begåfvode sig till ett hotell, i hvilket Lindgren hyrde två små rum i tredje våningen.

Det ena behöll han för sig själf, det andra upplät han åt sin betjänt.

Denne hörde, att den föregifne fursten reglade dörrarna till sitt rum.

En liten stund senare hörde han i rummet bredvid en kvinnoröst. Men man talade i hviskande ton, så att Hummel ej kunde höra, hvad som sades.

Men kvinnorösten tillhörde ingen annan än Laura — Lilli. Lindgren frågade:

— Nå-å, Lilli, hvad vill du mig?

— Jag behöfver nödvändigt en furstlig fästman, och eftersom ingen af förbundet var lämplig . . .

Här afbröt den unge mannen med orden:

— Åh, jag vet mycket väl, att du är utstött af förbundet. Men jag förblir dig i alla fall trogen. För öfrigt har jag tagit med mig en dummerjös som betjänt. Går någonting på tok, så vältra vi all skulden på honom.

— Det är bra. Jag har redan lockat ifrån min farfar, den enfaldige gubben, en massa pengar. Här har du ytterligare något att röra dig med.

Hon lämnade honom en bundt sedlar, som han småleende stoppade på sig.

Sedan fortfor Laura:

— Redan i dag måste du komma till gubben och presentera dig som min furstlige fästman. Det är nödvändigt, för att han skall tro allt, hvad jag smällt i honom rörande mina öden i Ryssland.

Mannen inföll varnande:

— Men tala nu inte så högt! Karlen, som är hos mig, känner dig.

— Hva?

— Jo, det är ingen annan än den tokige skrifvaren Hummel. Laura brast i skratt.

— Hummel? Honom måste jag träffa.

Och innan Lindgren hann förhindra det, öppnade hon dörren till det andra rummet.

Hummel störtade in.

— Laura!

Med detta blef han stående där som förstenad.

Men Laura frågade med hycklad förvåning:

— Hva! Hvem är denne person? Är han vansinnig?

— Ut med dig, annars får du hundra slag af knutpiskan! skrek Lindgren.

Han grep Hummel i kragen och vräkte in honom i det andra rummet.

Skrifvaren kastade sig på soffan och blef liggande där som sönderslagen.

Ändtligen reste han sig upp för att ännu en gång tala med Laura, men han kom, just som denna tog afsked och slog igen dörren efter sig.

Laura gick till det ekipage, som i närheten väntade på henne, och for hem.

För grefve d'Armagnac berättade hon, att hon varit i kyrkan och bedt för sin fästman, som just i dag ämnade aflägga sitt besök. För detta bevis på hennes fromhet slöt grefven henne innerligt i sina armar.

På eftermiddagen infann sig den föregifne fursten hos grefven och blef i Lauras närvaro mycket ceremoniöst mottagen.

Den gamle herrn började samtalet med orden:

— Efter hvad min kära Adrienne berättat mig, kommer ert höghet direkt från Ryssland.

— Ja visst, jag kommer från Ural, där mina gods äro belägna.

— Edra gods och ert förmögenhet lära vara anseliga.

— Åh ja, tämligen, jag äger cirka tjugu millioner rubel.

— Är ert höghet släkt med den berömde grefve Tolstoi?

— Nej, möjligen på långt håll. Jag känner honom inte alls.

— Ni har väl hört talas om de senaste händelserna vid zarens hof?

— Ack, om sådant bekymrar jag mig inte alls.

Grefven häpnade öfver alla dessa svar och kunde endast med svårighet dölja sin harm.

Den berömde Tolstoi, som hela världen kände, tycktes ej finnas till för denne furste, och om zaren, som ju är medelpunkten för hvarje rysk adelsmans intresse, bekymrade han sig inte alls.

Dessutom talade han en ohjälpligt dålig fransyska, och hans tölptaktiga sätt väckte grefvens afsky.

Den gamle herrn blef glad, när fursten steg upp och tog afsked.

Då han gått, uttalade grefven den misstanken, att Lauras trolofvade icke alls vore någon furste, ja, inte ens ryss, och Laura hade all möjlig möda att skingra hans betänkligheter.

Ja, den gamle herrn sökte till och med förmå henne att bryta med denne sin fästman, men Laura svarade i svärmisk ton, att hon nu gång älskade honom och ej kunde afstå från honom.

Under tiden återkom Lindgren till hotellet och befallde Hummel göra sig redo att följa med ut i affärer.

I omnibus reste de till en af förstäderna, hvarifrån de med snabba steg begåfvo sig ut på öppna fältet.

De kommo om en liten stund till ett enstaka beläget hus, utanför hvilket fyra hästar stodo bundna.

Tolstoi tog fram en nyckel och öppnade ytterdörren. Bägge två gingo genom en mörk gång.

— Nej, nu går jag inte med längre, förklarade Hummel, som darrade af ångest.

En omild knuff kastade honom emot en dörr, som därvid flög upp.

Tolstoi sköt in honom i ett upplyst rum. Här sutto kring ett bord ett halftjog personer, några elegant klädda, andra åter ena riktiga sluskar.

Den föregifne fursten ropade vid sitt inträde:

— Här medför jag Lukas Hummel.

— Hurra! skreko alla.

— Mine herrar, stammade Hummel, darrande af rädsla, ursäkta, men det var inte alls min mening att komma hit. Hans höghet, furst Tolstoi, trugade mig därtill. Om herrarna tillåte, så aflägsnar jag mig åter.

Alla skrattade.

— Du stannar här, sade sedan en af dem. Du är ju Simon Ekströms trogne bundsförvandt. Du kommer nu att underkastas förhör, och ve dig, om du ej lämnar riktiga svar!

En högrest man med grått skägg steg upp.

Vi känna i honom igen ligans ledare Berger.

På en vink af honom sprungo tvänne trashankar upp, hvilka höllo hvar sin blixtrande dolk i handen och nu ställde sig bredvid Hummel.

Denne föll på knä och utbrast:

— Högtärade herrar, jag är oskyldig.

Karlarna ryckte upp honom och fasthöllo honom under hela förhöret, eftersom han af ångest var färdig att hvilket ögonblick som helst falla omkull.

Han tvangs nu att berätta allt, hvad han i förening med Ekström företagit mot det hemliga förbundet.

När han slutat, sporde Berger högtidligt:

— Hvilket straff bör han ådömas?

Då hof den föregifne fursten upp sin röst, talade och sade:

— Bröder! Jag känner bäst denne person. Han har gjort sig förtjänt af en exemplarisk bestraffning. Häng honom!

— Förbarmande! skrek Hummel, Jag ber så mycket om ursäkt och förlåtelse för allt, hvad jag gjort. Det var verkligen inte illa ment.

— Det hjälper inte, förklarade Berger. Du måste dö.

I sin förtviflan vände sig då Hummel mot Lindgren och skrek:

— Du har beröfvat mig allt; min frihet, mitt lif, min Laura.

Sedan vände han sig åter till de andra närvarande och fortfor:

— Men jag vill inte skona honom. Så hör då: han är inte alls någon furste, han är Lauras älskare.

— Hva'? tilltalade Berger Lindgren, hvilken blifvit helt blek. Hvad är det med Laura?

— Han ljuger, skrek Lindgren.

— Berätta! befalldo Berger den långe skrifvaren. Säger du sanningen, så blir du kanske skonad till lifvet.

Hummel berättade i jämmerlig ton, liksom bekände han egna brott, hvad som tilldragit sig efter hans ankomst till Paris.

Lindgren hade blifvit likblek och darrade häftigt.

Då tog Berger långsamt och eftertryckligt åter till orda:

— Paul Lindgren, du har redan länge varit misstänkt för förräderi. Nu ha vi fått bekräftelse på vår misstanke. För blotta umgänget med en utstött medlem är stadgadt dödsstraff.

— Nåd! Förbarmande! skrek Lindgren och föll på knä.

— Hvem har någonting att invända mot denne mans död? sporde Berger doft.

Ingen rörde sig, ingen svarade.

Då flög på ett af Berger gifvet tecken en dolk i Lindgrens bröst. Hummel skrek till och föll i vanmakt.

När han återfick medvetandet, syntes ej mera ett spår af Lindgren. Endast några blodfläckar på golfvet skvallrade om det skedda.

— Lukas Hummel, tilltalade Berger den länge skrifvaren, då denne uppvaknade ur sin vanmakt, vi ha nyss rådgjort om ditt öde. Du kan rädda lifvet, om du ej förråder något af hvad som försiggått här. Vidare fordra vi af dig, att du går till Laura Schönthal och inbjuder henne till ett möte med furst Tolstoj på ett ställe, som vi närmare skola beskrifva för dig. Naturligtvis meddelar du Laura detta budskap i all hemlighet. I grefvens närvaro säger du, att du är Tolstojis betjänt, och att du af honom fått i uppdrag att anmäla hans besök för i morgon

I sin stora ångest lofvade Hummel allt, hvad man begärde af honom. Han fick en följeslagare, med hvilken han begaf sig i väg.

Komna till grefve d'Armagnacs palats, befallde denne följeslagare honom att gå in och uträtta det erhållna uppdraget.

När portvakten hörde, att Hummel var skickad af furst Tolstoj, släppte han genast in honom.

Så snart Hummel kommit in i huset, skrattade han högt. Och han mumlade för sig själf:

— Ni tro mig vara en dumbom, men ni ska' få se, att jag är er vuxen.

Han lät hos grefven anmäla sig som furst Tolstojis betjänt och blef genast mottagen. I salongen träffade han den gamle grefven och — Laura.

Så snart den senare fick se sin forne sekreterare här, anade hon oråd. Med ett högt anskri svimmade hon, det vill säga, hon låtsade svinna.

På grefvens rop skyndade kammarjungfrurna till och bestänkte henne med luktvatten.

Laura slog slutligen upp ögonen och förklarade med svag röst, att hon kände sig mycket svag.

Grefven befallde jungfrurna att föra henne till hennes rum och att genast låta hämta flere läkare. Han gick själf med och ombesörjde den omsorgsfullaste vård åt sin sondotter.

När han kom tillbaka, berättade Hummel för honom, hvad han upplefvat från sitt besök hos den sjuke Ekström ända till sitt äfventyr hos röfvarföljet nyss.

Dessa meddelanden framkallade hos grefven den högsta förfäran.

Visserligen hade han redan förmodat, att Tolstoi ej var den, som han gaf sig ut för att vara, men en så förskräcklig sanning hade han i alla fall icke anat.

Mest slagen blef han, när Hummel för honom framlade det med namnet Lilli Hahn undertecknade bref, som han funnit hos Ekström och stoppat på sig.

Den gamles kärlek till sondottern hade varit så stor, att under rättelsen om hennes verkliga väsen afpressade honom tårar.

Under tiden hade läkarna infunnit sig hos Laura, och af dem ordinerade den ene ett, den andre ett annat.

Laura låtsade stor mattighet, och som om hon helt och hållet blifvit beröfvad talförmågan. Men i själfva verket öfvertänkte hon bara, hur hon skulle kunna fly.

Hon visste, att Hummel nu ej skulle skona henne, och fruktade med skäl, att grefven skulle åsidosätta all hänsyn och öfver lämna henne åt polisen.

När läkarna gått, återfick hon så småningom talförmågan och befallde då kammarjungfrurna att lämna henne, emedan hon ville ha ro. Men knappast hade de gått, innan hon steg upp, samlade ihop pengar och dyrbarheter, tog sin hatt i handen och smög sig ut genom den dörr, som ledde direkt till trappuppgången.

Försiktigt smög hon sig nedför trappan och gömde sig i vestibulen bakom ett draperi.

Därifrån kunde hon ge akt på portvakten. Händelsevis kom nu bretbäraren och aflämnade en del bref.

Medan portvakten skyndade uppför trappan för att i sin tur lämna brefven till en betjänt, kilade Laura obemärkt ut genom ytterdörren.

Vid nästa gathörn kastade hon sig i en droska, och for till ett mindre hotell.

Där bytte hon ut sin eleganta dräkt mot en enklare sådan. På hotellet lefde hon några dagar mycket tillbakadraget och visade sig inte alls ute på gatan.

När hon trodde sig kunna antaga, att grefven och polisen blifvit mindre ifriga i sina spaningar efter henne, reste hon först till Lyon och förde där ett slösande lif.

Om någon tid lämnade hon Frankrike och kom på många omvägar åter upp till Sverige. Af en oemotståndlig makt drogs hon dit.

Men där hade under tiden stora förändringar timat. Evald Zetterling hade ej längre kvar sin plats i Nhrköping.

Den i trångmål stadda fadern hade åter, åtminstone skenbart, försonat sig med sin fru, och med hennes tillhjälp hade han sedan förmått sonen att återvända hem för att söka få affären på fötter igen.

Men dessförrinnan hade han ännu en gång begifvit sig till sin sjuke vän Ekström.

Hummel hade, som vi minnas, vid sitt besök hos Ekström där i trakten utbasunat sina och Evalds misstankar mot advokat Sjöberg.

Det hade gjort verkan, ty det hade ledt till en husvisitation hos advokaten, hvarvid man funnit bref, som svårt komprometterat både honom och den läkare, som skött den sjuke.

Advokaten blef genast häktad och en tid därefter dömd till några års straffarbete.

Läkaren däremot hade i behaglig tid skuddat stoftet af sina fötter och försvunnit från trakten för att aldrig mera komma igen dit.

Sedan han ej längre "skötte" Ekström, vaknade denne snart åter ur sin dvala.

Det var nu tydligt för hvar och en, att ett oerhördt skurk-streck föröfvats mot honom.

Han medföljde nu vännen till Stockholm och repade sig så småningom åter.

Då fick han en dag helt oväntadt besök af Laura

Denna hade nu åter igen lyckats förslösa alla de pengar, som hon frännarrat sin farfar, och hon kom för att söka skydd och hjälp.

Men det var ju ändå att synda på nåden.

Också visade det sig nu, att det äntligen var slut med Ekströms långmodighet.

Hos honom hjälpte icke längre hvarken tårar eller böner.

Han öfverantvardade den oförbätterliga åt polisen, och Laura blef arresterad, samt genast tagen i förhör.

Ekström var närvarande.

Laura insåg det lönlösa i att förneka, hvad som lades henne till last.

Polismannen, som förhörde henne, frågade till sist:

— Och vet ni, att ni med döden måste försona alla dessa svåra brott?

Då blef Laura stel som en bildstod.

Plötsligt ryckte hon till, stack handen i fickan, och innan någon hann förhindra det, hade hon satt en liten flaska för munnen och tömt innehållet.

Strax därpå föll hon till golvet

— Gift! skrek Ekström. Hon dör. Fort en läkare!

Han böjde sig ned öfver henne.

— Förlåt och bed Gud för mig! hviskade Laura.

Sedan slöt hon sina ögon för alltid.

Ekström kastade sig öfver liket och brast i gråt. Trots allt hade han älskat denna kvinna sant och uppriktigt.

Naturligtvis blef Ekström mycket uppskakad af denna händelse. Han stängde sig för flera dagar inne i sitt rum och ville ej träffa någon människa

Han hade otur i kärlek, den gode Ekström.

Den smärtade honom djupt, denna sista bittra erfarenhet han gjort.

Han hade i det längsta icke velat tro, att den lika begåfvade som vackra Laura var så i grund och botten fördärfvad, att ingen upprättelse var möjlig. Han hade misstagit sig, men han kunde ej annat än sörja den förtappade.

HUNDRATREDJE KAPITLET.

Hummel som friare.

I sin så sorgsna sinnesstämning fick Ekström besök af vännen Ewald.

Denne kom för att söka förmå honom att återgå som verk-mästare till Zetterlingska fabriken.

Ekström var ej mycket hågad att antaga det förslaget.

Medan man ännu underhandlade härom, öppnades dörren på glänt, och en röst yttrade:

— En fattig vandrande gesäll . . .

— Hummel! utbrast Ekström öfverraskad. Hvarifrån kommer herr sekreteraren?

— Direkt från Paris, svarade Hummel och steg in.

De båda andra voro naturligtvis nyfikna att få höra, hvad han upplefvat, och Hummel berättade allt, som vi redan veta.

Grefve d'Armagnac hade till sist rikligen försett honom med penningar, så att han kunnat se sig omkring här och där, innan han rest hem igen. Han hade redan fått veta, hvad som under hans frånvaro timat här hemma.

— Nå-å, vill ni nu inträda i vår affär igen? frågade Ewald.

— Det måste jag allt tänka på först, svarade Hummel. För det första är jag nu stadd vid god kassa, och för det andra föredrager jag att vara i tjänst hos ett vackert fruntimmer. Jag var

i Schweiz och stannade där några dagar i Bern. Där träffade jag en gammal bekant.

— Hvem då?

— Fröken Olga Willner. Jag fick se henne ute på gatan och tilltalade henne. Då hon fick veta, att jag var hungrig, bjöd hon mig med sig hem på middag. Ja, ja, jag har alltid haft tur hos damerna. Under middagen frågade jag henne helt gemytligt, om hon älskade herr Zetterling. Hon blef röd som en pion och svarade ej.

— Dumbom! mumlade Ekström.

— Nej, hör nu, hur vet ni, att jag är en . . . Men hvad skulle jag nu säga? Jo, fröken Olga är en rasande söt flicka, och pengar förtjänar hon på sitt arbete. Det vore kanske inte så dumt om man skulle . . . Men nu vill jag tills vidare njuta af lifvet. Antagligen flyttar jag ut på landet för att rekreera mig. Jag är rädd för, att min hälsa kan ha lidit af den långa resan, och hälsan går framfär allt.

Hummel satte verkligen detta sitt beslut i verkställighet. Han flyttade ut på landet, till en by i närheten af godsägare Strandbergs egendom.

När han där en dag var ute på promenad, fick han syn på ett litet nätt ekipage.

Hästarna styrdes af en ung dam, i hvilken han kände igen Eva Strandberg, hvilken han ett par gånger sett hos Zetterlings.

— Jag hälsar inte på henne, tänkte Hummel. Hon har aldrig varit i min smak.

Händelsevis råkade Eva tappa piskan, och då hon i det samma fick syn på Hummel, ropade hon:

— Hör nu! Han där! Ta' upp piskan åt mig!

— Hvem då? frågade Hummel utan att röra sig. Hvar är den där "han", som ska' stå till tjänst.

— Jag menar naturligtvis honom, långa karlen där.

— Mycket förbunden, men höflighet kan inte ens skada en ung dam, anmärkte skrifvaren.

— Men så räck mig då piskan! sade Eva och rodnade.

Hummel efterkom nu uppmaningen.

Då fortfor Eva:

— Er måste jag ha sett förr. Tillhörde inte ni fabrikör Zetterlings tjänstfolk?

— Misstag. Jag tillhörde hans kontorspersonal. Numera är jag rentier.

— Mycket angenämt.

— Det vill jag inte påstå, ty jag längtar efter sysselsättning.

Det roade Eva att prata med den länge skrifvaren, och därför fortfor hon :

— Gör ni då ingenting alls?

— Jo, jag nedskrifver hela min lefnadshistoria. Den boken kommer att bli mycket lärorik. Redan mina relationer till grefvinnan Laura Schönthal, som nyligen förgiftat sig, äro högst märkliga och af största intresse.

— Berätta om henne! Sätt er här hos mig!

Hummel tog plats i vagnen, och Eva lät hästarna åter sätta sig i gång.

— Låt nu höra, hvad ni vet om den skojskan! Jag har lärt känna henne under namnet Lilli Hahn.

— Gent emot mig slog hon en den mest smekande sirénton. Jag var också förälskad i henne, men nu är jag kurerad från den svåra åkomman.

— Så att ni kanske redan öfverflyttat er kärlek på något värdigare föremål?

— Inte ännu, men jag känner behof . . .

— Hvem skulle väl kunna älska er? skrattade Eva.

— Jag tror också, att det inte blir så alldeles lätt att finna den, svarade Hummel. Jag måste kanske till sist nöja mig med en flicka från landet, kanske med någon öfverblifven godsägare-dotter, som ej har utsikt att få någon annan man.

Eva teg.

Hon förstod mycket väl piken och tänkte, att denne man nog ändå inte var så dum, som han såg ut till.

Om en stund kommo de fram till Strandbergs ståtliga böningshus, och Eva inbjöd Hummel som sin och sin fars gäst.

Den alltid hungrige skrifvaren vädrade här god mat och antog därför med nöje inbjudningen.

Gustaf Strandberg blef förvånad öfver, att dottern medförde

en gäst, och ännu större vardt hans öfverraskning, när han i denne kände igen skrifvaren Hummel.

— Hur har ni kommit hit? frågade han.

— Genom en vänlig förmedling af er fröken dotters vagn, ljöd svaret.

— Hur mår unge herr Zetterling nu för tiden?

— All respekt för honom. Tyvärr lider han svårt af olycklig kärlek. Men säg, kan inte herr Strandberg ge mig anvisning på en passande fästmö.

— Nej, det kan jag tyvärr inte.

— Jag har inga stora pretentioner. Pengar måste hon ha, ful får hon heller inte vara . . . ungefär så där som er fröken dotter.

— Herre! Understår ni er . . .

— Jag är lite' underlig, det medges, herr Strandberg, men jag är i alla fall en person, som man kan tala med. Ni kunde lyckönska er till en sådan måg.

— Ni är ju inte klok, sade Strandberg och gick ut till sin dotter, som sysslade med sin toalett.

— Eva, sporde han henne, hvad har du talat med den långe skrifvaren om?

— Om ingenting. Jag hade bara roligt åt hans uttryckssätt.

— Men hvarför tog du honom med hit?

— Emedan det är så dödande tråkigt här i ensamheten.

— Han är helt enkelt en fräck lymmel. Han låtsade, som om han gjort intryck på dig.

— Det är sannt. Han har på mig gjort ett — komiskt intryck.

— Får man se dig i sällskap med en sådan karl, så skall ingen mer anhålla om ditt hjärta och din hand.

— Det är jag inte rädd för. Nog får jag en man alltid, det har ingen fara.

Godsägaren drog sig brummande tillbaka och Eva infann sig hos Hummel.

Hon tilltalade honom med orden:

— Min far är mycket missnöjd med er.

— Och då har jag i den allra redligaste afsikt föreslagit mig själf som fästman åt er. Skulle det vara så farligt?

— Ni går för långt.

— Då öfvergå vi tvärt till ett annat ämne. Jag har blifvit mycket hungrig under promenaden.

— Ni är visst en af dem, som ha magen till sin gud.

— Inte precis det. Jag skulle för ingen del vilja bli korpu-
lent, ty då skulle kvinnorna icke längre i mig se den store diktare,
som jag i själfva verket är.

— Det skulle vara roligt att få se och läsa edra dikter.

— För ögonblicket tänker jag mera på en god måltid.

— Så nyktert!

— Ja, i dag är jag fullkomligt nykter.

I detta ögonblick kom en tjänarinna med bud, att midda-
gen var serverad.

Den underrättelsen aflockade skrifvaren ett utrop af glädje.

Under måltiden talade Hummel inte alls utan öfverlämnade
konversationen åt de andra.

Efter middagen företog Eva åter igen en promenad i vagn, och
Hummel gjorde henne sällskap.

Grannarna voro förvånade öfver att redan för andra gången
se främlingen, som de ej kände, sitta bredvid fröken Strandberg.

Hummel var iklädd ljus rock och brädrandiga byxor. Man
var snart ense om, att en resande engelsman uppehöll sig hos
Strandbergs.

På kvällen hette det redan, att Eva skulle bli en lady, ty en-
gelsmännen måste naturligtvis vara en lord.

Hummel var mycket nöjd med dessa rykten och beslöt att på
allvar fria till Eva.

Redan under promenaden gjorde han goda framsteg.

Eva lofvade att försöka skaffa honom plats som sin fars skrif-
vare. Strandberg hade faktiskt en mängd skrifgöromål och behöfde
hjälp, men hade hittills af snålhet uraktlåtit att skaffa sig något
biträde.

När de kommo tillbaka, framlade Eva genast för sin far denna
sin plan, men stötte på motstånd. Slutligen samtyckte dock Strand-
berg till, att Hummel skulle få stanna där en månad på prof som
bokhållare.

Då Hummel nästa dag på sin lediga tid gick ut för att pro-
menera, kom han till en ölkrog, där flera bönder sutto och släckte
törsten.

Han slog sig ned hos dem och märkte snart, att de hade en oerhörd respekt för honom.

Hummel inlät sig i samtal med dem.

— Nå-å, godt folk, hur står det till? frågade han.

— Åh, det knallar och går, svarade en gammal bonde. Den, som ska' arbeta sig till sitt, har det aldrig öfver sig.

— Det är nog sannt, gubbe. Men jag för min del arbetar inte alls; jag behöfver det inte, eftersom jag är mycket rik. Men ska' det nu vara öl, så rekvirera bara; jag betalar.

Bönderna läto icke säga sig det två gånger; de sade till om öl och tackade Hummel, hvilken de nu kallade "nådig herrn".

— Se så, drick nu bara; jag kommer strax igen, sade Hummel gemytligt och aflägsnade sig.

Bönderna hviskade ifrigt med hvarandra, vinkade till sig värden och frågade honom, hvem den frikostige herrn var.

— Jo, ljöd svaret, det är den stenrike engelsman, som friar till Strandbergs Eva.

— En engelsman alltså? Ja, ja, han ser inte så lite' besynnerlig ut.

— Naturligtvis, sade värden. Jag hade en kusin, som fick bref från England. I dem stod det, att alla engelsmän ä' komiska, och att de klä sig så skojigt. En lord kan ju också tillåta sig det.

— En lord, hvad är det?

— Det är det samma som baron eller grefve hos oss. I England titulera de alltid en sådan storgubbe; ers höghet.

Hummel kom nu igen och fann bönderna ännu vördnadsfullare.

— Hvarför så tysta, godt folk? frågade han. Drick bara!

— Ers höghet är allt för god . . . stammade en bonde.

— Aha, ha ni äntligen gissat, hvem jag är? Jag har alltid haft aktning för bondförståndet, men nu måste jag säga: ni ä' klo-kare, än jag trodde. Då vet ni kanske också, hvarför jag är här?

— Man påstår, att ers höghet ämnar gifta sig med en fröken härifrån trakten, med fröken Eva Strandberg.

— Rätt gissadt. Den gången träffade ni hufvudet på spiken. Men nu måste jag säga farväl på en stund. Jag kommer kanske igen något senare.

Han betalade räkningen och gick, följd af värdens djupa bugningar.

Emellertid kom han ännu en gång igen och gaf värden en vink att komma ut.

— Käre vän, tilltalade han honom, jag skulle vilja be er om en tjänst, och jag vill ordentligt betala er därför. Ni är väl bekant med Strandberg?

— Ja visst; han kommer hit allt emellanåt.

— Det vore mig mycket kärt, om någon ville tala med honom om min person. Jag älskar hans dotter och äger äfven hennes genkärlek. Men fadern säger, att engelsmännen ä' allt för egendomliga för att kunna göra en svensk flicka lycklig. Vi vilja nu bryta hans eger sinne genom att utsprida ryktet om vår förlofning. Om Strandberg hör, att vi allmänt gälla för fästfolk, så skall han snart ge med sig. Låt alltså bibringa honom den tran, att alla människor här i trakten tala om vår förlofning och vårt nära förestående bröllop. Om giftermålet kommer till stånd, så får ni tusen kronor. Tag tills vidare denna småsak som en ringa ersättning för er godhet!

Hummel tog fram och lämnade värden en tiokronesedel.

Mannen, öfverraskad af denna frikostighet, lofvade göra allt, hvad Hummel begärde.

Följderna af denna öfverenskommelse läto icke länge vänta på sig.

Redan om några timmar kom en godsägare till Strandberg och ville tala med honom i affärer.

— Nå-å, herr Nilsson, ska' ni sälja skogen? frågade Strandberg.

— Jag antar ert bud. Men tillåt mig på samma gång lyckönska er!

Den tilltalade frågade förvånad:

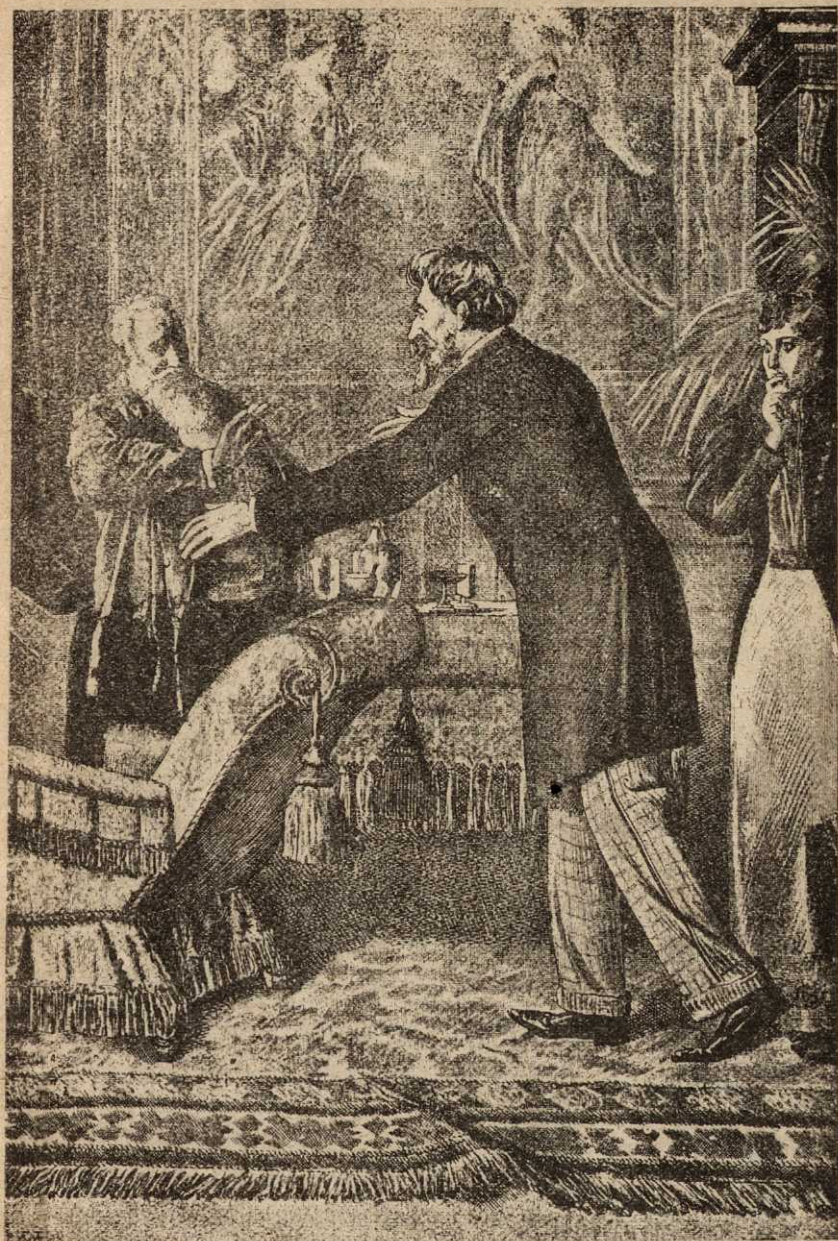
— Till hvad då, käre vän?

— Till er fröken dotters förlofning med den rike engelsmannen, förstås.

— Hvilken engelsman? Därom vet jag ju ingenting.

— Och då tala redan alla människor därom.

— Det är alltsammans bara dumt prat, det kan jag försäkra herr Nilsson. Men låt oss nu avsluta affären!

— Eva, ni är en ängel, utropade Hummel och omfamnade henne. — Svärfar är också en ängel, vände han sig sedan till Strandberg och ville omfamna äfven honom.

Då det var gjordt. kommo äfven andra personer, som på samma sätt gratulerade herr Strandberg.

Denne blef så rasande, att han till slut, då en bonde kom och trohjärtadt framförde sin lyckönskan, lät kasta ut honom.

Sedan tillfrågade han Eva, och hon gissade genast, att Hummel stod där bakom.

När bokhållaren om en stund inträdde, frågade honom därför Strandberg:

— Säg, hvar har folk fått det ifrån, att jag tänker gifta bort min dotter med en rik engelsman? Jag misstänker, att ni där har er hand med i spelet.

— Hur har herr Strandberg kunnat komma på en sådan idé? Jag vet om ingenting.

— Gör er nu inte så oskyldig; jag känner er redan. Om jag inte till i morgon vet, hur det förhåller sig med engelsmannen, så jagar jag er ur tjänsten.

— Herr Strandberg, jag vill låtsa, som om jag inte alls hört er sårande anmärkning, ty ni är för tillfället vid dåligt lynne. För resten, om en rik engelsman vill gifta sig med er dotter, så skulle jag i ert ställe inte afvisa honom.

— Ni är en tvetydig person. Skaffa reda på engelsmannen, eljes ska' ni få se på annat.

Därvid gick Strandberg ut.

Nu steg Eva upp och sade med hotande röst:

-- Äfven jag misstänker, att ni satt den där historien om engelsmannen i omlopp. Vänta, jag ska' nog hämnas.

— Förlåt, fröken, men jag har inte alls uppfunnit engelsmannen; honom har folket här i trakten uppdyktat.

— Skönt! utbrast Eva i vredesmod. Ni skall få höra af mig. Därmed skyndade hon ut och lämnade Hummel ensam.

Hans dagar här tycktes nu vara räknade.

Hummel kände sig ganska olycklig. Han hade börjat fatta verkligt tycke för Eva och fann därför en skilsmässa påkostande.

Nästa morgon voro redan sinnena betydligt afkylda.

Eva och hennes far straffade visserligen Hummel med förakt, men deras vrede tycktes ej längre vara så synnerligen stor.

Hummel hade fått bref från Evald, hvarest denne trågade, om han snart ville tillträda platsen på kontoret.

Så snart den länge skrifvaren nu blef ensam med Eva, ledde han samtalet in på unge herr Zetterling.

— Han har fått utstå mycket för sin Olgas skull, anmärkte han därvid.

— Tänker han fortfarande på den människan?

— Om han gör? Jo, det vill jag lofva. Han afstår aldrig från henne, och man ska' få se, att fadern endera da'n måste ge med sig.

— Ha, ha! Också ett parti! skrattade Eva i vredesmod.

I tysthet hade hon städse hoppats, att Evald Zetterling till sist ändå skulle komma och fria till henne.

— Det är nedrigt, kunde hon nu icke afhålla sig från att tillägga.

Hummel, som tycktes gissa hennes tankar, sade med ett listigt leende:

— Jag vet nog, hur vi skulle kunna hämnas på honom. Tag engelsmannen!

— Jag känner ingen engelsman.

— Jag vill säga er allt, om ni lofvar att gifva er med honom.

— Ska' jag gifva mig med en, som jag inte känner?

— Ni känner honom mycket väl; här står han.

— Hva'? Skulle ni vara engelsmannen? skrek Eva till.

— Så är det. Visserligen fattas mig den engelska härkomsten och de myckna pengarna, men jag är i alla fall förvillande lik en lord, ty alla människor se i mig en sådan. Om ni inte tar mig, så kommer det att heta, att fästmanren slagit upp förlofningen igen. Det har ju hänt er ett par, tre gånger förut. Man skall finna det underligt, att ni aldrig kommer längre än till fästmö. Man ställer er på öfverblifna kartan. — Eva, kalla mig er Adam! Tro mig, då jag försäkrar, att jag älskar er, och att jag skall bereda er ett härligt lif. Och hvarför inte? Edra medel tillåta mig ju det. Och om ni inte tar mig, gör ni en ung, förhoppningsfull människa olycklig.

— Ni? Ni? utbrast Eva. Jag skulle gifva mig med en skrifvare? Aldrig!

I detta ögonblick steg Evas fader åter in.

Han tilltalade Hummel strängt med orden:

— Eländige karl, vet ni ännu ingenting om engelsmannen?

Eva måste ta honom, ty jag vill inte ännu en gång bli utsatt för folks hånskratt. Skaffa alltså hit engelsmannen!

Hummel svarade:

— Jag vill säga er, hur det förhåller sig med den engelsmannen, men då måste ni också ge honom er dotter.

— Nej, pappa, nej! inföll Eva.

— Tig! röt fadern. Jag låter inte undan för undan blamera mig. Hade du inte dragit hit denne narr . . .

— Se så, herr Strandberg, var god och lägg märke till det, att jag inte trängt mig in här! Jag åkte hit tillsammans med fröken, emedan hon önskade det . . .

— Ja, ja, det är din skuld, sade Strandberg förebrående till sin dotter.

Då brast Eva i gråt.

— Snälla pappa, var nu inte ond! snyftade hon. Jag vill också gärna gifta mig med den, som du bestämmer åt mig, om det så också vore denne . . .

— Hva? Hvad säger du, mitt barn?

Nu tog Hummel mod till sig och sade:

— Herr Strandberg, jag måste göra en bekännelse. Det är jag, som folk tagit för en engelsk lord, som man betraktat som er dotters fästman. Det står nu i er hand att göra mig till den lyckligaste bland dödliga genom att gifva mig fröken Evas hand.

Strandberg stirrade med förfäran och formligen mållös på honom.

Hummel fortfor rörd:

— Kärleken till er fröken dotter har förledt mig till att låta folk sväfva i den där villfarelsen angående engelsmannen. Jag har visserligen felat, men endast af kärlek. Jag går nu, jag återvänder till staden, där jag är erbjuden en finare plats. Förlåt mig, ifall ni anser, att jag tillfogat er någon förolämpning.

Han bugade sig och lämnade hastigt rummet.

Godsägaren skar tänderna och vände sig till dottern med frågan:

— Hvad är nu att göra?

— Jag vet inte, jag . . . jag ginge bestämdt i kloster, ifall jag vore katolik.

— Dumheter! — Först af allt måste vi söka återvinna vårt lugn. — Det är i alla fall en djäkla karl att kunna räkna ut'et, denne Hummel. Han är inte så dum, som man vid första påståendet skulle kunna tro. Jag tror till och med, att det skulle kunna bli en duktig karl af honom. Tillstå öppet, skulle du kunna fatta tycke för honom?

— Jag vet inte, svarade Eva, jag kan verkligen inte nu säga det.

— Ska' jag låta Hummel gå?

— Gör hvad du anser rättast!

Eftersom Hummel faktiskt visat sig mycket användbar som bokhållare, föll det sig inte svårt för Strandberg att gå till honom och be honom att åtminstone stanna profmånaden ut.

Hummel, som redan höll på att packa ned sina saker, lät öfvertala sig att stanna.

Så förflöto några dagar, utan att det ömtåliga ämnet kom på tal.

Men eftersom Strandberg alltjämt såg sin dotter med sorgbunden uppsyn, frågade han en dag.

— Hvad fattas dig?

— Jo, vet pappa, det är nog bäst att jag gifter mig.

— Har du då redan åter fått fatt i någon?

— Ja, i en, som för min skull lider mycket.

— Om hvem talar du?

— Om Hummel.

— För tusan! Skulle du verkligen redan ha börjat miss-trösta . . .

— Något måste ju göras, för jag vill inte bli en gammal ungmö. Hummel har bevisat, att han älskar mig, och äfven jag älskar honom.

— Men det är ändå väl starkt.

— Ja, pappa, jag ser ju, att han gör allt för att få mig, och det har ännu ingen annan man gjort för mig.

— Emedan han vill åt dina pengar, ja.

— Dem kunde de andra också ha fått, men ändå blef det ingenting af. Nu har jag fått nog af allt prat och vill ändtligen gifta mig.

— Nå, gör då så, som du vill!

— Älskade pappa! utropade Eva lycklig och omfamnade honom.

Strandberg såg genom fönstret Hummel gå öfver gården. Han ropade åt honom:

— God morgon, herr Hummel!

— En fiende, som hånar mig, tänkte Hummel och brummade något till svar på hälsningen.

Men när Eva i det samma vinkade åt honom, steg han i alla fall in.

Eva kom emot honom och sade:

— Käre Hummel, jag har talat allvarligt med min far och för honom bekänt, att jag ej kan bli lycklig med någon annan än med er. Ändtligen har han gifvit med sig.

— Eva, ni är en engel, utropade då Hummel och omfamnade henne. — Svärfar, ni är också en engel, vände han sig sedan till Strandberg och ville omfamna äfven honom.

Men godsägaren gjorde skrattande en afvärjande åtbörd.

— O, hvilken lycka! utropade Hummel och sprang omkring i rummet. Det är nästan mer, än en rättskaffens människa för-
mår bära.

— Men jag uppställer det villkoret, inföll Strandberg, att ni vänjer er af med alla edra egenheter, och att ni inte vidare går klädd som en vriden skrifvare utan som en ung godsägare.

— Det är själskrifvet, svarade Hummel. Nu har jag ju råd till det. Och nu måste svärfar omfamna mig. Jag förlåter er allt, alla smädelser och hotelser. Älskade svärfar, kom i min famn.

Han bredde ut sina långa armar, slog dem kring Strandberg och tryckte honom så häftigt intill sig, att den blifvande svärfadern ej kunde undertrycka en svordom.

Hummel hade alltså uppnått sitt mål, och äfven Eva kände sig lycklig, för det hon nu ändtligen skulle få byta om titel och namn.

Den gode Hummel firade också snart bröllop, och han blef också rätt lycklig i sitt äktenskap.

Redan från början fick han namn om sig som en driftig landtbrukare.

Den forne skrifvaren tycktes här äntligen ha kommit på sin rätta plats. Han var nog ändå inte så dum, som han mången gång föreföll.

Af sina underlydande blef han mycket mera omtyckt, än svärfadern någonsin varit, och han förlorade ingenting på det, att han var gemytlig mot torpare och drängar.

HUNDRAFJÄRDE KAPITLET.

Det sista attentatet.

Evald hade låtit öfvertala sig att återvända hem. En försoning, åtminstone en skenbar sådan, hade åvägbringats mellan honom och föräldrarna.

Och han hade i sin tur förmått Ekström att åter tillträda sin befattning som verkmästare i fabriken.

Det började åter ljusna för fabrikör Zetterling. Men det varade ej länge.

Ett nytt olycksslag kom snart.

Två firmor, med hvilka han låg i affärer, inställde sina betalningar, och det såg ut, som skulle de äfven dra honom med sig i fallet.

Den i sådan nöd stadd fabrikören tog sig då det orådet före att söka tvinga sonen till ett rikt parti, i hvilka försök fru Zetterling nödtvunget understödde sin man.

Denne uppmanade till slut, då intet annat ville hjälpa, Ekström att göra sitt inflytande gällande.

Det misslyckades totalt.

Verkmästaren sade med all önskvärd tydlighet ifrån, att han aldrig komme att försöka skilja Evald och Olga åt, tvärtom.

Det var mer, än fabrikören kunde tåla. I vredesmod afskedade han Ekström, och denne lämnade utan saknad sin befattning.

Han begaf sig till Evald för att underrätta honom om det skedda och för att ta afsked af honom.

— Och hvad tänker ni nu syssla med? frågade Evald.

— Jag ämnar göra ett slut på detta eviga bråk, så att man ändtligen lämnar er i fred, svarade Ekström beslutsamt. Jag hämtar Olga, och ni gifter er med henne, och sedan sörjer nog vår herre för resten, ifall edra föräldrar fortfarande skulle visa sig lika omedgörliga.

Han stod också fast vid detta sitt beslut och började genast vidtaga förberedelser till resan.

Då fick han besök af Hummel, som nu redan var gift.

Så snart han hörde Ekströms beslut, fick han strax lust att göra honom sällskap på resan.

— Då göra jag och Eva er sällskap, sade han. Kanske kan jag också förmå svärfar att följa med. Det ska bli intessant att företaga en längre bröllopsresa.

Af Ekström fick han nu också veta ett och annat om familjen Zetterling.

— Är det så illa, då måste vi försöka hjälpa, förklarade han. Fabrikören är jag visserligen inte så värst förtjust i, men all respekt för hans son, som så tappert kämpar för sin kärlek. Sådant slår an på mig, kan jag tala om. Måste tala med svärfar om saken.

Och hvad ingen annat, det inträffade nu. Hummel kom redan nästa dag till unge Zetterling och erbjöd honom att få låra en större summa för att kunna rädda faderns affär.

Strandberg hade samtyckt till mågens förslag; icke precis för att hjälpa utan fastmer för att förarga och stuka till fabrikören Zetterling.

För faderns skull antog Evald den erbjudna hjälpen, men skördade inte precis någon tacksamhet därför från faderns sida, tvärtom.

Hans ställning i hemmet och i affären blef till sist outhärdlig, så att han en vacker dag å nyo gaf alltsammans på båten och reste sin väg. Han återvände till Norrköping och skref härifrån till Olga ett bref, hvåri han direkt frågade, om hon älskade honom och ville

bli hans. I så fall bad han henne snarast möjligt återvända hem.

Svar kom, men det var ej ett sådant, som han önskat sig det. Olga fasthöll därvid, att hon ej ville tränga sig emellan honom och hans föräldrar, och därför bad hon honom slå henne ur hågen och i stället så mycket som möjligt tillmötesgå sina föräldrars önskningsar.

Evald kände sig grymt besviken. Det lät ju, som om Olga inte alls älskade honom.

Ungetör vid samma tid ankom Ekström i Hummels, hans frus och svärfaders sällskap till Bern och träffade här Olga.

Återseendet mellan henne och Ekström var det hjärtligaste.

Samtalet föll snart på den där förbrytarligan, som af händbegär så skickesedigert ingripit i våra värners öde.

— Det tycks snart vara slut med hela den ligan, anmärkte Olga. Polisen har ju nu häktat flera medlemmar af den, bland andra äfven själfva öfverhufvudet, en viss Berger, och dennes hustru.

— Skönt! sade Ekström. Där hemma ha också våra förbittrade fiender dragit det kortaste strået.

— Hur gick det sedan med den där bo'khållare Lennmark?

— Han sitter inne ännu och likaså hans älskarinna, Ida Walter, ljöd svaret. Rätteligen borde de aldrig mera bli fria.

— Vi ha väl då ingenting vidare att frukta af den där ligan, tillade Olga.

Hon misstog sig. Hon skulle snart nog få på ett förskräckligt sätt erfara, att ligan ännu ej var sprängd.

Och äfven Ekström misstog sig i sitt antagande, att Ida Walter var kvar i fängelset.

Sedan hon förgäfves sökt slingra sig undan allt straff genom att förråda sina medbrottslingar och vältra skulden på dem, hade hon uttänkt ett annat sätt att bli fri.

Hon hade på ett mästerligt sätt låtsat plötslig sinnesförvirring och den vilseförde läkaren hade förordat hennes förflyttning till dårhuset.

Så hade Ida räknat ut det. Från dårhuset lyckades hon snart nog rymma, och hon flydde då hals öfver hufvud till utlandet samt kom till Schweiz.

Här voro några af ligans medlemmar ännu på fri fot. Genom sina spioner fingo de veta, att Olga och Ekström voro tillsammans

i Bern. Genast beslöto de att locka dessa båda i en fälla och döda dem för att äntligen få sin hämdtörst stillad,

Ida kom i utblottadt tillstånd till trakten af Bern, där hon visste, att ligans medlemmar hade ett gömställe. Efter åtskillig tvekan uppsökte hon detta, som bestod af en större grotta i en klippvägg.

Här träffade hon två män, hvilka hon tillropade förbundets lösen, och af hvilka hon sedan fick mat och dryck.

Men om en stund kommo ytterligare två män, sedan en femte och vid nattens inbrott en sjätte. Denna såg mycket mera intelligent ut än de andra, och Ida fruktade, att han möjligen kunde genomskåda henne. Strax började han rådgöra med henne om bästa sättet att hämnas på Olga och Ekström.

— Du måste ge oss ett godt råd, sade han, ty om vi inte nu få dem i vårt våld, så går det dig illa, Ida Walter.

Ida skiftade färg, då hon såg sig igenkänd.

— Ni ska' väl inte handla orättvist mot en kamrat heller, sade hon.

— Jaså, kallar du dig nu för vår kamrat? smålog mannen. Men jag vet ju mycket väl, att du lämnat vår fana och tillfogat oss stor skada. Nöden har drifvit dig hit, ingenting annat. Men det skall förlåtas dig om du nu lämnar dessa båda personer i våra händer.

— Jag vill försöka, svarade Ida modstulen.

Nästa morgon framlade hon för det lilla röfvarbandets anförare en plan, som af honom gillades.

Förklädda begåfvo sig hon och en af karlarne in till staden, och här spionerade Ida så länge på Ekström och Olga, tills hon funnit det sökta tillfället att komma åt dem.

Då återvände hon till grottan, där anföraren kvarlämnade henne under en mans uppsikt. De andra fyra tog han med sig.

Olga och Ekström hade hyrt en vagn för att resa till ett utvårdshus. där de skulle sammanträffa med Strandberg, hans dotter och måg.

Ekström hade försett sig med vapen, och han frågade under vägen kusken, om inte trakten vore osäker.

— Inte alls numera, ljöd svaret.

— Så ängslig ni blifvit, herr Ekström! anmärkte Olga leende.

— Inte för egen del, men jag måste inför vännen Evald svara för er säkerhet.

Olga rodnade och teg.

Om en liten stund ropade kusken:

— Där framme ser jag karlar, som synas mig misstänkta.

Ekström såg fem karlar rycka an. Plötsligt upphäufde dessa ett högt skri och rusade emot vagnen.

Ett skott small. Anföraren hade siktat på Ekström, men till all lycka förfelade kulan detta mål.

Men Ekström kom tyvärr ej i tillfälle att använda sin revolver, ty bofvarna inträngde redan i vagnen, sedan de hejdat hästarna och ryckt ned kusken från kuskbocken:

Olga förlorade icke ens i denna kritiska situation sin sinnesnärvaro eller sitt mod. Hon grep till revolvern och sårade en af skurkarna.

De andra veko förskräckta tillbaka, hvarigenom Ekström fick rådrum. Han rusade ut och kastade sig öfver anföraren, hvilken trots sin vighet och styrka här funnit en öfverman.

Men han fick hjälp, och Ekström kom i lifsfara. Då aflosade Olga å nyo ett skott och sträckte en bandit till marken.

Omedelbart därpå kom en annan rusande mot henne med dragen sabel och slog revolvern ur hennes hand.

Det hade nog nu varit slut med Olga, om icke hästarna i det samma blifvit skrämda och börjat springa.

Ekström märkte det och släppte då den redan ganska tilltygade anföraren. De skrämda hästarna hejdades dock fort åter af mötande personer.

Hummel och Strandberg hade rest emot vännerna, eftersom dessa dröjt så länge.

Då funno banditerna för godt att gripa till flykten.

— Djäfvulen är med dessa människor. skrek anföraren.

— Himlen beskyddar dem, mumlade en annan.

Två stannade på valplatsen, de andra släpade sig bort. Sedan de satt sig i säkerhet, tog vreden öfver det misslyckade attentatet öfverhanden.

Man ville ha ett offer, och som sådant lämpade sig ju Ida bra.

Man höll sträng dom öfver henne och fann, att hon många gånger om förlänat döden.

Ida kastade sig för anförarens fötter och bad om nåd.

Ett rått skratt var alla människens svar. En snara lades kring Idas hals, hon släpades ut och hissades upp i en trädgren.

Snart hade lifvet flytt. Den kvinnan hade fått ett välförtjänt straff. Det var hon, som gifvit uppslag till så många onda handlingar, men som alltid själf dragit sig tillbaka.

Det var hon, som fört Lennmark in på lastens och brottets väg, och som understödt attentatet mot Olga och Ekström.

Hur förkastligt rövarens tilltag än var, hade de i alla fall här skipat rättvisa.

Man hörde snart ingenting mera om förbrytarligan. Dess flesta medlemmar slutade i fängelset eller på stupstocken.

HUNDRAFEMTE KAPITLET.

Vid målet.

Efter detta senaste attentat, blef det så mycket lättare för Ekström, att öfvertala Olga att lämna Schweiz och återvända hem till Sverige.

Eljes hade den energiska flickan här i främmande land visat att hon förstod att bryta sig en bana. Men det kunde hon ju också göra i Sverige.

Hon medföljde alltså till Stockholm för att där återupptaga sin verksamhet.

Här beslöt nu Hummel att slå ett stort slag för Ewald.

Han uppsökte dennes far och hotade att genast indrifva sin och svärfaderns gemensamma fordran, om inte fabrikören gáfve med sig och samtyckte till sin sons giftermål med Olga.

Det hade fabrikör Zetterling nog aldrig tänkt sig, att han en gång skulle bli så beroende af sin länge, enfaldige skrifvare, att denne skulle kunna föreskrifva honom villkor.

Han råkade här i en svår knipa, och det var han för resten redan förut.

Så snart Ewald för andra gången lämnat honom, hade allt åter börjat gå på tok.

Han hade nu äntligen lärt sig inse, att sonen var outhärlig, och för att förebygga ekonomisk ruin, måste gubben Zetterling

ändtligen kasta sin stolthet öfver bord och ge vika för påtryckningarna från flera håll.

Han uppsökte personligen sin son, och denne, som nu fann fadern alldeles bruten af de senaste motgångarna, lät fort öfvertala sig att komma med hem igen, i all synnerhet som fadern med hand och mun lofvade att a'drig mera blanda sig i Evalds hjärteangelägenheter utan lämna honom valet fritt.

Redan dagen efter hemkomsten uppsökte fabrikören med sin fru Olga Willner.

Denna blef med skäl mycket förvånad och på samma gång orolig. Säkerligen bådade detta besök intet godt.

— Min fröken, tog fabrikören till orda, säkerligen öfverraskar er vårt besök, men vi ha våra giltiga skäl att komma hit. Jag vet med mig, att jag svårt förgått mig mot er, och jag vill nu söka godtgöra det. Vi ha misskänt er, vi ha gjort er orätt. Dels för att bekänna det, dels ock i min son Evalds intresse är jag nu här. Fröken vet, hvaraf min sons lycka är beroende, ni vet det, och jag vill nu göra, hvad jag kan, för att han skall bli lycklig. Förlåt och glöm det skedda och följ oss till vårt hem såsom den mans trolofvade, hvilken af hjärtat älskar er, hvilken inte blifvit denna sin kärlek otrogen.

Rodnad och blekhet skiftade hastigt på Olgas kinder. Då hon ingenting svarade, tog fru Zetterling till orda:

— Fröken Olga, jag instämmer af hjärtat med min man. Ni vet, att Evald älskar er, och vi ha öfvertygat oss om, att den kärleken är sådan, att den ej kan utplånas. Uppgif ert motstånd, som hittills varit berättigadt, såsom vi nu göra! Ni har sagt, att ni ej vill tränga er in i vår familj. Därför ha vi kommit för att bedja er göra honom lycklig; ty ni ensam förmår det. Endast i förening med er kan Evald bli lycklig, och vi vilja mottaga er ined öppna armar. Träd alltså in i den krets, för hvilken, jag hoppas det, ni skall bli en prydnad! Säg, vill ni uppfylla denna vår önskan?

Olgas ögon fylldes med tårar.

— Jag — jag kan inte — tala, stammade hon. Det är för mycken godhet. — Förlåt mig! Jag förtjänar ej detta tillmötesgående.

— Åh jo, ni förtjänar det, ty vi ha redan hört, att ni i lifvets alla lägen förblifvit god och ärbär, att ni varit ett mönster för andra.

Vi värdera det och vilja nu älska och lyckliggöra er. Och ni kan nu blifva lycklig, om ni fortfarande älskar Ewald.

— Ja, om ni fortfarande älskar honom, tillade fabrikören. Det ensamt afgör. Alla hinder äro undanröjda, och nu beror det utslutande på er.

— Skulle jag inte älska Ewald? utbrast Olga under tårar. Han har ju varit mina tankars föremål alltid och allestädes. Visserligen har jag ibland försökt slita denna kärlek ur mitt hjärta, men det har aldrig lyckats mig.

— Nå, då är allt bra, sade fabrikören. Jag återvänder nu hem, och ni båda komma efter.

Så skedde. Fadern skyndade att förbereda sin son på den lyckliga vändningen i dennes öde. Men först sedan han utförligt berättat om sitt besök hos Olga, kunde Ewald göra sig förtrogen med den sälla tanken, att hans lycka ändligen vore tryggad.

Han omfamnade stormande sin far och förmådde i sin glädje endast framstamma osammanhängande ord. Nu äntligen voro far och son åter fullständigt försonade med hvarandra.

Några timmar senare återkom äfven Ewalds mor hem i sällskap med Olga.

Blyg och med tårfyllda ögon trädde den senare inför Ewald. Men han skyndade hänryckt emot henne och slöt henne i sina armar.

Det vore fåfängt att söka skildra de älskandes känslor i denna sälla stund. De tillhörde hvarandra, de voro lyckliga, lycksaliga.

En sådan sann inre tillfredsställelse hade de aldrig förr i sitt lif känt,

På det ställe, där Olga i nöd och bekymmer börjat sin lefnadsbana, där hon blifvit misstänkt för en låg, straffvärd handling, där hon lidit så mycken smälek och blifvit så förödmjukad, just på samma ställe fann hon nu den högsta lyckan, och den var ju så välförtjänt.

Till dem, som uppriktiga glädde sig åt de älskandes lycka, hörde i främsta rummet Ekström.

— Det sa' jag från början, yttrade han, att ni båda till sist skulle bli ett lyckligt par. Aldrig har jag uppgifvit tanken därpå. Ingen undgår sitt öde, min stolta fröken, och äfven ni delar nu de

skönas vanliga lott att nödgas böja sig under äkterskapsoket: Jag hoppas emellertid, att det oket blir ljufligt och den bördan lätt.

Ekström förblef ogift. Hans kärlek tillhörde allt framgent den, hvilken han måst vägra sin aktning.

När gamle grefve d'Armagnac om ett par år dog, befanns det, att han i sitt testamente ihågkommit Ekström med en större summa.

Ekström köpte sig då en liten landegendom och lefde där sedan i lugn och ro, högt värderad och älskad för sin hjälpsamhet mot alla fattiga. — — —

Vi kunna ej sluta utan att först betona, att Olga i alla afseenden gjort sig värdig sin lycka. Hon var och förblef en ovanlig kvinna, ett lysande exempel för alla, som kände henne. Må hon äfven tjäna dem som förebild, hvilka i likhet med henne måste börja med tungt, dåligt aflönadt arbete, skenbart utan någon utsikt att någonsin komma längre! Må hon bli en förebild för dem, som under bedröfvansens dagar ej finna något annat stöd än i sig själfva?

Genom att troget bevara sin dygd, genom den strängaste redlighet i handel och vandel och genom en orubblig förtröstan på Gud och sin framtid segrade Olga öfver ödets alla vidrigheter. Visserligen var hon högt begåfvad, visserligen hade naturen förlänat henne en utomordentlig skönhet, men det oakadt skulle fabriksfläckan aldrig ha blifvit den framstående och fint bildade mannens högt uppburna och af alla beundrade fru, om ej till de medfödda gåfvorna sällat sig den ädla karaktär, som är långt mera värd än jordens alla skatter.

SLUT PÅ SENARE DELEN.

